

Giới thiệu Toàn Chức Pháp Sư

Edit: Thảo Nguyên, Hoangforever

Tỉnh lại sau một giấc ngủ dài thì thế giới đã thấy thế giới này thay đổi.

Nơi đây chính là trường dạy học phép thuật, ai muốn trở thành Ma Pháp Sư xuất sắc đều xuất phát từ đây.

Thế giới khoa đã biến thành thế giới phép thuật, học sinh lại mang theo thành tích để so sánh với nhau.

Mạc Phàm lại phát hiện ra rằng, những người này chỉ là pháp sư 1 hệ nhưng bản thân mình lại là toàn hệ.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Toàn Chức Pháp Sư của tác giả Loạn rất hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Thế giới đại biến (1)

Ở ngoài Thủy Lan Trung Học, tiếng mưa tí tách rơi xuống.

Phía ngoài cửa trường, những người thân đứng cầm dù, bọn họ bị nước mưa xối ướt khắp người nhưng khuôn mặt đều là kỳ vọng.

Ngày hôm nay là ngày hải tử bọn họ thi đại học, có thể hay không vào được Thiên Lan Ma Pháp Cao Trung, có thể thành tựu trong tương lai hay không thì phải xem biểu hiện hôm nay của họ.

Người không nhìn lầm.

Chính là ma pháp cao trung!

Xã hội này, ma pháp đứng đầu!

Hết thầy hải tử đều cần tiếp thu chín năm giáo dục ma pháp, sau khi học xong chín năm ma pháp cơ sở lý luận cùng ma pháp sinh hoạt kỹ năng, đều sẽ cùng tiếp thu cuộc thi trung khảo như nhau, sau cuộc thi, mới có thể tiến vào ma pháp cao trung, trở thành một tên Ma Pháp Sư chân chính!

..

Hoa què bị nước mưa ở trường học đánh rơi trên đường, sau khi tiếng chuông reo lên, bọn học sinh chen chúc mà ra, hoặc là đi một mình, hoặc là tìm kiếm đồng bọn của mình, thảo luận nội dung cuộc thi hôm nay.

“Này, Mộ Bạch, đề thi nguyên tố ma pháp bảy hệ, băng hệ, hỏa hệ, thổ hệ, thủy hệ, phong hệ, quang hệ, lôi hệ, các ngươi làm được không?” Một tên nam sinh mặt trắng mang chiếc nơ hỏi.

Mộ Bạch, bất kể là kiểu tóc, thân cao, tướng mạo đều có thể nói là nam thần, nói rằng, “Giải đáp hoàn mỹ!”

“Không hổ là học sinh mũi nhọn của chúng ta, vấn đề nhiều hệ khó như thế đều có thể làm được... Ồ, đó không phải là Mạc Phàm, tên thi đậu chỉ dựa vào chép bài của người khác sao?” Tên mặt đỏ Triệu Khôn ba nói rằng.

Nam thần Mộ Bạch lập tức liếc mắt xem thường một thiếu niên thân một mình bung dù, nói: “Cái tên này lập tức sẽ cùng cha hán giống nhau, làm một cái tài xế lái xe.”

“Đó không phải chính là người hầu Mục gia các ngươi sao, ha ha ha!”

Ba người này nói chuyện rất phách lối, căn bản là không sợ thiếu niên Mạc Phàm bên cạnh nghe thấy.

Sau khi cười nhạo xong, ba người này tự mình nghênh ngang rời đi, hiển nhiên bọn họ có đầy đủ tự tin có thể thi đậu ma pháp cao trung.

..

Cắt cây dù đi, Mạc Phàm tự mình đi khỏi trường.

Quay đầu lại nhìn ngôi trường sắp từ biệt, Mạc Phàm thiên ngôn vạn ngữ hóa thành hai chữ: Đậu xanh!

Có thể không đậu xanh sao?

Mạc Phàm vốn không thuộc về thế giới này, hẳn là một học sinh thiên tài, đối với cuộc thi trong ngày thường kỳ thực căn bản xem thường, xưa nay đều là nộp giấy trắng.

Bị đồng học, các lão sư cho rằng là học sinh thực bình thường, tựa như một cái sinh viên không có lý do mà lãng phí hơn một giờ ở nơi đó làm ngơ.

Nguyên bản, mạc phàm liền tính toán lúc thi cao trung lại thoáng nghiêm túc một chút, tùy tiện lấy danh đệ nhất đệ nhị của trường, lấy tư thế hung hăng nhất để dẫm đạp tên Mộ Bạch kia.

Ai ngờ chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Chính mình một học sinh tốt, ở trường học sau núi ngủ một giấc, trời ạ lại đột nhiên chạy tới thế giới này tới!

Ma pháp!!

Bên người bạn học, lão sư, lão cha, muội muội đều không có thay đổi, chỉ là toàn bộ thế giới đều thay đổi.

Chính mình là người tin thế giới khoa học, sau khi ngủ dậy thì ma pháp là trên hết.

Các môn toán lý hoá, biến thành hắc ma pháp, bạch ma pháp, dị thứ nguyên ma pháp!

Môn văn học, biến thành hóa hệ băng hệ đại lôi hệ!

Thay đổi liên thay đổi đi, mạc phàm kỳ thật một chút đều không có mâu thuẫn với ma pháp, thậm chí biết ma pháp chân chính tồn tại, cả người đều vui sướng nhưng cố tình ngay khi thời điểm mình đang hi thi thế giới thay đổi.

Khiến cho chính mình đối trị thức ma pháp dốt đặc cán mai!

Vì thế, từ một người muốn giả heo ăn hổ lập tức biến thành một học sinh bình thường, nhận hết sự trào phúng, nhạo báng!

Điều đáng mừng duy nhất chính là: Năm chín năm nghĩa vụ ma pháp, học đều là một ít lý luận tri thức thượng vàng hạ cám, chỉ là một ít ma pháp sinh hoạt, phải lên tới cao trung mới được tiếp xúc với ma pháp chân chính.

Trở thành ma pháp sư chân chính, cần trải qua một bước đi quan trọng, đó chính là “thức tỉnh ma pháp”!

Thức tỉnh ma pháp sẽ thực hiện ở lễ khai giảng của trường cao trung,

Dưới sự chứng kiến của toàn bộ lãnh đạo và lão sư, dù trước đó người có học lý luận hay không, thì lúc đó mọi người đều giống nhau đều có khả năng mở ra hệ thuộc về chính mình!

Mạc phàm kỳ thật rất thích ma pháp, đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là một lần trọng sinh hoàn mỹ.

Hắn cũng muốn trở thành một người có thể đứng ngạo nghễ trên đỉnh tối cao của pháp sư, vì cứu vớt thế giới làm một chút cống hiến.

Cố tình, lần này khảo thí.....

Nói như thế, trải qua lần trước hắn không ngừng nỗ lực, hẳn rồi cuộc cũng xem hiểu đề thi, đến nỗi đáp án chính xác hay không Ha ha, vui vẻ là được rồi.

.....

“Mạc phàm, mạc phàm.....” Đám người bên trong, một trung niên nam tử sắc mặt vàng như nến đi tới vẫy tay với mạc phàm.

Mạc phàm nhìn cái gương mặt quen thuộc này, có chút ngoài ý muốn, kêu một tiếng: “Ba, sao người lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Thế giới đại biến (2)

“Tôi đón người a, thi xong người cũng coi như tốt nghiệp, ta tìm cho người một việc chạy bàn ở gần nội thành, quảng phong thúc thúc sẽ mang người đi

làm, làm mấy năm là có kinh nghiệm liền, vận khí tốt một tháng lấy bốn năm ngàn hân là không thành vấn đề, đi làm sớm một chút cũng tốt.” Mạc gia hưng tươi cười thân thiết nói.

Thế giới dù thay đổi, nhưng ba vẫn là ba, mạc phạm có thể cảm giác được tình thân đều không thể thay đổi.

Việc chạy nghiệp vụ này mạc gia hưng đã cùng mạc phạm nói qua, vốn dĩ tưởng cấp cho lão ba một kinh hỉ, mạc phạm chỉ có thể đau khổ tiếp thu hiện tại chính mình xác thật là một học sinh bình thường

Vấn đề là, hiện tại hân không cam lòng.

Xã hội này ô tô, di động, máy tính, tủ lạnh đều có, sản phẩm khoa học kỹ thuật một chút cũng không có bởi vì ma pháp thay thế được mà thay đổi, nếu không thành một ma pháp sư, như vậy người liền sẽ trở thành công nhân. Đầu má, này cùng chính mình ở thế giới kia có cái gì khác nhau, lão tử muốn học ma pháp!!

Dựa theo thế giới này, về mặt lí luận, chính mình thiên phú hân là cũng là không thay đổi mới đúng. Cao trung chỉ cần nhiều hơn nỗ lực, đem quá khứ vài thứ kia học lại, chính mình vẫn như cũ có thể trở thành một cái chân chính học đồ..... Không, ma pháp học đồ!

“Ba, ta muốn tiếp tục học.” trầm mặc thật lâu, Mạc phạm vẫn là đem ý nghĩ trong lòng mình nói cho mạc gia hưng.

“Người không phải không thích học ma pháp sao?” Mạc gia hưng khơi mào lông mày, vẻ mặt kỳ quái nói.

“Ách.....” Mạc phạm có điểm trứng đau, cũng không biết chính mình nói thật lão cha có thể hay không tin, ai, thật bết tắc.

Mạc gia hưng nhìn nhi tử đã mười sáu tuổi của mình, trên mặt lại treo lên nụ cười hàm hậu nói: “Không có việc gì khó, ba cũng sẽ không trách người không hảo hảo dụng công học ma pháp, ai có chí này.”

“Không phải, ta là thật sự muốn học.”

“Người khảo thí có thể thi đậu sao?” Mạc gia hưng hỏi.

“Không thể.” Mạc phạm thực khẳng định trả lời.

“Kia không phải được, không có việc gì, tuy rằng cổ nhân thường nói: Tất cả toàn tâm thường, chỉ có ma pháp ở trên cao, nhưng nghề nào cũng có trạng nguyên...” Mạc gia hưng tiếp tục nói.

Mạc phạm nghe xong, không tự giác che miệng một chút.

Hiện tại rất nhiều tin tức mạc phạm muốn tự động thay đổi, nhưng trong quá trình thay đổi khiến cho mạc phạm đặc biệt không nói nên lời, tỷ như nói mạc phạm nhớ rõ có một ngày lão sư lịch sử nói cho các bạn học: Thủy tổ Quang hệ ma pháp là “Edison”, lúc ấy mạc phạm nội tâm liền có hàng tỉ con ngựa chạy nhanh trên thảo nguyên à!

Lão ba mạc gia hưng vỗ bả vai mạc phạm, thời điểm đang trấn an, mạc gia hưng đột nhiên phát hiện nhi tử mình vẫn duy trì trầm mặc, biểu tình có vẻ không thích hợp.

Biết không ai hiểu con bằng cha, mạc gia hưng chậm rãi thu hồi tươi cười, thanh âm trầm thấp một ít nói: “Người là nghiêm túc?”

“Àn, ta tin tưởng đạt được cơ hội thức tỉnh, tuy rằng ta biết hiện tại hồi hận muộn, nhưng ta thật sự muốn học, trở thành một cái ma pháp sư.” Mạc phạm nói thực thành khẩn.

Chính mình cần là một cơ hội!

Mạc gia hưng bảo trì trầm mặc một lát. Mạc phạm cũng không có nói nữa.

“Thật sự muốn học?” Mạc gia hưng lại xác nhận một lần nữa.

“Thật sự.” Mạc phạm không có một chút do dự gật đầu.

Mới đầu mạc phạm cũng cảm thấy là mình đang nằm mơ, thế giới cùng mình vui đùa một chút, nhưng sự thật chứng minh, thế giới thật sự thay đổi, không phải đang nằm mơ!

“Vậy được rồi, ta sẽ tìm biện pháp.” Mạc gia hưng cũng không nói thêm nữa.

“Ba, ta ở trường Thiên Lan ma pháp tìm một công việc ngắn hạn là trông giữ thư viện, ngày kia liền đi làm.” Mạc phạm nói.

Nếu quyết định muốn học ma pháp, mạc phạm chân chính hoàn toàn tỉnh thần.

Có thể hay không chính mình đạt được cơ hội thức tỉnh ở ma pháp cao trung để trở thành ma pháp sư liền xem lão ba bên này, mà đối với tri thức thiếu thốn là yêu cầu dựa vào chính mình nỗ lực đi bỏ khuyết, cho nên biết rõ dưới tình huống này chính mình không có một chút hy vọng thi đậu ma pháp cao

trung, mặc phàm trước tiên tìm việc làm này trước.

Này công tác, tiền lương cơ hồ không có, bao ăn bao ở mà thôi, nhưng đối mặc phàm tới nói lại thật sự rất quan trọng, ở thư viện hẳn có thể tìm được đồ vật để bù lại kiến thức thiếu sót của mình.

Còn tốt, chính mình xác thật là thiên tài, thời gian ngắn ngủn, đã đem chương trình tiểu học một vài niên cấp học bỏ sungxong rồi. Đậu má, những lời này như thế nào đều cảm thấy chính mình là cái ngu ngốc!

Một bên, lão ba mặc gia hưng thấy nhi tử chính mình kiên quyết như vậy, trong lòng cũng xúc động.

Nhi tử nếu một lòng cầu ma, chính mình lại có cái gì không cao hứng đâu, rốt cuộc xã hội này ma pháp sư mới có địa vị chân chính, chạy nghiệp vụ cả đời lại có phòng có xe, cũng không thảng nổi một tử tốt nghiệp ma pháp sư ở trường học ma pháp mới có giá trị, mới làm mọi người tôn kính.

“Về nhà trước đi, việc này cứ để lão ba lo!” Mặc gia hưng gật gật đầu, không hề nói thêm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1: Giai cấp chân thật (1)

Đây là một miếng đất chung quanh một tòa thành mà kiến tạo một khu dân cư, đi theo con đường có cái lưới sắt dọc đường, vẫn luôn đi đến cuối đường nhỏ chính là nhà mặc phàm.

Đó là một ngôi nhà nhỏ, một tầng lửng, bên ngoài đã loang lổ ra hồng gạch, chung quanh có rất nhiều tạp vật.

Hàng xóm láng giềng phòng ở trên cơ bản đều có ba tầng thấp, trải qua một phen trang hoàng lúc sau mới có vẻ như càng giống là một cái nhà, mà nhà của mặc phàm nằm ngay góc có vẻ đã cũ rồi.

“Mặc phàm ca, đã trở lại a..... Ta cho ngươi một cái tin tức tốt.” Vừa đến cửa nhà, một cái thiếu niên như khi con liền nhảy ra tới, đầy mặt vui sướng nói.

Khi con kê này là hài tử của phiến lão quảng trường, xem như cùng mặc phàm cùng nhau lớn lên.

“tin tức tốt gì?” Mặc phàm hỏi một câu.

“Tiểu công chúa trở về rồi, ta hôm nay ở cửa sơn trang thấy nàng, wow, ngươi không biết hiện tại tiểu công chúa lớn lên thật xinh đẹp, quả thực chính là tiểu thiên sứ.” Trương tiểu hầu có chút kích động nói.

Mặc phàm nhìn thoáng qua con phố đối diện sơn trang. Sơn trang là một mảnh tinh xảo làm cả thành thị đều hâm mộ, mỗi một tác hoa cỏ cây cối đều trải qua tạo hình tỉ mỉ, đạt tới cấp bậc lâm viên.

Bất quá, thành sơn lâm viên xinh đẹp lúc này là bị song sắt cấp cao vây quanh.

Nhớ rõ khi còn nhỏ, hàng rào lưới sắt là không có, chính mình thường xuyên mang theo bọn nhỏ phố này tại trong tòa sơn trang trang viên chơi đùa.

Chỗ cao sơn trang có vài biệt thự Châu Âu tinh xảo, ở trong mắt hài tử bọn họ chính là lâu đài trong truyện cổ tích, mà lâu đài cũng xác thật có một công chúa xinh đẹp đến mức làm họ ngừng thở, cùng bọn họ tuổi không sai biệt lắm, mặc phàm thường xuyên mang theo một đám tiểu hài tử đem công chúa bắt cóc ra tới cùng nhau nơi nơi chơi đùa.....

Cũng không biết khi nào, sơn trang mọc lên nhiều hàng rào lưới sắt, các đại nhân đều không cho phép hài tử lại đi đến trong sơn trang, mà vị công chúa bản kia nguyên cùng đại gia chơi thành một mảnh liền thật sự trở thành công chúa ở trong lâu đài, theo tuổi tăng trưởng trở nên xa xôi không thể với tới, nhìn thấy số lần càng ngày càng ít.

Ngươi biết không, ta nghe nói tiểu công chúa hiện tại tại đế đô là học sinh ma pháp mũi nhọn, trời sinh đối băng hệ ma pháp có năng lực người khác không thể nào so sánh, mới 15 tuổi cũng đã có thể phóng thích băng hệ ma pháp.” Trương tiểu hầu thần bí nói.

Mặc phàm ngẩn người, nếu trương tiểu hầu cùng chính mình nói tiểu công chúa đạt được giải thưởng nào đó, hẳn phòng chừng không hề cảm giác, nhưng nếu là băng hệ ma pháp sư vậy thật sự khó lường!

Tuyệt đại đa số người đều là muốn tới 16 tuổi, cũng chính là thời điểm mới tiếp thu thức tỉnh, đạt được chính mình đệ nhất hệ ma pháp.

Đạt được lúc sau cũng không ý nghĩa người chính là ma pháp sư, người còn cần trải qua tu luyện phi thường dài dòng, còn cần đạt được sách ma pháp, cần thêm luyện tập mới có thể đủ phong xuất ra một cái ma pháp, cái tiểu công chúa này cũng thật khó lường, 15 tuổi cũng đã là ma pháp sư chân chính!

Chẳng lẽ đây gọi là thần đồng? Thần đồng giới ma pháp!

“Mạc phạm ca, ta tiếc người a, năm đó người nếu nỗ lực hơn liền đem tiểu công chúa thiên chân vô tà bắt lấy. Tài mạo song toàn, chắc chắn chắc.....
Hâm mộ chết chúng ta.” Trương tiểu hầu chọn lông mày nói.

“Kia khi còn nhỏ đánh rắm, nói cái gì đó.” Mạc phạm không để ý tới hắn.

Mạc gia hưng nghe hai thiếu niên này nói lời nói này, ho khan một tiếng, kéo mạc phạm về nhà.

Mới vừa về đến nhà, ba ba mạc gia hưng liền nói: “Ta đi ra ngoài một hồi, tâm hạ ở nhà đi, hắn là sẽ không trở về.”

“tốt, ta đã biết.”

.....

Mạc gia hưng nên bước vội vàng rời đi, mạc phạm ở nhà đi một vòng, phát hiện trong nhà kỳ thật cũng không có bất luận cái gì biến hóa, giống nhau nhà chỉ có bốn bức tường.

Thế giới đều thay đổi, nhưng gia đình nghèo kiệt hủ lậu một chút đều không có thay đổi, gia đình chính mình như thế nào không cùng hộ nhân gia son trang kia đổi một chút, ông trời cũng thật là mắt công đem khoa học làm thành ma pháp, chẳng lẽ việc nhỏ này đều không thuận tiện một chút.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2: Giai cấp chân thật (2)

Duy nhất còn đáng được ăn mừng chính là: Chính mình bộ dạng không thay đổi,

Vẫn như cũ phong lưu phóng khoáng!

Ở nhà ngồi cũng nhàm chán, thứ gì đều không có, mạc phạm nhàm chán đi ra ngoài đi dạo một vòng, muốn nhìn một chút đồ vật hay không đã xảy ra biến hóa.

Đi qua con đường nhỏ ít người, vừa muốn đi đến đường cái, mạc phạm vừa lúc nhìn thấy xe tải lão ba mình.

Lão ba là tài xế, trước kia là lái xe lão gia ở son trang, sau lại không biết như thế nào điều đến hậu cần, trên cơ bản là đi giúp son trang mua sắm đồ vật, từ đó về sau tình trạng gia đình kịch liệt giảm xuống.

“Gia hưng a, người như vậy yêu cầu liền có chút quá đáng. Người nên biết ta trước kia cũng đối các người không tệ, tiểu tử nhà các người làm ra chuyện như vậy, ta còn để lại một việc mua sắm cho người làm, đổi lại là nhà người khác ta liền trực tiếp làm hắn cuốn gói đi.” Một cái thanh âm trung niên nam tử ngữ khí thông thả truyền ra tới.

“Mục hạ ca, coi như ta là một lần cuối cùng tìm người hỗ trợ, Thiên Lan ma pháp cao trung muốn đi vào nói thật muốn quá nhiều tiền, tình huống nhà của ta ngài cũng hiểu biết, thật sự không đủ sức.” Mạc gia hưng có vẻ có chút ăn nói khép nép thanh âm chậm rãi truyền đến.

“Người a, làm gì vì nhi tử không tiền đồ kia như vậy, chính hắn không bản lĩnh thi đậu ma pháp cao trung, khiến cho hắn tự sinh tự diệt đi, cũng sắp 16 tuổi. Hơn nữa a, liền tính ta lần này giúp người, đem hắn vào học ma pháp cao trung, lấy tính tình hắn, khẳng định vẫn là không làm việc đàng hoàng, không thành được ma pháp sư chân chính, muốn làm ma pháp sư không phải dễ dàng như vậy, không chỉ dựa thiên phú của bản thân, sau đó còn cần nỗ lực, trừ lần đó ra, những sách ma pháp, ma khí, ma cụ nhà các người mua nổi sao, không có những cái đồ phụ tá, hắn liền một cái sơ giai ma pháp sư đều không trở thành được.....” Nam tử gọi là mục hạ dùng một loại lời nói thâm thía, nhưng là mạc phạm nghe được toàn là một người kiêu căng ngạo mạn.

“Hắn lần này thật sự là muốn học. Mục hạ ca, ngài lần này nguyện ý giúp ta nói, lúc trước mục lão gia nói chúng ta dọn ra khỏi mục gia trang, chúng ta lập tức liền dọn đi ra ngoài, như vậy cũng làm mục lão gia an tâm một ít, ta cũng cam đoan ta tiểu tử thói kia khẳng định sẽ không lại đi tìm tiểu thư mục ninh tuyết.” Thanh âm Mạc gia hưng truyền ra tới.

“Nga, như thế có thể suy xét.”

Vừa nghe đến bọn họ nguyện ý dọn cách xa nơi này, tên mục hạ kia tựa hồ có hứng thú nói chuyện.

.....

Ven tường, một thiếu niên dựa vào ở trên vách tường, nghe đoạn đối thoại này tâm tình lại trở nên vô cùng phức tạp.

Còn tưởng rằng thế giới thay đổi, rất nhiều quan hệ cũng sẽ thay đổi, nguyên lai..... Một chút đều không có thay đổi.

Giống như người giàu có của mục sơn trang vẫn là cao cao tại thượng, ba ba ở tầng dưới chót vẫn giãy giụa như cũ, yêu cầu nơi chốn cầu người, sau lưng mục hạ là chủ tịch Thiên Lan ma pháp cao trung, kỳ thật hẳn chỉ cần nói một câu liền có thể làm chính mình tiến vào ma pháp Thiên Lan cao trung.

Nhưng là nghe đến lão ba mạc gia hưng chính mình nói nguyện ý dọn ra, mục hạ này như là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức sáng khoái đáp ứng.

Cuối cùng, kết thúc đoạn đối thoại này vẫn là lấy lão ba mạc gia hưng không ngừng cảm tạ mục hạ, mục hạ cũng lái siêu xe rời đi, để lại bóng lưng cô độc của lão ba mình.

Này nơi nào là mộng?

Hiện thực tàn khốc như vậy, dựa vào ven tường mạc phạm hô hấp có vẻ trầm trọng, mạc phạm rõ ràng ý thức được tình cảnh gia đình mình không có một chút thay đổi, địa vị hèn mọn cũng không có được thay đổi.

Chỉ có xã hội cũ mới có xưng hô lão gia, tiểu thư, trên thực tế ở hiện đại cũng không có chân chính kết thúc, nếu có được nội tình gia tộc, thế gia bọn họ như cũ chiếm cứ thân phận tại thượng, cứ việc vì bọn họ phục vụ người không hề kêu người hầu, những người công nhân, những người phục vụ bọn họ vẫn như cũ vẫn bị họ nắm sinh tử trong lòng bàn tay.

Chính mình chính là xuất thân ở tầng dưới chót, bị mục thế gia chi phối.

Đáy lòng phảng phất có cái gì bắt đầu kịch liệt khởi động, nắm tay gắt gao, đập thật mạnh vào vách tường.

“Các ngươi mục gia, khinh bỉ ta còn trẻ, khinh ta nghèo túng!”

“Lúc ta huy hoàng, nhất định phải hoàn lại các ngươi gấp mười lần, gấp trăm lần!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Khai giảng đại diện

Mạc Phạm về đến nhà, trong đầu cậu chỉ toàn những lời nói của Mục Hạ, những câu nói hờ hững nhưng ý tứ sâu xa, thể hiện sự hình thường không ít đối với cậu và gia đình.

Giờ mà một Ma Pháp Sư cấp thấp cũng không làm nổi?

Lão tử đây cười vào mặt lão.

Mạc Phạm thừa nhận, thời gian trước đây cậu và tiểu công chúa Mục Ninh Tuyết qua lại có chút thân cận, nhưng vì còn nhỏ nên cậu không biết rằng đã đem thêm rắc rối cho gia đình nghèo khổ của mình, bắt đầu từ ngày đó Mạc Phạm ý thức được rằng xã hội này cũng giống như thời trước tồn tại năm bảy loại người.

...

“Mạc Phạm, hahaha, chuyện của con giải quyết xong rồi. Ba gọi điện thoại cho một lão bằng hữu, ông ấy bây giờ rất giỏi, là chủ nhiệm dạy học ở trường cao trung ma pháp Thiên Lan, ông ấy nói chỉ cần con cố gắng nỗ lực luyện tập thì sẽ đưa con tiến vào trường cao trung ma pháp Thiên Lan, làm cho con thức tỉnh hệ ma pháp của riêng mình. Cơ hội như thế này cả đời mới có một lần, lần này con nhất định phải nỗ lực, biết không? “. Mạc Gia Hưng sắc mặt vàng vọt như nền đi vào vở vai Mạc Phạm.

Mạc Phạm nhìn nụ cười vui sướng của ba, đôi mắt bình thường cũng sẽ cùng ba uống chút rượu ăn mừng, nhưng biết được chân tướng rồi thì lấy đâu ra vui vẻ như người ba trung hậu đang cười to của mình. Điều này khiến Mạc Phạm không muốn tin tưởng người ba của mình vẫn hằng tôn kính, kỳ thực ở cái xã hội này từ trước tới nay vốn dĩ đã không có ai tôn kính ông.

“Thật vậy chăng? Vậy thì tốt quá rồi, không hổ là lão ba của con, sự tình gì cũng có thể giải quyết hết, haha“.

Rốt cuộc, Mạc Phạm cũng đổi một khuôn mặt cười, cùng ba kẻ vai đi vào.

“Đó là đương nhiên, cũng không xem ba ngươi là ai sao?“. Mạc Gia Hưng cảm thấy tiểu tử này vô mong ngựa không tòi, nụ cười trên mặt ngày càng

tuổi hơn nữa.

Tối đó, hai phụ tử quyết định uống vài chén. Trong lúc uống rượu Mạc Gia Hưng uyển chuyển nói:

“Mạc Phàm, con trọ trực tiếp ở trường nên ta tính toán đem căn nhà này cho thuê, kiếm thêm sinh hoạt phí cho chúng ta”.

Mạc Phàm kỳ thực cũng biết, cái nhà này cũng giống như bán cho Mục Hạ, xác nhà chẳng đáng giá bao nhiêu nhưng mảnh đất này trong nội thành giá rất cao.

“Được ạ, cho thuê đi, dù sao con cũng rất ít khi trở về, chỉ là Tâm Hạ ở bên kia...” Mạc Phàm giả vờ không biết nói sao.

“Tâm Hạ ở nhà đi được rồi, nói thật hai người đàn ông chúng ta cũng không chiều cô tốt cho Tâm Hạ, nha đầu kia là đứa hiểu chuyện, không cần chúng ta lo lắng quá nhiều”. Mạc Gia Hưng nói.

“Vậy được, ba nhớ thường xuyên tới thăm con đó nha”.

“Đã biết, ba mệt rồi ngủ trước đây, con ngày mai cũng đến trường rồi”. Mạc Gia Hưng uống cạn ngụm rượu cuối cùng, có chút lúng lay đứng lên.

Mạc Phàm nhìn ba xoay người, nhìn bóng dáng này khiến cậu nhớ đến nhà văn Chu Tịch Thanh năm đó.

Chính mình trọ ở trường, Tâm Hạ ở nhà đi, hai đứa nhỏ đều đã dần xếp tốt, vậy còn đàn ông trung niên này không biết ở nơi đâu?

Cuối cùng, Mạc Phàm cũng không nói trắng ra chuyện này.

Trên thực tế, Mạc Gia Hưng nguyện ý hy sinh như vậy với ông mà nói chính là chức trách và vinh quang của một người phụ thân, ông chỉ muốn nhi tử mình biết, người chuyên tâm học hành, chuyện người không giải quyết được ta sẽ giúp người giải quyết.

Mà Mạc Phàm cũng biết, nếu đem sự tình nói trắng ra sẽ khiến Mạc Gia Hưng cảm thấy bị thương cùng không chỗ dung thân, rốt cuộc người đàn ông nào làm bất kể điều gì vì con trai mình, cũng đều mong muốn nó thấy mình có một người ba giỏi giang, không phải sao?

Mạc Phàm không thể nói trắng ra, người khác có thể không tôn trọng lão ba, nhưng chính mình tuyệt đối không thể.

Ngôi nhà nhỏ đơn sơ này, có lẽ không thể tiếp tục ở lại nữa, đợi ba năm sau, chờ chính mình có thành tựu mà pháp rồi thì cái gì cũng đều sẽ có.

Xã hội này, mà pháp làm đầu.

Chính mình nhất định sẽ trở thành một Ma Pháp Sư đỉnh thiên lập địa.

Kì nghỉ hè hai tháng trôi qua nhanh chóng, Mạc Phàm cảm giác cả người đang rơi vào một biển sách.

Thư viện của trường cao trung mà pháp Thiên Lan sách gì cũng có, mà loại sách mà pháp này căn bản cũng phức tạp như sách khoa học, việc học là vô bờ bến.

Bất quá, Mạc Phàm đã có thu hoạch rất lớn, ít nhất hẳn không còn thất học, lượng kiến thức của chín năm phổ cập mà pháp cơ bản đã nắm vững, giống như khi thể khi Trương Vô Kỵ luyện thành thần công Càn Khôn Đại Na Di chân đạp trên đỉnh Quang Minh vậy.

Mùng 1 tháng 9 khai giảng, ngày này đối với tất cả các học sinh trường mà pháp mà nói đều cực kỳ trọng đại. Bởi vì không chỉ có quan hệ với những học sinh mới bước vào con đường học tập để trở thành Ma Pháp Sư mà nó còn liên quan đến những học sinh sắp trở thành Ma Pháp Sư thật sự.

“Thức Tỉnh”, ý nghĩa của nó như tên gọi, chính là để sức mạnh ẩn chứa bên trong thân thể thức tỉnh.

“Tiểu quý, chúc người may mắn, tốt nhất là thức tỉnh Hòa hệ, như vậy ở trong đám học sinh mà pháp này sẽ chiếm được tiện nghi rất lớn. Còn hệ khác tuy rằng cũng được nhưng từ sức chiến đấu của sơ giai Ma Pháp Sư, Hòa hệ vẫn là tốt nhất, Băng hệ cũng được, Phong hệ cũng không tồi...” Cố lão đầu - tổng quản lý thư viện nói.

Mạc Phàm chỉ dạ một tiếng, không để ý đến ông ấy. Ông lão này mà nói chuyện nếu không im lặng sẽ chẳng thể dừng được.

Nói thật, Mạc Phàm suốt đêm không thể ngủ, đối với cậu việc thức tỉnh mà pháp hôm nay không đơn thuần chỉ là một lần vận mệnh thay đổi, mà còn là việc trước đây chưa từng thử, ở thế giới cũ mà pháp là thứ không tồn tại, hôm nay chính mình đã có thể nắm chặt lấy nó.

Trái tim nhỏ của Mạc Phàm đang tung tăng nhảy nhót.

Mạc Phàm được phân vào ban 8, số thứ tự cuối cùng 48.

Không có biện pháp, trên cơ bản hẳn là đi cửa sau vào.

Số thứ tự càng phía trước đồng nghĩa với việc điểm thi ngày càng cao dần những người như vậy sau khi thức tỉnh mà pháp rồi tốc độ tu luyện so với người bình thường sẽ nhanh hơn bởi vì họ đã thông hiểu hết tri thức và đạo lý về mà pháp.

Thật không may, người cao điểm nhất ban 8 lại là bạn cũ của Mạc Phàm - Mạc Bạch.

Mạc Bạch kỳ thực chính là người của Mạc gia, có vẻ như là một chi thứ sống nhờ trong sơn trang, hẳn sở dĩ vẫn luôn xem thường Mạc Phàm bởi vì ở trong sơn trang hẳn cũng được xem là tiểu thiếu gia, còn Mạc Phàm là người con của người hầu, nên cũng chỉ là người hầu.

Đáng tiếc, tên này và tiểu công chúa không cùng một cấp bậc, Mạc Bạch trước đây thường hay bày trò lấy lòng Mạc Ninh Tuyết, nhưng tiểu công chúa không đoái hoài gì đến hắn.

Thành tích ma pháp của Mạc Bạch rất tốt, trong Mạc gia cũng coi như đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. Nghe nói tên này nếu thức tỉnh ma pháp Băng hệ của Mạc gia tộc thì tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng lên vài lần, vì dù sao Mạc gia có nhiều tài nguyên cung cấp cho Mạc Bạch, một tên đệ tử chi thứ thì người bình thường không cách nào bì kịp.

“Các bạn học, hoan nghênh các người đã gia nhập vào trường, hôm nay có lẽ nhiều bạn rất kích động chờ đợi thức tỉnh ma pháp, nhưng trước khi tiến hành, ta có vài lời muốn nói với các người”.

Trên sân thể dục, 1500 tân học sinh chia làm 20 lớp chính tề xếp thành từng khối vuông ngay ngắn, nhìn qua vô cùng đồ sộ.

“Các bạn học, các người biết vì sao trở thành một Ma Pháp Sư không?”.

“Các người bất kể là ở vị trí Ma Pháp Sư nào cũng không cần quên, Ma Pháp Sư chúng ta vì nhân loại phát triển, lấy bảo vệ nhân loại làm sứ mệnh quan trọng nhất. Các người ở trong thành thị rất an nhàn nhưng bên ngoài có vô số yêu ma như hồ rình mồi”.

Hiệu trưởng nói một hồi rất dài, rất dài, rút cuộc cũng đến khúc mọi người muốn nghe nhất:

“Được rồi, thức tỉnh ma pháp chính thức bắt đầu. Hy vọng các người sẽ là những ngôi sao vụt sáng trong giới Ma Pháp Sư”.

Hiệu trưởng vừa dứt lời, học sinh trên sân thể dục đã không thể kiềm chế nổi nội tâm vui sướng.

Ai mà không muốn kiểm soát ngọn lửa đầy sức mạnh hủy diệt, ai mà không muốn điều khiển cái lạnh đóng băng tất cả cái ác, ai không muốn điều động đại khí rong ruổi khắp đất trời, ai không muốn có năng lực điều khiển đất đá chống đỡ xâm lấn?

Trong biết bao chuyện xưa, video, phim ảnh có vô số anh hùng mà họ sùng bái, khiến họ có khát vọng trở thành Ma Pháp Sư. Hôm nay, là bước đầu tiên trên con đường ma pháp sư của họ. Dù là Ma Pháp Sư theo nghiệp đánh đuổi yêu thú ngoài thành thị hay nắm giữ quyền lực trong thành phố, tất cả đều rất đáng để kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thức tỉnh hệ ma pháp

Hai mươi lớp sẽ đồng thời thực hiện việc thức tỉnh ma pháp.

Mạc Phàm số 48, hẳn là người cuối cùng của lớp tiếp nhận ân điển thức tỉnh. Chủ nhiệm lớp cũng chính là đạo sư ma pháp - Tiết Mộc Sinh đã đứng ở hàng đầu tiên của lớp. Thức tỉnh ma pháp sẽ được thực hiện trước mặt tất cả mọi người, việc học sinh cần làm là khi được gọi tên thì đi lên trước đặt tay vào Thức Tỉnh Thạch ở trước mặt đạo sư rồi tĩnh lặng cảm ứng là được.

“Ta nói này, đi cửa sau vào, chắc người sẽ không thức tỉnh thất bại chứ, ta nghe nói thực tế có vài người không có năng lực đã thức tỉnh thất bại rồi. Loại cận bã như người ta thấy hay là thôi đi, không đáng phải tốn năng lượng quý giá của Thức Tỉnh Thạch”.

Ở một hàng khác, bạn học cũ của Mạc Phàm - Triệu Khôn Ba lên tiếng.

Tên Triệu Khôn Ba này là chó săn của Mạc Bạch, Mạc Bạch cảm thấy tự mình đi tìm Mạc Phàm để gây phiền phức là tự hạ thấp thân phận, cho nên để Triệu Khôn Ba ra tay.

Việc Triệu Khôn Ba nói có tình huống thức tỉnh thất bại là có thật, Mạc Phàm kỳ thực cũng rất lo lắng về điều này. Nghiêm túc mà nghĩ lời cậu ta nói, nếu như vì xuyên qua mà thể chất của bản thân với người ở thế giới này có sự khác biệt, vậy chẳng phải gây ra một trò cười lớn rồi sao?

“Mạc Phàm ca, đừng để ý đến loại người này, lát nữa thức tỉnh ngay một cái hỏa hệ cho hắn ta thấy, cho hắn biết thế nào gọi là mắt chó coi thường người khác”. Trương Tiểu Hầu được phân cùng lớp với Mạc Phàm nghe vậy liền nói.

Mạc Phàm không nói chuyện, nếu đổi lại là trước kia nhất định mình sẽ mắng cho tên chó săn Triệu Khôn Ba này một trận, nhưng hôm nay thật không có tâm tình. Một mặt khác quả thật là rất khâm trọng, mặt khác không biết vì sao hoa tai trên dây chuyền màu đen trên cổ cậu không ngừng rung động.

Hoa tai màu đen này là di vật của ông lão Vệ Cửa Doanh, Mạc Phàm nghi ngờ thế giới này biến đổi như vậy, kẻ đầu sỏ chính là thứ này, ngày đó Mạc Phàm chính là mang hoa tai này ra sau núi trường học ngủ.

Sáng nay, hoa tai này giống như trứng gà, không ngừng run rẩy, dù cho có lấy tay giữ lại nó vẫn không chịu nằm yên. Đậu má, run cái gì mà run, là hoa tai thì đang hoảng làm hoa tai đi.

“Mục Bạch”. Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh hô một câu.

“Nha, hẳn chính là Mục Bạch đó, lớn lên thật soái, thành tích còn là đệ nhất nha”.

“Đúng rồi, đúng rồi, sáng nay ta đã thấy hẳn, thật thích, không biết hẳn sẽ thức tỉnh hệ gì, chắc không phải Thủy hệ hay tiên kỳ phế hệ Quang hệ đâu nhỉ?”.

Mục Bạch vừa đi lên, lập tức trong lớp rộ lên tiếng ríu rít của nữ sinh mà mấy lớp khác cũng có không ít cái hoa si liếc mắt nhìn cậu ta.

Mục Bạch bày ra dáng vẻ không để ý nhưng ánh mắt lại tỏ ra rất hưởng thụ loại cảm giác được người khác nghị luận này. Hắn đi đến trước chủ nhiệm lớp, trên mặt mang theo vẻ khiêm tốn cùng nụ cười tự tin.

“Mục Bạch, là người của Mục thị, thế gia Băng hệ có tiếng phải không?” Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh cười hỏi.

“Đúng vậy”.

“Tốt, nếu như trò thức tỉnh Băng hệ sẽ có ưu thế hơn người khác rất nhiều, nhưng đừng quên cố gắng nhiều hơn, thiên phú dù sao cũng không phải quyết định tất cả”.

Mục Bạch gật gù đầu, trong lòng nói thầm: “Phải, thiên phú không quyết định được tất cả nhưng không có thiên phú cùng của cải thì vĩnh viễn cũng chỉ có thể sống ở cái tầng lớp thấp nhất của xã hội”.

Dưới sự đồng ý của chủ nhiệm lớp, Mục Bạch chậm rãi đem hai tay đặt lên Thước Tinh Thạch.

Bên trong Thước Tinh Thạch hiện ra hình hậu tinh la bàn, có một cái chướng án rõ ràng. Mục Bạch nhìn như bình tĩnh nhưng nội tâm căng thẳng bất an đem hai tay đặt trên mặt Thước Tinh Thạch.

Dựa theo huyết thống của hắn, khả năng thức tỉnh Băng hệ là rất lớn, nhưng cũng có khả năng phát sinh tình huống đặc thù, vạn nhất thức tỉnh phải Thủy hệ hay Quang hệ, phỏng chừng Mục gia bên kia sẽ không coi trọng hắn nữa, bọn họ hổng có khả năng lãng phí thời gian và tài nguyên đi tìm tài liệu tương ứng với thuộc tính của hắn.

Tay phải Mục Bạch đặt lên, Thước Tinh Thạch đột nhiên xuất hiện ngôi sao phát sáng, những đốm sáng này nối liền từng cái tinh hà giống y hệt mạch máu rồi truyền đến trên tay phải hắn.

Mọi người ở đây đều là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến Thước Tinh Ma Pháp, các bạn học từng người nhón chân lên nhìn về Mục Bạch.

Mục Bạch đứng bất động ở nơi đó, triệt để thức tỉnh, đầu cậu ta hơi ngẩng lên.

Kêu kẹt, kêu kẹt, ẹo kẹt

Đột nhiên xung quanh Thước Tinh Thạch lượn lơ một luồng khí sương lạnh. Sương lạnh ngày càng nhiều rồi chậm rãi đông lại bên cạnh Thước Tinh Thạch, kết thành một lớp băng sương mỏng.

“Băng hệ, thực sự là Băng hệ rồi”.

Đột nhiên phía sau có người la lớn, trong đó còn kèm theo tiếng hét chói tai của một ít nữ sinh.

Mục Bạch đã nghe được tiếng vang trong lòng vui sướng mở mắt ra.

Quả nhiên là Băng hệ, có được nguyên hệ đặc thù của Mục gia chính mình sẽ dễ dàng được Mục gia tiếp nhận, ngày tháng chức chắc chắn không xa, thu thập Mạc Phàm sẽ dễ dàng như bóp chết một con kiến. Ai, không đúng, thức tỉnh Băng hệ rồi thì bản thân mình xem như đệ tử chính thống của Mục gia, chính mình đâu cần phải cùng tên tiểu bối đời đó chấp nhận chứ.

Nhìn ra trông rộng đúng, chính mình phải nhìn xa trông rộng một chút, nói không chừng còn có cơ hội cùng Mục Ninh Tuyết tu luyện.

“Thực tốt, là Băng hệ rất tinh khiết, ta nghĩ trong thế giới tinh thần của trò đã xuất hiện một mảnh băng hệ tinh trần, tu luyện nhiều hơn để nó càng thêm lớn mạnh”. Chủ nhiệm Tiết Mộc Sinh nói, trong mắt tràn đầy khen ngợi.

Có thể ở thời điểm vừa thức tỉnh ma pháp đã có thể đóng băng Thước Tinh Thạch, loại Băng hệ này sức mạnh rõ ràng vượt qua người thường, xem như có học đồ có thiên phú của băng hệ, người này về sau ắt hẳn rất có tiền đồ.

“tiếp theo, Khâu Nguyệt Anh!”.

Chủ nhiệm lớp vừa dứt lời, một nữ sinh gương mặt mang theo vài phần anh khí đi ra.

“Tốt, Thổ hệ, tinh thần của trò khởi bước không sai, xem ra cùng cố gắng của trò trước đó là không thể tách rời”.

“Người kế tiếp, Hứa Thanh Lâm”.

Cũng là Băng hệ.

Lúc này, Mạc Phàm cố ý nhón chân lên xem, phát hiện rằng cùng là thức tinh Băng hệ nhưng Hứa Thanh Lâm kia chỉ làm xuất hiện một lớp sương nhàn nhạt, không thể làm đông Thức Tinh Thạch như Mục Bạch.

Bởi vậy có thể thấy đồng dạng Băng hệ nhưng Hứa Thanh Lâm bất kể thiên phú hay tu vi đều thấp hơn Mục Bạch rất nhiều.

“Kế tiếp, Lục Tiểu Bân”.

“Ân, Thủy hệ”.

“Aaaaa, tôi... Trời ạ, ta như thế nào lại là Thủy hệ, phải là Hỏa hệ chứ”. Nhất thời bạn học Lục Tiểu Bân kêu lên một cách quái dị, trong phạm vi hơn một trăm mét đều nghe thấy.

“Không nên nản lòng, tu luyện hệ gì cũng đều như nhau, chỉ cần trò đạt đến trung giai Ma Pháp Sư thì sẽ thu được nhiều ưu thế thôi”. Trong mắt Tiết Mộc Sinh có vài phần đồng tình, nhưng vẫn dùng giọng điệu trấn an mà nói.

Lục Tiểu Bân cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể hồn bay phách lạc trở về vị trí của mình.

Kỳ thực, ngay từ đầu thức tinh ma pháp rất quan trọng, nếu là sơ giai ma pháp sư Hỏa hệ nhất định đã có sẵn sức chiến đấu, sau này tu hành phòng chừng cũng có thể chiếm được không ít tiện nghi.

Còn Thủy hệ, kỹ năng sơ giai là Thủy ngự, phòng ngự hiệu quả chứ không có sức chiến đấu mạnh như Hỏa hệ, rõ ràng là không có tác dụng bao nhiêu, chỉ ít ở sơ giai Ma Pháp Sư là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trời sinh song hệ (thượng)

“Người kế tiếp”.

“Người kế tiếp”.

“Người kế tiếp”.

“Trương Tiểu Hân”

Đúng cách Mạc Phàm không xa, con khi nhỏ Trương Tiểu Hân quay đầu lại trao cho Mạc Phàm ánh mắt “Mạc Phàm ca,ta lên trước đây”.

“Cố lên nhé”.

“Hừ, chúc ngươi cũng là Thủy hệ”. Triệu Khôn Ba lập tức nói một cách châm biếm.

Trương Tiểu Hân là một con khi ốm nhách, tay cậu hướng về nơi đó (thức tinh thạch) đặt xuống, không bao lâu sau một luồng gió kỳ dị hiện lên xoáy quanh bề mặt Thức Tinh Thạch, luồng gió này thổi đến mức vạt áo của thầy giáo cũng động đậy.

“Rất tốt, Phong hệ, thiên phú không tồi, cần chăm chỉ tu luyện, chớ lười biếng”. Trên mặt Tiết Mộc Sinh cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Chủ nhiệm lớp trong lòng rất vui vẻ, chỉ mới qua mười mấy số trong lớp đã xuất hiện hai học sinh có thiên phú rất được. Nếu như bọn họ cố gắng dụng công cũng có thể đậu vào một trường đại học tốt.

Đương nhiên, hơn cả vẫn là bản thân đã nhặt được học sinh bảo bối hạng nhất Mục Bạch, thiên phú Hàn Băng hệ tuyệt vời, hơn nữa đằng sau lưng cậu ta là thế gia Hàn Băng hệ, tương lai khẳng định là trụ cột tài năng.

Xem ra, ban 8 lần này cảm cờ dẫn trước rồi.

“Người kế tiếp“.

“Người kế tiếp“.

“Người kế tiếp“.

“Phụt...”

Phía trên Thức Tỉnh Thạch đột nhiên vọt lên một ngọn lửa mây cam. Một màn này làm cho mọi người trong lớp lập tức mở to hai mắt nhìn.

“Hoả... Hỏa hệ!! “.

“Khụ, cư nhiên lại là con gái, nữ sinh này tên là gì vậy?” “

Trong lúc nhất thời, nữ sinh vừa thức tỉnh kia trở thành tiêu điểm của toàn ban, Hỏa hệ xem như là nguyên tố xuất sắc nhất trong hệ thống Nguyên Tố Hệ, là cái mà hết thảy các Ma Pháp Sư đều muốn chọn để thức tỉnh, nếu như họ có thể chọn lựa...

Đáng tiếc, Hỏa hệ khá là hiếm, xác suất xuất hiện thấp, trong một lớp học nhiều nhất được ba cái, một phần mười xác suất cũng chưa tới.

“Nàng tên là Châu Mẫn, hình như là con gái của một trong các lão sư của chúng ta“. Có người nhỏ giọng nói.

“Lớn lên thật xinh đẹp nha, mau đi làm quen một chút“.

“Cái này thì cẩn thận xù, Châu Mẫn này nhìn qua rất diễm đạm, rất ngoan, kỳ thực là cuồng bạo lực, bằng không một nữ hài tử như vậy thì làm sao lại thức tỉnh được Hỏa hệ“.

“Có đạo lý, có đạo lý“.

“Xem như là nữ tử mẫu nghiệp (con gái theo nghề mẹ), lão sư Văn Hoa biết được mà nói chắc sẽ rất vui mừng“. Chủ nhiệm Tiết Mộc Sinh nói.

“Cảm ơn thầy“.

“Người kế tiếp“.

“Phong hệ“.

“Người kế tiếp, Quang hệ“.

“Lão sư, em lên sân thượng đây, thầy đừng kéo em“. Bạn học thức tỉnh Quang hệ kia nói.

“Người kế tiếp, Thủy hệ“.

“Bạn học Quang hệ, chờ ta ở dưới, ta sẽ cùng trò lên sân thượng“.

“Người kế tiếp”

Rốt cục, hầu như cả ban đều đã thức tỉnh hệ ma pháp, Mạc Phàm tay cầm số 48, nội tâm kinh hoàng không ngừng, sợ rằng nội tâm không ai khăn trương như Mạc Phàm lúc này, một mặt là ba tháng gần đây chính mình mới được tiếp xúc với ma pháp, mặt khác hẳn thực sự lo lắng sẽ thức tỉnh thất bại.

“Số 48, Mạc Phàm“.

“Đến lượt anh rồi“. Trương Tiểu Hân xoay đầu lại cổ vũ nói.

“Đập nổi bán sắt mới vào được thì đừng ôm hy vọng làm cái gì, vận khí tốt thì còn thức tỉnh được Thủy hệ, Quang hệ, tu luyện không đến trung giai Ma Pháp Sư thì cũng là đồ bỏ, không may vận khí không tốt thức tỉnh thất bại. Chắc, chắc, chắc... Cái gì cũng trực tiếp bị lấy đi rồi“.

Triệu Khôn Ba miệng đầy châm biếm nói.

“Người không thể ngậm cái miệng chó của mình lại được à? “. Trương Tiểu Hân tức giận nói.

Trong lòng Trương Tiểu Hân, Mạc Phàm chính là đại ca của mình, tuy rằng thành tích ma pháp của anh ấy rất kém, lần này vào được trường cao trung ma pháp cũng là đi con đường khác, nhưng hẳn tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy Mạc Phàm thức tỉnh hệ ma pháp kém hơn người khác.

Chín năm giáo dục ma pháp bắt buộc thực chính là đặt nền móng cho việc thức tỉnh, cũng là nền tảng cho việc thực hành dựa trên cơ sở lý luận, không đến mức tự mày mò trong ngõ cụt tu hành. Nếu như học không tốt, một mặt thức tỉnh sẽ thất bại, mặt khác tu luyện sẽ bị đình trệ.

Mạc Phàm từng bước xuyên qua đám đông.

“Chính là hần ta, hình như là đi cửa sau vào”.

“Đây là ai, lớn lên trông cũng thật soái nha”. Cô bạn nhỏ nhún nhai.

“Học sinh cặn bã thôi, tôi hóa ra lại học lớp sát cạnh cậu ta”. Một nữ sinh dễ kiêu đầu nắm miệng rộng nói.

“Là như vậy sao, vậy thì khả năng thức tỉnh rất kém rồi”.

“Có thể thức tỉnh thành công hay không cũng là vấn đề”.

“Ta nói, mấy cái thánh Quang hệ, Thủy hệ, các ngươi không nên nản lòng, chờ xem vị bạn học Mạc Phàm này thức tỉnh các bạn sẽ rất vui mừng nha, tên này khảo thí kém đến muốn chết, thức tỉnh rất có thể thất bại”. Lúc này, Triệu Khôn Ba bị Trương Tiểu Hào mắng nên nóng nảy, lớn tiếng trào phúng.

Hần vừa nói như vậy, mấy thánh Quang hệ, Thủy hệ đó liền mở to hai mắt ra nhìn, nếu như có người thức tỉnh thất bại, vậy thì thật làm cho người ta... Giải sầu.

“Không cần ồn ào”. Tiết Mộc Sinh trừng mắt nhìn Triệu Khôn Ba hay gây sự.

Khóe miệng Mục Bạch nổi lên chút hèn hạ, cậu ta muốn Mạc Phàm xấu mặt trước mọi người, tên cặn bã này có tư cách gì mà tiếp cận đại tiểu thư Mục Ninh Tuyết, bản thân mình soái như vậy, thiên phú lại tốt, còn rất nỗ lực, bản thân mình cận kề với Mục Ninh Tuyết mới phải.

“Cặn bã, ta nghe nói nhà các người đã đem phòng ở bán để cho người có cơ hội thức tỉnh, nếu người mà thức tỉnh thất bại thật thì nên tìm một con sông nhảy xuống kết thúc là tốt, miễn cho gia đình người hổ thẹn”. Khi Mạc Phàm đi qua bên cạnh, Mục Bạch nhỏ giọng nhẹ nhàng nói.

Mạc Phàm nhìn Mục Bạch một chút, nén nhịn cơn kích động mắng tên ngốc này rồi đi tới chỗ thầy giáo Tiết Mộc Sinh.

“Mạc Phàm đến đây, đặt tay lên phía trên này đi”.

Tiết Mộc Sinh ngữ khí bình thản nói.

Làm chủ nhiệm lớp, Tiết Mộc Sinh kỳ thực hiểu rất rõ tình huống trước mắt của tên học sinh này.

Ma pháp trung khảo trên cơ bản là đếm ngược từ dưới lên, bởi phía trên dần dần nên mới cho vào trường cao trung mà pháp Thiên Lan này, theo Tiết Mộc Sinh biết Mạc Phàm này gia đình bình thường, không bối cảnh, không thiên phú, thành tích kém đến không dám nhìn, một học sinh như vậy đưa đến lớp mình quả thật là đau đầu, thực dễ dàng kéo tình trạng chung của toàn ban đi xuống.

Ai, không có biện pháp, thôi thì do chính mình xui xẻo đi, chỉ mong tên tiểu tử này đừng thức tỉnh thất bại, bản thân mình thật không muốn trở thành trò cười của năm.

Tay Mạc Phàm lúc này không ngừng run rẩy, chung quy vẫn còn chút khấn trương.

“Giữ vững một chút, đừng run”. Tiết Mộc Sinh nhắc nhở.

Mạc Phàm dùng tay trái cầm tay phải của mình, lúc này mới để bàn tay đặt lên Thức Tỉnh Thạch.

Thực lạnh lẽo, không biết có phải thức tỉnh Băng hệ hay không mà toàn bộ đều cảm giác có một luồng khí lạnh.

Ồ, không đúng, làm sao lại bắt đầu tê dại, phát nhiệt rồi.

“Nhắm mắt lại, cảm thụ thế giới tinh thần của chính mình”. Chủ nhiệm Tiết Mộc Sinh nói.

Thực sự học sinh này là một vấn đề, ngay cả quy trình cơ bản cũng không biết.

Mạc Phàm vội vàng làm theo nhắm mắt lại.

Thời điểm nhắm mắt lại cái gọi là thế giới tinh thần trong đầu sẽ xuất hiện một mảnh hư vô, người bình thường ở trong hư vô không ngừng tưởng tượng, như những đoạn phim ngắn đang chạy những hình ảnh mơ hồ, thời điểm đó đầu óc mình chính là một mảnh hư vô, giống như bầu trời đêm không có ngôi sao nào.

Bên trong thế giới tinh thần đều không có thứ gì, thế nhưng thời điểm Mạc Phàm đưa tay đặt trên Thức Tỉnh Thạch cậu có thể cảm nhận được sức mạnh của một luồng điện lưu.

Cỗ lực lượng này từ bàn tay lan truyền đến toàn thân, ngay sau đó đó trong mảnh hư vô của thế giới tinh thần có một ma lực thần kỳ xẹt qua một vệt màu tím theo quỹ đạo vòng cung, rực rỡ tuyệt luân, chấn động tâm linh!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trời sinh song hệ (hạ)

Trong hư vô của thế giới tinh thần có một tia ánh sáng, Mạc Phàm nghiêm túc cảm nhận, bỗng nhiên phát hiện trong cõi hư vô của mình xuất hiện một mảnh tinh trần rất nhỏ.

Mạc Phàm một trận vui sướng.

Tinh trần này đối với Ma Pháp Sư mà nói rất quan trọng, nó không chỉ là căn cứ chính để đánh giá tu vi mà còn tồn tại như thiên địa trong thế giới tinh thần của Ma Pháp Sư. Tinh trần này chiếm cứ không gian càng lớn trong cõi hư vô thì tu vi của Ma Pháp Sư càng cao.

Bên trong tinh trần ấy, Mạc Phàm có thể thấy một cái gì đó sáng lên, kia giống như là một mảnh tinh trần nhỏ màu tím, đối lập với thế giới tinh thần này mà nói tinh trần đích thực chỉ nhỏ bé như hạt bụi. Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc mình thức tỉnh không hề bị thất bại, trên sách rõ ràng viết tinh trần nằm giữ bên trong thế giới tinh thần, dù cho có chút mỏng manh thì cũng là thức tỉnh thành công rồi.

“Hahaha, ai nói lão tử sẽ thức tỉnh thất bại”.

“Lão tử đây chẳng phải thức tỉnh thành công rồi sao, thật muốn nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Mục Bạch và Triệu Khôn Ba”.

“Hà?”.

“Từ từ, tinh trần này là màu gì đây, không phải màu đỏ, thật đáng tiếc, không phải Hỏa hệ rồi”.

Tinh trần màu đỏ chính là Hỏa hệ, màu xanh là Phong hệ, màu nâu là Thổ hệ, màu lam là Thủy hệ, màu vàng là Quang hệ.

Tinh trần màu tím, đại diện cho...

Ta khó a..

Đột nhiên Mạc Phàm cả người đều ngây dại.

“Màu tím”.

“Minh là tinh trần màu tím”.

“Minh là tinh trần màu tím”.

“Trời ơi, lớp bên cạnh có người thức tỉnh được Lôi hệ”. Trên sân thể dục đột nhiên có học sinh kêu lớn.

“Cái gì, cái gì, xuất hiện Lôi hệ? Ta phải xem xem, là ai đã tích vận may cả mấy đời thế này”.

“Ở đâu, ở đâu? Wow, thật là màu tím huyền khóe!”.

Chủ nhiệm ban 7 phòng chừng cũng bị khiếp sợ đi.

“Oa Oa Oa, giết ta đi, vì cái gì ta lại là Thủy hệ, sao không phải là Lôi hệ, các ngươi ai cũng không được cản ta, ta muốn đi châu trời”.

“Đừng nháo nữa, ngươi chết làm gì, phía dưới đã rải rác cả đồng thi thể bên Quang hệ rồi”.

Học sinh thức tỉnh Lôi hệ này quả thật đã gây ra một trận náo động toàn trường.

Nếu nói Hỏa hệ là hệ ma pháp đầu tiên mà hết thảy Ma Pháp Sư bình thường đều muốn chọn lựa để thức tỉnh thì Lôi hệ chính là trời cao ban ân, hoàn mỹ đệ nhất hệ, so với Hỏa hệ còn bá đạo hơn. Ma Pháp Sư Lôi hệ ở thời điểm sơ giai đã có thể lấy sức chiến đấu khủng bố để kháng địch. Các lão sư đã thống kê, trừ phi học sinh thức tỉnh Lôi hệ tự chính mình không học, còn không đều có 5 thành trong đó đều đột phá nhanh chóng trở thành trung giai Ma Pháp Sư.

Kỳ thi trung khảo đã trực tiếp đào thải khoảng 6 thành ma pháp học sinh, còn lại 4 thành tiến vào thức tỉnh ma pháp. Mà như thế chưa phải là đã xong, trong những học sinh đủ tư cách thức tỉnh chỉ sợ khả năng đến 6 thành nữa tiếp tục bị đào thải, bởi vì ba năm học cao trung ma pháp có người đến cả một chút ma pháp cũng không phóng thích ra được.

1500 học sinh khóa này chỉ có một người thức tỉnh được Lôi hệ, đủ để thấy Lôi hệ này đáng khiếp sợ đến mức nào rồi.

Trong nhất thời, toàn thể lão sư lẫn học sinh đều đồng loạt hướng mắt về cậu học sinh nam ở ban 7 kia, bạn học này cũng thật trùng hợp quần áo cũng là màu tím, điều này còn làm cho màn thức tỉnh của cậu ta càng thêm phần bất mắt, trong phút chốc nam sinh có dáng vẻ tự tin pha lẫn cao ngạo lạnh lùng này trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, gây nên một trận xôn xao trong toàn trường.

“Ồ, ồn ào như vậy sao? “ Mạc Phàm chậm rãi mở mắt ra, toàn bộ vui sướng viết rõ trên mặt cậu.

Bất quá, ngay thời điểm mắt vừa mở ra, hắn lại phát hiện nguyên lai lão sư của mình lại đang ngẩng đầu nhìn sang lớp bên cạnh một cách đầy mê mẩn. Mạc Phàm vừa quay đầu lại thì phát hiện tất cả các bạn học cũng đều đang nhìn qua lớp bên cạnh đó.

“Loại tình huống gì đây? “

“Mọi người đang nhìn đi đâu vậy!“

Rất nhanh sau đó, Mạc Phàm cũng phát hiện ra vấn đề.

Nguyên lai lớp bên cạnh cũng xuất hiện một cái Lôi hệ, ngay tại thời điểm thức tỉnh chớp nhoáng của Mạc Phàm trùng hợp là toàn bộ lão sư lẫn học sinh đều đồng loạt hướng mắt về phía gia hỏa thức tỉnh nhanh hơn mình một bước kia.

Mạc Phàm về mặt khổ sở nhìn Thức Tỉnh Thạch đang sáng lên màu tím đặc trưng của Lôi hệ, mặt khác thật hy vọng có thể giáng một cái tát vào mặt chủ nhiệm của mình mà nói, thầy ao ước Lôi hệ lớp bên cạnh làm cái gì, lão tử cũng là Lôi hệ thần thánh đây này.

Mạc Phàm vừa muốn nói chuyện, Thức Tỉnh Thạch lại một lần nữa đột nhiên nổi lên những ngôi sao lấp lánh, tựa như một dòng máu hướng về phía bàn tay của Mạc Phàm tụ tập lại.

Mạc Phàm về mặt ngạc nhiên.

Quá trình thức tỉnh chẳng phải đã kết thúc rồi Sao, làm thế nào mà Thức Tỉnh Thạch này lại khởi động một lần nữa?

Mạc Phàm muốn rút tay ra nhưng ma lực đó đã theo bàn tay lan truyền đến toàn thân.

Một ngọn lửa năng lượng nóng hừng hực!

Mạc Phàm cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng một cỗ lực lượng đẩy cậu tiến vào bên trong thế giới tinh thần thêm một lần nữa, có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng thứ hai đang dần xâm lấn.

Trong hư vô của thế giới tinh thần, tinh trần màu tím vẫn ở đó yếu ớt tỏa hào quang lấp lánh, càng nhìn lại càng thêm khát vọng, muốn làm chúng nó càng thêm lan toả.

Đó là Lôi hệ tinh trần Mạc Phàm thức tỉnh cách đây không lâu. Nhưng một cỗ lực lượng khác giống như Lôi hệ trước đây xông vào, bên trong thế giới tinh thần của Mạc Phàm xẹt qua một ngọn lửa có quỹ đạo hình vòng cung đầy ghê rợn làm người khiếp sợ khiến cả người Mạc Phàm đều rung động.

“Chuyện này...đây là... “

Bên trong thế giới tinh thần của chính mình cư nhiên lại xuất hiện “Một mảnh tinh trần màu đỏ!!“.

Lúc đầu, Mạc Phàm có hơi mê mang nhưng ngay sau đó hoàn toàn rơi vào trạng thái vui mừng điên cuồng.

Hỏa hệ!

Chính mình lại thức tỉnh thêm một cái Hỏa hệ.

Chính mình thế nhưng thức tỉnh song hệ.

Ở cấp thấp sơ giai Ma Pháp Sư, mỗi học sinh chỉ có thể thức tỉnh duy nhất một hệ, người xuất hiện song hệ coi như là không có khả năng, so với xác suất một phần ngàn khả năng xuất hiện của Lôi hệ thì xác suất song hệ còn nhỏ hơn cả vạn lần nữa.

Ông trời ơi!

Mạc Phàm cảm giác chính mình lúc này hạnh phúc như muốn xỉu.

Lôi hệ xuất hiện đã khiến hắn mừng như điên, giờ lại xuất hiện thêm một cái Hỏa hệ, hình thành trời sinh song hệ, hắn quả thật mừng muốn khóc.

Xem qua tri thức về ma pháp, Mạc Phàm hiểu rất rõ, nhiều hơn một hệ thôi cũng đã có thể dẫn trước người khác, hai hệ lại có thể tồn tại song song, tu luyện độc lập.

Tựa như một điều không tưởng, hầu hết mọi người đều chỉ có thể thức tỉnh một hệ rồi tu luyện bằng cách dày công đánh quái, mà bản thân mình lại trực tiếp mở ra hai hệ, quan trọng nhất là hai hệ này lại có thể dung hợp trên cùng một người, sức chiến đấu chẳng phải là vấn đề $1+1=2$ rồi sao.

Thế này thì quá sung sướng rồi!

Lão từ trời sinh song hệ, một cái Lôi hệ oanh trời, một cái bạo lực Hỏa hệ, nhìn xem ai có thể ngăn cản ta.

Khi đó lão ba phải khuất phục bán phòng, hiện tại áy náy thật sự đã bị quét sạch, Mạc Phàm rất rõ ràng nếu chính mình chăm chỉ tu luyện, cố gắng nỗ lực, đem cả hai hệ cùng thăng cấp lên, khẳng định bản thân mình sẽ nhanh chóng trở thành giai cấp Ma Pháp Sư thống trị bên trên thôi.

Cái gì mà nội tình mấy trăm năm của Mục thị, cái gì mà Hàn Băng thế gia, có thể so với lão từ trời sinh song hệ rất oách sao

Ha ha ha ha ha ha ha...!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lục Trà Nam

“Thật là...sao học sinh này không được phân vào lớp mình mà lại rơi vào tay Trương Kiến Quốc chứ, lần này Trương Kiến Quốc xem như nhặt được bảo bối rồi “. Trên mặt chủ nhiệm Tiết Mộc Sinh ngập tràn hâm mộ lẫn ghen ghét.

Mà Mục Bạch ở phía trước, sau trận kinh ngạc đó khuôn mặt lại mang thêm vài phần âm trầm cùng xem thường.

Lôi hệ rất ghê gớm, nếu như không hiểu được việc tu luyện thì cũng chỉ là thứ phế thải. Người Trung Quốc nhiều như vậy, xuất hiện một cái cường hệ không nhất thiết phải ngạc nhiên đến thế, cũng chẳng phải kiểu song hệ trời sinh xuất sắc ngút trời. Hừ, cứ chờ xem sau này tôi giẫm đạp cậu thế nào, lại dám cướp đi sự nổi bật của ta.

Ồ, suýt chút nữa đã quên xem tên Mạc Phàm căn bã ra sao, thức tỉnh lâu như vậy, trên cơ bản chắc thất bại đi.

“Wow, wow, cũng là Hỏa hệ“.

“Không đỡ được, lớp chúng ta lại thêm một Hỏa hệ“.

“Ai nói hần sẽ thức tỉnh thất bại chứ, là Hỏa hệ đó, thật khiến người ta hâm mộ“.

Sau trận phong ba vì Lôi hệ xuất hiện, mọi thứ lại chậm chậm trở về bình lặng, mọi người cuối cùng cũng phát hiện ra Mạc Phàm đã thức tỉnh hệ xong.

Bạn học lúc trước thức tỉnh Hỏa hệ - Châu Mẫn có vẻ hơi kinh ngạc, cố ý liếc nhìn Mạc Phàm một chút, phát hiện ngọn lửa xuất hiện trên Thức Tinh Thạch của cậu ta đem so với mình còn dồi dào hơn.

“Ban 8 lại ra một cái Hỏa hệ nữa kia“.

“Tuy rằng không xuất hiện được cái hệ hi hữu như Lôi hệ nhưng Hỏa hệ mà nói cũng rất lợi hại nha“.

“Hỏa... Hỏa hệ“. Tiết Mộc Sinh nhìn học sinh trước mắt mình mà ngây ra.

Lôi hệ xuất hiện làm Tiết Mộc Sinh suýt chút nữa quên mất sự tồn tại của học sinh này, vốn tưởng rằng cậu ta sẽ thức tỉnh thất bại, không nghĩ tới cậu ta thức tỉnh thành công, lại càng không nghĩ đến cái mà cậu ta thức tỉnh thành công chính là Hỏa hệ xuất sắc.

“Cái này... Cái này cũng xem như là nhặt được bảo vật rồi. Hơn nữa nhìn hỏa viêm dồi dào, có vẻ như thiên phú còn cao hơn Châu Mẫn một chút“.

Tiết Mộc Sinh thật không nghĩ tới học sinh xếp cuối của lớp đột nhiên lại cho mình nở mặt như thế này.

“Không tồi, không tồi, thật không tồi, tên là gì nhỉ?... À, Mạc Phàm phải không? “. Tiết Mộc Sinh cao hứng nheo mắt lại.

“Àn“. Mạc Phàm gật đầu.

Mạc Phàm vốn cho rằng sẽ có người thấy được mình thức tỉnh Lôi hệ, nhưng lúc quan sát bốn phía lại ngoi a ý muốn phát hiện căn bản không có ai chú ý đến thời điểm mình thức tỉnh Lôi hệ.

Phòng chừng lớp bên cạnh xuất hiện Lôi hệ thực sự quá chấn động, cũng có thể do sức mạnh Lôi hệ mà bản thân thức tỉnh quá yếu.

Khi mới bắt đầu thức tỉnh, Thức Tinh Thạch quả là có ảnh hưởng đến việc đưa ra mức độ mạnh yếu của hệ ma pháp, nhưng không phải là thứ quyết định. Cứ coi như khi mới thức tỉnh sức mạnh còn mỏng manh thì sau đó vẫn có thể thông qua nỗ lực tu luyện từ từ bù đắp được.

“Học sinh Hòa hệ, được, được, sau này nhất định phải cố gắng nỗ lực, cái gì không hiểu cứ đến hỏi lão sư“. Chủ nhiệm Tiết Mộc Sinh vỗ vỗ vai Mạc Phàm vui mừng nói.

Nội tâm Mạc Phàm đang vui mừng như điên.

Bất quá hần cũng không quá vênh váo, đặc ý, chỉ hận không thể lập tức đem Lôi hệ mình vừa thức tỉnh ban này bày ra cho mọi người thấy mình là song hệ trời sinh. Mạc Phàm không có làm như vậy, biết rõ bên phía Mộc thị có người mang ý đối địch với mình rất lớn, nếu bản thân để lộ song hệ trời sinh thì chỉ có nước phục tùng hoặc bị giết chết. Chính mình tuy nắm giữ tuyệt thế song hệ nhưng chung quy lại quá yếu ớt, chờ đến khi lớn mạnh rồi còn rờ cũng không muộn.

Mạc Phàm quay đầu lại nhìn phản ứng của Mộc Bạch và Triệu Khôn Ba.

Quả nhiên mặt hai người này đều run rẩy rồi.

Tên tử này gặp được cái vận khi gì vậy? Thức tỉnh thành công không nói, còn thức tỉnh ngay một cái Hòa hệ. Mộc Bạch bày ra dáng vẻ đạo mạo nhưng thực chất trong lòng không ngừng buông lời thô thiển.

“Ta, cái đệch, sao có thể là Hòa hệ...“. Tên chó săn Triệu Khôn Ba nhìn thấy mà cũng choáng váng.

“Hahaha, em nói Mạc Phàm ca nhất định bắt phàm, Hòa hệ, thiết “trâu bò“, chính là “trâu bò” nha, Phong hệ của Triệu Khôn Ba cậu chỉ là cái bóng nhá“. Trương Tiểu Hưu vui vẻ nhảy cẫng lên, nhìn thấy bộ dạng đó của Triệu Khôn Ba nhất thời hiểu được cảm giác của mấy người ác khẩu lần át người khác.

Triệu Khôn Ba đầy mặt tức giận, đem Phong hệ và Hòa hệ cấp cơ bản mà so đấu, khẳng định là Phong hệ chịu thiệt thòi.

Mạc Phàm xoay người trên mặt nở ra một nụ cười tiêu sái đắm mình dưới ánh mặt trời rực rỡ, bước chân nhất thời chẳng khác nào cảm giác đang đi trên một tấm thảm trải dài, hai bên đám thiếu nữ hét chói tai, có thể hình dung ra một con đường xuân phong đặc ý.

Lúc đi ngang qua Mộc Bạch, Mạc Phàm yên lặng hướng về phía hần gối ngón giữa lên, tất cả động tác khinh bi làm liền mạch lưu loát, nhìn qua lại chỉ giống như đang chào hỏi nhau.

Mộc Bạch cảm giác bản thân đã ăn đầy một bụng chế nhạo của đối phương, tức giận đến mức ngực như muốn nổ tung.

Hít sâu một hơi, Mộc Bạch tự nói với chính mình phải bảo trì hình tượng, nhất định phải bảo trì hình tượng, chính mình không thể chấp nhận với tên bụi đời này, chính mình nói ra cũng là một nửa thiếu gia Mộc thị, tên này chỉ là một nhi tử của người hầu.

“Tên phế vật này thức tỉnh thành công không nói còn thức tỉnh ngay một cái Hòa hệ có điểm khởi đầu rất tốt, phế vật cũng có vận may của phế vật. Còn nữa, con mẹ nó càng giận hơn là lớp bên cạnh lại xuất hiện ngay một cái Lôi hệ hiếm có. Bể hệ tổ truyền danh tiếng của mình hoàn toàn bị đè bẹp, mẹ nó“. Bộ dáng bên ngoài vẫn đạo mạo như một bạch mã hoàng tử nhưng thực chất trong lòng Mộc Bạch đã sớm văng không ít lời thô tục.

Mạc Phàm trở về chỗ của chính mình đồng thời cũng cảm nhận được ánh mắt hoàn toàn bất đồng của bạn học.

“Hòa hệ kia, tốt nhất sau này đừng chọc đến gia hòa này“.

“Cái gì mà chớ chọc, là phải tạo quan hệ mới phải, ta là Quang hệ nếu muốn tiếp tục sống ở trường thì phải dựa vào Hòa hệ đại ca đó“.

“Đúng rồi, tên cậu ấy là gì nhỉ? Gọi là Mạc Phàm đúng không? “.

Đồng học xung quanh khe khẽ nói nhỏ nhưng vẫn truyền được đến tai Mạc Phàm khiến tinh thần cậu sáng khoái một trận, lại cố ý liếc nhìn sang Mộc Bạch, quả nhiên nghe thấy những lời này khoe miệng cậu ta không ngừng co rút.

Mạc Phàm sớm đã biết Mộc Bạch là cái mặt hàng gì, nhìn khuôn mặt tỏ vẻ mọi thứ đều không sao thể thôi chứ kỳ thực trong lòng cực kỳ khó chịu.

Lục trà nam [1], lão tử mới thức tỉnh mỗi cái Hòa hệ mà mi đã thành cái tính tình này rồi, chờ lúc mi biết Mạc Phàm gia gia còn có Lôi đình hệ, ngươi còn không mổ bụng tự sát sao?

[1] Lục Trà Nam (绿茶男): tiếng lóng để ám chỉ những người nam giới xấu tính, không xuất sắc, giấu bản thân mình quá sâu, thường bày ra bên ngoài đáng vẻ đạo mạo, điềm tĩnh, nhiệt tình, tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Căn bản không dừng lại được

Ngày hạ chuyển thu, lá rụng theo gió cuốn bay khắp nơi ghé ngang khuôn viên trường.

Khuôn viên rộng mênh mông tràn ngập trong mảng màu xanh ngắt, sau giờ ngo ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá hóa thành từng sợi vàng óng ánh, khung cảnh tựa như một sân khấu mùa thu đặc biệt.

Đối với Mạc Phàm mà nói, thời gian trôi qua thật rất mau, mới đó đã qua thời điểm thức tỉnh hai tháng. Trong hai tháng này Mạc Phàm chỉ làm một việc duy nhất là ngồi dưới gốc cây - mình tưởng.

Vào tiết học đầu tiên của lớp, chủ nhiệm Tiết Mộc Sinh đã cung cấp cho tất cả ma pháp học sinh bài giảng quan trọng nhất: Phóng Thích Ma Pháp.

Phóng Thích Ma Pháp tổng cộng chỉ có ba bước đơn giản:

Thứ nhất: Minh tưởng

Thứ hai: Khống chế

Thứ ba: Phóng Thích

Minh tưởng - ý nghĩa như tên gọi, chính là dồn hết sức tập trung suy nghĩ.

Ở thời điểm mọi người nhắm mắt lại, kỳ thực đầu óc thường không ngừng liên tưởng sản sinh ra đủ loại hình ảnh. Nhưng nếu như cái gì đều không nghĩ và ngay tại thời điểm đó không bị quấy rầy trong đầu chúng ta sẽ là một mảng trống không.

Ma Pháp Sư sau khi thức tỉnh, trong mảng thể giới tinh thần trống không sẽ xuất hiện hệ tinh trần tương ứng của bản thân.

Nói cách khác, hiện tại chỉ cần Mạc Phàm nhắm mắt lại, hoàn toàn không nghĩ tới bất cứ thứ gì để đầu óc trống rỗng giống một mảng vũ trụ đen kịt thì Lôi hệ tinh trần và Hỏa hệ tinh trần sẽ hiện ra trong mảng trống không này.

Vì Lôi hệ tinh trần là màu tím nên nhìn qua giống như một mảng bụi vũ trụ màu tím trôi nổi trong vũ trụ, đẹp đến mê người, rực rỡ nhiều kiểu.

Bên trong Lôi hệ tinh trần có tổng cộng bảy ngôi sao, những ngôi sao này chuyển động hỗn loạn không ngừng như bảy tiểu hài tử bướng bỉnh tràn đầy năng lượng cứ chạy tới chạy lui.

Bất luận là học sinh đã thức tỉnh hệ ma pháp nào đi chăng nữa, chỉ cần có thể làm cho mảng trống không trong đầu hiện ra tinh trần đồng thời thấy được những ngôi sao nhỏ hoạt bát phát sáng như nhau, coi như đã hoàn thành Minh Tưởng.

Có thể nói, bước thứ nhất này cực đơn giản, nhưng hai tháng nay bài tập ở nhà được giao của tất cả học sinh cũng chỉ có cái này.

Minh Tưởng, ăn cơm tối xong đã bắt đầu Minh Tưởng, Minh Tưởng đến mệt bỏ hơi tai thì đi ngủ.

Ngày hôm sau, ban ngày lên lớp rồi tan học lại tiếp tục Minh Tu, Minh Tu đến mệt bỏ hơi tai lại tiếp tục đi ngủ.

Dù vậy, Mạc Phàm cũng không lười biếng, cứ làm như thế suốt hai tháng, bao gồm cả những ngày cuối tuần. Rất nhiều lần hắn đều tự hỏi không biết các lão sư nghĩ gì mà lại sắp xếp một bước đơn giản như vậy mà làm đến tận hai tháng.

“Hay là mình thử Khống chế trước xem thế nào?” Mạc Phàm cảm giác mình đã có thể rất quen thuộc để tiến vào giai đoạn Minh Tu, vì thế liền muốn bắt đầu bước kế tiếp.

Bước thứ hai của Phóng Thích Ma Pháp rất đơn giản.

Sau khi tiến vào Minh Tưởng sẽ thấy được tinh trần, mà bên trong tinh trần chính là bảy ngôi sao hoạt bát với năng lượng tràn đầy chạy tới chạy lui không theo bất kỳ quy luật nào. Khống chế chính là dùng ý niệm tinh thần khống chế những ngôi sao nhỏ này, khiến nó yên tĩnh lại, ngoan ngoãn ở vị trí đặc biệt nối liền nhau tạo thành tinh quỹ.

Khi tinh quỹ nối liền, năng lượng ma pháp sẽ theo tinh quỹ này truyền đến trong thân thể Ma Pháp Sư biến thành ma pháp chân chính rồi phóng thích ra ngoài.

“Chạy cũng thật nhanh, để ba ba sờ thử xem nào“. Mạc Phàm bắt đầu thử nghiệm cố gắng câu thông với những ngôi sao nhỏ.

Dùng ý niệm bản thân để kiểm soát, Mạc Phàm lúc này đã khóa chặt được một ngôi sao nhỏ đang vui chơi thử bắt nó ngừng ở vị trí đó.

“Vèo ~~~~”.

Ngôi sao nhỏ này cực kỳ cao lãnh, không thèm liếc mắt nhìn Mạc Phàm, xem cậu chẳng khác gì mấy quái thú thúc thúc muốn đụng chạm tiểu loli, tháo chạy rất nhanh.

“Con mẹ nó, làm gì mà ngao kiều dữ, thôi vậy, đổi một cái khác thử xem“. Mạc Phàm bắt đầu thử câu thông với một ngôi sao Lôi hệ nhỏ khác.

“Bé ngoan, ba ba ở đây, mau đến đây Đi, nghe lời nào...”

“Vèo ~~~“.

Ngôi sao thứ hai giống như gặp một bệnh nhân tâm thần cũng mang một bộ dạng trốn trại tẩu thoát nhanh chóng.

Mạc Phàm thử lại một chút mấy ngôi sao khác cũng có cùng một kiểu như nhau, không thèm đem Mạc Phàm đặt vào mắt, có vài cái dường như còn cảm giác được Mạc Phàm muốn kiểm soát chúng, ngay tại thời điểm ý niệm vừa hình thành chúng trốn càng nhanh hơn.

Ngôi sao cứ xoay tròn xoay tròn, ngay tại thời khắc chạy như bay thì không cách nào tạo ra năng lượng ma pháp.

Giống như một sợi dây điện, điện năng ở bên trong tinh thần muốn phóng thích ra ngoài thì phải đem những ngôi sao nhỏ nối liền thành một đường dẫn lan truyền sức mạnh đến thân thể Mạc Phàm.

Đáng tiếc những ngôi sao Lôi hệ này không có lấy một cái chịu nghe lời, không chạm vào cũng còn tốt, một khi đã thử câu thông rồi thì chúng liền nhanh chóng trốn chạy. Thật như ăn phải năm trăm cân ma túy không bằng. Đậu xanh, căn bản là không dừng lại được.

“Đây là muốn thế nào chứ, kỹ năng Lôi ấn của lão tử cứ thế này biết năm tháng nào mới học được?“. Mạc Phàm một trận trứng đau.

Kỹ năng sơ giai của Lôi hệ chính là - Lôi Ấn.

Kỹ năng này hẳn là thực dụng nhất trong hết thảy các kỹ năng của sơ giai ma pháp, thông thạo được cách kiểm soát trên căn bản là nắm giữ được sức chiến đấu.

Đáng tiếc là kỹ năng không phải dễ dàng học được như vậy.

Ngôi sao nhỏ thuộc Lôi hệ tính hoạt bát khá cao, muốn chúng dừng lại không phải là việc ngày một ngày hai có thể hoàn thành.

“Hiện tại ngay cả một ngôi sao nhỏ mình cũng khống chế không được, muốn đồng thời khống chế bảy ngôi sao một lúc... Con đường phía trước không phải là loại dài bình thường“.

Quả nhiên đọc sách và học ma pháp giống nhau, không phải một hai ngày có thể nắm bắt được.

.....

Thời tiết chuyển lạnh, những chiếc áo khoác lông vũ ngày càng dày đã thay thế cho váy ngắn, tất chân của các bạn nữ. Bất tri bất giác sự ấm áp đã biến thành cái thử thời tiết lạnh lẽo chết tiệt này.

“Ách xì...mẹ nó, sớm biết thế này tu luyện Hỏa hệ trước, không chừng mùa đông này sẽ khá hơn chút đỉnh“. Một buổi sáng sớm, ngồi trên mái nhà luyện tập Mạc Phàm nắn một câu.

Lại trải qua hơn một tháng luyện tập, Mạc Phàm đã có thể khống chế được bốn ngôi sao nhỏ.

Quá trình bả khống mấy ngôi sao nhỏ này... Nói thế nào nhỉ, có chút giống như phiên bản khó của quân bài Domino.

Nói cách khác, nếu người muốn đem bốn quân bài Domino này cẩn thận từng li từng tí đặt xuống, không được để xuất hiện bất kỳ một chút động tĩnh nào, được vậy coi như đã hoàn thành một bước nhỏ.

Chỉ cần có một quân bài nào sắp đặt không thỏa đáng, bài đổ, tất cả cứ thế mà bắt đầu lại từ đầu.

Những ngôi sao nhỏ này cũng chính là như vậy, đầu tiên người cần phải khóa chặt một ngôi sao rồi dùng ý niệm của mình lệnh cho nó yên lặng, mà trong quá trình để ngôi sao nhỏ yên lặng này người nhất định phải hết sức chăm chú, dù ngôi sao nhỏ này phản kháng khiến đầu óc đau đớn cũng phải cắn răng chịu đựng không được dừng lại, càng không thể phân tán tinh thần dù chỉ một chút.

Chỉ có cắn răng tập trung tinh thần cao độ điều khiển trong tình huống ngôi sao nhỏ liên tục chống lại như vậy mới có thể khiến cho ngôi sao Lôi hệ tảo bạo này ngoan ngoãn nghe lời đứng ở một vị trí cố định.

Sau khi ngôi sao đó nghe lời vẫn cần phải phân tán một phần tinh thần quan tâm đến nó, làm như vậy để khi kiểm soát ngôi sao nhỏ tảo bạo thứ hai thì chúng đều chịu khó nghe lời như nhau, có thể khống chế một cách chặt chẽ.

Nếu như không cẩn thận tập trung tinh lực quá mức ở trên ngôi sao thứ hai mà không tiếp tục dùng tinh lực kiểm soát ngôi sao thứ nhất thì ngay lập tức nó sẽ chạy biến đi tiện thể mang theo nốt ngôi sao thứ hai vừa chịu nghe lời, tất cả bỗng chốc sẽ biến thành kiểm cũi ba năm thiêu trong một giờ.

Trước đây các lão sư cũng đã nói muốn khống chế những ngôi sao nhỏ này là một bước đi vô cùng khó, một mặt phải điều khiển ở mức độ khó cực kỳ cao, mặt khác còn đòi hỏi ở các Ma Pháp Sư một nguồn năng lượng tinh thần tràn đầy để ứng phó.

Giống như Mạc Phàm mỗi ngày luyện tập không chế cũng như vậy, một lần thất bại sẽ cảm thấy tinh thần lẫn thân thể mệt mỏi lắm phần, một ngày chỉ có thể luyện tập nhiều nhất hai giờ, cả người sẽ rơi vào trạng thái tinh thần căng thẳng, ù tai, hoa mắt, chóng mặt, đầu óc cực hỗn loạn. Lúc này hoàn toàn không thể Minh Tường hoặc Không chế lần nữa.

Nói trắng ra, luyện tập Không chế là trộm TM háo lam, một ống chỉ có thể dùng nhiều nhất hai giờ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tinh tử thứ bảy

“Bốn viên, năm viên đều đã không chế được, độ khó còn cao hơn, àiiiiii, cũng không biết trước khi học kỳ này kết thúc có thể hoàn thành việc đem bảy tiểu quỷ này không chế để nối liền tinh quỷ hay không nữa... Nói đi cũng phải nói lại, hầu từ có bảo hiện tại nó nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện tập không chế một giờ, thêm chừng năm phút là không chống đỡ nổi, cũng không biết tại sao mình vừa bắt đầu đã có thể luyện tập được hai giờ, chẳng lẽ đây là do cơ duyên thức tỉnh được song hệ?”. Mạc Phàm lẩm bầm lầu bầu nói.

“Không chế tinh tử lần đầu thường thời gian là giống nhau, nếu đã vậy có thể nói thời gian của mình so với bọn hầu từ nhiều gấp đôi không nhỉ? “.

Sức mạnh tinh thần của mỗi ma pháp học sinh khi thức tỉnh đều có hạn, mỗi lần thử không chế một ngôi sao đối với tinh thần chính là một lần hao tổn. Lấy trình độ sức mạnh tinh thần của bọn ma pháp học sinh hiện tại có vẻ như tuyệt đại đa số mọi người chỉ có thể không chế một giờ.

Bỗng dưng có ưu thế nhiều hơn một giờ hơn nữa nỗ lực mỗi ngày tiến độ tu luyện của Mạc Phàm so với bạn học đã vượt hơn rất nhiều, dù cho là học sinh xuất sắc nhất lớp Mục Bạch - nghe chó sủa của cậu ta ba hoa thì bất quá cũng chỉ có thể không chế được ba ngôi sao.

Bảy viên mới có thể tu thành chính quả, Mạc Phàm đã không chế được bốn viên, hi vọng trong tuần này có thể đột phá lên năm, xem ra việc thức tỉnh song hệ không chỉ đơn thuần đem lại cho Mạc Phàm hai hệ ưu việt mà thời gian tu luyện so với người khác cũng nhanh hơn nhiều.

Thật đúng là ưu thế hoàn mỹ!

Chính mình tương lai vươn tới đỉnh cao của cuộc sống và cưới vợ bạch phú mỹ nữ chắc chắn nằm trong tầm tay rồi.

Tám giờ chuẩn bị đi học, tiết đầu là Yêu Ma Khóa, lão sư phụ trách môn học này chính là chủ nhiệm lớp bên cạnh - Trương Kiến Quốc.

“Mạc Phàm ngươi vì sao đến trễ? Ngay cả thái độ cũng không thể dè dặt hoàng chút sao, thiên phú của trò vốn đã không bằng hầu hết bạn học, thiên tư lại đặc biệt kém cỏi, đã vậy còn không chăm chú học hành. Ngươi xem bạn học Hứa Chiêu Đình đi, thiên phú Lôi hệ, thiên tư tốt, thái độ học tập cũng tốt, trò ấy đã có thể không chế bốn ngôi sao Lôi hệ mà trò thì sao, ta nghe nói một cái cũng không được đúng chứ, Hỏa hệ thức tỉnh trên người trò quả thật lãng phí“.

Trương Kiến Quốc nhìn thấy Mạc Phàm đến muộn còn trưng ra điệu bộ khoan thai, ngay lập tức không chút khách khí răn dạy.

Mạc Phàm không khỏi bật lên xem thường, Trương Kiến Quốc “rau má” ông, không nói thì không có chuyện gì, một khi mở miệng thì mỗi tiết đều phải nhắc đến tên gia hỏa Lôi hệ kia một chút mới chịu được hay sao.

Bạn học gọi là Hứa Chiêu Đình kia chính là tên nhóc đã thức tỉnh Lôi hệ trong lễ khai giảng. Trương Kiến Quốc mỗi ngày đều muốn đem treo bên miệng, dù cho có đang giáo dục người khác thì biểu hiện trên mặt cũng không che giấu nổi sự đắc ý.

“Tên kia không chế được bốn viên ngôi sao, lão từ đã 6 viên, chỉ còn thiếu bước cuối cùng thôi đó“. Mạc Phàm âm thầm khinh thường nhưng không nói ra ngoài, chỉ thoải mái đi đến chỗ ngồi của mình.

“Được rồi, mọi người mở sách Yêu Ma Chi ra đi, hôm nay ta sẽ tiếp tục giảng giải cho các trò về các loại yêu ma thường gặp. Mọi người đều biết, yêu ma phân bố ở thế giới chúng ta đều nằm ngoài thành thị, đối với nhân loại nằm giữa tính chất công kích tuyệt đối, chúng lang thang du đãng chém giết lẫn nhau. Như vậy, một khi Ma Pháp Sư ra ngoài nơi hoang dã gặp phải Độc Nhân Ma Lang thì phải làm như thế nào? “. Trương Kiến Quốc mặt mày vui vẻ bắt đầu giảng giải chương trình học.

Độc Nhân Ma Lang, đây là loại yêu ma sinh sống ở khu vực hoang dã gần với con người nhất, Mạc Phàm đại khái thấy được đáng dấp của nó thông qua một số sách và video, phải nói một câu thật sự rất hung tàn.

Người thường không có cách nào đối phó với loại sinh vật này, chỉ Ma Pháp Sư mới có thể chiến đấu cùng với nó, đương nhiên với những ma pháp học sinh vẫn chưa thể phóng thích bất kỳ kỹ năng ma pháp nào mà nói thì một khi Độc Nhân Ma Lang xuất hiện chỉ có thể hứng một trận gió tanh mưa máu, bị tàn sát không thương tiếc.

Độc Nhân Ma Lang là yêu ma trọng điểm Trương Kiến Quốc đã bỏ hẳn một khóa ra giảng giải, Mạc Phàm nghe đến phiên cả người.

Hiện tại Mạc Phàm dựa vào thời gian tu luyện gấp đôi độc nhất của mình đã khống chế được sáu viên Lôi hệ, chỉ cần cậu tập trung tinh thần tuyệt đối là đã có thể khiến sáu ngôi sao nhỏ đó ngoan ngoãn xếp thành tinh quỹ.

Vấn đề là viên ngôi sao thứ bảy đặc biệt không dễ thu phục, tựa như một trinh tiết liệt nữ, dù là mềm mỏng hay cứng rắn đều không chịu khuất phục làm Mạc Phàm nóng hết cả ruột.

Mẹ nó, chỉ còn thiếu mỗi bước này thôi.

“Phàm ca, tiến độ tu luyện Hóa hệ của anh đến đâu rồi?” Trương Tiểu Hân trông thấy Mạc Phàm ngồi xuống vội vàng hỏi.

“Như cũ”. Mạc Phàm tùy tiện trả lời.

Hỏa hệ...

Đúng như Trương Kiến Quốc đã nói, đến thời điểm hiện tại Mạc Phàm vẫn chưa thể khống chế bất kỳ một ngôi sao nào.

Kia thật ra cũng hông có biện pháp nào, học kỳ này hán đã đem tất cả tinh lực dồn vào Hỏa hệ cả rồi.

“Không thể nào, xem ra nền tảng của anh thật sự ảnh hưởng đến việc tu luyện rồi, em nghe nói tên Mục Bạch kia đã có thể khống chế được bốn ngôi sao Băng hệ, nếu như cậu ta nỗ lực hơn nữa vào mùa đông này không chừng học kỳ sau là có thể hoàn thành phóng thích kỹ năng sơ giai của Băng hệ - Băng mạn”. Trương Tiểu Hân nói.

“Ta biết mà”.

“Đại ca à, anh thế nào mà một chút đều hông nóng nảy vậy, em đã nói với anh rồi, cậu ta và tên chó săn Triệu Khôn Ba đang mưu tính dạy cho anh một bài học đó”.

“Không có việc gì, cứ để bọn họ đến đây đi”.

Hiện tại trong đầu Mạc Phàm chỉ suy nghĩ làm sao để khống chế được ngôi sao thứ bảy, những chuyện khác cứ coi như không khí đi.

“Ài, nói chung là anh cẩn thận đi, học kỳ này sắp kết thúc rồi, Phàm ca, học kỳ sau anh nhất định phải nỗ lực hơn, nếu học kỳ tới khảo hạch phóng thích ma pháp anh hoàn thành không được, có khả năng nhà trường sẽ dựa vào đó buộc anh thôi học đó”.

Một học kỳ mau chóng kết thúc, Mạc Phàm mơ mơ hồ hồ cảm nhận được viên ngôi sao thứ bảy vì sự thành tâm của mình đã bắt đầu cảm động.

“Mẹ nó, tu luyện thế này so với hầu hạ nữ thần còn khó hơn, không ngày đêm nào mà thoát khỏi việc thăm hỏi, câu thông”. Mạc Phàm một bên oán giận, một bên đi về phía ngoài trường học.

Toàn bộ học kỳ này cậu hầu như chưa hề bước chân ra khỏi cổng trường, ngày nào cũng luyện tập khống chế hai giờ, mười giờ minh tương, tiếp theo là đi học, ăn cơm, không ngày nào là đình chỉ.

Mặc kệ thế nào học kỳ này vẫn là đã kết thúc, các bạn học đều nhân kỳ nghỉ đông này mà về nhà tìm mẹ cả rồi.

Ra khỏi trường Mạc Phàm gần như vô thức định bắt xe buýt trở về nhà, nhưng khi lấy lại tinh thần rồi thì trong cậu chỉ còn lại một mạng mờ mịt.

Suýt chút nữa thì quên nhà lão ba đã bán rồi còn đâu, cậu bây giờ chẳng khác nào một kẻ không nhà để về.

Hơn nữa lão ba Mạc Gia Hưng lại đang lái xe, Mạc Phàm nghĩ mình thật sự không còn nơi nào để đi, cuối cùng cậu quyết định đi đến nhà tiểu cô để thăm Tâm Hạ một chút.

Nói thế nào đi nữa thì cũng đã nửa năm không gặp Tâm Hạ, biết biết em ấy giờ ra sao nữa.

“Minh trực tiếp đến trường để đón em ấy vậy”.

Mạc Phàm bắt chiếc xe buýt đi hướng về một trường trung học khác mà đi.

Ngồi trên xe, Mạc Phàm rảnh rỗi không có việc gì làm tiếp tục luyện tập khống chế, để xem xem ngôi sao thứ bảy này đã chịu đi vào khuôn khổ hay chưa.

Không cùng một hệ, không cùng là một ngôi sao tất nhiên sẽ có sự khác biệt về tính tình nên cần phải dùng một số thủ thuật khác nhau. Mạc Phàm thử ba hoa những lời trót lười đầu môi vãi tới nhưng thật là lạ là có thể khiến ngôi sao này nghe lời. Song nó vẫn có chút đặc biệt táo bạo, khó có thể đựng vào, làm không tốt còn có thể bị phản phệ tinh thần, lúc này sẽ chịu những lực rất mạnh tác động làm cho đau đớn, đối với tinh thần lực sẽ tiêu hao nhiều hơn.

Mạc Phàm vẫn đang không nắm chắc thu phục được ngôi sao thứ bảy nóng này này, một lời không hợp liền ra tay đánh đấm lẫn nhau, thật như mấy cô nãi nãi, khó hầu hạ.

Cũng may là quan hệ giữa đôi bên thời gian gần đây có vẻ như tiến triển rất tốt, ngôi sao tảo bạo này đã từ từ thể hiện ý nguyện chịu lắng nghe tâm tư người khác, nếu không phải thế Mạc Phàm thật sự muốn khóc, viên ngôi sao thứ bảy này đã tiêu tốn thời gian gần một tháng của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phóng thích - Lôi Ân

“Đến đây, đến đây, xếp hàng, điểm số!”

Mạc Phàm trầm tĩnh trở lại, tập trung hết sức bắt đầu thử nghiệm không chế đồng thời bảy ngôi sao nhỏ một lần nữa.

Ngôi sao đầu tiên đã chịu nghe lời, cũng là nhờ mỗi ngày được yêu thương bao phủ mà thành. Mạc Phàm chỉ cần ra lệnh một tiếng ngôi sao hoạt bát này lập tức đình chỉ hoạt động, ngưng lại ở vị trí chính giữa tinh trần.

Ngôi sao thứ hai lại có vẻ phản quật cường, rất không tình nguyện nhưng vẫn lập tức theo đuôi ngôi sao thứ nhất hợp xếp hàng vào quỹ đạo. Theo sát phía sau là ngôi sao thứ ba, thứ tư, thứ năm. Ngôi sao thứ sáu đặc biệt nghe lời, tung tăng chạy đến nối đuôi đội ngũ phía trên.

Nha, còn thiếu ngôi sao cuối cùng nữa là xong.

Ý niệm của Mạc Phàm tập trung cao độ, tất cả tinh thần lực lúc này đây đều tập trung ở ngôi sao thứ bảy.

Ngôi sao này ở bên trong tinh trần tức tốc chạy như bay, nghe thấy ý niệm của Mạc Phàm thì chậm rãi ngừng lại, mang theo vài phần không kiên nhẫn pha lẫn khó chịu từ từ đi vào bên trong tinh quỹ.

Cậu bé ngoan, cậu bé ngoan!

Mạc Phàm nhận thấy ngôi sao thứ bảy muốn thu phục được, nhất thời có chút kích động.

Nếu như sáu ngôi sao đầu là Uông Tinh Nhân, chỉ cần một lệnh chúng đã ngoan ngoãn đứng ở một chỗ không nhúc nhích thì ngôi sao thứ bảy này chính là Miêu Tinh Nhân, con mẹ nó khắp toàn thân đều lộ ra vài phần cao lãnh cùng thiếu kiên nhẫn.

Nếu người đã muốn ta yên lặng thì ta đây cũng sẽ cố hết sức phối hợp một chút vậy.

Thông thả, thông thả...

Rốt cục, ngôi sao thứ bảy kia cũng chịu an tĩnh trở lại, cùng sáu ngôi sao khác nối đuôi nhau sắp hàng trên tinh quỹ.

Trong phút chốc, bên trong tinh trần rực rỡ duy nhất xuất hiện một tinh quỹ kinh điển mê người với màu tím đặc trưng của Lôi hệ. Ngôi sao thứ nhất kéo theo sáu ngôi sao khác cùng nhau chuyển động cực nhanh tạo thành những vệt sáng tím biếc đầy mỹ lệ.

Tinh quỹ hình thành!

Ma pháp xuất hiện!

Mạc Phàm mặc trang phục màu đen ngồi ở băng ghế cuối trên xe buýt, bỗng nhiên một quỹ tích dạng đường cong lượn lờ quanh cơ thể cậu, màu tím tinh trần chọt lóe lên bao bọc cả người Mạc Phàm trong một loại năng lượng không thể diễn tả thành lời.

“Lôi Ân, là Lôi Ân”.

Trong lòng Mạc Phàm mừng rỡ như điên, không nhận được ý muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Xi, xi, xi ~~~~~

Trên tay phải Mạc Phàm lúc này chẳng khác nào đang có một con mềng xà quấn quanh, màu tím biểu thị sức mạnh Lôi Ân đang ngao nghể trên tay cậu. Chỉ cần Mạc Phàm vung tay ra, nhất định sẽ hóa thành một đạo lôi điện cuồng ấn bay về phía giữa xe buýt.

“Trời ạ, Ma Pháp Sư, là Ma Pháp Sư”.

“Còn là Ma Pháp Sư Lôi hệ, A.... Tại sao cả người tôi đột nhiên có cảm giác tê dại thế này”.

Bên trong xe buýt truyền ra nhiều tiếng hô kinh ngạc, là của ông lão mới mua xong vài món đồ ăn là của cô gái đang cuối đầu dùng điện thoại với một tay sắc lang đang có hành vi đồi bại với một thiếu nữ. Tất cả đều cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía Mạc Phàm nơi hàng ghế cuối.

“Đại...Đại pháp sư, lần sau ta không dám nữa, lần sau ta không dám nữa, xin ngài tha cho ta một lần, ta có mắt như mù không thấy núi Thái Sơn”. Đột nhiên, tay sắc lang đụng chạm thiếu nữ kia sợ đến quỳ trên mặt đất, nước mắt nước mũi tèm hèm hướng về phía Mạc Phàm xin tha thứ.

Tay sắc lang trung niên này cho rằng vị Ma Pháp Sư trẻ tuổi kia vì trông thấy hành vi hèn mọn của mình mới tức giận bộc phát sức mạnh Lôi đình.

Sức mạnh Lôi đình này khá đáng sợ, thân thể mọi người trên xe đều bị cỗ năng lượng Lôi đình này làm cho kinh sợ mà tê liệt hết cả, đặc biệt là tên sắc lang dám loạn thiếu nữ kia, tay của ông ta giống như bị ma túy kiểm soát sớm đã không còn tri giác.

“Tha cho mệnh chó của ngươi một mạng, lần sau còn để ta trông thấy sẽ trực tiếp đem tay ngươi phế bỏ. Mạc Phàm đột nhiên đứng dậy, khí thế nghiêm nghị nhìn xuống tên sắc lang đó nói.

“Vâng, vâng, lần sau tuyệt đối không dám, lần sau tuyệt đối không dám nữa”. Nói xong, tên sắc lang thừa dịp tài xế đỗ trạm lặn khỏi xe.

Các cô chú bác xung quanh lập tức khen ngợi, đây hiển nhiên chỉ là một cậu học sinh trung học, nên ánh mắt sùng bái của mọi người dành cho Mạc Phàm càng thêm phần mãnh liệt.

“Mụ mụ, ca ca thật lợi hại, sau này con có thể lợi hại được như anh ấy không ạ? “ Một bạn nhỏ khoảng bảy, tám tuổi kéo váy áo mẹ, ngây thơ hỏi.

“Ma Pháp Sư không phải người nào cũng có thể làm được, đặc biệt là Ma Pháp Sư Lôi hệ nữa bảo bối à”.

Mạc Phàm phát hiện ma pháp của mình đã gây chấn động trên xe, để tránh phiền phức cậu vội vàng xuống trạm kẻ.

Đến ven đường rồi mà tâm tình cậu vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại.

“Ta, cái đệch, con mẹ nó quá soái rồi!”.

Mạc Phàm hồi tưởng vừa nãy cảnh Lôi Ẩn quần quanh cánh tay, tùy ý vung tay một cái là có thể khiến người khác khiếp sợ, cảm giác quá khủng bố, trước nay chưa từng trải qua, thật chẳng khác nào mộng cảnh.

“Đây chính là ma pháp?”

“Đây chính là ma pháp!”

Trái tim Mạc Phàm đập lên đập xuống liên hồi, dù khi nãy Lôi Ẩn kỳ thực vẫn chưa phóng thích ra ngoài nhưng Mạc Phàm vẫn cảm nhận được uy lực của lôi đình từ bên trong mình tuôn trào, tùy ý để mình kiểm soát, quả thật Lôi hệ này đã mang lại nguồn sức mạnh mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Tất cả mọi người trên xe đều dành cho mình cái nhìn tôn kính, còn dọa cho tên sắc lang kia phải quỳ rạp trên mặt đất, Lôi lực thần kỳ quần quanh trên cánh tay. Đây là điều vui sướng mà trước đây chưa từng có, thật khó mà tin nổi.

“Hahahaha, mình đã học được Lôi Ẩn, chỉ với thời gian của một học kỳ, bây giờ trong nghìn người mấy ai có thể ngăn cản được mình. Mục Bạch gì chứ, Chiêu Đình thì đã làm sao, cũng phải quỳ ở dưới chân lão tử mà thôi”.

Chỉ trong một học kỳ, Mạc Phàm đã có thể phóng thích Lôi Ẩn, việc này trên thực tế đám học sinh trong trường phải dùng đến cả năm để hoàn thành.

Từ lúc khai giảng đến khi kết thúc học kỳ, Mạc Phàm chỉ dùng tổng cộng 5 tháng, tốc độ tu luyện này nếu như công khai ra, khẳng định không những bạn học cùng lớp, lão sư chủ nhiệm lẫn toàn bộ lão sư trong trường cũng phải há hốc mồm.

Còn nhớ cách đây không lâu, hình như lão sư dạy Yêu Ma khóa Trương Kiến Quốc cứ thao thao khoác lác về các học trò cưng mà ông đặc ý, Mục Bạch rồi Hoàng Khải Minh... đều có thể kiểm soát được bốn ngôi sao.

Hahaha, lão tử giờ đây đã phóng thích được cả Lôi Ẩn, Mục Bạch à, lực trà nam như cậu ta thì làm sao đủ tư cách cùng lão tử đây giao đấu chứ.

Lôi Ẩn này chỉ mới nắm trong tay thôi đã có thể cảm nhận được cỗ sức mạnh lôi đình trên đó muốn thoát ra, thật không biết nếu chân chính phóng thích ra ngoài sẽ là loại tình hình gì nữa. Trời ạ, chỉ cần tưởng tượng thôi đã có chút kích động rồi.

Phải hít thật sâu, hít thật sâu, không thể cứ như một thẳng ngó ngẩn ở ngay đường lớn mà cười toe được. Phải trấn tĩnh một chút, hiện tại bản thân mình đã là một Ma Pháp Sư lợi hại rồi.

Mạc Phàm kỳ thực rất muốn sử dụng Lôi Ẩn một lần nữa, có điều vừa nãy sau khi hoàn thành Lôi Ẩn xong cậu lại cảm thấy thân thể dâng lên một loại cảm giác mất sức, choáng váng.

“Đây không phải cái gọi là năng lượng tinh thần tiêu hao mà giáo viên đã nói đó chứ? “ Mạc Phàm lẩm bầm.

Lại nói, thường ngày luyện tập không chế Mạc Phàm có thể duy trì được trong vòng hai giờ, vượt quá hai giờ này tinh thần mới có cảm giác uể oải. Vừa này chính mình ở trên xe buýt luyện tập không chế nhiều nhất chỉ 20 phút, nhưng chắc tại Lôi Ân hoàn thành trong nháy mắt nên mới có cảm giác toàn bộ năng lượng tinh thần dồi dào bị rút sạch toàn bộ như vậy.

Điểm này Mạc Phàm vẫn có thể thuận theo mà ứng biến, chỉ cần không hoàn thành tinh quỹ hoàn chỉnh, bình thường sẽ không tiêu hao quá nhiều

lượng, thậm chí nếu đã nối liền tinh quỹ thì đem toàn bộ sức mạnh tinh thần truyền vào thân thể, như vậy vừa có thể đồng thời đạt được hiệu quả ma pháp chân chính mà chỉ tiêu hao một nửa lượng.

Trước đây, chưa từng làm Ma Pháp Sư, lại mới chơi qua Liên Minh Anh Hùng tổng hợp, như này thật đúng là truyền kỳ mà.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Diệt Tâm Hạ

Mang theo tâm tình vui sướng, Mạc Phàm hướng về Trung Học Minh Văn đi đến.

Minh Văn Trung Học là một khu nhà trung học dành nữ tử, thuộc về trung học tư nhân, bên trong tụ tập toàn các thiếu nữ trẻ trung và xinh đẹp.

Cùng những trường trung học khác có chỗ khác nhau, nơi này không có âm u đầy tử khí ma pháp lý luận giáo dục, càng không có một đám tên ngốc chỉ biết cuộc thi ma pháp, đám các nàng này bản thân liền tồn tại một ít gia đình có bối cảnh ma pháp, các thiếu nữ hiểu được đồ vật ma pháp so với chín năm nghĩa vụ ma pháp giáo dục của bọn học sinh càng nhiều, nói thí dụ như một ít Ma khí trang sức có chứa sức mạnh phép thuật liền thường thường treo ở trước ngực các nàng.

Cùng các nàng vừa ra thân liền mang theo có thể ôn dưỡng lực lượng tinh thần Ma khí hai đời, ma pháp hai đời, thì Mạc Phàm lại từng bước từng bước một leo lên.

Trên đường nhỏ xung quanh trường học đều chật ních các loại xe, ngay thời điểm tan học, Mạc Phàm rất rõ ràng tính khí Tâm Hạ, nàng sẽ tránh khỏi những con đường đầy xe này, đi con đường nhỏ thuộc về bản thân nàng, tựa như một cảnh trúc thanh cao bên cửa sổ...

Mạc Phàm tránh khỏi cửa chính, dự định đi con đường nhỏ để chặn đường... Àch, lẳng lặng chờ vị hàng xóm muội muội Diệt Tâm Hạ.

Con đường nhỏ này người đi không nhiều, Mạc Phàm lướt qua người khác, đi vào con đường trong hẻm nhỏ quen thuộc.

Thế giới thay đổi, nhưng toà thành thị quen thuộc này một chút đều không có thay đổi, cây trúc nhỏ sống qua mùa đông vẫn còn đặt ở cửa sổ hộ gia đình bên.

Nghĩ đến, Diệt Tâm Hạ hẳn là cũng không có thay đổi đi.

...

Mạc Phàm đứng ở giữa con đường, dựa vào lưng tường, khác nào một tiểu lưu manh tùy thời đều dọa dẫm học sinh tiểu học đi ngang qua để lấy tiền, con mắt tinh thoàng liếc mắt nhìn đầu ngõ, trong lòng nghĩ cho thiếu nữ sắp đi về nơi này một niềm vui bất ngờ, ai biết chờ đến nửa ngày một bóng người đều chưa từng xuất hiện.

Làm sao còn chưa tới a?

Mạc Phàm chờ đợi sắp mỏi mòn rồi.

Thoáng nhắm mắt lại, Mạc Phàm như một thói quen tự muốn đi vào mình tường..

Bỗng nhiên, Mạc Phàm cảm giác được ở đầu ngõ truyền ra một chút thanh âm huyền ảo, những thanh âm này ở tình huống bình thường sẽ bị tường cao ngăn cách, nhưng không biết tại sao lại truyền vào bên trong lỗ tai của chính mình...

Chẳng lẽ mình tường mang lại hiệu quả là năng lực nhận biết cũng trở nên mạnh mẽ??

Mang theo phần hiếu kỳ này, Mạc Phàm đi lại đầu ngõ.

Vừa đi ra khỏi hẻm nhỏ, mặt hướng về phía vị trí núi nhỏ lập tức rộng rãi sáng sủa hẳn lên, kỳ thực ngọn núi đối diện này có diện tích khoảng cách một kilomet, dưới chân núi chính là phòng cũ của chính mình vừa bán đi cách đây không lâu.

Dưới gò núi có một mặt cỏ nhỏ, có bố trí những hòn non bộ nhỏ, gần vị trí đầu gió có trồng một ít dây Mộc Thu.

Chiếc xích đu dây thừng tấp buồng xuống, không có một tia tia lay động.

trên chiếc xích đu có ngồi một thiếu nữ có mái tóc dài màu đen như thác nước, những ngọn gió thổi loạn sợi tóc của nàng, lộ ra gò má trắng nõn tinh mỹ, lông mi thật dài, tiểu sống mũi tinh xảo, đôi môi hồng nhuận...

Nàng nhìn kỹ phía trước, yên tĩnh lại như dung nhập vào trong bức tranh như một đóa hoa sen tinh khiết, tuy buồn khổ nhưng chính mình đặc biệt tỏa ra khí chất thom ngát.

Mạc Phàm đang bước đi đột nhiên liền dừng lại, cũng không biết lúc nào chính mình liền yêu thích lẳng lặng nhìn nàng như vậy, nhìn nàng lẳng lặng ngồi ở một nơi nào đó, trong lòng sẽ dâng lên một dòng nước ấm không tên, chảy xuôi đến đáy lòng của chính mình, sau đó không tự chủ khước miệng nhếch lên.

Bất quá, chốc lát, Mạc Phàm cảm giác được có điều không đúng.

Lông mày của hắn lập tức nhăn lại, bước nhanh về phía thiếu nữ đang ngồi trên xích đu.

Cô gái kia cũng cảm giác được có người đi tới, khi nàng thấy rõ Mạc Phàm ở sau lưng, trên mặt cũng không có một tia kinh ngạc, chỉ là rất ôn nhã cười cợt, thật giống như nàng biết người này sẽ đến, mà chính mình chỉ là ở chỗ này chờ hắn.

“Mạc Phàm ca ca.” Nữ hài ngọt ngào kêu một tiếng.

“Lại là bọn cậu đó, có đúng hay không?” Mạc Phàm đi tới, trên mặt mơ hồ có một con tức giận đang lượn lờ.

Tâm Hạ không nói gì.

“Ngày hôm nay ta nhất định phải trừng trị bọn họ, một đám bại hoại!!” Mạc Phàm tức giận cuộn cuộn, ánh mắt hướng về phái cầu thang lên núi.

“Bọn họ rất nhiều người, quên đi thôi.” Tâm Hạ lắc lắc đầu, muốn khuyên Mạc Phàm đem tâm tình dè xuống.

“Không thể liền dễ yên như thế, ta cùng đám người cận vệ kia không để yên.” Mạc Phàm không nói thêm nữa, theo cầu thang đi lên đó!

Ngồi ở trên xích đu Tâm Hạ muốn kéo Mạc Phàm, nhưng Mạc Phàm đã nổi giận bùng bùng hướng về trên núi đi đến.

Tâm Hạ biết tính khí Mạc Phàm, thời gian trước kia vì chuyện của nàng mà không ngừng đánh nhau với những gia tiểu lưu manh tiểu du côn phụ cận, mỗi lần đều là một người đánh vài cái, một thân thương trở về...

Đây là điều nàng không muốn nhìn thấy.

Lần này tìm chính mình phiền phức cũng là một ít tiểu lưu manh du côn, bọn họ hiển nhiên bỏ học đã lâu, ở vùng này lẩn lộn đã lâu, được xưng là bọn tay sai, chuyên môn làm tay chân cho đám các thiếu nữ nhà giàu có tiền ở phụ cận này, xem ai không vừa mắt liền đánh.

Này bọn họ bên kia có ít nhất năm người, trong đó có hai người đều là thân thể khỏe mạnh, khổ người so với Mạc Phàm lớn hơn rất nhiều, Mạc Phàm muốn lên đi tìm bọn họ, nhất định sẽ bị đánh cho sưng mặt sưng mũi.

...

Tiểu đình trên gò núi

“Ta nói Từ Bình, chúng ta làm như vậy có thể hay không rất không có phong độ a...” Một thanh niên trong miệng ngậm một cái kẹo, cầm trên tay bài poker nói rằng.

“Làm sao không phong độ, ta lần thứ mười sáu chân tâm thành ý hướng về nàng biểu lộ, làm cho nàng làm bạn gái của ta... Ta hiện tại ở trong đình này đánh bài, cho nàng một ít thời gian để cân nhắc làm sao?” Thanh niên gọi là Từ Băng nói rằng.

Từ băng trên cổ có một cái hình xăm màu xanh rất rõ ràng, vì mặc một jacket ngắn, hình xăm quanh cổ liền có vẻ phi thường dễ thấy, vừa nhìn chính là nhân vật không dễ chọc.

“Chính là a, nàng nếu như từ chối, trực tiếp đi là tốt rồi... Vương Tạc, ha ha ha, trả thù lao, trả thù lao, bom tặng gấp đôi!” Ngồi ở một bên khác, một thân thanh niên thân mình như con trâu nói rằng.

“Ta thảo, người này ***** vận.”

“Lại đánh mấy vòng, lại đánh mấy vòng, đánh tới trời tối không tin cô nàng đó không hoảng hốt.” Từ băng hí hửng, một bộ bá đạo rất hưởng thụ loại này.

Đối phó nữ nhân mà, chính là muốn cứng rắn một chút như vậy, nữ nhân trời sinh chính là e lệ, không cường ngạnh một vài việc gì đó thì đều không làm được, Tâm Hạ cô bé kia thực sự là càng lớn càng đẹp để a, người xem trực chảy nước miếng, có người dĩ nhiên nói mình là cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga, ngày hôm nay liền đem cô nương này bắt, xem ai còn lăm miệng một câu.

“Đúng rồi, ta nhớ tới cô nàng còn có một cái ca ca, rất đáng ghét.” Thanh niên Trang Tử Ngu nói rằng.

“Sức chiến đấu thật là cặn bã, ngoại trừ có chút cốt khí ở ngoài chính là một người bao thịt, tùy tiện đánh, tùy tiện đánh.” Từ Băng không để ý chút nào nói rằng.

“Đúng đây, trước đây ta một người liền có thể đối phó hần, hiện tại ta luyện được một thân bắp thịt, đánh một quyền là xong!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lôi lực lượng, Lôi Ấn!

“Lại nói, Từ Băng a, ngươi có phải là khẩu vị nặng nề một chút, cô nàng này tuy rằng đẹp đẽ, nhưng... Có thể hay không bên trong không được như vậy.” Thanh niên gặm thuốc lá nói rằng.

“Ta cũng cảm thấy thế.”

“Cô gái trung học đẹp đẽ nhiều lắm đây, người ngốc nhiều tiền, tùy tiện đe dọa không phải bắt được vào tay, hà tất xoắn xuýt nàng ta như thế...”

“Các ngươi biết cái gì, cái này gọi là phẩm vị.” Từ Băng mạnh mẽ trừng mắt người kia một chút.

Lúc đang khó chịu phẩm vị đám người kia thấp kém, Từ Băng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy một thiếu niên mặt lạnh băng mặc áo sơ mi đen đang hướng về đình này đi tới.

Ồ, người này khá quen a?

Ta thảo, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, tiểu tử này không phải là ca ca nhà cách vách của cô nàng à!

Khá lắm, đã sớm muốn thu thập người đã năm lần bảy lượt trở ngại ta tán gái, không nghĩ tới chính người đưa tới cửa, vừa vặn mấy cái huynh đệ của ta ngày hôm nay đều ở đây, liền cho người cần thận ném thư tư vị bị đánh, để sau đó người còn dám làm chim đầu đàn hay không!

“Các anh em, gia hỏa kia sao ở đây!” Từ Băng mở rộng mắt, ánh mắt cùng cặp kia mắt lạnh của Mạc Phàm kết nối.

Bọn Ngu tử trang, thanh niên điều yên, kẻ đội nón, người mặc áo lông một thoáng nhìn lên, bốn phía hướng về bên cạnh nhìn một chút...

“Ca, chúng ta không đái gia hỏa.” Thanh niên Điều yên tiến đến bên tai Từ Băng, nhọc nhọc nói một câu.

“Ngươi mẹ, đối phó con vật nhỏ này còn muốn dùng gia hỏa sao, để ta đánh cho chết, Triệu Khôn Tam huynh đệ đều dặn dò, đánh cho hần tàn phế!” Từ Băng tát một cái trên gáy tiểu đệ lắm miệng, tức giận nói.

Điều yên tiểu đệ một mặt oan ức, rõ ràng là tự người nói sao gia hỏa... Nguyên lai chính là một câu khách sáo.

“Nếu là Triệu Khôn Tam huynh đệ đã phản phò... Ha ha ha!” Kẻ mặc áo lông lập tức liền đem áo cởi ra, lộ ra áo lót màu trắng, một thân bắp thịt khuếch đại khoe khoang!

Mạc Phàm dùng ánh mắt như nhìn bọn nhìn súc sinh nhìn kỹ năm cái rác rưởi gọi là Thanh Hùng Bang.

...

“Hừ, tiểu tử, ta liền nói cho ngươi, mười mười người như vậy, ta Từ Bình có thể coi trọng nàng chính là mấy đòi phúc phận của nàng, ngươi cho rằng ai cũng giống như Từ Bình ta như vậy không ngại nàng là một cái... Một cái... Người tàn tật? Như loại người tàn tật này, có cái gì tốt còn giả trang là thánh nữ, có người muốn, liền mau mau cúng tiền bái phật rồi!” Từ Bình chỉ vào Mạc Phàm, nhất thời lộ ra nguyên hình!

Những năm này, kiên trì của Từ Bình cũng đã sớm dùng hết.

Không nhìn Từ Bình hần, muốn tướng mạo có tướng mạo, có thể lực, ở đây một khu vực rộng rãi cũng là một nhân vật, Diệp Tâm Hạ theo sau này mình tốt xấu cũng có thể ăn ngon mặc đẹp, tiểu đệ trước mặt về sau cũng vậy!

“Chính là, đừng như vậy không biết cân nhắc!”

“Hiện tại bé ngoan kêu một tiếng em rể, chúng ta liền xem như người một nhà ta sẽ xuống tay với ngươi nhẹ một chút, cho Triệu Khôn Tam cùng Mộ Bạch một câu trả lời là được, nếu như không đồng ý, vậy thì đánh gãy chân của ngươi, để ngươi cùng nàng đều ngồi xe lăn!” Kẻ mặc áo lót màu trắng tập thể hình nói rằng.

Nghe xong lời nói này, Mạc Phàm lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Hắn liếc mắt nhìn lên tiểu đình.

Trong chính giữa đình đặt một cái xe đẩy lẻ loi, trên xe lẫn là tán loạn bài pu-khơ.

Nguyên bản, nhìn thấy mấy tên cận vệ này đem xe đẩy của diệp Tâm Hạ làm bàn đánh bài thì, hắn đã phẫn nộ đến cực điểm, giờ khắc này lại nghe được lời nói si nhục của Từ Bình đó, Mạc Phàm cảm giác lồng ngực mình muốn nổ tung rồi!!

Người tàn tật??

Người tàn tật????

Ta Mạc Phàm thề độc rằng, ai còn dám nói một câu như vậy về diệp Tâm Hạ, nhất định sẽ làm cho hắn hối hận vì đời này đã đầu thai làm người!

“Chớ cùng tiểu tử này phí lời, đánh hắn!”

“Một mình ta được rồi, mấy ca ca cứ nhìn ta.” Nam mặc áo lót màu trắng tập thể hình bắt đầu ôm quyền, phát sinh tiếng vang bộp bộp bộp.

Mạc Phàm liền như vậy nhìn bọn họ, con mắt lạnh lẽo đến cực hạn.

Những phổ phưởng lưu manh này cũng không có lưu ý đến chính là, trong cặp con ngươi của hắn, chiếu rọi ra một đạo lôi nổ quỹ tích màu tím, chất chứa lôi lực lượng khổng lồ, tinh quỹ dưới lửa giận của Mạc Phàm hóa thành một núi lửa sắp phun trào!!

“Các ngươi thật sự cho rằng ta hay là Mạc Phàm trước kia mặc các ngươi xâu xé??”

Một luồng sức mạnh xao động ở không khí chung quanh bên trong Mạc Phàm nhảy nhót, chúng nó lại như là từng cái từng cái được vũ trang đầy đủ rồi như binh lính chờ đợi mệnh lệnh tướng quân!

“Vừa vặn, để cho súc sinh như các ngươi ném thử tư vị lôi hệ!”

Lời nói tức giận từ yết hầu bên trong hét ra, thời khắc này, bảy viên tinh từ nổi lên một đường, hóa thành quỹ tích tinh chi, đem toàn bộ sức mạnh bên trong lôi hệ tinh trần toàn bộ truyền vào trên cánh tay phải Mạc Phàm!

“Từ ~~~~~”

Một đạo lôi hồ nhìn thấy như măng xà mà giật mình đang ở quanh thân Mạc Phàm lóe lên một cái rồi biến mất, một giây sau, trong không khí những Lôi nguyên tố xao động điên cuồng kia tụ tập ở trên cánh tay phải Mạc Phàm, phát sinh tiếng kêu chói tai!

“Ta trời ạ!!!!”

“Đây là cái gì???”

“Tại sao chung quanh thân thể hắn như là bị điện giật vang tiếng đùng đùng!”

“Tiểu tử này... Trời ạ, hắn là một tên Ma Pháp Sư!!” Từ Bình chung quy là người nói nghiệp bên trong xã hội đen từng va chạm, “Pháp sư” một từ vô cùng sống động!

Bọn họ đúng là một đám côn đồ nổi danh trong khu vực, nhưng lưu manh cũng chỉ là dựa vào quyền đâm cước đá, ở trước mặt một cái pháp sư chân chính, bọn họ liền cận vệ cũng không được tính!

“Hắn làm sao có khả năng là Ma Pháp Sư!!”

Một đám năm người Từ Bình bị hình ảnh trước mắt này làm cho cực kì chấn động đến sợ hãi rồi.

Đối với bọn hắn mà nói, một quyền đánh ra một cái Án trên cây như vậy, vậy thì là tồn tại bên trong lưu manh đặc biệt trâu bò, chưa từng gặp qua một người lớn sống sờ sờ trên người bị hồ quang bao vây vang tiếng đùng đùng, phạm vi mấy mét cũng giống như là một khu điện cao thế bị phá hỏng, sức mạnh vô hình ép cho bọn họ cả người đều tê dại!

“Lôi lực lượng, Lôi Án!!”

Tất cả các bước sắp thành, lần này Mạc Phàm là chân chính hoàn thành kỹ năng sơ cấp —— Lôi Án!

Cánh tay rộng mở giơ lên, lòng bàn tay hướng lên trên.

Hết thấy bên trong không khí chung quanh lôi điện nhảy nhót chỉ hồ phát sinh âm thanh sắc bén, lại như một đám vũ sĩ mặc áo giáp màu tím được quân lệnh sẽ rút vũ khí ra!

“Diệt bọn hần cho ta!” Tức giận vạn trượng, Mạc Phàm hoàn toàn dựa vào cảm giác chi phối của bản năng những lời điện chi lực này phục tùng mệnh lệnh chính mình.

Bàn tay hung mãnh nắm lại!

Tùng đạo từng đạo Lôi nguyên tố triệt để phóng thích, chúng nó điên cuồng hướng về Từ Bình đứng ở phía trước nhất, tập thể bọn chúng đều chạy trốn!

Tia sấm sét đều là từ chỗ cao đập xuống, mỗi một đạo hạ xuống không chỉ có sức mạnh to lớn cong đem Từ Bình cùng nam bắt thịt tập thể hình quật trên mặt đất, càng là trên mặt đất đánh ra từng cái từng cái dấu ấn như xà!!

“Xi xi xi ~~~~~”

Từ Bình cùng nam bắt thịt tập thể hình toàn bộ bị kích nằm trên mặt đất, mới vừa rồi còn ra dáng lắm, nhưng sau khi Lôi Ấn hạ xuống trong nháy mắt phần lưng da tróc thịt bong, kinh ngạc...

Bọn họ muốn kêu thảm thiết, nhưng là âm thanh liền kêu thảm thiết đều không phát ra được, lời chi cuồng Ấn bám vào sức mạnh dường như từng cái từng cái mẫn xà nhỏ nhỏ ở trên người bọn họ chuyển động loạn lên, mỗi chuyển động loạn lên một lần là có thể nhìn thấy Từ Bình cùng nam bắt thịt tập thể hình kịch liệt thống khổ co giật một lần!

“Phốc Đùng!!” Cảm thụ này đáng sợ như sức mạnh của ma quỷ, thanh niên điều yên sợ hãi đến ngã quỵ trên mặt đất, cả người không tự chủ bắt đầu run rẩy!

Tên côn đồ Xuyên từ ngu kia cả người ngây người như phỗng, đều đã biến thành một pho tượng.

Người đội nón kia, mặc dù là đứng ở nơi đó, mặc dù là không có bị Lôi Ấn bắn trúng, nhưng quần jean của hắn cũng đã ướt, toàn bộ nhỏ đến bên trong giày của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mới ném thử ma pháp!

Trên ngôi đình trên núi, năng lượng màu tím chói mắt cùng rực rỡ khó mà tin nổi lóe lên một cái rồi cấp tốc biến mất.

Trong không khí, tràn ngập một mùi vị khét.

Thực vật xung quanh, xuất hiện một mảnh đen thui.

Trên sân nhà, nằm hai người, còn đang kịch liệt co giật, đáng đáp kia thậm chí không nỡ nhìn, nơi nào còn có đáng đáp ngông cuồng tự đại như vừa nãy.

Mặt khác ba người, đã sợ đến thất thường.

“Đại... Mạc... Mạc Phàm đại ca... Xem ở, xem ở chúng ta cũng là cùng lớn lên ở chung trong một xóm, liền... Tạm tha... Liền tha chúng ta một mạng đi, chúng ta... Chúng ta cũng lại, cũng không dám nữa rồi!!” Yên nam đã sợ đến hồn bay phách lạc, ở trong mắt hắn thiếu niên mười sáu tuổi này quả thực so với ma quỷ trong ác mộng còn còn đáng sợ hơn!

“Ngài... Ngài là pháp sư cao quý... Liền, liền không nên cùng đám người căn bã chúng ta chấp nhặt, cầu ngài, không muốn, không muốn ra tay với chúng ta.” Nam quần jean thanh âm rung run nói rằng.

Nhìn đáng đáp của Từ Bình cùng kẻ cơ bắp kia, quá khủng bố rồi!

Nam từ ngu cũng không muốn biến thành như vậy!

Mang theo cỗ lửa giận, Lôi Ấn triệt để phóng thích cũng làm cho đáy lòng Mạc Phàm rốt cục chậm rãi trở nên bình lặng.

Liếc mắt nhìn Từ Bình cùng kẻ cơ bắp thậm chí không thể thăm hơn, lại liếc mắt nhìn dọa sợ ba người khác.

“Đưa bọn họ đi bệnh viện đi.” Mạc Phàm bình tĩnh nói.

Trên thực tế, Mạc Phàm cũng không nghĩ tới lời hệ sơ giai kỹ năng - Lôi Ấn uy lực dĩ nhiên lớn như vậy!

Đây là lần thứ nhất chính mình thật sự hoàn chỉnh phóng thích đi, nếu chính mình nắm giữ thông thạo một chút, chính xác đang không chế khá hơn một

chút, đồng thời lúc giải phóng không một chút do dự tàn đi sức mạnh, e sợ một chương Lôi Ân này hạ xuống, trực tiếp liền đem năm người đứng chung một chỗ này toàn bộ bắn cho chết rồi!

Cũng còn tốt, không có chết người.

Không phải vậy sự tình thật liền làm lớn rồi!

“Vâng, là, là, chúng ta liền lần, chúng ta liền rút!” Nam ngư tử nhìn thấy vị pháp sư pháp sư tuổi pháp sư này tức giận tiêu tian, quả thực như được sống lại.

Hai người khác cũng không dám suy nghĩ nhiều, vội vội vàng vàng đỡ hai cái người đã bại liệt trên đất...

Kết quả mới vừa đụng vào, tàn dư tai sét chui vào cánh tay bọn họ, dọa cho bọn họ một trận run cầm cập.

“Gọi xe cứu thương đi. Tiền thuốc thang chính các ngươi giải quyết.” Mạc Phàm lạnh lùng nói.

“Vâng, vâng.”

Mạc Phàm đã bình tĩnh lại, trên thực tế trong lòng còn có một chút cuồng nhiệt khó có thể che giấu.

Nhưng chính mình hiện tại như là một sát thần, tại sao có thể ở trước mặt mấy tên gốc này toát ra dáng vẻ mừng rỡ như điên.

Đi tới trong đình, Mạc Phàm đem những quân bài trên đệm lót bỏ ra, nâng lên xe đẩy liền theo cầu thang đi xuống.

Trong lòng ba người kia vẫn còn sợ hãi nhìn Mạc Phàm

Bỗng nhiên, Mạc Phàm xoay người một cái.

Ba người sợ đến vội vội vàng vàng lùi về sau.

“Đứng rồi, có người hỏi đến, liền nói là chính bọn hắn chơi điện gây ra. Sự tình ta là pháp sư, các ngươi nếu như dám truyền đi, ta cho các ngươi đời này vĩnh viễn câm miệng. Ngược lại ta nghe nói cảnh sát cũng không thể nào làm khó được chuyện pháp sư giết người, đặc biệt là những tên bại hoại của xã hội muốn chết đi khiêu khích Ma Pháp Sư.” Mạc Phàm nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại căn dặn mấy người này một câu.

Ba người kia gật đầu như gà mổ thóc, nghe lời đến không thể nghe lời hơn.

“Chỗ Triệu Khôn Tam cùng Mộ Bạch, ta nghĩ lấy sự thông minh của các ngươi không thể nào không biết nói như thế nào chứ?” Mạc Phàm tiêu sái rời đi.

“Chúng ta... Chúng ta không tiến người.”

“Được, coi như ngươi thông minh, chuyện lần này, qua đi, sau đó nếu như có chuyện gì, có thể tới tìm ta, năng lực của ta, các ngươi cũng biết.”

“Vâng, là, là, Mạc Phàm đại ca, đi thông thả, ngài đi thông thả.” Ba người cúi đầu khom lưng, vừa kính vừa sợ.

Mạc Phàm gật gật đầu, để xe đẩy lên vai tiêu sái rời đi.

Trước tiên mạnh mẽ cho bọn họ một đòn mạnh mẽ, lại hơi hơi cho bọn họ một chút ngon ngọt, Mạc Phàm tin tưởng mấy tên này đã không dám lỗ mãng lại không dám đem chuyện này để lộ ra đi một chút.

Bên này, hắn là ma pháp sư đã có thể phóng thích kỹ năng lôi hệ pháp sư, bên kia Mộ Bạch vẫn còn ở học đồ cấp Băng hệ khác, tin tưởng mấy tên này có chút đầu óc đều hiểu nên làm sao đứng!

Bất quá, Mạc Phàm cũng rõ ràng, năm người này chỉ là lính hầu của Mộ Bạch cùng Triệu Khôn Tam.

Đến lúc này, hay là muốn hai người này trưng chim đẹp đề!

...

Theo thêm đá đi xuống, Mạc Phàm rốt cục không nhịn được ngửa mặt lên trời bắt đầu cười lớn!!

Mấy tháng trước, chính mình mới chỉ là một học sinh phổ thông ở trong phòng học, sẽ bối vì khóa lịch sử tẻ nhạt khô khan mà nhìn ngoài cửa sổ, tình cờ cũng sẽ ảo tưởng chính mình bỗng nhiên đón một cơn gió tung bay, chân nhẹ nhàng ở trên cột cờ nhẹ nhàng đáp xuống, bay lượn tới phía sau núi của trường học cùng phách chân trời ở phương xa; cũng ảo tưởng gặp phải bọn hung thần làm ác cho bọn chúng một trận đòn ác liệt.

Ai có thể nghĩ tới, chính mình ngày hôm nay có thể thưởng thức cảm giác này!

Tay cầm lôi điện chi lực, năm tên du côn thường ngày chính mình căn bản trên chộc không được, ở trước mặt mình như 5 con chó có tang, đây thật sự là

cảm giác kỳ diệu trước nay chưa từng có, lại như nằm mơ!

“Lôi hệ Lôi Ân trâu bò như thế, không biết hòa hệ Sơ giai kỹ năng - Hòa Tư” có uy lực gì, cách sát hạch ma pháp hàng năm còn có nửa năm, ta hẳn là có thể đem hòa hệ sơ giai kỹ năng - Hòa Tư học xong...” Mạc Phàm cả người đều kích động.

Lôi hệ sơ giai kỹ năng Lôi Ân liên hưng mãnh như vậy, cũng không biết kỹ năng của hệ khác làm sao.

Hơn nữa, Mạc Phàm biết sơ giai kỹ năng là hết thầy ma pháp bên trong cấp thấp nhất, sau sơ giai còn có trung giai cùng cấp cao!

“Đúng rồi, đúng rồi, phong hệ lão sư thật giống ở tiết đầu tiên đã nói, phong hệ cấp cao kỹ năng - cánh của gió, chính là kỹ năng có thể để người ta bay lượn... Ta thảo, nếu có thể học được cánh của gió, như vậy có thể bay lượn a!!”

Qua một lúc lâu, Mạc Phàm khó có thể ức chế nội tâm kích động của chính mình, đầu óc không ngừng mà hồi tưởng ma pháp tri thức học được, muốn biết ngoại trừ Lôi Ân ở ngoài, Ma Pháp Sư còn có thể có học được càng nhiều kỹ năng lôi điện khác!

...

Ở trên xích đu, thiếu nữ tóc dài thẳng tắp buông xuống vẫn cứ hoi ngẩng lên đầu, nhìn kỹ tiểu đình đó bị rừng cây ngăn trở.

“Vừa nãy màu tím đó là...” Diệp Tâm Hạ tự lẩm bẩm.

Nàng vừa nãy nhìn thấy, màu tím rực rỡ như một chuỗi Lưu Tinh chi lỏng lánh ở toà này đình, cứ việc rất nhanh sẽ biến mất, lại làm cho người đầu óc trước sau nhớ hình ảnh kinh người đó.

“Là Ma Pháp Sư sao?” Diệp Tâm Hạ lẩm bẩm lâu bầu.

Nàng rất khó tưởng tượng ở bên trong một cái nội thành nhỏ nhỏ như vậy sẽ xuất hiện một vị Ma Pháp Sư!

Nhưng là, vì sao lại có Ma Pháp Sư xuất hiện ở vị trí của Mạc Phàm cùng đám côn đồ các kia, còn vận dụng chân thực ma pháp!

Mạc Phàm ca ca, hẳn vẫn tốt chứ??

Diệp Tâm Hạ lúc này rất thấp thỏm, không tự chủ cắn chặt môi.

Rốt cục, trên thềm đá của con đường nhỏ, bóng người quen thuộc xuất hiện, hai tay hấn giờ xe đẩy của chính mình, trên mặt mang theo... Mang theo nụ cười say sưa có chút ngốc?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nghịch thiên tốc độ tu luyện

Không có chuyện gì là tốt rồi!

Diệp Tâm Hạ rốt cục trong lòng cũng bình tĩnh lại.

“Tâm Hạ, những tên kia đã bị ta trừng trị, sau này bọn họ không dám lại tới tìm người gây phiền phức.” Mạc Phàm đem xe đẩy đặt ở trước mặt Diệp Tâm Hạ.

“Ta vừa nãy nhìn thấy... Nhìn thấy tia sét, thật giống là lôi hệ sơ giai kỹ năng Lôi Ân.” Diệp Tâm Hạ nói rằng.

Mạc Phàm vừa nghe, cả người cũng phải run lên, nhưng cũng là cười không nói, chỉ là dùng cặp con mắt xấu xa kia nhìn chăm chăm Diệp Tâm Hạ.

Diệp Tâm Hạ cảm giác không đúng lắm, cẩn thận suy nghĩ một chút, trong con ngươi đẹp để lóe qua một tia kinh ngạc.

“Người phóng thích Lôi Ân là Mạc Phàm ca ca??”

Mạc Phàm cũng không thừa nhận, chính là chỉ cười như vậy.

“Đúng là người, Mạc Phàm ca ca là Ma Pháp Sư??” Diệp Tâm Hạ có chút không dám tin tưởng nói.

“Ha ha, người xem như là người thứ nhất nhìn thấy sức mạnh chân chính của ta!” Mạc Phàm một tùy hứng, phi thường đột nhiên hôn một cái lên trên gương mặt trắng nõn nà đáng yêu của Diệp Tâm Hạ.

Diệp Tâm Hạ nơi nào ngờ tôi sẽ bị đánh lên như vậy, gò má lập tức ửng hồng, thậm chí đỏ đến cổ.

Mạc Phàm lúc này mới ý thức được chính mình có chút đắc ý vênh vao, vội vàng giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, ta quá kích động.”

Diệp Tâm Hạ âm thanh như muỗi: “Đó... Vậy người thật sự đã là một vị Ma Pháp Sư?”

Mạc Phàm gật gật đầu.

“Lão sư của chúng ta nói lỗi hệ thức tính 1,000 người bên trong chỉ có một người. Ở cấp thấp, lỗi hệ ưu thế lớn vô cùng, có thể nói đứng đầu sơ giai Nguyên Tố Hệ.” Diệp Tâm Hạ lúc này cũng vì Mạc Phàm cao hứng.

Tình hình trong nhà Diệp Tâm Hạ cũng biết đến, hưởng chi chính mình vô duyên vô cớ trở thành người nhà của bọn họ sau lại cho Mạc Gia Hưng thúc thúc tăng thêm không ít gánh nặng, nghe cô cô nói, Mạc Gia Hưng thúc thúc đã đem nhà ở bán đi, nghĩ đến đúng là gia đình đã quần bách đến một mức nhất định.

Nàng cùng Mạc Phàm đều còn nhỏ, muốn vì Mạc Gia Hưng thúc thúc phân ưu cũng rất khó, có thể làm chính là cố gắng học tập, trở thành một Ma Pháp Sư chân chính mới có thể hóa giải nguy cơ hiện có của gia đình mình.

Xem ra, vẫn là Mạc Phàm ca ca lợi hại, dĩ nhiên thời gian ngắn như vậy liền học được ma pháp...

Ồ, không đúng rồi!

Bỗng nhiên, Diệp Tâm Hạ ý thức được cái gì, con mắt đẹp để nhìn Mạc Phàm.

Mạc Phàm đang hoảng hốt vội vàng nói: “Làm sao?”

“Người thức tỉnh không tới nửa năm, theo ta được biết dù là người có thiên phú, bọn họ cũng cần thời gian một năm mới có thể hoàn thành sơ giai kỹ năng phóng thích.” Diệp Tâm Hạ nói.

Mạc Phàm sững sờ một chút.

Không thể nào, thiên phú hơn người từ thức tỉnh đến phóng thích cũng cần một năm này??

Đó... Vậy mình nửa năm không tới liền hoàn thành vận dụng sơ giai kỹ năng, tốc độ này có vẻ như xác thực quá nhanh!

Vấn đề là, việc này Mạc Phàm căn bản không biết a.

Dưới cái nhìn của hắc Mộc Bạch ngu xuẩn đó cũng đã có thể nắm giữ 4 viên, 5 viên tinh tử, mình có thể bắn ra pháp thuật không chỉ nhiều hơn bình thường một chút sao?

Nhưng vì cái gì đáng về Diệp Tâm Hạ rất không dám tin tưởng, giống như đang nhìn một quái vật?

Lẽ nào, không tới nửa năm học được sơ giai kỹ năng ở trên cái thế giới này thật sự bất thường đến biến thái??

“Người vừa này nói là 'Dù có thêm thiên phú cũng phải một năm' 'Dù có thêm thiên phú' chỉ chính là cái cấp độ gì?” Mạc Phàm cẩn thận từng li từng tí một hỏi.

Mạc Phàm cũng không muốn bại lộ chính mình với cái thế giới này kỳ thực còn có rất nhiều điều không biết.

“Mộc Ninh Tuyết xem như là có thiên phú ở Bắc Thành chúng ta, hơn rất nhiều học sinh thiên tài, nhưng nàng từ thức tỉnh đến học được sơ giai kỹ năng bằng hệ cũng dùng 8 tháng.” Diệp Tâm Hạ nói rằng.

“8... 8 tháng sao?” Mạc Phàm nghe được có chút há hốc mồm.

Mộc Ninh Tuyết là nhân vật cỡ nào?

Toàn bộ Bắc Thành duy nhất một người được trực tiếp trúng tuyển của Đế Đô Học Phủ, bản thân lại là hòn ngọc quý trên tay tất cả mọi người trong Mộc thế gia, từ nhỏ đã được toàn bộ Mộc thị hun đúc dày đặc ma pháp, bình dân Ma Pháp Sư cả đời này cũng không thể thu được tài nguyên tu luyện như thế.

Mà nàng sở dĩ sẽ bị mọi người vờn quanh, cùng thiên phú ma pháp kinh người của nàng cũng là cùng một nhịp thở!

Liền nàng thiên chi kiều nữ như vậy cũng dùng 8 tháng mới từ thức tỉnh đến sơ giai ma pháp phóng thích, còn chính hắc chi dùng 5 tháng đây???

Ta cái thảo!!

Ta cái thảo a!!

Mạc Phàm cảm giác nội tâm đang kịch liệt bốc lên rồi!

Nếu như Mục Ninh Tuyết 8 tháng đã kinh thế hãi tục, bị mọi người xưng là anh tài ngút trời, vậy mình này 5 tháng chẳng phải là nghịch thiên a!!

“Mạc Phàm ca ca, ngươi... Ngươi có phải là học một chút không tốt đẹp... Ta từ một vị lão học giả nơi đó nghe nói, có loại tu hành tốc độ nhanh chóng chỉ có khả năng là Hắc Giáo Đình.” Diệp Tâm Hạ nhỏ giọng nói.

Hắc Giáo Đình có một số tà thuật ma pháp là có thể để cho tốc độ tu luyện của Ma Pháp Sư tăng lên trên diện rộng, Diệp Tâm Hạ thực sự không nghĩ tới có cái gì có thể thúc đẩy một người ở trong thời gian 5 tháng ngắn ngủi hoàn thành cấp thấp ma pháp, mặc dù Diệp Tâm Hạ biết Mạc Phàm ca ca của mình vẫn luôn thông minh hơn người...

“Hắc Giáo Đình? Làm sao có khả năng... Là, là như vậy... Nha, đúng, ta kỳ thực không phải ở lễ khai giảng ngày đó thức tỉnh, ta ở thời điểm trước đó nhận thức một vị ông lão, hắn nói với ta, tiểu tử, ta xem ngươi gần cốt kỳ giai, thiên tư hơn người, không bằng cùng ta học ma pháp đi, ta lúc đó liền hỏi, ngươi là ai vậy đại thúc, hắn nói cho ta hắn là thành viên Hiệp Hội Ma Đô Ma Pháp, có thể trước tiên giúp ta thức tỉnh... Nói tóm lại, ta kỳ thực không phải 5 tháng liền học được.” Mạc Phàm phản ứng thần tốc giải thích.

Diệp Tâm Hạ nghe được liền hồ đồ.

Nhưng nàng liền nhoen miệng cười, nói: “Hóa ra là thức tỉnh trước tiên rồi, tuy nói thức tỉnh quá sớm ngược lại tu luyện sẽ có tác dụng phụ, nhưng nếu là người của hiệp hội phép thuật, vậy hẳn là không quan hệ nhiều lắm rồi.”

Mạc Phàm thấy Diệp Tâm Hạ cuối cùng không có tiếp tục hỏi tới, liền thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ, chính mình quả nhiên là một quái vật, xem ra khi chưa hoàn toàn hiểu rõ thế giới này thì không muốn dễ dàng triển lộ quá nhiều tài năng.

“5 tháng tu thành, thật sự chỉ có khả năng là Hắc Giáo Đình sao?” Mạc Phàm yếu ớt hỏi một câu.

“Ừm.” Diệp Tâm Hạ thật lòng gật đầu.

Mạc Phàm cái kia hẳn a!

Quá mức trâu bò cũng không phải là chuyện tốt, vốn là Mạc Phàm còn muốn cho Diệp Tâm Hạ một kinh hi là biết chính mình còn nắm giữ hòa hệ, bây giờ nhìn lại ở trước khi làm rõ hoàn toàn tình hình hay là đừng tùy tiện nói.

Đi về trước tìm đọc thư tịch một chút, làm rõ tình hình để được bảo hiểm một ít, không cẩn thận thật liền bị Hắc Giáo Đình liên lụy!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Yêu ma quái đàm luận

Đưa Diệp Tâm Hạ trở lại nhà cô cô, sau khi cùng các nàng ăn một bữa cơm tối, Mạc Phàm mới vừa dự định tiếp tục luyện tập một chút ma pháp lôi hệ, nhưng là, khi chính mình dựa theo phương thức bình thường đi luyện tập không chế, nhưng lập tức cảm giác được đau đầu sắp nứt, loại cảm giác đó thật giống như là ở quán Internet liên tục ba ngày đêm đánh anh hùng liên minh, cả người đều muốn ngỏm rồi!

Giờ ạ tình huống là thế nào???

Tinh thần suy yếu căn cước.

Lẽ nào là bởi vì ngày hôm nay ta sử dụng hai lần Lôi Ấn, năng lượng lôi hệ tiêu hao qua độ dẫn đến tinh thần ta hết sức mệt mỏi?

Có lầm hay không, tính cả lần ở trên xe công cộng kia phóng thích không trọn vẹn, ta ngày hôm nay cũng bắt quá là cũng chỉ sử dụng hai lần Lôi Ấn, năng lượng liền hết rồi?

Bởi coi như chính mình bỏ ra có năm tháng mình tương, khiến ma năng tinh trần bên trong của bản thân đã đầy đủ khổng lồ, ai biết vẹn vẹn chỉ phóng thích hai lần Lôi Ấn, toàn bộ lôi hệ tinh trần đều cảm giác âm ỉ.

Lôi hệ tinh trần thường ngày ở thế giới tinh thần bên trong đều khá là rực rỡ yêu kiều, ánh sáng màu tím đỏ ở bảy viên tinh tử hô ứng dưới khác nào một bức tranh duy mỹ tinh không, làm sao biết được, toàn bộ tinh trần đều mất đi ánh sáng lộng lẫy, rơi vào đến một mảnh trong bóng tối.

Vừa bắt đầu Mạc Phàm sợ hết hồn, cũng may theo chính mình thanh tỉnh lại nghỉ ngơi, lôi hệ tinh trần có dấu hiệu chậm rãi khôi phục hào quang, cứ việc phi thường chậm chạp!

“Xem ra, tinh trần còn chưa đủ óng ánh, mỗi lần triển khai ma pháp, tinh trần hào quang sẽ âm đạm, hoàn toàn âm đạm đi liền biểu thị tinh trần bên trong năng lượng tiêu hao cạn kiệt.”

Tinh trần là kho dự trữ khả năng ma pháp.

Chẳng trách chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh từ sáng đến tối đều cường điệu: Dù cho ở lúc chán nản cũng phải duy trì mình tướng, một cái Ma Pháp Sư thiên tư cao đến đâu nếu không chăm chỉ mình tướng, cũng sẽ trở nên cực kỳ bình thường.

Câu nói này trên căn bản có thể lý giải là: Người kỹ năng cao thì thế nào, không có năng lượng ma pháp thì chỉ là một cận bã!

Quên đi, không muốn nghĩ những thứ này, mau mau ngủ một giấc, không phải vậy thật muốn cúp máy!

...

Ở trong phòng, ngủ thẳng hừng đông.

Diệp Tâm Hạ cô nương này cũng là ngoan ngoãn, đều sắp buổi trưa cũng không cam lòng gọi mình rời giường.

Mạc Phàm từ trên giường bò lên, cả người tinh thần run run.

Thành thạo tiến vào trạng thái mình tướng, kiểm tra tinh trần của chính mình, phát hiện tinh trần đã sáng sủa hơn một nửa, nói vậy rất nhanh sẽ có thể hoàn toàn khôi phục hào quang thường ngày.

“Đúng rồi, lõi hệ của ta sợ là không tốt lắm khi bại lộ ở trước mặt người ngoài, tuy rằng đây là xã hội "Pháp" trị, chưa chừng sẽ gặp người ghen tỵ, nói thí dụ như ở Bắc Thành Mộc thị thế gia có thể một tay che trời. Xem ra ta vẫn phải là đem hóa hệ tu luyện, như vậy tương đối dễ dàng che dấu tai mắt người.” Mạc Phàm vừa đánh răng vừa suy nghĩ cái vấn đề này.

Chỉ là, một ngày tinh lực của chính mình liền nhiều như vậy, làm sao mới có thể để lõi hệ ăn no, càng sao để thu phục hỏa hệ?

Mạc Phàm có thể ở năm tháng đem kỹ năng lõi hệ luyện ra, chính là bởi vì hắn đem hết thời gian tu luyện đều đặt ở trên người lõi hệ, không quan tâm tiêu yêu tinh hỏa hệ có mê người biết bao, mị lực bắn ra bốn phía, Mạc Phàm đều là chỉ chuyên yêu sâu sắc một cái.

Sát hạch ma pháp hàng năm đại khái cũng còn có thời gian nửa năm, chính mình không muốn như thế sớm bại lộ sức mạnh lõi hệ, phải hết sức chăm chú ở học kỳ sau toàn bộ tu hóa hệ, đem sơ giai kỹ năng hỏa hệ cũng tu luyện được.

Có thể làm như vậy, liền mang ý nghĩa chính mình lõi hệ tinh trần trưởng thành muốn đình trệ nửa năm.

Không đi mình tướng, tinh trần không biết vô duyên vô cớ thay đổi càng tăng mạnh hơn nhiều!

...

Mạc Phàm đối với thời gian mình tướng tiếp theo của mình tiến hành một ít quy hoạch.

Xen vào hàng năm một lần sát hạch đại khái còn có hơn sáu tháng thời gian, Mạc Phàm dự định mỗi ngày tiếp theo có thể chịu đựng thời gian 10 giờ mình tướng tiến hành một thoáng phân phối, 8 giờ tu hóa hệ, 2 giờ đến ôn đường lõi hệ.

Như vậy, lõi hệ có lẽ sẽ tăng trưởng rất chậm, nhưng cũng có thể ở trình độ nhất định duy trì độ không chế thành thạo.

Mỗi ngày 8 giờ dùng để học hóa hệ, đôi này: chuyện này đối với những học sinh khác kia tổng cộng chỉ có thể mình tướng 5 giờ mà nói, đã được trời cao chăm sóc.

...

Ăn cơm trưa xong, tiểu cô Mạc Thanh cũng vừa tan tằm trở về.

Tiểu cô Mạc Thanh là một phụ nữ bình thường đến không thể bình thường hơn, thân rất gầy, người rất tốt.

“Mạc Phàm lại đây a, ta nghe ba người nói người ở Cao Trung Thiên Lan Ma Pháp chuyên tâm tu luyện, lần này có thể phải cố gắng nỗ lực nha, nếu có thể trở thành một vị Ma Pháp Sư cấp thấp, đối với Mạc gia chúng ta mà nói chính là quang tông diệu tổ!” Mạc Thanh nói rằng.

Ma Pháp Sư cấp thấp liền quang tông diệu tổ??

Chính mình đòi đòi kiếp kiếp là nghèo bao nhiêu đòi a!

Ai, cũng không biết chính mình hiện tại có tính hay không đúng rồi!

“Dùng đâu, làm sao chưa thấy người về?” Mạc Phàm hỏi một câu.

“Hắn đưa vật tư đến trong ngọn núi cho những thợ săn kia, ta thật không hiểu rõ được, hắn liền một người bình thường, từ đâu lấy là gan dám đến trong ngọn núi đi, gặp phải một con yêu ma, liền không phải đem hắn nuốt sống à!” Mạc Thanh oán giận nói.

“Yêu ma không phải ở bên trong núi rừng nguyên thủy cách đô thị chúng ta khá xa sao?” Mạc Phàm nói rằng.

Cùng mình biết rõ thế giới bất đồng, ở thế giới phép thuật nhân loại nghỉ ở ngoài thành thị sẽ bị yêu ma uy hiếp tính mạng, đừng nói là người bình thường không dám dễ dàng đặt chân những địa phương kia, liền ngay cả Ma Pháp Sư ở nơi đó đều thường thường chết.

“Cái nào a, ngươi không thấy Liệp Giả Liên Minh phát cảnh kỳ văn sao, gần nhất yêu ma tùy ý, chúng ta Bác Thành ở ngoài nhiều lần xuất hiện dấu hiệu yêu ma, đặc biệt nhắc nhở chúng ta những dân chúng bình thường này tuyệt đối không nên đến biên giới ở ngoài.” Mạc Thanh nói rằng.

“Không khước đại như vậy chứ?” Mạc Phàm cười nói.

Tuy rằng Mạc Phàm mới đến, nhưng hắn xem sách không tính ít, những yêu ma kia trên căn bản là rời xa thành thị của nhân loại, đồng thời các tổ chức lớn như hiệp hội phép thuật, Liệp Giả Liên Minh cùng với thế gia đại ma pháp đều sẽ định kỳ tuần tra cùng thanh lý, bảo đảm an nguy cho mọi người trong thành phố.

“Ngươi a, chính là đọc sách đọc choáng váng. Ngươi muốn a, thị trường nào không muốn thành thị chính mình quốc thái dân an, một mảnh an lành a, coi như yêu ma xâm lấn, vì để tránh cho khủng hoảng bọn họ phòng chừng còn phải nói hết thầy đều ở trong sự khống chế của bọn họ... Kỳ thực a, chúng ta thành thị phụ cận này vẫn luôn có yêu ma, thậm chí a, thành thị bên trong cũng có, chỉ là chúng ta dân chúng tâm thường không nhìn thấy.” Mạc Thanh nhỏ giọng nói rằng.

Mạc Phàm nghe được liền sững sờ, nhưng vẫn nỗ lực gượng cười nói: “Tiểu cô, ngươi cũng nói chuyện giật gân đi.”

“Được, tiểu tử ngươi còn không tin. Vậy ta nói với ngươi chuyện thật đi, là chuyện thật, đừng nói cô cô ta cả ngày thích nghe bát quái này đó... Ngươi phải biết, ta ở bộ hậu cần bệnh viện công tác.”

“Àn.” Mạc Phàm gật gật đầu.

Cũng còn tốt, Mạc Thanh không nói mình là ở cái gì thánh viện công tác là trị liệu điện giật, không phải vậy Mạc Phàm lại đến một trận trứng đau.

“Một hôm trời tối, ta đi đưa một ít dược ngoại thương cho y sĩ trưởng, kết quả bên trong phòng giải phẫu có một vị thật giống là trị liệu hệ pháp sư, hắn đem bác sĩ Vương của chúng ta xú mắng một trận nói: Coi như ngươi là một cái học đồ hệ trị liệu, cũng không phải ngu đến mức liền Chiêu độc cùng Thủy độc đều không phân biệt được, còn có, những người này đều trùng tà cổ, mới sẽ biểu hiện đại ra... Đi đi đi, đừng ở chỗ này thêm phiền, mau mau đi tìm người Liệp Giả Liên Minh, đem Tà Nhân chiêu yêu đó tìm cho ra, không phải vậy khu vực này người có chuyện càng nhiều!” Mạc Thanh tập hợp lại đây, dùng ngữ khí vô cùng cẩn thận cẩn thận nói với Mạc Phàm.

Mạc Phàm thấy dáng vẻ của Mạc Thanh, cảm giác không giống như là nói bừa.

Không biết yêu ma thật sự có ẩn núp ở phụ cận thành thị, thậm chí ở bên trong thành thị chứ?

Này không khỏi quá khủng bố, yêu ma vật này quả thực chính là quái ăn thịt người, gặp phải một con, chắc chắn phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tân nữ lão sư, Đường Nguyệt

“Vậy dựng hắn không có sao chứ, chạy đến trong ngọn núi đi?” Mạc Phàm nói rằng.

“Ai biết, ngoài thành đã có phát cảnh giới, ra hiệu thị dân không tùy ý ra ngoài đến rừng sâu núi thẳm, hắn không phải nói có một đội liệp giả không có một chút vật tư lúc đang truy tung mà lang một mất, nên tự mình đưa tới, hắn liền một làm hậu cần, loại đòi mạng này cũng dám tiếp. Còn có cha ngươi cũng thật là, khuyên hắn như thế nào, hắn đều không nghe.” Mạc Thanh nói.

“Cha ta cũng đi?” Mạc Phàm sắc mặt một thoáng liền thay đổi.

“Đừng đấy, nói là đối phương cho giá tiền rất cao. Hai người kia a, người khác là học đồ Ma Pháp Sư cũng không dám nhận, hắn hai người bình thường... Không có việc gì cũng còn tốt, thật là nếu gặp phải, để chúng ta mấy cái này làm sao bây giờ nha.” Mạc Thanh nói rằng.

“Cô cô, ngươi cũng không cần lo lắng, chính bọn hắn cũng cần nhắc qua, trên căn bản không có việc gì rồi, bọn họ chỉ là đưa đến trạm dịch chỉ định, từ thành đi ra bên ngoài trạm dịch trên đường đi đều thuộc về khu vực an toàn.” Diệp Tâm Hạ ở bên cạnh nói rằng.

“Nói chung ta hi vọng hai người bon hấn đẳng hoàng ở trong thành làm mua bán là tốt rồi, ra khỏi thành ta chính là không yên lòng.” Mạc Thanh lại lẩm bẩm một câu.

Nghe xong Mạc Thanh oán giận, Mạc Phàm trong lòng vẫn còn có chút cảm giác khó chịu.

Nửa năm này lão cha Mạc Gia Hưng đều không đến trường học xem qua chính mình, nguyên lai hấn mưu một con đường khác, cho những tuần tra ở bên ngoài kia, các pháp sư đi săn đưa vật tư ở trạm dịch, công việc này so với ban đầu làm hậu cần cho người giàu xác thực tồn tại độ nguy hiểm nhất định.

...

Một kì nghỉ đông Mạc Phàm đều không có nhân rồi, ở nhà cô cô mấy ngày, sau đó Mạc Phàm trở về đến Cao Trung Thiên Lan Ma Pháp liền đi tới thư viện.

Trong thư viện có quá nhiều tri thức hấn cần bổ sung, liền nói thí dụ như Hắc Giáo Đình.

Một phen hiểu rõ Mạc Phàm mới biết Hắc Giáo Đình là cái loại gì.

Những người này liền khá giống tổ chức khủng bố, đại tà giáo, thường thường sẽ làm một ít nguy hại đến sự tình an nguy của nhân dân, đồng thời vì đạt thành mục đích của chính mình, bọn họ thậm chí sẽ dùng một ít người sống làm tài liệu tu luyện, loại sự tình phát điên này quốc gia đương nhiên là không chút lưu tình!

Một tháng qua, Mạc Phàm chuyên tâm mình tu luyện.

Sau khi biết lời hệ tinh trần văn vẹn chỉ giải phóng được hai cái Lôi Ẩn liền khô cạn âm đạm, Mạc Phàm hiểu thêm tầm quan trọng của mình tu luyện.

Vì lẽ đó mà toàn bộ một tháng này, dù cho phóng thích hỏa hệ - Hỏa Tư kỹ năng mê hoặc lớn bao nhiêu, Mạc Phàm đều không có dễ dàng đi theo hỏa hệ tinh tử giao thiệp, phải đem cơ sở trước tiên đánh bèn chắc.

Làm hết sức chăm chú đi mình tu luyện, đem tất cả những thứ này quen thuộc mỗi ngày, sau đó thời gian sẽ trở nên nhanh chóng.

Lập tức lại đến ngày khai giảng.

Trong thư viện, Mạc Phàm quét đi mạng nhện đầy người chuẩn bị nghênh tiếp tân một cái học kỳ ma pháp.

Hăng hái đi vào trong lớp, Mạc Phàm như thường ngày ngồi vào vị trí cuối cùng.

Hả?

Ngày hôm nay có điều không đúng.

Mạc Phàm liếc mắt nhìn Trương Tiểu Hầu bên cạnh, phát hiện thằng này biểu hiện có gì đó không đúng.

Thường ngày ánh mắt cái tên này hiếu kỳ như một chú khi con, linh hoạt cực kì, đồng thời nhất định sẽ lập tức thao thao bất tuyệt giảng cho mình trước hiểu biết mấy ngày nay ở trên lớp.

Nhưng hôm nay, hấn hai mắt ngây ngốc, miệng hơi mở ra, biểu hiện say sưa nhìn về phía trước.

Nhìn lại một chút chung quanh, Hứa Thanh Lâm, Lục Tiểu Bân hai người này đều là cùng Trương Tiểu Hầu một cái đạo đức, hãy cùng là... Trúng tà như nhau!

Không biết đúng như Mạc Thanh cô cô nói, có tà nhãn Chiêu Yêu ẩn núp ở trong thành thị, những người này toàn bộ trúng chiêu rồi!!

“Các bạn học chào buổi sáng, lão sư khóa thực tiễn ma pháp của các người sinh bệnh nên ở nhà tĩnh dưỡng, bắt đầu từ hôm nay đều sẽ do ta dạy cho mọi người khóa thực tiễn ma pháp. Ta tên Đường Nguyệt!” Một cái thành thực bên trong mang theo âm thanh vài phần long lanh truyền tới.

Nghe quen ông lão đó khàn khàn cổ họng chậm, bỗng nhiên truyền tới âm thanh nữ tử thành thực tràn ngập quyến rũ cùng khiêu gợi, còn mấy phần ngơ ngơ Mạc Phàm lập tức liền tỉnh táo rồi!

Ngẩng đầu tìm theo tiếng nhìn tới, Mạc Phàm ánh mắt cũng đại ra, vẻ mặt cũng say sưa rồi!

Ta đi, thần mã có thể mê hoặc lòng người như tà nhãn chiêu ma, rõ ràng cả lớp toàn bọn con trai đều bị lão sư mỹ nữ câu hồn mất rồi.

Vị lão sư Đường Nguyệt này mặc bộ váy màu đen, màu đen ở ngoài âu phục cùng màu trắng bên trong ngực sấn trong lúc đó nhô lên một toà ngọn núi xinh đẹp, vô cùng sống động, rất dễ khiến Mạc Phàm hoài nghi trước ngực nút áo đó có thể ngăn cản ngọn núi đó không, loại cảm giác đó như một cái của nhỏ ngăn lại đại môn, nhưng cũng có chút như cỏ dại lan tràn.

Đòi mạng, thật muốn mệnh.

Sáng sớm vốn là thời khắc hưng mãnh nhất của bọn con trai, bị đâm một cái kích như thế, phòng chừng trò hề lúng túng muốn chiếm tuyệt đại đa số.

“Dựa vào mọi người mới thức tỉnh nửa năm, vẫn không có bất cứ người nào có thể sử dụng tới ma pháp, nhưng ta có thể nhìn các người rõ ràng chừng khổng sức mạnh mạnh mẽ cũng không mang ý nghĩa các người liền có thể vận dụng rất tốt, không cố gắng khổng chế sức mạnh của chính mình, thậm chí sẽ dẫn hỏa “. Lão sư Đường Nguyệt rất mau tiến vào trạng thái giảng bài.

Nguyên bản năng thái độ nghiêm túc như vậy để không ít học sinh cũng tỉnh táo lại, ai biết nàng quay người lại ở trên bảng đen viết xuống mấy cái phân đoạn trọng yếu thì, toàn bộ lớp máu mũi tung toé.

Gieo họa a, này mộng thật tròn trịa, Mạc Phàm dám khẳng định tất cả bọn con trai đều liên tưởng đến cùng một hình ảnh.

Khắc khắc!

Lớp học thần thánh như vậy, tại sao có thể suy nghĩ lung tung, ngược lại Mạc Phàm một lòng đi học, cùng những người này bị nửa người dưới chi phối hoàn toàn khác nhau. Nói tóm lại, lần sau mình tuyệt đối không mặc quần như vậy đến lớp thực tiễn ma pháp.

Một cái sáng sớm đều là lớp thực tiễn ma pháp, sau khi học xong lý luận, Đường Nguyệt sẽ dẫn mọi người đến thao trường, tự mình hướng dẫn mọi người một chút yếu tố để phóng thích ma pháp.

Khóa học này Mạc Phàm đặc biệt chăm chú nghe, nói thí dụ như khi lão sư Đường Nguyệt nói đến phân đoạn phóng thích ma pháp, Mạc Phàm tràn đầy linh hội, chính là không biết đó trước ngực lão sư Đường Nguyệt nút buộc sao không đứt a?

Thao trường của trường học tự nhiên không phải dùng để làm sân tập thể dục.

Thao trường kỳ thực chính là sân luyện tập, chúng nó bị một luồng ma pháp cắt đứt ra thành vài khối không gian độc lập, tất cả sức mạnh ở ngoài tràn ra đều sẽ bị những lồng không nhìn thấy này thu nạp đi, phòng ngừa học sinh không có ma pháp bị ngộ thương.

“Xem trọng, ta ngày hôm nay hướng về mọi người biểu thị chính là hỏa hệ cấp thấp kỹ năng - Hỏa Tư!” Đường Nguyệt đứng ở trung tâm cả lớp nói.

Hết thầy học sinh làm thành một cái nửa hình tròn phân tán ở phía sau lão sư Đường Nguyệt, còn mọi người có phải là đều ở xem lão sư Đường Nguyệt thực hiện nghi thức đó liền không nói được rồi!

“Hỏa hệ, là hỏa hệ kỹ năng, Mạc Phàm ca... Người xoa một chút ngum nước đi, là người Nguyên Tổ Hệ kỹ năng a, không nghĩ tới nhìn qua lão sư Đường Nguyệt ôn nhu hiền lương dĩ nhiên là một vị hỏa Ma Pháp Sư!” Trương Tiểu Hầu đẩy một cái bên cạnh Mạc Phàm.

“Há, nha, ta đang muốn học đây!” Mạc Phàm này mới phản ứng được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cô giáo xinh đẹp hỏa hệ

Đường Nguyệt lúc này còn duy trì tư thế tĩnh lặng đứng ở đó, đường cong được phát họa dưới chiếc váy đặc biệt mê người để bọn học sinh mở mang tầm mắt.

“Muốn tĩnh tâm, muốn ôn hòa, muốn chăm chú, dù cho ta hiện tại đang nói chuyện với các người, tinh thần của ta cũng hoàn toàn chăm chú ở bên trong Tinh Vân hỏa hệ... Nha, tĩnh thần bên trong.” Đường Nguyệt lão sư nói rằng.

Tiếng của lão sư Đường nguyệt truyền đến tai mỗi một vị học sinh, làm mọi người cảm giác lão sư Đường Nguyệt yên lặng đứng ở đó như một vị điều khắc sư, bỗng nhiên tóc nàng xuất hiện một chút gọn sóng.

Toàn bộ bên trong thao trường không có một chút gió, sợi tóc của nàng nhưng thật giống như có một luồng nhiệt bên trong khuếch tán ra!

“Chương khổng, giờ khắc này người chính là hô hoán giả, để tĩnh tử nghe theo chỉ thị của người, vì người mở ra cánh cửa hỏa hệ ma năng!!” Tiếng của lão sư Đường nguyệt lúc trước nhu hòa bỗng nhiên đã biến thành nghiêm nghị, thậm chí mang theo vài phần kiêu ngạo!

Trong giây lát này, hết thầy trong đầu bọn học sinh nam tràn ngập ý nghĩ xấu xa đều choáng váng.

Bọn họ trừng lớn hai mắt, có chút kinh hãi nhìn vị mỹ nữ lão sư này.

Khí tức!!

Đúng, bọn họ cảm giác được từ trên người lão sư Đường Nguyệt tản mát ra khí tức nóng rất, đập ở trên mặt mọi người.

Có kinh ngạc, có kính nể, còn có lệnh người không thể sinh lòng khinh nhờn không giận tự uy!

Mọi người vốn tưởng rằng vị lão sư Đường Nguyệt vừa tới cũng bất quá là một cái lão sư phổ thông, có thể như ông lão kia giảng giải một ít lý luận, đợi được chính mình tự mình triển khai ma pháp thì còn khả năng phạm sai lầm, nhưng mà trước mắt vị lão sư Đường Nguyệt trẻ tuổi này nhưng đã chưởng khống nguồn sức mạnh này cực kỳ lâu, nàng có thể vừa giáo dục, vừa chưởng khống tinh tử, sau khi hoàn thành ma pháp, tuôn ra hỏa tức cùng liền ông lão căn bản không phải một cấp bậc, quả thực một cái là ngọn lửa, một cái cột lửa!

“Nhớ kỹ, sau khi hoàn thành việc sắp xếp tinh tử, quyết không thể thư giãn tinh thần của ngươi, nhất định phải lập tức khóa chặt vị trí mà ngươi cần phóng thích!”

Cái âm thanh uy nghiêm kia lại một lần nữa truyền đến.

“Hỏa Tư? Thiêu đốt!”

Tiếng như chuông đồng vang lên ở trong đầu mọi người.

Cũng trong lúc đó, quanh thân lão sư Đường Nguyệt xuất hiện một đạo tinh chi quỹ tích màu đỏ thắm bất mắt, sau khi từ xung quanh nàng lóe lên một cái rồi biến mất, cấp tốc ngưng tụ ở trên tay phải nàng.

Nương theo bàn tay của nàng đang nắm, một đoàn năng lượng màu đỏ cực nóng ở trên bàn tay nàng cấp tốc phát sinh, cực kỳ táo bạo!

Cánh tay mạnh mẽ vút ra!

Đoàn hỏa diễm kia như mũi tên rời cung bay ra, ở trong không khí chấn động tới đỏ đậm kiều diễm, sau đó như viên đạn vậy chuẩn xác không có sai sót xuyên qua đến trong thân thể con rối!

“Không còn?”

“Làm sao không có động tĩnh?”

“Rõ ràng bắn trúng a.”

Bầu không khí đột nhiên im lặng một giây, con rối bị hỏa tư bắn trúng không có bất kỳ phản ứng nào, rõ ràng trái ngược khí thế của lão sư Đường Nguyệt khi phóng thích thành công.

Bên trong đầy tiếng chất vấn, lão sư Đường Nguyệt chậm rãi xoay người lại, đối mặt 48 tên trong lớp khuôn mặt còn có vẻ mấy phần non nớt, khoe miệng lại dấy lên ý cười tự tin tung bay.

“Ào ào ào hô!!!!!!!!!!”

Trong giây lát, bên trong thân thể con rối một ngọn lửa đỏ rực vọt lên, tuyệt không là loại châm lửa chậm chậm kia, mà là điên cuồng bay lượn, giống như là muốn đem tất cả đồ vật có thể thiêu đốt đều một hơi đốt sạch!

Mới vừa rồi con rối hình người còn hoàn hảo không một chút tổn hại trong khoảnh khắc bị ngọn lửa màu đỏ thắm nuốt mất!!!

1 giây hay là 2 giây??

Bình thường nhìn thấy hỏa diễm cũng bất quá là đang bay múa, có thể ngọn lửa này như là dã thú đang đói bụng nuốt chửng, 2 giây thời gian cũng chưa tới, cả con rối hình người liền bị thôn phệ đến không còn một mảnh!!

Hình ảnh chói mắt đỏ của lão sư Đường Nguyệt thật đẹp để khuôn mặt trắng nõn vào thời khắc này càng là nhiễm đến đỏ bừng cảm động.

Khóe môi vung lên một nụ cười, sau lưng nhưng là một đóa hỏa diễm tùy ý thiêu đốt, chỉ có thể hình dung vị lão sư này là —— đẹp đến không gì tả nổi!

Cả lớp 48 tên học sinh đều sửng sờ.

Mạc Phàm không biết tâm tình của người khác ra sao, nhưng hẳn có thể cảm giác được trái tim của chính mình nhảy lên không ngừng, không chỉ vì vị lão sư này là vu vật mê người, càng bởi vì nàng chưởng khống sức mạnh hỏa diễm thì cả người tỏa ra tự tin cùng cao quý, làm cho mọi sùng bái, mê luyến, kính nể!

Nếu như một người phụ nữ, vẹn vẹn là mỹ lệ, nàng mang cho người ta vĩnh viễn là cảm giác mơ tưởng viễn vông, có thể nữ nhân này người khác không cách nào nắm giữ đựng vào giống như độc dược để nam nhân không thể tự kiềm chế!

Trời mới biết tình cảnh này, có bao nhiêu các nam sinh sẽ đem vị lão sư Đường Nguyệt này nhận định là nữ thần cả đời, chỉ ít Mạc Phàm là bị cổ khí chất của nàng chinh phục.

Đồng dạng là lão sư khóa thực tiễn ma pháp, liền cùng ông lão triển khai ma pháp, âm u đầy tử khí, làm mọi người buồn ngủ.

Lão sư Đường Nguyệt triển khai, nhưng làm người khác trong tâm khảm, nội tâm chấn động thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Hoàn toàn không phải một cấp bậc a!!

“Được rồi, lớp chúng ta học sinh hòa hệ là người nào, để ta nhớ một thoáng.” Lão sư Đường Nguyệt tựa hồ đem ánh mắt sùng bái của bọn học sinh này cho rằng chuyện đó rất bình thường, tiếp tục truyền thụ chương trình học của chính mình.

“Ta là hòa hệ.” Một cái nữ hài trên mặt mang theo vài phần anh khí trước tiên đứng dậy, chính là Chu Mẫn ở lễ khai giảng liền gây nên một ít rắc rối.

Chu Mẫn con mắt vẫn nhìn chăm chăm vị lão sư Đường Nguyệt này.

Kỳ thực vừa bắt đầu Chu Mẫn rất không thích nàng, nào có một vị lão sư ăn mặc như thế, âm thanh còn như vậy ôn nhu!

Nhưng là, sau khi nhìn thấy lão sư Đường Nguyệt hoàn thành Hỏa Thuật này, Chu Mẫn nội tâm 180 độ chuyển biến, tâm ý tự nhiên lòng sinh sùng bái.

Mẹ Chu Mẫn cũng là lão sư, nàng có thể khẳng định mẹ mình mụ mụ căn bản là không có cách làm được như lão sư của Chu Mẫn, bất kể là khí tràng, bất kể là thành thạo, bất kể là chuẩn độ, bất kể là uy lực!

“Ta là, còn có ta. Lão sư Đường Nguyệt, ta là hòa hệ!! Ta tên Hoàng Phi Phong.” Một nam sinh khác thức tỉnh hòa hệ nhảy ra ngoài.

Nhìn Hoàng Phi Phong này trên mặt nét mặt hưng phấn?

Người nào không biết, nếu như khóa thực tiễn ma pháp lão sư cùng người là cùng hệ, trên căn bản là có lợi, khác nào đệ tử thân truyền a.

Hoàng Phi Phong cảm giác mình quá hạnh phúc, dĩ nhiên lập tức trở thành đệ tử thân truyền của lão sư Đường Nguyệt, ai dám nói vị lão sư Đường Nguyệt này không biết thưởng thức thiên phú chính mình mà lòng sinh tình cảm, nàng chính là tiểu Long nữ của mình!

“Đừng cản ta, ta muốn đi mái nhà, tại sao ta thức tỉnh không phải hòa hệ, tại sao a!!” Lục Tiểu Bản thức tỉnh thủy hệ ở nơi đó gào khóc lớn.

“Lão... Lão sư, ta cũng là hòa... Hòa hệ, ta, ta tên Triệu Đại Ngu.” Một cái tiểu nam sinh nói chuyện có chút cà lăm đứng dậy, con mắt cùng lão sư Đường Nguyệt thời điểm đụng nhau, cả khuôn mặt đều đỏ chót.

Ai, vừa nhìn liền biết là một cái người bình thường không phải ai cũng quan tâm.

Lão sư Đường Nguyệt nhìn tiểu nam sinh này, nhưng là cười khúc khích nói: “Người rõ ràng rất gầy yếu, người trong nhà tại sao cho người lấy cái tên là Đại Ngu.”

“Ta... Ta thân thể yếu đuối, ba mẹ... Ba mẹ hi... Hi vọng ta giống như Đại Ngu cường tráng.”

“Đó người nên gọi là Triệu Khoái Chủy.” Gia hỏa Triệu Khôn Tam miệng tiện lập tức liền giễu cợt nói.

Triệu Khôn Tam trào phúng tự nhiên vì Triệu Đại Ngu cà lăm.

“Hừm, còn nữa không?” Lão sư Đường Nguyệt ánh mắt đảo qua.

Một cái ban mới 3 cái hòa hệ sao?

Hơi ít.

Từ khi tức đến xem, tựa hồ chỉ có nữ hài gọi là Chu Mẫn kia có thiên phú khá hơn một chút, tu luyện tiến độ cũng không sai.

“Còn có ta, ta tên Mạc Phàm.” Mạc Phàm phục hồi tinh thần lại, từ trong đám người đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đội hữu rất trọng yếu

Lão sư Đường Nguyệt con người linh động rơi vào trên người Mạc Phàm, đang thời điểm dò xét khí tức Mạc Phàm, nàng môi không khỏi hơi giương ra.

“Mạc Phàm, người không ngại ngừng đứng ra, một cái học kỳ đều qua, người hóa hệ tinh từ một cái đều không chế không được, tinh thần càng là âm đạm

đến không nhìn thấy, đừng đùa được không!” Triệu Khôn Tam lập tức nói rằng.

Đến học kỳ trường sẽ kiểm tra tiến độ tu luyện của bọn học sinh, rất không có ngoài ý muốn, hóa hệ tinh trần của Mạc Phàm cùng khi vừa thức tỉnh thì không khác biệt nhiều lắm, việc này cả lớp đều biết, làm cho Triệu Khôn Tam cùng Mộ Bạch cười lớn rồi!

Đồ ngu chính là đồ ngu, thức tỉnh hóa hệ rồi cũng không biết dùng, đời này cũng không thể trở thành pháp sư.

“Người thiên phú hóa hệ rất tốt, vì cái gì tu vi yếu như thế, bạn học Mạc Phàm, rất nhiều người đều khát vọng trở thành hóa hệ ma pháp sư, người đã có ưu thế hơn rất nhiều người không có, không dụng công không thể được nha.” lão sư Đường Nguyệt nhìn Mạc Phàm, mấy phần đáng tiếc nói rằng.

“Ta biết rồi, Đường Nguyệt lão sư.” Mạc Phàm gật gật đầu.

Sau khi trải qua minh tu, lực lượng tinh thần của Ma Pháp Sư sẽ trở nên mạnh mẽ, cường đại đến có thể bắt lấy người bình thường không cách nào nhận biết được chi tiết nhỏ, trong đó bao quát nhận biết khí tức những ma pháp sư khác.

Thông qua khí tức mạnh yếu, có thể phán đoán đại khái tu vi cao thấp của một Ma Pháp Sư.

Tu vi là không che giấu nổi, điểm ấy Mạc Phàm đã biết từ lâu.

Nhưng có một chút là, giả như Mạc Phàm đem sức mạnh lõi hệ ẩn giấu đi, chỉ biểu lộ ra khí tức hóa hệ, người khác chỉ có thể cảm giác khí tức được hóa hệ, cũng chỉ có thể phán đoán tu vi cao thấp của hóa hệ mà không cách nào nhận ra được hệ khác.

Vì lẽ đó, Mạc Phàm bình thường cũng có thể dùng hóa hệ đến che dấu tai mắt mọi người!

“Chính mình vừa muốn học tập hóa hệ, liền tới ngay một cái lão sư hóa hệ lợi hại như vậy, xem ra có hi vọng trước khi khảo hạch có thể hoàn thành phóng thích kỹ năng cấp thấp Hóa Tư.” Mạc Phàm nhất thời tự tin tăng nhiều.

Hả?

Cô nữ sinh này làm gì dùng ánh mắt kỳ quái như thế nhìn mình chằm chằm

Thật giống như là Chu Mẫn đi, là học sinh mũi nhọn trong lớp, hay là hóa hệ.

Mạc Phàm buồn bực, chính mình thật giống không đặc tội nữ hài Chu Mẫn đi, tại sao nàng dùng ánh mắt bất thiện nhìn chính mình như vậy?

Một bên khác, Chu Mẫn nhú mày, nhìn thấy Mạc Phàm cũng nhìn mình, lập tức nhìn hẩn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chu Mẫn không vui, rất không vui.

Dựa vào cái gì thiên phú hóa hệ của Mạc Phàm tốt hơn chính mình?

Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh đã nói Mạc Phàm có thiên phú hóa hệ tốt nhất trong lớp, thức tỉnh lúc đó có rõ ràng hóa điểm, hiện tại liền vị lợi hại lão sư Đường Nguyệt phi thường này cũng nói hẩn thiên phú tốt.

Quên đi, không cùng người không tiến bộ so đo, ngược lại sát hạch hàng năm không hợp cách sẽ bị trường học trực tiếp cho nghỉ học, cái tên này chỉ có thể tự do nửa năm nữa thôi.

Thực sự là không hiểu, rõ ràng là một gia đình rất kém cỏi, đập nồi bán sắt mới tiến vào Cao Trung Thiên Lan Ma Pháp, đã thức tỉnh hóa hệ mà còn không chịu tu luyện, xứng đáng vớingười trong nhà sao, lương tâm là bị cầu ăn?

Bởi vì nhờ phúc của Triệu Khôn Tam cùng Mộ Bạch, cả lớp trên căn bản đều biết Mạc Phàm là bị nhét vào.

“Tầm quan trọng của sát hạch hàng năm ta đã nghe lão sư Tiết chủ nhiệm lớp các ngươi đề cập tới. Đầu tiên học sinh không hợp cách sẽ bị trường học buộc thôi học, ngoài ra còn có thể đối với thành tích ưu việt cùng thành tích học sinh bình thường tiến hành lại chia lớp, bị phân đến ban mũi nhọn, sẽ nhận được ưu ái nhất định đối với các ngươi khi thi đại học ma pháp, vì lẽ đó học kỳ này, mọi người không có lý do gì không nỗ lực.” Lão sư Đường Nguyệt nói với mọi người.

“Lão sư Đường Nguyệt, người sẽ ở dạy ở ban mũi nhọn sao?” Một tên nam học sinh hỏi.

“Hừm, không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ là lão sư kế nhiệm ban mũi nhọn khóa thực tiễn.” Đường Nguyệt khẽ gật đầu.

“Lão sư, ta dương quá... Nha, ta Hoàng Phi Phong nhất định cố gắng gấp bội!”

“Lão sư Đường Nguyệt, ta sau đó cũng phải cùng người học.”

Đường Nguyệt duy trì nụ cười nhả nhặn, có thể thấy bài học thứ nhất ngày hôm nay của mình rất thành công, nhiệt tình học tập của bọn học sinh đều bị nâng lên.

“Rất tốt, các ngươi có ai đã có thể hoàn toàn chưởng khống bảy viên tinh tử, cũng cũng có thể lên lút tìm đến ta, ta sẽ rút ra thời gian của mình lại phụ đạo cho các ngươi.” Đường Nguyệt tiếp tục nói.

“Gào gào gào gào gào ~~~~~ “

Trong lớp nhất thời truyền ra một mảnh sói tru!

Bảy viên tinh tử, lập tức trở thành mục tiêu phấn đấu của tất cả mọi người.

“Ta cách bảy viên tinh tử không xa, Đường Nguyệt lão sư, chờ ta...”

“Thật hay giả, ngươi chưởng khống mấy viên?”

“2 viên.”

“Cút!”

“Ta 3 viên, nghiền ép các ngươi này cận bã!” Hoàng Phi Phong một mặt kiêu ngạo nói.

“3 viên, cũng không cảm thấy ngại à, ta đều nhanh 4 viên, càng đi về phía sau càng khó các ngươi không hiểu sao!” Hứa Thanh Lâm khinh thường nói.

“Buồn cười, buồn cười, các ngươi đám rác rưởi này, Mục Bạch cũng đã nắm giữ 5 viên tinh tử, học kỳ sau ba ngày đều có thể đến 7 viên, sẽ là người thứ nhất đi tìm Đường Nguyệt lão sư khẳng định chính là Mục Bạch.” Triệu Khôn Tam lập tức châm biếm lên.

“Ta thảo, Mục Bạch như thế điều??”

“Năm... Năm viên, đến cùng làm sao tu luyện a, quá trâu bò rồi!”

“Ta nghe nói toàn giáo lợi hại nhất Thất ban lời hệ học thần, hẳn cũng mới nắm giữ 5 viên tinh tử.”

Cảm thụ các bạn học xung quanh đàm luận, Mục Bạch cả người có chút bay lên.

Bất quá, vì biểu hiện ra chính mình khí chất thành thực cùng bình tĩnh, Mục Bạch không biết ở trên mặt biểu lộ ra loại kia bị tán dương say sưa, như vậy sẽ có vẻ rất ngu.

Triệu Khôn Tam cái tên này, người là ngu xuẩn một chút, làm việc cũng vô căn cứ, nhưng có một chút phi thường sinh động, vậy thì là mỗi khi chủ nhân cần nổi tiếng, Triệu Khôn Tam sẽ rất vừa đúng lúc nhảy ra.

Cũng không thể mỗi lần lúc người khác thảo luận “3 viên” “2 viên”, hau nhiều nhất “4 viên”, chính mình tự mình nhảy ra nói “Lão từ đều 5 viên”, hạ giá, quá hạ giá, không phù hợp khí độ thế gia công tử chính mình, do Triệu Khôn Tam tới nói, lại không quá thích hợp rồi!

Muốn thể hiện chính mình trâu bò, lại để cho mình khí độ không giảm!

Nhân sinh lại như đánh anh hùng liên minh, không riêng muốn chính mình trâu bò, đội hữu hiểu và phối hợp cũng rất trọng yếu!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Phong lực lượng, Phong Quỷ!

Vượt qua tầng tầng dãy núi, bao phủ phía nam ý xuân âm u, đổi mùa hạ vẫn còn lạnh lẽo.

Theo sát phía sau, lại là không có dấu hiệu nào của một cơn mưa lớn, tàn diệp, hoa rơi khắp nơi héo tàn!

Bắc Thành vẫn là thành thị có các mùa, nhưng có lúc cũng là hết sức tùy hứng.

Liền sáng sớm, mặt trời chói chang trên cao, vạn dặm không mây, mới vừa ngủ trưa một cái liền giống như xuyên qua rồi vậy, cuồng phong tác quái, mây đen dày đặc. Lại tới chạng vạng, mưa xối xả lạnh lẽo, cuồng phong lạnh lẽo!

“Có phải là bão muốn tới a, thời tiết quỷ quái này... Thật liền một năm bốn mùa tùy ý à, nghĩ đến cái nào liền cái đó!” Trong kí túc xá, Trương Tiểu Hào oán giận.

“Trương Tiểu Hào, ngươi không phải phong hệ sao, đến, đi ra địa phương bên ngoài có gió to thử xem, nhìn có thể hay không canh chừng hệ kỹ năng

cấp thấp - Phong Quý cho thả ra ngoài.” Cùng ký túc xá Lục Tiểu Bản nói rằng.

“Con mẹ nó nguoi còn thủy hệ, làm sao không gấp nguoi đi tới thủy vực, đường đường thủy hệ Ma Pháp Sư, ra ngoài nguoi còn bung dù, nói ra không sợ mất mặt?” Mạc Phàm đồ ập xuống giường liền đem Lục Tiểu Bản cái tên này mắng một trận.

Lục Tiểu Bản trên mặt lúc xanh lúc trắng.

Xác thực a, thủy hệ Ma Pháp Sư trời mưa to liền hắt là như một cái áo gió, ở thiên địa một màu bên trong cao ngạo xuyên hành, không dính một giọt nước.

Vấn đề là, đều sắp đến sát hạch hàng năm, hắt Lục Tiểu Bản cũng là chương không 4 viên tinh tử, cách phóng thích thủy hệ kỹ năng - Thủy ngự còn xa lắm!

“Trương Tiểu Hào, nguoi thật có thể dùng Phong Quý sao, cho ca xem biểu diễn một chút đi, nói thật chúng ta ngoại trừ thấy Chu Mẫn nữ bạo lực đó đem Hòa Tư phóng ra, còn chưa từng thấy trong lớp có ai hoàn chỉnh sử dụng ma pháp.” Cả ngày ngoài miệng các loại ý dâm Đường Nguyệt lão sư ký túc xá Xá Trường nói rằng.

“Không hay lắm, ta cũng không phải trăm phần trăm thành công.” Trương Tiểu Hào có chút ngại ngùng nói rằng.

“Hào tử, tới một nguoi đi, ta cũng muốn nhìn một chút phong hệ kỹ năng là như thế nào.” Mạc Phàm ánh mắt sáng lên, liền bỏ sách xuống.

“Không gian quá nhỏ.”

“Hành lang a, hành lang.”

“Được... Được rồi, ta thử xem, bất quá ta thật sự không phải rất nhuần nhuyễn.” Trương Tiểu Hào gật gật đầu.

Chưa hết một học kì, Trương Tiểu Hào tiểu tử này đúng là rất có thiên phú, đã là số ít trong lớp nắm giữ bảy viên tinh tử.

Mọi người đối với mỗi một hệ kỹ năng đều thật tò mò, tự nhiên muốn nhìn một chút Trương Tiểu Hào triển khai như thế nào.

Trương Tiểu Hào nhắm hai mắt lại, bắt đầu tiến vào trạng thái phóng thích.

Hắn triển khai phi thường chậm, hiển nhiên không chế tinh tử xác thực không phải rất thành thạo.

Hắn duy trì nhịp điệu hô hấp, mỗi một lần hô hấp cũng có thể nghe được hơi thở.

“Hốt hốt hốt ~~~~~ “

Đột nhiên, sách trên bàn xuất hiện chuyển động.

Cánh cửa cũ kĩ vang lên tiếng kêu kẹt.

Tro bụi trên đất cuốn lên, còn cuốn lên một cái quần lót tam giác tàng ở dưới gầm giường, lão đại ký túc xá mới vừa muốn nắm lại, cái quần lót tam giác liền tránh đi, ở trong gió tiêu sái phiêu diêu!

“Phong Quý đi nhanh!”

Trương Tiểu Hào cả người khí chất đều thay đổi, con mắt hiện ra màu xanh, vạt áo cấu kính múa lên.

Theo một tiếng niệm, thoáng chốc những bàn chải đánh răng, cái chén trong ký túc xá loảng xoảng va chạm, toàn bộ hướng về một quỹ tích chỉ định nào đó di chuyển.

Mạc Phàm vội vàng định thần nhìn chăm chú, từ những tạp vật linh tinh này cùng vung lên tro bụi, hắt kính ngạc phát hiện trong túc xá xuất hiện một cái khí lưu quỹ đạo rất đặc thù, điều quỹ đạo này đều từ vị trí mở đầu của Trương Tiểu Hào, kéo dài tới hành lang mãi cho đến cuối hành lang của nhà vệ sinh công cộng!

“Vào!!”

Đột nhiên, bóng người Trương Tiểu Hào một trận mờ ảo.

Mới vừa rồi cả người Trương Tiểu Hào còn bất động ở trong túc xá nhưng đột nhiên tốc độ lao lao nhanh ra như triển khai Lăng Ba Vi Bộ đồng thời trong không khí như ầm ầm hiện phong chi quỹ tích hướng về phía cuối hành lang WC bạo động!

“Điều bạo!!” Lục Tiểu Bản kêu to một tiếng.

Trong ký túc xá một đám người nhất thời đều chen ra cửa, đuổi theo Trương Tiểu Hào.

Nhưng mà, mọi người mới vừa đi ra khỏi ký túc xá một hồi, Trương Tiểu Hậu đã từ hành lang bên trái lao đến cuối hành lang

Quá nhanh!

Cái gì trăm mét là đã phi thường đều không bằng tốc độ này.!

Mạc Phàm trong lòng một mảnh gọn sóng, phong hệ kỹ năng cấp thấp này cũng là rất soái a, giẫm lên phong chi quỹ tích chạy cảm giác nhất định sáng khoái cực kỳ.

“A a a a... Cứu mạng cứu mạng...”

“Ầm!!!!”

Hành lang bỗng nhiên truyền đến một trận run rẩy, Mạc Phàm mới vừa cảm khái xong xa xa Trương Tiểu Hậu đã cả người va chạm ở trên cửa nhà vệ sinh công cộng!

“Xì xì xì xì ~~~~~”

Vòi nước phun ra bọt nước tung tóe, cửa WC bị phá hỏng nằm một bên, một mùi hôi tanh nồng nặc không có cửa ngăn cản cấp tốc tung bay đến bên trong cả tầng lầu, thoáng chốc tiếng nằng đậy trời.

Phong chi quỹ tích rốt cục tiêu tan, Trương Tiểu Hậu cương trực ngã trên mặt đất, mũi còn đang chảy máu.

Dáng dấp kia đủ thảm, cái quần lót vì mất đi sức đỡ của gió đã ho lệ rơi ở trên mặt của Trương Tiểu Hậu.

Lục Tiểu Bân cùng Xá Trường vội vàng lôi Trương Tiểu Hậu trở về ký túc xá.

Xá Trường đoạt lại quần tam giác của chính mình, mở ra vừa nhìn nhưng có một mảnh vết máu.

“Xá Trường, người cũng sẽ đến kinh nguyệt?” Lục Tiểu Bân ở nơi đó cười lớn.

“Cút sang một bên.” Xá Trường không muốn đem quần tam giác này ném vào trong thùng rác.

Mạc Phàm yên lặng thu hồi đầu, lúc quản lí kí túc niệm rít rào xông lên Mạc Phàm liền yên lặng trở về giường của mình xem như chưa từng có việc gì xảy ra.

Phong hệ kỹ năng cảm giác cũng rất tốt, tốc độ di động này làm sao cũng không thể so một chiếc xe bình tốc chậm đi, chính là Trương Tiểu Hậu này môn học chương không không quá hợp lệ, không hiểu được làm sao điều khiển.

“Các người thằng nhóc này, đều sắp tới sát hạch hàng năm không lo thành thật mình tu cho ta vẫn còn ở nơi này gây rối, lần sau lại để ta gặp được, liền cho các người biết tay!” Tiếng gầm gừ của quản lí trong mưa gió truyền khắp toàn bộ hành lang.

...

Sát hạch hàng năm rốt cục cũng đến, rất nhiều người bảo hôm nay là một cái ác mộng, bởi vì bọn họ rất khả năng bị trường học thanh trừ, nhóm người này kỳ thực không mặt mũi trở lại gặp cha mẹ.

Nhưng học tập ma pháp không phải trò đùa, bất luận ma pháp cao trung nào đều có cái chế độ này, người không thích hợp học ma pháp sẽ nhanh chóng bị mời đi ra ngoài, để bọn họ có tính toán lối thoát khác, sẽ không để cho bọn họ sẽ ở bên trong ma Hải Vô Nhai lãng phí thời gian.

Còn đối với những người khác khổ tu luyện, không ngừng nỗ lực mà nói, ngày hôm nay chính là một ngày để chứng minh thực lực của bọn hắn, đặc biệt là những người cá biệt đã có thể triển khai kỹ năng học bá môn!

Bão đã qua, sáng sớm khi trời sáng sủa, tinh thần thoải mái.

Trong trang viên Mục thị.

Mục Bạch cố ý mặc vào một bộ áo somi màu trắng có hoa mai, một cái quần trắng tắp, cả người biểu lộ ra hài lòng xuất thân cùng biết điều không khoe khoang khí độ.

Dựa vào chính mình ngoại hình đẹp trai cùng khí chất nhã nhặn như vậy, hắn đã bắt được biết bao nhiêu tâm của các thiếu nữ.

Chính mình đường đường là thành viên chính thống của Mục thị thế gia, làm sao có thể coi trọng những phạm phụ tục nữ này, mục tiêu của chính mình là thiên chi kiều nữ Mục Ninh Tuyết... Đường nhiên, nếu Đường Nguyệt lão sư đồng ý đi vào khuôn phép, chính mình cũng rất tình nguyện.

“Mục Bạch a, ngày hôm nay phải biểu hiện thật tốt. Người phải biết, hàng năm Mục thị thế gia chúng ta đều sẽ phân phối cho con em trẻ tuổi một ít tài nguyên tu luyện, những tài nguyên tu luyện này phân phối một mặt phải xem gia tộc nào cống hiến nhiều, mặt khác liền xem thành tích tu luyện của người trẻ tuổi, người có thể vì gia tộc nhỏ của người sắp bị Mục thị thế gia lãng quên không chịu thua kém a.” Sáng sớm, Mục Hạ thừa dịp laayxs xe tự mình

đưa Mục Bạch đi trường học.

Mục Hạ là giáo đồng của Cao Trung Thiên Lan, ngày hôm nay chính là do hắn tự mình chủ trì kì sát hạch hàng năm.

Mục Bạch nói thế nào cũng là cháu hắn, Mục Hạ hi vọng Mục Bạch có thể ở trước mặt mấy cái giáo đồng đều ở đây vì Mục Hạ hắn dành lấy một ít sĩ diện!

“Thúc thúc, cứ việc yên tâm!” Mục Bạch cười lòng đầy tự tin nói rằng.

Nói xong câu đó, Mục Bạch nhớ ra cái gì đó, con mắt xoay một cái, thấp giọng hỏi: “Thúc thúc, ta nghe nói Mục Ninh Tuyết ngày hôm nay cũng sẽ đi đến Cao Trung Thiên Lan?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tinh trần Ma khí

“Đúng đấy, ngày hôm nay đối với Cao Trung Thiên Lan là một ngày rất trọng yếu, vừa vặn Mục Ninh Tuyết nàng sớm từ Đê Đô Học Phủ được nghỉ hè trở về, ta cùng tộc trưởng thương lượng một chút, xin nàng đến Cao Trung Thiên Lan Ma Pháp để diễn thuyết cho các người nghe, thuận tiện dẫn nàng nhìn kì sát hạch hàng năm lần này của chúng ta, ước định một chút chất lượng học sinh khóa này.”

Mục Hạ nói rằng, Mục Hạ nhìn tiểu tử Mục Bạch này thần thái sáng láng, tự nhiên biết hắn đang có ý đồ gì, cười ha ha vỗ vỗ bả vai Mục Bạch nói: “Yên tâm đi, thời điểm người sát hạch, ta sẽ dẫn nàng đến xem, nàng sẽ thấy, tộc trưởng cũng sẽ thấy người, tộc trưởng nếu như xem người cố gắng như thế, không chừng liền phát một ít tài nguyên cho nhà các người, người có biết bộ tộc này của chúng ta có bao nhiêu con cháu, tài năng xuất chúng càng nhiều vô số kể, người có thể để tộc trưởng xem trọng, sẽ cho người vài cái tinh trần ma khí, đối với người mà nói càng là được ích lợi không nhỏ a!”

“Tinh... Tinh trần Ma khí, có thật không, ta cũng có cơ hội phân phối tinh trần Ma khí?”

Mục Bạch đầy mắt tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ. “Đó là đương nhiên, người nghĩ rằng chúng ta cùng bình dân Ma Pháp Sư vì sao bất đồng, ưu việt gì? Thế gia hun đúc? Những thứ đó này cho dù tốt, cũng không bằng tinh trần Ma khí a! Người nếu có thể thành đệ tử nòng cốt của gia tộc, sẽ thu được phân phối tinh trần Ma khí, tu vi tuyệt đối có thể bỏ xa học sinh cùng khóa mấy con phố!”

Mục Hạ nói rằng, “Thúc thúc, ta... Ta nhất định cố gắng biểu hiện!”

Mục Bạch cả người đều sôi lên, chẳng trách những các đệ tử gia tộc kia đều như người điên tu luyện, hóa ra là vì tranh cướp tinh trần Ma khí. Mỗi Ma Pháp Sư thời gian tu luyện đều có hạn, như bọn họ những học đồ này, trên căn bản mình tu 5 giờ chính là cực hạn, thời gian còn lại liền chỉ có thể học tri thức, lý luận. Mà tinh trần Ma khí vật này nhưng là hết thấy Ma Pháp Sư tối tha thiết ước mơ tâm bồ loại bốn chứa khi tu luyện. Mục Bạch không biết nguyên lý tinh trần Ma khí là cái gì, nhưng hắn biết tinh trần Ma khí có thể để cho người tu luyện có tốc khôi phục tinh lực nhanh khi uể oải, đem thời gian một học rút ngắn. Nói như vậy, sau một ngày 5 giờ mình tu, còn lại 19 giờ trên căn bản chỉ có thể làm những chuyện khác.

Trong 19 giờ sau khi mình tu một học, thì chỉ có thể thông qua làm chuyện khác, hoặc là đi ngủ để vượt qua. Đối với học sinh muốn tiến thêm một bước mà nói, 19 giờ này kỳ thật quá dài, nhưng lại không thể làm gì. Sau khi taaph trung tinh thần cao độ thì người cần phải thả lỏng bằng không tinh thần sẽ tan vỡ. Mà tinh trần Ma khí, nhưng là một vật có thể rút ngắn kỳ tu luyện một học. Kỳ mình tu một học được rút ngắn, chẳng khác nào thời gian mình tu mỗi ngày lại dài hơn! Một ngày hai ngày, khả năng hiệu quả chưa chắc nhiều, nhưng nếu là hai, ba tháng, thậm chí dài hơn, lúc đó thật liền bỏ qua bạn cùng lứa tuổi vài cái quãng trường! Hiệu suất mình tu của vật này tùy theo từng người, có nhanh có chậm. Có thể có tinh trần Ma khí này, coi như là hiệu suất cực thấp, người cũng có thể tu luyện trước nhiều người. Thiên phú tốt đồng thời nỗ lực, càng là làm ít mà hiệu quả nhiều!

“Thúc thúc, ngài trước nói với ta, ban học sinh mũi nhọn có cơ hội phân đến tinh trần Ma khí, đây là có thật không?”

Mục Bạch có chút kích động nói. “Đúng, nếu là trường học, đương nhiên cũng có một chút tài nguyên tu luyện. Bất quá, tài nguyên của trường học phi thường có hạn, toàn giáo nhiều học sinh như vậy, cho mỗi người dùng một ngày chẳng khác nào không có, vì lẽ đó sau khi sát hạch, ban học sinh mũi nhọn mới có tư cách được phân phối thời gian nhất định sử dụng tinh trần Ma khí. Lấy thành tích của người, tiến vào ban mũi nhọn khẳng định không thành vấn đề, đến thời điểm ta tính kế, để người nắm giữ thời gian sử dụng tinh trần Ma khí của trường nhiều hơn một chút, đối với người mà nói chỗ tốt không nhỏ. Trường học dù sao cũng là một cái địa phương công chính, ta không thể làm quá nhiều việc, chân chính đối với người mà nói có thể một lần bay vọt, thì chỉ dựa vào tinh trần Ma của khí Mục thị gia tộc chúng ta, đây là những việc cả đời bình dân Ma Pháp Sư cũng không thể thu được tài nguyên như vậy, vì lẽ đó người nhất định phải cố gắng quý trọng.”

Mục Hạ lời nói ý vị sâu xa nói với Mục Bạch. “Yên tâm, thúc thúc, ta tuyệt đối sẽ không để người thất vọng.”

“Cùng ta nói vô dụng, người phải biểu hiện thật tốt trước mặt Mục Ninh Tuyết cùng tộc trưởng!”

Mục Hạ vỗ vỗ bả vai Mục Bạch nói. Mục Bạch gật gật đầu, trong lòng cũng không khỏi nở nụ cười lạnh: Hứa chiếu đỉnh, hiện tại tu vi của người và ta đều bằng nhau thì như thế nào, người có lời hệ thì thế nào, sau lưng ta có quái vật khổng lồ là Mục thị thế gia, người cả đời cũng không thể chống đối với

ta! “Đúng rồi, tình huống của tiểu tử Mạc Phàm thì sao?”

Mục Hạ trong lúc vô tình nhớ ra cái gì đó,, chính là trong lúc rảnh rỗi thuận miệng vừa hỏi. “Một phé vật, chắc là phải bị trường học thanh trừ.”

Mục Bạch vào lúc này căn bản không có cần thiết che giấu sự xem thường đối với Mạc Phàm. Mục Bạch phi thường căm ghét Mạc Phàm. Mọi người đều lớn lên ở cùng một nơi, lúc nào Mạc Phàm cũng có một đám người đi bên cạnh, quả thực cùng hầu Đại Vương giống như, càng làm cho Mục Bạch hoàn toàn không hiểu chính là Mục Ninh Tuyệt dĩ nhiên cũng theo bọn họ chơi cùng, quan hệ còn phi thường gần kề. Hẳn tính là gì, mỗi ngày giống như dã thú chạy khắp nơi, mang theo một khí chất đê tiện. Hẳn hiểu được cái gì gọi là quyền lực chân chính, cái gì gọi là thân phận và địa vị, hiểu được cái gì gọi là cả đời đều nghèo túng bị người xem thường? Nhi tử của người hầu, chính là thấp hèn, chính là không có kiến thức, căn bản không biết cái gì gọi là nhìn xa, cái gì gọi là dã tâm, hẳn ở xóm nghèo, giữa đường sờ soạng lẫn mò còn thích thú.

“Thật sự như vậy, ta cũng cho Mạc Gia Hưng bên kia một câu trả lời. Không phải là ta không giúp, đúng là nhi tử nhà hắn là đồ ngu, cho hắn cơ hội thức tỉnh, hẳn cũng không làm được pháp sư. Ài, rất nhiều người a chính là không thức thời, cần phải lãng phí tiền đi thử, vấn đề là chính người là đồ không tiền đồ, hi vọng nhi tử có thể nhảy một cái long môn sao? Cùng vô năng vật này là đời đời tương truyền.”

Mục Hạ đánh một liều thuốc, chậm chậm rãi nói. Lúc này Mục Hạ híp con mắt lại, như một con cáo già cao quý tao nhã, càng toát ra sự xem thường cùng cười nhạo đối với loại người đê tiện này

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giảng lâm trường học, Mục Ninh Tuyệt . . .

túc xá của học sinh “Phàm ca, nên đi thôi, đến muộn kì sát hạch hàng năm có thể không tốt.” Trương Tiểu Hầu nói với Mạc Phàm. “Người đi trước đi, ta luyện thêm một hồi bà khổng.” Mạc Phàm nói rằng. “Nước tới chân làm sao nhảy kịp a.” Mấy người cũng không chờ Mạc Phàm, ăn mặc ra dáng lắm đến trường thi. Trường thi đương nhiên sẽ không nằm ở trong phòng học, mà pháp lý luận những thứ đồ này tuy rằng cũng thi, nhưng chiếm cứ điểm số không phải rất lớn, quan trọng nhất là sát hạch độ thực tiễn. Nói trắng ra, chính là kiểm nghiệm một năm tình hình tu luyện hết thấy bọn học sinh sau khi thức tỉnh, bởi vậy lại tiến hành một hồi chia lớp. Mạc Phàm là người cuối cùng đến thao trường, trong ngày thường mọi người đều ở đây học khóa thực tiễn, nhưng hôm nay rõ ràng sân bãi liên bố trí không giống nhau, ngoại trừ bày ra bàn giám khảo ở ngoài, còn có một cái tình cảm thạch trời nổi. Tình cảm thạch này có màu đen nhìn qua khá giống đá cuội,, giờ khắc này đang bị một cái đòn đá lòi ở sân huấn luyện phía trước. Tình cảm thạch này chính là mấy móc quan trọng nhất dùng để sát hạch bọn học sinh. Sát hạch hàng năm thật sự rất đơn giản, lại như lúc lễ thức tỉnh vậy, bọn học sinh chỉ cần đem bàn tay của mình đặt lên tình cảm thạch khổng lồ, giám khảo có thể lập tức thông qua độ sáng tình cảm thạch để phán đoán thành quả tu luyện của học sinh một năm này. Giống như thi đại học, vận mệnh bọn học sinh rất khả năng liền bị một chỉ phán định, ở trên cái thế giới này rất thực dụng, hoặc là tiếp tục học tập, thu được nhiều cơ hội tốt, hoặc là cuốn gói rời đi tìm lối thoát khác. “Như ta đã nói trước đó, hào quang tình trần mạnh yếu đại diện cho tình trần bên trong các ngươi có ma năng cao hay thấp, lớp tám các bạn học, đây là lúc chứng minh thành quả của các ngươi sau một năm nỗ lực này, hãy để ánh sáng tình trần của các ngươi sáng lên đi!” Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh một mặt sùi nói rằng. “Tiết lão sư, xin lỗi, ta có khả năng cũng bị trường học cho thôi học.” Một cô gái nhu nhược nước mắt như mưa nói rằng, biểu tình đó làm cho các bạn xung quanh thật đau lòng và thương tiếc. “Làm sao biết, ngươi rất nỗ lực, đừng bi quan như vậy.” “Nhưng ta rất ngu, coi như mỗi ngày đều rất nỗ lực tu luyện, tình trần nhìn qua vẫn yếu ớt như vậy.” Nữ hài tên gọi là Hà Vũ nói rằng. “Hà Vũ, ngươi đừng sợ, coi như ngươi không hợp lệ, không phải còn có ta ở đây sao, trong nhà chỉ cần một cái là pháp sư là được.” Bạn cùng ký túc xá của Mạc Phàm là Xá trường Lục Kiến Hoa vỗ lồng ngực nói với Hà Vũ. “Ngươi liền đi sang một bên đi, không chừng chính mình cũng bị quét!”

“Đùa gì thế, chờ lão tử tay thả đi thôi, ánh sáng tuyệt bức làm mù mắt ngươi!” Lục Kiến Hoa kêu căng tự mãn nói rằng. Rất nhanh, ba vị lãnh đạo cùng giám khảo rốt cục trình diện. Giám khảo trên căn bản là chính giáo viên, quản kỷ luật, bình thường bọn học sinh sợ nhìn nhất là bọn họ. “Được rồi, yên tĩnh. Ngày hôm nay sát hạch hàng năm mấy vị giáo đồng sẽ có dò xét, hi vọng nhìn các ngươi đem tinh thần và diện mạo Ma Pháp Sư của mình đều o biểu hiện ra!” Tiết Mộc Sinh nhắc nhở bọn học sinh. Giám khảo dồn dập vào chỗ, 30 lớp tân sinh, 1500 người ăn mặc đồng phục học sinh của Thiên Lan Ma Pháp Cao Trung, khí thế đồ sộ đứng ở trên thao trường, sắp xếp thành từng hàng ngay ngắn. trước khi sát hạch, thì hiệu trưởng lên phát biểu hàng năm đều như vậy. Sau đó, chính là giáo đồng đọc diễn văn. Truyện được đăng tại TruyệnCv[.]com Truyện được đăng tại T.r.u.y.e.n.C.v[.]c.o.m Khi Mục Hạ đi tới đài chủ tịch, đồng đặc miêu tả cho bọn học sinh tương lai tươi đẹp của Ma Pháp Sư, trong đám người Mạc Phàm nhưng không khỏi buồn cười. Hắn đọc diễn văn quả thực tràn ngập đối với trẻ tuổi kỳ vọng, trên thực tế Mục Hạ cái tên này là cái gì đạo đức, Mạc Phàm so với ai khác đều rõ ràng. “Ngày hôm nay, là một ngày phi thường đặc thù.” “Bởi vì, chúng ta mời đến nữ Ma Pháp Sư tối kiệt xuất nhất của Bắc Thành chúng ta, nàng ở 15 tuổi thì liền trực tiếp bị Đế Đô Ma Pháp Học Phủ đặc cách trúng tuyển, ta nghĩ các ngươi không ít người đã nghe qua truyền kỳ về nàng.. Không sai, nàng chính là Mục Ninh Tuyệt! Chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh, vị này lẽ ra nên cùng các ngươi cùng lớp, nhưng đã sớm lên cấp đại học mà pháp thiên tài!” Mục Hạ cao giọng nói rằng. Lời này vừa nói ra, toàn bộ hơn một ngàn người trên thao trường đều bạo động. “Trời à, là Mục Ninh Tuyệt à, ta nghe nói nàng thức tỉnh bằng hệ, sức mạnh trực tiếp đem mặt đất dưới chân đều đông thành nước đá.” “Đó đều là lời đồn, ta cái này mới chuẩn xác nhất, ta nghe nói nàng chỉ dùng tám tháng liền học được kỹ năng cấp thấp của băng hệ - băng mạn.” “Tám.. Tám tháng?? Ta ông trời, ta ở trường học một năm đều qua, cũng bắt quá năm giữ 5 viên tinh tử a! Người với người chênh lệch làm sao lại lớn như vậy!?” “Những điều này không phải trọng điểm được không.. Trọng điểm là, nàng là một đại mỹ nữ nha, chân chính tài mạo song toàn, Bắc Thành thiên chi kiều nữ!” Lập tức toàn giáo bọn học sinh đều bắt đầu bàn luận, từ mọi người phản ứng đến nhìn bọn họ đều đối với Mục Ninh Tuyệt không có chút nào xa lạ. Bọn họ không nghĩ tới ngày hôm nay kì hàng năm sát hạch của bọn họ dĩ nhiên có thể nhìn thấy vị thiên tài trong truyền thuyết này! “Phàm ca, phàm ca, là Tiểu công chúa, đúng là nàng a, nàng dĩ nhiên đến trường học của chúng ta.” Trương Tiểu Hầu một mặt kích động xả bên cạnh Mạc Phàm. Mạc Phàm ngược đầu phóng tầm mắt tới đài chủ tịch, xác thực nhìn thấy một đạo bóng người nữ lệ Ngạo Tuyệt như liên tinh đứng ở đó, một thân trắng như tuyết, eo bó sát người quần đưa nàng đó ngạo nhân dáng người bày ra đến vô cùng nhuần nhuyễn. Làm cho mọi người càng nhìn kỹ chính là mái tóc dài màu bạch ngân tuyệt điểm

Dù khí trời khô nóng, vị nữ tử này đứng ngao ngễ ở đài chủ tịch nhưng dường như như một vị tuyết chi tiên nữ từ Thiên Sơn băng tuyết bên trong bước chậm đến thế gian, xuất trần mỹ lệ, lại không thể khinh nhờn! Toàn giáo sư sinh môn nhìn thấy cô gái này sau khi lên sân nhưng là một mảnh kinh tịch. Nhiều lần nghe nói về giai thoại của Mục Ninh Tuyết, chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật, ai có thể nghĩ tới cả người nàng thật sự như còn ở thời kì thiếu nữ như con gái của thần, bất kể là khí chất, ăn mặc, hay là nàg đó từ lúc sinh ra đã mang theo mái tóc dài bạch ngân phiêu dật. Đây chính là Mục Ninh Tuyết?? Từ trong xương tủy ra cao quý tuyệt ngạo! Mạc Phàm chính mình cũng nhìn đến xuất thần, đã 3 năm rồi này chỉ sợ là lần đầu tiên Mục Ninh Tuyết đi,? Trước đây, bọn họ một đám hài tử này đều thích gọi nàng Tiểu công chúa, mà nàng cũng đúng là công chúa trong lòng mọi người, trụ ở pháo đài bên trong trên núi, dù ăn mặc bình thường cũng đẹp hơn biết bao nhiêu tiểu thư khác. Bất quá sau 3 năm, Mạc Phàm cảm giác đều có chút không nhận ra nàng. Nàng biến hóa thật sự rất lớn. Nguyên bản lúc trước nàng vẫn tính rộng rãi bình dị gần gũi nhưng bây giờ dĩ nhiên khiến người cảm giác càng thêm khó có thể tiếp cận... Đến tận cùng là khí chất nàng phát sinh ra biến hóa, hay là theo tuổi tác tăng trưởng, địa vị chênh lệch to lớn làm cho trong lòng sản sinh ý nghĩ như thế? “Phàm ca, người khi đó liền hẳn là mang theo Tiểu công chúa bỏ trốn...” Trương Tiểu Hân nhìn hạc đứng trong bầy gà giống như Mục Ninh Tuyết, thờ dài nói. “Đầu óc nguoi và cửa nhà cậu và choáng váng?” “Híc, ta sẽ theo khẩu như vậy nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chuyên trị ưu việt cầu

Chuyên trị ưu việt cầu Mục Ninh Tuyết lời nói rất ngắn gọn, Mạc Phàm cũng không biết những nam sinh kia đến cùng hưng phấn cái gì, nói thật như người thật sự có thể thi đậu Đế Đô Học Phủ như nhau. Đế Đô Học Phủ tự nhiên là đại học ma pháp tốt nhất quốc nội, như Bác Thành có thể thi đậu mấy cái đã rất đáng mừng. Tỷ số trúng tuyển thấp như thế, cũng đủ để thấy rõ Mục Ninh Tuyết bị đặc thù trúng tuyển là xuất chúng lắm mới sẽ đang không có trải qua ma pháp cao trung liền trực tiếp học tập Đế Đô Học Phủ. “Phàm ca, hai năm qua nguoi đã thay đổi nhiều, cũng thi đến đế đô đi, đến Đế Đô Học Phủ, dù là Mục thị gia tộc cũng chưa chắc quản được, khi đó...”

Khà khà khà.” Trương Tiểu Hân nói rằng. Trương Tiểu Hân nói mới vừa nói chuyện, cái tên Triệu Khôn Tam bám dai như đĩa lại nhảy ra ngoài. “Đừng cười chết nguoi, ngày hôm nay vừa qua, Phàm ca của nguoi liền trực tiếp bị trường học thanh trừ, còn Đế Đô Học Phủ!” Triệu Khôn Tam nói móc. “Triệu Khôn Tam nguoi nguoi này có bệnh à, Phàm ca lúc nào đắc tội nguoi, muốn không nên như vậy chúng ta nói một câu nguoi liền nhảy ra cùng cậu như nhau kêu loạn?”

Trương Tiểu Hân cũng là nhìn Triệu Khôn Tam rất lâu. Trương Tiểu Hân hiện tại tốt xấu cũng là học sinh xuất chúng trong lớp tài năng, là số ít có thể triển khai ma pháp, hẳn không biết Triệu Khôn Tam cái này chỉ có thể chường khổng 6 viên tinh tử cận bã có tư cách gì ở trước mặt mình kêu to. “Không đắc tội ta, nhưng ta chính là không ưa loại người chẳng biết xấu hổ tiểu cã chón. Ta thật không rõ, năm đó nguoi từ đâu có dũng khí đi theo đại tiểu thư mục ninh Tuyết thấy sang bắt quàng làm họ, nguoi là thứ gì liền nhận rõ ràng một chút, đừng mơ mộng hão huyền, nếu không vì nguoi, chúng ta Triệu gia trang sẽ không bị thu hồi!” Triệu Khôn Tam chỉ vào mũi Mạc Phàm mắng. Triệu Khôn Tam cũng là ở nội thành, tương tự xem như là người làm của Mục thị thế gia. Người làm, này từ thả hiện đại xem ra là có chút đột ngột, nhưng giả như người một nhà nguoi duy trì được kế sinh nhai đều là bởi vì Mục thị thế gia nữ chủ nhân yêu thích dưỡng hoa, như vậy vẫn phụ trách trang viên xanh hoá cùng hoa cỏ Triệu gia như thế nào không phải một cái người làm vườn, người làm đây? Mục thị trang viên quá to lớn, lớn đến như nhà hậu tước vị quý tộc, toàn bộ trang viên quý tộc nhân viên hay là chỉ có hơn trăm người, nhưng quay chung quanh bọn họ nông dân, công nhân, người hầu nhưng có hơn ngàn người. Nghe người đời trước nói, trước đây này toàn bộ nội thành đều là người Mục thị gia, chân chính đệ nhất nhà giàu của Bác Thành, quay chung quanh bọn họ tồn tại tự nhiên có quá nhiều người như Mạc Phàm, gia đình Triệu Khôn Tam. Triệu Khôn Tam ghi nhớ mỗi hận Mạc Phàm, giả như không phải hấn gan to bằng trời, làm tức giận lão gia tử, bọn họ những người làm vườn này tháng ngày có thể trải qua tốt vô cùng!

“Ta nói Mạc Phàm, nguoi làm sao liền không hề có một chút đầu óc, ta đã sớm biết có mấy người đời này chúng ta cũng không thể đụng vào, nên sớm một chút tránh xa đối với mình đối với gia đình đều tốt, nhất định phải đi tìm đường chết, cho rằng có thể ăn được thịt thiên nga, nguoi cho rằng đây là tiểu thuyết kịch truyền hình, thả Ngu Oa cưới vợ công chúa kiêu đoạn, tỉnh lại đi!” Triệu Khôn Tam chỉ vào Mạc Phàm chính là một trận xem thường.

Lần này Mục Ninh Tuyết xuất hiện, cũng coi như là triệt để gây nên oán khí vẫn giấu ở trong lòng của Triệu Khôn Tam. Năm đó Mạc Phàm làm chuyện ngu xuẩn lan đến quá nhiều người, quá nhiều gia đình. Công chúa chính là công chúa, nên kính sợ tránh xa liền kính sợ tránh xa. Đây không phải đồng thoại, nguoi đi lướt qua cái giới hạn kia, quốc vương dưới con nóng giận tăng cường một chút thu thuế, thì có thể làm cho toàn bộ thôn, cả tòa trấn lao khổ canh tác các gia đình khổ không thể tả! Hôm nay, vị kia đứng ở sau đài chủ tịch, tóc mai màu trắng trung niên anh khí mười phần nam tử chính là quốc vương! Truyện được copy tại TruyenCv [.] Com Hấn gọi Mục Trác Vân, chân chính đậm chân một cái thì có thể làm cho toàn bộ Bác Thành chấn động Mạc Phàm làm người tức giận chính là hấn.

Có thể nói, Mục Trác Vân không có để Mạc Phàm toàn gia hôm nay rơi vào hoàn cảnh xin cơm, đã xem như là hấn nhân từ rồi! “Triệu Khôn Tam, nguoi có thể hay không cảm niệm của nguoi lại?” “Làm sao, ta nói tới có lỗi sao?” Triệu Khôn Tam nói rằng. Mạc Phàm liếc mắt nhìn Triệu Khôn Tam. Website truyện convert TruyenCv [.] com Nói thực sự, hấn nói lời này đúng là để Mạc Phàm có chút bất ngờ, thẳng này đúng là so với chính mình tưởng tượng bên trong thấy rõ hiện thực a. Có mấy người xác thực đến tuổi tác rất lớn sau mới rõ ràng, chính mình lúc trước ở trong lớp cười nhạo những kia tên thành tích kém mà trong nhà lại có tiền là chuyện ngu xuẩn dường nào, ra xã hội, ngốc có tiền xuất ngoại du học trở về các loại ngu b vẫn bằng, tùy tiện tìm công việc mấy vạn khối tiền lương còn ngại tiền ít, mà vẫn khắc khổ dụng công thi đậu đại học tốt như chính mình, nhàn chìm đang làm việc trong bể nguoi, cùng những người bị chính mình đã cười nhạo căn bản không cùng một đẳng cấp sinh hoạt, đánh mất lý tưởng, mất đi ý chí, một thành cầu còn làm đến cùng! Triệu Khôn Tam nói những lời này, đúng là so ra hấn với bạn cùng lứa tuổi càng thành thực, trên thực tế sớm chút thấy rõ chính mình so với đàn độn truy đuổi thực sự tốt hơn nhiều, bằng không giấc mơ thất bại, hiện thực tàn khốc sẽ trong nháy mắt để nguoi mất đi hết thấy tưởng tượng

trước đây, khác nào ác mộng khó có thể tiếp thu! Đương nhiên, Mạc Phàm có thể không có lý do gì bởi vì Triệu Khôn Tam nhìn như vậy thanh hiện thực mà thường thức, trái lại cảm thấy buồn cười. “Triệu Khôn Tam, ngươi rất có tiềm chất làm cầu, cũng rất có làm giác ngộ của cầu, Mạc Phàm ta đòi này đều không làm được, bội phục, bội phục!” Mạc Phàm phản kích nói.

“Con mẹ nó ngươi lại là món đồ gì, ta nếu như một con chó, cũng là ăn thật thức ăn cho chó, ở tiểu dương phòng, ăn mặc quần áo xinh đẹp của cầu, ngươi liền như một con chó có tang, liền vừa rơi xuống nước, liền ăn một lần rác rưởi, không nhìn lại chính mình là món đồ gì, trên người chỗ nào không tỏa ra mùi bò ra từ bãi rác? Điều đáng ghét là ngươi không biết mình có bao nhiêu ngu xuẩn hãm hại nhà mình để bán hết tài sản cho ngươi đến Thiên Lan Ma Pháp Cao Trung, kết quả vẫn bị một cước đá đi ra. Ta đã nghĩ hỏi ba ngươi Mạc Gia Hưng, hẳn sẽ không có hối hận quá muốn đem ngươi sinh đi ra không, liền một sao chổi!” Triệu Khôn Tam tiếp tục mắng. Mạc Phàm vừa nãy mắng, kỳ thực trực tiếp đâm trúng đau đớn của Triệu Khôn Tam, nhưng Triệu Khôn Tam cũng không phải kẻ tầm thường, hẳn liền thừa nhận chính mình là cầu, liền cắn tới Mạc Phàm. Mạc Phàm hướng về trong đám người liếc mắt nhìn.

Quả nhiên, bị hắn bắt lấy trong đôi mắt lấp loè mấy phần cười trên sự đau khổ của người khác, người này chính là Mục Bạch. Người này trước đây bị chính mình nhấn trên đất ra sức đánh một trận tiểu thiếu gia ăn nhờ ở đậu. Cũng là, khi còn nhỏ hơn một chút, mọi người đều là hải tử, trả thù ai cũng bắt quá là hướng về người khác chọi vài tảng đá, không ảnh hưởng toàn cục. Mà hiện tại, người đem vận mệnh ở việc thức tỉnh ma pháp cùng ma pháp sát hạch bên trong phát sinh thay đổi to lớn, nhảy lên một cái Mục Bạch cũng coi như là rốt cục có cơ hội trả thù rồi! Tạm thời phóng xuất Triệu Khôn con chó này, mưu đồ đã lâu, chính mình đang tìm kiếm cơ hội thích hợp. Tám sai, tám sai, những này trước đây bị chính mình đánh thành cầu, nhai con hiện tại đều hiểu đầu trí, không uổng công chính mình lúc trước như cha giáo dục bọn họ nhiều năm như vậy. Đến, có cái gì chiêu liền xuất ra. Ta Mạc Phàm chuyên trị cầu cùng ưu việt cầu một trăm năm, chưa bao giờ từng thất thủ, lấy tiện phục người, trừng mắt tát báo!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ma pháp biểu

Ma pháp biểu “Được rồi, đừng lớn tiếng ồn ào. Sát hạch hiện tại bắt đầu, nếu tùy ý nào động liền trực tiếp bỏ tư cách thi đấu!”

Giám khảo hỏi đầu chán nể, tất cả giảng hồ ân cừu tiêu tan. “Thật sự muốn biết về mặt đại tiểu thư Mục Ninh Tuyết khi nhìn ngươi ở trước mặt toàn giáo sư và học sinh bị Ma Pháp Cao Trung xoá tên, ta nghĩ nàng nhất định sẽ hối hận, chính mình lúc trước làm sao sẽ muốn cùng một phế vật như vậy trốn đi chơi đây?”

Mục Bạch cũng đã không cần che giấu mục đích của chính mình, ở bên tai Mạc Phàm nham hiểm thấp giọng nói rằng. “Ngươi miệng thối, ta ngươi không được thi vị, đừng cách ta gần quá.”

Mạc Phàm dùng tay chặn lại. Mục Bạch khoe miệng vừa kéo. Trước tiên cho tiểu tử này hung hăng một hồi!

Năm đó, hẳn ngay trước mặt Mục Ninh Tuyết đem mình nhấn xuống bùn rồi cuồng đánh, để hẳn Mục Bạch cả đời này đều không thể ở trước mặt Mục Ninh Tuyết ngẩng đầu lên, si nhục đến nay. Ngày hôm nay, hẳn Mục Bạch liền muốn để cái tên này bị chết càng thảm hại hơn. Trước mặt mọi người bị xoá tên, hay là ngay trước mặt Mục Ninh Tuyết, ở phép thuật này làm đầu trong xã hội, Mạc Phàm lại muốn như thế nào bị chế nhạo, lại cũng bị Mục Ninh Tuyết thế nào xem thường, đợi được hẳn lần tới trước mặt cha hắn Mạc Gia Hưng, lại muốn làm sao hướng về cha hắn bàn giao?

Ở bên trong sát hạch hàng năm, một ít học sinh không hợp cách bị buộc thôi học là chuyện rất bình thường. Khi bị buộc thôi học trường sẽ không nhấn tâm thông báo cho tất cả học sinh đều biết. Nhưng có một trường hợp, trường học sẽ trực tiếp tuyên bố buộc thôi học là khi Ma Pháp Sư tình trạng hầu như không hề có một chút tăng trưởng! Ở tình huống bình thường, học sinh thức tỉnh, mỗi ngày kiên trì tu luyện thì tình trạng cũng sẽ từ từ sáng lên, ma năng tăng trưởng, trừ phi người học sinh này đúng là lười biếng đến cực điểm! Vì trừng phạt loại lãng phí tài nguyên thức tỉnh cùng sách ma pháp, vì để cho toàn giáo học sinh làm rõ, tu luyện không phải trò đùa, không phải không lý tưởng, trường học sẽ đối với học sinh tu vi quá thấp tiến hành toàn giáo thông báo thôi học.

Loại thôi học này toàn giáo thông báo một lần bên trong chưa chắc sẽ có một cái, trường học thiết lập chính là vì thúc giục những học sinh nên chuyên cần tu luyện. Ở học kỳ khai giảng, cả lớp liền tiến hành một cái đo lường qua loa, vào lúc ấy Mạc Phàm tu vi hầu như là số không, Tiết Mộc Sinh trong con tức giận suốt chút nữa muốn trực tiếp đưa cái tiêu chuẩn nội định này cho Mạc Phàm. Học kỳ này kết thúc, tiến vào sát hạch hàng năm tới trang trọng. Không có gì bất ngờ xảy ra, tu vi của Mạc Phàm rất gần toàn giáo thông báo tình lý đường đây này. Đương nhiên, vì phòng ngừa bất ngờ, Mục Bạch cùng thúc thúc Mục Hạ của hắn có thể còn chuẩn bị một món lễ lớn cho Mạc Phàm.

Phần đại lễ này, đủ khiến Mạc Phàm ổn định bị khai trừ, đã 3 năm trường học chưa khai trừ ai. Rất may mắn chính là, Mục Ninh Tuyết cùng Mục Trác Vân ở đây, cũng sẽ đem tình cảnh này thu hết vào mắt. Nghĩ tới những thử này, Mục Bạch tâm tình bỗng tốt đẹp. Ngày hôm nay là ngày mình biểu hiện, thắng ngày thắng chức sẽ rất nhanh, còn Mạc Phàm sẽ bị khổ chịu nhục ngày ngày, vui sướng, vui sướng a!... Sát hạch hàng năm chính thức bắt đầu! Toàn giáo ba mươi lớp đồng thời tiến hành. Quá trình khảo nghiệm kỳ thực vô cùng đơn giản, chính là ở trước mặt của mọi người và giám khảo đưa tay đặt ở tình cảm thạch, tập trung tinh thần tiến vào minh tu, vào lúc này tình cảm thạch sẽ căn cứ kiểm tra tình trạng hào quang mạnh yếu bắn ra ánh sáng, thông qua ánh sáng để phán đoán tu vi cao thấp. Mỗi học sinh đều có ba lần cơ hội. Lấy ánh sáng mạnh nhất lần đó làm thành tích. Đương nhiên, học sinh càng tập trung, cảm ứng thạch có thể càng chân thực thể hiện ra tình trạng mạnh yếu của học sinh. Kiểm tra trình tự là tùy ý, suất đi lên trước kiểm tra chính là cái kia khá cao nước mắt như mưa Hà Vũ bạn học. Cô nương hay khiếp nhược, ở mọi người nhìn kỹ đi vào đến trước mặt tình cảm thạch thời điểm còn phi thường nhăn nhó, một bộ rất sợ chính mình sẽ bị xoá tên. “Có thể bắt đầu rồi.”

Vị giám khảo hỏi đầu nói rằng. “Hà Vũ bạn học, cố lên, lão sư cùng các bạn học đều tin tưởng ngươi.”

Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh nói rằng. “Không thi thật cũng không liên quan, ta sẽ dưỡng ngươi.”

Tên thần kinh Kiến Hoa nói. Hà Vũ rụt rè nhắm hai mắt lại, đem tay nhỏ hướng về tinh cảm thạch không lồ. Cả lớp lập tức yên tĩnh, ánh mắt đều nhìn kỹ người thứ nhất tiến hành kiểm tra, có vẻ so với người kiểm tra còn căng thẳng hơn. Không biết tại sao, Mạc Phàm cảm giác Hà Vũ sau khi vừa tiến vào kiểm tra thì khí chất liền phát sinh một chút biến hóa, vẻ mặt nàng nghiêm túc chăm chú, căng thẳng thì căng thẳng nhưng không hề có một chút hoảng loạn. Màu đen tinh cảm trong đá dần dần phát sinh một chút hào quang, vừa bắt đầu như một đạo ánh rạng đông, theo Hà Vũ nhũn nhặn tập trung, tia sáng này dần dần khuếch tán đến quanh thân tinh cảm thạch, suýt nữa hào quang lấp kín! “a!”

“a!”

“a!”

Trong nháy mắt đó, ba vị giám khảo gần như cùng lúc đó báo ra bọn họ kết quả. “Bạn học, có thể, ngươi thành tích cuối cùng a!”

Vị quan chủ khảo hỏi đầu mặt không hề cảm xúc nói rằng. Hà Vũ mở mắt ra, trên mặt mang theo không dám tin tưởng nhảy nhót nói: “Thật... Có thật không?? Ta là a? Ta là a?”

Cứ việc một người nữ sinh vô cùng phấn khởi kêu ta là a hình ảnh rất quái dị, nhưng không phải không thừa nhận thành tích của Hà Vũ đều làm cho mọi người chấn kinh. “Ta... Ta cái đi. a a, đây là có thể tiến vào tiêu chuẩn ban mũi nhọn a!”

“Quá không nói gì, trước khi thi nàng chính ở chỗ này khóc suốt suốt, chúng ta đều cho rằng nàng thật sự cho là ở gần kề bị thôi học, kết quả thi xong, giờ a là a!”

“Ma pháp biểu, điển hình ma pháp học phiêu, ta cũng không bao giờ tin tưởng nàng.”

Kết quả này đi ra, Mạc Phàm và bạn học Kiến Hoa đều há hốc mồm. Còn dưỡng cái kẻ mao a, chính hắn có thể nắm cái b liên rất tốt, làm gì ở nơi đó bận tâm cho người đạt thành tích a à. Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh về mặt cứng đờ, hắn liền bị một cái nữ học sinh ngốc nghếch bán manh lừa, bất quá, người thứ nhất sát hạch liền ra a, nói chùn là Tiết Mộc Sinh thật cao hứng. Sau khi cho điểm xong đều sẽ tiến hành chỉnh hợp, tổng hợp, sau đó 30 lớp tiến hành so sánh, Tiết Mộc Sinh cảm giác lớp mình rất có hi vọng nắm ba vị trí đầu. Mà đối thủ cạnh tranh lớn nhất chính là lớp ban 7 cách vách, có lỗi hệ tiểu tử hứa Chiêu Đình, không biết có thể hay không bỏ qua ban bọn họ quá nhiều, chỉ mong Mục Bạch kiệt xuất nhất trong lớp mình có thể không kém hơn hắn! “Dưới một hạng, tiếp tục không?”

giám khảo hỏi đầu nhìn Hà Vũ hỏi. Hà Vũ vội vội vàng vàng lắc đầu nói: “Ta chỉ nắm giữ 6 viên tinh tử, hay là quên đi.”

“Àn, chúng ta sẽ căn cứ thành tích của ngươi để chia lại lớp.”

giám khảo hỏi đầu nói rằng. “Tạ ơn lão sư.”

Hà Vũ thật cao hứng đi ra, vốn là muốn cùng bạn bè bên cạnh chia sẻ, lại phát hiện các bạn bè từng cái từng cái cách nàng 1 mét có hơn, điều này làm cho nàng thật là không rõ. Chính mình không làm gì sai đi, thành tích vẫn như thế thật? “Cái kếp tiếp, Trương Tiểu Hưu.”

Giám khảo gọi tên. Trương Tiểu Hưu không khỏi ngẩn ra, hắn không nghĩ tới nhanh như vậy liền đến phiên chính mình. “Phàm ca, ta đi đây.”

Trương Tiểu Hưu nói với Mạc Phàm. “Àn, cố gắng biểu hiện, bình tĩnh.”

Mạc Phàm nói rằng. “Ngươi cũng đừng chỉ đạo người khác, nghe muốn ới.”

Rất không có ngoại ý muốn, Triệu Khôn Tam lại nói. Mạc Phàm liền buồn bực, Triệu Khôn Tam này là ông tám, làm sao mình nói tới cái nào thắng này đều có thể gọi bốn nước lạnh lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Ma pháp phóng thích sát hạch

Trương Tiểu Hưu liếc mắt nhìn chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh, vừa liếc nhìn lão sư Đường Nguyệt khóa thực tiễn của bọn họ. “Cố gắng cố lên, lão sư tin tưởng ngươi.”

Lần này mở miệng chính là lão sư Đường Nguyệt. Trương Tiểu Hưu gật gật đầu, đi tới bên cạnh tinh cảm thạch. Nhắm mắt lại, Trương Tiểu Hưu điều chỉnh hô hấp chính mình, chậm rãi tiến vào trạng thái minh tu. Tinh cảm Thạch Quang huy loang lồ, theo hô hấp của Trương Tiểu Hưu khi tối khi sáng, có

thể thấy Trương Tiểu Hân có chút sốt sắng, tình cảm thạch không cách nào hoàn chỉnh bắt lấy ngôi sao năng lượng của hắn. Bất quá, Trương Tiểu Hân đang từng chút tiến vào trạng thái. Rốt cục, hào quang ổn định, hào quang màu xanh đại diện cho phong hệ trải rộng ở xung quanh tình cảm thạch, độ sáng còn hơn Hà Vũ một bậc, ngoại trừ mấy phần không ổn định ở ngoài hầu như không thể soi mói. “a!”

“a!”

“a!”

Ba giám khảo tựa hồ xuất hiện ý kiến bất đồng. “Lão sư, cho ta thử một lần nữa.”

Trương Tiểu Hân hiển nhiên không cam lòng thành tích này, lại một lần tiến vào trạng thái. Lần này, hắn càng thêm trấn định. Hào quang dày đặc trải rộng ở xung quanh tình cảm thạch, rất rõ ràng còn mạnh hơn Hà Vũ, đồng thời không có xuất hiện không ổn định. Ba cái giám khảo liếc mắt nhìn nhau, đều gật gật đầu. “a” “a” “a” “Thành tích cuối cùng, a” “Thành tích vừa ra tới, bạn học cả lớp đều lộ ra kinh ngạc cùng vẻ hâm mộ. “Mặt nó, a, đây là thành tích đủ tiến vào ban mũi nhọn a, Trương Tiểu Hân tiểu tử này ngày thường bình thường, không nghĩ tới tu vi đã vậy còn quá xuất chúng, nhìn nhầm, nhìn nhầm.”

“Quá lợi hại, ta nếu có thể a, cha ta trực tiếp có thể mua cho ta chiếc xe đưa.”

Tiết Mộc Sinh cùng Đường Nguyệt cũng đều mỉm cười gật gật đầu, trong mắt tràn đầy khen ngợi vẻ. Trương Tiểu Hân là học sinh bọn họ thật coi trọng, ra cái thành tích này là hợp tình hợp lý. “Bạn học, có thể, chúng ta sẽ căn cứ...”

giám khảo hỏi đầu đang muốn tuyên bố kết quả cuối cùng. “Lão sư, ta muốn thi thêm một hạng nữa.”

Lúc này, Trương Tiểu Hân ánh mắt kiên định nhưng mặt lộ vẻ ngại ngùng nói rằng. “Người chắc chắn chứ?”

Giám khảo có chút bất ngờ nói. “Ta biết nếu là thành tích sát hạch hàng năm đứng hàng thứ cao, thu được thời gian tinh thần Ma khí sẽ lâu một chút, vì lẽ đó muốn thi phóng thích một hạng.”

Trương Tiểu Hân rất khẳng định nói. Tiết Mộc Sinh cùng Đường Nguyệt lão sư trên mặt như trước mang theo nụ cười, bọn họ đã sớm biết Trương Tiểu Hân kỳ thực đã đến tầng thứ phóng thích này. Cuộc thi tổng cộng hai hạng. Hạng thứ nhất chính là kiểm tra tinh thần. Tuyệt đại đa số học sinh chỉ cần qua cửa, liền có thể tiếp tục ở Ma Pháp Cao Trung học tập ma pháp. Mà đệ nhị hạng, kỳ thực là vì là học sinh mũi nhọn sinh thiết lập, hơn một ngàn tên học sinh bên trong có chừng trăm tên học sinh mũi nhọn đã chạm tới lĩnh vực phóng thích. Giả như có thể ở bên trong sát hạch hoàn chỉnh thả ra hệ kỹ năng của chính mình, sát hạch hàng năm phân tự nhiên là lại muốn thêm! Vì có thể thu được càng nhiều hơn tài nguyên của trường học, năm đó độ sát hạch tới hết thầy học sinh đều sẽ đem mình bản lĩnh cuối cùng xuất ra, không làm bất kỳ ẩn giấu.... Trương Tiểu Hân sát hạch phóng thích không tính là đặc biệt thuận lợi, căng thẳng, hắn cuối cùng vẫn là không thể hoàn chỉnh đem bảy viên phong hệ tinh tử nối liền thành một đạo tinh quỹ. Bất quá, giám khảo cũng có thể thấy, đây là một người đã nắm giữ phóng thích nhưng bởi vì căng thẳng mà chưa thành công, dựa vào biểu hiện của hắn hay là cho hắn thêm một chút phân. Mang theo vài phần thất lạc từ trường thi đi ra, Trương Tiểu Hân cúi đầu. Đường Nguyệt lão sư như ôn nhu Đại tỷ tỷ vỗ vỗ Trương Tiểu Hân bả vai nói: “Không cần nản lòng, lấy thành tích của người nhất định có thể tiến vào ban mũi nhọn.”

“Lão sư, ta cho rằng ta đã nắm giữ rất nhuần nhuyễn, không nghĩ tới một chút căng thẳng liền để ta mỗi lần bả không tinh tử đều không hiểu ra sao tán loạn,. Lão sư ngài lại là làm thế nào phóng thích ma pháp chỉ phát tay đã hoàn thành đây?”

Trương Tiểu Hân hỏi. “Tự nhiên là luyện tập, ngoài ra tâm tình cũng phi thường trọng yếu, một Ma Pháp Sư hợp lệ không chỉ nắm giữ vững chắc bản lĩnh, càng cần phải xử sự không kinh sợ ảnh hưởng đến tâm tình.”

Trương Tiểu Hân như hiểu mà không hiểu gật gật đầu. “Cái kế tiếp, Hoàng Phi Phong.”

“b!”

“Lão sư, ta là a a, ta là a a!”

“Lại sao thủ tiêu thành tích.”

“Cái kế tiếp, La Tứ.”

“c!”

Cái người gọi La Tứ cả người cao hứng nhảy lên. Đối với học sinh như hắn, có thể bắt được c quả thực cùng tết đến như nhau.... Lớp tám bên này, học sinh cái này tiếp theo cái kia sát hạch, phần lớn học sinh đều là b cùng c, số lượng a không phải rất nhiều. “Các người xem, các người xem, lãnh đạo bọn họ nhanh dò xét đến bên này.”

“Bọn họ ở ban 7... Kiểm tra người kia là lỗi hệ.”

“Hứa Chiêu Đình, vậy cũng là vững vàng toàn giáo đệ nhất a.”

“Không nhất định, ta nghe nói Mục Bạch tu vi cũng rất cao!”

Mạc Phàm nghe được các bạn học nghị luận, ánh mắt hướng về ban 7 nơi đó nhìn lại. Quả nhiên, một đồng lãnh đạo còn có có vẻ đặc biệt xuất chúng

Mục Ninh Tuyết đã đi tới chung quanh đây.... “Mục Trác Vân lão ca, đây chính là chúng ta học sinh lỗi hệ của chúng ta, hẳn gọi là Hứa Chiếu Đình. Một năm trước hẳn thức tỉnh lỗi hệ sau khi ta là hiệu trưởng liên đặc biệt quan tâm, hẳn hiện tại đang giải phóng phân đoạn sát hạch, xem một chút đi?”

hiệu trưởng Thiên Lan Cao Trung nói với Mục Trác Vân. Hiệu trưởng đối với Mục Trác Vân khách khí như thế, có thể thấy được Mục Trác Vân ở Bắc Thành địa vị cao bao nhiêu. “Ninh Tuyết, nhìn vị học đệ biểu hiện đi.”

“Ừm”

Mục Ninh Tuyết gật gật đầu. Lỗi hệ, là hệ Nguyên Tổ đứng đầu, lực phá hoại tảo bạo đủ khiến những ma pháp sư khác nhượng bộ lui binh! Bên trong trường thi, Hứa Chiếu Đình đã đứng thẳng ở nơi đó, hẳn điều hô hấp của chính mình, cũng cảm thấy áp lực vì đều bị toàn thể học sinh và lão sư chú ý. Nhập học tới nay, hẳn liền trở thành tiêu điểm, những ánh mắt này giờ nào khắc nào cũng đang thúc giục hẳn khắc khổ tu luyện. “Nghe theo mệnh lệnh của ta!”

“Nguyên tổ đứng đầu, lỗi!”

“Lỗi chi Ân!”

Âm lạc, tay vung lên. Máu tím hồ quang đằng nhiên vọt lên, khác nào bị xà vương hô hoán binh sĩ, bọn họ vận vẹo thân thể nhìn thấy mà giật mình, cuồn lên không khí hoàn toàn cháy khét! Phóng thích! Hồ quang điên cuồng hạ xuống, mạnh mẽ đánh vào trên người con rối. Con rối kịch liệt rung động, ở lỗi chi dấu ấn cuồng hạ xuống trở nên một mảnh cháy đen, điện đùng đùng vang rền, dấu vết quất, con rối trong nháy mắt bị lỗi lực lượng nổ đến hoàn toàn thay đổi. Mặt đất sân huấn luyện, từng cái từng cái khe màu đen hiện ra, nhìn qua là kinh sợ như vậy. Con rối tàn tạ chỉ còn là một đồng phế liệu. Bá đạo lỗi hệ kỹ năng trong nháy mắt cướp giật toàn bộ ánh mắt của mọi người, để những học sinh mũi nhọn mặc dù cũng có thể phóng thích kỹ năng không khỏi hít vào một hơi. Ta mẹ ruột, cái gì Phong Quý, cái gì thủy vực, cái gì Hỏa Tư tất cả đều nhược bạo được không, Lỗi Ân bá đạo căn bản không phải hệ khác có thể so với, dĩ nhiên trực tiếp đem con rối cho đánh thành tro cận bã, này lực phá hoại... Nếu đứng ở nơi đó chắc chắn sẽ phải chết a!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Băng hệ, Băng Mạn!

Hứa Chiếu Đình nhìn thấy kết quả này, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. Quay người lại, nguyên bản chờ đợi giám khảo cho kết quả bỗng nhiênhắn nhìn kỹ đến một đôi mắt sáng sủa như tuyết. Là Mục Ninh Tuyết! Hứa Chiếu Đình trên mặt che kín kinh hi. Hẳn không nghĩ tới cuộc thi này làm cho hẳn được Mục Ninh Tuyết nhìn kĩ. Nàng nhất định rất giật mình, dù sao uy lực lỗi hệ là hệ khác không cách nào so sánh được.... “Ninh Tuyết, ngươi cảm thấy thế nào?”

Mục Hạ cười híp mắt hỏi. “.”

Mục Ninh Tuyết không có lại nhìn nhiều, lựa chọn tiếp tục tiến lên. Hiệu trưởng cùng mấy vị lãnh đạo khác sắc mặt cứng đờ. Không thể nào, cường lỗi hệ còn cảm thấy giống như vậy, vị thiếu nữ này tầm mắt thật cao a. “Ha ha, kỳ thực rất tốt, Ninh Tuyết nàng ở Đế Đô Học Phủ, nơi đó tập hợp thiên tài ma pháp toàn quốc, cấp thấp Lỗi Ân phóng thích chỉ là kiến thức cơ bản của bọn hắn, nàng sẽ dùng tiêu chuẩn của Đế Đô Học Phủ để cân nhắc.”

Mục Trác Vân cười giải thích, cho hiệu trưởng cùng Mục Hạ mấy người một nắc thang xuống. “Nói như vậy, Hứa Chiếu Đình vẫn rất có hi vọng nhập Đế Đô Học Phủ à?”

Hiệu trưởng cũng là người hiểu chuyện, thuận thế liền nói. Mấy người kia lập tức phụ họa lên, tự mình say sưa. “Không có gì bất ngờ xảy ra Hứa Chiếu Đình sẽ là thành tích đệ nhất toàn giáo đi.”

chủ nhiệm Trần Quang lượng nói rằng, “Đó cũng không dễ bàn, theo ta được biết lớp tám Mục Bạch nhưng là có sức liều mạng”

Phó hiệu trưởng nói rằng. Hai người vừa nói như thế, Mục Hạ trên mặt cũng có nụ cười, lập tức đối với Mục Trác Vân cùng Mục Ninh Tuyết nói: “Đại ca, Mục Bạch là con cháu Mục thị chúng ta, thành tích vẫn luôn rất xuất sắc, theo ta thấy bên kia cũng sắp tới hẳn, chúng ta qua xem một chút?”

“Mục Bạch? Cái nào một nhà?”

“Chính là con trai của Mục Dương. Mục Dương không phải đã mất sao, ta xem mẹ con bọn hắn bị người ức hiếp, vì lẽ đó đem bọn họ nhận vào ở trong trang viên. Mục Bạch là một hài tử rất hiểu chuyện cũng rất không chịu thua kém, không so với những hài tử gia tộc khác của chúng ta kém bao nhiêu... Nha, đương nhiên cùng Ninh Tuyết là có chênh lệch rất lớn, bất quá cũng không mất một hạt giống tốt có thể bồi dưỡng.”

Mục Hạ cẩn thận từng li từng tí một nói với Mục Trác Vân. Nắm giữ quyền ở trang viên chính là trên tay Mục Trác Vân, Mục Hạ cũng coi như là lão gia, nhưng chỉ là một cánh tay, cùng Mục Trác Vân không cách nào so sánh được. “Há, có chút ấn tượng, vậy thì đi xem xem đi, mấy vị giáo đồng ý như thế nào?”

Mục Trác Vân nói rằng. Bên trong Hoàng giáo đồng mở miệng nói: “Nếu là con cháu của Mục thị các ngươi, chúng ta cảm thấy rất hứng thú.”

Một lần sóng người bắt đầu dôi đi, chậm rãi hướng về lớp tám trường thi đi đến. Đám người kia khí tràng rất mạnh, những người lãnh đạo ở trong mắt bọn học sinh là một tồn tại mờ ảo, nhưng Mục Ninh Tuyết là một thiên tài cùng tuổi đối với bọn học sinh mà nói chính là một trận buồn phiền. Trên cầu trường, các nam sinh vừa nhìn thấy có nữ sinh ở bên cạnh quan sát, cả người như hít thuốc lắc, hướng chỉ nữ sinh này là nữ thần toàn giáo tha thiết ước mơ. “Ta thiên, lãnh đạo đoàn lại đây.”

“Vẫn đúng là lại đây a, tay ta đang phát run.”

“Đến hay lắm, chính là thời cơ tốt để ta biểu hiện.”

“Người biểu hiện cái len sợi, sát hạch của người đã kết thúc, một cái c cặn bã!”

Bọn học sinh lớp tám lập tức liên bình tĩnh không được. Mỗi người vận mệnh đều nằm ở độ sát hạch, mà chỉ cần một ánh mắt khen ngợi, liền có thể thay đổi một đời của bọn họ, lãnh đạo đoàn giờ khắc này cũng đi tới, điều này làm cho bầu không khí của cuộc thi lập tức nghiêm nghị tới cực điểm. Mục Hạ đi ở trước nhất, vị giám khảo hỏi đầu lập tức ngừng đầu lên liếc mắt nhìn Mục Hạ. Mục Hạ cho một cái ám chỉ, giám khảo hỏi đầu lập tức liền hiểu, trước tiên làm bộ không có thứ gì nhìn thấy, thanh thanh thân thân nói: “Cái kế tiếp, Mục Bạch!”

Mục Bạch con mắt còn đặt ở trên người Mục Ninh Tuyết, mặc dù cùng ở một cái pháo đài, cái pháo đài này cũng lớn đến Mục Bạch căn bản không có mấy lần cùng Mục Ninh Tuyết gần đến như thế. “Mục Bạch, đến người.”

Mục Hạ ho khan một tiếng, nhắc nhở Mục Bạch một câu. Mục Bạch này mới phản ứng được. Hết cách rồi, hắn yêu thích Mục Ninh Tuyết quá nhiều năm, dù cho biết mình không có khả năng cùng nàng đi chung với nhau, nhưng hắn cũng không thể chịu đựng bị Mục Phạm loại rác rưởi kia có thể quai chạy, chính mình phải làm một cái người bảo vệ! Là chứng minh chính mình nhiều năm như vậy nỗ lực thời điểm rồi! Mục Bạch gật gật đầu, hướng về trường thi đi đến. Chờ một năm này đã chờ lâu lắm rồi, Mục Bạch hít sâu một hơi. Gia tộc coi trọng, Mục Ninh Tuyết nhìn kỹ, này vẫn luôn là điều Mục Bạch nắm mơ đang nghĩ tới, ngày hôm nay hai người này đều sẽ thực hiện. Đưa tay đặt ở trên cảm ứng thạch, Mục Bạch đè nén kích động bên trong, tận lực làm được tốt nhất. Mục Bạch xác thực ở phương diện này từng làm rất nhiều huấn luyện, dù cho tâm tình hắn vào lúc này so với ai khác đều kích động, căng thẳng hơn, dựa vào sự thông thạo hắn như trước hoàn thành rất tốt mình tu. Máu trắng băng mang cấp tốc từ tĩnh cảm trong đá khoách tán ra, đồng thời nằm dày đặc xung quanh tĩnh cảm thạch. Những băng mang này rất mãnh liệt, thậm chí muốn từ tĩnh cảm trong đá tràn ra, Ấn đến trên mặt Mục Bạch. Cả lớp và lão sư nhìn ra có chút xuất thần. Hào quang tán ra, này chỉ sợ là bọn họ duy nhất một lần nhìn thấy trong lần sát hạch này, liền ngay cả a++ Chu Mẫn cũng phải kém hơn với Mục Bạch này tán ra! “s!”

“s!”

“s!”

Ba cái giám khảo trước tiên đưa ra cho điểm, dĩ nhiên toàn bộ đều là s! “Ta nhớ tới vừa nãy Hứa Chiếu Đình là hai cái s một cái a chứ?”

“Nói như vậy, Mục Bạch tinh thần thượng muốn thắng Hứa Chiếu Đình rồi a!”

Mục Hạ lập tức nói rằng. Tiết Mục Sinh lúc này nhìn ra cũng có chút ngây người, Mục Bạch này còn giấu giếm thực lực sao? Không hổ là con cháu thế gia a, còn tưởng rằng Mục Bạch nhiều nhất chỉ có thể bắt được một cái s, không nghĩ tới hắn là ba s! Ba s, thành tích cuối cùng tự nhiên chính là s! Đây tuyệt đối là đứng đầu toàn giáo, không thể nghi ngờ! “Thảo a, Mục Bạch quá điều, dĩ nhiên ra 3 cái s, thành tích này trực tiếp đem Hứa Chiếu Đình của ban 7 bỏ qua rồi, hoàn toàn xứng đáng đệ nhất.”

“Thật không nghĩ tới, thật không nghĩ tới...”

“Mục Bạch, người thật trâu bò!!”

Mấy nữ sinh lúc này đã nổi lên sự mê trai. Mục Bạch người soái, thành tích lại độc lĩnh phong tao, quả thực là bạch mã vương tử trong lòng bọn họ a. “Đại ca, ngài cảm thấy làm sao?”

Mục Hạ cười cợt, hỏi dò bên cạnh Mục Trác Vân. “Không sai.”

Mục Trác Vân chỉ là ngắn gọn bình luận một câu. Mục Ninh Tuyết cũng không nói gì. Nhìn thấy Mục Ninh Tuyết chưa thay đổi sắc mặt, Mục Bạch liền biết Mục Ninh Tuyết loại thiên tài này trước mặt ba cái s xác thực không tính là gì, tiếp theo phóng thích mới thật sự là thời điểm biểu diễn của hắn! Mục Bạch quay người lại, đi vào trong trường thi. “Mục Bạch thi phóng thích rồi!”

“Phí lời, Mục Bạch khẳng định đã đem không bảy viên tinh tử.”

“Thật chờ mong băng hệ kỹ năng a.”

Tiếng bàn luận bên trong, Mục Bạch ánh mắt kiên định nhìn kỹ hình con rối. Không sai, tinh thần kiểm tra chỉ là cơ sở, có một chút kiến thức người đều rõ ràng phóng thích mới thật sự là phân xét. Ta nhất định sẽ làm cho tộc trưởng cùng Mục Ninh Tuyết nhìn với cặp mắt khác xưa! Nhắm mắt lại, tiến vào ma pháp lên thế. Mục Bạch cực kỳ thành thạo đem bảy viên băng hệ tinh tử nổi lên một cái tinh quỹ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không có ai nói đúng

“Băng mạn!”

Không hề dừng lại, cũng không có chút nào gián đoạn. Mục Bạch liền làm một mạch. Hắn đem sự khổ luyện của mình hoàn toàn phóng xuất ra. Ngay lập tức, con ngươi của hắn đổi màu sang màu trắng, hơi thở tràn ra một luồng khí lạnh. Ngay sau đó, tượng gỗ hình người bám đầy một mảng băng sương màu trắng!

Băng sương nhanh chóng lan tràn. Tượng gỗ hình người giống như bị trất lên một tầng băng sương, nhìn qua dị thường kinh người. Hân khí tản ra xung quanh, tràn ngập toàn bộ sân kiểm tra.

“Kẹo kẹt ~ kẹ kẹ ~ kẹ kẹ ~”

Băng mạn cũng không có kết thúc khi nó đã bao trùm hết tượng gỗ. Nó bắt đầu khuếch tán xuống mặt đất sân kiểm tra. Trong lớp cũng có một học sinh sát hạch qua kỹ năng băng mạn, nhưng Băng mạn của hắn cũng không có được kinh người như Mục Bạch!

Đám học sinh thấy Băng mạn lan tràn xuống đất, đều sợ hãi thối lui ra ngoài mấy bước. Bọn hắn có cảm tưởng rằng Băng mạn sắp lan tràn tới chân bọn họ rồi.

Nhóm lãnh đạo cùng giáo khảo thì lại rất bình tĩnh. Trong mắt bọn họ hiện lên vài phần khen ngợi.

Đây là kỹ năng Băng mạn tương đối thành thực, đặt ở hiệp hội ma pháp đều có thể thông qua.

Hiệp hội Ma pháp sư chính là hiệp hội xây dựng dành cho người trưởng thành. Một học sinh mới chỉ thức tỉnh 1 năm đã có thể phóng thích kỹ năng Băng hệ như vậy quả thực hiếm có.

“Không tồi.” Mục Trác Vân vẫn đánh giá như cũ.

Mục Bạch cũng không quan tâm mình có lọt vào mắt của Mục Trác Vân hay không. Hắn thấp thòm đem ánh mắt chuyển sang hướng Mục Ninh Tuyết.

Vừa nhìn sang, Mục Bạch giống như bị mũi tên cấm pháp vào lồng ngực vậy. Bởi vì Mục Ninh Tuyết căn bản chưa từng nhìn hắn biểu diễn, ngược lại ánh mắt nàng đang chăm chú nhìn vào một người ở trong lớp.

Mục Bạch thấy vậy cũng đánh mất tìm kiếm. Ngực hắn lại bị cấm thêm một mũi tên nữa.

Mạc Phàm!!

Nàng đang nhìn Mạc Phàm!!

Hồn đản, hồn đản!!

Tại sao nàng lại nhìn hắn!!

Gia hỏa ở trong đồng rác kia thì có cái gì tốt đẹp cơ chứ?? Ta phóng thích xuất sắc như vậy vì sao lại không nhìn cơ chứ!!

Cả khuôn mặt Mục Bạch nhanh chóng vặn vẹo.

Ở thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời hắn chính là hy vọng được Mục Ninh Tuyết chăm chú nhìn, kết quả là nàng lại chăm chú nhìn sang hướng của thằng chó kia. Thằng chó kia chẳng qua chỉ là một tên hề mua vui cho công chúa. Tên hề thì có gì tốt đẹp cơ chứ, cười xong thì hết rồi. Vì sao lại còn đi phung phí ánh mắt của người nhìn hắn cơ chứ??

“Ta sẽ cho người chết rất thảm rất thảm!”

Sắc mặt Mục Bạch âm trầm tới cực điểm. Hân mang theo vẻ mặt dày đặc oán khí bước từng bước xuống.

“Thành tích phi thường xuất chúng, Tinh trần cấp S, Phóng thích cấp B.” Giám khảo đưa ra kết quả cuối cùng.

Sát hạch Phóng thích, dù rằng những học sinh lớp dẫn đầu cũng chỉ có C hoặc D là cùng. Duy nhất 1 người đạt tới thành tích cấp B, đó chính là người mang trong mình Lôi hệ Hứa Chiêu Đình!

Thành tích này đi ra, hoàn toàn xứng đáng đệ nhất toàn trường.

.....

“Người tiếp theo, Mạc Phàm!”

Khi mọi người còn đang sợ hãi, thán phục trước màn trình diễn hoa lệ của Mạc Bạch khi giành được giải quán quân, thì tới phiên Mạc Phàm.

Thật sự, Mạc Phàm cũng có chút kỳ quái.

Có gì thẳng nhai vừa biểu diễn xong, lại tới lượt của mình, sao lại có sự trùng hợp hoàn hảo đến như vậy??

Mạc Phàm không tin trên thế giới này có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy.

Nhưng mà, không sao cả, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn, người nếu không sợ, tất cả đều tốt đẹp.

.....

“Thế nào?” Mạc Hạ thấy Mạc Bạch bước tới, liền hỏi nhỏ nhỏ.

“Cứ làm theo ý ngài.” Mạc Bạch như một oán phụ độc ác nói.

“Ta cũng muốn tốt cho Mạc Gia Hưng thôi. Tốt nhất nên đem nhi tử của hần quét ra ngoài, mất công hần lại làm phụ thân của hần một lòng thêm lần nữa. Vốn dĩ hần cũng không có khả năng học ma pháp, cho nên cũng không cần ở đây làm gì.” Mạc Hạ nói.

Mạc Hạ cùng với Mạc Bạch tất nhiên là hợp sức đối phó Mạc Phàm.

Trước khi sát hạch, Mạc Hạ đã thông tri cho lực lượng giám khảo của hần kế hoạch tỉ mỉ.

Giám khảo đầu hồi là người của Mạc Hạ, trình tự sát hạch thí sinh cũng là do Mạc Hạ an bài ổn thỏa.

Mạc Bạch kiểm tra xong chính là Mạc Phàm, Mạc Phàm kiểm tra xong cũng chính là thời gian nghỉ ngơi công bố kết quả cho 1 nửa thí sinh. Cho nên, trong chuyện này, hần có động tay động chân một chút, ví dụ như thời điểm Mạc Phàm đem đặt tay lên Tinh cảm thạch, có thể đem một viên Âm Thạch đặt ở phía dưới Tinh cảm thạch.

Viên Âm thạch này có tác dụng rất đơn giản, đó chính là khi Tinh cảm thạch phát ra ánh sáng, viên Âm thạch này sẽ hút đi một phần năng lượng, làm cho quang mang Tinh cảm thạch ảm đạm xuống rất nhiều.

Do vậy, dù Mạc Phàm có miễn cưỡng làm ra được cái thành tích C, thì nhỏ nhỏ Âm thạch này cũng sẽ đem thành tích Mạc Phàm ổn định kéo xuống D, thậm chí còn có thể thấp hơn nữa.

Dù sao thì đối với một người đã nát rồi, thì khiến cho hần nát thêm một chút nữa cũng không sao cả. Người như vậy quả thực không nên lãng phí tài nguyên của trường, sớm đuổi hần ra khỏi trường đối với gia đình hần cũng không phải là chuyện xấu.

Mạc Bạch sớm đã cười đến vụn vụn cả quai hàm.

Haha, Lần này, Mạc Phàm người còn không mất hết mặt mũi??

.....

“Mạc Phàm, nghe có chút quen.” Lúc này, Mạc Trác Vân chậm rãi mở miệng nói.

“Đại ca, hần chính là con của tài xế phu nhân.” Mạc Hạ rất đúng lúc nói cho Mạc Trác Vân biết một chút thông tin.

Lúc này, ánh mắt vẫn luôn băng lãnh của Mạc Ninh Tuyết bỗng nhiên chuyển động.

Thật ra nàng đã nhận ra Mạc Phàm từ trước, chỉ là nàng có nghi hoặc, vì sao khi nàng vừa tới nơi này, vừa hay Mạc Bạch cùng Mạc Phàm bắt đầu kiểm tra?

Mạc Trác Vân nhìn sang Mạc Ninh Tuyết bên cạnh.

Mạc Ninh Tuyết liền nhanh chóng khôi phục lại vẻ băng lãnh, tựa như đối với tất cả mọi học sinh đều giống nhau, không có bất luận cảm xúc gì giao động. Do vậy, ánh mắt Mạc Trác Vân hiện lên vài phần hài lòng.

Tiểu tử này, có thời điểm không hiểu chuyện cùng phản nghịch. Không biết khi trưởng thành, còn có ấu trĩ như vậy nữa không.

“Cùng quan sát đi, dù sao cũng từng là người của Mạc thị chúng ta.” Mạc Trác Vân ngữ khí nhẹ nhàng nói.

Thật ra Mạc Trác Vân cũng hiểu được, con của một người tài xế cũng không thể nào mà xuất sắc được, để Mạc Ninh Tuyết nhìn một chút cũng tốt. Cái loại người nhỏ nhỏ này ở Bắc Thành có cả một đồng, sớm hay muộn gì bọn hần cũng sẽ đi ra ngoài thế giới của bọn họ thôi. Hần không hy vọng một tiểu tử như vậy sẽ lưu lại vết sẹo trong lòng nữ nhi bảo bối của hần.

.....

Bên kia, Mạc Phàm cũng không nghe rõ những người kia đang nói “...” cái gì.

Lúc này hắn chỉ muốn chạy tới chỗ Tinh cảm thạch, giống như những người khác đặt tay lên Tinh cảm thạch.

“Thật ra ta phải cảm ơn hắn mới đúng. Chính vì có hắn mà ta mới có thể yên ổn ở vị trí gần cuối, nếu không thì ta thảm rồi.” Một học sinh vừa kiểm tra xong nói.

“Lão tam, ta cũng là D, không sao, chúng ta cùng nhau tiêu sái bước ra khỏi trường.” Ký túc xá đồng học Thủy hệ Tiểu Bản nói.

“Có thể được D hay không còn khó nói.”

“Đúng vậy, tu vi một chút tiến bộ đều không có.”

Trong lớp, đều là hòa hệ Chu Mẫn nhìn chăm chú vào Mạc Phàm. Nàng muốn biết người này rốt cục có muốn ở lại học hay không. Một người rõ ràng thiên phú Hòa hệ so với mình còn cao hơn, lại bị thông báo đuổi ra khỏi trường làm cho Chu Mẫn có vài phần đáng tiếc. Đối với loại người không cầu tiến như Mạc Phàm này nàng cũng sinh ra vài phần chán ghét.

“Có ánh sáng, có ánh sáng kia...”

“Ánh sáng quả thật quá yếu, ta có cảm giác còn yếu hơn cả D cấp.”

Phía trong Tinh cảm thạch, ánh sáng giống như là xấu hổ, không có cách nào từ trong tinh cảm thạch bước ra ngoài được.

Nhưng mà, đột nhiên, ánh sáng bên trong giống như phá vỡ được cái gì đó, bắt đầu trở nên chói lọi, rồi đột ngột phóng xuất ra ngoài.

“Ta ngất, Không phải chứ??”

“Ánh sáng này Hình như không phải là D!”

“Thật hay giả vậy, C cấp??”

Bạn cùng phòng đồng học Tiểu Bản xem đến ngây ngẩn cả người. Hắn thật sự không dám tin Mạc Phàm ở trước Tinh cảm thạch thúc dục ánh sáng Hòa Hệ lên được C cấp.

Cái gì tiêu sái đi ra khỏi trường chứ, người ta được C cũng chính là miễn cưỡng đủ tư cách ở lại trường.

Sao không có ai nói đúng hết vậy??

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hãm hại trong sát hạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Phải C cấp không??”

“Không phải, không phải, tia sáng còn đang từ từ khuếch tán.”

Mấy vị giám khảo cũng nhìn với vẻ mặt mê hoặc. Các thí sinh khác cũng cố gắng hoàn thành thật nhanh kiểm tra của mình. Người học sinh lúc đầu tia

sáng có phần yếu ớt, tiếp sau đó lại từ từ trở nên mạnh mẽ. Từ cấp D sang cấp C, tới cấp C rồi mà vẫn còn từ từ tỏa sáng.

“Ra B! Cái này chắc chắn ra B!”

“Ta chết mất, lại bị lừa à, lại lừa tiếp à!!”

“Có làm không vậy, ta cố mãi mới được C. Người này làm sao có thể ra B được chứ!”

Đồng dạng là Hóa Hệ Hoàng Phi Phong cũng muốn khóc tới nơi rồi.

Chu Mẫn là A++, còn cái thằng bị kêu là ngu ngốc nhỏ yếu này mà cũng là cấp B. Có 4 người nắm giữ Hóa hệ, Hoàng Phi Phong hẳn lại là C, thế này thì làm sao dám ở trước mặt lão sư Đường Nguyệt tranh thủ tình cảm được!

Ánh mắt Tiết Mộc Sinh phút chốc bỗng sáng rực lên. Hắn làm chủ nhiệm lớp, điều sợ nhất là trong lớp có một người kéo chân xuống. Hôm nay, Tiết Mộc Sinh chỉ mong Mạc Phàm không có đem cái danh ngạch đặc biệt 3 năm chưa có Khai phong giữ trong tay, hẳn khấn Thần, khấn Phật cái xui xẻo này đừng có rơi vào đầu hắn.

Nhưng Tiết Mộc Sinh hoàn toàn không nghĩ tới chính là, tiểu tử này thế mà lại làm ra 1 cái B cấp!

Bình quân điểm chấm chắc là B-.

Tuy có khấn Phật nhưng bình quân điểm lại cao hơn hẳn mong đợi. Hắn nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được. Hiện tại, Tiết Mộc Sinh quả thực so với nhìn thấy được 1 học sinh đạt A cấp còn muốn cao hơn!

Trên sân trường âm thanh nghị luận bàn tán sôi nổi, so với Mục Bạch hồi này có lẽ không nhỏ hơn là bao. Dù sao thì Mục Bạch cũng được mọi người nhận định là người có thành tích tốt nhất, còn Mạc Phàm thì bị mọi người nhận định là học nát nhất trong số học nát.

Học nát đột nhiên ra 1 cái B, quả thật quá bất ngờ!

“Sao có thể..... Sao có thể.....”

Lúc này, Mục Bạch tròn tròn mắt! Thúc thúc Mục Hạ của hắn cũng nhìn mà ngờ ngác không hiểu gì. Tình huống gì thế này, Tiểu tử này ra B cấp??

“Mục Bạch, rốt cuộc người có bỏ Âm Thạch ở dưới không vậy?? Cái Âm thạch kia hấp thu ánh sáng rất mạnh. Một người được C cấp chắc chắn sẽ thành D cấp.” Mục Hạ hạ giọng nói với Mục Bạch.

“Ta bỏ rồi, chắc chắn bỏ xuống rồi.” Coi như là Mục Bạch kiểm tra có sẩy tay đi chăng nữa thì ở hành động này cũng không thể sẩy tay được.

Âm thạch chắc chắn bỏ xuống rồi, nhưng vì sao gia hỏa này lại ra được B cấp??

Người này lẽ ra phải ở cấp C hoặc D chứ??? Chẳng lẽ hắn còn ẩn tàng thực lực, Tới lúc kiểm tra mới bạo phát ra một cái B cấp?

C thì tính là đủ tư cách, B thì ngon rồi!

Làm sao có thể tưởng tượng được một người vốn là nắm chắc 3 năm mở ra hình thức Khai phong, học nát đến vậy mà thoáng cái biến thành nhân sinh tươi đẹp?

“Ân, không ngoài dự tính, bình thường.” Mục Trác Vân ngữ khí bình thản mang theo vài phần chế giễu nói.

Thiếu chút nữa nữ nhi của hắn bị một cái tiểu tử như vậy dụ bỏ trốn mất??

Chuyện đó nếu mà thật sự xảy ra, mình sẽ bị người trong thiên hạ cười cho đến rụng răng!

“Tốt, chúng ta tới lớp tiếp theo đi.” Mục Trác Vân nghĩ rằng nữ nhi của mình chắc không để ý nhiều tới tiểu tử này, mở miệng nói với mọi người.

“Đại ca, còn Mục Bạch...” Mục Hạ toan tính nói.

Mục Hạ không cam lòng với kết quả như thế này. Hành trình ngày hôm nay, về phương diện muốn Mục Bạch ở trước gia tộc nổi bật là được gia chủ coi trọng, còn về phương diện khác muốn Mạc Phàm chết không có chỗ chôn. Hiện tại cả hai phương diện đều chưa đạt tới, làm sao có thể để như vậy rồi đi chứ?

“Uk, tới tết cho gia đình bọn họ thêm một ít phần, gọi là cổ vũ.” Mục Trác Vân trả lời lại.

Mục Bạch vừa nghe, liền choáng váng hết cả người.

Cái gì mà tới tết cho thêm một ít phần??

Hắn thêm vào những thứ bổ thí vật chất đó à, cái hắn muốn chính là coi trọng, muốn chính là danh ngạch bồi dưỡng trọng điểm của Mục thị thế gia,

muốn chính là Tinh trần ma khí, muốn chính là tài nguyên của con quái vật khổng lồ Mục thị này dành cho dòng chính đệ tử!!!

“Này... Đại ca, ta cảm thấy...” Mục hạ muốn nói thêm vài câu cho Mục Bạch, thì một âm thanh khác lại vang lên.

“Không đúng, ánh sáng này không đúng!”

Bỗng nhiên, một người nghi ngờ nói ra. Đây là âm thanh của một nữ tử, âm thanh êm dịu dễ nghe, gọi cảm mà thành thực.

“Lão sư Đường Nguyệt, người đối với kết quả này có gì nghi ngờ sao?? Theo lý thuyết kiểm tra là do giám khảo giám định, chẳng phải là nghi ngờ chúng ta sao....” Tiết Mộc Sinh mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update mới nhất tại đây.

Kỳ thực thành tích này đối với Tiết Mộc Sinh mà nói đã là 1 vạn cái vừa lòng. Hắn còn hoài nghi Tinh cảm thạch này có vấn đề, nếu không thì vì sao Mạc Phàm lại ra được 1 cái B cấp được chứ.

Lão sư Đường Nguyệt, tốt nhất người ngàn vạn lần bỏ qua cho việc này đi, nếu có vấn đề thật, thì cái chủ nhiệm của mình khó mà giữ vững được a!

“Ta tuy không có tư cách nghi ngờ quyết định đã đưa ra, nhưng có thể nghi ngờ trong sát hạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Thậm chí có thể kiểm tra lại thiết bị kiểm tra xem có đảm bảo tính chuẩn xác hay không?” Lão sư Đường Nguyệt lời lẽ chính đáng nói.

Mấy vị giáo sư lãnh đạo ở nơi khác âm thầm lắc đầu nghĩ rằng lão sư Đường Nguyệt thật ngông cuồng. Trong đó cũng bao gồm hiệu trưởng cũng không ngừng ám chỉ lão sư Đường Nguyệt. Họ đều là những vị lãnh đạo không biết trong đó có cất giấu quỷ kế gì? Chính vì vậy bọn họ hy vọng ở thời điểm này không nên có sự tình gì phát sinh ra.

Kết quả này thì có vấn đề gì chứ, rất bình thường mà, chỉ là thành tích bình thường mà một học sinh bình thường nên có.

“Vị lão sư này, vì sao người đối với kết quả này lại nghi ngờ?” Mục Trác Vân nảy sinh vài phần hứng thú, mở miệng dò hỏi.

Lão sư Đường Nguyệt đi vào bên trong sân kiểm tra, rồi nhíu mày lại. Bỗng nhiên, nàng nhắm hai mắt lại, giống như là một vị ma pháp sư đang chuẩn bị phóng thích ma pháp. Thật ra mọi người đều biết nàng có cảm ứng đối với ma pháp.

.....

Hành vi này của lão sư Đường Nguyệt lập tức làm cho Mục Hạ cùng Mục Bạch hai người luống cuống.

Theo lý thuyết khi Mạc Phàm kiểm tra xong, sát hạch sẽ tạm dừng cho bọn học sinh nghỉ ngơi, đồng thời cũng là lúc công bố danh sách những học sinh kiệt xuất nhất sau khi kiểm tra được 1 nửa.

Trong thời gian nghỉ ngơi này, giám khảo đầu hói kia có thể lên vào cất đi viên Âm thạch, sát hạch lại diễn ra như bình thường, cũng sẽ không tìm ra được dấu vết.

Tất cả đang suôn sẻ, ai ngờ được ở đâu lại lòi ra một cái lão sư, hơn nữa hình như còn phát hiện trong đó có vấn đề.

“Lão sư Đường Nguyệt, người làm sao có thể bước vô sân kiểm tra được chứ, kỷ luật đề ở đâu, nếu ta là người sẽ lập tức rời khỏi nơi này!!” Mục Hạ ngay lập tức lớn tiếng quát mắng to lên.

Mục Hạ tất nhiên sẽ hét lớn lên. Hắn muốn dùng uy quyền của mình làm cho lão sư đang phát hiện ra vấn đề này kinh sợ.

Nhưng mà, căn bản lão sư Đường Nguyệt không có sợ hãi, hình như là nàng tìm ra được cái gì. Nàng liền bước lại chỗ Tinh cảm thạch.

“Tinh cảm thạch này có vấn đề, sát hạch này cần phải tiến hành lại.” Ánh mắt lão sư Đường Nguyệt sắc bén vô cùng nhìn chăm chú vào giám khảo.

Ánh mắt giám khảo đầu hói lập tức rung động. Hắn không biết phải làm sao, vội vàng quay sang nhìn chăm chú vào Mục Hạ.

Khuôn mặt Mục Hạ đỏ lên vì không nén được giận. Thần sắc Mục Bạch thì càng thêm hoảng loạn.

“Lo lắng làm cái gì, đi qua kiểm tra, chúng ta cần cấp cho thí sinh một môi trường kiểm tra công bằng, có vấn đề thì nên lập tức đi xử lý.” Hiệu trưởng Thiên Lan liền chính khí凛凛 (quang minh chính đại không bị cảm xúc chi phối) nói.

Ba vị giám khảo lập tức tiến tới kiểm tra, rất nhanh liền phát hiện ra viên Âm thạch không muốn ai biết kia.

“Kỳ lạ thật, lúc đầu chúng ta đã kiểm tra qua, làm sao thứ này có thể chạy vào trong này được chứ??”

Một vị giám khảo kinh ngạc nói.

Sau khi mỗi thí sinh sát hạch xong đều sẽ kiểm tra lại một lần nữa, mà sau khi Mục Bạch kiểm tra xong thì người kiểm tra lại đứng là vị giám khảo đầu hói kia.

Giám khảo đầu hói này có thể là gian tế!

Sát hạch bao che hãm hại, đó chính là tội lớn a.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Dĩ nhiên là S

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Thế nào?” Hiệu trưởng hỏi 3 vị giám khảo.

Ba vị giám khảo còn chưa kịp bấm báo có Âm Thạch chạy vào, Mục Hạ đã giành nói:

“Ài, Tinh cảm thạch đã có vấn đề, cho sát hạch lại một lần nữa đi, Vương chủ nhiệm, người vào kho lưu trữ lấy một khối Tinh cảm thạch lại đây... Tinh cảm thạch vật này, dùng thì có tốt thật, nhưng mà cũng dễ hỏng, chính vì vậy mà nó bị năng lượng khác quấy nhiễu nên sinh ra 1 chút trục trặc nhỏ. Ta phải cảm ơn lão sư Đường Nguyệt, chỉ cần liếc mắt 1 cái liền biết có vấn đề, để cho chúng ta sửa chữa sai lầm thật tốt.”

Mục Hạ quả nhiên không hổ là cáo già, lập tức đem sự tình chìm xuống dưới, cũng không cho 3 vị giám khảo đem tình hình thực tế báo cáo ra.

Đường Nguyệt tuy rằng cau mày, nhưng nàng cũng biết việc này đoán chừng cùng Mục Hạ có liên quan. Muốn công khai việc này, nhóm giáo viên như nàng làm cũng khó, còn chưa xét đến việc nó còn ảnh hưởng tới kết quả sát hạch của học sinh nữa. Thôi tốt nhất nên bỏ qua vậy.

“Uk, cho kiểm tra lại đi.”

“Kiểm tra lại!”

“Đồng học Mạc Phàm, Tinh cảm thạch xuất hiện một ít vấn đề nhỏ, thành tích vừa rồi của người loại bỏ, chúng ta sẽ cho người kiểm tra lại một lần nữa.”

Giám khảo đầu hói bất được cọng rom cứu mạng, nhanh nhẹn nói.

Mạc Phàm nhìn đám người này như đang nhìn tụi nó diễn hề vậy.

Hành hạ, lại hành hạ, gia gia ta tiếp tụi cùng!

“May quá, kiểm tra lại, người cùng lắm chỉ là D cấp, làm sao có thể B cấp được, Lão tam chúng ta lại cùng nhau tiêu sái bước ra khỏi trường.”

Đồng học Lục Tiểu Bân mặt đầy kích động nói.

Ông trời quả thật không phụ lòng mong mỏi của Lục Tiểu Bân ta, thật sự cảm ơn Lão sư Đường Nguyệt đã phát hiện ra vấn đề. Đã nói rồi, Mạc Phàm này thường ngày so với ta còn nát hơn làm sao có thể chuyển mình được cơ chứ.

“Lão sư Đường Nguyệt, người sao phải khổ như vậy chứ, dù sao thì cấp cho học sinh 1 cái cơ hội cũng không phải là chuyện xấu mà.” Tiết Mộc Sinh dờ khóc dờ cười nói với Đường Nguyệt.

Quả thật là Tinh cảm thạch có vấn đề làm cho Tiết Mộc Sinh cảm thấy chán nản hẳn. Chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới, danh ngạch 3 năm không Khai Phong, quả thật vẫn thuộc về học sinh của mình!

“Ha ha, Hoàng Phi Phong ta làm sao có thể cuối cùng được. Lão sư Đường Nguyệt thật anh minh, ta quá sùng bái người.”

Cũng là Hòa hệ, Hoàng Phi Phong như trút được gánh nặng nói.

Bên kia, chó săn của Mục Bạch, Triệu Khôn Tam cũng cao hứng không nói nên lời.

Hừ chết lão tử, còn tưởng rằng cái loại cặn bã này muốn nghịch thiên. Triệu Khôn Tam hẳn dù sao cũng chỉ được B cấp.

“Hay quá, hay quá, Mục Bạch, Tinh cảm thạch bị hư hỏng làm cho tiêu tử này thiếu chút nữa vượt qua kiểm tra rồi, ta cảm thấy lão sư Đường Nguyệt càng ngày càng giống tinh nhân trong mộng của ta.”

Triệu Khôn Tam lau mồ hôi lạnh của mình, tiếp tục nói:

“A, Mục Bạch, mặt người sao mà trắng bạch vậy, không phải Tinh cảm thạch xảy ra vấn đề nên hẳn mới được B à, yên tâm, hẳn chắc chắn sẽ bị đuổi học!”

“Người không thể cầm cái miệng lại được sao, phiền quá!”

Tâm tình Mục Bạch cực kỳ bức bối nói.

Triệu Khôn Tam rút đầu lại, ngơ ngác không hiểu mình chọc giận chủ tử ở điểm nào.

.....

Các lớp khác cơ bản kiểm tra đã kết thúc, do lớp 8 kiểm tra có chút trục trặc, nên rất nhiều người vây lại nơi này để xem, trong đó còn có nhóm lớp dẫn đầu của các lớp khác nữa.

Lần này, Mạc Phàm trở thành trung tâm chú ý của mọi người chỉ vì bất cẩn.

“Tốt, đồng học Mạc Phàm, người có thể bắt đầu kiểm tra lại được rồi, lão sư Đường Nguyệt, người cũng kiểm tra lại đi, xem còn có vấn đề gì nữa không?”

Giám khảo đầu hói cười như được mùa nói.

“Không có vấn đề gì.” Lão sư Đường Nguyệt trả lời lại.

Mạc Phàm lại một lần nữa đứng trước Tinh cảm thạch. Lúc này hẳn cũng không có cảm nhận được một cỗ hơi thở băng lạnh đập lại chỗ hắn nữa.

Quả nhiên là do bọn Mục Bạch động tay động chân!

Mạc Phàm hừ lạnh một tiếng, cũng may nhờ có lão sư Đường Nguyệt có thân hình gọi cảm của mình phát hiện ra vấn đề, không thì Mạc Phàm ta sẽ làm trò cười cho mấy vị lãnh đạo này.

Mạc Phàm nhắm hai mắt lại, đặt tay lên Tinh cảm tượng.

Tinh cảm thạch lạnh lẽo dưới lực lượng Tinh trần của Mạc Phàm truyền vào nhanh chóng trở nên ôn nhu.

Ánh sáng càng ngày càng sáng rực. Ánh sáng đỏ rực như đem toàn bộ bên trong Tinh cảm thạch thiêu cháy. Lúc này đây ánh sáng đã không còn bị áp chế, triệt để phóng xuất ra ngoài. Nó trải rộng ra xung quanh Tinh cảm thạch, thậm chí còn tràn ra ngoài Tinh cảm thạch!!

“A... Tia sáng này!!!”

Người thứ nhất lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi chính là Mục Trác Vân.

Sau đó là Hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm, nhóm giám khảo hai mắt cũng tròn trừng lên.

“Tia sáng tràn ra ngoài!!”

Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh đã triệt triệt để để tròn tròn mắt.

Hắn làm lão sư nhiều năm như vậy, làm sao có thể không hiểu “Tia sáng tràn ra ngoài” được cơ chứ???

Trong toàn trường tựa hồ chỉ có Mục Bạch đạt tới trình độ “Tia sáng tràn ra ngoài”. Tia sáng này nó giống như là phản ánh Tinh trần của mỗi người vậy. Cái tia sáng Hòa hệ tràn ra ngoài này thậm chí so với tia sáng Băng hệ của Mục Bạch còn mãnh liệt hơn vài phần!!

“Ta ngất!!!”

Những học sinh đứng vây xem xung quanh, còn có cả học sinh lớp 8, nội tâm bọn họ đã bị câu “Ta ngất!!!” này làm cho khiếp sợ, bị câu này giẫm đạp lên làm chết đi sống lại mấy lần.

“Tia sáng tràn ra ngoài”, cái này đúng là “Tia sáng tràn ra ngoài”!!!

Một học sinh căn bã cơ hồ bị điều này làm cho ngây ngốc!!

“S..... S??”

“Là S... hình như là S”

“Nếu không thì ... Nếu không thì, chúng ta kiểm tra lại lần nữa?”

Điên rồi, Giám khảo hỏi đầu cùng hai vị giám khảo khác đều điên rồi. Những người vẫn luôn cho rằng Mạc Phàm chắc chắn bị đuổi ra khỏi trường cũng điên rồi.

Mẹ nó chứ, Tinh cảm thạch này mới là lỗi chứ, làm sao người này có thể có tu vi cao như vậy chứ??

“Là ảo giác, nhất định là ảo giác!”

“Ta không tin, ta không tin, ta không tin!! A.....a”

Đồng học Thủy hệ Tiểu Bản ở nơi đó gào khóc thảm thiết. Cái gì mà cùng nhau tiêu sái ra khỏi trường chứ?? Mạc Phàm người này thực hiện kiểm tra xong, hứa hẹn coi như cũng xong luôn. Người này bỗng nhiên trở thành thần. Lúc này đây ai nói gì cũng mặc, đừng ngăn cản lão tử, lão tử muốn nhảy cầu. Mạc Phàm có thể trở thành thần, Ta một ma pháp sư thủy hệ cũng có thể chết đuối được???

Khuôn mặt không biểu cảm của Mục Ninh Tuyết, giờ phút này rốt cuộc cũng động dung. Đúng vậy, ngay cả nàng cũng không nghĩ tới kết quả cuối cùng lại ra thế này!

Rõ ràng Mạc Phàm không có thiên phú đặc thù, cũng không có tài nguyên bồi dưỡng, ra được B cấp quả thực là chuyện bình thường.

Không ngờ, hần lại đạt tới “Tia sáng tràn ra ngoài”, Hòa hệ “Tia sáng tràn ra ngoài”, so sánh với Mục Bạch có được một ít tài nguyên cùng trợ giúp của gia tộc thì càng giỏi hơn nữa.

Không biết tại sao, trong lòng Mục Ninh Tuyết liền có ánh mặt trời chiếu rọi giống như là Hòa hệ “Tia sáng tràn ra ngoài” kia.

“Thật là một chuyện kinh người, chúng ta chút nữa thì bỏ qua một vị học sinh xuất sắc rồi.” Một vị giáo viên kinh ngạc cảm thán nói.

“Đúng vậy, đúng vậy. Thật không thể tưởng tượng khi cho hần thành tích cấp B sẽ tạo ra ảnh hưởng tồi tệ như thế nào cho tương lai của hần. Điều này sẽ làm cho trường học chúng ta tổn thất trầm trọng khi mất một ma pháp sư kiệt xuất.”

Lão sư Đường Nguyệt được các vị lãnh đạo khen ngợi, chỉ đành cười nhạt.

Thật ra thì, ngay cả nàng cũng bị giật mình không thôi.

Nàng vẫn luôn cho rằng học sinh Hòa hệ xuất sắc nhất chính là Chu Mẫn, lại không ngờ rằng người học sinh Mạc Phàm này lại càng xuất sắc hơn, quan trọng nhất là hần vẫn luôn tu luyện một cách tinh tâm, không có đua đòi, cũng không có bộc lộ, Tâm tình như vậy chắc chắn sẽ trở thành một vị ma pháp sư đại tài.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Phóng thích Hỏa Tur hoàn mỹ

Hoangforever: "Tâm sự một chút: Hôm nay đi nhậu hát karaoke say quá, chả biết dịch có hay không nữa. Mà nói thật chứ mình đọc bản dịch của bạn Thảo nguyên của goctruyen cảm thấy nó cứng cứng thế nào ý. Gần giống truyệny nhưng không phải. Chắc phong cách dịch của mình khác nên cảm thấy vậy chăng. Mọi người thử đóng góp ý kiến xem phải vậy không??"

Cũng là người mang Hòa hệ trong người, Chu Mẫn khi nhìn thấy “Tia sáng tràn ra ngoài” kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một vẻ không thể tin nổi.

Cái người học sinh mà mình vẫn luôn chán ghét vì không cầu tiến kia thế mà Thế mà so với Mục Bạch còn mạnh hơn??? Mình thế mà từ trước tới nay vẫn luôn nhìn lầm hần?

Tất cả khiếp sợ, tất cả không thể tin được, tất cả vui mừng cùng kinh ngạc thật ra cũng còn kém xa biểu tình thiên biến vạn hóa trên khuôn mặt của Mục Bạch. Biểu tình này không thể dùng từ “biểu tình” để diễn đạt được. Nó vận vẹo, nhăn nhó, cong vênh, từng thớ thịt co rút lại ở trên khuôn mặt đang run cầm cập kia.

Trên thế giới này còn điều gì có thể so sánh được với điều mà khi mình nhìn thấy người mình chán ghét nhất trở mình mạnh mẽ chứ. Nó giống như trời sập đất lún vậy.

Chó săn Triệu Khôn Tâm thì dụi mắt vô số lần, rồi lại nhìn lại “Tia sáng tràn ra ngoài” kia. Lúc trước hấn ở trước mặt Mạc Phàm chửi bới, kiêu căng ngạo mạn, thì giờ tất cả không còn sót lại chút nào. Sự tình diễn ra quá mức đột ngột làm cho hấn hoàn toàn biến thành kẻ ngốc đứng ngây như phỗng ở đó một mình!

“S!”

“S!”

“S!”

Thành tích cuối cùng là “S!”

Kiểm tra toàn trường cấp bậc cao nhất chính là S, vì vậy tất cả mọi người ở đây đều hiểu rằng Tinh thần của Mạc Phàm chỉ sợ còn cao hơn Mục Bạch vài phần.

“Đồng học Mạc Phàm, người có muốn tiếp tục kiểm tra hạng mục tiếp theo không?”

“Đó là điều hiển nhiên!” Mạc Phàm hơi hơi mỉm cười nói.

Làm sao mà không kiểm tra tiếp chứ, hấn đã chờ đợi ngày hôm nay lâu rồi!

Mẹ nó chứ, nếu không phải do thế giới thay đổi, phải thi lại vào trường cao trung này khi xuyên không, nếu không thì kết quả cuối cùng không khéo còn tốt hơn nữa!

Phóng thích, hiển nhiên Mạc Phàm sẽ tham gia rồi.

Khô luyện ma pháp còn không phải ở trước mặt đám người này biểu hiện ra vẻ đẹp long lanh của mình sao, không phải thể hiện cho bọn họ thấy mình trâu bò như thế nào sao?

“Hỏa tư!”

Toàn bộ quá trình chuẩn bị vô cùng lưu loát. Sau khi xúc tiến chuẩn bị một lúc, Mạc Phàm liền trở nên tự tin, nghiêm túc hẳn.

Một cỗ khí nóng rực từ trung tâm Mạc Phàm điên cuồng khuếch tán ra, rồi phả lên má mấy trăm người. Mọi người cảm nhận rõ ràng được sự nóng rát trên khuôn mặt.

Hỏa quỹ ngôi sao được Mạc Phàm sắp xếp hoàn chỉnh, sau đó nhanh chóng ở quanh thân Mạc Phàm biến ảo...

Đỏ đậm đập vào mắt, lửa nóng kinh tâm!

Một ngọn lửa từ trên bàn tay Mạc Phàm phóng xuất ra ngoài giống như là mảnh thú cuồng mãnh phóng ra ngoài.

“Ra đi!”

Bàn tay vung lên, một đoàn hỏa diễm đỏ đậm xẹt qua sân kiểm tra, chuẩn xác đánh lên tượng gỗ hình người.

“Cháy lên cho ta!”

Tay lại vung cao lên lần nữa, đại khái tầm 1s yên tĩnh, ngọn lửa kia bỗng nhiên điên cuồng bốc cháy to lên.

Ngọn lửa màu đỏ, càng cháy càng mãnh liệt chỉ vài giây sau đã nuốt gọn hết tượng gỗ hình người.

Ánh lửa chiếu lên má Mạc Phàm, hiện lên một khuôn mặt đang tươi cười, cười đến mức giống như tự tin quá đà vậy.

Đây là Hỏa Tư, khổng chế lực lượng của hỏa, làm sao mà không mạnh mẽ được cơ chứ!

.....

Sau khi hoàn thành tất cả mọi việc, Mạc Phàm xoay người lại.

Một đám người bây giờ vẫn còn ngây ra như phỗng.

Lão sư, học sinh, lãnh đạo, bọn họ còn chưa phục hồi tinh thần từ cái thành tích kiểm tra S kia, thì lại thấy Mạc Phàm vô cùng lưu loát, sung sướng khi hoàn thành xong phóng thích Hỏa Tử.

Không có một chút gì gọi là trì hoãn, cũng không có chút nào gọi là không hài hòa, thậm chí tốc độ hoàn thành còn nhanh hơn Mục Bạch!

Sơ giai Hỏa hệ vốn là cuồng bạo hơn so với Băng hệ, cho nên phản ứng của mọi người khi thấy Mạc Phàm hoàn thành xong phóng thích Hỏa tử so với phản ứng xem Mục Bạch biểu diễn lúc nãy càng thêm mãnh liệt gấp 10 lần. Cũng không vì hành động xoay người lại đẩy hoa lệ của Mạc Phàm mà khí thế của Hỏa hệ mất đi!

“Châm điểm đi.” Mạc Phàm nhìn thoáng qua giám khảo còn đang há hốc mồm, tiêu sái vô cùng nói.

“A!”

“B!”

“A!”

Thành tích phóng thích trong nháy mắt được đọc lên.

Quả nhiên thành tích của Mạc Phàm vẫn muốn cao hơn Mục Bạch 1 phần.

Mục Bạch thì đã tức giận đến nổi cơ tim tắc nghẽn, có thể tắt thở bất cứ lúc nào!

Tại sao lại như vậy, hình như kịch bản có gì đó sai sai!

Cả hai mục kiểm tra đều cao hơn hẳn Mục Bạch!

“Người này có phải là Mạc Phàm của chúng ta không vậy??”

“Đây là nghịch tập trâu bò nhất trong lịch sử a, một giây biến thành học thần, sáng mù mắt chó ta rồi!!”

Hứa Thanh Lâm nói.

Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh thì cười đến không khép được miệng.

Hắn mặc kệ Mục Bạch với Mạc Phàm có cái gì gọi là ân oán. Trong lớp hắn thoáng cái nhảy ra một học sinh đạt cấp S, thậm chí phóng thích còn cấp rất cao, không có gì bất ngờ xảy ra chắc chắn sẽ là đệ nhất toàn trường??

Hắn dù trong mơ cũng rất mong vị trí thứ nhất này, nhưng nếu không so sánh sự chênh lệch của người này với những người khác thì quả thật hắn đang nằm mơ rồi.

Đệ nhất là người của lớp hắn, Mục Bạch có lẽ cũng chắc chắn vị trí thứ hai rồi.

Kết quả là đệ nhất cùng đệ nhị đều ở trong lớp hắn. Điều này không phải là tiền lương của hắn sẽ tăng cao lên theo sao. Thật là sung sướng quá!!

“Không hổ là Mục Thị thế gia, lão đệ Mục Trác Vân người thật đúng là làm chúng ta tổ chức ma pháp nhỏ này mở mang tầm mắt. Ta nhớ không lầm, vị Mạc Phàm này chỉ là con của vị tài xế trong trang viên của các người. Đại thế gia chính là đại thế gia a! Không ngờ cũng có thể khai sáng ra một học sinh xuất sắc nhất Bắc Thành như vậy!” Liên minh thợ săn Đặng Khải nói.

Mục Trác Vân nhìn Đặng Khải.

Đặng Khải là người của liên minh thợ săn thuộc tầng lớp cao tầng, đồng thời cũng là giáo viên của cao trung ma pháp Thiên Lan, ở trong tất cả giáo viên có tu vi cao nhất, thực lực cũng là người mạnh nhất.

Được giáo viên Đặng Khải khen ngợi như vậy, những vị giáo viên khác cũng cảm khái không ngớt.

Người không phục không được a, con của một vị tài xế mà trâu bò như vậy, so với những mầm mống ma pháp sư được họ bồi dưỡng tỉ mỉ còn trâu bò hơn a!

Mục Trác Vân đang còn kinh ngạc chậm rãi hồi phục lại tinh thần.

Hắn quả thật không nghĩ tới Mạc Phàm này có thể trâu bò như vậy. Hiện tại lại được nghe những vị nhân sĩ này khen ngợi. Hắn cũng cảm thấy mình thật vinh dự.

Tâm tình hắn đang rất tốt, trong lòng cũng suy tính một chút.

Người trẻ tuổi trong gia tộc mặc dù có Mục Ninh Tuyết vẫn luôn được bồi dưỡng triệt để, nhưng mặt khác dòng chính, chi thứ cũng cần phải có tài

nguyên để bồi dưỡng mới trở thành lực lượng để củng cố địa vị nhất tộc của bọn họ.

Vừa hay, chủ tu mà pháp sư Hòa hệ ở trong Mục thị gia tộc bọn họ phi thường khiếm khuyết.

Tuy rằng tiểu tử này trước kia có làm một việc làm mình vô cùng phẫn nộ, nhưng rốt cuộc đó cũng là do tuổi trẻ bồng bột vô tri. Mà chuyện đó cũng trôi qua mấy năm rồi, không cần phải truy cứu lại, chỉ bằng bây giờ cấp một chút lợi ích cho hắn, để cho tiểu tử này vì Mục thị thế gia mà chiến đấu.

Chắc chắn là không có chuyện để cho hắn tiếp cận Mục Ninh Tuyết rồi. Mình có thể tống cổ hắn đến chỗ trưởng tử Mục Giang Minh, để cho hắn bồi dưỡng thành một vị Hòa hệ xuất sắc trong gia tộc, cũng không phải là chuyện gì quá xấu.

Nhân tài mà, dù sao cũng muốn tiếp nhận!

Mục Trác Vân vuốt vuốt râu, trong ánh mắt có vài phần ưng ý, thấy Mạc Phàm từ trong sân kiểm tra đi ra, liền mở miệng nói:

“Mạc Phàm, người lại đây.”

Mạc Phàm liếc mắt nhìn Mục Trác Vân một cái, cũng không biết cái lão hồn đản này gọi mình tới làm gì.

Mang theo vài phần nghi hoặc, Mạc Phàm đi tới trước mặt vị lãnh đạo này, ánh mắt không tự chủ được nhìn thoáng qua Mục Ninh Tuyết một chút.

Cha mẹ nó chứ, mới có mấy năm không gặp mà phát triển như vậy... Đây không phải là hại nước hại dân sao!

“Khụ hừ!” Mục Trác Vân ho một tiếng.

Mục Ninh Tuyết liền nhìn sang chỗ khác. Mạc Phàm cũng thu hồi lại ánh mắt.

“Người gọi ta??”

Mạc Phàm ngẩng đầu nhìn dáng người cường tráng cao lớn của Mục Trác Vân.

Đối với người khác, trước khí thế uy nghiêm của vị vua Mục Trác Vân đủ để bọn họ không có dũng khí nói nên lời. Mạc Phàm thì không như vậy, người này từ sinh ra được một nữ nhi xinh đẹp là đáng giá, còn lại toàn thân hắn đều tỏa ra một cỗ khí tức của lão hồn đản.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đầu óc của người có vấn đề gì a??

“Trong trận chiến lần trước, Mục thị thế gia chúng ta vừa hay chiếm được một ít tài nguyên dành cho tu luyện Hòa hệ mà trong trang viên chúng ta hầu hết mọi người đều tu luyện Băng hệ. Người thiên phú Hòa hệ không tới, tu vi cũng làm chúng ta có chút chấn động, cho nên ta tính đưa cái tài nguyên này cho người, sau này ngoài việc hằng ngày người đi học ở trường có thể tới chỗ Mục Giang Ninh cùng nhau tu luyện.”

Mục Trác Vân vuốt vuốt chòm râu nói.

Lời nói này, tất nhiên là đang diễn trò trước mặt mọi người. Đối với Mục Trác Vân mà nói, hắn làm như vậy cũng là đã cấp mặt mũi cho Mạc Phàm!

Toàn bộ đệ tử chỉ thứ trong trang viên đều muốn được biểu hiện trước mặt hắn, hắn còn không bận tâm đến. Mạc Phàm có được một cơ hội như thế này so với những đệ tử Mục thị kia thì tốt hơn rất nhiều, đây quả thực giống như là cá chép vượt Vũ môn!

Trong cái xã hội này, ở 1 số gia tộc cũng có một vài trường hợp đặc biệt cá chép vượt Vũ Môn. Mình là gia chủ của nhất tộc Mục Thị, cũng không thể có ánh mắt thiên cận chỉ chú ý tới đệ tử ở trong tộc được.

“Đại ca, việc này... việc này sao có thể được, thật ra Mục Bạch thiên phú cũng rất tốt, do hắn hôm nay hơi hơi hớp nên biểu hiện không có được hoàn hảo, hơn nữa hắn vốn là người trong tộc của chúng ta...”

Mục Hạ cả người choáng váng, vội vàng vàng nói với Mục Trác Vân.

Mà ở một bên Mục Bạch thì đã bị vạn tiễn xuyên tâm sau khi nghe hết những lời nói này. Sau khi hắn chết rồi còn bị hung hăng quất lên xác thêm mấy cái nữa, thậm chí không thể thảm hơn nữa!

Mẹ nó chứ, đây chẳng phải là điều mà Mục Bạch hắn mong muốn nhất hay sao!

Mục Bạch hao hết tâm tư chính là để gạt bỏ cái tên gọi đệ tử chỉ thứ của mình, chân chính trở thành đệ tử hạch tâm của Mục thị, như vậy mới có thể có

được tài nguyên phong phú, cũng không phải là cái thiếu gia ăn nhờ ở đậu kia nữa.

Chính hắn không có được thì thôi, đằng này lại còn bị chính người mà hắn căm ghét nhất chiếm lấy mất cơ hội!

Thành xác chết rồi mà còn bị tức làm cho sống lại!

“Việc ta đã quyết, Mục hạ nguoi không cần phải nhiều lời.”

Mục Trác Vân vẫy vẫy tay, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười nhìn Mục Phàm

Thế nào, không phải tiểu tử nguoi cao hứng quá mà choáng váng đấy chứ??

Còn không chạy tới quý xuống tạ chủ long ân?

Mục Trác Vân đang còn cảm thấy tương đối hài lòng vì bản thân hắn có thể vứt bỏ hiềm khích để thu nhận một học sinh không có địa vị thân phận vào hạch tâm Mục Thị. Xem ra hắn cũng có cái khí độ của một vị chương quân (quản lý) lắm!

.....

“Mục Phàm, nguoi còn thất thần gì nữa, không chạy nhanh tới cảm tạ Mục lão gia đã ưu ái nguoi đi còn gì.” Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh vội vàng nói với Mục Phàm

Trương Tiểu Hầu, Lục Tiểu Bân, Hứa Thanh Lâm, những người này hâm mộ không thôi. Lúc trước, Mục Phàm ở trong biển nguoi đều không ai đoái hoài tới, trong nháy mắt trở thành một người giàu có, đẹp trai a!

Mục Phàm nhìn khuôn mặt vẫn còn đang mỉm cười ôn nhu của Mục Trác Vân, nhất thời sững sững sốt sốt.

Mục Phàm nhanh chóng phản ứng lại, hắn bậm môi một chút. Qua một lúc lâu, Mục Phàm mới mở miệng nói:

“Đầu óc của nguoi có vấn đề gì à?”

“Nguoi nói cái gì?”

Về mặt Mục Trác Vân tràn đầy sự nghi hoặc, nhất thời không hiểu tiểu tử này đang nói cái gì.

“Ta nói rằng, đầu óc của nguoi có phải bị vấn đề gì rồi hay không?”

Mục Phàm nhắc lại từng chữ từng câu vừa nói lúc nãy.

Những lời nói này, mọi người đều nghe được rõ ràng, nhưng mà biểu tình trên mặt của mọi người bất quá vẫn là rối loạn.

Thần thánh ời, Cha mẹ ời???

Đầu óc có vấn đề???

Người này nói Mục Trác Vân đầu óc có vấn đề!!

Ta chết mất thôi, gia hỏa Mục Phàm này bị điên rồi!!

Mục Trác Vân đã nghe rõ ràng, hắn thở phì phò, mang theo vài phần tức giận nói:

“Nguoi tốt nhất là cho ta một lời giải thích rõ ràng, bằng không thì...”

“Giải thích, tất nhiên là có rồi.”

Mục Phàm gật gật đầu, mở miệng nói:

“Không phải 3 năm trước, bộ dạng của nguoi hiện ngang lần liệt chèn ép nhà ta lắm sao? Mục Phàm ta cũng không phải là một người bị đánh rồi cấp cho một ít lợi ích liền đối với đối phương trung thành, tận tâm ngu ngốc như vậy. 3 năm trước, không phải nguoi đối xử với ta cùng ba ta chẳng khác gì những con chó hay sao?? Nguoi có thể trí nhớ không được tốt, nhưng ta thì vẫn nhớ rõ ràng. Ta nói lão hỗn đản nguoi nghe này, đừng nói tới việc nguoi có thể cho ta tiến vào đệ tử hạch tâm của gia tộc nguoi, cho dù bây giờ nguoi có đem Mục Ninh Tuyết cùng của hồi môn của nguoi đến đặt trước cửa nhà ta, cầu xin ta tiến vào gia tộc của các nguoi, ta cũng không cần!! Nguoi tưởng rằng tất cả nguoi trong thiên hạ đều phải xoay quanh Mục Thị thế gia của nguoi à?? Hay là muốn thấy ta cảm động đến nỗi rơi nước mắt?? Ngoài trừ việc đầu óc nguoi có vấn đề ra, ta nghĩ không ra hôm nay tại sao nguoi lại làm như vậy!”

Hắn chửi mắng một lúc như mây trôi nước chảy, phảng phất như đem tất cả oán giận tích tụ mấy năm qua cất giấu trong lòng được phun ra toàn bộ!

Hiệu trưởng, mấy vị chủ nhiệm lớp, vị giáo viên Đặng Khải kia, Mục Hạ, Mục Bạch, Triệu Khôn Tam, chủ nhiệm lớp Tiết Mộc sinh, học sinh ở lớp 8

cùng với Mục Ninh Tuyết, tất cả mọi người đều choáng váng

Mà Mục Trác Vân kia, trên khuôn mặt thì u ám tới cực điểm rồi!

“Kẹo kẹt ~ kẹt kẹt ~ kẹt kẹt ~~~~~”

Phần nộ hóa thật, dưới chân Mục Trác Vân nhanh chóng đông lạnh lại thành một khối băng tinh vô cùng rắn chắc, hàn khí kia cũng giống như nội tâm của hắn đang tức giận phun trào ở trong không khí!!

Mục Trác Vân đã nổi giận, thật sự nổi giận rồi!

Đã rất nhiều năm rồi không có ai dám trước mặt hắn nói chuyện như vậy. Nói hắn ở Bắc Thành chính là vị vua cũng không ngoa. Những nhân vật ngang hàng cao tăng ở trong cái thành này như hiệu trưởng ma pháp trung học, cao tăng của Hiệp hội ma pháp, thợ săn của liên minh Đăng Ngải đều trước mặt hắn khách khách khí khí. Toàn bộ tiểu bối ở trong trang viên ở trước mặt hắn đều không dám thờ mạnh, thế mà cái thằng nhà quê Mạc Phàm này, rốt cuộc ai đã cho nó ăn gan hùm mà nó dám nói chuyện như vậy với hắn!

Lạnh lẽo!!

Sự lãnh lẽo kinh khủng từ hàn băng!!

Lấy Mục Trác Vân làm trung tâm, cái sân huấn luyện nguyên bản toàn là cát với sỏi chỉ trong ngắn ngủi vài giây, toàn bộ đã bị đông cứng thành những băng tinh rắn chắc!

Hơi thở lạnh giá phù phù thổi ra, mùa hè nóng bức bỗng nhiên biến thành mùa đông rét buốt, mà sân huấn luyện cũng nhanh chóng biến thành một sân băng lớn, trắng giống như mặt gương vậy.

Hình ảnh chấn động bậc này đã làm tất cả học sinh toàn trường kêu lên sợ hãi!

Sân huấn luyện nháy mắt biến thành băng mà Mục Trác Vân vẫn chưa phóng thích ra ma pháp, chỉ dựa vào hơi thở của mình phóng thích ra đã biến tất cả thành băng, điều này chứng tỏ tu vi của hắn phải có cảnh giới cao như thế nào a!

Nếu đem so sánh với Băng mạn nho nhỏ kia của Mục Bạch, Mục Trác Vân quả thực chính là một con quái vật khổng lồ, không thể đánh động được.

“Trác Vân, khống chế cảm xúc của mình lại một chút, nơi này là trường học, còn có những học sinh đến năng lực phòng ngự đều không có.” Vị thợ săn liên minh giáo viên Đăng Khải bỗng nhiên đứng dậy, chắn giữa Mục Trác Vân và Mạc Phàm.

Bị Đăng Khải chắn trước mặt, lực lượng đáng sợ kia của Mục Trác Vân cũng bị suy yếu đi vài phần, bất quá những người đứng ở xung quanh vẫn như cũ bị kinh sợ đến nổi hô hấp cũng khó khăn.

Thấy Đăng Khải đứng dậy, trong một số ít người xung quanh có thể hoạt động tự nhiên được lão sư Đường Nguyệt bước chân cũng dừng lại.

Đường Nguyệt không cho phép Mục Trác Vân dẫm thương học sinh của mình, mặc dù nàng chưa chắc đã là đối thủ của gia chủ gia tộc Băng hệ Mục Trác Vân này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Mắng cho sưng miệng

“Mạc Phàm, nguoi, nguoi... Cái thằng hỗn trưởng này, nguoi đang nói cái quái gì vậy, nguoi lập tức xin lỗi Mục Trác Vân tiên sinh ngay!”

Mục Hạ giận tím mặt nói.

Thằng nhãi Mạc Phàm này, rốt cuộc là đại đột hết thuốc chữa hay là làm sao?? Ở trước mặt Mục Trác Vân mà cũng dám nói như vậy, không phải cả gia đình hắn đều chán sống rồi đó chứ!

“Xin lỗi, tất nhiên là có thể, nhưng hắn cũng phải xin lỗi lại ta chuyện 3 năm trước, đừng cậy tu vi cao, có quyền lực lớn mà dọa ta. Tu vi của hắn cao như vậy lại đi khi dễ một học sinh chưa đủ 18 tuổi như ta, nếu như hắn bằng tuổi của ta, không khéo ta đánh cho răng rơi đầy đất!”

Mạc Phàm không sợ trời, không sợ đất giờ khắc này biểu diễn ra vô cùng nhuần nhuyễn.

“ĐMM!”

Mục Trác Vân bị tên tiểu tử hỗn đản này chọc cho điên lên, liền tuôn ra lời thô tục.

Mục Trác Vân hẳn tuy rằng tuổi tác đã lớn, dù hiện tại có Mục Ninh Tuyết thiên tư hơn người kia, thì hẳn cũng xem như là một nhân vật thiên tài. Bọn học sinh ở trường cao trung mà pháp Thiên Lan còn không đáng lọt vào trong mắt hắn.

“Mạc Phàm, cái thằng hỗn trướng này, mày thật to gan lớn mật, đừng nói Mục Trác Vân lão gia khi còn trẻ, đến ngay cả hiện tại tùy tiện một cái hạch tâm đệ tử của Mục thị thế gia chúng ta, thì một chiêu cũng đủ đem ngươi đánh ngã rồi!”

“Đừng, đừng, thậm chí cũng không cần đệ tử trong tộc, Mục Bạch ta cũng có thể cùng ngươi quyết đấu ma pháp, nếu như ngươi thua, lập tức quỳ xuống trước mặt Mục lão nói lời xin lỗi!”

Lúc này Mục Bạch đã sống dậy, hơn nữa còn chọn thời điểm vô cùng chính xác, ở trước mặt Mục Trác Vân đương đầu với cậu.

Mục Bạch hẳn cùng với Mạc Phàm, là 2 người cùng thế hệ. Hai người công bằng quyết đấu, xem hẳn còn cái gì để nói nữa!

Có cái cơ này, trong quyết đấu Mục Bạch sẽ đem Mạc Phàm đánh gần chết mới thôi, hung hăng giải tòa nỗi bức tức cho lão gia Mục Trác Vân

“Không cần ngươi.”

Ngay tại lúc Mục Bạch chuẩn bị động thân, một âm thanh kiều ngạo lại mang theo vài phần lạnh băng truyền tới.

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển sang người vừa lên tiếng kia.

Người vừa lên tiếng chính là Mục Ninh Tuyết. Tại thời khắc ai có thể nghĩ được Mục Ninh Tuyết sẽ đứng ra chứ.

Mục Ninh Tuyết đi tới giữa phụ thân và Mạc Phàm. Cặp mắt như Thiên sơn băng tuyết mang theo vài phần giận dữ.

Người nàng giận đương nhiên là Mạc Phàm.

“Ngươi nói phụ thân ta chỉ biết khi dễ tiểu bối? Ngươi nói phụ thân ta chỉ biết dùng quyền lực chèn ép ngươi như vậy? Ngươi nói ngươi tu luyện thành ma pháp sư là dựa vào bản thân ngươi Được lắm, ta với ngươi cùng tuổi, ta với ngươi quyết đấu với nhau.” Giọng nói Mục Ninh Tuyết bình tĩnh mang theo vài phần cường thế của Băng sơn lãnh tuyết.

“Ninh Tuyết??”

Mục Trác Vân nhìn thấy con gái của mình đứng ra, trên mặt đang còn tức giận lập tức chuyển sang kinh ngạc.

Mạc Phàm nhìn Mục Ninh Tuyết cứ như vậy cùng mình đối mặt. Khuôn mặt hắn liền giống như người chết, cười không được nữa.

Có chút ý tứ nha, Mục Ninh Tuyết lại đứng ra.

Nói thật ra thì hẳn cùng với đồ vô tích sự Mục Bạch này so đấu thật chẳng có nghĩa lý gì cả. Ngày hôm nay hẳn đã đè ép Mục Bạch một bậc, nhưng mà để hắn so đấu với Mục Ninh Tuyết, là nữ thiên tài đệ nhất của Bắc Thành, cũng là Thiên chi kiều nữ của đế đô, thì việc hắn so đấu cùng nàng có ý nghĩa hơn nhiều.

“Ninh Tuyết, đối phó với gia hỏa này, chỉ cần ta là đủ, cần bản không cần ngươi làm như vậy....”

Mục Bạch vội vàng cười nói.

“Phụ thân ta bị người khác vũ nhục. Phụ thân ta có thể đại nhân đại lượng không cùng loại tiểu tặc chợ búa này so đo, nhưng ta thân là nữ nhi của người cũng không thể bỏ qua cho việc vũ nhục phụ thân này. Ta sẽ dùng quyết đấu công bằng ma pháp để giải quyết!”

Mục Ninh Tuyết nghiêm túc nói từng câu từng chữ, lời nói rõ ràng không từ nào có thể phản bác lại được.

“Hay! Nói rất hay, vị cô nương có ngạo khí băng tuyết này quả thật làm cho trường bối chúng ta rất là vui mừng, không hổ là đệ nhất thiên tài của Bắc thành chúng ta. Tuổi còn nhỏ mà thiên tư đã hơn người, lại còn có thể phân biệt đúng sai rõ ràng như thế.”

Giáo viên Đặng Khải lập tức khen ngợi.

Sau khi khen ngợi xong, giáo viên Đặng Khải lại gần Mục Trác Vân vỗ vỗ vai hắn 1 cái, tiếp tục nói:

“Trác Vân huynh đệ, ngươi không cần phải giết tiểu tử ăn nói lỗ mãng này. Chuyện này cũng là chuyện nhỏ thôi, không quá quan trọng. Hắn cũng không biết tới cái thực lực nghiền nát năm đó của ngươi, mà người thì cũng không có khả năng quay trở lại năm 16 tuổi để có thể cùng hắn quyết đấu 1 trận. Chuyện này có lẽ nên để nữ nhi Mục Ninh Tuyết của ngươi làm chủ đi, để cho tiểu tử không biết trời cao đất dày này không còn lời nào để nói.”

Mục Trác Vân im lặng nhìn Đặng Khải.

Đặng Khải thấy tâm tình Mục Trác Vân có vẻ mềm dịu xuống một chút, hơi hơi mỉm cười, rồi đi tới trước mặt Mạc Phàm, nói:

“Mạc Phàm phải không?? Ta là người phụ trách liên minh thợ săn. Ta có thể nói rằng ngày hôm nay người đã có một hành động phải dùng từ vô tri ngu xuẩn tới cực điểm để hình dung, bắt quá, người nên vì bản thân người mà tới trước mặt Mục Trác Vân tiên sinh xin lỗi vì hành động lỗ mãng này. Hắn đối với Bắc Thành làm ra cống hiến rất nhiều, không phải loại thiếu niên như người có thể hiểu được.”

“Xin lỗi, cũng không phải là chuyện khó. Ta có thể mang trên người bụi gai, rồi dùng phương thức truyền thống là đập đầu để tạ lỗi với hắn, đập cho đến khi hắn vừa lòng mới thôi. Nhưng điều kiện tiên quyết là Mục thị bọn họ có bản lĩnh xin lỗi ta hay không? Sao người không hỏi lại hắn, 3 năm trước hắn đã nói những gì với gia đình ta? Muốn ta nói lời xin lỗi thì trước hết hắn phải nói lời xin lỗi chuyện 3 năm trước cái đã. Nếu đã là nhân vật có quyền lực của Bắc Thành, thì cũng hiểu không nên động vào tiểu nhân vật. Tiểu nhân vật là những người biết chắc chắn sẽ bị các người một tát chết tươi, nhưng trước khi chết, thì cũng mắng cho các người máu bầm lên não!”

Mạc Phàm không hề có kỵ tiếp tục mắng chửi.

“Đây là xã hội có luật pháp cai trị, làm sao có thể có chuyện như vậy xảy ra chứ, tốt nhất là đuổi người ra khỏi trường.” Hiệu trưởng trừng lông mày nói.

“Ài, chuyện đã tới nước này, có lẽ không thể cứu vãn được nữa rồi. Thôi thì cứ theo như lời Mục Ninh Tuyết đã nói, nàng sẽ cùng người quyết đấu ma pháp, người thua, thì tới xin lỗi Mục Trác Vân, xin lỗi cho tới khi hắn vừa lòng mới thôi, nếu như Mục Ninh Tuyết thua...” Đặng Khải nói đến đây, ánh mắt quay sang nhìn Mục Trác Vân.

Mục Trác Vân hừ lạnh một tiếng: “Ninh Tuyết làm sao có thể thua được chứ.”

“Người cũng đừng nhiều lời vô dụng như vậy nữa! Người chỉ cần nói người có hay là không là được?” Trong lời nói Mạc Phàm mang theo vài phần sắc bén!

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update mới nhất tại đây.

Cái loại tôn nghiêm này cũng không phải do bọn họ là người của đại thế gia mà trở nên cao quý nhiều hơn, càng không phải vì mình là người đầu đường xó chợ nên yếu hơn. Mạc Phàm chỉ là một tiểu nhân vật, mà tiểu nhân vật thì có thù tất báo!

Đề cho hắn gia nhập Mục thị?

Hắn cũng chưa có quên, 3 năm trước đây Mục Trác Vân kia đối xử với gia đình hắn chẳng khác gì chó, nếu chỉ vì Mục Trác Vân kia ném cho một khúc xương mà liền tung ta tung tăng trở về, thì cho dù hắn có là cậu, thì không phải hắn cùng Triệu Khôn Tam, Mục Bạch giống nhau sao??

Về phần mắng Mục Trác Vân??

Đó là điều bình thường.

3 năm trước, khi hắn mới chỉ có 13 tuổi đã dám chỉ thẳng vào mặt Mục Trác Vân mắng hắn là lão hỗn đản. Ngày hôm nay hắn đã 16 -17 tuổi, chẳng lẽ lại đi sợ lão hay sao??

Một lần bị răn cấm, 10 năm sợ dây thừng. Những lời này có lẽ không thích hợp với Mạc Phàm hắn cho lắm. Xà dám cấm hắn, thì hắn sẽ đem con xà đó làm dây thừng vứt chơi!

Đương nhiên, hiện tại, trong ánh mắt của mọi người hắn chỉ là một con kiến nhỏ bé, dù có chạy trốn thế nào cũng không thể thoát được bàn chân to lớn kia, đã như vậy sao hắn lại không thể mắng cho sướng miệng chứ.

“Trác Vân lão huynh, ý của người thế nào?” Đặng Khải làm ra bộ dáng của người hòa giải nói.

Hiện tại, Sự việc đang ở trước mặt học sinh và giáo viên toàn trường nổi lên tranh chấp cùng mắng chửi. Nếu như có thể đem cái cục diện khó khăn này chuyển sang hình thức quyết đấu ma pháp công bằng, thì có lẽ đó là chuyện tốt nhất. Nếu không một khi sự tình kia xảy ra, Người học sinh Mạc Phàm này bị đuổi ra khỏi trường, thì điều này không còn ý nghĩa gì nữa. Điều này còn làm cho nhà trường tổn thất mất một nhân tài, mất đi một mầm mống tốt đệ nhất mà Thiên Lan ma pháp cao trung có thể đoạt được.

“Ta còn không trị được cái loại người nhỏ bé này sao!”

Ánh mắt Mục Trác Vân nhìn lướt qua Mục Ninh Tuyết nói:

“Ninh Tuyết, việc này không cần tới người.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Phàm ca người không có tự trọng sao?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mục Ninh Tuyết vừa nghe xong, lông mày liền nhăn lại.

“Con nuôi ta Vũ Ngang cùng với người tuổi tương đương nhau, để hắn quyết đấu với người đi.” Mục Trác Vân nói.

“Hay là...” Mục Ninh Tuyết định nói thêm điều gì.

Mục Trác Vân căn bản không cho Mục Ninh Tuyết có cơ hội nói tiếp, liền quay sang nói với Đặng Khải:

“Đặng Khải, ta biết người muốn chiếu cố tiểu bối, nhưng tiểu bối này ăn nói lỗ mãng với ta, người cũng nghe thấy đấy. Ta nể người nhường một bước, để cho hắn cùng con nuôi Vũ Ngang của ta tỷ thí với nhau. Hắn thua, tiểu tử này phải dập đầu xin lỗi ta cho tới khi ta vừa lòng mới thôi. Hắn thắng, ta sẽ nhận lỗi lại hắn sự tình 3 năm trước đây, Mục Trác Vân ta nói được làm được!”

Mục Bạch cùng Mục Hạ vừa nghe thấy, khuôn mặt liền tươi cười hẳn lên.

Vũ Ngang lại đề cho Vũ Ngang xuất thủ!

Vẫn là Mục Trác Vân sắc sảo đoán được chuyện Mục Ninh Tuyết đứng ra kỳ thực hơn phân nửa là đang giải vây giúp tiểu tử này.

Mục Trác Vân hẳn làm sao có thể bỏ qua cho Mạc Phàm được chứ, ngay cả khi Mục Ninh Tuyết có lòng muốn giải vây giúp hắn cũng không thể nuốt xuống khẩu khí này.

Vũ Ngang là một thằng tu luyện như điên ở trong toàn bộ đệ tử của Mục thị thế gia. Mọi người vừa nghe tới tên người này, cả người không rét mà run. Nếu Vũ Ngang đã ra tay thì cam đoan tiểu tử Mạc Phàm này chết rất thảm!

“Hiệp hội Ma pháp có quy định, quyết đấu ma pháp hai bên phải đủ 18 tuổi trở lên. Cho nên, chuyện này sẽ do ta Đặng Khải làm nhân chứng. Khi Mạc Phàm và Vũ Ngang đủ 18 tuổi, thì ngày hôm đó sẽ tiến hành quyết đấu ma pháp!”

Đặng Khải nghiêm túc nói.

Mục Trác Vân hừ lạnh một tiếng, xem như đã đáp ứng.

Mạc Phàm gật gật đầu nói:

“Dù sao thì ta cùng với nữ hài quyết đấu, vẫn là không xuống tay được, đòi một nam tử cũng tốt! Ta sẽ đánh cho hắn đến nỗi cha mẹ đều nhận không ra!”

Mục Trác Vân mặc cho Mạc Phàm còn ở nơi đó miệng lưỡi tron tru. Hắn đứng đó vuốt vuốt chòm râu.

Cứ đợi đấy, tới 18 tuổi quyết đấu ma pháp, còn không để cho người chết rất thảm sao, thậm chí đến nỗi chỉ còn cái da không, tôn nghiêm mất hết!

Hiệp hội Ma pháp, Liên minh thợ săn, Trường học ma pháp, những tổ chức này toàn bộ đều bảo hộ ma pháp học sinh vô điều kiện, nhưng chỉ cần qua 18 tuổi, thành ma pháp sư trưởng thành thì để xem bọn họ bảo hộ người kiểu gì.

Hiện tại, Mục Trác Vân hẳn không cần phải chấp nhặt tiểu tử miệng thối này khi mà hắn mới chỉ có 16 tuổi, chờ qua 2 năm nữa, còn không hành hạ hắn chết đi sống lại sao?

.....

Mục Trác Vân tức giận rời đi, hiệu trưởng cùng các vị lãnh đạo khác tất nhiên là phụng bồi.

Thời điểm Mục Ninh Tuyết rời đi khẽ quay đầu lại nhìn Mạc Phàm với ý vị thâm trường, muốn nói điều gì nhưng lại không biết mở miệng ra sao.

Mạc Phàm biết Mục Ninh Tuyết muốn giúp đỡ hắn.

Đề nàng ra mặt giải quyết, thì so với việc Mục Trác Vân ra tay thì nhẹ hơn nhiều. Loại cấp bậc như Mục Trác Vân này một khi đã động thủ thì sẽ đả kích và hủy diệt tới Mạc Phàm cùng gia đình hắn.

Đáng tiếc, suy tính của nàng đã bị Mục Trác Vân nhìn thấu.

Mục Trác Vân biết Mục Ninh Tuyết chắc chắn sẽ thủ hạ lưu tình, cho nên hắn liền đổi sang người khác. Người đó là Vũ Ngang – kẻ nổi danh tu luyện điên cuồng nhất Mục thị tới đối phó Mạc Phàm. Mục Vũ Ngang xem Mục Trác Vân như cha, cho nên Mục Trác Vân hắn muốn Vũ Ngang giết chết Mạc Phàm, Vũ Ngang này chắc chắn sẽ không có nửa điểm do dự!

Mục Trác Vân không có lý do gì lại nương tay với một nhân vật nhỏ nhỏ lại dám mắng chửi mình như vậy. Tạm thời cứ để hắn tiêu sái trong trường học 2 năm nữa, một khi tốt nghiệp, cho dù có đẹp trai đi nữa, cùng Mục thị đối đầu, chán sống!

.....

.....

Sau một hồi phong ba, rốt cuộc cũng bình thường trở lại.

Bạn học trong lớp nhìn Mạc Phàm sau 1 giây biến thành học thần, rồi lại nhớ tới chuyện hắn vừa làm ra kinh động kia, tất cả đều nói không nên lời.

Cái thằng Mạc Phàm này, quả thực là bị điên rồi!

Cùng Mục Thị thế gia đối đầu, một trong những đại gia tộc ma pháp, đại thế gia, tùy tiện họ lời ra một người cũng đủ để nghiền nát cái Thiện Lan ma pháp cao trung này rồi...

Nói trắng ra thì, Mục Bạch ở ma pháp cao trung là một trong những học sinh siêu cấp của lớp dẫn đầu, thế mà ở trong gia tộc bất quá cũng chỉ là đệ tử chi thứ mà thôi!

Mạc Phàm ngơ ngác hôm nay biểu hiện qua thực làm mọi người giật mình, nhưng vấn đề là điều này không có nghĩa là người đủ tư cách để khiêu chiến với một con quái vật không lồ như Mục thị gia tộc!

Ai, vốn là có thể vượt Vũ Môn, thế mà lại hủy hoại không còn tí gì.

Ai mà không biết ở Bắc Thành nhất tộc lớn nhất là Mục thị chứ, đắc tội với Mục thị, từ nay về sau ngươi sẽ sống không yên ổn đâu.

Ở trường học, cũng chỉ là miễn cưỡng cho người một nơi bảo hộ an toàn, khi ra ngoài xã hội, chắc chắn sẽ bị hành hạ đến thậm không dám nhìn nữa!

Tùy tiện quá, tại sao phải tùy tiện như vậy chứ, cơ hội mà bao nhiêu người chờ mong, cứ như vậy bị Mạc Phàm hắn tùy tiện cho rớt, để rồi hắn lại dựng lên một cái đại địch như vậy.

.....

“Phàm Ca, người cũng quá đẹp trai rồi, chúng ta sợ lão gia tử Trác Vân kia muốn chết, không ngờ người lại dám mắng lão là lão hỗn đản không chỉ có một lần, hahaha, kỳ thật chúng ta rất nhiều người ở trong lòng chỉ dám mắng lão là lão hỗn đản.”

Trương Tiểu Hào thấy tính cách của mình như vậy, nên khá là xấu hổ, nhưng hắn lại đặc biệt sùng bái vị đại ca Mạc Phàm này. Lần này việc Mạc Phàm làm đã biến Mạc Phàm thành một vị vua ở trong lòng hắn vậy. Trước kia Mạc Phàm cũng rất được mọi người yêu mến, Triệu Khôn Tam trước kia cũng là đi theo đại ca Mạc Phàm để hỗn. Sau khi xảy ra sự việc kia, Triệu Khôn Tam mới đầu phục Mạc Bạch, từ đó rất nhiều người cũng không dám chơi với Mạc Phàm nữa.

Trương Tiểu Hào chính là bạn trung thành của Mạc Phàm. Hắn không quan tâm Mạc Phàm làm ra những chuyện khác người. Tất cả mọi việc Mạc Phàm làm hắn đều tán thành hết!

Chuyện 3 năm trước kia, Trương Tiểu Hào cũng có biết, hiện tại thấy Mạc Phàm không hề sợ hãi phản kích như vậy, càng làm cho tâm hắn sinh ra kính nể, chính mình cả đời này có một vị đại ca khí phách như vậy a!

“Vậy người nói xem, Mục Ninh Tuyết có phải hay không bị ta làm cho say mê?” Mạc Phàm rất là tự sướng nhưong nhưong lòng mày.

“Oạch... Điều này cũng khó nói mà, dù sao lão hỗn đản cũng là cha nàng.” Trương Tiểu Hào nói.

“Ai, hôm nay tâm tình ta rất tốt. Giờ tới nhà ăn đi, ta sẽ đãi ngốc tử ngươi thêm mấy quả trứng.”

Mạc Phàm vỗ vỗ lên bả vai Trương Tiểu Hào, rất là đắc ý hướng nhà ăn đi tới.

“Ha ha, người nếu như hồi nãy mà nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của Mục Bạch cùng Triệu Khôn Tam, chắc chắn sẽ còn vui hơn nữa.” Trương Tiểu Hầu vui vẻ phun ra một ngụm ác khí.

Chớ sắn Triệu Khôn Tam kia, rõ ràng mặt bị đánh cho sưng lên rồi. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ được tu vi Mục Phàm so với hắn không phải là cao hơn một bậc. Mà Mục Bạch, càng không cần nhiều lời. Cả ngày huênh hoang tự đắc rằng lão tử là thiên hạ đệ nhất ở nơi này, kết quả là, còn không phải bị anh minh thần võ Phàm Ca xử lý hay sao??

Cũng giống như là, Mục Bạch để lấy lòng, hắn nguyện làm con của Mục Hạ, hy vọng Mục Hạ hắn có thể giúp hắn tiến vào đệ tử hạch tâm của Mục Thị gia tộc để tu luyện... Kết quả là lão hỗn đản còn không thèm nhìn hắn lấy vài lần, ngược lại, lại nhìn trộm Mục Phàm. Để cho người ta trông mất lú lười chính là Mục Phàm lại dám đem cái mà Mục Bạch hắn hằng mơ ước vứt xuống chỗ khác gì đồ rác rưởi, rồi lại chửi thẳng vào mặt lão hỗn đản, sáng khoái, thật là sáng khoái!

Không biết lão hỗn đản Mục Trác Vân nghĩ như thế nào. 3 năm trước không phải lão hỗn đản này đã lĩnh giáo qua tính cách hung bạo cùng lời lẽ như rắn độc này rồi hay sao. Ngày hôm nay hắn còn vọng tưởng rằng hắn bỏ qua được hiềm khích lúc trước là có thể mời chào được hay sao? Kết quả là sai kịch bản bị Mục Phàm mang cho máu chó phun đầy đầu.

Ngày hôm nay huyết áp của lão hỗn đản Mục Trác Vân chắc sẽ là tăng lên không ít đi!

“Nhưng mà Phàm ca, nếu như lão hỗn đản thật sự đem tiểu công chúa cùng của hồi môn đóng gói đem tới tận cửa cầu người tiến vào Mục thị, người cũng thật sự cự tuyệt sao?” Trương Tiểu Hầu run run hỏi một câu.

“Dĩ nhiên là đồng ý!”

“Ta khinh, Phàm ca người không có tự trọng sao?”

“A, người nói hình như rất đúng.” Mục Phàm đột nhiên vuốt vuốt cằm suy tư.

“Người cũng cảm thấy mình không có lòng tự trọng?”

“Haha, ta có nói là, muốn lão hỗn đản xin lỗi ta một câu, chứ ta có bảo hắn đem Mục Ninh Tuyết cùng của hồi môn đóng gói tặng cho ta đâu!” Mục Phàm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tinh trần ma khí

“Phàm ca, người cũng đừng mơ mộng hão huyền nữa, Vũ Ngang kia hắn biến thái là thật đấy. Người còn có thể thấy mình phát dương rực rỡ sau 18 tuổi nữa hay không còn chưa biết, chứ nói gì đến cưới được tiểu công chúa.”

“Vũ Ngang? Hừ hừ, người xem ta đánh hắn răng rơi đầy đất!”

Ngày trước, Mục Phàm còn đắn đo suy nghĩ một chút xem bản thân hắn có thể đấu nổi Mục Thị hay không, bây giờ lớn hơn Mục Phàm hắn há lại sợ bọn đệ tử trẻ tuổi này sao?

Tay trái Hòa Tư, thiêu cho bọn hắn cháy không còn cọng lông; Tay phải Lôi Ấn, oanh cho bọn hắn da tróc thịt bong!

.....

Sau khi công bố thành tích cuối cùng của sát hạch hàng năm, Mục Phàm dựa vào thành tích ưu việt của mình đã chiếm chỗ ngồi vững vị trí thứ nhất. Vị trí mà được bao nhiêu ánh mắt hâm mộ, cuồng nhiệt nhìn.

Mục Phàm, người này là thần thánh phương nào vậy? Thành tích kiểm tra lại quá trâu bò như vậy?? Trên cả Lôi hệ Hứa Chiêu Đình cùng với Băng hệ Mục Bạch thế gia??

Thành tích này đã làm vô số người mở rộng tầm mắt. Lại còn có sự kiện Mục Phàm ở trước mặt mọi người chửi mắng Mục Trác Vân, dưới sự chứng giám của giáo viên Đặng Khải quyết đấu với đệ tử Mục thị liền được mọi người nhanh chóng truyền tai cho nhau. Do vậy không bao lâu ở trong trường Mục Phàm liền nổi danh, từ một người sắp bị đuổi ra khỏi trường biến thành nhân vật truyền kỳ học thần được mọi người hâm mộ, và cũng là người học sinh có một không hai trong lịch sử Bắc Thành tìm con đường chết như vậy!

Đối với những người từng trải mà nói, Thiên Lan ma pháp cao trung chính là nơi thành lập dành cho ma pháp sư bình dân. Ở trong này có 1500 học sinh thì chỉ có một số ít là tương đối lợi hại, nhưng nếu đem so sánh với đại học ma pháp cùng với đó là những thế gia có nội tình hùng hậu, thì hoàn toàn

không thể đánh đồng được, giống như Liên minh Thợ săn, Hiệp hội Ma pháp, Đại thế gia, Đại gia tộc tùy tiện lấy ra một vị ma pháp sư, thì người đó cũng đủ để nghiền nát bọn họ.

Trường học thực sự là lựa chọn tốt nhất để mọi người có thể cá chép vượt Vũ môn, nhưng điều đó không có nghĩa rằng họ có thể ngang hàng được với ma pháp nhị đại, ma nhị đại đâu!

Mạc Phàm đối với chuyện được mọi người chú ý tới thì hoàn toàn phớt lờ đi. Hắn ngoại trừ minh tu, luyện tập phóng thích ra, thì việc còn lại chính là ăn với ngủ.

Điều quan trọng nhất là, Mạc Phàm hẳn bị phân phối tới lớp dẫn đầu.

Lớp dẫn đầu tổng cộng có 100 học sinh. Bọn hắn đều tới phòng học rộng lớn để học, ở sân huấn luyện lớn để tập.

Người được nhận vào lớp dẫn đầu, hầu hết mọi người đã khổng chế được 7 viên ngôi sao, chỉ có một số ít người là chưa thuần thực phóng thích ma pháp.

Lão sư thực tiễn vẫn như cũ là lão sư Đường Nguyệt, vị lão sư này tuy rằng mới tới làm lão sư thực tiễn, nhưng nghe đầu tu vi mạnh nhất trong tất cả lão sư thực tiễn. Mặc dù năng mới tới trường này được có nửa năm, nhưng về phần thực tiễn dành cho lớp dẫn đầu đều do một tay nàng dạy dỗ.

Chủ nhiệm lớp dẫn đầu vẫn là Tiết Mộc Sinh.

Hắn ở lớp kia ra được 2 cái S cấp, cái này lớp dẫn đầu hẳn không chủ nhiệm lớp thì ai chủ nhiệm lớp nữa?

Ít nhiều chuyện này cũng từ Mạc Phàm mà ra, nên Tiết Mộc Sinh hẳn được lãnh đạo giáo viên chú ý tới. Tất nhiên lãnh đạo giáo viên cũng đã dặn dò mấy trăm lần rằng Tiết Mộc Sinh phải chú ý mở mang đầu óc thật tốt cho Mạc Phàm, người có tính cách phản nghịch kia.

Đối với việc này Tiết Mộc Sinh cũng cảm thấy đau đầu. Hắn cảm thấy gia hỏa Mạc Phàm này bất luận là học dốt như bò hay học thần, thì đều là một pho tượng Phật lớn, không thể hầu hạ được.

.....

Bất tri bất giác, học kỳ mới đã trôi qua được 1 tháng.

Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh đang còn đứng ở đại sảnh phòng học lớn giảng bài. Hắn khụ mạnh 1 tiếng, ý bảo học sinh không chế cảm xúc kích động của mình lại một chút.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update mới nhất tại đây.

Ngày hôm nay, bọn học sinh này kích động vì cái gì vậy?

Ngày hôm nay nhà trường có đem Tinh Trần Ma Khí tiến hành phân phối cho mỗi người. Nếu là lớp học sinh dẫn đầu, thầy giáo ngoài trừ được hưởng lợi từ việc dẫn dắt lớp dẫn đầu tất nhiên còn có thêm một cái phúc lợi quan trọng nữa.

Những tổ chức lớn ma pháp cùng thế gia ma pháp sở dĩ luôn đứng trên ma pháp sư bình dân nhiều như vậy, ngoài trừ bọn họ nắm giữ tri thức phong phú, bí quyết, kinh nghiệm lịch lãm, càng quan trọng hơn là bọn họ có Tinh trần ma khí.

Nói như vậy, kinh nghiệm, tri thức, bí quyết, dạy dỗ được xem như là phần mềm, thì Tinh trần ma khí chính là phần cứng!

Người trong đại thế gia, phần mềm đầy đủ hết, kỹ thuật thì dẫn đầu. Những điều đó, giả sử ma pháp sư bình dân có thể lĩnh hội hết được từ trường học, nhưng thứ phần cứng này cũng không thể cùng bọn họ đánh đồng được.

Tinh trần ma khí là thứ đồ chơi để phát triển cho bọn trẻ khi lên cấp, có thể dưỡng hồn, dưỡng tu. Người tu luyện nhanh chóng giảm bớt minh tu, giảm bớt minh tu rồi thì có thể giảm bớt được mệt nhọc, giảm bớt mệt nhọc thì tu luyện sẽ nhiều hơn, hay nói cách khác, đó chính là máy tản nhiệt, là giảm thời gian minh tu.

Không còn cách nào khác, Mạc Phàm hẳn cũng không phải là người có đũa thần chường. Hắn tất nhiên là từ trong trường học kiểm lấy tài nguyên tu luyện rồi.

Mà trong trường học cạnh tranh tương đối lớn, giống như là đái cát từ biển vậy!

Cũng may, lần này hắn chiếm được vị trí đệ nhất, từ trường học chiếm được tài nguyên ma pháp hẳn là không ít đi, do đó hắn có thể yên tâm tu luyện.

“Chúng ta sẽ dựa vào thành tích kiểm tra sát hạch hằng năm của các người để phân phối Tinh trần ma khí và thời gian sử dụng chúng. Thứ tự càng cao, thì thời gian sử dụng càng là lâu. Đương nhiên, trường học chúng ta cũng rất có nhân tính. Mỗi một cái Tinh trần ma khí quý giá, chúng ta đều sẽ tiến hành kiểm tra, sau đó lại một lần nữa tiến hành xếp hạng, vì vậy khi phân phối Tinh trần ma khí quý giá cũng sẽ thay đổi theo bảng xếp hạng mới. ... Điều quan trọng nhất chính là, các người hiện tại tuy là học sinh của lớp dẫn đầu, có được ưu thế mà các lớp bình thường không thể có được, nhưng dù là như thế các người cũng đừng cảm thấy sau 2 năm nữa liền có thể tài giỏi, cao cấp không cần phải lo nữa. Kỳ kiểm tra sắp tới, 10 người đứng cuối cùng của lớp sẽ bị đẩy xuống lớp bình thường, và 10 người dẫn đầu ở lớp bình thường sẽ được đẩy lên lớp dẫn đầu, cho nên các người sẽ có áp lực cạnh tranh lớn

hon nữa!”

Tiết Mộc Sinh nói.

Điều này so với thế giới khoa học cũng không có gì là khác biệt, Mạc Phàm cũng cảm thấy bình thường.

Rất nhiều người họ không thích đến trường học, cũng không thích thi đại học, nhưng có một câu nói cấm có sai: Không có trường học, không có thi đại học thì các người làm sao có thể đấu được với những người giàu có??

Tài nguyên ở trường học chưa chắc đã kém hơn các đại thể gia, khác nhau ở chỗ ở nơi này các người có thể đào cát từ biển.

Có một câu nói mà toàn dân đều biết đó là: Có tiền có tất cả!

.....

“Mạc Phàm, người là đệ nhất trong lớp, dĩ nhiên người sẽ là người có thời gian sử dụng Tinh Trần ma khí lâu nhất, nhưng xét thấy hành vi không tôn kính trường bối của người ở trong kỳ sát hạch hằng năm kia, thời gian của người sẽ bị rút ngắn lại từ 1 tháng biến thành 10 ngày. Đây là trừng phạt dành cho người!”

Về mặt Tiết Mộc Sinh nghiêm túc, nói.

“A, 1 tháng biến thành 10 ngày, thế này trừng phạt nặng quá rồi, nếu như lúc ấy nhìn được không có làm quá, thì cái 1 tháng thời gian này đủ để kéo dài khoảng cách mọi người rất xa rồi.” Các học sinh xôn xao nghị luận.

“Nếu hấn dứt khoát cúi đầu, đồng ý gia nhập Mục thị, thì không khéo còn được nhiều hơn nữa!”

“Đúng vậy, làm người tại sao lại có cốt khí như vậy.”

Tiết Mộc Sinh trừng mắt, làm tất cả học sinh im lặng.

“Mạc Phàm, người đối với trừng phạt này có gì dị nghị không?” Tiết Mộc Sinh nói.

“Không có.” Mạc Phàm trả lời.

Thứ Tinh trần ma khí này, Mạc Phàm hấn rất là cần, thời gian tu luyện của hấn hầu như dài hơn người bình thường, có thêm Tinh Trần Ma khí thì chả khác nào làm ít ăn nhiều!

Nhưng mà, dưới tình huống lâu dài thì quả thật là làm ít ăn nhiều, nhưng nếu để cho hấn giữ được 1 tháng gì đó, thì cái này chả khác gì một điểm râu ria.

“Lục trà na, ta hỏi người một vấn đề.” Mạc Phàm tiến tới bên cạnh Mục Bạch ở trên cái bàn bên kia, về mặt đứng đắn hỏi.

“Mẹ người chứ, hỏi ta cái gì?” Tinh tình Mục Bạch liền bạo phát ngay lập tức.

“Được, Mục Bạch, ta hỏi người một vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tiểu cá chạch trụy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Có rầm mau thả.”

Mục Bạch giống như là oán phụ. Hắn không thèm nghĩ nhiều liền liếc mắt nhìn Mục Phàm một cái, dù biết rằng Mục Phàm hẳn ta cố ý nhưng hắn không hiểu vì có gì thẳng chó Mục Phàm này lại đi tới hỏi chuyện mình. Minh với hắn là thủy hỏa bất dung mà.

“Cái người tên gọi là Vũ Ngang kia, có phải hẳn 1 năm có 365 ngày đều dùng Tinh trần ma khí để dưỡng (tắm bồn) hay không?” Mục Phàm hỏi.

Mục Bạch cười lạnh 1 tiếng, nói:

“Lúc đầu, hẳn nhiều lắm là mỗi năm nhận được 3-4 tháng sử dụng Tinh trần ma khí, nhưng nhờ có người ban tặng, có lẽ giờ hẳn được sử dụng nửa năm trở lên!”

Mục Phàm gật gật đầu, tiếp tục hỏi:

“Ta khiêu khích lão hỗn đản như vậy, thế mà lão hỗn đản cũng không cho sử dụng hết cả năm Tinh trần ma khí cho gia hỏa Vũ Ngang này sao, là do hắn quá keo kiệt hay là hắn quá coi thường ta vậy?”

“Người nghĩ rằng Tinh trần ma khí là cục đá ở ven đường hay sao, 1 năm có thể vốc được 1 đồng à? Gia tộc có nhiều đệ tử như vậy, những thứ như Tinh trần ma khí chắc chắn là được sử dụng luân phiên rồi. Trong gia tộc chỉ có Mục Ninh Tuyết là được giữ Linh cấp Tinh trần ma khí để sử dụng thôi.” Mục Bạch khinh rẻ Mục Phàm nói.

“Linh cấp Tinh trần ma khí? Cái loại Tinh trần ma khí này còn phân chia cấp bậc sao?” Mục Phàm có chút ngạc nhiên hỏi.

Hắn chỉ biết tới công dụng của Tinh trần ma khí, chứ không hề nghĩ tới Tinh trần ma khí còn phân chia cấp bậc nữa.

Mục Bạch nhìn Mục Phàm giống như nhìn một thằng ngu vậy. Thằng này quả thực quá ngu mà, cái gì cũng không biết, rốt cuộc hẳn làm sao mà tu luyện lên được S cấp vậy!

Mục Bạch liền tỏ ra khinh thường sự ngu ngốc của Mục Phàm, sau đó tỏ ra mình hiểu biết có tri thức, ở một bên nói:

“Tất nhiên là Tinh trần ma khí có phân chia cấp bậc rồi. Hầu hết chúng ta tiếp xúc dưỡng hồn ma khí đều là phạm cấp. Toàn bộ linh cấp ở Bắc Thành ước chừng đếm được trên đầu ngón tay.”

“Linh cấp thì có công hiệu gì?” Mục Phàm tiếp tục hỏi

“Phạm cấp, có lẽ giúp ma pháp sư mỗi ngày tăng lên thêm 20% thời gian tu luyện. Linh cấp, có thể giúp cho ma pháp sư mỗi ngày tăng lên thêm 40% thời gian tu luyện.” Mục Bạch nói.

Vừa nói về vấn đề Linh cấp Tinh trần ma khí, tâm tình Mục Bạch không khỏi chờ mong. Đối với bọn họ vừa mới bước vào con đường tu luyện mà nói, có một cái Linh cấp Tinh trần ma khí thật sự quá hoàn mỹ, thật sự quá dễ dàng vượt xa những người bạn cùng trang lứa để trở thành siêu quần bạt tụy (xuất thần)!

“Thì ra nó là như thế.” Mục Phàm như hiểu ra, gật gật đầu.

Một cái làm mát giảm bớt 20% cùng với một cái làm mát giảm bớt 40%, cái hiệu quả này tất nhiên là Mục Phàm hiểu rồi!

“Người cũng đừng nên vui mừng quá sớm, thời gian sử dụng ma khí để tu luyện của người chỉ có 10 ngày, mà ta thì được sử dụng tới 1 tháng, cho nên ta dễ dàng bỏ xa người tới cả vạn dặm!”

Mục Bạch bắt ngờ một chậu nước lạnh sang Mục Phàm

Mạc Phạm hấn cũng không thêm đề ý. Cả ngày cùng con chó, con mèo Mực Bạch, Triệu Khôn Tam đấu đá nhau cũng làm giá trị con người hấn xuống cấp. Đối thủ của hấn chính là những đệ tử hạch tâm của Mực thị được trời ưu ái tài nguyên. Không phải là hấn muốn quá quan trọng *, để cho lão hỗn đản phải đem nữ nhi cùng của hồi môn đóng gói đưa tới trước mặt nam nhân như hấn sao!

- quá quan trọng: vượt qua khó khăn để tiến lên.

“Các người nhớ kỹ, Tinh trần ma khí phi thường, phi thường trân quý. Các người một điểm cũng không được để hư hao. Hơn nữa khi hết thời gian sử dụng, các người cũng nên trả lại. Ta đã nhắc nhở các người rồi đó, việc này cũng không phải là việc để các người xem là trò đùa!” Tiết Mộc Sinh trầm giọng, nghiêm túc nói.

.....

Đêm tối, khi ký túc xá đã tắt đèn, toàn bộ sân trường hiện ra một mảnh tối tăm.

Sân thượng của khu dạy học, Mạc Phạm một thân một mình ngồi ở phía trên bể chứa nước.

Ngày hôm nay, hấn vừa mới nhận được Tinh trần ma khí. Tinh trần ma khí chính là một khối trần thạch nho nhỏ màu xanh thẫm, nó được đựng trong một chiếc hộp phi thường quý giá, có thể thấy Tinh Trần ma khí này rất được nhà trường coi trọng.

Tinh trần ma khí sau khi chế luyện qua, thì có một sợi xích màu trắng xuyên qua. Cái này giống như là hoa tai vậy để cho người tu luyện có thể mang ở trước ngực.

“Đeo lên ngay lập tức công hiệu à?” Mạc Phạm lầu bầu nói.

Hấn cúi đầu xuống, rồi chậm rãi đeo cái Tinh trần ma khí này lên cổ. Dây xích có chút dài làm cho cái Tinh trần ma khí này rơi ngay phía trước ngực Mạc Phạm.

“Đỉnh ~”

Đột nhiên, một âm thanh linh hoạt kỳ ảo vang lên từ trước ngực của Mạc Phạm.

Mạc Phạm sửng sốt một chút, rồi mới phản ứng lại...

Không phải trên cổ mình còn mang một cái tiểu hoa tai khác hay sao?

Cái hoa tai này có hình dáng con cá chạch, màu đen tuyền. Mình còn nhớ rõ ngày hôm đó khi mình thức tỉnh, nó không ngừng run rẩy.

Tinh trần ma khí vừa rồi hấn là đựng phải cá chạch trụy này, mới phát ra âm thanh như gõ trên nhạc cụ.

Cá chạch trụy này rốt cuộc là thứ gì vậy??

Thật ra Mạc Phạm cũng có nghiên cứu qua nó vài lần nhưng cũng không có nghiên cứu ra được gì, hơn nữa hấn còn tin chắc rằng cái cá chạch trụy này là nguyên nhân làm cho hấn xuyên không tới thế giới này.

Cá chạch trụy là do lão nhân bảo vệ cửa ở trường học sau núi tặng cho. Ngày đó mình mang cá chạch trụy này ngủ ở trong nhà tranh mới không biết được thế giới xảy ra dị biến, hay nói cách khác mình đã xuyên qua tới một thế giới song song...

Mạc Phạm vẫn luôn mang cá chạch trụy này từ đó tới giờ. Hấn có lo lắng một chút đem cá chạch trụy lấy xuống, nó lại trở về hình dáng lúc ban đầu... Mẹ nó chứ vất vả lắm tao mới học được Hòa Tư cùng với Lôi ấn đây!

“Thôi, kệ cha nó, tốt nhất là nên tiếp tục tu luyện. Gia hỏa Vũ Ngang này cũng không dễ dàng đối phó như vậy. Huống hồ, muốn lão hỗn đản này đem nữ nhi của mình đóng gói đưa lại cho ta, nếu ta không có thực lực thì cũng không làm được!” Mạc Phạm lầm bầm.

Sau khi bỏ cá chạch trụy xuống, Mạc Phạm liền dùng ý niệm của mình xâm nhập vào bên trong Tinh Trần ma khí vừa nhận được.

Ý niệm là tinh thần lực cường đại của ma pháp sư sau này sinh ra. Tập trung tinh thần ý niệm khóa định ở một nơi, không những có thể cảm nhận được ma năng ba động hay một loại ba động khác thường ở nơi đó, mà còn có thể tăng cường thính giác, khứu giác, thị giác, xúc giác thêm mạnh hơn.

“Kỳ lạ, sao lại không có phản ứng. Không phải Tiết Mộc Sinh từng nói, chỉ cần xâm nhập ý niệm, ở trong đó lưu lại một cái ấn ký tinh thần, thì Tinh trần ma khí sẽ đem cỗ năng lượng tinh thần ở trong đó truyền lại về trong thân thể mình để tắm bổ, làm giảm đi tinh thần lực mệt mỏi hay sao??”

Mạc Phạm thử đi thử lại vài lần, trước sau như một vẫn không cảm giác Tinh Thần Ma khí ba động như Tiết Mộc Sinh từng nói là sẽ sinh ra phản ứng kỳ diệu.

A?

Ngược lại Cá chạch trụy lại có năng lượng tràn ra?

Trong lòng Mạc Phàm dâng lên một trận kinh ngạc, vội vội vàng vàng đem ý niệm xâm nhập vào trong cá chạch trụy.

Sau khi ý niệm xâm nhập, cả người Mạc Phàm giống như là rơi vào trong một cái suối nước nóng vậy. Dòng nước ấm nhẹ nhẹ chảy qua trên người hắn xua tan từng chút một tinh thần mệt mỏi do hắn trường kỳ tu luyện, lại còn có thể làm cho thể giới tinh thần của hắn càng thêm trong trẻo và thoải mái.

Không còn phiền não, không còn âu lo, chưa bao giờ tâm trạng hắn lại cảm thấy an bình, thoải mái và yên ả đến như vậy.

Mạc Phàm tu luyện một mạch 10 tiếng đồng hồ, nếu là bình thường hắn đã sớm lăn ra ngủ. Hôm nay có dưỡng hồn ma khí mới trải nghiệm qua.

Lúc này đây, con buồn ngủ mênh mông mãnh liệt kia đang bị cái chất tắm bồn này đẩy xuống dưới, hắn mơ hồ cảm giác được có thể tiếp tục tu luyện thêm 1 chút nữa.

Ta ngất.

Tinh huống gì thế này??

Cái Tinh trần ma khí mà trường học cấp cho thì không có tác dụng, ngược lại cái mà mình vẫn luôn mang theo trên người cá chạch trụy kia lại phát huy tác dụng như Tinh trần ma khí vậy.

Chẳng lẽ ... Chẳng lẽ là, cái cá chạch trụy mà mình vẫn luôn ghét bỏ này là một kiện Tinh trần ma khí???

Tâm tình Mạc Phàm có chút kích động!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tinh trần ma khí hình thái trưởng thành

Không đúng, không đúng.

Lúc trước mình cũng có dùng ý niệm như vậy nghiền cứu qua, cá chạch trụy này vẫn như cũ bất động vô thanh vô tức. Tại sao ngày hôm nay lại biến thành suối nước nóng tắm bồn tinh thần?

Còn có, cái Tinh trần ma khí của trường học cấp cho thì phải có công hiệu mới đúng chứ đằng này lại không có công hiệu??

“Ta ngất, không phải là cá chạch trụy đem cái Tinh trần ma khí trường học kia hút hết năng lượng rồi đấy chứ!!” Mạc Phàm bỗng nhiên có một suy đoán kinh người.

Ngay lập tức Mạc Phàm lại tập trung ý niệm, lần này rất nhanh hắn tìm ra được kết quả khi xâm nhập vào hai kiện ma khí.

Quả nhiên!

Mạc Phàm có thể cảm nhận được ở chỗ sâu nhất của Tinh trần ma khí mà trường học cấp cho còn tiềm ẩn một tia năng lượng, nhưng tia năng lượng này có dấu hiệu giống như sắp bị hút đi vậy...

Chuẩn xác mà nói, cái cá chạch trụy đáng chết kia giống như là một cái máy hút vậy. Nó đang còn đem năng lượng của Tinh trần ma khí trường học hút sang bên nó, nếu không phải hắn phát hiện ra sớm, đoán chừng một chút chứng cứ hắn đều không tìm thấy.

“Ta chết mất thôi, tiểu cá chạch ơi là tiểu cá chạch, thì ra người còn có cái bản lĩnh như vậy, thật sự nhìn không ra a. Mày ẩn giấu lâu như vậy rốt cuộc hôm nay cũng lòi ra cái đuôi cáo của mày ra rồi.” Mạc Phàm nắm trong tay cá chạch trụy đưa lên trước mặt rồi chửi ầm lên.

Tiểu cá chạch, cá chạch chết!

Người vội vàng hút Tinh trần ma khí của ta. Người đem tất cả năng lượng đều hút đi. Người làm vậy lão tử làm sao tu luyện đây...

Cũng không phải, hình như vừa rồi cá chạch trụy cũng có phóng thích ra năng lượng cho ta tắm bồn. Ta hắn nên lo lắng làm thế nào trả lại công đạo cho trường học khi trả lại cho họ một cái Tinh trần ma khí chỉ còn cái xác không có hồn đi!

Còn có, cái hoa tai tiểu cá chạch bị mình mắng cả ngày này... giống như ... giống như... mẹ cha nó chứ không phải là một cái Tinh trần ma khí à!!!

Mạc Phàm cảm giác đầu óc của mình liên không đủ dùng!!!

Cái tin tức này nổ mạnh quá!!!

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh lại.

Đừng cố gắng vội vàng làm rõ chuyện này.

Mạc Phàm lại tiếp tục nghiên cứu thêm nữa, lại phát hiện khi hắt mang cái tiểu cá chạch này thật sự là nó cũng có cái công dụng như Tinh trần ma khí vậy. Mạc Phàm thử đem cái năng lượng ở trong tiểu cá chạch này cấp trở lại cho cái Tinh trần ma khí trường học, thế nhưng mà hóa tại tiểu cá chạch một chút phản ứng cũng không có.

Mạc Phàm có chút dở khóc dở cười.

Kết quả chuyện tốt chính là: Hắn phát hiện ra tiểu cá chạch trụ tự nhiên là một cái Tinh trần ma khí hết sức là trâu bò và lừa đảo. Tự nhiên hắn lại đi làm một chuyện cực kỳ ngu ngốc là mặc quần áo thật đẹp đi ăn xin chứ.

Bi kịch chính là, Tinh trần ma khí của trường học đã bị phế. Một chút năng lượng cũng không còn, nó giống như đá cuội nhặt được ở bờ sông vậy.

Nhân viên nhà trường cấp cho hắn cái Tinh trần ma khí này để sử dụng trong vòng 10 ngày. 10 ngày sau phải còn nguyên vẹn trả lại, mà ngày đó hắn cũng không thể lại đi nói với Tiết Mộc Sinh rằng, hắn trong lúc nhàn rỗi, buồn chán lại đưa cái Tinh trần này cho tiểu cá chạch hút, không biết lúc đó biểu cảm trên khuôn mặt Tiết Mộc Sinh khi nhìn thấy tiểu cá chạch sẽ có bộ dạng như thế nào??

“Lão sư Đường nguyệt có kiến thức rộng rãi, có lẽ nàng sẽ biết được nguyên nhân.”

Mạc Phàm biết mình ở chỗ này nhọc lòng mò mẫm cũng vô dụng, tốt nhất là nên chạy nhanh đi tìm kiếm viện trợ.

Lão sư Đường Nguyệt chính là lựa chọn đầu tiên của Mạc Phàm.

Lão sư Đường Nguyệt ban đầu đoán được quỷ kế của Mục Hạ cùng với Mục Bạch, do đó liền hình thành một cái tín nhiệm tình thầy trò vững chắc giữa Mạc Phàm với lão sư Đường Nguyệt.

.....

“Lão sư Đường Nguyệt, người đã ngủ chưa?” Mạc Phàm bấm số điện thoại gọi cho lão sư Đường Nguyệt.

“Ta vừa thay áo ngủ chuẩn bị đi ngủ, có chuyện gì người nói đi.” Một âm thanh gọi cảm nhu mì phiêu dạt lại chỗ Mạc Phàm, làm cho Mạc Phàm liên tưởng trong đầu hình dáng lão sư Đường Nguyệt đang mặc một bộ đồ ngủ mong manh ẩn giấu đi bộ dáng mê người làm người khác muốn phọt ra kia.

“Tinh trần ma khí của ta hình như gặp chút trục trặc nhỏ, hiện tại ta không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể gọi điện hỏi lão sư Đường Nguyệt một chút.”

Mạc Phàm giả bộ như một học sinh đáng thương nói.

“Người đang ở đâu?” Vừa nghe đến Tinh trần ma khí, lão sư Đường Nguyệt tựa hồ nghiêm túc lên vài phần.

Tinh trần ma khí là chí bảo của trường học, xảy ra vấn đề kia đó là một việc lớn!

“Ở trên bề nước của sân thượng khu dạy học.”

“Được rồi, chờ ta 3 phút.” Rất nhanh lão sư Đường Nguyệt liền tắt điện thoại.

Tắt di động, trong lòng Mạc Phàm lại bị giầy vò lên 3 phút đồng hồ. Lão sư Đường Nguyệt làm sao có thể từ khu chung cư giáo viên chạy tới trong vòng 3 phút được, cho dù là Trương Tiểu Hân mở ra Phong quỹ, ước chừng cũng phải đến 5 phút, huống hồ Mạc Phàm không tin lão sư Đường Nguyệt cả áo ngủ cũng không có thay ra.

Mạc Phàm còn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên ở trên sân thượng tối tăm mù mịt xuất hiện một tia dao động yếu ớt.

Cái dao động này vô cùng yếu, nếu như Mạc Phàm không cẩn thận phát hiện ra căn bản không thể biết được, nó không giống như dao động không khí, cũng không giống dao động của năng lượng nguyên tố. Nó lặng yên không một tiếng động làm cho người ta cảm thấy có chút sợ hãi.

“Mạc Phàm?”

Cuối cùng, một âm thanh nhẹ nhàng, nhu mì truyền tới.

“Là lão sư Đường Nguyệt??” Mạc Phàm hoảng sợ, vội vội vàng vàng từ trên bề nước nhìn xuống phía dưới sân thượng.

Nơi này chỉ có ánh trăng chiếu tới, mây đen che mất một nửa làm cho toàn bộ sân thượng chỗ tối chỗ sáng...

Trong cái khu vực chỗ tối chỗ sáng đấy, xuất hiện trước mắt Mạc Phàm một cái bóng dáng mơ hồ, ngay sau đó Mạc Phàm liền nhìn thấy lão sư Đường Nguyệt đang khoác một cái áo gió rất dài may rất đẹp đang từ từ bước ra từ trong bóng tối.

Cái loại cảm giác này, giống như là lão sư Đường Nguyệt đi ra từ một cánh cửa khác vậy, kinh dị tới cực điểm!

“Đây là loại năng lực gì?” Mạc Phàm không khỏi hít hà một hơi.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update liên tục tại đây.

Mình thậm chí ngay cả tiếng bước chân đi lên cũng không có nghe thấy, lão sư Đường Nguyệt đến tới cùng là như thế nào lên được sân thượng vậy, lại còn từ trong bóng tối đi ra như vậy nữa chứ??

“Tinh trần ma khí của ngươi bị làm sao vậy??” Lão sư Đường Nguyệt lập tức nhảy lên trên bề nước.

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu rọi lên thân hình nóng bỏng của lão sư Đường Nguyệt, làm Mạc Phàm nhìn mà tâm thần cũng muốn nhộn nhạo.

“Ta cũng không biết, ta cũng dựa theo lời Tiết Mộc Sinh làm theo, thế mà không biết vì sao cái Tinh trần ma khí này một chút năng lượng cũng không có, sau đó....”

“Sau đó thì làm sao?”

Mạc Phàm do dự một chút. Hắn do dự xem có nên đem cái tình huống này nói cho lão sư Đường Nguyệt biết hay không.

Nhưng hắn đối với cái thế giới này quả thực còn có quá nhiều xa lạ, nếu như không nói tình huống thực tế ra, lão sư Đường Nguyệt chưa chắc đã tin tưởng hắn.

“Sau đó, năng lượng liền chuyển sang cái hoa tai hình cá chạch này.” Mạc Phàm liền đem hoa tai tiểu cá chạch móc ra đưa lên.

Mạc kệ thế nào đi nữa, mình có lẽ nên thành khẩn nói thật cho lão sư biết. Một mặt, rất có thể lão sư Đường Nguyệt cũng đoán được. Mặt khác, chuyện này không thể báo cho nhân viên nhà trường biết được.

Hắn đã mắng chửi Mục Trác Vân, nhà trường đã mất nhắm mắt mở bỏ qua cho hắn.

Nếu như hắn còn làm hỏng Tinh trần ma khí nữa, Mục Hạ chắc chắn có đủ lý do để đá hắn ra khỏi Thiên Lan ma pháp cao trung.

“Người nói là năng lượng của Tinh trần ma khí mà trường học cấp cho ngươi chuyển sang cái hoa tai này của ngươi??” Đường Nguyệt trừng lớn đôi mắt trong trẻo kia, lộ ra vài phần không thể tin được.

“Đúng vậy.” Mạc Phàm gật gật đầu.

“Cái hoa tai này của ngươi, là từ đâu mà có?” Thần sắc Đường Nguyệt rõ ràng có biến hóa.

“Tổ truyền.” Mạc Phàm liền trả lời.

Đường Nguyệt lập tức yên lặng, hơn nữa nàng còn dùng cặp mắt trí tuệ kia nhìn Mạc Phàm, rồi lại nhìn hoa tai của Mạc Phàm.

“Việc này, ngươi đã nói cho ai biết chưa?” Đường Nguyệt biểu tình ngưng trọng nói với Mạc Phàm.

Mạc Phàm không khỏi ngần ra, việc này không phải giống như trong TV, điện ảnh tình huống giết người cướp của sao, không gian này, thời tiết này, ánh trăng mờ ảo, có một vị học sinh không chịu nổi áp lực từ trên sân thượng nhảy lầu, hết thấy đều đúng với kịch bản?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Nhớ phát ra cái định vị

“Chưa... ta chưa có nói.” Mạc Phàm ngập ngừng trả lời.

Thôi để cho số phận quyết định vậy. Ngay cả năng lực đánh giá người khác mình cũng kém như vậy, thì quyết định lựa chọn lão sư Đường Nguyệt là người mà mình tin cậy nhất tới để giúp đỡ mình vấn đề này, tới lúc chuyện đó có xảy ra, âu cũng là số phận rồi!

“Hoa tai này của ngươi, cũng là một kiện Tinh trần ma khí.”

Cuối cùng, lão sư Đường Nguyệt đành mở miệng nói.

“Ân.” Mạc Phàm nghiêm túc lắng nghe.

“Nhưng mà, nó lại khác xa loại Tinh trần ma khí chúng ta vẫn hay thường thấy, nó là một kiện Tinh trần ma khí hình thái trưởng thành.”

Lão sư Đường Nguyệt sắc bén nói ra.

“Tinh trần ma khí hình thái trưởng thành??”

Mạc Phàm chưa từng nghe qua có cái khái niệm như vậy, nếu như lão sư nói nó được khám thêm thuộc tính đá quý, hẳn còn có thể lý giải tương đối, trò chơi vòng du hán cũng chơi nhiều rồi...

“Loại Tinh trần ma khí này có thể là Tuyệt phẩm trong thế giới này, bởi vì bản thân nó ngoài trừ có công hiệu như các loại Tinh trần ma khí khác, nó còn có năng lực trưởng thành. Nó có khả năng hấp thu năng lượng của các loại Tinh trần ma khí khác để giúp bản thân nó tăng trưởng. Thời điểm mà nó hấp thu đủ năng lượng Tinh trần ma khí, thì có khả năng nó sẽ tăng cấp lên Linh cấp.”

Lão sư Đường Nguyệt nghiêm túc nói từng câu từng chữ cho Mạc Phàm nghe.

Mạc Phàm sau khi nghe xong những lời này, trong lòng hẳn như có ngàn con sóng dữ xô vào làm quay cuồng!!

Tinh trần ma khí có thể trưởng thành??

Một cái Tinh trần ma khí vô cùng bình thường, vô cùng bình thường đã bị trường học, thế gia cho rằng đó là trân bảo. Cho dù đó có là học sinh xuất sắc đi chăng nữa, cũng phải thay phiên nhau sử dụng, đủ để nói lên rằng cái vô cùng bình thường này rất là trân quý và ít ỏi.

Mà Linh cấp Tinh trần ma khí, thì công hiệu gấp đôi Phàm cấp Tinh trần ma khí. Mục Bạch hẳn cũng nói, toàn bộ Bắc Thánh số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay, Hẳn chỉ biết duy nhất trên người Mục Ninh Tuyết có một cái như vậy.

Không cần đoán cũng biết, cái thứ này là bảo vật vô giá của Mục thị gia tộc!

Thế mà cái hoa tai tiểu cá chạch của mình lại có năng lực trưởng thành tăng lên đến cấp bậc như vậy.

Điều này.... Điều này....

Mạc Phàm từng suy đoán đại khái rằng nó có thể là một kiện đồ vật trâu bò, không nghĩ tới nó lại trâu bò khủng khiếp đến như vậy!!!

Xong đời!

Xong đời!

Bảo vật như vậy, nếu như có một người có lòng rắp tâm hãm hại thì có khả năng dẫn đến mọi người giết người cướp của đến đỏ cả mắt.

Nghe mọi người thường nói, chuyện ma pháp sư đánh nhau vì tranh đoạt bảo vật là chuyện quá đổi bình thường!

Mà mình hiện tại chỉ là tiểu ma pháp sư, nếu như lão sư Đường Nguyệt động tâm... Thì tin tức ngày mai chính là

“Tin chấn động, tin chấn động, một thiên tài học sinh vì áp lực quá lớn nên nhảy lầu tự sát.”

“Lão sư Đường Nguyệt, đồ vật quý giá như vậy, một tiểu pháp sư nhỏ nhỏ như ta cảm thấy không chế không nổi, tốt nhất nên đưa cho lão sư để lão sư nghiên cứu...”

Mạc Phàm hẳn không phải là thằng ngu, liền nghiêm túc nói.

Dù rằng lão sư Đường Nguyệt nhìn qua rất giống lão sư chính trực, nhưng về tính cách thì có trời mà biết được. Mạc Phàm hẳn cũng không phải ấu trĩ đến nỗi thấy lão sư Đường Nguyệt xinh đẹp như vậy nên nghĩ rằng nàng không phải là người xấu.

“Phụt ~”

Đường Nguyệt bị những lời nói này của Mạc Phàm chọc cho cười thành tiếng. Nàng cười đẹp như tiên vậy, xinh đẹp động lòng người.

Mạc Phàm ngẩn ngơ nhìn, cũng không biết mình làm gì mà đại mỹ nữ Đường Nguyệt cười đến như vậy.

“Mạc Phàm, ngày đó ngươi ở sát hạch hằng năm, người đã chửi mắng Mục Trác Vân ức hiếp gia đình của người rất hay cơ mà. Ta còn tưởng ngươi là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Vừa rồi ta cũng suy nghĩ nên hay không nên tịch thu cái bảo vật này lại. Dù sao đồ vật này cũng không phải một cái tiểu ma pháp sư như ngươi có thể khống chế, thật không nghĩ tới ngươi lại không có cốt khí như vậy liền đưa đồ vật này cho ta. Ngươi quả thật làm ấn tượng ban đầu ta dành cho ngươi quay phát 180 độ.”

Lão sư Đường Nguyệt cười tươi như hoa.

Mạc Phàm xấu hổ cười cười.

Cốt khí thứ này đáng giá gì chứ, mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

Hắn mắng Mục Trác Vân, tất nhiên hắn biết hậu quả mang lại là cái gì.

Ở cái xã hội hỗn loạn này, cũng không thể ngây thơ ngu dốt như vậy dù cho đó là xã hội khoa học hay là xã hội ma pháp đi chăng nữa.

Trường thành sớm, có gì là không tốt chứ!

“Lão sư Đường Nguyệt, người tính xử lý đồ vật này như thế nào?”

Mạc Phàm hỏi.

“Được rồi, ta cũng biết đồ vật này đối với người rất quan trọng không thể bỏ được. Cũng may là người đem việc này nói với ta, đổi lại nếu là một vị lão sư khác, không khéo họ vì tương lai huy hoàng rực rỡ được đứng trên vạn người sau này, lại làm ra chuyện xấu với người cũng nên.”

Đường Nguyệt thôi cười, nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update liên tục tại đây.

Ánh mắt Mạc Phàm sáng lên, xem ra lần này mình lựa chọn đúng rồi. Lão sư Đường Nguyệt quả nhiên khác xa những vị ma pháp lão sư nhìn thì tưởng là chính trực nhưng sau lưng lại không biết làm những gì kia.

“Trước tiên, người không được nói cho ai biết, đó là một kiện Tinh trần ma khí hình thái trường thành... À, mà lấy trí thông minh của người, ta nghĩ người cũng không dại gì đi nói cho người khác biết. Tiếp đó, không phải ta không có hứng thú với kiện Tinh trần ma khí hình thái trường thành của người, mà kiện Tinh trần ma khí này của người có chút đặc thù. Nó giống như là cùng người liên kết linh hồn vững chắc, không thể cắt đứt được vậy.”

Lão sư Đường Nguyệt nghiêm túc nói cho Mạc Phàm biết.

Gì cơ, thứ này còn là một kiện trang bị cố định??

Mạc Phàm thật không thể ngờ được. Trách gì mỗi lần hắn muốn gỡ cái hoa tai tiểu cá chạch này ra đều sinh ra một trận kháng cự vô hình.

“Cuối cùng Tinh trần ma khí này muốn trường thành, nó cần phải có lượng lớn tinh phách cùng Tinh Trần ma khí để nuôi dưỡng nó. Nó hiện tại bất quá cũng chỉ là phẩm cấp Tinh trần ma khí, mặc dù nó có năng lực trường thành nâng cấp, nhưng nó có thể trường thành lên được hay không còn khó nói, rất có thể để nó trường thành lên được thì cần phải hao phí rất nhiều tài nguyên nếu như so với một cái Linh cấp Tinh trần ma khí còn muốn nhiều hơn. Vì vậy cái tổ truyền gia bảo này của người cũng không khác gì một kiện phế Tinh trần ma khí.” Đường Nguyệt nói.

Mạc Phàm gật đầu, suy tư một chút hỏi: “Lão sư Đường Nguyệt, tinh phách là cái gì vậy?”

“Lúc yêu ma tử vong, hồn phách sẽ ly khai thân thể. Gọi là ly khai thân thể thật ra chính là linh hồn sau khi sinh mệnh đó tử vong. Ví dụ sau khi yêu ma tử vong, hồn phách nó sẽ ở lại thân thể 1 quãng thời gian và nó cũng tàn mất ra một cái ánh sáng linh hồn đặc thù. Loại hồn phách sau khi chết này so với hồn phách tinh luyện bình thường còn cô đọng hơn gấp mấy chục lần. Vì vậy nó được gọi là Tinh hồn. Tinh hồn là tài liệu quan trọng nhất để luyện chế Tinh trần ma khí.”

Đường Nguyệt không hổ là lão sư. Nàng ung dung, trôi chảy giải thích giống như giảng bài vậy làm Mạc Phàm thiếu chút nữa kích động muốn lấy bút ra ghi chép lại.

“Nói cách khác, muốn nó trường thành lên được, biện pháp tốt nhất chính là đi thu thập tinh phách... Ày da, ta phải nhanh chóng tăng thực lực lên mới được để còn đi giết yêu ma nhiều nhiều một chút rồi thu thập tinh phách của chúng!” Mạc Phàm hưng phấn nói.

“Àn.”

Đường Nguyệt nhẹ nhàng gật gật đầu, băng quơ nói tiếp,

“Người cứ việc đi thu thập đi, nhưng trước khi chết nhớ phát ra một cái định vị để ta còn biết. Ta sẽ tới đó lôi từ trong bụng yêu ma ra hài cốt và kiện trường thành ma khí của người.”

Mạc Phàm định mở miệng, nhưng lại không biết nên nói tiếp cái gì.

“Đem cái Tinh Trần ma khí trường học bị người làm cho thành phế cho ta đi, chuyện này ta sẽ giúp người giải quyết. Đây cũng là do cá nhân ta giúp đỡ người, coi như người nợ ta một cái ân tình.”

Lão sư Đường Nguyệt cũng không giỡn với Mạc Phàm nữa, nghiêm túc nói.

“Cảm ơn Lão sư đã giúp ta chuyện này, về sau nếu ta kiếm được cái gì có ích, ta sẽ cho người!” Mạc Phàm nói.

Quả nhiên gọi lão sư Đường Nguyệt tới giúp đỡ là không sai. Vấn đề mà mình đau đầu nhất, nàng liền nhanh chóng giải quyết giúp mình.

May quá thế là không bị nhà trường đuổi học nữa rồi... Hơn nữa hoa tai tiểu cá chạch lại có năng lực của Tinh trần ma khí, mà còn quan trọng hơn là mình có thể chiếm giữ nó làm của riêng mãi mãi!

Sảng khoái quá đi mất!

Mục Bạch, Hứa Chiêu Đình, những đám người kia nhiều nhất chỉ sử dụng Tinh trần ma khí được có 1 tháng, kể cả cái tên Vũ Ngang kia cùng lắm là được sử dụng hơn nửa năm, mà bản thân mình thì sử dụng cả năm không ngừng nghỉ. Nói như vậy, Tu vi của mình sau này không phải cách xa bọn họ một con phố sao!!!

Không nhận được Mạc Phàm liền hôn lên tiểu cá chạch trụ!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Rèn luyện dã ngoại

“Ta nghĩ nếu như ngươi sử dụng kiện Tinh trần ma khí này, thì lợi ích ngươi nhận sau này rất lớn. Cho nên cái ý định đi thu thập tinh phách chắc ngươi không dễ dàng từ bỏ. Vừa hay, chờ đến khi các người chấm dứt tu luyện được 1 quý (3 tháng). Các người sẽ được mang ra bên ngoài thành thị để rèn luyện trong vòng 2 tháng, đến khi đó ngươi chân chính nhìn thấy yêu ma, ta chỉ sợ là cái ý niệm này của ngươi hoàn toàn bị vùi dập.”

Lão sư Đường Nguyệt nói.

“Rèn luyện??”

Mạc Phàm cũng không có nghe nói tới việc này, chẳng lẽ là huấn luyện quân sự trong truyền thuyết của trường cao trung?

“Mỗi một vị ma pháp sư đều phải bắt buộc trải qua những ngày tháng này. Bồi dưỡng ma pháp sư không phải là để các ngươi sống trong an nhàn sung sướng, cũng không phải là để các người tranh đoạt lẫn nhau. Bồi dưỡng ma pháp sư chính là ở thời điểm mấu chốt các ngươi có thể cùng yêu ma chiến đấu. Chính vì vậy rèn luyện là một lần khảo nghiệm lớn về tâm tính dành các ngươi.” Lão sư Đường Nguyệt nói.

“Ta sẽ nghiêm túc học tập.”

“Không”

Đường Nguyệt nói:

“Rèn luyện cũng không giống như sát hạch. Ta chỉ hy vọng ngươi và các học sinh khác khi mà gặp phải tình huống đối mặt với yêu ma, có thể bình tĩnh lại một chút và nghĩ ra cách làm thế nào để sống sót.”

Đường Nguyệt ý vị thâm trường nói.

Lão sư Đường Nguyệt nói xong những lời này liền xoay người rời đi. Mạc Phàm định đuổi theo hỏi một chút thì hắn phát hiện cái thân hình quyền rũ, pháp phòng kia đang chậm rãi dung nhập vào trong bóng tối, ngay sau đó là biến mất không một vết tích gì.

Lúc này, Mạc Phàm đã rõ ràng vì sao khi nàng đến không có một tiếng động.

Nàng cứ như vậy dung nhập vào trong bóng tối. Cả người hoàn toàn biến mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Mạc Phàm vội vội vàng vàng nhảy từ trên bề nước xuống, từ lan can sân thượng ngó đầu xuống nhìn.

Để cho Mạc Phàm kinh ngạc không thôi chính là mới vừa rồi nàng còn đang ở tầng 8 của sân thượng trường học, thì lúc này hắn thấy nàng đã ở bên dưới sân trường bước nhẹ nhàng, chậm rãi về phía khu chung cư giáo viên. Cái bóng dài thướt tha, dưới ánh trăng sáng nhìn giống như một vị Dạ Chi Tinh Linh cao ngạo.

Thời điểm lão sư Đường Nguyệt đi vào bóng một cái cây to kia. Cái bóng đáng vốn vẫn nằm trong tầm mắt theo dõi của Mạc Phàm đột nhiên biến mất. Dù có căng mắt ra nhìn trong cái bóng tối mịt mờ đó đi chăng nữa cũng không thể tìm thấy được vị lão sư thần bí này. Rốt cuộc đây là loại kỹ năng gì vậy?

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update mới nhất tại đây.

Trong các hệ mà Mạc Phàm biết được, chỉ có Phong hệ là có thể lợi dụng Phong quỹ để nâng cao năng lực hoạt động thêm nhanh hơn. Mạc Phàm thấy

nó đã phi thường ghê gớm lắm rồi, nhưng lão sư Đường Nguyệt thì không như vậy. Không biết nàng đã sử dụng loại ma pháp gì, giống như đi xuyên qua bóng tối khi vào trong đó vậy.

Quả thật là đáng sợ và kinh dị! Không biết khi nào mình mới có thể học được?

Nói đi thì cũng nói lại, lão sư Đường Nguyệt nàng cũng là một người khác thường.

Nghe nói tu luyện tới cấp bậc trung giai ma pháp sư có thể Thức tỉnh Hệ thứ hai, hay nói cách khác lão sư Đường Nguyệt là một vị ma pháp sư trung cấp.

Không trách toàn trường có nhiều lão sư thực tiễn và từng trải hơn nàng, lại bị nàng cho xuống dưới. Một vị trung cấp ma pháp sư ở trong mắt mọi người đã là tôn tại đỉnh cấp!

Xem ra, lão sư Đường Nguyệt chính là một cái bắp đùi to rồi... Mình nên ôm chặt mới được!

“Mọi người có ai biết tới chuyện sau khi kết thúc tu luyện được 1 quý. Chúng ta sẽ bắt đầu rèn luyện ma pháp sư không?”

“Rèn luyện ma pháp sư là cái quái gì vậy?”

“Chính là rèn luyện dã ngoại đó.”

“Không thể nào!!! Từ nhỏ ta đã được nghe mọi người nói rằng ở ngoài dã ngoại có yêu ma chuyên ăn thịt người sống, ta không đi tới đó đâu.”

“Không đi không được, cái rèn luyện này có quan hệ tới thi đại học của chúng ta, ngang với một môn học quan trọng đấy!”

“Chỉ là rèn luyện thôi, có gì phải sợ chứ?? Chúng ta những vị ma pháp sư hàng đầu. Nếu như có gặp bọn yêu ma đó không phải chỉ cần một cái Băng man là có thể đem tụi nó đóng thành cục băng hay sao??”

“Nhưng mà, nghe nói yêu ma rất là lợi hại đó! Lão sư dạy môn yêu ma không phải vẫn luôn nhấn mạnh rằng chúng ta ngàn vạn lần đừng có một mình đối mặt với yêu ma hay sao???”

Đúng như lão sư Đường Nguyệt nói. Sau khi kết thúc 1 quý tu luyện thì bọn họ sẽ lập tức chào đón rèn luyện dã ngoại tàn khốc nhất. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì bọn họ sẽ chân chính gặp được yêu ma.

Môn Yêu ma tất nhiên là có. Lão sư vẫn thường rỉ tai mọi người về thứ gọi là yêu ma này không biết bao nhiêu lần. Nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ gặp qua yêu ma, mặc dù có lên lút lên mạng xem qua một ít video yêu ma nhưng nhìn chung tụi yêu ma nó cũng chả khác gì Gorila vậy.

Ngày hôm nay, cuối cùng thì cũng đến lúc bọn họ được chân chính diện kiến yêu ma rồi. Sau khi tin tức này được thông báo ra, có thể nói toàn trường xôn xao nghị luận về cái thông báo này.

Rèn luyện sẽ được lớp dẫn đầu tiến hành đầu tiên.

Lớp dẫn đầu sau khi kết thúc sát hạch hằng năm trên cơ bản tất cả mọi người đều đã nắm vững 7 viên ngôi sao. Hiện tại, đã trôi qua nửa năm, mỗi người bọn họ chắc hẳn đã có thể thành thạo không chế kỹ năng phóng thích của riêng mỗi người rồi.

Cũng chỉ có những học sinh đã nắm giữ kỹ năng ma pháp, nhà trường mới dám cho bọn họ đi rèn luyện. Chứ không thì không khác gì những người bình thường, khi gặp yêu ma ngay cả sức kháng cự cũng không có thì không được.

.....

Thời gian thật sự trôi qua quá nhanh, Mạc Phàm dựa vào hoa tai tiểu cá chạch kia của mình đã đem Tinh Trần Lôi hệ và Tinh trần Hỏa hệ tu luyện hơn lúc trước gấp 5-6 lần.

Bất luận là Lôi Ấn hay Hỏa Tur, hẳn đều có thể dễ dàng phóng xuất ra.

Hỏa Tur bởi vì ở trong trường học có thể trắng trợn huấn luyện, nên hiện tại hẳn phóng thích Hỏa Tur rất nhanh, cơ bản tầm 3 s liền có thể phóng thích được toàn bộ rồi. Lôi Ấn thì yếu hơn, mất tầm 4 s mới xong.

Mà hiện tại, hầu hết học sinh trong lớp dẫn đầu muốn phóng thích kỹ năng ma pháp thì đại khái cần phải từ 5-10s đồng hồ. Về phương diện phóng thích này, Mạc Phàm hẳn tuyệt đối dẫn đầu.

Lớp dẫn đầu có tổng cộng 100 học sinh, được chia làm 5 nhóm nhỏ, mỗi nhóm khoảng 20 người. Sẽ có lão sư đi theo và thêm 2 vị huấn luyện viên dẫn đầu nữa.

Mỗi một nhóm nhỏ đều có xe buýt riêng. Vì thế mà người ta thấy có 5 chiếc xe buýt chở một đám ma pháp sư trẻ tuổi hướng bên ngoài thành thị mà chạy.

Lần này lộ tuyến đã được cố định sẵn. Đầu tiên là tới trạm dịch (trạm dừng chân) ở Tuyết Phong Sơn.

Trạm dịch Tuyết Phong sơn là do nhóm người của Liên minh thợ săn cùng với vật tư Bắc Thành tạo ra một tiểu trại để làm nơi liên lạc quan trọng. Toàn bộ tiểu trại được kiến tạo bên trong sơn động.

“Có nhớ ta đã từng nói qua cho các người rằng: Mỗi một khu vực được hình thành giữa thành thị và trạm dịch cũng có biên giới khu vực an toàn. Trạm dịch ở khu vực bên ngoài, thì khả năng cao yêu ma sẽ lui tới nhiều. Vì vậy nếu như các người không có năng lực đối phó với yêu ma thì ngàn vạn lần đừng đi ra khỏi biên giới trạm dịch. Nếu không khi đó các người chỉ còn lại một đồng hài cốt mà thôi!”

Lão sư dạy môn yêu Ma Trương Kiến Quốc nói.

“Đúng vậy, ở bên trong trạm dịch, chúng ta có Liên minh thợ săn, Hiệp hội ma pháp cùng với các đại thế gia khác nữa sẽ bố trí mỗi ngày cho người đi tuần tra, bố trí cảnh giới, tuyệt không để lọt con yêu ma nào vào khu vực cư trú của nhân loại chúng ta. Nhưng mà lực lượng ma pháp sư chúng ta cũng có hạn, cũng chỉ có thể bảo hộ khu vực từ biên giới trở vào. Ở bên ngoài trạm dịch, chúng ta bất lực. Nào là rừng rậm, sơn cốc, dã lâm, ngọn núi, tất cả địa hình đó đều rắc rối và phức tạp. Cho dù chúng ta có ma pháp sư cường đại cũng không thể đem toàn bộ bon yêu ma núp trong huyết động dưới lòng đất kia tiêu diệt hết!”

Đội trưởng tiểu đội thợ săn số 3 La Văn Sóng nói.

La Văn Sóng là một nam tử anh tuấn có làn da ngăm đen. Bên trong tổ của hắn cũng có mấy cô nữ sinh. Mấy cô nàng này khi nhìn thấy vị đội trưởng La Văn Sóng này, tất cả đều ánh mắt long lanh long lánh, giống như một nhóm nữ sinh khi nhìn thấy trai đẹp trong trại tập huấn quân sự vậy, tất cả đều sùng bái và bị cuốn hút.

Lần này rèn luyện, La Văn Sóng hẳn là huấn luyện viên trưởng đội mang theo này.

Phó Huấn luyện viên lại là một cô gái, tên là Phan Lê Quân, có thân hình giống như người bốc vác và làn da ngăm đen, nếu như so sánh với các thiếu nữ ma pháp sư ở trong trường thì khác xa rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Trạm dịch Tuyết Phong Sơn

Bọn họ ngồi trên xe buýt và đi xuyên qua một mảnh đất hoang rộng lớn ngoài thành. Chạy được một lúc, mọi người liền nhìn thấy một ngọn núi.

Ngọn núi rất xanh, rất sâu. Cây cối mọc um tùm, cỏ dại mọc thành cụm. Nhìn từ xa, trên ngọn núi còn có mấy tầng mây dày đặc xen lẫn nữa..

“Có thấy ngọn núi kia không?? Tòa thành đứng sừng sững ở trên núi đó chính là Tuyết Phong Sơn. Đó cũng là biên giới của Bắc Thành chúng ta. Trạm dịch Tuyết Phong Sơn ở trong một khe núi, giữa hai ngọn núi Tuyết Phong Sơn và Lôi Bình Sơn.”

La Văn Sóng bắt đầu giới thiệu hoàn cảnh cho bọn học sinh.

“Bắc Thành chúng ta là một tòa thành không lớn cũng không nhỏ trong số các tòa thành con người sinh sống. Nhưng nếu là Đại Ma Đô, Đại Đế Đô, Đại Yêu Đô những tòa thành thị này thì cái biên giới an toàn không phải gọi là trạm dịch, tiểu trại nữa.” Huấn luyện viên Phan Lê Quân vuốt vuốt mái tóc của mình nói.

“Nói như vậy, các người thường xuyên tiếp xúc với yêu ma, vậy thì các người nhất định là trung giai ma pháp sư?” Vương Tam Bàn mở miệng hỏi.

“Trung giai?” Phan Lê Quân nhìn lướt qua Vương Tam Bàn, sau đó trả lời một cách lạnh nhạt.

“Trung giai ma pháp sư sao có thể đến chỗ mấy tên tiểu tử như các người chứ.”

Vương Tam Bàn nghe thấy thế trong lòng liền không vui, liền nói thầm

“Nói như vậy các người bắt quả cũng chỉ là một cái sơ giai ma pháp sư nho nhỏ, cũng không có tài cán gì.”

Vương Tam Bàn là loại người không giữ được trong lòng có gì phun ra hết. Sau khi hắn nói xong câu này, ngược lại hắn lại thấy hai vị huấn luyện viên nhìn hắn cười cười. Hiển nhiên hai người này cảm thấy lời nói của Vương Tam Bàn quá ngây thơ.

....

Xe buýt chạy một mạch vào trong núi. Có lẽ xe cũng chạy được 1 ngày ở trong ngọn núi này rồi.

Một ngày này, Mạc Phàm hẳn cũng không có nhân rồi. Hắn vẫn luôn ở cuối xe buýt duy trì trạng thái minh tu.

Hắn cùng cái xe buýt này rất là có duyên nha, lần trước hắn hoàn thành được 7 viên ngôi sao Lôi Ẩn cũng nhờ vào cái xe buýt này.

Hiện tại, hắn cảm thấy Hỏa hệ của mình hình như chạm đến cái gì đó.

Tiểu cá chạch trụ tương đương với một cái Tinh trần ma khí, làm cho Mạc Phàm có rất nhiều thời gian tu luyện. Từ lúc sát hạch hằng năm đến bây giờ cũng đã trôi qua được 1 năm. Trong 1 năm này Mạc Phàm sử dụng Tinh Trần ma khí liên tục thì thấy ánh sáng của ngôi sao sáng hơn. Hắn cảm nhận được Hỏa hệ ngôi sao xuất hiện một chút biến hóa rõ ràng.

Trước kia những ngôi sao này lúc sáng lúc tối. Hiện giờ ánh sáng của nó rất là ổn định.

Nghe nói, khi ngôi sao xuất hiện lột xác ánh sáng rõ ràng, thì năng lượng càng trở nên khổng lồ. Hiệu quả kỹ năng cùng uy lực cũng theo đó mà tăng cường lên!

Tất cả đều nhờ vào việc hắn xài hoa tai tiểu cá chạch này trong một thời gian dài không ngừng nghỉ.

Cũng không biết Hỏa Tư tăng lên một bậc sẽ có uy lực như thế nào?? Thật đáng mong chờ!

.....

Rất cuộc cũng tới trạm dịch Tuyết Phong Sơn.

Tuy gọi là tiểu trại, nhưng nơi này cũng không phải là một thôn trang đơn sơ. Hai bên tiểu trại là những vách núi cao chót vót. Những vách núi này cao tới trăm mét, ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy bầu trời không còn thấy thứ gì khác nữa.

Hai bên vách núi tạo thành bức tường ngăn cản thiên nhiên. Hơn nữa, trước sau của sơn cốc này còn được khóa lại bởi 2 cánh cửa đá khổng lồ. Tiểu trại này giống như là một pháo đài nhỏ ở trong sơn cốc vậy.

“Nơi này chính là tiểu trại Tuyết Phong Sơn à? Nghe nói trừ những yêu ma biết bay và yêu ma có năng lực leo trèo cường đại, cao cấp ra, thì cái thành lũy trong trấn nhỏ của Tuyết Phong Sơn này đủ đem tuyệt đại đa số yêu ma tác yêu tác quái ngăn cản ở bên ngoài. Hơn nữa từ khi có trạm dịch Tuyết Phong Sơn, nhiều năm qua từ báo cáo đưa lên, chúng ta chưa từng nghe nói tới ở trong thành có yêu ma đã thương người.”

Trương Kiến Quốc từ trên xe buýt bước xuống, nhìn tấm cửa đá bảo hộ to lớn mà không khỏi xúc động nói lên.

“Lão sư, ta nghe nói tấm cửa đá bảo hộ là do Thổ hệ ma pháp sư kiêm Kiến tạo sư Trương Ngọc Hằng nổi danh ở Bắc Thành chúng ta làm ra. Dưới ma pháp trung giai đều không thể rung chuyển nó?” Cô gái Chu Mẫn rất là hiếu học hỏi.

“Đúng vậy, cửa đá tuy nhìn cổ xưa, nhưng thực tế độ cứng rắn của nó không thua gì sắt thép.”

Trương Kiến Quốc đi tới phía trước. Trên tay cầm một lá cờ hình số 3, giống như một người hướng dẫn du lịch dẫn một đám học sinh của mình đi tham quan tòa thành cổ vậy.

Không lâu sau, 4 cái xe buýt khác lần lượt đi tới. 100 học sinh tiềm năng, khôi ngô của lớp dẫn đầu trường Thiên Lan ma pháp cao trung đứng dưới cửa đá khổng lồ.

Hai bên cửa đá đều có một tốp canh gác. Trong đó có một vị không mặc quân phục ma pháp sư đang nhàn nhã đưa bốn ngọn lửa trong lòng bàn tay. Ngọn lửa nho nhỏ giống như sừng vật đáng yêu biết nghe lời vậy. Ngọn lửa ở trong lòng bàn tay hắn nhảy từ ngón tay này sang ngón tay khác, rồi lâu lâu còn nhảy múa xung quanh thân hắn, nhìn rất là tao nhã, kỳ diệu.

Mạc Phàm chú ý từ nãy giờ, trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

Từ bản lĩnh chơi đùa với ngọn lửa của đối phương hắn biết được so với hắn thì họ thành thạo hơn rất nhiều, rất nhiều. Cũng không biết vị này khi mặc quân phục của quân đội thì Hỏa Tư của hắn phải có uy lực mạnh mẽ hơn thế nào nữa??

“Haha, Trầm Không lão đại, hôm nay sao lại chạy tới nơi này để trực vậy??”

La Văn Sóng ngẩng đầu lên, cười nói với vị hỏa sư đang trêu đùa ngọn lửa kia.

“Nhàn rồi không có việc gì làm ấy mà. Nghe nói hôm nay có một đám thiếu nữ trường cao trung tới, nên tới xem xem thế nào??” Vị nam tử tên là Trầm Không thẳng thắn thừa nhận bản tính của mình, cười hắc hắc nói.

Ở một bên, Chu Mẫn nhăn nhó lông mày, bởi vì nàng cảm nhận được cái vị tên gọi là Trầm Không này đang nhìn chằm chằm vào người mình.

“Rất đẹp trai nha”

“Đúng vậy, đúng vậy. So sánh với những thằng đi cùng chúng ta thì hơn hẳn. Đích thực là nam nhân.”

“Hơn nữa hắn còn rất thành thật.”

Lớp học có mấy cô nàng mê trai khi nhìn thoáng qua liền không giữ được mình, ở nơi đó ríu ra ríu rít.

“Tiểu muội muội, người đừng có nhíu mày với lão đại Trảm Không của chúng ta nữa. Hắn là một trong số ít cường giả ở đây đấy.”

Phan Lê Quân nói với vị nữ học sinh giỏi nhất trong trường đang không thích bị Trảm Không tóm được kia. Trong lời nói toát lên sự sùng bái đối với vị Trảm Không này.

“Trảm Không, ta cũng có nghe qua. Đó không phải là Hòa ma pháp sư giết yêu ma nhiều nhất ở trạm dịch Tuyết Phong Sơn sao!” Trương Kiến Quốc lập tức ngắt đầu nhìn lại, sau đó cao giọng nói:

“Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu. Rất vui khi được gặp mặt”

“Không phải chỉ giết mấy con yêu ma thôi sao, có gì ghê gớm đâu chứ.” Vương Tam Bàn nói.

“Đúng là không có gì ghê gớm thật. Ngay từ đầu, khi Đặng Khải cho các người tới nơi này thực tập, ta đã cự tuyệt...” Soái ca Trảm Không nói.

“Đã trôi qua 1 năm cảnh giới, đến bây giờ mọi chuyện đã yên ổn. Đã là ma pháp sư thì không thể không trải qua quá trình rèn luyện như thế này được. Cũng không thể thấy yên ổn mà nghỉ ngơi không rèn luyện nữa.” Trương Kiến Quốc nói.

“Ta thì không sao cả. Nhưng đám học sinh đừng có ở nơi này làm loạn là được. Ta cũng không phải là tiểu mỹ nữ có da thịt non, thơm ngon bị Độc nhãn ma lang ăn đến không còn gì.” Trảm Không cười ha ha nói.

Trương Kiến Quốc xấu hổ cười.

Hắn là cao thủ chân chính muốn đùa giỡn nữ sinh của mình, Lão sư như hắn cũng đành bó tay.

Một năm trước cảnh giới??

Việc này Mạc Phàm cũng có nghe qua bà cô Mạc Thanh đề cập tới, có điều do phần lớn hắn học trong Tháp Ngà Voi của trường học nên không được biết nhiều. Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đáng sợ vậy??

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Huấn luyện viên trưởng Trảm Không

Lệnh bài ra vào tiểu trại hiển nhiên là được nam tử Trảm Không kia giữ trên người. Một trăm học sinh lớp dẫn đầu sau khi xuống xe một lúc liền đi vào tiểu trại Tuyết Phong Sơn.

Tiểu trại nhìn rất đơn giản. Trong tiểu trại đều có những thứ cơ bản nhất dành cho sinh hoạt. Hai bên đường là những cửa hàng cùng tiểu quán, nhìn qua không khác gì một cái chợ trong thị trấn vậy.

Chẳng qua, ở cái chợ này cũng không phải là bán gà, vịt, thịt, cá. Mà ở đây người ta bán đồ vật dành cho ma pháp sư để chiến đấu và tu luyện.

“Mại dô, Mại dô! Giày ma cụ thượng hạng đây!! Ta nói cho mọi người biết nè, cái này là hàng tốt đó. Mọi người có biết ma cụ nào dùng để chạy trốn yêu ma tốt nhất không??? Không sai, đó chính là Bôn Yêu. Thứ này được làm từ da chân sau của Bôn Yêu, kèm theo đó là thuộc tính phong quỷ được phụ ma vào, lại còn có Phong thạch tinh khiết dùng để cung cấp năng lượng nữa, nếu dùng để chạy thì... Tuyệt đối Độc Nhãn ma lang chỉ biết đứng im há hốc mồm, giương mắt lên mà nhìn. Nếu ai muốn mua, ta sẽ giảm giá đặc biệt cho, xem như là người đó cùng bảo vật này có duyên với nhau.”

“Nhị hỡi đầu, người đừng có ở đó mà khoác lác nữa!! Cái đồ vật kia của người mà cũng gọi là ma cụ sao, tùy tiện một đôi Nike cũng đều tốt hơn cái đồ vật này của người.”

“Hừ, thú vị lắm!! Người có biết để có thứ này, tiểu đội của chúng ta đã phải hi sinh mất 2 người mới giết được con Bôn yêu không?? Ta được chia chính là da chân sau của nó, Đích thực chính là lữ ma cụ!” Nhị hỡi đầu lập tức tranh cãi với cái người đang còn coi thường mình kia.

- Lữ ma cụ: giày ma cụ.

Đi thêm vài bước, lại thấy một cái cửa hàng bày bán toàn là Ma thạch ngũ sắc.

- Ngũ sắc: vàng, xanh, đỏ, trắng, đen.

Ma thạch vật này cũng rất đơn giản. Đó là sự kết tinh của Hòa, Phong, Lôi, Thổ. Những loại nguyên tố này có được sự nồng đặc mà đọng dục ra thành các cục đá đặc thù. Bên trong cục đá đó có ẩn chứa năng lượng giống với Tinh trần ma khí của ma pháp sư, tuy rằng nó không đủ để cung cấp cho ma

pháp sư sử dụng trực tiếp, nhưng nó lại được khảm rất nhiều ở trên bề mặt của ma khí, ma cụ. Từ đó cung cấp năng lượng cuộn cuộn không ngừng.

Những tri thức này, ở trên lớp học, Lão sư cũng có giảng giải qua. Mạc Phàm hần cũng nghiêm túc lắng nghe.

Hần còn nghe được đề tinh luyện ma khí hoàn chỉnh như vậy cần rất nhiều công đoạn và rất nhiều tiền.

Ma thạch tiêu hao số lượng rất là lớn. Nó tương đương với nhiên liệu trong thế giới khoa học vậy.

Lúc mới đầu, Mạc Phàm hần còn tưởng rằng di động, máy tính, điện gia dụng tất cả đều sử dụng từ điện. Sau này hần mới biết được ở nơi này nhà máy điện không phải là từ thủy điện hay là cối xay ra để sản xuất ra điện mà chính là dùng Ma thạch Lôi hệ để cung cấp điện.

Nếu không phải vì hần vẫn luôn tin rằng, người đầu tiên phát minh ra quang điện chính là Edison. Rồi còn có, người đầu tiên phát minh ra máy hơi nước để thế giới tiến vào thời đại công nghiệp là Watt thì ... Không sai, hần một vị ma pháp sư Hỏa hệ, nguyên lý máy hơi nước chính là ma pháp trận đồ Hỏa hệ. Nó lợi dụng ma thạch Hỏa hệ để điều khiển.

Cho nên, cái thế giới này không tồn tại dầu mỏ. Nước có thể có, gió cũng có thể có. Nhưng điện năng lại không dùng những thứ đó mà lại dùng chính là Ma thạch!

Mà Ma thạch từ đâu mà có?

Tất nhiên là có từ thiên nhiên rồi!

Nhưng tàn khốc hơn chính là, bọn Yêu ma tụi nó cũng thích ăn ma thạch. Ma thạch là một trong những đồ ăn rất là quan trọng với chúng nó. Ma thạch dùng để cung cấp năng lượng để cho chúng phát triển thực lực lên.

Vì vậy, Mỗi khi nhân loại thu thập, tìm kiếm, khai quật Ma thạch trở ngại lớn nhất trong quá trình này không phải là thiên nhiên ác liệt, mà chính là bọn yêu ma cũng dựa vào ma thạch để sinh tồn này.

Yêu ma theo bản năng có địch ý với nhân loại.

Thử nghĩ mà xem, Thành thị có bao nhiêu thiết bị khoa học kỹ thuật dùng ma năng lại bị tụi yêu ma này xem như là đồ ăn, còn chưa nói đến con người cũng là một loại mỹ vị trong mắt chúng nữa. Cho nên giữa ma pháp sư nhân loại cùng với yêu ma chính là đối đầu không chết không thôi.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân khiến thế giới ma pháp và thế giới khoa học khác nhau.

Ở thế giới khoa học, nhân loại muốn thống trị, chiếm cứ một nơi nào đó. Chỉ cần một đầu tên lửa hạt nhân là có thể san bằng tất cả rồi.

Nhưng ở thế giới ma pháp, vũ khí nóng cũng không có tồn tại, chỉ có ma pháp sư.

Có lẽ cũng do vũ khí nóng không có cách nào chế tạo ra, nên bọn yêu ma mới có thể chiếm đoạt nhiều ranh giới của con người tới như vậy.

Hầu hết nhân loại chỉ có thể sinh sống ở trong thành thị, nơi mà có ma pháp sư bảo hộ cho họ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao địa vị ma pháp sư vĩnh viễn cao hơn người thường. Bọn họ không chỉ nắm trong tay lực lượng cường đại, mà bọn họ còn có 1 sứ mệnh quan trọng, một sứ mệnh thần thánh nữa!

.....

“Phàm ca, lần rèn luyện này chúng ta phải biểu hiện thật tốt. Ta nghe nói thành tích rèn luyện được đánh giá có quan hệ tới thi đại học của chúng ta đấy. Nó chiếm tới 20% điểm vào đại học rồi!”

Trương Tiểu Hân ở bên cạnh Mạc Phàm nói.

Mạc Phàm gật gật đầu.

Chuyện này hần cũng được chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh thông báo rồi.

Rèn luyện thật ra chính là một môn trong “Thi đại học”, do thành tích này được quân đội chấm điểm, nên điểm là do vị huấn luyện viên trưởng chấm.

Huấn luyện viên trưởng chấm là C hay là A, nó quyết định trực tiếp tới vị ma pháp sư đó có thể vào đại học ma pháp dẫn đầu hay là đại học ma pháp bình thường!

Giống như Mục Ninh Tuyết bây giờ đang còn học ở học phủ đề đô vậy. Khi bọn họ tuyển nòng, thành tích rèn luyện ít nhất cũng là từ A trở lên!

Mạc Phàm hần cũng không cam lòng ở một cái Bắc Thành nho nhỏ như thế này. Hần muốn đạt tới cao giai ma pháp sư thì chỉ có vào đại học hoặc Toàn thành lớn thì mới ra hần mới có thể đạt được.

Lần rèn luyện này, hần cũng hy vọng mình có thể đạt được cái thành tích là từ A trở lên. Như vậy, hần mới có thể nắm chắc khả năng tiến vào học phủ

để đô hoặc là vào đại học!

“Các người không cần lo lắng về vấn đề này. Những vị huấn luyện viên này đều là do nhà trường chuẩn bị cho, cho nên dù mọi người ở nơi này rèn luyện 2 tháng mà kết quả có kém quá đi chăng nữa, thì tất cả đều có điểm số ít nhất là B cấp hoặc C cấp trở lên.”

Vương Tam Bàn tiến tới rồi cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, các khóa trên cũng giống như vậy.” Một học sinh khác biết rõ nội tình cũng gật gật đầu phụ họa.

“Đến giờ nhà trường phân chia học sinh tại mình cho huấn luyện viên rồi.”

“Đến quảng trường tập hợp đi”

“Tập hợp, Tập hợp!”

La Vân Sóng hô to một lúc. Tất cả học sinh liền nhanh chóng tụ tập tại quảng trường trung ương của tiểu trại Tuyệt Phong Sơn.

Không một ai thiếu cả, tổng cộng là 100 người. Tất cả đều ăn mặc giáo phục của Thiên Lan ma pháp cao trung.

100 người sau một lúc xếp thành hàng chỉnh tề. Liền thấy có rất nhiều ma pháp sư ở trong tiểu trại tới vây xem. Tất cả đều có bộ dáng hứng thú và toát lên vẻ chăm biếm một cách kỳ quái.

“Các người nhanh lại đây mà xem, Tân thực tập sinh lại tới, ha ha ha, lại có thể nhìn thấy “gà con” này bêu xấu nữa rồi.” Một nam tử có khuôn mặt chuột nói.

“Đúng rồi, đúng rồi, trong khoảng thời gian bọn thực tập sinh này tới khẳng định trạm dịch sẽ rất là náo nhiệt. Các người thử đoán xem lần này lại có bao nhiêu thăng sọt tới mức đá ra quần?” Một vị nam tử thân thể cường tráng, to lớn nhìn giống như là đội trưởng 1 tiểu đội thợ săn nói.

“Ta đoán ít nhất là 30 người!”

“Còn lại 70 người thì bị dọa cho ngất xỉu đi?”

Bọn học sinh xếp hàng ngay ngắn đứng ở trên quảng trường, rất nhanh liền nghe thấy những tiếng nghị luận xôn xao của mấy lão “gà pro” vây xem xung quanh kia đang bàn luận cái gì.

Đại bộ phận bọn họ mang theo sự vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa, mà còn hơn thế là bọn họ không thèm che dấu điều này mà bọn họ cười nhạo thẳng vào đám học sinh tại nó.

100 học sinh lớp dẫn đầu được chia làm 5 nhóm, mỗi nhóm gồm 20 người. Đứng phía trước bọn họ chính là 2 vị giáo quan cùng 1 vị lão sư thực tiễn.

“Huấn luyện viên trưởng!”

“Huấn luyện viên trưởng tới!!”

Không lâu sau, một đội ăn mặc chỉnh tề quân phục pháp sư đi tới trước mặt bọn học sinh. Bọn hắn có thể cảm nhận được sự uy nghiêm từ trên người bọn họ tỏa mát ra.

Người cầm đầu thế mà lại chính là vị ở trạm canh gác đưa giỡn ngọn lửa trong lòng bàn tay – Đại thúc Trảm Không.

Trảm Không vẫn là bộ dáng vui vẻ đó. Nhìn hắn làm mọi người cảm thấy bất ngờ, từ trên ngườ không cảm thấy tí gì phong phạm của một vị huấn luyện viên trưởng cả

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nhiệm vụ không có khả năng!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Các người có khỏe không? Ta là Trầm Không – là huấn luyện viên trưởng của các người trong lần huấn luyện này. Các người quả thật rất là may mắn, bởi vì từ trước tới nay đây là lần đầu tiên ta nhậm chức huấn luyện viên trưởng để rèn luyện cho đám học sinh các người.” Huấn luyện viên trưởng Trầm Không nói.

Bọn học sinh tất cả đều đứng nghiêm ở giữa quảng trường, không một ai dám nói chuyện riêng.

Ngày trước bọn họ chỉ được tiếp xúc với các lão sư. Tri thức của các lão sư quả thực phong phú nhưng họ chỉ truyền thụ cho mọi người vĩnh viễn là tri thức mà thôi. Mà quân pháp sư lại tỏ ra hơi thờ chỉ có ở chém giết qua yêu ma mới có làm cho đám người bọn họ chưa từng trải qua việc đời không dám lỗ mãng. Mặc dù cái người tên gọi là Trầm Không – huấn luyện viên trưởng kia nhìn qua thì rất là ôn hòa.

“Yên tâm, đây là lần đầu tiên ta rèn luyện đám học sinh các người, cho nên ta sẽ dành cho các người một cái ưu đãi đặc biệt để các người có thể thuận lợi thông qua sát hạch rèn luyện có liên quan tới “Thi đại học” 1 cách dễ dàng”. Trầm Không cao giọng nói.

Không đủ tư cách để sát hạch rèn luyện, hoặc bị đánh giá thấp thì đối với bọn họ cái thành tích này ảnh hưởng rất nặng nề. Không khéo nó còn ảnh hưởng tới vận mệnh cả đời của bọn họ bởi vì lần đánh giá rèn luyện lúc này mà xuất hiện biến hóa thật lớn.

“Ta biết, các người đều là những thiếu niên mà pháp sư xuất sắc nhất của Bắc Thành. Ta cũng tin các người có đủ thực lực để đối phó với lần sát hạch rèn luyện này... Cho nên, lần đại rèn luyện này phi thường phi thường đơn giản.”

Huấn luyện viên trưởng Trầm Không nhìn rất là phúc hậu và vô hại nở một nụ cười nói.

La Văn Sóng, Phan Lệ Quân hai người vào lúc này không khỏi nhú mày lại. Mỗi một lần Trầm Không nở ra nụ cười này hơn phân nửa đều là chuyện không tốt!

“Ta ở nơi này vừa hay nhận được một cái nhiệm vụ treo thưởng, phải khó khăn lắm ở nơi này chúng ta mới nhận được nhiệm vụ treo thưởng thấp đến như vậy. Các người có tất cả 100 người đúng không??... Như vậy đi, chỉ cần 100 học sinh các người, bất luận là ai hoặc một đội ngũ nào hoàn thành được cái nhiệm vụ treo thưởng này thì toàn bộ các người ở lần rèn luyện này đều được thông qua, hơn nữa lại còn được A cấp!” Trầm Không nói.

Trầm Không vừa dứt lời. Toàn bộ tiểu trại liền xôn xao hẳn lên!!

Xôn xao đầu tiên tất nhiên là 100 học sinh ở nơi này rèn luyện rồi. Đối với việc rèn luyện này bọn họ cũng được nhóm học trưởng, học tỷ đi trước nói qua. Bọn họ chỉ cần ở trong trạm dịch này sinh sống yên ổn, không có va chạm gì với huấn luyện viên thì trên cơ bản tất cả liền có thể thông qua. Có biểu hiện xôn xao ngoài thì muốn được B cấp hay A cấp đều không thành vấn đề.

Nhưng từ trước tới giờ chưa từng nghe nói tới muốn thông qua lại phải hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng a??

Treo thưởng thứ này không phải chỉ có đoàn đội trưởng thành mà pháp sư vì khoản thù lao kếp xù nên mới tới để tiếp nhận nhiệm vụ đặc biệt này sao!!!

Mà ở bên ngoài quảng trường, những nhóm thợ săn thưởng hay lui tới trạm dịch trong khoảng thời gian dài cũng không thể bình tĩnh được!!

What the fuck!! Tình huống gì thế này??

Lần này đám học sinh phải hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng???

Hắn bị tâm thần à?? Những nhiệm vụ treo thưởng đó ngay cả đoàn đội trưởng thành mà pháp sư như bọn họ cũng chưa chắc đã hoàn thành. Tụi học sinh miệng còn hôi sữa này thì hoàn thành cái con khi gì???

“Nếu chúng ta ở đây không một ai có thể hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng thì sao??” Hứa Chiêu Đình đứng ở phía trước lớn tiếng hỏi.

“Vậy thì toàn bộ đều là không hợp cách.” Trầm Không trả lời một cách tự nhiên.

Lời này vừa nói ra, tất cả học sinh và lão sư cũng không thể bình tĩnh được nữa.

“Huấn luyện viên trưởng, không bằng người phán luận chúng ta tất cả đều không hợp cách có phải nhanh hơn không?” Lúc này, lớp trưởng Chu Mẫn của lớp dẫn đầu không nhịn được liền đứng ra.

“Đúng vậy, điều này trực tiếp phản chứng ta toàn bộ đều không hợp cách có gì khác nhau đâu!!”

Trương Kiến Quốc, Tiết Mộc Sinh, Đường Nguyệt, Trần Vĩ Lượng trên mặt các vị lão sư này cũng là biểu tình không nhận được nữa.

Đây là tình huống gì, không phải nói bên họ đã chuẩn bị tốt rồi sao?? Vì sao vị huấn luyện viên trưởng này lại làm sai kịch bản??

Nhiệm vụ treo thưởng, đây mà là cái học sinh tại nó có thể làm được sao??

“Có gì không ổn sao? Các ngươi có thể đi hỏi giáo viên Đặng Khải của các ngươi. Dù sao thì muốn từ nơi này kiếm được điểm số cao cũng không phải là việc dễ dàng gì. Thiên Lan ma pháp cao trung là trường công lập tốt nhất ở Bắc Thành, chẳng lẽ lại mang đến nơi này một đám phế vật hay sao??? Ở nơi này mà không có ý chí để rèn luyện không bằng cút trở về nhà trường mà học sách ma pháp. Ở đó có thể dùng tượng gỗ hình người để rèn luyện không phải tốt hơn sao?? Cần gì phải đến cái trạm dịch có nguy cơ tử bễ này!!” Giọng nói Trầm Không bỗng nhiên chuyển sang trầm trọng, nặng nề. Khuôn mặt đang còn tươi cười trong nháy mắt biến thành hung thần ác sát.

Mang một đám phế vật để đi rèn luyện??

Những lời nói này có thể nói là mạnh mẽ đâm sâu vào trong lòng đám học sinh bọn họ!

“Huấn luyện viên trưởng, người làm ra cái sát hạch này cũng làm khó người khác quá. Theo ta được biết bất cứ một cái nhiệm vụ treo thưởng nào thì yêu cầu tối thiểu dành cho một cái tiểu đội cũng phải là từ 5 năm được mài dũa ở bên ngoài mới đủ để hoàn thành nhiệm vụ...” Trương Kiến Quốc lão sư tự tin nói lên.

“Các ngươi có 100 người, nếu một cái nhiệm vụ cũng không thể hoàn thành được, thế chẳng phải nói các ngươi là những vị lão sư tầm thường dạy dỗ ra 100 trăm tên phế vật hay sao?? Thật đáng thất vọng, thế này mà gọi là lớp dẫn đầu à??” Huấn luyện viên trưởng Trầm Không không khách khí nói.

Trương Kiến Quốc vừa nghe xong những lời này, sắc mặt liền biến trắng biến xanh. Vị huấn luyện viên trưởng này, đầu óc cũng không có được bình thường. Tự nhiên lại đi bổ trí một cái nhiệm vụ mà khả năng hoàn thành bằng 0. Lại còn đem lão sư của trường Thiên Lan ma pháp cao trung và tất cả học sinh mắng chửi nữa chứ!!

“Dĩ nhiên, khi có một người hoặc một tiểu đội hoàn thành được nhiệm vụ treo thưởng. Cá nhân ta sẽ có phần thưởng kèm theo, phần thưởng này chính là một kiện phòng ngự ma cụ.” Trầm Không lại tiếp tục cao giọng, nói.

Nhắc tới phòng ngự ma cụ, những lão thợ săn đang đứng ở ngoài quảng trường tất cả đều kích động lên!

“Đ*t con mẹ nó chứ, khen thưởng một kiện phòng ngự ma cụ???”

“Trầm Không lão đại, đừng mà, cơ hội này cho chúng ta đi, chúng ta cam đoan nhiệm vụ này sẽ được hoàn thành một cách ổn thỏa.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng đang cần một kiện phòng ngự ma cụ a. Cái đồ vật có thể cứu mạng này bất luận như thế nào cũng đều cho chúng ta đi.”

“Hay để chúng ta cùng đám học sinh này cạnh tranh công bằng đi. Trầm Không lão đại, chúng ta cũng muốn ma cụ!!!”

Trong chốc lát, những nhóm tiểu đội thợ săn đang đứng vây xem ngoài quảng trường đó toàn bộ đều hô to lên.

Ma cụ!!

Ma cụ là một loại linh hồn tương liên, thông qua ý niệm có thể nhanh chóng huyền hóa ra vật thể chân thật dùng để hỗ trợ trong chiến đấu. Cũng giống như cái Lữ ma cụ được vị bán hàng rong Nhị hối đầu kia bày bán vậy. Đó chính là mặc vào rồi phát động sau. Tốc độ của bản thân sẽ được tăng lên trên diện rộng. Nếu gặp trường hợp đánh không lại Yêu ma, thì cái Lữ ma cụ này chính là vật cứu mạng.

Hơn nữa ở trong quá trình chiến đấu, tốc độ bản thân được tăng lên cũng giúp sức chiến đấu của các ma pháp sư được đề cao hơn.

Phòng ngự ma cụ có thể biến ảo thành tấm chắn. Là một áo giáp trang bị đặc thù. Ở thời điểm mấu chốt có thể ngăn cản ma pháp cùng công kích của Yêu ma. Nó cũng tương đương với một cái trang bị bảo mệnh.

Ma cụ tuy không có nhiều Tinh trần ma khí, nhưng đối với những nhóm thợ săn thường xuyên đối mặt với sinh tử khi ở ngoài dã ngoại mà nói thì đó chính là Thần khí cứu mạng. Cái gì có thể so sánh được với sinh mạng chứ??

“Mẹ kiếp, phần thưởng lớn vậy. Theo ta biết được, một kiện phòng ngự ma cụ bình thường giá trị của nó có thể lên tới mấy chục vạn nguyên!”

“Thảo nào những nhóm thợ săn kia đều trở nên điên cuồng. Đồ vật có giá trị khủng khiếp như vậy tự nhiên lại đem làm phần thưởng rèn luyện cho đám học sinh miệng con hôi sữa nữa chứ.”

“Vấn đề là, bọn học sinh đó có thể lấy được nó sao???”

“Hay nói cách khác, nhiệm vụ treo thưởng về cơ bản rất khó làm. Các ma pháp sư thợ săn lão làng đôi khi có khả năng nguy hiểm tới tính mạng nữa là.”

Mạc Phàm hấn đối với kiện ma cụ này có vài phần xa lạ, nhưng thứ ma cụ này liền biến thành nhân dân tệ, thì hấn nhanh chóng hiểu ngay!

Ma cụ bình thường nhất cũng phải mất tới mấy chục vạn, Mẹ nó chứ, cả đời lão tử cũng chưa bao giờ thấy nhiều tiền tới như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phong quỹ, chạy nhanh!

Mười ngày sau

Trong một rừng cây sum xuê. Sơn đạo quanh co khúc khuỷu. Một nhóm học sinh gồm 20 người ăn mặc giáo phục của trường Thiên Lan ma pháp cao trung đang đứng bên bờ một vách núi

.....

Dù có oán giận, bất mãn thế nào đi chăng nữa. Cuối cùng bọn họ cũng phải rèn luyện theo con đường nhiệm vụ treo thưởng.

Chớp mắt một cái, đã qua 10 ngày.

Mười ngày qua, bọn họ chặt bụi cỏ, cây dại, một nắng hai sương, đi xuyên qua ngọn núi lớn, đi xuyên qua rừng cây, khổ không thể tả.

“Mẹ cha thằng chó huấn luyện viên trường nữa chứ. Ta nguyện rửa hấn. Ai ngờ hấn lại cho chúng ta tới địa phương quý quái này để rèn luyện chứ.”

Vương Tam Bàn đặt mông ngồi xuống đất thở hổn hển, rồi cầm chiếc mũ quạt lấy quạt để.

“Đúng vậy, thế này mà nói là ngắn à. Hấn bảo chỉ có 30 km thôi, thế mà đi lâu như vậy sao mãi còn chưa tới chứ?? Chúng ta đã đi hết 10 ngày rồi đấy??” Hươu cao cổ Trương Thụ Hoa nói.

“30 km là tính theo đường thẳng. Chúng ta leo núi, vượt đèo, đi vòng qua núi thì lộ trình tổng cộng đâu phải là 30km chứ.” Trương Tiểu Hân nói.

Mạc Phàm đi cùng với cái tiểu đội 20 người này. Nhiệm vụ rèn luyện lần này đều do tất cả bọn họ cùng làm. Không có lão sư dẫn đội, cũng không có huấn luyện viên đi theo, chỉ có một tấm bản đồ để cho mọi người tìm kiếm.

Những ngày qua vượt núi băng đèo, đám người bọn họ không khác gì những người nguyên thủy, mặt xám mày tro, đồ mồ hôi đầm đìa!

“Theo như lời huấn luyện viên Ly có nói, qua được lòng chảo này là tới Bách thảo cốc không còn xa nữa.”

“Ta ngất, cái lòng chảo này mà cũng qua được sao? Bay qua sao?? Ít nhất nó cũng rộng tầm 10 m đấy!”

Vương Tiểu Bàn là người thứ nhất kêu lên.

Lúc này, bày ra trước mặt mọi người đúng là một cái vách núi hình lòng chảo!

Vách núi đối diện đang ở trước mặt bọn họ, nhưng phía dưới lòng chảo là dòng sông chảy xiết làm cho bọn họ nhìn mà kinh hãi. Nước sông đánh vào những tảng đá ngầm phát ra tiếng rít gào. Bọn họ ở trên này mà còn nghe thấy rõ ràng.

“Làm thế nào bây giờ, chúng ta không thể bỏ dỡ nửa chừng như vậy được!”

“Không thì chúng ta quay trở lại, dù sao cũng còn mấy nhóm khác nữa, không khéo bọn họ có thể hoàn thành được đấy...”

Hươu cao cổ Trương Thụ Hoa nói.

“Ngươi đấy, Một chút cốt khí cũng không có là sao? Làm sao chúng ta có thể đi trông cậy người khác được chứ!”

Chu Mẫn lập tức khiển trách.

“Vậy ngươi nói xem chúng ta phải làm như thế nào? Chúng ta ai có thể vượt qua được vách núi lòng chảo này chứ??”

Trương Thụ Hoa oán giận nói.

“Đúng rồi, Trương Anh Lộ, ngươi không phải mà Phong hệ ma pháp sư hay sao? Ngươi thử xem có thể nhảy qua được hay không?”

Lúc này Hứa Chiêu Đình nhìn sang một vị nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa hỏi.

Cái người tên là Trương Anh Lộ kia khuôn mặt lập tức chuyển sang trắng bệch, nhút nhát sợ sệt nói:

“Không... Không được, ta không nhảy được đâu, lỡ may có ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

“Chúng ta có dây thừng. Hai bên vách núi đều có cây to, chỉ cần người có thể nhảy sang được vách núi đối diện, rồi đem dây thừng này buộc vào thân cây. Chúng ta liền có thể bò dây thừng mà sang.”

Ánh mắt Chu Mẫn sáng lên nói.

“Trương Anh Lộ, chẳng lẽ người không muốn được điểm A sao? Người chỉ cần cột dây thừng vào người rồi nhảy. Dù cho có không nhảy qua được, chúng ta cũng có thể kéo người quay lại. Chỉ một việc đơn giản là nhảy thôi chứ có khó gì đâu.”

Hứa Chiêu Đình lại tiếp tục nói.

“Ta không cần!!”

Trương Anh Lộ rõ ràng là một nữ sinh nhát gan.

“Ta khinh, thế mà cũng gọi là Phong hệ ma pháp sư sao. Thời điểm cần tới người đứng ra để giúp lại không làm, thế làm Ma pháp sư làm gì nữa.”

Một vị nữ sinh Thủy Hệ nói.

“Thôi, đừng làm khó người khác nữa.”

Chu Mẫn nói.

Mọi người không biết nên làm như thế nào cho phải. Mạc Phàm liền nhìn sang Trương Tiểu Hào.

Trương Tiểu Hào ở trong lớp dẫn đầu cũng không được nổi bật cho lắm. Cho nên theo thói quen, mọi người sẽ kỳ vọng vào người có thành tích Phong hệ tốt nhất đó là Trương Anh Lộ. Nhưng Trương Anh Lộ lại là nữ sinh, thì làm sao có thể liều mạng làm việc này được cơ chứ.

“Hầu tử, dám không??”

Mạc Phàm mở miệng hỏi.

“Có cái gì mà không dám!”

Trương Tiểu Hào vỗ vỗ ngực nói.

“Được!”

Trương Tiểu Hào đứng dậy, nói với mấy cán bộ trong lớp là Chu Mẫn, Hứa Chiêu Đình, Trương Thụ Hoa:

“Đem dây thừng buộc vào người ta, ta sẽ nhảy.”

Ánh mắt Trương Thụ Hoa cùng với Hứa Chiêu Đình đều lộ lên vẻ hoài nghi, rồi lại nhìn từ trên xuống dưới Trương Tiểu Hào, một người mà trong lớp dẫn đầu không có cái gì là nổi bật.

Nhưng mà, dù sao cũng có người dám đứng ra nhảy còn tốt hơn ở đây mà lo lắng.

Chu Mẫn động tác rất là nhanh nhẹn, rất nhanh liền cầm dây thừng buộc vào eo Trương Tiểu Hào.

“Mọi người tránh ra, tránh ra, nhường cho Trương Tiểu Hào một khoảng trống để lấy đà nhảy.”

Những người khác liền giơ ngón tay cái lên ủng hộ Trương Tiểu Hào. không ít người đứng gần bờ vực bị gió thổi qua còn thấy run cả người, chứ đừng nói gì là nhảy. Làm gì có ai có dũng khí như vậy để nhảy đâu cơ chứ!

“Hầu tử, người cứ yên tâm, không nhảy qua được ta sẽ kéo người lên.”

Mạc Phàm đem một đầu dây thừng buộc chặt vào gốc cây, bản thân hắn thì dùng đôi tay nắm chặt lấy dây thừng!

Trương Tiểu Hào quay lại mỉm cười với Mạc Phàm.

Hít sâu một hơi, Trương Tiểu Hào chậm rãi nhắm hai mắt lại, cũng không biết là để tạo ra Tinh Quỷ hay là tiếp thêm can đảm cho bản thân!

Đột nhiên Trương Tiểu Hào mở mắt, bên trong cặp đồng tử kia bắn ra ánh sáng màu xanh lá.

Một trận cuồng phong bao bọc lấy thân người Trương Tiểu Hầu.

Dưới sự khống chế của Trương Tiểu Hầu, cuồng phong liền biến thành Phong Chi quỹ đạo từ bờ bên này nổi sang tới bờ bên kia.

Phong chi quỹ đạo này mọi người cũng không nhìn thấy, nếu như so sánh với bụi đất giơ lên, mọi người còn có thể thấy rõ ràng hơn. Nó giống như một con đường đặc biệt làm từ gió vậy.

“Phong quỹ! Chạy nhanh!”

Trương Tiểu Hầu hô lên một tiếng. Ánh sáng chói lọi phát ra từ quỹ đạo ngôi sao lượn lờ quanh thân thể hắn.

“Vèo ~”

Âm thanh một trận gió phát ra, làm mọi người lạnh run cả người!

Thân thể Trương Tiểu Hầu biến thành một đạo bóng dáng mờ hồ chạy xuyên qua con đường bằng gió do hắn tạo ra kia, “chạy nhanh” ở bên trong Phong chi quỹ đạo, tốc độ của Trương Tiểu Hầu càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh!

Sườn núi đối với Trương Tiểu Hầu mà nói căn bản không có lực cản, Trương Tiểu Hầu chạy băng băng như điên. Dưới chân cỏ dại, nước chảy tách ra làm một đường. Hắn cứ chạy thẳng một mạch tới vách núi bên cạnh!

“Nhảy, mau nhảy!!”

Hứa Chiêu Đình, Chu Mẫn, Trương Thụ hoa, ba người đều chăm chú nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Hầu. Vị nữ sinh Phong hệ Trương Anh Lộ không dám nhảy kia thì mờ to hai mắt ra mà nhìn!

Trương Tiểu Hầu đã tới sát sườn núi bên kia rồi. Hắn dậm mạnh chân phải xuống, đập vỡ một mảnh nhám thạch bên sườn núi rồi phi thân nhảy lên phía trên.

“A.a.a.a.a.a.a.....”

Phía trên sườn núi bên kia là từng trận cuồng phong đang còn gào thét. Khi hắn nhảy lên được, những trận cuồng phong đập vào mặt hắn làm cho khuôn mặt hắn biến dạng đi.

Thân thể hắn ở giữa hai vách núi tạo thành một đường cong, hắn đang nhích lên từng chút một... lên vách núi.

Vào lúc này, Mạc Phàm hắn bỗng nhiên nắm chặt dây thừng. Một khi Trương Tiểu Hầu nhảy không tới. Thì hắn phải giữ chặt lấy Trương Tiểu Hầu, nếu không Trương Tiểu Hầu rất có khả năng sẽ đụng phải đá lởm chởm ở dưới vực sâu!

Còn lại 19 người ngửa đầu, nhìn Trương Tiểu Hầu bay vọt sang vách núi bên cạnh. Tất cả đều im lặng, bất động, hồi hộp chăm chú nhìn.

Rốt cuộc, Trương Tiểu Hầu cũng nhảy lên được.

Hai chân hắn đập mạnh lên đầu vách núi bên cạnh, thuận theo đó hắn cuộn mình lăn người về phía trước.

“Bang!!”

Cuối cùng, sau khi lăn mấy chục vòng, hắn liền đâm đầu vào cây đại thụ ở vách núi phía đối diện. Mọi người thấy hắn nhảy sang được đầu bên kia mà sững sờ sững sờ.

Tuy đầu đang còn nổ đom đóm, nhưng hắn nhanh chóng quay lại nở một nụ cười thân thiện với 19 người ở vách núi đối diện. Bộ dáng nhìn qua rất là buồn cười.

Tuy bộ dáng có chút buồn cười như vậy, nhưng hình tượng của Trương Tiểu Hầu ở trong lòng mọi người lại cao lớn thêm vài phần.

Trong 20 người bọn họ, thì cũng có 4 người mang trong mình Phong hệ, mà người dám đứng ra nhảy lại chỉ có mình Trương Tiểu Hầu hắn.

Ở thời điểm này, mấy cái Phong hệ có thành tích tốt hơn có thể làm được như thế không?

“Hầu tử, làm tốt lắm!!”

Mạc Phàm là người thứ nhất kêu lên.

Chu Mẫn, Trương Thụ Hoa, Vương Tam Bàn, đám người cũng giơ ngón tay cái lên ủng hộ Trương Tiểu Hầu.

“Chúng ta qua nào!”

Hứa Chiêu Đình là người thứ nhất leo lên dây thừng.

Còn lại 18 người, cũng thuận lợi qua được cái lòng chảo này, cũng coi như là hoàn thành đệ nhất đại khảo nghiệm rèn luyện lần này, bởi vì mục tiêu đầu tiên của bọn họ là tới được Bách Thảo cốc!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hố học sinh

Nhóm 3 gồm 20 người vừa mới đi qua lòng chảo thì ở một sườn núi trong rừng, một nam tử đầu đội mũ rom nhảy từ trên cây xuống, trên tay đang cầm một bảng đánh giá!

Người này sau khi đánh dấu xong liền đi vào trong cánh rừng, hướng về một bãi cỏ trống trải mà bước tới.

“Nhóm ba toàn bộ thông qua, trong đó có học sinh Phong hệ Trương Tiểu Hào biểu hiện phi thường xuất sắc.”

Nam tử đầu đội mũ rom đi tới cái lều trại đối diện nói với một nam tử.

Nếu bọn học sinh ở chỗ này mà thấy được, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, chửi bới ầm lên. Cái gì thế này? Mẹ cha nó chứ! Không phải tất cả lão sư thực tiễn và những vị huấn luyện viên của bọn họ đều đang ở đây sao. Mà một đám bọn họ thì thoải mái ngồi ăn đồ ăn vặt và uống rượu trên cỏ??

“Ồ?”

Huấn luyện viên trưởng Trầm Không nhích lông mày lên.

Trong ấn tượng của Trầm Không, đám học sinh Phong hệ có tu vi tương đối cao hình như không có tên Trương Tiểu Hào này.

Ài, chuyện này cũng bình thường. Tu vi chỉ là thứ cơ sở. Chân chính mà nói thì có thể một mình đảm đương được nhiệm vụ hay không thì đều dựa vào đầu óc cùng lòng can đảm!

“Ghi nhớ tên, sau này cộng thêm điểm vào.”

Huấn luyện viên trưởng Trầm Không nói với vị Phó huấn luyện viên Phan Lệ Quân ở bên cạnh.

Phan Lệ Quân gật gật đầu, rất nhanh liền nhớ kỹ tên Trương Tiểu Hào.

“Ha ha, cũng chỉ có quân nhân ở trạm dịch các người mới nghĩ ra được trò này.”

Trương Kiến Quốc cười ha hả nói.

“Đúng vậy, đầu tiên là đem bọn học sinh bỏ vào trong một ngọn núi lớn, rồi nói rõ với chúng rằng sẽ không có ai cứu viện cùng giúp đỡ chúng nó. Sau đó thì âm thầm đi theo bọn nó. Rồi trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ sẽ lần lượt đánh giá mỗi một cá nhân. Nếu ai có biểu hiện xuất sắc sẽ được ghi nhớ lại, để sau này còn cộng thêm điểm cho hắn.. Một chiêu này quả thật quá hay!”

Trần Vĩ Lượng cũng nở một nụ cười.

“Uk, nếu như so sánh với chuyện ở trong này mà không có ý chí chiến đấu, thì việc này có thể biểu hiện ra tố chất tâm lý của mỗi đứa học sinh được tốt hơn.”

Lão sư Đường Nguyệt cũng gật gật đầu.

Một trăm học sinh bị mắng là phế vật kia nếu như biết rằng bọn họ bị lão sư cùng với các huấn luyện viên cấu kết với nhau để đào hố chôn bọn họ, thì không biết khi đó biểu tình trên khuôn mặt của bọn họ sẽ như thế nào??

Tất nhiên lão sư cùng mấy vị huấn luyện viên này không thể bỏ mặc đám học sinh này được. Lấy kiến thức và tu vi của bọn hắn thì còn chưa đủ năng lực để sinh tồn tại nơi dã ngoại này. Nhưng nếu không tạo ra hoàn cảnh chân thật nhất cho bọn hắn thì hiệu quả lại không đạt được. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là ngoài mặt thì đối đãi với bọn hắn thật tàn khốc, rồi sau đó âm thầm đi theo bọn hắn. Nếu như có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, bọn họ có thể kịp thời ra tay.

“Lão đại Trầm Không, ta suýt thì bị người cho ăn quả lừa rồi. Ta còn nghĩ không ngờ người lại tuyệt tình đến như vậy. Người lại không cho một đệ tử nào vượt qua lần rèn luyện này.”

Huấn luyện viên phó Phan Lê Quân nói.

“Người nghĩ vậy là sai lầm rồi, rèn luyện mà không có tác dụng gì, ta sẽ không bao giờ làm.”

Trảm Không thẳng thắn nói.

“À mà còn... Chuyện treo giải thưởng thì sao, căn bản không ai có thể hoàn thành được mà??”

“Đúng vậy, ta thấy bọn hắc có thể đi qua được phiến khu vực Yêu đẳng này đã là phi thường phi thường ghê gớm lắm rồi.”

Trần Vi Lượng nói.

“Ha ha, treo giải thưởng nhiệm vụ lần này tất nhiên là không ai có thể hoàn thành được rồi. Đừng nói là bọn hắc, đến ngay chúng ta, những vị huấn luyện viên còn chưa chắc hoàn thành được nữa là.”

Trảm Không cười nói.

“Huấn luyện viên cũng không thể hoàn thành được?? Nghĩa là sao??”

Trương Kiến Quốc có chút khó hiểu hỏi.

“Là thế này, nếu như chúng ta lấy sào huyết của Độc nhãn ma lang là mục tiêu cuối cùng cho bọn học sinh thí luyện, thì phải đảm bảo rằng 100% không có con Độc nhãn ma lang nào lưu lại chỗ đó. Cho nên chúng ta phải phái một vị triệu hoán ma pháp sư ở nơi đó thủ. Vị triệu hoán ma pháp sư kia chính là khảo nghiệm cuối cùng dành cho bọn hắc. Thật ra sào huyết cũng không có yêu ma, nhưng lại có một con thú triệu hoán...”

La Văn Sóng cười nói.

Nhóm lão sư vừa nghe xong, đôi mắt cả đám liền sáng lên.

Trần Vi Lượng vị chủ nhiệm Giáo dục vừa nghe xong còn vỗ tay khen hay nữa!!!

“Thần kì, quá tuyệt vời, một chiêu này thật quá tuyệt vời!!!”

Tiết Mộc Sinh cũng gật đầu một cách điên cuồng, nói:

“Đúng vậy, hiện tại chúng ta không thể để đám học sinh này chân chính đối mặt với yêu ma được, nếu không khi đó thương vong sẽ rất nhiều. Nhưng rèn luyện chính là rèn luyện cho mỗi một học sinh biết cách bình tĩnh khi đối mặt với yêu ma. Nếu không đối mặt với yêu ma thì hiệu quả rèn luyện này không đạt được. Cho một vị triệu hoán sư tới, để cho hắc triệu hoán ra yêu ma đúng là rất hay. Vừa có thể đạt được hiệu quả là cho đám học sinh trải nghiệm tình huống khi đối đầu với yêu ma, lại có thể đảm bảo an nguy cho bọn hắc!”

“Thật sự cảm ơn Lão đại Trảm Không đã nghĩ ra phương pháp rèn luyện như vậy, ta tin tưởng lần rèn luyện này bọn hắc sẽ thu hoạch được rất nhiều điều!”

Tiết Mộc Sinh mỉm cười nói.

“Nên là như vậy.”

“À, có phải triệu hoán thú chỉ có một con không? Nếu bọn học sinh dũng mãnh hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta thì sao. Giả sử như bọn chúng liên hợp đánh bại con triệu hóa thú kia thì sao?”

Lão sư Đường Nguyệt không nhịn được liền hỏi một câu.

“Ài, Lão sư Đường Nguyệt, người suy nghĩ nhiều quá rồi... Chúng ta làm giáo viên ở Thiên Lan ma pháp cao trung được 20 năm rồi, cũng chưa bao giờ nghe thấy ở thời điểm lần đầu tiên đối mặt với yêu ma bọn hắc có thể hoàn chỉnh phóng thích ra ma pháp. Dù bọn hắc có phóng xuất ra được thì cái kỹ năng cấp 1 đó làm sao có khả năng đã thương được triệu hóa thú chứ.”

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update mỗi ngày.

Trương Kiến Quốc cam đoan nói.

“Đúng vậy, trong tất cả hệ nguyên tố mà bọn hắc sở hữu, uy lực mạnh nhất chính là Lôi hệ và Hỏa hệ. Mà thứ có thể có chút lực uy hiếp tới triệu hóa thú cũng chỉ có Lôi hệ Hư Chiêu Đình, mà Hỏa Tư? Bỏn chấy, nhiều lắm chỉ làm triệu hóa thú bị thương ngoài ra mà thôi.”

Trần Vi Lượng cười ha hả nói.

Kỳ thật bọn họ nắm rất rõ thực lực của đám học sinh này. Họ nắm rõ đến nỗi những kỹ năng, học vấn, trình độ, đồ vật mà bọn hắc có thể có bọn họ đều biết hết! Lần rèn luyện này chính là một cái nhiệm vụ không thể nào hoàn thành. Điều bọn họ muốn chính là để cho bọn hắc trưởng thành lên trong quá trình làm nhiệm vụ.

Lão sư Đường Nguyệt cũng không có cười, nàng nhìn sang hướng sơn cốc ở nơi xa xa đang bị sương mù bao phủ kia.

“Mạc Phàm giữ Tinh Trần ma khí suốt một năm, không biết Hỏa Tur của hắn có tăng lên cấp bậc cao hơn không. Nếu hắn tăng lên được, thì chắc hẳn hắn là học sinh duy nhất có thể đã thương triệu hoán thú. Mà học sinh đã thương triệu hoán thú thì ra được cái thành tích cấp S chắc hẳn không thành vấn đề!”

Trong lòng Đường Nguyệt âm thầm nói thầm.

Sau đó, Đường Nguyệt lại lắc lắc đầu. Đối mặt với yêu ma hung mãnh có thể hoàn chỉnh phóng thích kỹ năng đã tính là ghê gớm lắm rồi.

Đường Nguyệt chỉ hy vọng lần rèn luyện này, 100 học sinh lớp dẫn đầu đừng có ở trước triệu hoán thú kia mà toàn quân bị diệt. Bởi vì thật ra chỉ cần vào lúc đó bất luận là ai mà phóng thích ra được kỹ năng, thì Trảm Không hẳn sẽ khoa trương cho học sinh đó một cái thành tích A!

Thành tích là A, từ trước tới nay đã qua rất nhiều lần rèn luyện như vậy, đám học sinh mà huấn luyện viên bọn họ giữ cũng chưa được thành tích cao đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tâm cơ khắp nơi

Đi qua lòng chảo, xuyên qua những bụi cỏ dại còn cao hơn đầu người, rốt cuộc mọi người cũng thấy được sơn cốc Bách thảo.

Sơn cốc Bách thảo chắc hẳn có rất nhiều cửa ra vào. Muốn vào trong sơn cốc phải vượt qua những dây mây ngoằn ngoèo, đan xen chằng chịt trên con đường chật hẹp này.

“Con đường này sao lại có nhiều dây mây như vậy, từ trên núi cho xuống tới mặt đất, chỗ nào cũng có, nhìn thật ghê tởm!”

Một nữ sinh nhìn khá mạnh mẽ lập tức nói thầm.

Cây mây ở chỗ này nói chung hình dạng không giống nhau. Cái thì từ trên cao thả xuống giống như là măng xà đang còn đu bám trên vách núi vậy. Cái thì đan xen nhau ở dưới mặt đất. Nhìn thoáng qua thì giống như họ đang đi vào hang ổ măng xà màu xanh đen vậy. Rất là dữ tợn đáng sợ. Hỏi sao một ít nữ sinh nhát gan khi nhìn thấy cảnh này lại cảm thấy sợ cả gai ốc.

“Không phải chỉ là dây mây thôi sao, sợ quái gì chứ, đi theo ta!”

Thấy đây là thời điểm thích hợp để thể hiện ra sự khí phách anh dũng của mình trước mặt các bạn nữ sinh, Vương Tam Bàn liền một mình một ngựa xông thẳng vào.

Vương Tam Bàn mở ra mấy cây dây mây treo lơ lửng ở trước mặt, nâng ngực bước mạnh về phía trước.

Hình thể mập mạp này của hắn, rất phù hợp với công việc khai quang con đường này. Hắn có thể đi qua, thì những người còn lại đều có thể qua được.

“A!!! Đau quá, cái quỷ gì đây, ai da, đau quá, cứu mạng, cứu mạng a!!!!”

Đột nhiên, ở bên trong Vương Tam Bàn phát ra âm thanh giống như bị ai đó đánh, kêu lên giống như chó dại vậy!

Mọi người thấy vậy liền không tự chủ lùi lại sau mấy bước, định thần nhìn lại, lập tức da đầu liền cảm thấy tê dại.

Thì ra, những cái dây mây đó biết động đấy!!

Những cái dây mây này hình dáng vận vẹo. Khi Vương Tam Bàn bước vào lãnh địa của chúng, chúng liền nhanh chóng trói hắn lại. Thân thể Vương Tam Bàn mập mạp, nặng nề đến như vậy mà cũng bị bọn chúng nâng lên được.

Trên dây mây còn có gai nhọn. Khi chúng chuyển động, những gai nhọn này cào vào trên lớp da mập mạp của Vương Tam Bàn tạo ra mấy vết xước dài, máu không ngừng chảy ra từ đó. Nữ sinh Trương Anh Lộ khi nhìn thấy cảnh này lập tức hét toáng lên những tiếng chói tai không ngừng.

“La cái gì mà la, ngoài trừ việc kêu la chói tai ra, người còn biết làm cái gì nữa không?!”

Hứa Chiêu Đình bực bội rống lên một tiếng.

Nói xong, Hứa Chiêu Đình liền đứng yên tại chỗ. Một hình ảnh hư ảo hiện ra trên trán của Hứa Chiêu Đình. Một màu tím hoa mĩ làm người khác nhìn

đến mê mẩn.

Một viên rồi lại một viên ngôi sao xuất hiện. Dưới sự khống chế thành thạo của Hứa Chiêu Đình chúng dần dần xếp thành hàng.

Một lúc sau, một đạo Tinh Quỷ liền hình thành.

“Lôi Ân! Mãng Ngân!”

Hứa Chiêu Đình phát động kỹ năng Lôi hệ liền mạch, lưu loát. Xung quanh xuất hiện từng tia sét ngoằn ngoèo hình vòng cung. Dưới sự ra lệnh của Hứa Chiêu Đình, toàn bộ chúng hướng về phía yêu đang đang còn quần lấy Vương Tam Bàn mà lôi đi kia.

“Tu tu tu ~~~~~”

Lôi ấn đánh lên yêu đang tạo thành một vết cháy đen, nhưng mà thực vật hệ yêu đang cũng không có sợ công kích từ Lôi điện. Chúng nó chỉ hơi co lại một chút, rồi không kiêng nể gì đem Vương Tam Bàn kéo lên trên thác!

“Cứu mạng, A, Cứu.”

Vương Tam Bàn khóc nức nở kêu lên, nhưng không để hấn kêu hết, một cây yêu đang đã thắt chặt lấy yết hầu hấn làm cho Vương Tam Bàn hấn ngay cả sức lực kêu cứu cũng không còn.

Bọn học sinh lập tức loạn cào cào hết cả lên.

Lôi ấn của Hứa Chiêu Đình còn không có tác dụng thì những dây yêu đang kia phải làm như thế nào mới có thể ngăn cản được đây.

“A!!”

Lại một tiếng thét chói tai nữa vang lên. Thì ra những yêu đang này còn chưa có thỏa mãn với con mồi Vương Tam Bàn. Chúng nó liền đổi sang mục tiêu khác là các nữ sinh có da thịt non mịn kia. Người bị trói ở mắt cá chân kia chính là Trịnh Vân Hà.

Trịnh Vân Hà là một Thủy hệ ma pháp sư. Vào lúc này cái gì là Tinh Trần, cái gì là nối liền ngôi sao, nàng sớm đã quăng sạch ra khỏi đầu, chứ đừng nói là phóng thích ra được kỹ năng.

“Đừng có hoảng, để ta đối phó với chúng!”

Lớp trưởng Chu Mẫn khê kêu lên một tiếng.

Một đạo Hỏa hệ Tinh quỷ từ Chu Mẫn nhanh chóng hình thành. Vốn Chu Mẫn đã có vài phần khí phách anh hùng tỏa ra thì giờ lại tăng thêm vài phần với ngọn lửa đang còn cuồng bạo này.

“Hỏa Tư! Bùng cháy!”

“Phanh” một tiếng. Một ngọn lửa từ lòng bàn tay Chu Mẫn thoát ra, theo Chu Mẫn vung tay lên, chúng liền phóng về phía những dây yêu đang kia.

“Hô hô hô hô ~~~~~”

Bùng cháy lập tức bùng lên khi gặp dây yêu đang kia.

Ngọn lửa loạn vũ, bùng phát với một tốc độ nhanh chóng. Trong phút chốc đã đem một mảng lớn yêu đang nuốt sống.

Những dây yêu đang này phi thường sợ hãi ngọn lửa. Tại thời điểm Hỏa Tư của Chu Mẫn rơi xuống, nhóm yêu đang như nhìn thấy quỷ nhanh chóng tán hết cả ra.

Nhóm yêu đang cũng nhanh chóng thả Vương Tam Bàn ra. Vương Tam Bàn rớt từ trên cao rơi xuống, may mà có cái bụng tròn xoe hấn đỡ cho, bằng không thì khuôn mặt của hấn đã nát bét ra rồi.

“Lớp trưởng lợi hại!!!”

“Vẫn là Hỏa hệ là tuyệt nhất! Những yêu đang đó bị dọa cho sợ vãi cả tè ra rồi.”

“Đúng vậy, lớp trưởng uy vũ!”

Một đám học sinh nhìn yêu đang đã lui ra hơn phân nửa, liền trầm trồ sôi nổi khen ngợi.

Con cung Hứa Chiêu Đình đứng ở đó, sắc mặt trầm xuống.

Thực vật là sinh vật trời sinh có tính đề kháng với Lôi hệ, đành chấp nhận thôi.

Mạc Phàm hần đứng ở một bên nhìn. Từ đầu đến cuối, hần cũng không có dùng một cái kỹ năng Hóa hệ nào.

Dù sao lớp trưởng Chu Mẫn cũng có thể ra tay thu phục được nhóm yêu đảng này, không cần tới lượt hần phải ra tay.

Hướng hồ....

Hỏa tư của Chu Mẫn vẫn đang còn dừng lại ở cấp 1. Mà ngày hôm ấy, khi đang còn trên xe buýt, Hỏa Tư của mình...hắc hắc hắc!

Chỉ là một cái yêu đảng nho nhỏ, không cần bản gia ra tay, có thể tiết kiệm thêm được một chút.

Chu Mẫn đại triển thần uy. Con đường hẹp này nàng chỉ cần phóng thích Hỏa Tư 4 lần liền đem nhóm yêu đảng mà các nữ sinh sợ hãi kia đuổi đi hết... Ở thời điểm này, uy lực Hỏa hệ đã được thể hiện triệt để ra hết, hiệu quả Bồng cháy so với các hệ khác quả thật bá đạo hơn nhiều.

.....

“Chu Mẫn, thiếu nữ Hỏa hệ. Khả khả, cô nương này vẫn là hợp với khẩu vị của ta nhất.”

Ở trong lều trại, huấn luyện viên trưởng Trảm Không vuốt vuốt Tiểu Hồ nói.

“Hiện tại có lẽ tiến độ nhóm 1 là nhanh nhất rồi. Bên trong nhóm 1 có không ít học sinh có thành tích nổi trội!”

Trương Kiến Quốc dò hỏi.

“Hỏa hệ pháp sư nhóm 1 đúng là một cái phé vật. Đối mặt với yêu đảng, bọn hần không tài nào phóng thích ra được kỹ năng. Cuối cùng thì người học sinh tên là Mục Bạch kia phải đứng ra đem yêu đảng đóng thành băng. Nhóm này xem như là nhanh nhất, thuận lợi tới Bách thảo cốc, rất nhanh bọn hần sẽ gặp được U Lang Thú! Chân chính khảo nghiệm dành cho bọn hần sắp tới rồi!”

“U Lang Thú chắc không có đã thương học sinh chứ?”

“Bị thương, chắc chắn là có rồi. Gãy mấy cái xương cũng là chuyện bình thường. Bất quá U Lang Thú của vị triệu hoán ma pháp sư kia cũng sẽ có chừng mực.”

Phan Lê Quân nói.

“Hay là, để ta gọi điện nhắc nhở hần một chút, dù sao học sinh bị thương nặng quá cũng sẽ ảnh hưởng tới kết quả tiến vào đại học năm sau của tụi nó.”

“Trong sơn cốc không có tín hiệu, không việc gì phải lo lắng, Bạch Dương hần biết nặng nhẹ”

La Văn Sóng nói.

“Bạch Dương? Không phải là vị quang pháp sư đã tử trận rồi đấy chứ?”

Lão sư Đường Nguyệt sừng sốt hỏi.

Trảm Không cười cười:

“Chỉ là tin đồn thôi, hần là triệu hoán ma pháp sư của trạm dịch Tuyết Phong Sơn chúng ta. Hần lưu lại ở sào huyệt cũ của Độc nhãn ma lang kia. Bất quá cái vòng tay màu lam thì vẫn được để ở trong sào huyệt.”

Đường Nguyệt nói không nên lời, vị huấn luyện viên trưởng này còn tâm cơ khắp mọi nơi a!

Cũng không biết đám học sinh đó có thể bình yên vượt qua hay không.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Yêu ma đáng sợ xuất hiện!

Cảnh vật bên trong sơn cốc cũng không tệ. Ở phía nam sơn cốc là một cái hồ hình bàn tay. Phía bắc sơn cốc là một cái sơn động.

Sào huyệt cũ của Độc nhãn ma lang là ở trong sơn động này. Thật ra thì chỉ cần đứng ở giữa Bách Thảo Cốc rồi liếc mắt nhìn một cái là có thể thấy cái sơn động này.

Người dẫn đầu nhóm 1 tất nhiên là Lục trà na... À nhầm! Tất nhiên đó là Phó lớp trưởng của chúng ta Mục Bạch!

Trong lần rèn luyện lần này, Mục Bạch hấn thành công thuyết phục mọi người trong đội ngũ để hấn làm chức vụ này. Vì vậy mà các bạn nữ sinh càng thêm sùng bái hấn.

Lần này có thể tiến vào Bách thảo cốc nhanh như vậy, công của hấn cũng không nhỏ.

“Động ở kia rồi. Cứ tưởng rằng cái nhiệm vụ treo thưởng này khó khăn lắm chứ. Còn không phải bị chúng ta tìm thấy rồi sao!”

Triệu Khôn Tam cười ha hả nói.

Triệu Khôn Tam người này cũng không có kiên nhẫn. Ở thời điểm cuối cùng phân vào lớp dẫn đầu, hấn đã cấu kết với Mục Bạch thành công làm ra một chuyện xấu nữa, thế là hấn vào được cái lớp này.

“Cẩn thận một chút, nhiệm vụ treo thưởng cũng không có đơn giản như vậy đâu.”

Mục Bạch hấn xuất thân từ đại thế gia nên kiến thức rộng rãi. Hấn biết nhiệm vụ treo thưởng không phải tùy tiện là có thể làm xong.

Một đội gồm 20 người do Mục Bạch hấn cầm đầu đi men theo sườn núi, rồi trèo lên trên cái sơn động kia.

Ở phía trước sơn động là một cái ao nhỏ. Cái ao này cũng chỉ có một nửa.

Sơn động có thể nhìn thấy rõ ràng. Cửa động rất lớn. Lối vào cũng giống như con đường nhỏ đi ngầm trong thành phố vậy.

Bên trong sơn động tối đen như mực. Cái bóng tối này dễ làm người ta sinh ra sợ hãi, hơn nữa từ bên trong sơn động còn phát ra mấy âm thanh “suru suru”, làm cho người nghe sờn cả gai ốc.

“Hay là, Chúng ta đi vào nhiều người một chút???”

Gì Vũ nhút nhát sợ sệt nói.

“Ta cũng cảm thấy nơi này thật đáng sợ.”

Triệu Khôn Tam cũng run lẩy bẩy nói.

Có trời mới biết trong động này có thứ gì. Cứ mạo hiểm như vậy mà đi vào thì...

Nếu như thực sự có yêu ma, thì mạng có thể không còn rồi.

Trong lúc mọi người đang còn thương lượng, dưới chân núi lại có một nhóm người đang tiến về nơi này.

“Hình như là nhóm số 3, may quá!”

Gì Vũ cao hứng nói.

Nếu như nhóm 1 và nhóm 3 liên kết với nhau, thì cả đoàn đội có 2 người Hứa Chiêu Đình và Mục Bạch. Đây không phải là tổ hợp có sức chiến đấu mạnh nhất trong 5 cái nhóm nhỏ hay sao.

Nhìn thấy người của nhóm 3 đến chậm hơn so với nhóm mình rất nhiều. Mục Bạch hấn cười lạnh một tiếng. Tuy rằng ở trong đội ngũ này có Hứa Chiêu Đình và Mạc Phàm. Hai cái gia hỏa được thành tích S trong sát hạch hằng năm, nhưng như thế thì đã sao, thực tế chứng minh hấn được thế gia bồi dưỡng không phải lợi hại hơn rất nhiều sao.

.....

Rất nhanh, người của nhóm 3 gặp được người của nhóm 1. Mặc khác ba nhóm còn lại không chừng còn chưa vượt qua được cửa ải yêu đằng kia. Thậm chí tệ hơn nữa là mấy nhóm còn lại có khả năng ở cửa ải lòng chảo, toàn bộ còn bị loại bỏ.

Nguyên nhân chính là ở cửa ải này có vị Phong hệ ma pháp sư nào dám đứng ra nhảy hay không?

“Đi thôi, chúng ta cùng vào trong. Rốt cuộc Quang hệ các người bây giờ cũng có chút tác dụng, bật sáng bóng đèn lên coi!”

Triệu Khôn Tam thấy có nhiều người, lá gan của hấn cũng lớn hơn, nhưng cái miệng chó của hấn vẫn không có thay đổi.

Một đám Quang hệ oán giận không thôi.

Biết làm sao được, sơ giai kỹ năng của bọn họ còn có danh hiệu là “Bóng đèn di động.”

Sau khi đám Quang hệ thi triển kỹ năng. Những tảng đá quái dị lờ mờ ở trong động liền bị chiếu sáng. Nhưng nhìn sâu vào vẫn thấy một mảng lớn

bóng tối, làm cho mọi người không khỏi lo lắng.

“Phong hệ lên phía trước dò đường. Các người có kỹ năng Phong quỹ, nếu như gặp tình huống bất lợi có thể rút lui được dễ dàng.”

Mục Bạch quả nhiên là người từ trong đại thế gia đi ra. Hắn biết cách phân phối một cái đoàn đội như thế nào là hợp lý nhất.

Phong hệ cũng không có nhiều lời. Triệu Khôn Tam, Trương Anh Lộ, Dương Nội Tâm, đám người này cũng đã đi phía trước.

“Phàm ca, ta đi trước dò đường... Người đang nhìn cái gì vậy???”

Trương Tiểu Hưu là Phong hệ, tất nhiên hắn sẽ phụ trách công tác dò đường rồi.

Ở trong sơn động, nếu như không có ai ở phía trước dẫn đường chắc chắn là không được. Một khi gặp phải tình huống bất lợi, cái đoàn đội này sẽ loạn cào cào hết cả lên. Mục Bạch hắn chỉ đạo rất là chính xác.

Mạc Phàm hắn đứng ở trong sơn động, nhưng mắt lại nhìn cái ao ở ngoài cửa động kia.

Mấy ngày trước vừa mới mưa xong, trong ao này có nước là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, Mạc Phàm hắn lại phát hiện cái ao này có vấn đề.

“Bên cạnh ao có ngăn nước, điều này nói lên rằng ao này ở chỗ này là đúng rồi. Vết nước vẫn còn rõ. Thời gian để mực nước giảm xuống sẽ mất 1 khoảng thời gian dài... nếu như mà bốc hơi lên... tốc độ bốc hơi cũng không có nhanh như vậy...”

Mạc Phàm lầm bầm nói.

- ngăn nước: đường tiếp giáp giữa mặt nước và đất đá bao xung quanh

“Có phải cái ao này là do một nhóm người làm giả hay không?”

Trương Tiểu Hưu hỏi.

“Chúng ta thấy cái hồ bên kia làm giả rồi, không có lý do gì lên trên núi lại làm giả thêm cái nữa.”

Mạc Phàm tiếp tục nói.

“Vậy ý của người là...”

Trương Tiểu Hưu rất ít khi thấy Mạc Phàm nghiêm túc đến như vậy.

“Huấn luyện viên trưởng cũng có nói, nơi này từng có một đám Độc nhãn ma lang sinh sống trước đây rồi. Cái ao ở trước cửa động này nếu như ta đoán không lầm thì chính là ao nước để bọn nó uống. Ngăn nước giảm xuống từ mấy giờ trước, vết nước vẫn còn lưu lại.”

Mạc Phàm suy nghĩ nói.

Trương Tiểu Hưu cũng không ngốc, sao mà không đoán được ẩn ý trong lời nói của Mạc Phàm chứ. Hắn lập tức sợ hãi tới mức đen cả mặt lại.

“Phàm ca, người đừng có làm ta sợ. Ý của người không phải nói ở trong động này còn có con gì đó không lâu trước tới nơi này để uống nước đấy chứ.”

Trương Tiểu Hưu lắp bắp nói.

“Mực nước giảm xuống nhiều như vậy. Điều này chứng tỏ rằng hình dáng con vật này rất là to lớn, hoặc là ở đây có nhiều hơn một con.”

Mạc Phàm bổ sung một câu.

Hắn rằng Trương Tiểu Hưu run lên lập cập.

“Đi thôi, có lẽ do ta quá đa nghi thôi.”

Mạc Phàm vỗ vỗ tay, rồi chạy vào trong đuổi theo đội ngũ đã đi vào.

Trương Tiểu Hưu vội vội vàng vàng chạy lên phía trước đội ngũ, đem điều Mạc Phàm vừa mới phát hiện nói cho đám người Mục Bạch, Hứa Chiêu Đình, Chu Mẫn biết.

Nhưng Trương Tiểu Hưu còn chưa nói hết, bỗng nhiên một trận gió mang theo vị tanh hôi từ trong sơn động tràn ngập ra bên ngoài, điên cuồng đập lên mặt 40 người học sinh.....

Cảm giác này giống như bị một con sóng lớn đập vào vậy. Tóc cùng vạt áo rối loạn cũng không sao. Nhưng nó lại còn làm cho bọn họ cảm giác có hơi

nước phun vào mặt vậy!

“A ô!!!!”

“A ô!!!!!!”

Đột nhiên, Có hai âm thanh sợ hãi kêu lên liên tục từ sâu bên trong động truyền ra.

Giờ phút này, tất cả mọi người biết được cuồng phong dinh dính hơi nước đập lên trên mặt bọn họ là thứ gì!

Trời đất ơi, đó là nước miếng được phun ra từ trên miệng yêu ma đang rít gào!!

Toàn bộ 40 người học sinh liền giật mình, cứng ngắc đứng ở nơi đó.

Giây tiếp theo, khuôn mặt của tất cả mọi người đều biến hình, triệt để bị nỗi sợ hãi ở sâu trong lòng lấp đầy.

Yêu ma!!!

Là Yêu ma!!!

Ở trường học hầu như ngày nào bọn họ cũng tiếp xúc với cái đề tài này. Ở trong đầu bọn họ cũng diễn luyện ra vô số lần chiến đấu hăng hái khí phách trước yêu ma. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy hai đạo ánh mắt màu xanh biếc tham lam bắn tới đây. Đầu óc bọn họ liền trở nên trống rỗng hoàn toàn!

Nhóm Quang hệ ma pháp sư còn đang lơ lửng trên không trung, chiếu sáng phía trước động quật.

Một con vật có lông màu xanh biếc đột nhiên từ trong bóng tối lao ra. Mọi người thấy rõ móng vuốt sắc bén như lưỡi dao cạo khi nó nhảy lên ...

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update liên tục.

Ngay sau đó, một cái đầu chậm rãi thò ra ngoài, bị ánh sáng rực rỡ chiếu vào liền hiện ra rõ ràng!!

Từng chiếc răng nhọn hoắt như răng cưa từ chiếc miệng to lớn dần xuất hiện. Răng cưa thì dài từ hàm trên tới tận hàm dưới. Nó lộ ra trong không khí, lộ ra dưới con mắt sợ hãi của đám học sinh.

Nước miếng màu xanh biếc chậm rãi nhỏ giọt từ trên hai cái răng dài nhọn hoắt như kiếm, chứng tỏ nó đang rất là đói khát!

Một đầu Hung lang dữ tợn so với những con Giao lang bình thường nhìn còn hung dữ, đáng sợ hơn nhiều. Hình thể so với Lạc đà còn muốn to lớn hơn. Cả người nó cơ bắp rắn chắc như nham thạch. Trên người bao trùm lông màu xanh biếc trông giống như những cây châm lớn vậy...

Con yêu ma này cứ như vậy đứng trước mặt 40 người học sinh. Ánh mắt màu xanh biếc nhìn cả đám giống như đang nhìn mỹ vị đồ ăn vậy. Ánh mắt tham lam, lạnh nhạt!

“Chạy.... Chạy.... Chạy đi!! A.... A....a...a!!!”

Không biết là ai run lên kêu to một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: U Lang Thú

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

U Lang Thú

Một giây sau, tất cả mọi người bị dọa cho khiếp sợ mà chạy trốn nháo nhào như chim vỡ tổ. Bọn họ hỗn loạn, chen chúc đâm vào nhau, chạy nghiêng chạy ngã, lao đảo hướng về phía cửa động mà chạy.

“Chạy nhanh đi, còn đứng đây làm gì!”

Trương Tiểu Hào thấy bên cạnh Hà Vũ đang còn sợ đến nỗi choáng váng không cử động. Liên không nhiều lời nắm lấy tay cô nữ sinh này mà chạy.

“Phong... Phong... Phong quý... A! Chết tiệt!”

Trương Tiểu Hào thử phóng thích ra kỹ năng, nhưng trong tình huống này khi mà hắn đang còn hoảng loạn thì những ngôi sao của hắn căn bản không thể hình thành.

Thường ngày hắn vẫn chăm chỉ luyện tập. Hắn có thể 100% không có sai sót gì hoàn thành Tinh quý. Chính vì vậy Trương Tiểu Hào thấy mình phóng thích ma pháp rất là pro rồi. Nhưng khi đối mặt với yêu ma chỉ cách mình có 20m thì những gì mà hắn làm được, học được tất cả bây giờ đều vô dụng!

Bình thường những ngôi sao này rất nghe lời bọn hắn, giống như mấy con cún con biết nghe lời vậy. Nhưng vào lúc này, khi trạng thái đang còn hoảng loạn thì những thứ Tinh trần ma khí mà bọn hắn được học đó không tài nào thi triển ra được

“Phàm ca, Phàm ca, nhanh... Chạy nhanh!”

Trương Tiểu Hào nắm lấy Hà Vũ đang sợ như chết chạy về phía cửa động.

Mạc Phàm hắn vào lúc này cũng không khác gì đám học sinh đang hoảng loạn chạy trốn kia. Đặc biệt những tiếng thét chói tai, tiếng khóc lóc, hay là âm thanh đá ra quần. Những âm thanh hỗn tạp đó làm cho hắn không thể nào tập trung tinh thần đem ma pháp phóng thích ra ngoài được....

Không được, mình cũng phải chạy thôi.

Ngôi sao của hắn đã tới viên thứ 6 rồi, nhưng khi tới viên thứ 7, những tiếng gào thét của đám người này làm cho ý niệm của hắn tan biến, thế thì làm sao có thể thi triển ra ma pháp được.

Không còn cách nào khác, hắn đành nắm lấy Chu Mẫn ở bên cạnh rồi chạy ra hướng cửa động.

“Thả ta ra, để ta cầm cự con Độc nhãn ma lang này. Các người nhanh thoát ra bên ngoài đi.”

Chu Mẫn quả là một nữ hài quật cường không muốn sống.

“Đầu óc của người có bị làm sao không vậy!”

Mạc Phàm liền vác Chu Mẫn lên vai.

Chu Mẫn nhìn có vẻ mạnh mẽ, không sợ chết như vậy nhưng thật ra nàng cũng chỉ là một nữ sinh yếu đuối. Mạc Phàm hắn tu luyện Lôi hệ nên lực lượng thần thể của hắn vẫn có một chút, vác Chu Mẫn trên người vẫn có thể chạy được.

Không phải Mạc Phàm hắn không cho Chu Mẫn cơ hội để thi triển ra ma pháp. Mà chính hắn ở thời điểm này cũng chỉ có thể hình thành được 6 viên ngôi sao. Tu vi của cô nàng này so với hắn còn kém hơn 1 cấp cho nên cô nàng cũng không thể nào hoàn thành được!

Ở thời điểm này, còn tỏ ra mình anh hùng, mạnh mẽ, không sợ trời không sợ đất thì đúng là ngu hết thuốc chữa. Có thể chạy được đã là giỏi lắm rồi.

Mạc Phàm vác Chu Mẫn chạy như điên. Tiếng khóc cùng tiếng thét chói tai vẫn không ngừng truyền vào tai hắn.

“Chết tiệt, hỏi sao mấy lão “gà pro” ở trạm dịch cười nhạo bọn họ, thì ra ở trường học bọn họ lấy tượng gỗ hình người để tập luyện và khi chân chính đối mặt với yêu ma lại khác xa nhau đến như vậy. Hiện giờ, tất cả không khác gì một đám cặn bã, không một ai có thể hoàn chỉnh phỏng thích ra ma pháp, phản ứng đầu tiên chính là chạy trốn...Mà chạy trốn thì chẳng khác nào từng người một bị giết. Cửa động là do mọi người dùng dây thừng để leo lên. Mà bọn họ cùng lắm là chạy tới cửa động là hết đường. Dây thừng cũng chỉ có một cái. Leo được xuống dưới thì cũng chỉ có một hai người leo thôi, không thể nào cùng lúc mà leo xuống hết được.

Đầu óc Mạc Phàm vẫn đang còn lộn xộn. Hắn nỗ lực làm cho mình bình tĩnh lại để suy nghĩ, nhưng yêu ma khủng bố vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm. Truyện được update liên tục mỗi ngày.

Cảm giác này giống như bọn họ đang xem phim kinh dị vậy. Nếu họ chỉ xem mỗi hình ảnh thôi, thì phim kinh dị cũng bình thường, xem thoải mái.

Nhưng khi người ta mở ra hiệu ứng âm thanh thì mức độ khủng bố lại không ngừng tăng lên không chỉ là 1 cấp.

Lúc này vấn đề không còn đơn thuần là xem phim kinh dị nữa, mà sẽ là hình ảnh yêu ma quỷ quái chân thật chui ra từ trong màn ảnh cách đôi mắt của người không xa. Người thậm chí có thể thấy ở trong mắt hắn một vệt máu chảy ra một cách rõ nét...

Ở trong tình huống đó, không một ai có thể giữ được bình tĩnh!

.....

Mạc Phàm chạy trốn cũng rất nhanh, chạy một lúc đã vác Chu Mẫn ra ngoài cửa động. Chu Mẫn thật ra cũng sợ hãi tới mức hai chân đứng không vững.

Thật là đáng sợ! Chuyện này đối với bọn họ thật quá đáng sợ, so với những cái ác mộng mà bọn hắn hay gặp phải thì chân thật, đáng sợ hơn gấp mười gấp trăm lần!

“Trời ơi, dây thừng đâu rồi!!”

“Không muốn, không muốn, ta không muốn chết ở chỗ này!!”

“Sao lại thế này?”

Mục Bạch, Hứa Chiêu Đình, hai người bọn họ xem như vẫn còn một chút lý trí, nhưng nhìn bộ dáng chật vật như vậy của bọn họ thì bọn họ cũng giống như mọi người. Bọn họ cũng không thể nào thi triển ra được ma pháp.

Ở trong động cũng có ít nhất 10 người bị dọa cho ngất, chạy ra tới đây cũng có tầm 20 người mang theo ý nghĩ tuột dây thừng để xuống dưới.

Nhưng mà, dây thừng lại không thấy!!

Hiện tại, muốn xuống được chỉ còn một cách là nhảy xuống dưới...

“Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tất cả chúng ta đều phải chết ở nơi này sao??”

Triệu Khôn Tam sợ tới mức chân tay run lấy bầy.

Sự thật thì trừ lúc Độc nhãn ma lang phun ra cái mùi tanh tươi hôi thối ra thì hiện tại, vào lúc này, ở đây đã bốc lên một mùi khai nồng nặc tràn ngập khắp nơi. Nó là từ đống quần của mọi người bốc ra.

“Độc nhãn ma lang sắp đuổi kịp tới nơi rồi, ta thà chết vì ngã chứ không muốn sống để cho nó ăn thịt.”

Một nam sinh Thủy hệ nói.

“Chết tiệt, có nhiều người ngất xỉu ở trong động như vậy. Con vật kia tại sao không ăn mà còn đuổi theo chúng ta ra tới tận đây chứ.”

Triệu Khôn Tam nói.

Chu Mẫn, Hứa Chiêu Đình đang còn sợ hãi, nghe Triệu Khôn Tam phát rõ lên nói như vậy liền hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Chạy cũng vô dụng, chúng ta đoàn kết lại đối phó với nó.”

“Đối phó như thế nào, lão tử quên mất mình học hệ gì rồi.”

.....

Cách cửa động không xa tầm 300 m, ở phía trên một vách núi có một cái thạch đài.

Ở trên thạch đài này, huấn luyện viên trưởng Trầm Không, huấn luyện viên La Vân Sóng, Phan Lệ Quân cùng với tên triệu hoán sư Bạch Dương đều đang đứng ở đó. Bọn họ ở nơi này nhìn đám học sinh đang còn bị nhốt ở cửa động kia.

Cái tên triệu hoán sư Bạch Dương thì đang còn ôm bụng cười nghiêng ngả. Ở chỗ này, hẳn có thể thấy được một tên học sinh sợ tới mức đái ra quần, ngồi bệt ở nơi đó.

Huấn luyện viên Trầm Không nhìn một đám ma pháp học sinh không ai có thể thi triển ra kỹ năng kia, liền lắc đầu ngán ngẩm.

Thật sự quá thật vọng!

Hắn còn tưởng Hội học sinh của trường Thiên lan ma pháp cao trung lần này có chút bản lĩnh, không ngờ đến bây giờ còn không có ai thi triển ra nổi kỹ năng.

Người ta hay bảo, bọn học sinh chỉ là một đám ma pháp sư giỏi cái mồm, quả thật đúng là như vậy. Trường học đã hao phí nhiều tài nguyên như vậy để bồi dưỡng bọn họ, nhưng khi chân chính đối mặt với yêu ma thì bộ dạng của họ lại như thế này.

Trương Kiến Quốc, Tiết Mộc Sinh, Trần Vĩ Lượng, biểu tình của ba vị lão sư lúc này là phi thường xấu hổ.

Thực lực của mỗi học sinh như thế nào bọn họ đều biết. Hầu hết các trường học đều là chạy theo thành tích tu vi của học sinh. Cho nên bảng báo cáo thành tích của họ luôn đẹp. Về phần thực hành, hơn phân nửa cũng vượt qua được.

Còn Chiến đấu thực tế, tức là tự bản thân mình đi chiến đấu, thì trường học làm sao có thể dạy dỗ được?

“A? Có người phóng thích ra ma pháp.”

La Vân Sóng mắt tinh liền phát hiện ở cửa động xa xa có một đạo ánh sáng màu trắng lóng lánh phát ra.

“Là băng hệ.... Người kia hình như là Mộc Bạch!”

Tiết Mộc sinh lập tức tươi cười nói.

Trần Vĩ Lượng và Trương Kiến Quốc cũng vội vàng nhìn lại, quả nhiên người đầu tiên phóng thích ra được ma pháp đúng là Mộc Bạch.

Băng sương màu trắng đang còn lượn lờ xung quanh Mộc Bạch. Những băng sương đó giống như những binh lính từ tiểu tinh linh biến ảo mà thành đang ào ào xông lên, nhanh chóng đóng băng từ chi U Lang Thú!

“Uk. Ghi nhớ!”

Huấn luyện viên trưởng Trầm Không nói.

“Người này chính là đệ tử của Mộc thị thế gia, được gia tộc bồi dưỡng nên có khí chất của đệ tử thế gia. Tố chất tâm lý cùng với năng lực ứng biến mạnh hơn các học sinh khác rất nhiều.”

Tiết Mộc Sinh vội vàng nói.

Đệ tử thế gia chính là đệ tử thế gia a! Vào lúc này trạng thái tinh thần của những học sinh khác còn đang hoảng loạn mà Mộc Bạch hẳn có thể bình tĩnh phóng xuất ra được ma pháp quả thật rất giỏi rồi.

Có thể trong tình huống mọi người đang còn sợ hãi mà phóng thích ra được kỹ năng Băng hệ – Băng Mạn, Mộc Bạch này đã có thể lấy được thành tích ưu việt A cấp rồi.

Hiện tại, chỉ còn là xem biểu hiện của các học sinh khác như thế nào? Bọn họ có thể bình tĩnh được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Không cùng một cấp bậc

Ở cửa động, Mộc Bạch đang còn hăng hái đứng trước mặt U Lang Thú. Hắn không chế Băng hàn thành băng sương, rồi chậm chậm đóng băng tứ chi của U Lang Thú.

Mộc Bạch vừa định thả lỏng một chút giống như kiểu vừa trút được gánh nặng thì đột nhiên phát hiện U Lang Thú vẫn di chuyển được tuy có phần hơi chậm chạp. Băng sương hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc nó đến gần mọi người.

“Không đông lại?”

Về mặt Mục Bạch ngẩn ngơ.

Băng man của hắn tốt xấu gì cũng có thể đem ba bốn người đông cứng tại chỗ. Mục Bạch nghĩ rằng hắn có thể tranh thủ một ít thời gian để cho mọi người có thể bình tĩnh lại. Không ngờ rằng lực lượng tứ chi của con U Lang Thú này lại cường đại như vậy. Băng man màu trắng cũng không thể làm nó dừng bước lại được.

“Kéo kẹt!!!!”

Một chân dẫm lên băng sương, con U Lang Thú lại tiếp tục tiến về phía trước.

Mục tiêu của U Lang Thú lúc này chính là Mục Bạch. Hai chân trước của nó giơ cao trước mặt Mục Bạch, rồi hung hăng chụp mạnh xuống dưới một cái!

“Oanh ~~~~~”

Một cổ chấn động mãnh liệt làm cho cát bay đá chạy cuộn cuộn nổi lên. Đánh bay Mục Bạch ra xa 5-6 mét.

Mục Bạch một chút năng lực phòng ngự đều không có. Dưới cổ chấn động này liền ngã xuống trên mặt đất. Hắn lăn mấy vòng trên mặt đất rồi ngất xỉu.

“Mục Bạch!”

Triệu Khôn Tam vội vàng chạy tới, liền phát hiện ra quần áo Mục Bạch thủng lỗ chỗ. Da thịt của hắn thì bị cát bay đá chạy đập cho nát bầy!

Vất vả lắm Hạ Vũ mới lấy lại tinh thần. Sau khi thấy một màn như vậy, nàng liền sợ tới mức vô lực, ngồi xồm xuống khóc rống lên.

Cô nương này khóc như vậy giống như đã chọc giận U Lang Thú. U Lang Thú liền nện từng bước mạnh mẽ hướng về phía Hạ Vũ.

Ở trong mắt U Lang Thú mà nói thì nó cũng không biết thương hương tiếc ngọc là như thế nào. Mục Bạch bị chấn động kia làm cho toàn thân đầy máu, thì không biết một cô nương mảnh mai như Hạ Vũ này sẽ như thế nào?

“Chết tiệt, nhanh chạy đi!”

Trương Tiểu Hầu lo lắng.

Hắn cắn răng một cái, rồi một lần nữa chạy lại chỗ Hạ Vũ. Hắn muốn kéo Hạ Vũ ra khỏi tầm mắt khủng bố của con U Lang Thú kia.

“Hầu tử, người chán sống rồi à!”

Cách đó không xa, Mạc Phàm thấy một màn như vậy, liền không giữ được bình tĩnh, vội vàng kêu lên.

Mạc Phàm hắn đứng bên ngoài quan sát thì thấy hành động vừa rồi của Mục Bạch là cực kỳ ngu xuẩn. Lực lượng của một người căn bản không thể nào rung chuyển được cái loại lực lượng này, đó là một lực lượng không cùng một cấp bậc với bọn họ. Hắn nhận thấy con U Lang Thú này cũng không thích giết chóc cho lắm, nếu không một chặp chụp lên người Mục Bạch kia, khẳng định máu thịt Mục Bạch đã bay tứ tung, mạng nhỏ của hắn khó bảo toàn!

“Hỏa ... Hỏa Tư!!”

Nhìn một mảnh hỗn độn này, Chu Mẫn cơ hồ cắn nát môi mình mới có thể phóng thích ra được kỹ năng.

Đoàn lửa bay về phía người U Lang Thú. Có lẽ do quá hoảng loạn, Hỏa Tư này chỉ đánh trúng chân U Lang Thú. Một ngọn lửa lớn từ dưới chân U Lang Thú bốc cháy lên, đem U Lang Thú màu xanh biếc này cháy đến đỏ bừng.

U Lang Thú căn bản không thèm để ý tới ngọn lửa đang cháy này. Nó vẫn tiếp tục xông về phía Hạ Vũ và Trương Tiểu Hầu.

“Súc sinh, ném thử Lôi Ấn của ta!!”

Hứa Chiêu Đình rống lên một tiếng, vô số điện quang vây xung quanh hắn.

Những điện quang này dưới mệnh lệnh của Hứa Chiêu Đình liền xông thẳng tới U Lang Thú!

Mỗi một lần đạo Lôi điện màu tím hình cung đánh lên thân thể U Lang Thú thì mỗi lần đó U Lang Thú lại run rẩy. Rốt cục U Lang Thú cũng dừng bước. Hơn nữa, Nó còn phát ra tiếng gầm nhẹ giống như là đau đớn!

Cặp mắt xanh biếc của U Lang Thú liền nhìn sang phía Hứa Chiêu Đình.

“A ô!!!!!!”

Miệng U Lang Thú liền mở ra, hướng về phía Hứa Chiêu Đình mà gầm rú.

Thoáng chớp cuồng phong liền gào thét. Cửa động vốn là nơi có nhiều cát đá, lúc này bị lực lượng rít gào mà cuốn lên, như một con rồng đất bay về phía Hứa Chiêu Đình.

“Tam Bàn!”

Hứa Chiêu Đình thấy một màn này, hoảng loạn kêu lên.

Vương Tam Bàn cũng kêu lên một tiếng, nói:

“Địch Ba! Dịch chuyên!!”

Tuy rằng thân hình Vương Tam Bàn mập mạp thế nhưng hấn cong người xuống rất nhanh, hai tay cắm xuống mặt đất...

Mặt đất tràn đầy cát sỏi, nhưng dưới lực lượng từ hai tay Vương Tam Bàn truyền vào thì một lúc liền biến thành Địch Ba. Hấn có thể khống chế nó một cách dễ dàng. Nó giống như mặt nước đang còn tĩnh lặng bị một vật rơi vào tạo ra từng làn sóng vậy.

Đạo Địch Ba này xuất hiện ở mặt đất tràn đầy sỏi đá, rồi biến thành từng làn sóng nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Hứa Chiêu Đình...

Hứa Chiêu Đình vốn là vô phương tránh né trước cát bay đá chạy đang hướng về phía mình. Thì đột nhiên cái làn sóng này xuất hiện. Nó liền đưa Hứa Chiêu Đình dịch chuyển xa nơi đó một khoảng cách tầm 5-6m. Giúp cho Hứa Chiêu Đình tránh được một chiêu có thể đánh hấn máu thịt đến mơ hồ!

Hai mắt Hứa Chiêu Đình đang còn nhắm tịt lại, lúc này hai mắt mở to ra liền phát hiện hấn đang đứng ở một địa phương khác. Khuôn mặt hấn hiện lên sự vui mừng khôn xiết. Hấn liền giơ ngón tay cái lên khen ngợi hảo bằng hữu Vương Tam Bàn của mình.

Vương Tam Bàn cười hắc hắc. Hấn cũng không ngờ Địch Ba mà mình phóng thích ra lại có thể giải đúng chỗ ngựa như thế.

“Mọi người không cần sợ. Chúng ta đông người như vậy. Mỗi người thi triển ra một cái ma pháp, không phải có thể đánh chết con Độc nhãn ma lang này sao!”

Sau khi Hứa Chiêu Đình biểu hiện ra thực lực kinh người liền lập tức trở thành lãnh tụ đứng ra kêu gọi mọi người.

“Mọi người nhanh hoàn thành Tinh quỹ của mình. Lôi Ân có hiệu quả làm tê liệt da thịt. Con Độc nhãn ma lang này kháng định rất khó hoạt động, nhân cơ hội này mọi người phản kích nó!”

Vương Tam Bàn cũng hô hào cổ vũ.

Đúng như Vương Tam Bàn nói, U Lang Thú bị Lôi Ân đánh cho đến nỗi, nó ở chỗ đó không ngừng run rẩy.

Điều này đối với mọi người không thể nghi ngờ chính là một tin tức cứu mạng. Trong chớp lát, mọi người liền bình tĩnh lại và bắt đầu nối liền Tinh quỹ của mình.

“Quang diệu! Tinh Hóa!”

“Băng Man! Đông Trì!”

“Thủy vực! Giải Hóa!”

“Địch ba! Dịch chuyên!”

“Hỏa Tư! Bùng cháy!”

Trong chớp lát, liền có 7-8 học sinh có hệ bất đồng hoàn thành xong ma pháp của mình. Những ma pháp bất đồng này, tất cả đều hướng về phía U Lang Thú.

U Lang Thú bị tê liệt đang còn đứng im tại chỗ, lập tức liền gặp phải công kích kỹ năng từ bốn phương tám hướng. Nó lập tức rống lên từng tiếng thống khổ.

“Hỏa hệ, Hỏa hệ tranh thủ thời gian. Chúng ta tạm thời chỉ ngăn chặn Độc nhãn ma lang này một chút thôi. Hỏa hệ nhanh thiêu chết nó!”

Hứa Chiêu Đình đã là vị lãnh tụ. Hấn vừa tiếp tục thi triển ra đạo Lôi Ân tiếp theo vừa lớn tiếng hô hào.

Hỏa hệ chính là đám chủ lực mạnh nhất. Quang hệ Quang Diệu chỉ có thể tạm thời làm mù mắt nó. Băng Man của Băng hệ ma pháp sư từ nhiều người chồng lên nhau, đã làm bốn chân của U Lang Thú đông cứng lại. Lúc này chính là thời điểm để Hỏa hệ để tạo thành ngọn lửa nóng bỏng thiêu cháy U Lang Thú!

Cái miệng nhỏ của Chu Mẫn cắn đến nổi xuất huyết. Rốt cuộc nàng cũng phóng thích hoàn chỉnh Hóa Tư một cách chuẩn xác. Ngọn lửa chạm vào lưng U Lang Thú rồi bùng cháy lên. Có thể thấy rõ U Lang Thú càng thêm đau đớn mà gầm rú.

“A ô ~~~~~ a ô ~~~~~”

Khi mọi người còn nghĩ rằng công kích của mình có thể đạt được hiệu quả, thì con U Lang Thú liền phát ra tiếng rít gào hai lần liên tiếp.

Hai đạo Phi Sa Tẩu Thạch đồng thời bay lên. Một đạo hướng về phía Hứa Chiêu Đình và Vương Tam Bàn mà quét qua, một đạo liền hướng về phía ba người có thể thi triển được ma pháp mà bay tới.

Hai đạo Phi Sa Tẩu Thạch này đã tạo thành đá kích hủy diệt tới mọi người, từng người từng người bị đánh cho da tróc thịt bong...

Mọi người vừa tìm được một con đường sinh cơ, thì bị một màn này đập cho tan tác toàn bộ!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: U Lang Thú mất khống chế

“Xong đời... hoàn toàn không cùng một cấp bậc.”

Trên mặt đất, Vương Tam Bàn bò dậy. Nửa người hắn toàn là máu.

Ở một góc kia, Hứa Chiêu Đình cũng nằm im, tình trạng của hắn cũng không khác gì Mục Bạch.

Ở một bên khác tương tự cũng có 5 người học sinh ngã xuống. Bọn họ bị đồng đất đá kia phủ kín người, đến nỗi cả một chút sức lực bò dậy cũng không có.

Mà con U Lang Thú dù trên người mang nhiều thương tích nhưng những thương tích này cũng không đủ làm nó mất đi khả năng chiến đấu.

Con U Lang Thú này quá mức cường đại, vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ. Mặc dù mười mấy người bọn họ đã bình tĩnh lại, và đoàn kết lại với nhau thế mà vẫn như cũ không thể đối phó được với nó.

“Nếu ngay từ đầu 40 người chúng ta có thể đoàn kết, liên thủ để đối phó nó. Không chừng chúng ta còn có thể giết được nó. Khốn khiếp, khốn khiếp, lão tử không muốn chết ở đây.”

Vương Tam Bàn ở nơi đó chửi bậy.

“Mạc Phàm, ngươi Hóa Hệ của ngươi... còn mạnh hơn ta, ngươi nhanh ra tay đi!”

Chu Mẫn ở bên cạnh hô to lên.

Thứ có thể tạo thành thương tổn cho U Lang Thú cũng chỉ có Hòa Tư và Lôi Ấn, nhưng những người học sinh mang Hòa hệ trong người lại quá ít.

“Vô dụng, con này không phải là Độc nhãn ma lang!”

Đôi mắt Mạc Phàm nhìn chăm chăm vào con yêu ma đặc thù này.

Độc nhãn Ma lang chỉ có một con mắt mà con yêu ma này lại có tới 2 con mắt xanh biếc. Chỉ vì cái tên “yêu ma” làm cho mọi người kinh hồn bạt vía mà hầu như tất cả mọi người đều không phân biệt được điểm này. Lúc đó mọi người ai còn tâm trí mà để ý tới con yêu ma đáng sợ này là một con yêu ma đặc thù chứ.

“Cứu..... Cứu..... Cứu.....”

Hạ Vũ ngồi bệt ở đó kêu la. Khuôn mặt nàng lúc này trắng bệch và hoảng sợ tới cực điểm.

Rất hiển nhiên, con U Lang Thú này phi thường chán ghét khốc lóc suốt mướn. Chứ không thì tại sao nó đánh tan nát những học sinh có thể phóng thích ra được ma pháp kia rồi thế mà bây giờ vẫn muốn tiếp cận cô nương Hạ Vũ này!

“Con mẹ nó chứ! Nhanh chạy đi!”

Mạc Phàm bực tức, hét lên.

Cô nương này, quả thật ngu hết thuốc chữa. Lúc này có nhiều người như vậy tiến hành công kích U Lang Thú chính là muốn giúp cô nương này tranh thủ thời gian để chạy trốn. Thế mà cô nương này lại bất động, đến nỗi một bước chân cũng không nhấc lên được.

Không được, nếu cứ thế này thì tất cả mọi người sẽ bị con yêu ma này giết chết hết.

Mình phải giết chết con yêu ma này.

“Hầu tử, người có thể đứng lên “chạy nhanh” được không?”

Trong lòng Mạc Phàm liền có chủ ý, vội vàng nói với Trương Tiểu Hầu ở cách đó không xa.

Trương Tiểu Hầu gật gật mạnh đầu.

“Tốt, ta sẽ như con yêu ma này, sau đó người khiêng ta chạy vào trong động, nhớ chưa?”

Mạc Phàm nghiêm túc nói với Trương Tiểu Hầu.

“Phàm ca, ngươi muốn làm gì?”

Trương Tiểu Hầu hỏi.

“Giết chết nó!”

Mạc Phàm cắn răng một cái. Hắn dùng đầu đón để làm bản thân hắn tỉnh táo, bình tĩnh thêm.

Hỏa hệ Tinh trần hóa thành một không gian vũ trụ hư vô, lượn lờ xung quanh Mạc Phàm.

Vô số viên Hỏa hệ nhỏ bé dưới sự kêu gọi của Mạc Phàm rốt cuộc cũng dựa theo Tinh quỹ mà pháp mà sắp xếp thành hàng!

Tốc độ hình thành Tinh quỹ của Mạc Phàm cực kỳ nhanh. Tại thời điểm hắn nổi lên viên ngôi sao thứ 6 kia, thì cái viên ngôi sao thứ 7 luôn không vâng lời kia dưới sự cưỡng chế của Mạc Phàm rốt cuộc cũng ngoan ngoãn thuận phục!

Tinh Quỹ thành, ma pháp liền có thể xuất ra!

Một đoàn lửa cực nóng ở trong lòng bàn tay Mạc Phàm bỗng nhiên xông ra. Ngọn lửa màu đỏ rực hình lưỡi xống ra từ ngón tay Mạc Phàm.

“Hỏa Tư! Phần Cốt!”

Sau khi hoàn thành phóng thích xong. Đầu tóc của Mạc Phàm cũng rối tung rối mù hết cả lên dưới sức ép của dòng khí lưu nóng rực đang bốc lên kia. Khí chất hắn cũng biến hóa nghiêng trời lật đất sau khi phóng thích xong đoàn Liệt Diễm từ trong lòng bàn tay kia.

Liệt Diễm tỏa ra. Đoàn lửa từ trong không trung gào thét xông tới, vô cùng chính xác đánh lên thân hình to lớn của U Lang Thú.

Lúc chạm vào thân thể con U Lang Thú, Hỏa đoàn rất yên lặng, nhưng ngay sau đó nó liền bốc cháy lên giống như một đám dây đăng đỏ rực đang điên cuồng sinh trưởng vậy. Tất nhiên là nó bốc cháy từ thân thể của U Lang Thú rồi. Thế lửa còn mạnh hơn gấp nhiều lần so với thể lửa của Chu Mẫn.

Lửa cháy rất lung linh nhưng cũng rất dữ tợn. Con U Lang Thú kia ngẩng đầu lên gào thét vô cùng thê thảm trước thể lửa dữ dội này. Nó rất là đau đớn. Nó chạy như điên trên mặt đất, không có một phương hướng cụ thể nào. Sau đó nó lại lăn lộn không ngừng trên mặt đất. Cuối cùng thì nó lao thẳng vào trong hồ nước.

Liệt Diễm Phần Cốt cũng không có bị nước làm cho dập tắt mất. Lực lượng thiêu đốt đáng sợ không khéo còn muốn đem nội tạng của U Lang Thú thiêu đốt, đem tất cả những thứ đó đều đốt thành tro bụi!!

Chu Mẫn, Trương Tiểu Hầu, Vương Tam Bàn, Trương Anh Lộ, đám người này sau khi nhìn thấy một màn như vậy cũng ngây dại ra.

Còn có nhóm học sinh lớp dẫn đầu ở bên ngoài sơn động đang còn hỗn loạn, đứng tứ tung sau khi nhìn một màn này cũng mất chữ O mồm chữ Ô.

“Phàm ca... Hỏa Tư của người...”

Trương Tiểu Hầu nhìn Mạc Phàm áp a áp ứng nói.

Uy lực Hỏa Tư của Mạc Phàm mạnh hơn rất nhiều so với Chu Mẫn. Thậm chí hiệu quả của ngọn lửa còn hoàn toàn không giống nhau.

Hỏa tư của Chu Mẫn là bỏng cháy. Khi ngọn lửa chạm vào U Lang Thú cũng chỉ có thể cháy liên tục ở trên người U Lang Thú mà thôi. Cái loại bỏng cháy này nhiều nhất cũng chỉ làm cho U Lang Thú da tróc thịt bong. Nó không thể chân chính thương tổn tới gân cốt của U Lang Thú được.

Mà Hỏa Tư của Mạc Phàm giống như ở trong thân thể U Lang Thú thiêu cháy lên vậy. Lúc trước mọi người đoàn kết thi triển kỹ năng mà hiệu quả còn không bằng cái Hỏa Tư này của Mạc Phàm.

Ở phía trên thạch đài, cái người tên là Bạch Dương kia, giờ phút này cũng vịn vẹo chân mày.

Triệu hoán thú và triệu hoán sư có cảm ứng tâm linh với nhau. Bạch Dương có thể cảm nhận được con U Lang Thú của mình vào giờ phút này đau đớn đến cực điểm như thế nào. Rất hiển nhiên nguyên nhân là do người học sinh kia thi triển ra Hỏa Tự đã làm thương tổn tới nó.

“Hỏa Tự! Phần Cốt!”

Lúc này huấn luyện viên trưởng Trảm Không và lão sư Đường Nguyệt, trên mặt của hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc!

Trảm Không và Đường Nguyệt, cả hai người đều tu luyện Hỏa hệ. Do vậy những kỹ năng của Hỏa hệ sơ giai họ sao có thể không biết được chứ?

Sơ giai Hỏa hệ – Hỏa Tự có 3 cấp độ.

Đệ nhất cấp của Hỏa Tự có tên gọi là Hỏa Tự! Bồng cháy!

Hỏa Tự! Bồng cháy! Là hình thái Hỏa tự cấp thấp nhất. Nó có hiệu quả bồng cháy là kỹ năng dẫn đốt tới mục tiêu nhanh chóng nhất.

Nhưng mà, hình thái Hỏa Tự đệ nhị cấp lại có hiệu quả hoàn toàn bất đồng.

Hỏa Tự! Phần Cốt, từ cái tên gọi ta cũng có thể biết, đây là đoàn hỏa diễm sau khi trúng mục tiêu thì độ nóng của ngọn lửa càng tăng lên. Nó trực tiếp đi vào trong cơ thể của đối phương rồi thiêu đốt xương cốt, thiêu cho xương cốt chỉ còn lại tro tàn!

Hỏa Tự! Bồng cháy nó chỉ đốt ở bên ngoài nên không có cách nào tạo ra thương tổn cho U Lang Thú. Ở phương diện này, người học sinh chỉ có thể tìm đúng điểm yếu của con U Lang Thú, mới có thể gây ra thương tổn cho con U Lang Thú này. Về phương diện khác, bản thân U Lang Thú có lớp da lông có năng lực phòng ngự rất mạnh.

Mà Hỏa Tự! Phần Cốt! thì khác hẳn hoàn toàn. Một ngọn lửa khủng bố sẽ thiêu đốt từ bên trong cơ thể con U Lang Thú rồi đem nội tạng của U Lang Thú thiêu đốt cho không còn gì. Cái loại uy lực xuyên thấu này so với kỹ năng hỏa hệ bồng cháy thì cao hơn không biết bao nhiêu lần!

“Người học sinh này.... Tên gọi là gì vậy?”

Trảm Không phục hồi tinh thần lại. Trong ánh mắt hắn toát lên vài phần khen ngợi.

Có thể đem kỹ năng Hỏa hệ lên tới cấp bậc thứ 2, có thể thấy người học sinh này rất là xuất sắc!

“Hắn tên là Mạc Phàm!”

Lão sư Đường Nguyệt mỉm cười nói.

Mạc Phàm hẳn quả nhiên không có làm mình thất vọng, ngắn ngủi chỉ trong vòng một năm mà hắn có thể đem Hỏa Tự lên thành Hỏa Tự Phần Cốt.

Thật ra Đường Nguyệt đã sớm nhìn thấy hắn biểu diễn Hỏa Tự Phần Cốt, nhưng mà lúc đó ngọn lửa cũng không có mạnh bằng bây giờ.

“Người học sinh này, có thể đạt được thành tích S!”

Trảm Không hài lòng nói.

Huấn luyện viên La Văn Sóng và Phó huấn luyện viên Phan Lệ Quân cũng gật gù đầu. Cái thành tích này chỉ sợ khắp cả Bắc Thành không có nhiều người đạt được.

“Không xong!”

Bỗng nhiên tên triệu hoán sư Bạch Dương kêu lên một tiếng.

“Có chuyện gì sao?”

Huấn luyện viên trưởng Trảm Không hỏi

“Sau khi U Lang Thú nhảy vào bên trong Hồ nước, không biết vì nguyên nhân gì mà trở nên cuồng bạo, giống như ... giống như là không còn chịu sự khống chế của tôi nữa!”

Sắc mặt Bạch Dương trắng xanh nói.

“Khốn nạn, không phải ngươi đã thuần phục dã tính của gia hỏa này rồi sao!”

Trảm Không chửi ầm lên.

Sau khi nghe xong những lời này của Bạch Dương, sắc mặt đám người Trương Kiến Quốc, Trần Vĩ Lượng cũng đại biến.

Mất không chế???

Sức chiến đấu của con U Lang Thú chỉ sợ còn mạnh hơn Độc nhãn ma lang mấy phần. Con này nếu mà mất không chế, thì đám học sinh này chỉ sợ lành ít dữ nhiều, sẽ có thương vong vô số!

“Nhanh, nhanh tới ngăn cản nó lại!”

“Không được, chúng ta qua tới đó cũng phải mất một ít thời gian.”

“Tại sao lại mất không chế? Tại sao lại mất không chế? Thôi xong rồi! Xong rồi! kiểu này sắp có án mạng rồi!”

Vị chủ nhiệm lớp Trần Vĩ Lượng bị những tin tức này dọa cho choáng váng.

Lúc trước U Lang Thú vẫn luôn thủ hạ lưu tình. Chứ không thì khi nó ở trong huyết động thì đám học sinh này đã chết không còn ai.

Bây giờ U Lang Thú bị mất không chế, thì nó giống như là đại khai sát giới vậy. Những người học sinh này không biết còn mấy người sống sót được.

“Ta xin lỗi, ta... ta cũng không biết vì nguyên nhân gì.”

Tên triệu hoán sư Bạch Dương kia nói.

“Bây giờ nói lời xin lỗi thì có ích gì, nhanh đi cứu người!”

Trầm Không tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lô và Hỏa

Ngoài cửa hang động, U Lang Thú vì muốn dập tắt ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực trên người nó. Nó bèn nhảy vào bên trong hồ nước.

Cũng không biết nguyên nhân tại sao khi con U Lang Thú toàn thân ướt sũng ướt này bò ra khỏi mặt nước thì hình dáng nó lại biến đổi. Con mắt đang từ màu xanh biếc lại chuyển sang màu đỏ rực.

U Lang Thú là một sinh vật dã tính, khó thuần. Nó rất dễ phát cuồng khi bị kích thích mạnh mẽ. Ở trong chiến trường, những lúc con U Lang Thú phát cuồng như thế này sẽ rất có lợi cho phe ta. Nhưng ở trong tình huống này, con U Lang Thú này phát cuồng lại mang đến tai ương ngập đầu cho bọn học sinh.

Hai mắt nó đỏ rực tỏa ra hung quang ngập trời. Nó đã phần nộ tới cực điểm rồi! Đôi mắt nó gât gao khóa chặt Mạc Phàm lại. Sát khí biến thành hàn băng xông thẳng tới chỗ Mạc Phàm.

Cả người Mạc Phàm va chạm phải cỗ sát khí này lập tức đông cứng lại.

Con U Lang Thú này quả thật là cường đại và hung tàn hơn rất nhiều so với những gì mà hắn có thể tưởng tượng được!

“Hầu... Hầu tử!”

Mạc Phàm gần như kêu lên không nổi.

Trương Tiểu Hầu cũng cảm nhận được cỗ sát khí khủng bố kia. Hắn liền điên cuồng hoàn thành Tinh Quỷ.

Lúc trước hắn vô pháp hoàn thành Phong hệ Tinh Quỷ, nhưng vào lúc này hắn cần phải hoàn thành nó nhanh nhất có thể, nếu không thì Mạc Phàm sẽ bị con U Lang Thú này cắn chết mất.

“Ngao ô ~~~~~!”

Bốn chân con U Lang Thú đập đập trên mặt đất. Nó chạy như bay về phía Mạc Phàm. Bụi bay mù mịt ở phía đằng sau nó.

Nó bật nhảy!

U Lang Thú từ đứng im một chỗ đến chạy như điên căn bản không tới 1s. Sức bật thật khủng khiếp!

“Phàm ca!”

Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc đó, Trương Tiểu Hào liều chết túm lấy Mạc Phàm đang còn đông cứng ở đó!

Trương Tiểu Hào nhanh chóng tạo ra một đạo Phong chi quỹ đạo rồi “chạy nhanh” trong cái thông đạo đó, vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó hắn liền túm lấy Mạc Phàm đem ra khỏi cái miệng to lớn, hung tàn của U Lang Thú, rồi chạy thẳng một mạch vào sâu trong huyết động!

“Crắc, rắc!”

U Lang Thú cắn trượt vào trong không trung. Hai hàm răng của nó va vào nhau phát ra âm thanh chói tai.

Vồ hụt làm nó nổi sung lên giống như kiểu tôn nghiêm của nó bị vũ nhục tới cực đại vậy.

Nó lại một lần nữa nhanh chóng bộc phát tốc độ kinh người, rồi tiếp tục đuổi theo nhóm Mạc Phàm vừa chạy vào sâu trong huyết động.

1 đồng người vẫn đang còn ngất xỉu trong huyết động. Bọn họ vất vả lắm mới có thể tỉnh dậy được thì ngay lập tức phải đối mặt với một con U Lang Thú đang phát cuồng âm âm lao tới! Toàn bộ đám người này nhanh chóng bị đánh bay, máu tươi văng tứ tung.

“Chạy, chạy nhanh, nhanh nữa lên!”

Mạc Phàm quay đầu lại nhìn thấy liền hét lớn lên. Hắn có thể cảm giác được tốc độ của con U Lang Thú này còn nhanh hơn Phong quỹ! Chạy nhanh của Hào tử một chút.

“Ta.. ta sẽ cố gắng hết sức!”

Dù mồ hôi lạnh trên trán Trương Tiểu Hào chảy ra đầm đìa, nhưng hắn cũng không dám chậm trễ.

Gió thét gào hai bên mang tai. Phía sau thì có một con U Lang Thú to lớn đang điên cuồng đuổi theo. “Chạy nhanh” đang có dấu hiệu sắp hết hiệu lực.

“Chạy tới phía trước, rồi thả tao ở đó để tao đối phó với nó, còn mày trốn sang chỗ khác đi!”

Rốt cuộc Mạc Phàm hắn cũng lấy lại được mục đích ban đầu của mình. Hắn nói một câu vô cùng chắc nịch với Tiểu Hào.

“Làm thế nào có được! Ta không thể bỏ Phàm ca lại một mình được...”

Lúc hoạn nạn mới thấy được chân tình.

Nếu như còn sống, Mạc Phàm sẽ vì vậy mà rung rung cảm động một chút.

Nhưng hiện tại có thể sống sót để ra khỏi cái hang động chết tiệt này hay không mới là vấn đề.

Sâu trong huyết động không gian càng thêm rộng lớn. Dưới mặt đất toàn là những tảng đá có hình thù quái dị, lồi lõm. Phía trên là những cây thạch nhũ nhọn hoắt to và dài.

Ở trong này không có ai ngoài 2 người bọn họ cả. Cũng không còn đường để chạy. Có thể nói đây là một con đường cụt, một con đường tử lộ.

Trương Tiểu Hào hắn đã cố gắng hết sức. Phong quỹ của hắn cũng đã tranh thủ một ít thời gian cho 2 người bọn họ. Hiện tại con U Lang Thú cũng sắp đuổi kịp rồi. Hai người bọn họ giờ không khác gì cá nằm trên thớt.

“Phàm ca, chúng ta có phải rất là vĩ đại không? Chúng ta đem con U Lang Thú này nhử vào đây để những bạn học khác có thể chạy thoát...”

Trương Tiểu Hào đột nhiên yếu ớt nói.

Mạc Phàm lưng dựa vào vách đá, rồi nhìn con U Lang Thú đã tìm thấy bọn họ, cười mắng:

“Nói vớ vẩn gì vậy, Mạc Phàm ta mà là loại người như vậy sao??”

“Cẩn thận!!!”

Mạc Phàm vừa dứt lời, một đạo Phi Sa Tẩu Thạch từ trong miệng con U Lang Thú phun ra. Nó cuốn theo những viên đá vụn sắc nhọn ở dưới mặt đất bay thẳng tới chỗ hai người.

Trương Tiểu Hào dù sao cũng là Phong hệ, cho nên động tác của hắn có phần nhanh hơn Mạc Phàm. Vốn hắn định tránh đòn này, nhưng lại nghĩ tới Mạc Phàm cũng không có nhanh như hắn. Hắn bèn cắn răng một cái. Rồi lao tới chỗ Mạc Phàm đẩy mạnh hắn tới chỗ một tảng đá to ở phía sau...

Hắn định nhảy ra chỗ khác tránh thêm một lần nữa nhưng không còn kịp. Trong nháy mắt thân thể của hắn bị những viên đá nhọn đâm vào người thùng

lỗ chỗ. Trên người hần máu phun ra như mưa!

“Súc sinh! Con súc sinh này! Nếu như Hầu tử có mệnh hệ gì xảy ra, Mạc Phàm ta nhất định sẽ đem người băm thây thành vạn mảnh!!”

Mạc Phàm hét lên giận dữ.

Hắn không có thời gian chạy lại chỗ Tiểu Hầu xem coi hần sống chết thế nào. Nhân lúc con U Lang Thú đang còn phun ra, Mạc Phàm liền nhắm hai mắt lại!

Lúc hần mở hai con mắt ra, thì trong đôi mắt đó là một màu tím điện xen lẫn với ngọn lửa đỏ rực.

Một con mắt như tia chớp, một con mắt thì lửa cháy rừng rực!

Một viên ngôi sao từ trong con ngươi Mạc Phàm bắn ra. Những ngôi sao màu tím hoa mỹ cảm nhận được sự tức giận của chủ nhân liền đoàn kết lại như chưa bao giờ đoàn kết. Chúng nó hoàn mỹ hoàn thành một đạo huyết lệ màu tím Tinh chi quý đạo. Ở bên trong hang động phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

Ở giữa đạo Tinh quý đó là thân hình ngạo nghễ của Mạc Phàm.

“Lôi Ân! Mãng Ngân!!”

Vừa dứt lời, từng đạo ẩn ký Lôi điện giống như cuồng mãng xuất hiện ở xung quanh Mạc Phàm. Chúng nó hiện thân cho sự giận dữ trong lòng của Mạc Phàm.

Mạc Phàm hung hăng giơ cao bàn tay rồi nắm chặt lại. Từ trong lòng bàn tay hần, Lôi điện từ từ tràn ra từ những kẽ hở trên ngón tay hần.

Nhận được mệnh lệnh Lôi Ân! Mãng Ngân, chúng liền biến thành một đám chiến sĩ Lôi điện dũng mãnh. Chúng nó bắt đầu oanh kích, quán chặt, quét roi lên người U Lang Thú.

Một đạo tiếp nối một đạo. Những Lôi chi ẩn ký này đánh lên người U Lang Thú làm cho cơ bắp của nó tê dại, đánh đến nổi da tróc thịt bong!

“A ô ô ô ~~~~~!”

Uy lực của Lôi Ân còn mạnh hơn Hỏa Tư! Bông cháy vài phần. Đây cũng là kỹ năng duy nhất có thể đã thương được U Lang Thú.

Con U Lang Thú này bị Lôi ẩn đánh cho đến nổi lớp da của nó cháy đen thành một mảnh. Từ trên đám cháy đen đó có thể thấy được dòng máu đang muốn phun trào ra bên ngoài!

Dù U Lang Thú đau đớn, không thể động đậy được trước sức mạnh của Lôi Ân, nhưng hai con mắt đỏ ngầu kia vẫn gắt gao khóa chặt lấy Mạc Phàm.

Đúng vậy, đó chính là sát ý!

Con triệu hoán thú đã phát cuồng vào giờ phút này đã trở thành yêu ma tràn ngập dã tính giết chóc. Cặp mắt kia chỉ còn lại chém giết cùng coi thường sinh mạng!

“Hỏa Tư! Phần Cốt!”

Mạc Phàm lại nói liền ngôi sao, vào lúc này đồng tử đang từ màu tím lại chuyển sang màu đỏ rực của ngọn lửa.

Những ngôi sao Hỏa hệ ở trước mặt hần nhanh chóng nối liền, nhanh chóng hoàn thành Hỏa hệ Tinh Quý.

Hần nhìn chăm chăm vào đôi mắt của con U Lang Thú. Vào giờ phút này, trong lòng hần giống như không còn sợ hãi nữa. Bây giờ hần chỉ còn phần nộ và sự quyết đoán.

Đôi mắt của U Lang Thú lúc này hiện lên một tia khinh thường, giống như là nó muốn nói:

“Lại là kỹ năng đó à? Kỹ năng đó thì có tác dụng gì? Đốt cốt không thể nào giết chết được ta. Khi trạng thái tê liệt này kết thúc, ta sẽ đem ngươi băm nát nghiền!”

Đốt cốt mặc dù có thể làm nó đau đớn đến cực điểm, nhưng nó vẫn có thể chịu đựng được.

Bất luận là Lôi Ân! Mãng Ngân hay là Hỏa Tư! Phần Cốt đều không thể nào giết chết được nó, cho nên kết quả cuối cùng nhân loại này chắc chắn sẽ thành thức ăn ngon lành ở trong bụng nó!

“Cái con súc vật này...”

Mạc Phàm hần có thể cảm nhận được sự khinh thường từ trong đôi mắt của U Lang Thú.

“Đề xem ai mới là người bị chết!”

Mạc Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, Ngôi sao Hỏa hệ thỉnh linh biến thành một đoàn ngọn lửa nóng rực ngưng tụ ở trong lòng bàn tay Mạc Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dùng thông minh để nghiền nát

“Đi chết đi!”

Mạc Phàm gào lên, rồi ném Hỏa Tur ở trên tay mình lên trên cao.

Một đoàn lửa đỏ rực phóng thẳng lên hang động phía trên. Trong nháy mắt nó soi sáng động quật tối om như mực này. Nó sượt qua đầu con U Lang Thú hung mãnh rồi bay thẳng lên trên.

U Lang Thú ngược đầu nhìn lên, trong ánh mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Nhân loại này sợ ta quá nên đầu óc có vấn đề à? Tự nhiên lại ném ngọn lửa lên trên trời!

Hiện tại nó đang bị tê liệt bởi Lôi Ấn nên không thể cử động được. Dưới tình huống này, việc Mạc Phàm dùng Hỏa để thiêu chết nó quả thật là một việc vô cùng đơn giản. Nó không khác gì thiêu cháy những tượng gỗ hình người được luyện tập trong trường vậy....

Nhưng mà, Mạc Phàm hẳn lại làm một hành động khó hiểu làm cho U Lang Thú cảm thấy thẳng này quả thật quá ngu.

Mạc Phàm cười cười. Hắn nhếch môi. Dưới ánh lửa đỏ rực có thể thấy rõ nụ cười này mang theo phần cuồng tiếu.

“Băng!!!!”

Hỏa Tur! Phần Cốt ở trên không trung giống như một Lưu tinh nặng nề đánh lên thanh thạch nhũ nhọn hoắt ở phía trên động.

Ngọn lửa Phần Cốt này cũng không vì thạch nhũ cứng rắn mà chịu bó tay. Trong nháy mắt nó liền đem thạch nhũ nhọn hoắt kia nung đỏ.

“Tách Tách Tách Tách Rắc ~~~~~”

Không tới 1s, thạch nhũ kia đã bị ngọn lửa nóng hừng hực đốt đứt!

Thạch nhũ khổng lồ sau khi bị đốt đứt giống như một thanh cự kiếm bằng đá từ trên cao rơi xuống!

U Lang Thú còn đang khó hiểu và miệt thị Mạc Phàm thì đột nhiên phát hiện ở trên đỉnh đầu mình có một thanh thạch nhũ nhọn hoắt đang rơi nhanh xuống. Nó liền hét hoảng.

“Không tiến!”

Mạc Phàm cười lạnh một tiếng rồi chậm rãi thu hồi bàn tay vừa ném ra Hỏa Tur của mình lại.

Uh! Đúng là Lôi Ấn của ta chỉ có thể làm người bị tê liệt trong một thời gian ngắn. Phần Cốt cũng không thể thiêu chết được người, nhưng Lão tử có thể dùng thông minh để nghiền nát người!

Thạch nhũ to lớn giống như một thanh cự kiếm bằng đá cắm phập lên người U Lang Thú. . .

Nó đâm từ trên lưng U Lang Thú xuyên thẳng xuống dưới bụng.

Đúng vậy, là tàn nhẫn đâm!

Máu từ phần bụng U Lang Thú chảy róc rách dọc theo thạch nhũ đã bị nứt toác rơi xuống. Rất nhanh nó tạo thành một vũng máu rất là bắt mắt.

U Lang Thú đứng im ở đó. . .

Nó muốn ngã xuống nhưng không thể ngã được. Hai con mắt đỏ ngầu từ từ chuyển dần sang màu xanh biếc khi sinh mạng của nó cứ tụt dần.

Nó ngược đầu lên nhìn cây thạch nhũ xuyên qua người nó, rồi lại nhìn bóng dáng nhân loại nhỏ bé kia.

Ngoài trừ không thể tin được, thì trong đôi mắt đó không còn điều gì khác nữa.

Đang từ một con U Lang Thú cao ngạo dần biến mất không còn sót lại chút gì. Nó càng ngày càng suy yếu. Dù cho nó có gầy dựa như thế nào cũng đều phí công vô ích.

Sinh mạng của nó cứ như vậy không ngừng trôi đi.

Không ngờ nó lại bị một Ma pháp sư nhỏ nhỏ như vậy....

.....

“Huýt huýt huýt huýt huýt huýt ~~~~~”

Một trận cuồng phong gào thét cuộn cuộn nổi lên ở ngoài cửa động. Đám học sinh yếu ớt, thương tích đầy mình ngẩng đầu nhìn lên. Khi thấy một màn như vậy bọn hắn vô cùng rung động.

Một nam tử từ trên cao bay xuống. Sau lưng hắn là một đôi cánh chim to lớn do Phong chi tinh linh ngưng tụ mà thành. Nó chiếm đoạt hết ánh mắt của mọi người.

“Gió... Phong chi dực!!”

Mục Bạch cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong hôn mê. Hắn ngẩng đầu lên nhìn với vẻ mặt không thể tin được.

“Là... là huấn luyện viên trưởng!”

“Trời ơi! Ta nhìn thấy cái gì thế này? Là Thiên sứ đúng không?!”

Cả cửa hang là một mảnh xôn xao.

Tuy mọi người cũng đoán được huấn luyện viên trưởng Trảm Không là một cường giả pháp sư siêu cấp nhưng mọi người cũng không nghĩ tới hắn lại là một vị pháp sư nắm trong tay Phong chi dực cao cấp!

Đó là Phong chi dực đấy!

Đó là một kỹ năng có thể làm cho người khác bay lượn trên bầu trời giống như Thiên sứ vậy!

Trảm Không nhìn thoáng qua đám học sinh đang còn chật vật. Tạm thời những học sinh này cũng không có gì là nguy hiểm tới tính mạng cả. Rồi hắn lại nhìn vào trong huyết động nơi vừa phát ra tiếng động rất lớn.

“Mong rằng tên học sinh phóng ra Hỏa Tư! Phần Cốt kia vẫn còn sống.”

Trảm Không không dám dừng lại quá lâu. Hắn vỗ mạnh Phong chi Dực sau lưng. Cả thân hình hắn như mũi tên rời cung bay nhanh vào trong huyết động.

Hắn né tránh những tảng đá lởm chởm nhọn hoắt một cách linh hoạt. Huấn luyện viên trưởng Trảm Không vô cùng hoa mỹ xuyên qua lối vào sâu hun hút kia của hang động. Cuối cùng hắn cũng tới động quật rộng lớn ở phía đáy hang động.

“Hỏa tư! Bạo liệt!”

Trảm Không gần như hạ bút thành văn. Trên tay hắn một đoàn Hỏa Tư nhanh chóng hình thành. Đám lửa trôi nổi trong bóng tối của động quật.

Ánh mắt Trảm Không đảo dác tìm kiếm xung quanh. Hắn hy vọng con U Lang Thú này vẫn còn giữ lại một chút lý trí. Cuối cùng nó có thể lưu lại một mạng cho Mạc Phàm. Chỉ cần Mạc Phàm vẫn còn thở. Trảm Không có thể mang hắn bay thẳng về trạm dịch, rồi đưa cho Pháp sư trị liệu cứu sống người học sinh vô cùng xuất sắc này.

Cho nên, hắn cũng không có tiếc Tinh trần ma khí của mình để soi sáng. Hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm được người học sinh kia.

Ánh lửa đem cả động quật soi sáng trưng.

Nhưng 1s sau, Trảm Không ngây dại.

Huấn luyện viên trưởng đứng ở nơi đó. Trong con ngươi màu nâu của hắn tràn đầy sự khiếp sợ!

Điều này... Điều này sao có thể chứ!!!

.....

Ở trên thạch đài, Triệu hoán sư Bạch Dương thần sắc bối rối ngồi ở chỗ đó. Hắn cầu nguyện Trảm Không có thể kịp thời chạy tới giải cứu.

“Tai họa chết người rồi, Tai họa chết người rồi...”

Trần Vi Lượng bại liệt trên mặt đất. Nếu như trong quá trình rèn luyện này, học sinh mà chết thì mọi hậu quả đó hẳn sẽ là người có trách nhiệm hứng chịu. Quốc gia coi trọng những học sinh này. Ngay cả Thổ Hoàng đế của Bắc thành Mục Trác Vân cũng không dám nửa điểm làm hại những học sinh này.

Đường Nguyệt cắn chặt môi.

Nàng hồi tưởng lại chuyện mình nói đùa với Mạc Phàm ngày đó. Lúc đó nàng còn trêu đùa hắn rằng nếu khi chết nhớ dùng định vị để nàng tới nhặt xác hắn về, không ngờ chuyện tưởng như đùa này lại xảy ra thật.

Thật ra Đường Nguyệt rất hứng thú với Mạc Phàm. Một mặt nàng cảm thấy Mạc Phàm còn đang che giấu một cái bí mật về Tinh trần ma khí trường thành của hắn. Mặt khác nàng cảm thấy tên học sinh này rất có tiềm lực, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc hắn có thể đạt tới cảnh giới gì...

Đáng tiếc, đáng tiếc.

“Bạch Dương, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Người là triệu hoán sư thì tại sao con U Lang Thú có thể nổi điên lên được chứ??? Cho dù Phần Cốt có làm nó đau đớn, cũng không có lý do gì người lại không thể khống chế được nó!”

La Vân Sóng tức giận chỉ trích.

Làm một triệu hoán sư, điều cơ bản nhất chính là khống chế tốt thú cưng của mình!

“Ta... Ta cũng không biết tại sao... Thông thường thì dù cho nó có bị giết chết, nếu như ta không ra lệnh cho nó giết chóc thì nó tuyệt đối sẽ không hạ thủ đối với bọn học sinh. Ta cũng không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như thế này.”

Bạch Dương run lẩy bẩy nói.

Điều này quả thật không hợp tình hợp lý gì cả.

Bạch Dương hẳn cũng không nghĩ ra rằng lại có một học sinh có thể phóng ra được Hỏa Tur! Phần Cốt, càng không nghĩ rằng con thú của mình lại mất khống chế. Chuyện này chắc chắn có nguyên nhân khác gây ra.

“Người tốt nhất nên cầu nguyện con U Lang Thú của người đừng có giết quá nhiều người đi.”

Phan Lê Quân lạnh lùng nói.

“Ta... ta cũng... A!!”

Bạch Dương đang muốn giải thích, đột nhiên hắn cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt từ trong óc truyền ra.

Cảm giác giống như linh hồn của hắn bị một đao chém đứt vậy. Đau đớn làm cho khuôn mặt Bạch Dương trắng xanh, mồ hôi đầm đìa!

“Lại có chuyện gì nữa vậy??”

La Vân Sóng không nhịn được hỏi.

“Ta... U Lang Thú của ta... U Lang Thú của ta!!!”

Đột nhiên, Bạch Dương giống như mất đi linh hồn vậy. Thân hình hắn liền quỵ rạp trên mặt đất. Hai mắt thất thần nhìn về động quật.

“Có chuyện gì xảy ra vậy??”

Đường Nguyệt cũng chau mày lên, nàng cũng không hiểu tên triệu hoán sư Bạch Dương này lại giờ trò gì nữa đây.

“U Lang Thú của ta... Nó.... Nó đã chết!”

Bạch Dương thất hồn lạc phách phun ra câu này, giọng nói giống như không tin vào điều mình vừa nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ta nên tính chuyện cứu người trước

Đường Nguyệt, Trương Kiến Quốc, Trần Văn Lượng đều ngây ngẩn cả người.

Huấn luyện viên trưởng Trầm Không vừa mới bay tới hang động, cũng không thể giết chết U Lang Thú nhanh như vậy được chứ?

Vậy, con U Lang Thú nó chết như thế nào vậy???

“Thú cưng của Triệu hoán sư tử vong, thì tinh thần và linh hồn của hắn cũng sẽ bị trọng thương nhất định, con U Lang Thú có khả năng đích thực đã chết.”

Đường Nguyệt nói.

Nhìn bộ dạng vừa rồi của Bạch Dương, thì chính xác đó là bộ dạng của triệu hoán sư khi thú cưng tử vong, chắc chắn không sai vào đâu được.

“U Lang Thú không phải đuổi theo Mạc Phàm vào trong động quật sao?”

“Đúng vậy. Tại sao nó đột nhiên lại chết???”

“Chẳng lẽ là do huyết động quá tồi, nên con U Lang Thú không thấy đường đâm vào tảng đá mà chết???”

Trần Văn Lượng nói.

Bạch Dương quay mặt lại, trên đôi mắt hắn lên sự oán hận.

Thằng cút thôi nhà ngươi mới là kẻ bị đâm chết. Cả nhà ngươi đều bị đâm chết.

U Lang Thú của lão tử không phải là con thỏ ngu xuẩn đến nỗi tự đâm đầu mình vào tảng đá chết. U Lang Thú của ta có năng lực nhìn xuyên màn đêm. Thân hình của nó cực kỳ mạnh mẽ, sao có thể có chuyện nó đâm vào tảng đá chết được cơ chứ!!!

Cho dù là 40 người học sinh, tất cả đều đồng loạt thi triển ra ma pháp của mình thì cũng chưa chắc giết chết được con U Lang Thú mạnh mẽ của lão tử đâu!!!

“Chúng ta qua đó nhìn xem thế nào.”

Đường Nguyệt lão sư nói.

“Đứng, đứng, chúng ta nhanh qua đó đi.”

“Chi viện rất nhanh sẽ tới đây. Bọn họ sẽ đem những học sinh này trở về.”

.....

Trong hang động,

Huấn luyện viên trưởng Trầm Không vẫn như cũ đứng ngây ngốc ở nơi đó. Hắn căn bản không tin vào mắt của mình khi nhìn thấy một màn như vậy.

Cái người học sinh tên là Mạc Phàm này cũng không có chết. Giờ phút này hắn đang công một người bạn đang bị thương đầy mình.

Còn con U Lang Thú phát cuồng kia đáng lẽ là do đích thân hắn hạ thủ giết chết thì giờ phút này nó đang đứng bất động ở kia... Chính xác mà nói nó bất động là do một cây thạch nhũ đâm xuyên người từ trên xuống dưới...

Sinh mệnh của nó cũng đã tắt ngấm.

U Lang Thú đã chết!

Sức chiến đấu của con U Lang Thú này hoàn toàn không thua kém gì một con yêu ma chân chính. Trầm Không cho nó tới đây với mục đích là để rèn luyện cho bọn học sinh, cho bọn hắn trải nghiệm chân thực khi chân chính đối mặt với con yêu ma có cấp bậc đáng sợ này. Cho nên bọn hắn chắc chắn không thể đánh bại được nó.

Thế mà con U Lang Thú này bị đánh bại???

Đây là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, dù cho đó có là tiểu đội thợ săn chân chính đi chăng nữa, thì cũng sẽ bị con yêu ma này tiêu diệt hết, chứ nói chi tới bọn học sinh này, khi nhìn thấy yêu ma liền chân yếu tay mềm.

Cho nên khi hắn đuổi tới tận đây, Trầm Không hắn chỉ dám hy vọng trong khoảng thời gian mà hắn chạy tới đây, con U Lang Thú này mới chỉ giết chết được vài đứa học sinh.

Do vậy, khi hắn nhìn thấy một màn này thì hắn cũng không dám tin vào mắt mình nữa.

U Lang Thú chết rồi!

Nó bị thạch nhũ đâm xuyên chết đứng ở đó.

Trên thế gian này làm gì có chuyện ngẫu nhiên như vậy được. Không có khả năng thạch nhũ bong ra lại vừa vắn rơi đúng ngay người con U Lang Thú đang phát cuồng được. Huống chi lấy tốc độ của con U Lang Thú, khi thạch nhũ rơi xuống nó hoàn toàn có thể tránh né được.

“Người... là do người làm ư?”

Huấn luyện viên trưởng Trảm Không ngậy ngốc một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại được. Cuối cùng hắn nhìn chăm chăm vào Mạc Phàm hỏi.

Người học sinh này nhìn qua thì cũng bình thường. Đầu tóc có phần sạch sẽ gọn gàng. Khuôn mặt tạm cho là anh tuấn đi. Thân thể và biểu tình hắn thì toát lên sự mệt mỏi. Đôi tay hắn thì đang găt gao ôm chặt lấy một vị thiếu niên thân mình đầy máu kia. Hắn đang định từng bước từng bước công vị thiếu niên này ra ngoài hang động.

Mạc Phàm ngẩng đầu lên nhìn. Trên đôi mắt hắn hiện lên sự chấn động tràn ngập.

Cánh!!!

Vị huấn luyện viên trưởng này có cánh!!!

Phong Chi Dực, Mạc Phàm hắn biết cái này chắc chắn là Phong Chi Dực, nhưng hắn không nghĩ được rằng bản thân hắn lại có ngày chân chính được tận mắt nhìn thấy Phong Chi Dực ở gần thế này.

Thân ảnh kia lơ lửng trong không trung, ở sau lưng hắn còn có một đôi cánh Phong Chi Dực giống như là Thiên sứ... Mẹ nó chứ, quá khủng khiếp!

“Người làm chuyện đó như thế nào?”

Huấn luyện viên trưởng Trảm Không mang theo sự khó tin hỏi Mạc Phàm.

Khi nói ra câu này, Trảm Không bỗng nhiên cảm thấy tự nhiên mình hỏi câu thừa thãi.

Từ dấu vết trên hiện trường mà suy ra thì thạch nhũ này là do học sinh tên là Mạc Phàm này đã lợi dụng Hỏa Từ để đốt. Chính vì vậy, thạch nhũ mới rơi xuống và xuyên qua người U Lang Thú.

Nhưng trong lòng Trảm Không hắn vẫn có vô số nghi hoặc cùng vô số kinh ngạc.

Đầu tiên, tên học sinh này hắn có thể bình tĩnh đến trình độ như thế nào mới có thể nghĩ ra được phương pháp dẫn dụ con U Lang Thú vào nơi này rồi dùng thạch nhũ làm vũ khí. Tiếp theo hắn làm sao có thể khiến cho U Lang Thú đứng im không nhúc nhích ở nơi đó để rồi bị thạch nhũ đâm xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm.

Tóm lại, đối với chuyện này hắn thật sự khó tiếp thu sự thật rằng: Một học sinh cao trung lại dám đơn độc một mình giết chết một con U Lang Thú. Mà con U Lang Thú đó có thực lực còn mạnh mẽ hơn yêu ma vài phần!

“Huấn luyện viên trưởng, ta ở trong hang động tình cờ phát hiện thấy vòng tay màu lam này, không biết ta có được tính là đã hoàn thành nhiệm vụ hay không? Ma cụ của ta đâu?”

Mạc Phàm đi tới trước mặt Huấn luyện viên trưởng Trảm Không, lộ ra một nụ cười tươi.

Trảm Không lắc lắc đầu mấy cái thật mạnh. Sau đó hắn mới ý thức được Mạc Phàm đang nói điều gì!

Ma cụ cái con khi ấy!

Ngay từ đầu ta làm gì có chuẩn bị giải thưởng Ma cụ cơ chứ!

Cái nhiệm vụ treo thưởng này khó khăn rất là lớn. Bởi vì trong hang động này có U Lang Thú trấn thủ. Vòng tay màu lam muốn lấy được thì phải chạy sâu vào trong này, do vậy chuyện học sinh có thể lấy được là hoàn toàn không thể nào xảy ra.

Trảm Không hắn đã tính toán rằng, một nửa học sinh sẽ bị rút ở mấy cửa ải phía trước. Còn lại một nửa thì con U Lang Thú này sẽ xử lý nốt!

Nhưng hắn không bao giờ nghĩ tới rằng... lại có một học sinh nghịch thiên đem U Lang Thú giết chết!

Người này rốt cuộc là yêu nghiệt kiểu gì!!!

Dù là lão sư cùng các giáo viên cũng không địch lại U Lang Thú thế mà nó lại bị một người học sinh nho nhỏ giết chết!!!

Lại còn đòi Ma cụ??

Ma cụ là một đồ vật rất là quý giá, Trảm Không hẳn sao có thể đưa nó ra được cơ chứ???

Nhưng chuyện này....

Rõ ràng người học sinh này đã hoàn thành nhiệm vụ hẳn treo thưởng.

Mạc Phàm nhìn vị huấn luyện viên trưởng. Sắc mặt của hắn đang còn vô cùng quái dị, hắn định thò tay vào người lấy ra ma cụ.

“Khụ khụ.... Trước tiên cứu người cái đã, cứu người cái đã!”

Rốt cuộc, Huấn luyện viên trưởng Trảm Không xấu hổ nói.

“Uk, Uk, cũng đúng....Ta nhớ rõ giải thưởng người đưa ra là ma cụ phòng ngự, giá trị của nó gấp mấy chục vạn ma cụ phòng ngự thông thường!”

Mạc Phàm gật gù đầu, ra về tán đồng.

Thân hình huấn luyện viên trưởng xem tí nữa roi xuống, thiếu chút nữa hắn đâm sầm vào mấy cây thạch nhũ ở phía trên động.....

Đồng học, ta nên tính chuyện cứu người trước!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bị Mạc Phàm giết chết

Mạc Phàm đang định ra ngoài cửa động, bỗng nhiên hắn cảm giác ở bên cạnh hắn có một bóng dáng ai đó đang di chuyển.

Bóng dáng đó vòng quanh vách đá màu đen rồi xoay tròn hạ xuống. Nó xuất hiện ngay trước mặt Mạc Phàm. Ngay sau đó, Mạc Phàm liền nhìn thấy hình dáng nữ nhân đang còn phấp phồng quỵ rũ từ trong cái bóng kia hiện ra. Hình ảnh kinh dị đó làm Mạc Phàm nhìn có chút thất thần.

Mẹ nó chứ?? Rốt cuộc là kỹ năng gì vậy?? Đẹp quá!

“Lão sư Đường Nguyệt...”

Mạc Phàm liền thấy rõ mặt của vị nữ tử xinh đẹp này. Đó là một khuôn mặt hình trái xoan, mày lá liễu, mắt mị hồ!

“Người không sao?”

Trên mặt lão sư Đường Nguyệt tràn đầy sự vui sướng, tươi cười hỏi.

“Không sao.”

Ánh mắt lão sư Đường Nguyệt liền chuyển sang hướng khác, rất nhanh nàng phát hiện con U Lang Thú kia đã bị đóng đinh ở đằng kia. Ngay lập tức nàng liền kinh ngạc sững sờ.

“Đây... Đây là....”

Lão sư Đường Nguyệt ngạc nhiên, ấp úng hỏi.

“Các ngươi đã dạy ra một người học sinh quá yêu nghiệt. Con U Lang Thú đó là do hắn giết!”

Huấn luyện viên trưởng Trảm Không nói.

Lão sư Đường Nguyệt kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn của nàng liền biến thành chữ O. Ngay lập tức, nàng liền quay sang nhìn chăm chăm vào Mạc Phàm.

Mạc Phàm bị nàng nhìn chăm chăm làm cho ngượng ngùng, khụ một tiếng nói:

“Cứu người trước, cứu người trước....”

.....

Ngoài cửa động. Mục Bạch, Hứa Chiêu Đình, Triệu Khôn Tam, Trương Thụ Hoa, Hạ Vũ. Tất cả bọn họ đều đã tỉnh lại.

Mặt khác những người học sinh còn lại cũng dần dần hồi phục lại tinh thần. Cả đám giống như là dân tị nạn vội vã chạy tới gần miệng cái hồ. Thân hình bọn họ vào lúc này vẫn đang còn run rẩy.

Cũng không quá lâu, Huấn luyện viên trưởng Trảm Không và lão sư Đường Nguyệt cũng đưa được Mạc Phàm ra ngoài cửa động.

Khi mọi người nhìn thấy Mạc Phàm vẫn đang còn sống nhăn nhó xuất hiện ở trước mắt thì trên khuôn mặt của bọn họ đều có biểu tình giống như nhìn thấy quỷ vậy!

Phải biết rằng chính mắt bọn họ đã nhìn thấy Mạc Phàm và Trương Tiểu Hân bị con U Lang Thú đuổi vào sâu trong huyết động. Dưới tình huống đó cho dù có 100 cái mạng cũng sẽ bị con U Lang Thú kia cắn xé không còn một mảnh!

“Mạc Phàm... Mạc Phàm... Các người vẫn chưa chết?”

Hạ Vũ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn thấy Trương Tiểu Hân và Mạc Phàm đều còn sống, nước mắt nàng liền rơi xuống lã chã.

Lớp trưởng Chu Mẫn khi nhìn thấy hai người bọn họ vẫn bình yên vô sự, đôi mắt cũng bắt đầu đỏ hoe.

Nếu không có Mạc Phàm và Trương Tiểu Hân, hai người bọn họ dẫn con U Lang Thú vào sâu trong huyết động thì không biết bây giờ đã có bao nhiêu người mất mạng, mặc kệ mọi người có nói như thế nào thì bọn họ chính là những vị anh hùng của nàng!

Những nữ sinh khác mang trên mình một ít vết thương vào lúc này cũng khóc suốt mướt hết cả lên. Họ vẫn luôn ở trường nhân nhả học mà pháp nên những chuyện như thế này họ chưa bao giờ trải nghiệm qua trong đời.

Các nam sinh người thì nằm la liệt dưới đất như những thằng ngốc, người thì khi thấy Mạc Phàm và Trương Tiểu Hân lại âm thầm cảm thấy may mắn khi có hai vị anh hùng này.

Vốn bọn họ tưởng rằng mình có ma pháp thì có thể hô phong hoán vũ. Ở trường học, bọn họ là một đám tâm cao khí ngạo, kết quả khi chân chính đối mặt với yêu ma thì bọn họ ngay cả thi triển ra kỹ năng đều không làm được. Nếu như không phải có Mạc Phàm và Trương Tiểu Hân đem con U Lang Thú dẫn dắt rồi đi, thì hậu quả mọi người không dám tưởng tượng.

“Đúng rồi, hai người các người tại sao có thể chạy thoát khỏi móng vuốt của con yêu ma kia vậy. Mà còn có, con Độc Nhân Ma Lang kia đâu?”

Vương Tam Bàn và Hứa Chiêu Đình dò hỏi.

“Thế mà cũng hỏi, con Độc Nhân Ma Lang kia khẳng định đã bị huấn luyện viên trưởng Trảm Không giết rồi, may mà huấn luyện viên trưởng Trảm Không tới đúng lúc, nếu như chậm một chút, thì không khéo hai người bọn họ đã bị con U Lang Thú kia ăn thịt rồi.”

Triệu Khôn Tam nói.

Huấn luyện viên trưởng nhìn về phía Triệu Khôn Tam đang còn nịnh bợ kia không khỏi buồn cười. Cùng là học sinh, nhưng mà chênh lệch giữa người với nhau lại lớn như vậy.

“Nếu tất cả mọi người ở đây đều không sao cả rồi thì ta có thể nói rõ một số chuyện cho các người nghe.”

Huấn luyện viên trưởng Trảm Không nói.

Tất cả mọi người vào lúc này đều đang ngồi ở cửa động. Các lão sư thì nhanh chóng băng bó vết thương lại cho các học sinh. Một vài học sinh thì lau sạch vết máu cho nhau.

“Trong quá trình các người làm nhiệm vụ treo thưởng lần này, thật ra chúng ta vẫn luôn âm thầm đi theo sau các người. Hơn nữa đối với Trương Tiểu Hân, Chu Mẫn, Mục Bạch, Lý Nguyệt Minh, tất cả bọn họ đã có biểu hiện xuất sắc đều được chúng ta chấm điểm cao hơn...”

Huấn luyện viên trưởng Trảm Không nói.

Khi những lời này được nói ra, lập tức mọi người liền xôn xao một mảnh.

Thì ra trong quá trình rèn luyện này tất cả mọi người đều được các huấn luyện viên theo dõi. Một số người khi nghe thấy vậy liền cảm thấy hối hận vì sao lúc đó mình không biểu hiện xuất sắc một chút.

“Vào lúc yêu ma xuất hiện... Các người tại sao không xuất hiện... Chẳng lẽ đợi chúng ta chết hết rồi mới xuất hiện à?!”

Mục Bạch tức giận nói.

Nói thật, lúc trước hẳn là đã bị yêu ma giết chết rồi.

“Nếu con U Lang Thú này muốn giết các người, thì các người sớm đã thành cái xác không hồn rồi, đặc biệt là người!”

Huấn luyện viên trưởng Trảm Không hừ lạnh một tiếng nói.

Mục Bạch nhủ mầy, hẳn nhớ lại tình huống lúc trước. Đúng vậy, nếu như con U Lang Thú kia đem hai chân trước của nó vồ lên người hắc thì cái mạng nhỏ của hắc giờ đã không còn.

“Từ từ, Huấn luyện viên trưởng, ngươi vừa nói cái gì, ngươi bảo con yêu ma kia là U Lang Thú??”

Chu Mẫn bỗng nhiên ý thức được điều gì, vội vàng hỏi lại.

“Không sai, con thú kia không phải là Độc Nhãn Ma Lang mà là U Lang Thú. Nó là một con triệu hoán thú.”

Trảm Không tiếp tục nói.

“Để ta giải thích cho mọi người hiểu một chút. Lần rèn luyện này đã được chúng ta an bài thỏa đáng, bao gồm cả con triệu hoán thú kia. Nó cũng là do một vị triệu hoán sư tên là Bạch Dương triệu hoán ra, chính là muốn giúp cho các ngươi khi đối mặt với yêu ma cũng sẽ không bị chết dễ dàng như vậy...”

Chủ nhiệm lớp Tiết Mộc Sinh giải thích với mọi người.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. cảm ơn bạn đã ghé thăm.

Những lời này vừa nói ra, toàn bộ học sinh đều khóc!

Thì ra chỉ là luyện tập, có cần thiết phải chân thật như vậy không. Bọn họ thật sự còn tưởng rằng lần này bọn họ chết chắc rồi chứ.

Còn con U Lang Thú kia nữa chứ. Sức chiến đấu của nó cũng quá khủng bố quá đi. Bọn họ nhiều người như vậy thì triển ra ma pháp để đối phó với nó thế mà nó cũng không hề hấn gì.

“Ta cứ tưởng Mạc Phàm và Trương Tiểu Hào, hai tiểu tử này sống sót như thế nào trước móng vuốt của con yêu ma đó, thì ra nó chỉ là Triệu hoán thú...”

Triệu Khôn Tam khinh thường nói.

“Ngươi nói như vậy là sai rồi. Thực tế thì tình huống vừa rồi đã xảy ra ngoài ý muốn của chúng ta. Con U Lang Thú này đột nhiên phát cuồng, không chịu khống chế của bọn ta nữa. Những mệnh lệnh của Triệu hoán sư Bạch Dương, nó đã không còn nghe theo nữa. Khi đó chúng ta đã nghĩ rằng con U Lang Thú kia sẽ đại khai sát giới thì hai người Mạc Phàm và Trương Tiểu Hào đã nhử nó vào sâu bên trong hang động. Cho nên, sinh mạng của các người là do 2 người bọn họ cứu.”

Trương Kiến Quốc nói.

“Ta ngất! Chúng ta thật sự quá may mắn.”

Trương Anh Lộ không khỏi kêu lên.

“Gi mà may mắn chứ. Là do hai người Mạc Phàm và Trương Tiểu Hào đã cứu chúng ta đấy. Hai vị đại ca, về sau có chuyện gì cứ phân phó cho ta, ta nguyện vượt qua núi đao biển lửa vì hai người!”

“Thật sự cảm ơn hai người đã mạo hiểm vì mọi người, về sau hai người các người chính là lão đại của chúng ta!”

Vương Tam Bàn và Hứa Chiêu Đình tuy đối với bạn bè luôn tâm cao khí ngạo, nhưng vào lúc này đối với hai người Mạc Phàm và Trương Tiểu Hào, bọn hắc cũng phải nói lời cảm ơn.

Mục Bạch và Triệu Khôn Tam, hai người bọn hắc đứng ở góc kia, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Bọn họ không ngờ rằng hai người bọn họ chán ghét nhất thế nhưng vào lúc này lại là hai người đã ra tay cứu cái mạng nhỏ của bọn họ.

“Lão sư, các người nên chú ý một chút về phía trong huyết động, nếu như con U Lang Thú phát cuồng kia lại lao ra nữa thì...”

Chu Mẫn lên tiếng nhắc nhở mọi người.

“Yên tâm đi! Con triệu hoán thú kia đã chết rồi!”

Lão sư Đường Nguyệt nói.

“Đúng vậy, nó bị Mạc Phàm giết chết.”

Trảm Không gật gù đầu xác nhận.

“Tuyệt, giết hay lắm, giết hay lắm, cái con triệu hoán thú này xứng đáng nhận như vậy... Khoan đã, huấn luyện viên trưởng ngài vừa nói điều gì vậy???”

Vương Tam Bàn đôi mắt trừng lớn, phản ứng lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ma cụ Liêm Cốt Thuần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ma cụ Liêm Cốt Thuần

Huấn luyện viên trưởng cười khò nói:

“Con triệu hoán thú phát cuồng kia đích thực là do Mạc Phàm hấn giết chết.”

Tiết Mộc Sinh, La Vân Sóng, Trương Kiến Quốc, Phan Lê Quân, Bạch Dương cùng với mấy vị huấn luyện viên, lão sư khác ngay lập tức há hốc mồm. Cái miệng của bọn họ nhanh chóng biến thành một chữ O to đùng!

Người có phản ứng kịch liệt nhất đương nhiên là vị triệu hoán sư Bạch Dương kia rồi. Hắn nhìn người học sinh đang còn học cao trung này mà cái cảm của hắn muốn rơi sắp tới đất!!

“Con U Lang Thú của ta... là do người giết??”

Bạch Dương hắn không dám tin liền hỏi lại lần nữa.

“Vâng, đúng vậy!”

Mạc Phàm gật đầu.

Ngay lập tức, vẻ mặt của Bạch Dương liền biến đổi liên hồi. Vị triệu hoán sư kia vào lúc này chắc chắn rất sốc. Nội tâm của hắn vào lúc này chắc hòng luôn rồi.

Đường đường là một con U Lang Thú thể mà lại bị một thực tập sinh lần đầu rèn luyện đơn độc giết chết!

Mẹ kiếp, nếu những lời này mà đúng sự thật thì Bạch Dương hắn thà rằng tin vào lời của Trần Vĩ Lượng rằng “con U Lang Thú của hắn không khác gì một con thỏ ngu xuẩn tự mình đâm đầu vào vách đá chết” còn hơn. Chuyện như vậy mà xảy ra không phải quá mức đã thương lòng tự trọng của con U Lang Thú sao??

Huấn luyện viên Bạch Dương giờ phút này giống như người thất hồn lạc phách vậy. Hay nói cách khác, giờ mà cho hắn một xấp bài thi thì hắn chưa chắc bình tĩnh nổi mà ngồi xuống làm bài được.

Quá đã kích!

Cả đời hắn cũng chưa bao giờ gặp qua một chuyện đã kích đến như vậy!

Phải biết rằng tiểu đội của bọn hắn đã mất gần hai tháng, hao phí vô số tài nguyên và nhân lực mới có thể thu phục được con U Lang Thú này, thế mà kết quả bây giờ thì sao??... Kết quả là nó lại bị một học sinh học lớp 11 giết chết. Điều này đối với bọn họ mà nói thì làm sao có thể chịu đựng được chứ!!!
A.....a.....a.....

Những người khác khi nghe thấy vậy đều ngây hết ra như phỗng.

U Lang Thú biến thái như thế nào, bọn họ là những người hiểu rõ nhất. Đối với bọn họ mà nói, khi bọn họ đối đầu với nó thì bọn họ chỉ có nước bị nó đồ sát mà thôi...

Mà Mạc Phàm, cũng là học sinh lớp 11 giống như bọn họ, thế mà hắn lại có thể một mình giết chết con U Lang Thú này?!!

Quý luôn!!

Thật sự quá quý!!!

“Còn điều này nữa, một tin tức tốt lành dành cho các người. Do Mạc Phàm hoàn thành được cái nhiệm vụ treo thưởng lần này, cho nên lần rèn luyện này, toàn bộ học sinh lớp dẫn đầu các người, toàn bộ đều đạt được thành tích cấp A!”

Huấn luyện viên trưởng Trầm Không vui vẻ nói với mọi người.

“Thật... Có thật không vậy???”

“May quá. Cuối cùng thì ta cũng đạt được thành tích cấp A..., ta nhất định sẽ thi đỗ vào một trường đại học mà pháp loại tốt!!”

“Mạc Phàm, người chính là phụ mẫu tái sinh của ta! Ta thật sự không biết cảm tạ người như thế nào nữa!

“Mạc Phàm, người đã có bạn gái chưa??”

Một nữ sinh được cứu mạng đồ mặt, hỏi nhỏ nhỏ.

“Mạc Phàm, người có cần bạn trai không?”

Nhất thời, Mạc Phàm liền trở thành anh hùng trong suy nghĩ của tất cả mọi người.

Dù sao thì hắn không chỉ cứu tính mạng của mọi người mà hắn còn dành được thành tích cấp A, một thành tích rất quan trọng trong lần rèn luyện này cho mọi người nữa!

Triệu Khôn Tam theo thói quen định tới chỗ Mạc Phàm nịnh nọt vài câu thì ngay lập tức ánh mắt hung ác của tất cả mọi người liền quay sang nhìn chăm chăm vào hắn. Chính vì vậy, hắn đành ngẹn ngào thu những lời chưa kịp nói ra khỏi miệng kia trở về.

Sắc mặt Mục Bạch vào lúc này đã khó coi tới cực điểm rồi.

Hắn là người đầu tiên phóng xuất ra ma pháp, nhưng cái kỹ năng đó cũng không làm nên được cái tích sự gì cả, mà ngay lập tức hắn còn bị U Lang Thú chấn cho ngất xỉu. Cuối cùng thì hắn vẫn bị Mạc Phàm cướp hết ánh hào quang!

.....

“Ê, mọi người có nghe thấy gì không?? Cái nhiệm vụ treo thưởng kia đã bị một đứa học sinh hoàn thành. Mà hình như con U Lang Thú của Bạch dương lại bị chính người học sinh kia giết chết nữa đó!!”

“Người đừng có chém gió lung tung nữa. Con U Lang Thú đó lợi hại ra sao chẳng lẽ ta lại không biết sao! Nếu người học sinh kia có thể hoàn thành được cái nhiệm vụ treo thưởng thì ta sẽ ăn hết đồng phân của con U Lang Thú cho mày xem!”

Một vị đội trưởng cường tráng của một tiểu đội thợ săn nói.

“Vậy bây giờ người ăn cho ta xem!”

Phan Lê Quân nhìn lướt qua vị đội trưởng vừa nói xong qua, rồi nói.

“Mọi người tới chỗ treo thưởng xem thế nào. Có nhiệm vụ treo thưởng đã hoàn thành!”

Những vị “gà Pro” ở trong trạm dịch kia liền ngẩng đầu, ngay lập tức bọn họ liền phát hiện “trạng thái hoàn thành” ở cái nhiệm vụ treo thưởng kia. Mà ở phía dưới nó còn ghi rõ ràng một dòng chữ “Do Thiên Lan ma pháp cao trung học sinh lớp 11 – Mạc Phàm hoàn thành!”

“Ta đi chết đây! Ta đi chết đây! Người trẻ tuổi kia gan cũng lớn quá rồi!”

Ngay lập tức, tất cả các vị “Gà pro” ở trong trạm dịch đều tròn tròn mắt!

Mà sắc mặt của vị hán tử cường tráng nói “ăn hết đồng phân của U Lang Thú” vào lúc này liền khó coi tới cực điểm.

Mẹ nó chứ, đúng là có một học sinh hoàn thành được cái nhiệm vụ treo thưởng mà đến ngay cả bọn họ cũng chưa chắc làm nổi thật sao??

Rất nhanh cái tin tức này lan tràn khắp cả trạm dịch.

Bên trong trạm dịch, ngoài trừ những vị quân pháp sư của Bắc Thành ở bên ngoài ra thì phần lớn mọi người đều là thợ săn ma pháp sư. Bọn họ đều dựa vào nhiệm vụ treo thưởng cùng săn giết yêu ma để kiếm sống. Nhưng một khi cái tin tức này lọt ra ngoài trạm dịch này thì những vị “Gà pro” bọn họ, cả đám đều không có đất dung thân. Bọn họ lúc trước chính là những người cười nhạo lớn nhất đối với đám học sinh này nhưng không ngờ vào lúc này bọn họ lại là những kẻ bị người khác cười chê.

“Ma cụ kia là... Ma cụ phòng ngự?”

Vị bán hàng rong hỏi đầu vội vàng hỏi mọi người.

“Hiện tại, Lão đại Trảm Không chắc là đau lòng lắm. Ngay từ đầu hấn làm gì có chuẩn bị giải thưởng ma cụ chứ. Bởi vì hấn nghĩ không có một học sinh nào có thể hoàn thành cái nhiệm vụ lần này... Mà lão đại Trảm Không cũng là một người trọng chữ tín. Do vậy có lẽ hấn đã phải vất vả bỏ ra một số tiền lớn để mua một cái ma cụ phòng ngự làm giải thưởng cho người học sinh kia.”

Phan Lê Quân nói.

“Người học sinh kia lần này kiếm được số tiền lớn rồi. Chắc chắn giờ này tâm của lão Đại Trảm Không đang rỉ máu rồi!”

“Mà ta nghe nói tiểu tử kia là một vị tiểu thiếu gia của một siêu cấp thế gia có phải không?? Gia thế của hấn rất giàu có, vì vậy hấn hấn mới có thể địch nổi yêu ma được?”

“Hỗn đản. Ai nói người nghe vậy?? Hấn là một người học sinh bình thường như bao người khác thôi. Ta nghe nói ba của hấn là một vị tài xế chuyên vận chuyển vật tư cho trạm dịch chúng ta đây”

“Hấn... hấn thật sự quá biến thái!”

“Đến bây giờ muốn đối phó với yêu ma thì chúng ta cũng cần phải có một tiểu đội.”

.....

Bên trong nhà đá, Huấn luyện viên trưởng Trảm Không đang cầm trên tay một cái hộp. Hấn liếc nhìn cái hộp mà đau lòng không thôi.

“Mẹ kiếp, cái bọn thương nhân kia lòng dạ thật hiểm độc. Bọn hấn lại dám bán cho ta một cái Liêm Cốt Thuần mà giá tới tận 55 vạn! Chém người quá đáng!!!

Trảm Không chửi ầm ầm hết cả lên.

La Văn Sóng, Phan Lê Quân, Bạch Dương ở một bên im lặng, không dám nói một câu nào.

Mấy vị quân pháp sư ở nơi nào đó thì âm thầm cười trộm. Bình thường cho tới tận bây giờ, ở trong cái trạm dịch này đều là do lão đại Trảm Không của bọn họ lột da người khác, ai mà nghĩ được cũng có ngày lão đại Trảm Không lại bị người khác lột da chứ.

Liêm Cốt Thuần, vật này quả thật quá đắt! Lão đại Trảm Không vì món này không biết đã bị trừ bao nhiêu tháng lương rồi. Phần thưởng lần này là do hấn đặt ra, cho nên chính phủ chắc chắn sẽ không chi trả hộ cho hấn.

“Đi gọi tiểu tử kia tới đây, hừ!”

Trảm Không khó chịu nói.

“Lão đại, ta vẫn luôn ở đây mà.”

Mạc Phàm vung vung tay, rồi nói với huấn luyện viên trưởng Trảm Không đầu óc chưa được tỉnh táo kia.

Trảm Không vừa nhìn thấy Mạc Phàm liền nổi giận một chút. Nhưng hấn quả thật không hiểu nổi vì sao Mạc Phàm lại có thể giết chết được con U Lang Thú kia!

“Cầm lấy, cầm lấy.”

Trảm Không liền đem Liêm Cốt Thuần đưa cho Mạc Phàm.

“Huấn luyện viên trưởng, ngài có thể buông tay ra được không?”

Mạc Phàm mỉm cười nói.

Khóe miệng Trảm Không giật giật, cuối cùng đành chấp nhận buông tay của mình ra.

Mạc Phàm lấy được kiện bảo bối này, cả người liền vui phơi phới.

Lần này chân chính cùng yêu ma đối đầu làm cho Mạc Phàm hần suy nghĩ nhiều vấn đề hơn một chút. Đối mặt với yêu ma, chỉ có tấn công thì còn chưa đủ. Bất kỳ một vị ma pháp sư nào chỉ biết có mỗi tấn công thì khi đối mặt với yêu ma, chắc chắn sẽ bị con yêu ma đó một kích tất sát.

Nhưng nếu có thêm một kiện ma cụ phòng ngự, dù cho bản thân hần chưa học xong ma pháp phòng ngự thì cái ma cụ phòng ngự này chính là một đồ vật cứu mạng!

“Tiểu tử, sau khi tốt nghiệp nếu như không tìm được một công việc thích hợp, có thể tới nơi này tìm ta.”

Trảm Không hồi hột nói.

Trong lòng hần mặc dù vào lúc này vẫn còn tức giận, nhưng hần không thể không bội phục người học sinh gan dạ và cơ trí kia được.

Rất nhiều ma pháp sư phải chết dưới móng vuốt của yêu ma chính là vì họ không biết cách vận dụng tốt những kỹ năng ma pháp của bản thân mình.

Quả thật, ở cái đẳng cấp ma pháp sư sơ giai này, tất cả pháp sư đều có một cái kỹ năng. Nhưng phương pháp sử dụng một cái kỹ năng đó lại có rất nhiều. Nhưng mà tiểu tử này sớm đã hiểu rõ được điều đó, điều mà rất nhiều vị “gà pro” không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Kiểm tiền, tu luyện, cưới Đường Nguyệt!

“Chuyện đó sau này rồi tính. Trước tiên, ta muốn thi đậu đại học cái đã. Ta nghe nói muốn trở thành ma pháp sư cao cấp thì phải vào đại học mới được. Đại học là nơi đào tạo ra ma pháp sư cao cấp”

Mạc Phàm nói.

Huấn luyện viên nghe thấy Mạc Phàm nói vậy liền tức lộn máu lên.

Tiểu tử nguoi giỏi lắm! Ta có lòng tốt chiêu dụ nguoi vào quân đội của ta đã là phúc phận của nguoi rồi, thế mà nguoi lại dám đi cự tuyệt!

“Cầm đồ rồi thì rút đi! Nhanh nhanh biến đi cho khuất mắt ta!”

Trảm Không khó chịu nói.

“Đúng rồi, trong cái động quật kia cũng chỉ có một con U Lang Thú thôi sao?”

Mạc Phàm giống như nhớ ra điều gì đó, vội vàng hỏi lại.

“Đúng vậy, chỉ có một con. Nếu mà có thêm nhiều hơn nữa thì không phải các nguoi sớm đã trở thành thức ăn cho bọn nó rồi sao? Sao, lại có vấn đề gì nữa à?”

Trảm Không nói.

“Không, không có chuyện gì! Ta chỉ thuận miệng hỏi thêm thôi.”

Mạc Phàm gật đầu, rồi nhìn sang huấn luyện viên Bạch Dương ở bên cạnh hỏi.

“Con U Lang Thú của nguoi có uống nước không?”

Bạch Dương liền nổi lên nghi ngờ, nhưng rồi cũng bỏ qua vì chuyện này cũng không quan trọng lắm.

“Cút! Cút! Cút nhanh lên một chút!”

Trảm Không tức giận nói.

.....

Mạc Phàm bị Trảm Không chửi bới, đá ra khỏi doanh trại. Ra ngoài, hần không khỏi cảm thán nói:

“Chỉ vì tặng một cái ma cụ thôi mà khiến cho một vị ma pháp sư cao cấp tức giận đến như vậy sao?”

Lúc này Liêm Cốt Thuần đang nằm trong tay của Mạc Phàm . .

Cái Liêm Cốt Thuần này vừa khéo nằm trọn trong lòng bàn tay của Mạc Phàm. Đối với cái đồ chơi ma cụ này hẳn thật sự cũng không hiểu biết nhiều về nó lắm, vì vậy Mạc Phàm hẳn nhất thời không biết nên làm gì với nó cho tốt.

Cái đồ vật lớn cỡ bàn tay này thật sự có thể ngăn cản được công kích của yêu ma sao. Chẳng lẽ tất cả yêu ma đều ngu như vậy sao?? Bọn nó ngu đến nỗi không có chỗ nào để công kích lại đi công kích lên tấm chắn bé tí ti này??

Trải qua một lúc lâu nghiên cứu, Mạc Phàm hẳn rốt cuộc cũng biết cách sử dụng cái Liêm Cốt Thuần này.

Sau khi hẳn sử dụng ý niệm thẩm dò vào bên trong Liêm Cốt Thuần, thì cái Liêm Cốt Thuần này tự động liên kết linh hồn với hẳn. Nó sẽ lưu lại một cái ấn ký ở trong thể giới tinh thần của hẳn.

Sau khi ấn ký tạo thành, thì cái tấm chắn cỡ bàn tay kia sẽ dung nhập vào bên trong thân thể của hẳn.

Một khi hẳn thúc dục ý niệm, thì cái ấn ký kia sẽ biến hóa thành cái ma cụ xuất hiện ở trước mặt hẳn. Lúc này, cái tấm chắn kia cũng không phải to cỡ bàn tay nữa mà nó sẽ biến thành một tường chắn cao hơn đầu người. Ví dụ như khi con U Lang Thú phóng ra kỹ năng Phi Sa Tầu Thạch thì hẳn có thể an toàn đứng sau tấm chắn này mà không bị trầy xước gì cả!”

“Chẳng trách cái đồ chơi này nó có giá trị cao đến như thế. Nếu lúc trước khi đối phó với con U Lang Thú kia mà có tấm Liêm Cốt Thuần này, thì không phải ta có thể vô cùng an toàn đứng sau tấm chắn mà thi triển ra kỹ năng hay sao.”

Mạc Phàm nhìn tấm chắn hình thoi có khắc một đồ án hình lưỡi hái ở phía trước mà không nhận được nở một nụ cười thật tươi.

Có cái ma cụ này, hẳn có thể đánh một trận sòng phẳng với Mục Thị Vũ Ngang rồi!

“Mà nói đi thì cũng nói lại, mình có Lôi hệ và Hỏa Hệ, do đó mà mình có hai cái kỹ năng Lôi Ấn và Hỏa Tur. Hai cái kỹ năng này đúng là ngon thật, nhưng khi chân chính đối mặt với yêu ma mình có thể đánh thắng được nó không vậy?”

Mạc Phàm lẩm bẩm tự hỏi bản thân về vấn đề này.

Lần này, hẳn có thể đem con U Lang Thú kia giết chết, thật ra trong đó đã có rất nhiều may mắn. Nếu không phải nhờ mọi người phát ra ánh sáng trong huyết động mà hẳn có thể nhìn thấy ở sâu trong động quật có thạch nhũ.

Nếu không nhờ Phong Quỹ của Trương Tiểu Hài. Nếu không phải nhờ mọi người đồng tâm hợp lực tấn công con U Lang Thú thì chắc chắn hẳn đã bị con U Lang Thú kia xé xác thành mảnh nhỏ rồi. Không nhờ có mọi người thì hẳn đâu thể hoàn thành cái nhiệm vụ treo thưởng này dễ dàng đến như vậy được.

“Ta nhất định phải học được Phong Quỹ và Địch Ba. Hai cái kỹ năng mà nó có thể giúp mình di chuyển nhanh hơn và vị trí biến ảo hơn. Nếu không chỉ dựa vào tốc độ của mình, thì chưa hoàn thành xong Tinh Quỹ đã bị con yêu ma tát cho một cái chết tươi rồi!”

Trải qua lần chiến đấu này, hẳn ý thức được một điều rằng kỹ năng phòng ngự và kỹ năng di chuyển rất là quan trọng.

Ở trong cấp độ sơ cấp thì Hệ có năng lực phòng ngự chỉ có Thủy hệ. Thủy Ngự của Thủy hệ là kỹ năng phòng ngự duy nhất trong cấp độ sơ cấp.

Ở trong trường học, tất cả mọi người đều cảm thấy Thủy hệ rất yếu, nhưng khi chiến đấu với yêu ma, thì Thủy hệ chính là phụ mẫu tái sinh của mọi người.

“Ở trong tay mình có một cái Liêm Cốt Thuần, có thể miễn cưỡng xem nó như là một kỹ năng phòng ngự, cho nên lần sau mà gặp tình hệ thì... mình có lẽ nên lấy một hệ mà có khả năng di chuyển. Chẳng hạn như Phong hệ... Hay giống như Lão sư đường Nguyệt xinh đẹp kia có một cái kỹ năng có thể di chuyển như bóng ma vậy.”

Kỹ năng sơ cấp Phong Quỹ của Phong hệ tác dụng trong chiến đấu quả thật quá tuyệt vời. Khi người đánh không lại yêu ma, thì lúc đó người chỉ cần phóng thích ra cái kỹ năng này, không phải người có thể chạy trốn mất dép hay sao??

Phong hệ quả thực là một lựa chọn tốt, nhưng Mạc Phàm hẳn cảm thấy ám hệ có vẻ thích hợp với hẳn hơn!

Qua tìm hiểu, Mạc Phàm hẳn rốt cuộc cũng biết được cái kỹ năng mà lão sư Đường Nguyệt di động như một bóng ma kia chính là một năng lực của ám hệ.

Ở trong giai đoạn này, hầu hết các hệ mà mọi người tiếp xúc chỉ là cơ bản.

Trên thực tế, ngoài trừ những “nguyên tố ma pháp” cơ bản trên, thì ma pháp còn có ba loại khác nữa. Đó chính là Bạch ma pháp, Hắc ma pháp và ma pháp Không gian!

Trong đó ma pháp để chữa trị là một trong những nhánh của Bạch ma pháp.

Ám ảnh hệ cũng tương tự như vậy là một nhánh của Hắc ma pháp.

Mà kỹ năng triệu hoán của Bạch Dương kia lại chính là một trong những hệ thuộc ma pháp Không gian.

Chính phủ có nghĩa vụ dạy cho mọi người 9 năm ma pháp. Đến khi mọi người học lên tới cao trung thì tất cả kiến thức mà mọi người được học từ lúc còn bé cho tới cao trung đó cũng chỉ quanh quẩn trong mấy cái “nguyên tố ma pháp” cơ bản này. Còn Bạch ma pháp, Hắc ma pháp và ma pháp Không gian, 3 loại này phải vào được đại học mới được học.

Hiện tại, Mạc Phàm hấn có Hỏa hệ, là một hệ có kỹ năng mang tính sát thương cao. Ngoài ra hấn cũng sở hữu Lôi hệ nữa, đó là một hệ bá đạo có kỹ năng mang tính công kích mạnh và hiệu ứng khống chế cao. Thêm nữa hấn còn có Liêm Cốt Thuần, miễn cưỡng có thể xem là một kỹ năng phòng ngự. Cái hấn mà đang thiếu hụt nhất chính là một hệ có năng lực giúp hấn di chuyển nhanh chóng.

Nếu muốn chân chính đơn độc đã đấu với một con yêu ma, thì những thứ kể trên đều không thể thiếu được!

Ám ảnh hệ!

Tất nhiên đây chính là lựa chọn thích hợp nhất dành cho bản thân hấn.

“Hiện tại có lẽ mình nên tăng cấp thật nhanh để tới ma pháp sư trung cấp. Tôi được trung cấp ma pháp sư mình có thể giác tỉnh hệ thêm một lần nữa. Chỉ mong cái hệ mà mình giác tỉnh được chính là ám ảnh hệ!”

Mạc Phàm tràn đầy mong chờ nói.

Ở cấp độ Ma pháp sư sơ cấp, tất cả mọi người chỉ có thể thức tỉnh được một hệ.

Mà Mạc Phàm hấn trời sinh song hệ, có thể nói hấn đã chiếm quá nhiều ưu thế.

Mà khi hấn tăng lên tới ma pháp sư trung cấp, thì ngoài việc học được những kỹ năng trung cấp dành cho ma pháp sư trung cấp ra thì hấn còn có cơ hội giác tỉnh lần thứ hai. Và khi đó hấn còn có một cái Tinh trần mới nữa!

Sau khi thức tỉnh thêm một hệ nữa, thì sức mạnh chiến đấu của ma pháp sư vào lúc đó cũng sẽ tăng cao lên rất nhiều!

Giống như huấn luyện viên trưởng Trảm Không. Lần đầu tiên Mạc Phàm nhìn thấy hấn, chính là lúc hấn đang đùa giỡn ngọn lửa trong lòng tay, vì vậy có thể khẳng định hấn là một người thuộc Hỏa hệ.

Nhưng lúc ở trong hang động, sau lưng của hấn lại có một đôi cánh Phong Chi Dực làm chấn động lòng người.

Hiển nhiên, ngoài trừ Hỏa hệ ra hấn còn có thêm Phong hệ nữa.

Hơn nữa, dựa vào đó có thể suy luận ra huấn luyện viên trưởng Trảm Không không chỉ có từng đó hệ năng lực.

Phong Chi Dực là một kỹ năng cao cấp chỉ có ma pháp sư cao cấp mới có đủ bản lĩnh để nắm giữ. Ma pháp sư thì có 2 hệ, nhưng khi đạt tới cấp bậc ma pháp sư cao cấp thì bọn họ sẽ có cơ hội thức tỉnh hệ lần thứ 3 và khi đó họ sẽ có 3 hệ trong người.

Hay nói một cách đơn giản, ma pháp sư sơ cấp chỉ có thể khống chế được một hệ ma pháp.

Ma pháp sư Trung cấp sau khi thức tỉnh thêm một hệ, thì có thể khống chế song hệ ma pháp.

Ma pháp sư Cao cấp sau khi thức tỉnh thêm một hệ nữa thì có thể khống chế tam hệ ma pháp.

Mạc Phàm hấn là trời sinh song hệ, do vậy bước khởi đầu so với người khác cao hơn một bậc thang.

Hơn nữa nếu như hấn không phối hợp hai cái kỹ năng Lôi hệ và Hỏa hệ thì Mạc Phàm hấn làm sao có thể đánh chết con U Lang Thú được chứ?? Cũng không vì vậy mà làm cho huấn luyện viên Trảm Không đau đầu suy nghĩ vì sao con U Lang Thú kia lại không tránh được thạch nhũ rơi xuống?? Nguyên nhân rất đơn giản, hấn không ngờ rằng Mạc Phàm lại là song hệ ma pháp sư. Ngoài ra, hấn còn có kỹ năng Lôi Ẩn có hiệu quả tê liệt khiến cho con U Lang Thú không thể di chuyển được!

“Ta còn có tiểu Cá chạch trụ khiến cho bản thân mình có thể tu luyện gấp đôi người khác. Chính vì có nó mà tu vi của mình mới có thể tăng nhanh hơn so với người khác rất nhiều. Bất quá chỉ có hai cái kỹ năng Lôi Ẩn và Hỏa Tự thì mình không thể đơn độc đối phó với yêu ma được. Mình phải nhanh chóng tăng lên tới cấp bậc ma pháp sư trung cấp mới được. Như vậy mình không chỉ học được kỹ năng trung cấp của hai hệ Hỏa hệ và Lôi hệ mà mình còn có thể có thêm một hệ kỹ năng nữa. Dù sao thì kỹ năng nhiều cũng không lo chết đói mà!”

Tuyệt, quá tuyệt, mình phải cố lên, cố gắng lên!

Khẩu hiệu của lớp hấn là gì nào??

Không phải là kiếm tiền, tu luyện, cưới Đường Nguyệt sao!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Lôi hệ ma pháp sư quá ít

Tốc độ tu luyện thế này vẫn chưa được nhanh cho lắm!

Ngay cả Mạc Phàm hẳn tu luyện gấp hai lần so với người khác, cộng thêm với việc, hẳn có Tinh Trần ma khí còn tăng thêm cho hẳn 20% thời gian tu luyện nữa, thì khi chia đều thời gian này cho hai hệ thì cũng chỉ hơn được cái thăng Mục Bạch ngu xuẩn kia được có một chút mà thôi.

Nếu như hẳn không muốn bại lộ Lôi hệ một cách dễ dàng ở trước mặt người khác, thì chỉ dựa vào những ưu điểm này thì còn xa mới có đủ khả năng liều mạng được với người của gia tộc Mục Thị.

Vấn đề là, hẳn làm thế nào để có thể tăng thực lực lên một cách nhanh chóng nhất được đây?

Nếu như lên Google search thì kết quả cho ra sẽ là mua Tinh Trần ma khí.

Hiển nhiên ra cái đáp án này sẽ bị hẳn chửi cho ngu như bò.

Cái đáp án này quá vô dụng. Đúng là Tinh trần ma khí là một vật phẩm tăng tốc độ tu luyện tốt nhất, nhưng vấn đề là Tinh Trần ma khí mua được dễ dàng như thế sao??

Nhưng xét ra thì ngoài trừ cái biện pháp Tinh trần ma khí này ra thì không còn cái biện pháp nào tốt hơn nó nữa!

“Nhưng nếu như mình có thể đem tiểu Cá chạch trụ tăng lên tới Linh cấp thì sao? Giống như thứ đồ vật mà ngày nào Mục Ninh Tuyết cũng luôn đeo trên người kia...”

“Phàm cấp Tinh trần ma khí có thể giúp mình tăng thêm 20% thời gian tu luyện, nếu như mình tăng nó lên tới Linh cấp thì nó sẽ tăng lên thành 40%. Nói như vậy, nếu như mình đồng thời chú ý tới Hóa hệ và Lôi hệ, thì không phải thời gian tu luyện của hai hệ đó sẽ tăng lên rất nhiều sao. Khởi điểm của Mục Ninh Tuyết cao hơn mình rất nhiều, Nếu như nâng được đề độ đặc cách trúng tuyển thì thực lực của nàng chắc chắn vượt xa mình, thậm chí có thể nàng đã đạt tới trình độ đại học. Mình mà con tu luyện chậm như vậy, một khi thực lực không đủ thì sớm muộn gì cũng bị gia tộc Mục thị hành hạ cho thừa sống thiếu chết.”

Mạc Phàm hẳn không hối hận khi rước vào người một địch nhân như vậy. Dưới cái sức ép của địch nhân này khiến cho bản thân hẳn phải tìm mọi biện pháp để tăng thực lực lên một cách nhanh nhất.

Trước mắt, thứ có thể giúp hẳn tăng thực lực lên nhanh nhất chỉ có Tinh trần ma khí.

Lão sư Đường Nguyệt từng nói, tiểu Cá Chạch trụ của hẳn có thể dựa vào hấp thu vong hồn của yêu ma để tăng trưởng. Hay nói cách khác, hẳn phải đi giết yêu ma. Nếu như vận khí của hẳn tốt thì hẳn có thể kiếm cho mình được một cái tinh hồn, đến lúc đó tiểu Cá chạch trụ của hẳn không phải có thể tăng cấp thành Linh cấp được hay sao!

Đối với Mạc Phàm thì việc tăng thêm 40 % thời gian tu luyện mà nói thì không khác gì hẳn có tốc độ tu luyện gấp đôi người khác. Giống như là hẳn đang ngồi trên hỏa tiễn mà tu luyện vậy!

“Xem ra, đây là con đường duy nhất của mình rồi.”

.....

Hắn đã quyết định, tất nhiên sẽ có gan làm.

Ông trời đã ưu ái cho hẳn nhiều ưu thế như vậy, nếu như hẳn vẫn còn thờ ơ nữa thì hẳn nên biến thành củi mục cho rồi.

Kết thúc quá trình rèn luyện, còn một tháng thời gian nữa là tới kỳ nghỉ hè.

Đại sảnh của liên minh thợ săn, Mạc Phàm hẳn không chút nào do dự liền bước vào nơi này.

Liên minh thợ săn là một tổ chức đem những tiểu đội thợ săn nhân rồi hợp chung lại một chỗ. Mỗi ngày nơi này có thể tiếp đón trên vạn thợ săn ma pháp sư vào đại sảnh tìm kiếm nhiệm vụ treo thưởng thích hợp.

Mạc Phàm hẳn đã xem qua rồi. Một tình phách ở trong thành phố đã có giá tiền rất cao. Nó có thể lên tới 500 vạn!

Đi săn yêu ma là phương pháp tốt nhất giúp Mạc Phàm kiếm tiền nhanh chóng. Hẳn có thể kiếm được 500 vạn hay không thì còn chưa biết được nhưng tàn phách và tinh phách thì hẳn nhất định phải giết chết yêu ma mới lấy được. Do vậy, con đường này hẳn bắt buộc phải đi, không còn sự lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Truyện được update mỗi ngày tại đây. Cảm ơn bạn đã ghé thăm.

Một mình chiến đấu với yêu ma?

Mạc Phàm hần nhanh chóng lắc đầu, từ bỏ cái suy nghĩ này. Hần căn bản không có năng lực đơn độc chiến đấu với yêu ma được, cho nên điều đầu tiên hẳn cần phải làm chính là tìm kiếm một tiểu đội thợ săn thích hợp với bản thân hẳn.

Hầu hết tất cả mọi người khi vào thợ săn liên minh, đa phần đều liên kết với nhau tạo thành một tiểu đội. Vì vậy những người có thể đơn độc đối phó với yêu ma là rất ít.

.....

Đại sảnh thợ săn, người đến người đi đông nghին nhịt, giống như cái đại sảnh to lớn này đang thông báo tuyển người vậy.

Trên tường đại sảnh thợ săn có treo một màn hình LCD khổng lồ. Trên đó là các thông báo nhiệm vụ treo thưởng mới nhất. Đằng sau mỗi cái nhiệm vụ treo thưởng đó là các giá tiền khác nhau, thấp nhất thì cũng là 10 vạn, cao nhất có thể lên tới 100 vạn.

Mạc Phàm nhìn mấy cái giải thưởng 100 vạn kia mà nước miếng chảy ròng ròng.

Hắn mà hoàn thành được 5 cái nhiệm vụ treo thưởng 100 vạn kia thì hẳn có thể mua được một tinh phách rồi dùng nó để thăng cấp cho tiểu Cá Chạch truy luôn và ngay.

Đáng tiếc, nhiệm vụ này người bình thường không làm nổi.

“Thiết chùy tiểu đội chiêu mộ một Băng hệ ma pháp sư. Yêu cầu gồm có: đã có kinh nghiệm chiến đấu 3 năm trở lên, có ý thức hợp tác đoàn đội, quan trọng nhất là kỹ năng Băng hệ nắm giữ thành thạo. nhiệm vụ treo thưởng được nhận sẽ được chia đều cho mỗi người 2 vạn, dự tính trong vòng 2 tháng sẽ hoàn thành.”

“Ai là người mang Phong hệ ma pháp sư thì lại đây nào! Tiểu đội chúng ta đang thiếu một vị Phong hệ ma pháp sư có kinh nghiệm phong phú đây. Người mà có thể dẫn dắt tiểu đội chạy thoát khỏi Độc Nhãn Ma Lang được. Tiểu đội khác lui ra! Đừng có quấy rầy!”

“Hỏa hệ, Hỏa hệ ma pháp sư các ngươi đang ở đâu? Gia nhập Liệp Phong tiểu đội của chúng ta đảm bảo nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng, tha hồ ngồi đó mà đếm tiền.”

Mạc Phàm nhìn lướt qua một lúc, phát hiện có không ít người mang theo lý lịch của bản thân tới nơi này.

Trên lý lịch đó của bọn họ gồm có thời gian hoạt động là bao lâu? Đã hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ treo thưởng? Thậm chí còn có cả cấp bậc của từng nhiệm vụ treo thưởng đó nữa.

Mạc Phàm hần nhìn đến hoa cả mắt, nhất thời không biết nên chọn cái nào.

Dường như những ma pháp sư chưa tốt nghiệp đều bị mọi người ghét bỏ, không ai dám nhận. Dù sao thì bọn họ kinh nghiệm chiến đấu với yêu ma quá ít. Lúc đối mặt với yêu ma không khéo còn bỏ mạng. Do vậy làm gì có ai dám nhận bọn họ vào chứ?

Mà Mạc Phàm, đến cả tốt nghiệp còn chưa có xong. Hần mới chỉ là học sinh lớp 11. Cho cái loại học sinh lớp 11 như hẳn vào tiểu đội thì không phải thêm gánh nặng cho mọi người sao. Không khéo hẳn còn hãm hại bọn họ nữa chứ. Từ lúc rèn luyện, hẳn đã có thể nhìn ra được vấn đề này. Vì vậy, hẳn muốn tìm một tiểu đội phù hợp với bản thân hẳn quả thực rất là khó khăn.

“Mẹ kiếp, làm ma pháp sư rồi mà còn cần hồ sơ lý lịch, phỏng vấn này nọ, đầu năm nay mình có ăn...”

Mạc Phàm tức giận mắng chửi.

Mạc Phàm vừa mắng xong, liền có một người vội vã chạy qua đụng trúng phải hẳn, khiến cho hẳn đang tức giận càng thêm hùng hùng hổ hổ.

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi. Thành thị liệp yêu đội chiêu mộ đội viên mới, ta vội vàng chạy tới thử một chút, không may đụng trúng phải người.”

Một thanh niên yếu ớt mang cây kính thật dày nói với Mạc Phàm.

“Thành thị liệp yêu đội?”

Mạc Phàm nghi hoặc hỏi lại.

“Đúng vậy, người không biết tiểu đội đó à? Thành thị Liệp yêu tiểu đội là tiểu đội có nhiệm vụ dọn dẹp các tai họa ngầm trong thành phố hoặc là săn giết các yêu ma còn sót lại đang còn ẩn nấp trong thành thị. Thành thị liệp yêu đội vẫn luôn là lựa chọn hàng đầu của tất cả thợ săn pháp sư. Dù sao có thể ở trong thành thị làm thợ săn thú hộ còn tốt hơn ai đó phải chạy vào nơi rừng núi hoang vu vắng vẻ để rồi chết lại không biết vì sao mình chết. Huống hồ thù lao của thành thị liệp yêu đội còn rất cao nữa...”

Thanh niên đeo kính đẩy gọng kính lên rồi nói.

“Vị thiếu niên này nghe ta nói nè. Người đừng nên lãng phí thời gian nữa. Cái loại vừa mới tốt nghiệp trường cao trung mà pháp như người. Thứ nhất không có kinh nghiệm, thứ hai không có thực lực, thì thành thị lập yêu tiểu đội cũng không có coi trọng người đâu, trừ phi người là Lôi hệ ma pháp sư.”

Một thợ săn già cười nhạo nói.

“Ta... ta chỉ muốn thử một lần.”

Thanh niên đeo kính lúng túng nói.

“Bọn họ chiêu mộ Lôi hệ ma pháp sư sao?”

Ánh mắt Mạc Phàm sáng lên, vội vàng hỏi.

Thành thị lập yêu đội, cái tên giống như ý nghĩa của nó. Đây quả thực là một tiểu đội vô cùng thích hợp với một người đang còn học trường cao trung như Mạc Phàm.

Nếu phải đến những vùng hoang vu thì có trời mới biết một lần làm nhiệm vụ treo thưởng thì cần bao nhiêu thiên tài mới có thể hoàn thành.

“Lôi hệ vẫn luôn là lựa chọn được các tiểu đội giành giật. Thậm chí người đó không có kinh nghiệm thì họ cũng nguyện ý bồi dưỡng người. Dù sao thì Lôi hệ ma pháp sư quả thật quá ít. Mà cái kỹ năng của họ cũng rất là bá đạo. Ai, nếu như ta có thể giác tỉnh ra Lôi hệ thì sẽ không đến nỗi bị đám “gà Pro” kia suốt ngày hành hạ rồi!”

Tên thợ săn kia nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thành thị lập yêu tiểu đội

“Ừ, Ừ!”

Trong lòng Mạc Phàm liền mừng thầm.

Thì ra Lôi Hệ ma pháp sư ở trong liên minh thợ săn nổi tiếng đến như vậy.

Mà cũng không tránh được, Lôi hệ ma pháp sư 1000 người mới được 1 người. Hơn nữa, kỹ năng của nó sát thương lại cao, không thua kém gì Hỏa hệ cả. Nó lại còn có khả năng áp chế mạnh đối với yêu ma, có khả năng làm cho yêu ma tê liệt, co quắp. Vì vậy, nếu như mà có một vị Lôi hệ ma pháp sư ở trong tiểu đội thợ săn yêu ma thì đối với tiểu đội đó mà nói, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng đó sẽ rất nhanh.

Quá tuyệt! Mình vừa có thể kiếm tiền lại vừa tăng năng lực chiến đấu cao thêm.

“Nhưng mà, mình không thể để cho người khác biết mình có song hệ trong người được. Có lẽ mình nên cải trang một chút. Một mặt làm cho người khác khó lòng nhận ra mình, mặt khác để cho bọn họ cảm thấy mình lớn tuổi hơn. Dù sao thì mình cũng chỉ là học sinh cao trung mà thôi!”

Mạc Phàm đưa ra quyết định, rất nhanh liền đi tìm một cái áo choàng màu đen.

Kỳ thực giả trang cũng không khó, Mạc Phàm hần chỉ cần bôi đen cái mặt rồi mặc thêm một cái áo khoác màu đen trùm từ đầu đến chân là được.

Hắn đội cái mũ của áo choàng lên đầu. Một khuôn mặt góc cạnh, đen thui mờ mờ lộ ra. Ngay lập tức, Khí chất của hắn liền đổi khác hoàn toàn.

Ha ha, thế này có thể yên tâm vượt qua cửa ải người thông báo tuyển dụng để vào phòng vấn rồi!

Trước tiên, muốn vào phòng vấn, mọi người cần phải đứng xếp hàng. Rồi sau đó, lần lượt từng người một sẽ được phỏng vấn. Nếu ai rớt thì đi ra ngoài để người khác tiến lên thử tiếp.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Truyện được update liên tục tại đây. Cảm ơn bạn đã ghé thăm.

.....

“Sao không thấy có đứa nào ra hồn hết cả vậy?? Những thứ ngu xuẩn này mà cũng đòi vào thành thị lập yêu tiểu đội của chúng ta sao? Chúng nó tính vào rồi ngồi chơi xơi nước, cuối tháng lĩnh lương à?”

Đằng sau sân khấu tuyển người, là một vị nam tử khôi ngô, đầu mang băng gạc nói.

“Đội trưởng, người đừng có nóng vội! Có nhiều người tới tham gia tuyển dụng như vậy, kiểu gì cũng có một người đạt tiêu chuẩn mà!”

Một nam tử đầu đội một cái mũ Bội Lôi rất là thời thượng nhưng mà đầu lại trọc lóc nói.

“Thật ra cũng có một người không tệ. Hắn nắm giữ kỹ năng cấp 2 của Phong hệ – Phong Quỷ! Thiểm Bộ. Người này có thể dùng làm truy tung và lôi kéo yêu ma rất tốt.”

Một nữ hải nhìn qua rất là yếu ớt, đứng ở đằng sau nam tử khôi ngô nói.

“Phong hệ chỉ cần có ta là được rồi, còn thêm người khác vào làm gì nữa?”

Một Phong hệ ma pháp sư mặc áo sơ mi, mái tóc rất dài, nhìn qua rất là phiêu dật nói.

“Những lựa chọn này, cứ từ từ, để cân nhắc kỹ lưỡng cái đã rồi chọn. Dù sao thì ta cũng chưa tìm thấy người nào ưng ý cả”

Nam tử khôi ngô, đầu mang băng gạc nói.

“Không thì, chọn A Thành cũng được. Người này cũng khá là cơ trí. Thật ra những ma pháp sư lợi hại đều có tiểu đội hết rồi, rất ít người còn tới nơi này để phỏng vấn. Theo ta thấy thì A Thành có Hỏa Hệ, đối với yêu ma vẫn rất là uy lực.”

Phong hệ ma pháp sư có mái tóc phiêu dật nói.

Vị đội trưởng kia không hài lòng, lắc đầu nói:

“Nhìn bề ngoài thì có thể là như vậy.”

Vừa dứt lời, liền bị một vị nữ tử thông báo tuyển người rất là xinh đẹp hót ha hót hải chạy vô đâm ngay vào lồng ngực.

“A... A, Ta xin lỗi!”

Khuôn mặt vị Nữ tử thông báo tuyển người kia liền đỏ bừng hết cả lên, vội vội vàng vàng nói:

“Có... có một vị Lôi... Lôi pháp sư xin gia nhập vào thành thị lập yêu tiểu đội của chúng ta”

“Thật hay giả vậy?”

Nghe thấy vậy vị đội trưởng khôi ngô kia liền có sức sống hẳn cả lên. Hai con mắt của hắn sáng lên, rồi nhìn chăm chăm vào vị nữ tử thông báo tuyển người kia hỏi.

Những đội viên khác khi nghe thấy vậy, hai đôi mắt của họ cũng sáng lấp lánh hết cả lên.

Lôi Pháp sư!

Bọn họ ở trong thành phố này sản yêu đúng là nổi tiếng hơn rất nhiều so với các tiểu đội khác. Nhưng điều đó không có nghĩa Lôi hệ pháp sư nguyện ý gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Cho tới bây giờ, đối với các tiểu đội mà nói thì Lôi hệ ma pháp sư vẫn là lựa chọn tốt nhất. Thậm chí một số đội ngũ tương đối tinh nhuệ hoàn toàn không ngần ngại tiếp nhận ngay và luôn một Lôi pháp sư tay mơ vào trong tiểu đội của mình.

Dù sao thì tay mơ cũng có thể bồi dưỡng lên được. Nhưng Lôi pháp sư thì 1/1000 mới có được một người. Vì vậy, cho dù bọn họ có đốt đèn tìm khắp nơi cũng chưa chắc đã tìm thấy!

Rất nhiều vị Lôi pháp sư đã bị các tiểu đội lớn mạnh đặt chỗ trước hết cả rồi. Hơn nữa các đại thế gia, tổ chức lớn cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho những vị Lôi Pháp sư này. Do vậy, tiểu đội của bọn họ muốn nhặt được một vị Lôi pháp sư hoang dại kỳ thực xác suất quá nhỏ bé!!

“Chính là người kia sao?”

Đội trưởng khôi ngô có chút ngời không yên, liền đứng dậy, từ sau khán đài chạy ra.

“Vâng, đúng vậy!... Đội trưởng, ngài muốn đích thân phỏng vấn sao?”

Nữ tử thông báo tuyển người ấp a, ấp úng nói.

“Phỏng vấn... còn phỏng vấn cái gì nữa?”

Về mặt Đội trưởng khôi ngô hiện lên vẻ nghi ngờ, liền xoay đầu lại hỏi.

Nữ tử thông báo tuyển người cùng các đội viên cũng nghi hoặc khó hiểu nhìn đội trưởng. Đội trưởng không ra ngoài đó tự mình phỏng vấn thì chạy ra ngoài đó để làm gì?

Lúc này, vị đội trưởng kia đã chạy ra tới sân khấu tuyển người. Hắn nhìn thoáng qua gương mặt lộ ra mấy phần ngăm đen của Mạc Phàm, rồi mở miệng hỏi:

“Ngươi là Lôi pháp sư?”

Mạc Phàm nhìn thoáng qua vị nam tử khôi ngô cường tráng này. Sau đó, hắn chậm rãi đưa tay lên. Một đạo Lôi điện thoáng chốc xẹt ra từ trong ngón tay của hắn, rồi nhanh chóng hướng thẳng tới cái bàn ở phía trước đục một cái lỗ nhỏ.

Khuôn mặt vị đội trưởng kia liền tươi như hoa, cao hứng gật đầu.

“Các người... các người có thể rời đi được rồi, chúng ta đã chiêu mộ xong rồi!”

Đội trưởng khôi ngô liền hiên ngang bay thẳng tới chỗ đội ngũ thật dài kia rồi nói to.

Câu này vừa nói xong, Cái đội ngũ thật dài kia liền xôn xao hết cả lên.

“Mẹ kiếp, tại sao chúng ta phải rời đi? Chúng ta còn chưa được phỏng vấn mà?”

“Đứng rồi, đứng rồi. Ta rất mạnh. Ta có thể trong vòng 4s là hoàn thành xong Tinh quỹ.”

“Có làm không vậy?? Tuyển mộ pháp sư mà còn có đi cửa sau nữa à. Cuộc sống thật lắm bất công. Lão tử cũng không muốn ở trong rừng núi hoang vắng mà chết đâu!”

Một nhóm người liền liên tục oán than. Có thể thấy cái vị trí này rất được mọi người kỳ vọng.

“Nếu như trong các người, ai có Lôi hệ, thì đội trưởng ta đây cũng sẽ đặc cách cho người đó trúng tuyển!”

Đội trưởng khôi ngô không thèm dỗi co nhiều lời với bọn họ, liền nói to.

Mọi người nghe xong cũng tròn tròn mắt.

“Cái gì cơ? Lôi hệ?”

“Có làm không vậy, Lôi hệ còn chạy tới nơi này ăn chặn chén cơm của chúng ta nữa. Thế thì cuộc sống này quá bất công rồi!”

“Lôi hệ, Trời à! Nếu Lôi hệ đã được nhận thì chúng ta còn ở đây thử cái mèo gì nữa. Thôi nhanh sang tiểu đội khác xem có còn cái gì nữa không? Ở đây chỉ thêm mất thời gian!”

Vừa nghe tới Lôi hệ, mọi người liền gục đầu ủ rũ. Làm sao bọn họ có thể đấu lại được với Lôi hệ cơ chứ.

Những người này ngay cả một chút ý chí cạnh tranh cũng không có. Dù sao thì cũng không thể trách được bọn họ được, Lôi hệ là nguyên tố đứng đầu, thật sự không có hệ nào có thể sánh được ưu thế mà Lôi hệ có được.

Mạc Phàm quay đầu nhìn lại liền phát hiện cái đội ngũ thật dài này đã rời đi gần hết. Trong lòng hắn âm thầm kinh ngạc.

Ở trong trường học, hắn cũng biết Lôi hệ rất được coi trọng, nhưng không ngờ rằng ở trong cái xã hội ma pháp này Lôi hệ lại có năng lực Nghiền ép các hệ kia đến như vậy.

Nhưng cẩn thận suy ngẫm lại thấy nó cũng đúng. Vào lúc đối mặt với con U Lang Thú kia, Kỹ năng mang tính quyết định cho cả trận chiến chính là Lôi hệ Lôi Ấn. Kỹ năng này không chỉ làm trọng thương yêu ma mà còn khiến cho nó bị tê liệt!

“Tiểu huynh đệ, chào mừng ngươi gia nhập thành thị lập yêu tiểu đội của chúng ta. Để ta giới thiệu đội viên của chúng ta cho ngươi biết một chút... Khụ, khụ, Đầu tiên ta xin trân trọng giới thiệu. Ta chính là đội trưởng của thành thị lập yêu! Ta tên là Từ Đại Hoang, Hỏa hệ ma pháp sư!”

Vị đội trưởng khôi ngô lên tiếng giới thiệu về mình.

“Xin chào, ta tên Tiểu Khả, Thủy hệ ma pháp sư.”

Vị nữ tử nhìn qua rất là yếu ớt kia, tươi cười nói.

“Lê Văn Kiệt, Phong hệ.”

Thanh niên đẹp trai lắc lắc người làm cho mái tóc dài phấp phơ bay trong gió, tươi cười nói.

“Ta tên là Phi Thạch, ta là Thổ hệ.”

Vị nam tử đầu đội cái mũ Bội Lôi, nở một nụ cười chân thành nói.

Mạc Phàm nhìn 5 người này. Nếu như so sánh tuổi tác hẳn nghĩ bọn họ cũng không hơn hẳn là bao, điều này làm cho hắn có phần hơi sững sốt một chút. Sau đó, hắn liền giới thiệu bản thân mình:

“Ta tên Phạm Mặc.”

“Phạm Mặc, ta nhìn thấy lý lịch ở chỗ kia của ngươi trông không. Hay nói cách khác ngươi vẫn chưa có kinh nghiệm chiến đấu với yêu ma, cho nên ta muốn nhắc nhở ngươi một câu. Ngươi đừng có nghĩ Lôi hệ của ngươi là mạnh, rồi đến khi ngươi mất mạng lại không hiểu vì sao mình chết!”

Một vị nữ tử nhìn thì có vẻ thủy mị lên tiếng nhắc nhở.

“A, vị này chính là phó đội trưởng của chúng ta. Nàng tên là Thái Đường, Băng hệ ma pháp sư!”

Đội trưởng Từ Đại Hoang nói.

Thái Đường???

Mẹ kiếp, thì ra là nữ nhân này!!

Mạc Phàm hẳn cuối cùng cũng nhận ra cái ngươi tên là Thái Đường. Người này thuộc về Mộc thị thế gia. Cô nàng này suốt ngày mang cái điệu bộ bồn cô nương đây chính là một công chúa yêu kiều, kiều ngạo, kẻ hèn mọn thì tránh xa ra một chút!

Quá đau! Không ngờ hắn tới nơi này rồi thế mà vẫn còn đụng phải người của Mộc Thị thế gia nữa chứ. Xem ra hắn phải nhanh chóng thi đậu đại học mới được. Nhanh nhanh rời xa cái thành phố này thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nữ sinh mất tích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Được rồi, Phạm Mặc, lần sau chúng ta sẽ cho người tới liên minh thợ săn lấy giấy chứng nhận cho ngươi.”

Đội Trưởng Từ Đại Hoang nói.

“Còn có cả giấy chứng nhận nữa?”

Mạc Phàm ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên!”

Phi Thạch cười híp cả mắt lại giải thích.

“Cái giấy chứng nhận này, nó có không ít đặc quyền đó nha. Bây giờ, người đã trở thành một vị thực thi pháp luật của Bắc Thành rồi đấy.”

“Người nói sao! Ta giờ trở thành một người giữ gìn trật tự đô thị. Cái nghề nghiệp vinh quang đó à?”

Mạc Phàm kinh ngạc hỏi lại.

“Ha ha ha. Đúng vậy, chúng ta chính là những người giữ gìn trật tự đô thị!”

Lê Văn Kiệt cười ha ha nói. Cười xong hắn lại tiếp tục nói:

“Nhưng nó khác cái nghề kia ở chỗ. Tiểu đội chúng ta giữ gìn trật tự đô thị cũng không phải có nhiệm vụ đi bắt những tiểu thương, con buôn không chấp hành đúng quy định. Mà nhiệm vụ của chúng ta chính là bắt những con yêu ma tác yêu tác quái vào ban đêm để giữ sự bình yên cho Bắc Thành này.”

Người giữ gìn trật tự của Bắc Thành!

Khỏe miệng Mạc Phàm không khỏi nhếch lên một cái. Cái chức vị này đối với hắn mà nói, nó không khác gì những siêu anh hùng Spider Man, Tia Chớp, Iron Man cứu vớt nhân loại trong những lúc dầu sôi lửa bỏng. Nhưng khi xong công việc, bọn họ vẫn có thể bí mật tán gái... vân vân...!

Mạc Phàm hắn rất nhanh đã hòa hợp được với mọi người. Cái người tên là Phi Thạch có tuổi tác lớn hơn lão đại giới thiệu tình huống, chức trách và nhiệm vụ của tiểu đội bọn họ cho Mạc Phàm nghe.

“Alo, Cái gì? Tại sao không báo tin sớm cho chúng ta biết. Các người làm cái trò khi gì thế?? Bọn cảnh sát kia, bọn hắn có thể làm được những việc này sao??”

Mọi người đang trò chuyện, bỗng nhiên đội trưởng Từ Đại Hoang găm thét vào cái điện thoại.

Lê Văn Kiệt, Phi Thạch, Tiểu Khả đang còn trò chuyện rôm rả với đội viên mới khi nghe thấy vậy, đám người này liền trở nên nghiêm túc. Bọn họ chăm chú nhìn vào đội trưởng Từ Đại Hoang.

Lúc này Phi Thạch cũng nhíu mày một chút, nói nhỏ cho Mạc Phàm đang còn nghi ngờ biết:

“Vốn ta định mời người ra quán kia làm mấy chén rượu, không ngờ người vừa mới chân ướt chân ráo vào tiểu đội của chúng ta thì đã có việc để làm rồi. Nếu như ta đoán không lầm thì chắc chuyện này có liên quan tới chấn cửa phòng ăn của trường nữ sinh Minh Văn rồi.”

“Chấn cửa phòng ăn?”

Mạc Phàm mở to hai mắt nhìn Phi Thạch.

Hắn mới chỉ nghe qua Xe Chấn, Thủy Chấn, Điện Chấn, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe tới Phòng Ăn Chấn. Các người người thành phố thật lắm đồ chơi!

“Huynh đệ, người thật là xấu xa... Chuyện này không như người nghĩ đâu. Sự thật thì cứ vào mỗi đêm, phòng ăn của trường nữ sinh thường xuất hiện chấn động làm cánh cửa run lên bần bật. Mỗi đầu mọi người còn tưởng là do đội xây dựng công trình ở bên cạnh nửa đêm thi công, sau họ cắt cử người theo dõi canh gác vào ban đêm, nhưng khi báo cáo lại bọn họ lại nói không thấy có đội nào thi công vào ban đêm cả. Cho nên ở trong trường mọi người đồn rằng phòng ăn của trường Minh Văn có yêu quái.”

Phi Thạch nhỏ giọng giải thích cho Mạc Phàm biết.

“Người nói là trường nữ sinh Minh Văn??”

Bỗng nhiên Mạc Phàm ý thức được điều gì, liền vội vàng hỏi lại.

“Đúng vậy! Trường trung học đấy, tất cả đều là thiếu nữ, đến ngay cả lão sư... khà khà.”

“Khụ Khụ!”

Phi Thạch giả bộ nghiêm túc lại.

Thật ra cũng không như Phi Thạch nghĩ là hắn nổi lên ý nghĩ dâm dục. Diệp Tâm Hạ hình như cũng đang ở trường nữ sinh Minh Văn này thì phải. Hắn nhớ là hình như hai tháng trước, hắn và Diệp Tâm Hạ có nói chuyện qua điện thoại, hình như nàng cũng có nhắc tới phòng ăn của nàng thật là đáng sợ thì phải!

“Được rồi, được rồi! Trong khi học sinh còn chưa khai giảng, chúng ta nên giải quyết chuyện này nhanh nhanh một chút!”

Đội trưởng Từ Đại Hoang nói.

Từ Đại Hoang thả cái điện thoại xuống, khuôn mặt liền trở nên nghiêm túc hẳn lên..

Lê Văn Kiệt, Tiểu Khả, Quách Thái Đường, Phi Thạch. Bốn người bọn họ nhìn chăm chú vào đội trưởng.

“Có chuyện lớn xảy ra rồi, nữ sinh thứ hai đã mất tích!”

Từ Đại Hoang bình tĩnh nói.

Tất cả mọi người nghe thấy vậy liền nhướng mày.

Mấy tháng trước mọi người cũng có nghe thấy trường nữ sinh Minh Văn này có nữ sinh mất tích. Do nhân viên nhà trường không thể xác định được nữ sinh đó có mất tích ở trong trường hay không, cho nên chuyện này được đưa cho cảnh sát xử lý. Nhưng đã trôi qua mấy tháng rồi, thế mà bọn họ vẫn chưa tìm thấy manh mối nào.

Chuyện này lúc trước sớm đã báo cáo qua cảnh sát biết, nhưng hình như bọn họ đã quên mất nó rồi thì phải. Thành thị có ít nhất 100 vạn người. Có một người mất tích đối với cảnh sát mà nói cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng.

Từ Đại Hoang và đội ngũ của hắn có lẽ nên đi tới trường nữ sinh Minh Văn này một chuyến. Do giáo viên nhà trường cũng không muốn làm to chuyện này lên, cho nên bọn họ cũng không muốn thợ săn thành thị phải nhúng tay vào. Vì vậy chuyện này cũng không có giải quyết được tốt đẹp. Ai ngờ nửa năm sau, lại có thêm một nữ sinh mất tích tiếp. Mà lần này, nữ sinh đó đích thực mất tích ở trong trường.

Lúc này, nhà trường mới ý thức có chuyện lớn xảy ra rồi. Bọn họ hoang mang, rối loạn đi tìm thành thị lập yêu đội để nhờ giúp đỡ.

“Đội trưởng, theo như lời giám thị kể lại về vụ việc..., có lẽ chúng ta nên đi tìm cảnh sát trước?”

Tiểu Khả hỏi.

“Có một vị Quang pháp sư tìm thấy một vãi dấu chân không phải là của con người.”

Từ Đại Hoang nghiêm túc nói.

Những người khác nghe thấy vậy thoáng cái trầm mặc. Nhưng Lê Văn Kiệt thì ngược lại, tinh thần hắn liền phấn chấn hết cả lên. Hiển nhiên, hắn rất là cao hứng khi có việc để làm.

“Chuyện xảy ra đã hơn một tuần rồi, thế mà bây giờ mới báo tin cho chúng ta. Cái bọn người ngu xuẩn này nữa chứ! Nếu như bọn họ ngay lập tức báo tin cho chúng ta biết, thì chúng ta có thể tìm kiếm nữ sinh mất tích kia một hồi, hiện tại đã trôi qua lâu như vậy rồi, có lẽ cô bé kia đã chết rồi cũng nên!”

“Một số trường học thường như vậy mà. Có chuyện gì tai tiếng liên quan tới trường mình đều cố gắng che giấu đi, đến khi che giấu không nổi thì mới vỡ lẽ ra đó là chuyện lớn!”

Quách Thái Đường hừ lạnh một tiếng.

Mạc Phàm nghe mọi người bàn bạc, liền cảm thấy lo lắng trong lòng.

Đã mất tích hơn một tuần rồi?

Mà hình như Diệp Tâm Hạ cũng hơn một tuần rồi không thấy có gọi cho hắn!!

Do không có tiền mua điện thoại di động cho Diệp Tâm Hạ nên Mạc Phàm hắn vẫn thường xuyên liên lạc với Diệp Tâm Hạ qua buồng điện thoại, Bình thường thì vẫn một tuần một lần nói chuyện với nàng.

Mình mới trở về từ nơi rèn luyện cho nên một lòng chỉ muốn nâng cao thực lực của bản thân lên. Cho nên hắn cũng quên mất không liên lạc với Diệp Tâm Hạ.

Hình như em ấy đang ở Mạc Thanh gia, gần cạnh trường nữ sinh Minh Văn thì phải. Cho dù được nghỉ hè, nhưng Diệp Tâm Hạ vẫn dành phần lớn thời gian của mình vào thư viện trường đọc sách, mà nàng còn đi lại cũng rất khó khăn nữa...

Mạc Phàm càng nghĩ càng sợ, vội vàng tới chỗ Phi Thạch mượn cái điện thoại di động.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Mạc Phàm càng sợ hơn.

“Chờ ta một chút, ta sẽ đi cùng với các người!”

Mạc Phàm không nhiều lời, nói xong liền chạy ra khỏi đại sảnh của liên minh thợ săn.

“A, chờ ta một chút, người cầm lấy cái điện thoại của ta này! Có gì chúng ta còn liên lạc với người.”

Phì Thạch liền hướng Mạc Phàm gọi to.

Vừa hô to xong, Phì Thạch liền ném cái điện thoại của mình cho Mạc Phàm đang chạy ở ngoài kia.

“Anh, sao người có thể ném điện thoại đi như vậy, quá nguy hiểm, lỡ may tiểu tử kia không bắt được thì sao?”

“Không sao, điện thoại của ta là Nokia, không sợ vỡ.”

“Đại ca, ý của ta là nó dè chết người thì làm sao!”

“.....”

“Còn nữa, sao sắc mặt lúc này của hần có vẻ khó coi vậy?”

“Ai mà biết được. Kệ hần đi. Chúng ta bắt tay vào làm việc thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Rất gần nơi nguy hiểm

Mạc Phàm lòng nóng như lửa đốt. Lúc này hần chỉ mong mình có kỹ năng di chuyển vị trí để có thể nhanh chóng tới chỗ trường nữ sinh Minh Văn kia.

Cái xe buýt này chạy quá chậm. Nếu mình không nhanh lên thì em gái ở Mạc Thanh gia sẽ bị giết bây giờ.

Hần chạy như bay tới nhà Di nơi em gái đang ở. Mạc Phàm đang định rẽ vào một cái hẻm thì xem tí nữa đụng vào một cô gái đang ngồi trên xe lăn.

“Mạc Phàm ca ca.”

Diệp Tâm Hạ vui mừng cười. Nàng vừa mừng, vừa sợ.

“Tâm Hạ, người không sao là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết.”

Thấy nụ cười của Diệp Tâm Hạ, Mạc Phàm hần nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Có chuyện gì sao, ca ca?”

“Sao ta gọi điện thoại cho em, thì nó báo thuê bao không liên lạc được?”

“Em quên mất, không sạc pin, nên máy bị tắt.”

Diệp Tâm Hạ cúi đầu, ngượng ngùng nói.

“.....”

Được rồi, là do em gái nó quên thôi mà.

Dù sao thì, em nó không có chuyện gì là tốt rồi. Nghĩ vậy, hần liền thả lỏng tâm tình ra.

“Ca ca, anh rèn luyện không được thuận lợi sao?”

Diệp Tâm Hạ đưa cho Mạc Phàm một cái khăn tay.

Đầu năm nay, những cô gái mang theo khăn tay quá ít. Khăn tay này không phải là do Tâm Hạ mua mà nó là khăn tay nàng thêu lấy.

Mạc Phàm lau mồ hôi một chút, nhân tiện hít hà hương thơm từ trên cái khăn tay này. Khả khả, vẫn là cái mùi thơm mê người đầy quyến rũ của cơ thể em gái. Cái lúc trước mình ăn trộm giò nó đã hết mùi rồi... Ách, quên mất, mình nên cẩn thận mới được, không bại lộ thì chết!

“Ta nghe nói trường nữ sinh của em có nữ sinh mất tích?”

Mạc Phàm nói.

“Vâng, đúng rồi!”

Diệp Tâm hạ nặng nề gật đầu nói,

“Thật là đáng sợ, trong khoảng thời gian này Di không cho em tới trường.”

“Em kể đầu đuôi câu chuyện này cho anh nghe xem nào?”

“Nữ sinh đó là nữ sinh bên cạnh lớp của em. Tên của nàng là Lâm Vân Nhi. Cái ngày mà nàng mất tích khi đó em đang ở trong thư viện. Ngày hôm đó, nàng còn chào tạm biệt em rồi quay trở về Khu ký túc xá nữa mà. Nhưng từ hôm đó trở đi, em cũng không trông thấy nàng nữa. Các thầy giám thị cũng không có thấy nàng rời khỏi trường.”

Diệp Tâm Hạ nhỏ giọng nói.

Nhìn thấy nàng kể lại mà khuôn mặt tái nhợt, Mạc Phàm liền vỗ nhẹ lên bả vai của nàng.

“Nói như vậy, em là người cuối cùng nhìn thấy nàng?”

Mạc Phàm hỏi.

“Vâng! Cảnh sát cũng đã hỏi như vậy với em rất nhiều lần, nhưng em cũng chỉ biết có như vậy.

“Có điều...”

Diệp Tâm Hạ cúi đầu.

“Điều gì?”

Mạc Phàm liền hỏi.

“Sau khi em rời khỏi thư viện, em liền nghĩ thấy một mùi vị rất là kỳ quái. Cái mùi này giống như mùi thức ăn bị thiu vậy. Nó phát ra từ trong phòng ăn của nhà trường bay tới chỗ em. Nhưng từ Thư viện tới phòng ăn khoảng cách rất là xa. Lúc ấy thân thể em cảm thấy rét run, giống như kiểu Giống như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào em vậy. Em sợ quá, liền vội vàng rời khỏi nơi đó”

Diệp Tâm Hạ nói.

Mạc Phàm nhướn mày, thì ra lúc ấy nàng đã đứng rất gần với chỗ án mạng xảy ra!

“Mạc Phàm ca ca, nếu như lúc đó em không bỏ đi thì cô gái kia...”

Tâm tình Diệp Tâm Hạ lộ ra vẻ mất mát.

“Đúng vậy! Lúc đó em nên rời đi là tốt nhất. Nếu không em cũng giống như cô gái kia sẽ trở thành nữ sinh mất tích đó.”

Trong lòng Mạc Phàm âm thầm cảm thấy may mắn.

Nhưng Diệp Tâm Hạ lại lắc đầu, liền nhỏ giọng tự trách bản thân mình:

“Em nghĩ mục tiêu của con quái vật đáng sợ kia chính là em. Em vội vàng rời đi khiến cho nó chuyển mục tiêu sang Lâm Vân Nhi, em...lúc đó em nên đi tìm Lâm Vân Nhi, và nói cho cô ấy biết, sau đó cả hai cùng nhau rời khỏi nơi nguy hiểm đó.”

Mạc Phàm nghe thấy Diệp Tâm Hạ tự trách bản thân mình, nhất thời hấn cũng không biết nói làm sao cho phải.

Nha đầu này, đầu óc không được bình thường thì phải?

Nếu như nàng không sớm rời đi, thì không khéo bây giờ đã trở thành 2 nữ sinh mất tích cùng nhau rồi. Giả sử như lúc đó trong trường học không có đồ vật gì, thì chỉ dựa vào hai cô gái đó thì làm sao có thể ngăn cản được nó.

“Chuyện này không thể trách em được, dù cho em có nói cho Lâm Vân Nhi biết thì nàng cũng sẽ nghĩ em có vấn đề à? Từ nhỏ 5 giác quan của em đã nhạy cảm hơn so với người khác, nhưng di chuyển thì khó khăn. Em có thể bảo vệ tốt cho bản thân mình đã là một chuyện rất giỏi rồi.”

Mạc Phàm ôn nhu an ủi.

“Mạc Phàm ca ca, người nói xem có phải Lâm Vân Nhi đã...”

“Hơn phân nữa... Ài, không sao đâu, không có chuyện gì đâu! Em biết không giờ anh đã trở thành đội viên của thành thị lập yêu tiểu đội. Chuyện này cứ để anh giải quyết. Anh làm sao có thể để cho một cô em gái khả ái, đáng yêu như Tâm Hạ ở một nơi nguy hiểm như vậy được chứ.”

Mạc Phàm vỗ vỗ lồng ngực nói.

Đó cũng chính là điều trong lòng hắn thầm nói.

Nếu không phải sự việc này có liên quan tới trường nữ sinh Minh Văn khiến cho thành thị liên yêu tiểu đội của hắn phải ra tay. Thì Mạc Phàm hẳn cũng sẽ không bao giờ để cho Diệp Tâm hạ chịu bất cứ tổn thương nào nữa. Từ nhỏ Diệp Tâm Hạ đã mất đi thứ quan trọng đối với bản thân em ý. Em ấy đã phải trải qua hết tuổi thanh xuân của mình trên cái xe lăn rồi.

Em ấy thật sự rất là xinh đẹp, thuần khiết và lương thiện. Khi còn nhỏ, mỗi một lần hắn bị thương do đánh nhau với mấy đứa trẻ khác, sợ bị cha trách phạt, Mạc Phàm hẳn đều trốn sang chỗ Diệp Tâm Hạ. Những lúc đó, Diệp Tâm Hạ toàn giúp hắn rửa sạch, băng bó vết thương cho hắn, thậm chí em ấy còn nói dối hộ hắn nữa....

Từ lúc đó, Mạc Phàm hẳn đã âm thầm thề nhất định phải chiều cố nàng thật tốt, sẽ không bao giờ để nàng chịu bất cứ tổn thương nào nữa.

“Những ngày này, em hãy ở trong nhà. Chờ chuyện này anh giải quyết xong rồi tính tiếp..”

Mạc Phàm xoa đầu Diệp Tâm Hạ rồi nói.

“Vâng! Em biết rồi!”

Diệp Tâm Hạ gật gật đầu.

Sau khi biết Mạc Phàm là một vị Lôi hệ ma pháp sư, Diệp Tâm Hạ liền cảm thấy an tâm lên rất là nhiều. Hơn nữa nàng cũng cảm thấy ca ca của nàng càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Lúc đầu, ca ca của nàng cũng chỉ là một thiếu niên rất là bình thường. Sau đó anh ấy đã trở thành một vị Ma pháp sư. Thế mà hôm nay đã trở thành một đội viên của Thành thị liên yêu tiểu đội rồi. Giống như là mỗi một lần nhìn thấy ca ca của nàng thì nàng đều thấy anh ấy biến hóa lớn thêm. Bởi vậy nàng có thể suy đoán ra trong khoảng thời gian nàng không có nhìn thấy anh ấy thì có lẽ anh ấy đã cố gắng rất nhiều!

“Mạc Phàm ca ca, Anh rèn luyện vất vả đến như vậy sao?”

“Không có! Tại sao em lại hỏi như vậy?”

“Tại em thấy anh đen quá, xem tí nữa em không nhận ra anh.”

“.....”

.....

Rời khỏi nhà Dì, Mạc Phàm liền chạy tới trường nữ sinh Minh Văn kia.

Mẹ nó chứ! Một cái thành thị, một cái nhà trường, thế mà còn xảy ra chuyện đáng sợ tới như vậy. Lại làm cho những đóa hoa xinh đẹp ở trong cái nhà trường này phải lo sợ, giáo viên có thể nhẫn nhịn, nhưng hắn thì không!

Các thiếu nữ xinh đẹp của trường trung học Minh Văn ơi. Các em đừng có hoang mang, hoảng sợ. Hắc mã hoàng tử trong lòng các em đến rồi đây. Anh sẽ ra tay cứu vớt các em thoát khỏi dẫu sôi lửa bỏng này!!

Phanh!

Hắn liền đạp một phát, cánh cửa trường học liền văng ra. Mạc Phàm hẳn đã chuẩn bị tốt tư tưởng được 1000 thiếu nữ mặc váy ngắn hâm mộ, chăm chú nhìn hắn rồi. Nhưng khi hắn liếc mắt nhìn lại, thì sân trường hoàn toàn trống không.

Mấy con mèo hoang ở trong hoa viên ngược lại thì bị hắn dọa cho sợ vỡ mật. Tụi nó liền quay đầu lại chăm chú nhìn Mạc Phàm đang đứng ở trước cửa với một ánh mắt khinh thường, giống như kiểu bọn nó đang nói: Ở đâu ra cái thằng ngu này vậy! Tí nữa hù chết bọn tao rồi!

Ài, ài, có lẽ giờ đang nghỉ hè, cho nên các cô nương không có tới trường.

“A, thế mà người vẫn tới sớm hơn ta được!”

Ngay sau đó liền có một giọng nữ nhân truyền đến.

Mạc Phàm quay đầu lại nhìn, liền nhận ra đó chính là Quách Thái Đường kiều ngạo kia.

Nữ nhân này ngoài trừ có bộ ngực to, đôi chân dài làm cho người khác cảm thấy xinh đẹp ra thì cả người không có cái vẹo gì cả. Cả người cô nàng toát ra khí chất của một "Bà mụ la sát"!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Quái vật trong Nhà ăn

“Người có phát hiện gì mới không?”

Quách Thái Đường lên tiếng hỏi.

“Ta có hỏi qua người cuối cùng gặp nữ sinh mất tích đó, nàng trả lời rằng nàng nghĩ thấy một mùi hôi thối ở trong nhà ăn. Từ đó, ta có thể nhận định rằng trong nhà ăn có thể có một tên trộm biến thái hoặc là có yêu ma.”

Mạc Phàm thể hiện ra sự cơ trí của mình. Giống như trong truyện Conan, mỗi khi tìm thấy đáp án Conan thường đẩy cây kính lóe lên tia sáng thể hiện sự cơ trí của mình vậy. Conan thường hay nói câu gì nhỉ? A! Đúng rồi. Chân tướng chỉ có một!

“Có đúng không vậy? Nếu vậy thì tối nay người thủ ở nhà ăn. Mấy người chúng ta đến Giáo Học Lâu, Công viên Minh Văn, Khu Ký túc xá, Sân Huấn luyện.”

- Giáo học lâu: Tòa nhà giảng dạy

Quách Thái Đường lộ ra mấy phần cao ngạo nói.

“Chuyện này... Tại sao không để ta thủ ở ký túc xá chứ? Ta nghe nói có không ít nữ sinh lưu trú lại ở khu ký túc xá trong kỳ nghỉ, an nguy của các nàng hay là giao cho...”

Mạc Phàm nói.

“Ồ đó có Phi Thạch là đủ rồi!”

Nghe thấy vậy, Mạc Phàm hần liền cảm thấy ngứa cả trứng!! Phi Thạch!! Hần chính là đại thúc chuyên trộm áo lót của nữ sinh. Để cho hần trông coi ký túc xá nữ sinh, thế không khác gì dâng mồi tới miệng mèo sao??

.....

Buổi tối, quả thật Mạc Phàm hần bị phân tới nhà ăn trấn thủ.

Nhà ăn của trường trung học nữ sinh Minh Văn vô cùng lớn. Nó giống như nghị đường đại hội vậy. Dù sao thì trường này cũng là một trường dành cho quý tộc, do vậy chuyện nhà trường này có cái nhà ăn rộng rãi xa hoa như thế này âu cũng là điều hợp tình hợp lý. Chẳng bù cho phòng ăn của trường trung học Thiên Lan bọn hần. Mấy thằng học sinh muốn giấu thứ gì đó trong phòng ăn thì coi như xác định sáng hôm sau ra bãi rác mà tìm. Lí do rất hiển nhiên đó chính là bác gái phòng ăn đã quét sạch mấy thứ đó ra ngoài bãi rác hết rồi.

Nhà ăn của trường trung học Minh Văn vào ban đêm quả thật tối như mực. Chỉ có vài nơi là có ánh sáng do ánh đèn ở phía xa xa chiếu vào. Trong nhà ăn, từng hàng bàn ghế vắng ngắt được sắp xếp một cách ngay ngắn. Mạc Phàm hần đứng ở trong một góc nhỏ, nhìn dãy bàn ghế này mà nước miếng ứa hết cả ra. Hần đang còn mơ mộng tới mấy em nữ sinh xinh tươi, mặc váy ngắn đang ngồi ở nơi này trò chuyện ăn uống rôm rả. Hương thơm từ đồ ăn của các nàng tỏa ra bốn phía, cảnh xuân lay động lòng người. . .

“Đồng!!”

“Đồng!!!”

“Đồng đồng đồng!!!!”

Bỗng nhiên, không biết từ nơi nào đó phát ra tiếng động.

Một cái thìa inox lẻ loi quên cất vào hộp tủ, theo nhịp bàn ghế rung lắc cũng run rẩy lên. Nó đang chậm chậm di chuyển về góc bàn.

Cái thìa inox rơi xuống. Nó rơi ngay trúng đầu Mạc Phàm. May mà Mạc Phàm hần nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cái thìa nếu không thì nó làm lộ vị trí ẩn núp của hần mất rồi.

Mẹ cha này chứ! Đứa nào ăn xong cốc kem ly lại quên cất thìa đi vậy? Thiếu tí nữa nó hại mình rồi!

“Mà nhà ăn này cũng thật cổ quái. Rốt cuộc là thứ gì mà gây nên chấn động dữ vậy? Giống như là có đội thi công đang làm việc ở gần đây vậy. Chẳng lẽ lại có người bị nhốt ở phía dưới hầm. Gần đây mọi người thường thích chơi cái đồ chơi này thì phải.”

Mạc Phàm len lén thò cái đầu ra, nhìn ngó xem xét xung quanh.

“Cô cô ~ cô cô cô ~~~~~”

Đột nhiên có một tiếng kêu vô cùng kỳ quái từ sau nhà ăn truyền tới.

Cùng với âm thanh này là một cỗ mùi vị giống như đồ ăn bị thiu vậy. Nó giống như mùi rau hẹ, thịt tươi, dưa muối vậy.

“Uầy, thật sự có yêu ma à?”

Mạc Phàm liền cảm thấy căng thẳng.

Trước khi vào Thành thị lập yêu tiểu đội, Mạc Phàm hẳn vẫn luôn cho rằng thành thị là một thế giới vô cùng yên tĩnh và bình yên. Mấy từ “yêu ma” mà mọi người hay nói hẳn nghĩ đó là do đám người lớn hù dọa mấy đứa trẻ hư mà thôi. Không ngờ trong thành thị này thật sự có yêu ma ẩn nấp. Hóa ra những lời mà cô Mạc Thanh nói hồi trước cũng không phải là giả dối!

Thử nghĩ mà xem, một cái thành thị lớn như vậy, thì tất nhiên sẽ có rất nhiều chỗ mọi người không biết tới. Vì vậy, nếu thật sự có yêu ma xuất hiện gây ra án mạng thì cảnh sát cũng sẽ vào cuộc rồi sau đó âm thầm cho đám thợ săn bọn họ xử lý. Lý do vì sao ư? Rất đơn giản, họ lo sợ chuyện này tạo ra ảnh hưởng xấu. Nó sẽ khiến cho lòng người hoang mang, so với chuyện im lặng giải quyết thì chuyện đó còn tệ hơn nhiều.

Mạc Phàm hẳn nhanh chóng rút cái điện thoại ở trong túi ra, sau đó từ từ thả xuống dưới.

Cái điện thoại này, công dụng của nó cũng rất đơn giản. Nó sẽ phát ra một tín hiệu định vị cho đồng đội, từ đó mọi người có thể biết được tình huống ở bên này.

“Cô cô cô!! Cô cô cô!!!!”

Khi cái điện thoại rơi xuống, con quái vật ở phía sau nhà ăn kia hình như cũng bắt được tín hiệu ba động thì phải. Ánh mắt màu lam quỷ dị của nó liền nhìn xuyên qua bóng tối do thám ra phía bên ngoài. Sau đó nó nhìn chăm chăm vào cái điện thoại đang phát ra tín hiệu kia của Mạc Phàm.

Con người của nó to như một quả bóng rổ vậy! Hai con người chuyển động lên xuống giống như là hai cục thịt khổng lồ đang còn chuyển động làm cho người ta nhìn mà da gà nổi hết cả lên.

Dựa vào ánh sáng phản xạ lại, Mạc Phàm hẳn có thể thấy một cái đường viền...

Đó là một cái cổ.

Một cái cổ to như một gốc cổ thụ một người ôm mới hết. Cái cổ nằm sát cái đầu, mà hình như hai cái là một thì phải. Tóm lại nó là một cái đầu thì đúng hơn. Ở cái đầu đó có một con mắt màu lam rất lớn và một cái miệng rộng tỏa ra mùi hôi thối tanh thiu!!

“Mẹ cha mày chứ!! Tụi yêu ma bọn mày cũng có khả năng nhận tín hiệu như máy thu tín hiệu nữa sao.

Lão từ phát ra tín hiệu thế mà mày cũng có thể phát hiện ra được!”

Mạc Phàm mắng xối xả trong lòng.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm.

Hắn phát ra một cái tín hiệu, thế mà cái con mắt to này liền nhìn chăm chăm vào hắn. Dù cho những sinh vật ngoài hành tinh xấu xí trong điện ảnh Hollywood của Mỹ cũng không có năng lực kinh khủng như thế!

“Cô cô!!!”

Đột nhiên, hai con người từ cái đầu của nó bắt đầu kịch liệt co rút lại!

Nó co rút đạt tới cực hạn, liền thấy một đạo ánh sáng đỏ từ trong con mắt của con quái vật này bắn ra!

Tia sáng đỏ nhanh chóng đánh xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhà ăn, sau đó nó liền tiếp đánh gãy mấy dãy bàn ghế rồi cứ thế xông thẳng tới chỗ Mạc Phàm đang ẩn nấp mà đánh tới!!

Mạc Phàm thiếu chút nữa bị thứ này hù cho tiểu cả ra quần.

Con vật này ngay cả chào hỏi cũng không có. Nó cứ vậy mà công kích thẳng tới vị trí của hắn. Ánh mắt lạnh lùng của nó không khác gì ánh mắt của bác gái nhà ăn khi mọi người muốn xin bác thêm ít thịt vào đĩa ăn của mình vậy!!

Cũng may Mạc Phàm hẳn cũng không phải là lần đầu đối phó với yêu ma. Hắn dựa vào phản ứng của mình nhanh chóng nhào lộn một vòng ra tới chỗ cánh cửa nhà ăn.

Giây tiếp theo, hắn phát hiện ở vị trí mình vừa nhảy đi đó xuất hiện một lỗ đen ngòm. Nếu như hắn không nhanh nhẹn tránh ra thì cái lỗ đó chắc chắn nằm

trên ngực của hắn rồi.

Dù sao thì Cường độ Tinh trần tăng lên cũng làm cho Ma Pháp sư đó biến đổi về thể chất lên một phần nhất định. Loại thay đổi này mặc dù không được rõ ràng nhưng cũng đủ cho Ma pháp sư đó dư sức né tránh những công kích có thể thấy được một cách rõ ràng.

Mà lúc đầu, Mạc Phàm hẳn cũng lực chọn chỗ ẩn nấp cũng vô cùng sáng suốt. Vừa vào nhà ăn, hắn liền lựa chọn ngay chỗ chỗ cửa. Thế nên khi hắn vừa nhào lộn một cái thì đã trốn ra ngoài phòng ăn rồi.

Mạc Phàm quay đầu nhìn lại, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Con quái vật này tấn công nhanh như vậy, e rằng hắn không có cách nào tránh né công kích của nó được!

Mạc Phàm liền cảm thấy lo lắng, hắn nhanh chóng sử dụng ý niệm chuẩn bị kích phát ẩn ký ma cụ trong đầu của mình. Hắn muốn gọi ra Liêm Cốt thuẫn để có thể trợ giúp hắn ngăn chặn đòn tấn công kia.

“Thủy ngự – Hóa giải!”

Mạc Phàm vừa định kích phát Liêm Cốt Thuẫn ra thì một âm thanh trong trẻo từ sân bóng rổ truyền tới.

Ngay sau đó, Mạc Phàm liền nhìn thấy một cột nước từ trong không khí huyền hóa ra. Cột nước này uyển chuyển như lụa, mềm mại như nhung, phiêu động trước mặt hắn. Hơn nữa nó còn nhanh chóng tạo thành một lá chắn hình vòng cung bằng nước.

Đạo tia sáng đỏ kia xuyên thấu qua đồng bàn ghế rồi đập vào cột nước này. Nó nhanh chóng bị phân giải một cách hoàn toàn. Năng lượng của Tia sáng đỏ dần dần tiêu thất trước kỹ năng Thủy ngự. Nó biến thành vô số điểm lốm đốm rơi ngay dưới chân Mạc Phàm!

Mạc Phàm hắn liền lập tức hủy kêu gọi Liêm Cốt Thuẫn ra. Hắn ngược mặt nhìn lên, liền nhìn thấy một cô gái đang còn mỉm cười với hắn. Hai cái răng nanh lộ ra đáng yêu của nàng.

Tiểu Khả?

Cô nương này, tôi cũng đứng lúc quá đi!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chiến đấu với chuột tinh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cự nhãn tinh chuột

“Phạm Mặc, ngươi lui về đằng sau đi. Con súc sinh này giao lại cho ta!”

Đội trưởng Từ Đại Hoang cùng Phì Thạch cùng lúc chạy tới.

Hai người này chạy như đi trên cầu thang máy băng chuyền vậy. Bước chân của họ không có bất kì âm thanh gì. Thân thể họ dịch chuyển ngang bằng với

mặt đất tới nơi này. Họ trông không khác gì những vị cao tăng bay trên không tới nơi này vậy.

Mạc Phàm hấn cũng biết đây là một kỹ năng của Thổ hệ sơ giai – Địch Ba!

Địch Ba cũng là một loại kỹ năng di chuyển vị trí. Nó có thể thông qua không chế mặt đất tiến hành điều khiển vị trí của từng mảng đất cho nhau. Vương Tam Bản cũng có chiêu này, bất quá hấn không có thành thạo như vị đại thúc Phi Thạch này.

“Đây là một con Cự Nhân tinh chuột. Nó đã sống rất lâu dưới lòng đất. Nó là một con vật rất giỏi đào bới. Nó thích sống ở cống thoát nước của thành thị. Cổ nó có thể duỗi dài, mắt thì có thể phóng xuất ra một đạo tia sáng màu đỏ... Con quái vật này cũng giống như loài chuột, có tốc độ sinh sản rất nhanh, năng lực sinh tồn rất mạnh. Nói chung thì ở dưới lòng đất hoặc bãi rác của thành thị cũng có mấy con trốn chui lủi ở trong đó. Nó là một loài chỉ thích ăn đồ ăn thừa của con người đổ ra, trừ khi nó quá đói bụng nên mới ăn thịt người. Nó là một loài yêu ma rất đáng sợ, chỗ nào cũng có thể ở được!”

Rất nhanh đội phó Quách Thái Đường đem tường tận thông tin về con quái vật này nói ra cho Mạc Phàm biết.

Cự nhân tinh chuột??

- Cự nhân tinh chuột: Con chuột có một con mắt to lớn ở trên đầu

Hình như trên lớp cũng có mấy tiết dạy về con vật này thì phải. Nó là một con quái vật đào bới rất giỏi, là một con yêu ma trong Lam tường!

- Lam tường: giống như cuốn sách bách khoa toàn thư về loài quái vật, lam là chỉ cấp độ.

Bình thường con quái vật này mà gặp Ma Pháp Sư chắc chắn nó sẽ chạy mất dép, có sao hôm nay nó lại can đảm ở lại chiến đấu với chúng ta vậy nhỉ?

“Con quái vật nhìn rất là nóng nảy. Ta đoán chừng chắc là do nó quá đói bụng nên không kìm được. Chắc nó đang cần một lượng lớn thức ăn và năng lượng. May mắn là chúng ta tìm thấy được nó!”

Phi Thạch cười hắc hắc nói.

Những người trong cái tiểu đội này hoàn toàn khác với đám học sinh lần đầu tiên gặp phải yêu ma kia. Bất kể là đội trưởng Từ Đại Hoang, em gái Tiểu Khả, Phong pháp sư, Quách Thái Đường cùng với thúc thúc Phi Thạch. Tất cả bọn họ khi đối mặt với con Cự Nhân tinh chuột này hoàn toàn mang theo một phong thái khác hẳn.

Bọn họ đứng thành một tán đội, nhưng khoảng cách vẫn đủ để tiếp ứng duy trì lẫn nhau.

- Tán đội: Đội ngũ tách rời

Bọn họ tạo thành một đội hình tấn công, nhưng đội hình này vẫn có thể đảm bảo nếu như gặp nguy hiểm thì vẫn có thể rút lui an toàn.

Chỉ có Mạc Phàm hấn, vừa mới ra nhập cái đội ngũ này là đứng ở vị trí rất là gượng gạo. Cái vị trí này của hấn đứng không khác gì giống như đang thông báo cho các đồng đội biết là “Các người lui ra ngoài hết cả đi, để ta cùng con súc sinh này chiến đấu!”, nhưng trên thực tế thì hấn đang còn từng bước, từng bước di chuyển dần về phía các đồng đội. Trong lòng hấn thì còn đang âm thầm mắng chửi Phi Thạch tại sao không dùng “Địch Ba” cho hấn cơ chứ.

“Cô cô cô ~~~~~!”

Con Cự nhân tinh chuột này quả thật rất là nóng nảy. Dù nó đã nhìn thấy nhiều người như vậy nhưng nó cũng không có chạy trốn. Con mắt của nó nhìn chăm chăm vào người Phong pháp sư Lê Văn Kiệt đang đứng ở gần nó nhất.

Hình như nó lại chuẩn bị phóng ra một chiêu Tia sáng đỏ từ đôi mắt của nó thì phải.

Con quái vật này đúng là một con súc vật chuyên sinh tồn ở những nơi tối tăm bẩn thỉu của thành phố. Nó hình như muốn đem toàn bộ mọi người ở đây bắn thủng hết vậy. Nó kêu lên một tiếng chói tai phá tan đi màn đêm tăm tối trong sân trường này.

“Muốn công kích ta sao?”

Phong pháp sư Lê Văn Kiệt thập phần tiêu sái, ung dung vuốt tóc.

Mạc Phàm hấn không hề nhìn thấy Lê Văn Kiệt tập trung tinh thần tạo thành Tinh quỹ gì cả, thế mà bên cạnh hấn lại xuất hiện một đạo Tinh quỹ màu xanh của Phong hệ. Đạo tinh quỹ này thổi tung vạt áo sơ mi trắng của hấn, làm cho vạt áo hấn không ngừng lay động. Nó càng làm cho hấn thập phần phóng khoáng hơn.

“Sur!”

Ánh sáng màu đỏ xuyên thấu đánh sang chỗ Lê Văn Kiệt. Lê Văn Kiệt bình tĩnh thúc dục kỹ năng Phong hệ,. Thân hình hấn nhảy vọt lên cao năm thước, đứng trên không trung tiêu sái đẹp trai khó có thể hình dung được.

“Đồ đàn độn! Người có chút thực lực như vậy mà cũng dám vác mặt ra ngoài làm hại con người được!”

Lê Văn Kiệt đứng lại chỗ cũ, cười lạnh một tiếng rồi nói to với con Cự Nhân tinh chuột.

Con chuột này tuy mang một cái cổ và cái đầu kỳ quái, nhưng tốc độ của nó lại còn nhanh hơn mấy phần so với con U Lang Thú lần trước Mạc Phàm gặp được. Lấy loại tốc độ này thì cho dù bọn học sinh bọn hắn có trấn định mà hoàn thành Tinh Quỷ đi chăng nữa thì cũng không kịp phóng xuất ra!!

Quá trình phóng thích đa phần hầu hết mọi người cần 4s thời gian để phóng. Con Cự Nhân tinh chuột này chỉ cần ngắn ngùn 2s là có thể từ khoảng cách 40 thước có thể giết chết Lê Văn Kiệt ở trước mặt này rồi. Mà cái móng vuốt sắc bén của nó cũng đang còn hướng tới vị trí của Lê Văn Kiệt đang đứng ở kia nữa kia.

Mạc Phàm nhìn thấy mà không khỏi kinh sợ, e rằng Lê Văn Kiệt phải bỏ mạng quá.

Hắn nhìn xung quanh mọi người lại thấy bất luận là Thủy hệ Tiểu Khả hay là Thổ hệ Phi Thạch, bọn họ cũng không hề có ý định xuất thủ tương trợ Lê Văn Kiệt.

“Phong Quỷ – Thiểm Bộ!”

Ánh mắt Lê Văn Kiệt không hề có sự hoảng hốt một chút nào cả. Trái lại ánh mắt hắn vô cùng lãnh tĩnh nhìn chăm chú vào đầu Cự Nhân tinh chuột đang phóng tới chỗ mình. Hắn lạnh lùng phóng xuất ra kỹ năng của mình.

“Sưu~~!”

Thân hình Lê Văn Kiệt liền biến mất ngay lập tức. Cái móng vuốt sắc bén của nó cắm phập vào Tường treo bóng rổ, móc ra một tảng lớn thạch đá ra ngoài.

Súc sinh này sau khi phát hiện mình tấn công thất bại, lập tức quay đầu đảo đạc tìm kiếm Lê Văn Kiệt.

“Sưu~~~!”

Lê Văn Kiệt Hắn bước thêm một bước nữa, một bước này của hắn nhanh chóng di chuyển ra tới một cái cây ở cách đó 20m ở bên ngoài.

“Sưu~~~!”

Lê Văn Kiệt vừa dừng ở trên một cành cây thế nhưng mà lại một lần nữa biến mất khỏi tầm mắt Mạc Phàm.

Theo sát phía sau Lê Văn Kiệt là một đạo ánh sáng màu đỏ hung hăng đánh lên nhánh cây Lê Văn Kiệt vừa đứng xong. Nhánh cây này nhanh chóng bị đánh thủng 1 lỗ, rồi gãy rơi xuống mặt đất.

Phong quỷ – Thiểm bộ!

Mạc Phàm nhìn thấy một màn này mà sợ hãi kêu lên.

Ở trong trường học, tất cả Phong hệ đều nắm giữ một kỹ năng đó chính là Phong quỷ – Tật hành (chạy nhanh). Tật hành (chạy nhanh) trên căn bản chỉ có thể tạo ra một thông đạo gió rồi chạy nhanh trên thông đạo đó, cũng không có giống như Lê Văn Kiệt có Phong quỷ – Thiểm bộ nhanh chóng biến đổi phương vị như thế này.

Trương Tiểu Hầu nếu như có thể nắm giữ được Phong quỷ – Thiểm bộ, thì hắn tuyệt đối có thể đem con U Lang Thú đùa giỡn vài vòng, chứ không có chặt vật bị nó đuổi chạy vào trong động quật tới như vậy.

Tuy cũng là kỹ năng sơ giai của Phong hệ nhưng hắn có thể thấy được hiệu quả rõ ràng chênh lệch nhau rất xa. Con Cự Nhân tinh chuột này nhanh nhẹn hơn con U Lang Thú rất nhiều, thế mà nó cũng không có cách nào đánh trúng nổi cái vật áo của Lê Văn Kiệt.

Quả nhiên, ở trong trường học muốn phát triển lên rất là có hạn. Chỉ khi nào từ trong chiến đấu rèn luyện, ở trong đó học hỏi thêm kinh nghiệm chiến đấu mới có thể đem năng lực của mình chân chính tăng lên được.

Mình lựa chọn ra ngoài săn yêu là lựa chọn hoàn toàn sáng suốt. Chỉ có đi theo đội ngũ như thế này, chân chính đối mặt với yêu ma mới có thể khiến bản thân hắn trưởng thành hơn. Chứ không phải như đám học sinh phế vật kia, vừa nhìn thấy yêu ma đã sợ hãi cả ra quần. Quả thật không có chút tiền đồ nào cả!

Không phải Mạc Phàm hắn có ác cảm với bạn học của mình mà có ý kiến nhận định như vậy. Mà trải qua lần chiến đấu với U Lang Thú lần trước, hắn đã tỉnh ngộ ra nhiều điều.

Theo đuổi kiểm tra, theo đuổi thành tích, theo đuổi bản bìa, khóa học về yêu ma, Phân tích kỹ xảo chiến đấu... thế mà chân chính gặp yêu ma một cái cũng không dùng được. Chỉ có chiến đấu, chỉ có không ngừng chân chính chiến đấu với yêu ma thì hắn mới có thể phát triển lên được.

“Cho người ném thử dư vị ngọn lửa của ta!”

Đội trưởng Từ Đại Hoang tự tin, phấn chấn hẳn lên. Trong lòng bàn tay hắn không biết từ khi nào xuất hiện một đoàn lửa. Ngọn lửa này đang thiêu cháy

rừng rực. Ánh lửa màu đỏ làm chiếu sáng khuôn mặt đang còn mỉm cười mang theo vài phần kinh thường của vị đại hán khôi ngô kia!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lôi Đình xuất thủ

“Hòa Tư!”

Từ Đại Hoang hét to lên một tiếng. Ngọn lửa phi thường mãnh liệt kia liền phá vỡ bóng đêm thê lương trong trường học. Nó vô cùng chói mắt và mãnh liệt. Nó bay thẳng vào con mắt của con Cự Nhân tinh chuột kia.

Con Cự Nhân tinh chuột cảm nhận được nhiệt độ ở sau lưng. Theo bản năng nó chạy sang bên cạnh tránh né một cách linh hoạt.

Tất nhiên kỹ năng Hỏa tư mà Từ Đại Hoang vừa phóng ra kia rơi vào khoảng không rồi. Yêu ma chứ có phải tượng gỗ trong trường học đâu mà đứng im cho vị đội trưởng này công kích kia chứ!

“Muốn trốn?”

“Có ích sao?”

Từ Đại Hoang cười một cách khinh miệt.

Một ít Hòa Tư rơi xuống bên cạnh con Cự Nhân tinh chuột. Tất nhiên rõ ràng là nó không có đánh trúng con Cự Nhân tinh chuột kia rồi.

“Bạo liệt!”

Rốt cuộc thì Từ Đại Hoang hấn cũng mạnh mẽ tung thêm hậu chiêu kèm theo phía sau nữa.

Thoáng chốc một ít đoàn Hỏa Tư phóng thích ra lúc này tưởng chừng như ở trong không khí cô đơn lạnh lẽo thiêu cháy liền cháy rực rồi nổ tung tóe hết cả ra. Từ trong ngọn lửa đó có thể nhìn thấy vô số đoàn lửa nhỏ nhỏ bùng ra loạn xạ!!

“Phanh ~~~~~!!”

Đoàn lửa cực nóng kia liền nổ tung tanh bành hết cả lên. Từ vị trí trung tâm của ngọn lửa vô cùng xinh đẹp kia là vô số đoàn lửa nhỏ bay toán loạn ra xung quanh nhìn rất là rực rỡ.

Đồ đậm!!

Trong vòng 3 thước hoàn toàn bị ngọn lửa đồ đậm này nuốt mất. Dù con Cự Nhân tinh chuột kia có né tránh rất khá đi chăng nữa thì nó cũng không thể nào tránh thoát được vụ nổ kia được.

Trong không khí liền xuất hiện một trận rung động. Ngọn lửa nổ tung tạo thành một hình ảnh chói mắt!!!

Mạc Phàm hấn lấy tay che ánh lửa mới có thể loáng thoáng nhìn thấy con Cự Nhân tinh chuột kia bị ngọn lửa màu đỏ đậm nuốt chửng. Cái thân thể béo núc na núc ních kia của nó bị ngọn lửa thổi bay ra xa 5-6 thước. Thân thể của nó nặng nề đập vào bức tường nhà ăn.

Con Cự Nhân tinh chuột ở trong góc tường liều mạng giãy dụa. Nó không còn khí thế hung mãnh như lúc ban đầu nữa. Vào lúc này nó liền biến thành một con chuột cống to đùng bị oanh tạc cho thành nửa sống nửa chết.

Thấy một màn như vậy, cái miệng Mạc Phàm liền ngoác thành hình chữ “O” to đùng!

Quá đỉnh, quá trâu bò!

Hỏa tư – bạo liệt!!

Hiệu quả của bạo liệt quả thật bá đạo đến cực điểm làm cho con Cự nhân tinh chuột linh hoạt kia không còn đường sống.

Cái kỹ năng Hỏa hệ “Bồng cháy”, “Phản Cốt” mà so hiệu quả với “Bạo liệt” thì chỉ đáng xách dép cho nó mà thôi.

“Đây... Đây là Hỏa Tư cấp 3 sao???”

Mạc Phàm hấn thật sự không nghĩ tới đội trưởng của tiểu đội liên yêu này lại có thể đem kỹ năng Hỏa Tư tu luyện tới cấp thứ 3. Hiệu quả “Bạo liệt” kia

oanh tạc lên trên người con Cự Nhân tinh chuột quả thật khủng khiếp, thiếu chút nữa đem con yêu ma hại người kia đập chết ngay tức thì rồi!

Quá đáng sợ! Nếu lúc trước hắn gặp con U Lang Thú mà học xong được Hỏa Tur – Bao liệt này thì chỉ cần hắn oanh tạc xuống cái kỹ năng này thì con U Lang Thú kia cũng mất nửa cái mạng rồi, chứ đâu có phải chạy trốn như chó vậy. Mà hắn còn phải dùng tới thạch nhũ mới giết chết được nó nữa cơ chứ. Đâu phải chỗ nào cũng có thạch nhũ đâu, mà cũng không phải lần nào con yêu ma kia cũng đứng ở dưới thạch nhũ kia cho hắn giết đâu!!

Đến lúc đó không phải mình quá đẹp trai, quá trâu bò rồi sao! Ha ha ha!

Giờ phút này, nội tâm của Mạc Phàm đang còn chìm đắm, quay cuồng trong mộng tưởng tươi đẹp kia.

Hắn đang còn nghĩ tới tương lai hắn cũng có thể đạt tới cảnh giới Hóa Tur như thế này. Chính vì vậy mà nhiệt huyết tu luyện của hắn thoáng cái liền tăng cao hẳn lên.

Mạc Phàm hẳn tin tưởng, chỉ cần có thể nắm trong tay Hỏa Tur – Bao liệt, thì cái người tên gọi là Vũ Ngang kia làm sao có thể là đối thủ của hắn được kia chứ. Chắc chắn mặt mũi của lão già Mục Trác Vân kia sẽ bị hắn đánh cho sưng vù lên cho mà xem!!

Cố lên Mạc Phàm! Bất luận là thế nào trước khi bước vào cánh cửa đại học thì hắn cũng phải nắm giữ được Hỏa Tur lên tới cấp thứ 3. Hắn phải nhanh chóng cho bọn Mục Thị thế gia kia mở to đôi mắt chó của bọn họ ra mà nhìn hắn tỏa sáng chói lóa!!!

.....

Lão đại của tiểu đội liên yêu lộ ra dáng vẻ vô cùng cẩn thận. Bọn họ biết dưới một cái oanh tạc này, con Cự Nhân tinh chuột kia chắc chắn sẽ chạy trốn. Cho nên Phi Thạch, Quách Thái Đường, hai người bọn họ sử dụng kỹ năng của mình phong kín đường chạy trốn của con Cự nhân tinh chuột kia.

“Cô ~~~~~!!!!”

Con Cự Nhân tinh chuột kia kêu lên một tiếng thật to. Nằm ngoài dự tính của mọi người, Nó hướng về phía Quách Thái Đường mà hung dữ công kích tới.

Quách Thái Đường cũng ngăn hết cả người. Kỹ năng Băng mạn của nàng đã dùng làm bức tường ngăn chặn lối chạy trốn của con Cự nhân tinh chuột kia rồi. Nàng thật sự không có nghĩ tới con Cự nhân tinh chuột này lại to gan liều chết, đánh cược một lần như vậy.

“Tiểu Khả, Thủy Ngự! Nhanh!”

Khuôn mặt của Đội trưởng Từ Đại Hoang liền biến sắc.

Tiểu Khả hoảng hốt, lập tức sử dụng ý niệm tập trung tạo thành Tinh quỹ Thủy hệ.

Do có phản hoảng hốt, khẩn trương nên tốc độ của Tiểu Khả có chậm một chút. Chính vì vậy kỹ năng Thủy ngự cũng không có kịp thời phóng thích ra nhanh chóng được.

Dù sao thì Quách Thái Đường cũng thường xuyên đối mặt với tình huống nguy hiểm. Nàng liền cắn răng một cái rồi nhảy sang bên cạnh tránh né.

Tuy nàng làm như vậy cũng không thể tránh thoát khỏi công kích của con Cự Nhân tinh chuột kia. Nhưng chỉ cần tránh thoát khỏi chỗ hiểm, thì thà mất một cánh tay còn hơn là đi đòi nhà ma!

“Lôi Ân – Mãng Ngân!!”

Khi mọi người đang còn thâm kêu không tốt, thì cách đó không xa từng đạo từng đạo Lôi Điện màu tím dần xuất hiện.

Những tia lôi điện màu tím kia hung hăng đánh lên trên người con Cự nhân tinh chuột kia. Mỗi một đạo đánh lên trên người nó thì ở chỗ đó liền cháy xém, nứt toác ra một đường. Ở nơi đó có thể thấy được da thịt bên trong của nó. Từ vị trí nứt toác kia, những đạo Lôi điện kia cứ thế mà chui vào bên trong cơ thể của con Cự nhân tinh chuột khiến cho nó co giật, nằm im tại chỗ.

Quách Thái Đường nhìn thấy con Cự nhân tinh chuột cả người co quắp lại, liền sững sờ một cái rồi nhảy ngược về phía sau vài mét. Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mang theo vài phần không thể tin được nhìn khuôn mặt đen thui của Mạc Phàm ở phía xa xa kia.

“Làm tốt lắm! Phạm Mặc!”

“Mẹ nó chứ! Con Cự nhân tinh chuột này là biến dị sao?? Nó còn hung dữ hơn cả con Độc nhãn ma lang nữa chứ. Nó chỉ còn lại nửa cái mạng thể mà không ngờ vẫn còn hung hăng công kích lại nữa chứ!”

Về mặt Phi Thạch vẫn đang còn sợ hãi nói.

“Ta đã nói với các người bao nhiêu lần rồi hả?? Khi vào chiến đấu rồi thì không nên mất cảnh giác, không được mất cảnh giác nhớ chưa hả??? Thiếu chút nữa thì Quách Thái Đường xảy ra chuyện rồi. .. May mà hôm nay chiều mộ được một vị Lôi pháp sư, mới khiến cho con yêu quái này tê liệt. Nếu không thì ai có thể ngăn cản được con yêu quái đang còn có tâm tình liều chết được ăn cả ngã về không này chứ??”

Đội trưởng Từ Đại Hoang lập tức gào thét, chửi bới om sòm hết cả lên.

“Ta thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, là ta... là lỗi của ta.”

Tiểu Khả có chút nói lắp nói.

“Bây giờ xin lỗi thì được tích sự gì nữa. Nếu như người đã chết, thì dù người có tới trước mộ người ta nói lời xin lỗi người ta còn nghe thấy được nữa không?? Là một vị Thủy hệ pháp sư mang trong người năng lực phòng ngự duy nhất trong đội ngũ chúng ta, điều người phải làm chính là bất kỳ lúc nào cũng phải tập trung tinh thần cảnh giác, luôn luôn đề cho Tinh quỹ của mình lúc nào cũng phải trong trạng thái sẵn sàng!!!”

Từ Đại Hoang giận dữ chửi mắng Tiểu Khả.

Mạc Phàm nhìn đội trưởng như vậy cũng có chút ngạc nhiên.

Hắn còn tưởng đội trưởng Từ Đại Hoang chỉ biết tùy tiện phê bình mấy câu chứ, không nghĩ tới vị đội trưởng này lại có thể trực tiếp mắng xối xả vào mặt một cô gái khá ái tới như vậy.

Bất quá vị đội trưởng Từ Đại Hoang này mắng chửi cũng không có sai. Những hệ pháp sư khác nhau trong chiến đấu sẽ đưa đến tác dụng hoàn toàn khác biệt nhau. Nó sẽ tạo thành một đoàn đội sẵn yêu hoàn chỉnh. Nếu như một người hay một khâu nào đó mắc phải một sai lầm chí mạng, thì sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Không chỉ làm một người có thể mất mạng mà nó còn có thể dẫn tới cả đoàn đội đó mất mạng. Dù sao thì chuyện yêu ma giết người chỉ trong giây lát là một chuyện rất chi là bình thường!!

Tiểu Khả cắn môi. Nàng không dám cãi lại dù chỉ một lời. Hiển nhiên là nàng ý thức được mình đã mắc phải sai lầm nghiêm trọng tới như thế nào.

Quách Thái Đường cũng không có trách cứ gì Tiểu Khả. Nàng ngược lại vẫn như cũ nhìn về phía Mạc Phàm.

Mới vừa rồi nàng thật sự nghĩ cái mạng nhỏ của nàng thật sự tàn đời rồi, ai ngờ rằng cái tay mơ Lôi Đình này lại xuất thủ cứu nàng!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lôi hệ tăng lên

“Phạm Mặc, phản ứng của ngươi rất nhanh. Tốc độ phóng thích kỹ năng cũng làm cho chúng ta thất kinh. Mới đầu chúng ta còn tưởng ngươi chỉ là cái loại mới tốt nghiệp, lần đầu tiên trông thấy yêu ma thì đã bị nó làm cho kinh sợ làm cho tay chân mềm nhũn ra rồi cơ!”

Lê Văn Kiệt đi tới trước mặt Mạc Phàm rồi vỗ vỗ vào bả vai hắn mấy cái.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chúng ta còn tưởng phải dẫn dắt ngươi hơn nửa năm thì may ra ngươi mới có tác dụng. Không ngờ rằng tố chất của ngươi lại tốt tới như vậy. Ngươi lại còn cứu Quách Thái Đường. Có lẽ Quách Thái Đường phải lấy thân báo đáp mới biểu đạt hết cảm ơn đối với ngươi được.”

Phi Thạch cười ha hả nói.

Mạc Phàm hắn khi đăng ký tham gia chức vụ này không hề có hồ sơ lý lịch hay kinh nghiệm từng trải gì cả. Trên thực tế thì tiểu đội liên yêu của bọn họ hưởng ứng lệnh kêu gọi yêu cầu là làm thế nào cũng phải giết được 10 con yêu ma trong cuốn bách khoa toàn thư về yêu quái. Nếu như Mạc Phàm hắn là một hệ khác, thì một đội ngũ tinh nhuệ như bọn họ chắc chắn sẽ không chấp nhận cho hắn vào. Hòa hệ bọn họ cũng không lấy. Dù sao thì tiểu đội liên yêu của bọn họ cũng ở trong thành thị đối phó với yêu ma. Những thợ săn khác khi đánh không lại yêu ma có lẽ hơn phân nửa là bỏ mạng nhưng tiểu đội liên yêu của bọn họ thì không như vậy. Họ phải giết bằng được yêu ma. Vì nếu như không giết được nó thì nó có thể chạy vào trong thành thị giết hại những người dân không có chút năng lực nào chống cự kia.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm

Chính vì lý do trên mà nhiệm vụ của thành thị liên yêu tiểu đội càng thêm nặng nề. Đội viên tất nhiên sẽ là những người tinh nhuệ nhất trong các thợ săn pháp sư rồi.

Bọn họ suy nghĩ tới năng lực cường đại cùng số lượng ít ỏi của Lôi pháp sư nên tiểu đội của bọn họ mới nguyện ý tiêu tốn nửa năm thời gian để bồi dưỡng người mới. Mà Mạc Phàm trong mắt của bọn họ tuyệt đối tay mơ kém nhất trong các tay mơ. Khi đối mặt với yêu ma, Mạc Phàm hắn còn chưa chắc có thể phóng thích ra được kỹ năng nữa kia.

Ai mà có thể nghĩ được rằng, Kỹ năng Lôi Ấn mà hắn hoàn thành kia, tốc độ cùng sự thành thạo không chế Tinh quỹ cũng đủ làm tiểu đội bọn họ lác hết cả mắt!!

Nhất là Quách Thái Đường, Mạc Phàm vừa mới vào đã bị nàng chửi bới cho một trận. Ai mà ngờ được, thời điểm mấu chốt, Mạc Phàm hắn lại ra tay

cứu nằng. Tâm tình của nằng trong phút chốc liền phức tạp tới cực điểm.

“Tốt lắm, Lê Văn Kiệt, Phi Thạch, hai người các người đi kiểm tra lại phòng ăn xem còn có con yêu ma nào nữa không... chuyện còn lại có thể giao cho cảnh sát xử lý được rồi, chỉ mong cô bé kia còn sống.”

Từ Đại Hoang nói.

“OK!”

Tìm kiếm cứu người cần số lượng người rất lớn. Tiểu đội liên yêu của bọn họ chủ yếu có nhiệm vụ đem tai họa ngầm quét dọn, trao trả nhiệm vụ tìm kiếm Lâm Văn Nhi cho cảnh sát thì hai người Phi Thạch và Lê Văn Kiệt là đủ.

Chẳng qua là, đã trải qua một tuần rồi, tỷ lệ sống sót của nữ hài này rất là nhỏ.

“Ông~~~~~”

Mạc Phàm định rời đi, bỗng nhiên Tiểu Cá Chạch trợn mắt ra âm thanh.

“Có tàn phách??”

Mạc Phàm liền vui sướng, vội vàng vàng đi tới bên cạnh thi thể con Cự nhân tinh chuột.

Trên người con Cự nhân tinh chuột xuất hiện một đạo tia sáng màu u lam giống như màu đom đóm vậy.

Nó từ từ bay về tiểu Cá chạch trợn trên cổ Mạc Phàm giống như là bị thứ gì đó dẫn dắt tới vậy.

Những người khác đều đang bận việc nên cũng không chú ý tới chuyện bên này của Mạc Phàm. Mạc Phàm hẳn cũng thuận lợi hút được tàn phách của con Cự nhân tinh chuột vào trong tiểu Cá chạch trợn của mình.

Tiểu Cá chạch trợn có năng lực tự động thu thập tàn phách. Lần trước giết U Lang Thú cũng giống như thế này đều thu lấy tàn phách của con U Lang Thú.

Đáng tiếc muốn tiểu cá chạch trợn chân chính phát triển được thì cần phải có tinh phách tinh thuần hơn rất nhiều lần so với mấy cái tàn phách này. Mà hẳn cũng không biết khi thu thập những tàn phách này thì liệu chúng có hiệu quả gì nữa không nữa. Có lẽ khi trở về, hẳn nên nghiên cứu thêm một chút.

Khác với hiệp hội ma pháp thì liên minh thợ săn cũng có bán tàn phách. Chỉ cần có 1 vạn đồng là có thể mua được. Nếu như muốn mua tàn phách được thu thập đầy đủ thì để tiểu Cá chạch trợn trưởng thành mà nói thì... hẳn có cần thiết đem tiền kiếm được sẵn yêu để đi mua những tàn phách này hay không?? Việc cấp bách bây giờ là cố gắng để tiểu Cá chạch trợn trưởng thành tới Linh cấp, thì như vậy hẳn có 100% nắm chắc trong vòng 1 năm đem Hòa tử tăng lên tới cấp 3.

“A??? Hình như mấy hạt Lôi hệ có chút biến hóa thì phải, chẳng lẽ là...”

Bỗng nhiên Mạc Phàm hẳn nhận thấy =những hạt trong Tinh trần Lôi hệ của mình đang sáng lên một chút.

Sự biến hóa này không khác gì lần trước Hòa hệ biến hóa. Mà lần biến hóa trước đó cũng làm cho Hòa tử của Mạc Phàm hẳn từ Hòa Tử – Bồng cháy biến thành Hòa Tử – Phần Cốt!

Nói cách khác, Lôi Ẩn của hẳn cũng muốn tăng lên một cấp nữa rồi!!

Mọi lần hẳn vẫn Minh tu, nhưng những hạt Lôi hệ này một chút động tĩnh cũng không có. Không nghĩ tới ngày hôm nay, hẳn phản ứng phóng thích ra Lôi ẩn với một cách thần tốc lại khiến cho những hạt này biến đổi. Cũng không biết sau khi trải qua lần chiến đấu này, những hạt Lôi Ẩn này có còn muốn tăng trưởng lên thêm nữa không?? Hay là nhờ vào việc vừa mới thu thập tàn phách kia mới dẫn tới Lôi Ẩn tăng lên?

Hòa tử đã đạt tới Phần Cốt, cũng không biết khi Lôi Ẩn bá đạo như thế kia tăng tới cấp bậc thứ 2 thì có hiệu quả như thế nào? Quả thực quá mong chờ!!!

.....

Chuyện vui ngoài ý muốn chính là, dù đây là lần đầu tiên hẳn hoàn thành nhiệm vụ thế nhưng hẳn lại có thể có thêm một khoản tiền nho nhỏ.

Nhà trường tiêu tốn tổng cộng 20 vạn để thuê thành thị liên yêu tiểu đội của bọn họ tới giải quyết chuyện này. Mạc Phàm hẳn được nhận 10% thù lao trong đó. Dù sao thì hẳn cũng là thành viên mới ra nhập. Bình thường thì những người vừa mới vào đội chỉ có tiền lương thực tập mà thôi. Tiền người khác thuê chẳng qua chỉ là tượng trưng mà thôi. Nhưng suy nghĩ tới chuyện Mạc Phàm hẳn là Lôi pháp sư đặc thù, hơn nữa lấy biểu hiện kiệt xuất hôm nay của hẳn, tiểu đội đã chính thức coi Mạc Phàm hẳn là một thành viên chính thức rồi.

10% thì hẳn cũng đã có 2 vạn tiền rồi. Nó ngang bằng với nửa năm thu thập lái xe của cha hẳn rồi!

Số tiền kia Mạc Phàm hẳn cũng không có tiêu pha, mà cố gắng tích góp lại, để chuẩn bị cho tình huống phát sinh sau này.

Nhưng mà, dù sao thì đây cũng là món tiền đầu tiên mà Mạc Phàm hẳn kiếm được. Tuy nguy hiểm một chút nhưng nói về thù lao thì nằm ngoài dự liệu của hắn. Nếu như so sánh với những tiểu đội săn giết yêu ma ở bên ngoài thì tốc độ này đã nhanh hơn rất nhiều rồi. Không trách nhiều người muốn vào thành thị lập yêu tiểu đội này đến như vậy.

.....

Trang viên Mục thị.

Một hồ bơi tư nhân xanh thắm nhu hòa sóng nước gọn. Mục Hạ đeo kính bơi đang từ trong hồ bơi bước lên bờ. Cả thân hình ướt át liền nằm lên chiếc ghế nằm dưới tán ô che nắng. Hắn nhìn lướt qua một nữ huấn luyện viên dạy bơi lội ở bên cạnh cỏ. Ánh mắt hắn phóng thẳng vào khe ngực cao vút của vị nữ huấn luyện viên kia.

“Kềo kệt kệt kệt kệt kệt ~~~~~”

Mục Hạ định nói chuyện, lại phát hiện trong hồ nước từ từ kết lên một tầng hơi lạnh. Mặt hồ nước rất nhanh đóng băng lại.

“Đừng... Ta còn bơi thêm nữa.”

Mục Hạ đau đầu. Lời nói còn chưa dứt thì cái hồ nước đã đóng băng hết cả lại không khác gì mùa đông. Điều này làm cho Mục Hạ hắn dờ khóc dờ cười.

“Hạ thúc, Phụ thân ta cho gọi người sang.”

Một âm thanh từ một nam tử cao gầy phát ra.

“Vũ Ngang à! Băng hệ của ngươi càng ngày càng mạnh thêm nữa rồi. Ngươi tu luyện như thế nào vậy?”

Mục Hạ ôn hòa nói.

“Tiến triển có chút chậm.”

Cái người thanh niên Vũ Ngang chậm rãi nói.

“Thế này mà ngươi còn nói là chậm...”

Mục Hạ cười khỏ nói,

“Hiện tại những người khác bắt quá cũng chỉ là Băng Mạn cấp 1. Ngươi đã nắm giữ Băng Mạn cấp 2 Băng Mạn – Ngưng Kết. Lấy tốc độ tu luyện của ngươi, không cần tới 2 năm là có thể nắm giữ được Băng mạn cấp 3, Băng mạn – Bao trùm. Đây chính là kỹ năng làm cho hàn băng lan tràn trong một diện tích lớn. Đừng nói là một học sinh nắm giữ Hòa hệ nho nhỏ. Mà một mình ngươi có thể đóng băng một mảng lớn rồi!”

“2 năm? Thời gian như vậy vẫn quá lâu.”

Vũ Ngang lẩm bẩm tự nói.

“Ngươi luôn đối với mình tu hành không hài lòng. Trên thực tế, nếu như so sánh với đám người cùng lứa tuổi với ngươi thì ngươi đã vô cùng xuất sắc rồi. Quả thật so sánh với Mục Ninh Tuyết nha đầu kia thì còn một chút chênh lệch, nhưng Mục Ninh Tuyết thì quá đặc biệt rồi. Ngươi nên biết phụ thân Mục Trác Vân của ngươi luôn canh cánh trong lòng đối với cái tên tiểu tử kia. Một năm sau, ngươi cứ hợp tình hợp lý đem tiểu tử kia giải quyết xong thì chắc chắn hắn sẽ cho ngươi một phần đại lễ rồi.”

Mục Hạ cười ha ha nói.

“Ta căn bản không đem cái tên tôm tép kia để vào trong mắt.”

Vũ Ngang nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Địa Thánh Tuyên

Vũ Ngang chăm chỉ tu luyện là vì chính bản thân của hắn. Mặc dù cha nuôi Mục Trác Vân của hắn một năm sau có an bài cho hắn một trận ma pháp

quyết đấu, nhưng chuyện này đối với Vũ Ngang mà nói hẳn cũng không bận tâm lắm.

“Ngươi qua nơi đó trước đi, ta sẽ tới liền.”

Mục Hạ nói.

Vũ Ngang gật đầu, hướng phòng gia chủ đi tới.

Hắn đi xuyên qua khu vườn trồng cây cảnh mà bọn công nhân đang làm rồi đi vào một cái sân nhỏ khác.

Nơi này là một phòng trà cổ xưa. Nó nằm giữa khuôn viên được bài trí theo phong cách Châu Âu. Nhìn qua thật kỳ lạ.

“Phụ thân. Ta thật sự không hiểu, tại sao ngươi lại an bài cho ta một trận quyết đấu nhằm chán như vậy chứ.”

Vũ Ngang ngồi xuống bên cạnh Mục Trác Vân, mở miệng nói.

“Lễ trưởng thành của ngươi nếu như chỉ có một mình thì quả thật vô cùng buồn tẻ. Ta muốn mời một chút nhân sĩ thượng lưu, thành viên gia tộc, cùng với bạn bè của ngươi nữa. Có thể một lúc đem trọn các nhân vật nổi danh ở Bắc Thành về cùng một chỗ như thế này, cơ hội này cũng không có nhiều. Nếu như trong ngày lễ trưởng thành của ngươi có một trận quyết đấu thì mọi người sẽ thay đổi cách nhìn đối với ngươi. Có nhiều thứ trường bối như ta mà nhúng tay vào cũng không được thích hợp cho lắm. Để cho ngươi lấy thực lực hơn người thuyết phục các trưởng bối như chúng ta thì tốt hơn, từ đó ngươi có thể dựng lên tên tuổi cho mình. Đối với ngươi, tương lai trở thành người chấp chương tòa thành này thì thuận lợi hơn rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm.

Mục Trác Vân nhấp một ngụm trà, mưu tính sâu xa nói.

“Vậy thì ngươi cũng nên an bài cho ta một đối thủ xứng tầm chứ.”

Vũ Ngang nói.

“Mới đầu ta cũng cảm thấy an bài một nhân vật nhỏ nhỏ như vậy ở lễ trưởng thành của ngươi cũng không khác gì trò đùa. Ta đang còn suy nghĩ nên an bài một ai đó thích hợp hơn, nhưng tình hình bây giờ cũng không tệ lắm. Thậm chí có thể ta cùng Chu hiệu trưởng, Đặng Khải có một trận ám đấu không tệ.”

Mục Trác Vân nói.

“Nói như vậy nghĩa là??”

Vũ Ngang không hiểu hỏi.

“Đối thủ của ngươi, Mạc Phàm, hẳn đã nắm giữ Hỏa Tur cấp 2 rồi. Tốc độ tu luyện hắn thế nhưng nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Có thể ngắn ngủi trong vòng 1 năm tu luyện đạt tới thành quả như vậy cũng không phải là một nhân vật nhỏ bé gì. Hẳn hiện tại đã là học sinh xuất sắc nhất của trường Thiên Lan cao trung ma pháp. Hẳn được Đặng Khải, Trầm Không, Chu hiệu trưởng rất là chú ý. Hiện tại, ta muốn dùng một chút thủ đoạn đối với tiểu tử này thì mấy ngươi kia cũng chưa chắc dễ yên cho ta lắm... Quả thật hắn làm cho ta thất kinh a! Chỉ là con của một vị tài xế mà có thể ngang ngửa với những đệ tử kiệt xuất của đại thế gia. Nếu hắn không có biểu hiện như vậy thì ta cũng không dễ hắn quyết đấu với ngươi rồi. Về chuyện giữa ta và Đặng Khải thì tạm thời ngươi chưa cần biết.”

Mục Trác Vân cười lạnh nói.

“Đã như vậy, sẽ theo nguyện vọng của cha!”

Vũ Ngang cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, liền đáp ứng.

Đối thủ quá yếu mà xuất hiện ở lễ trưởng thành của hắn, thì đó không phải là để cho hắn lập uy mà ngược lại thì cái bọn chuột nhắt này lại được thom lây uy danh của hắn. Mà hắn thì cũng không thể nào thể hiện ra được thực lực vượt trội hơn hẳn so với mấy người cùng tuổi được.

Ở đại thế gia hạng nhất Mục Thị này thì thứ được coi trọng nhất chính là lễ trưởng thành của người trẻ tuổi.

Lễ trưởng thành có thể nói là nghi thức long trọng nhất của bọn họ. Thiếu niên mạnh thì gia tộc mới mạnh được. Để cho những trưởng bối nắm quyền đi ra điều võ dương oai thì không được hợp tình hợp lý cho lắm. Nếu như người trẻ tuổi bọn họ lấy ưu thế áp đảo, thống trị những người bạn cùng lứa tuổi, thì đó không phải là thể hiện ra thực lực tuyệt đối của Mục thị bọn họ sao?

Mục Ninh Tuyết ở đó, nàng nằm ngoài tầm so sánh với bọn họ rồi.

Cái này ở Bắc Thành, không phải cứ là kiệt xuất là có thể làm được như vậy??

Vũ Ngang hẳn là một người nổi nghiệp cũng không tệ. Mục Trác Vân hẳn tốn công tỉ mỉ bồi dưỡng hắn, để cho hắn là người kế nghiệp mình sau này của Bắc Thành.

Mà con đường tương lai này có thể bằng phẳng hay không dĩ nhiên là nhờ vào sự mở đầu như thế nào. Khác với những đệ tử khác, lễ trưởng thành hầu hết là làm trong nội bộ. Nhưng lễ trưởng thành của Vũ Ngang nhất định sẽ rất là long trọng. Hắn muốn mở tiệc chiêu đãi nhân khách. Hắn muốn bỗng nhiên được nổi tiếng!

Tiểu tử Mạc Phàm này cũng có chút ngoài dự tính của mọi người.

Bất quá đối với Vũ Ngang hắn mà nói thì cũng chỉ là hòn đá lót đường mà thôi!

Dĩ nhiên, đa mưu túc trí như Mục Trác Vân cũng không có nói cho Vũ Ngang hắn biết rằng hắn dành hết tư nguyên bồi dưỡng và tiến cử Vũ Ngang, để cho Vũ Ngang hắn có viễn cảnh tương lai huy hoàng, quyền cao chức trọng thì bất quá cũng chỉ là hòn đá lót đường cho Mục Ninh Tuyết – chính là con gái yêu của hắn mà thôi.

Mục Ninh Tuyết chính là người hoàn mỹ nhất nối nghiệp Mục Trác Vân hắn. Dù sao thì cái ao Bắc Thành này cũng quá nhỏ. Nên hắn dành bồi dưỡng một tâm phúc bên mình, để còn nắm giữ tốt phần của cái ở Bắc Thành mà gia tộc hắn có được.

“Yên tâm đi. Sau khi lễ trưởng thành của ngươi kết thúc, thì ngày hôm đó ta sẽ đem Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành mở ra. Cho ngươi ở bên trong đó tu luyện một tuần liền. Chỉ cần một tuần lễ này cũng đủ cho tu vi của ngươi tăng mạnh. Thế hệ cùng tuổi ở trong Bắc Thành thì ngươi không cần để vào trong mắt nữa!”

Con mắt Mục Trác Vân ôn nhu nói.

“Phụ thân, Địa Thánh Tuyền kia thật sự thần kỳ tới như vậy sao?”

Ánh mắt Vũ Ngang sáng rực lên hỏi.

“Đương nhiên rồi. Tinh Trần ma khí hắn ngươi cũng biết chứ. Địa Thánh Tuyền này cũng tương đương với một cái Tinh Trần Ma khí tăng cường lên không biết bao nhiêu lần. Nó không chỉ đơn giản là giảm bớt mệt nhọc trong tu luyện, mà còn có thể đẩy mạnh tốc độ tu luyện cho ngươi. Chỉ cần ngươi ở trong Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành tu luyện thì tốc độ của ngươi không khác gì phóng trên tên lửa vậy. Cho dù ngươi có ở trên mặt đất Địa Thánh Tuyền Minh tu đi chăng nữa thì vẫn có thể không chế được. Tất cả đều hoàn mỹ như nhau. Bất quá Địa Thánh Tuyền cũng không phải dễ dàng như vậy mở ra được. Một khi ngươi tiến vào trong đó, nhất định phải cố gắng tu luyện, bởi vì... đây có thể là cơ hội để người xung kích lên Trung cấp Ma pháp sư tốt nhất.”

Mục Trác Vân nói.

“Trung... trung cấp? Ta không phải còn cách rất xa mới có thể sao?”

Vũ Ngang có chút giật mình nói lại.

“Nếu như ngươi không tiến vào Địa Thánh Tuyền thì nó quả thật cách rất xa, nhưng nếu như ngươi đạt được cơ hội lần này thì điều đó còn chưa chắc.”

Mục Trác Vân vuốt mồ hôi ném đi.

“Phụ thân, Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành rốt cuộc là như thế nào vậy?? Vì sao nó có công hiệu mạnh tới như vậy?”

“Lai lịch của Địa Thánh Tuyền, ngươi bây giờ chưa cần biết. Điều ngươi cần phải nhớ kỹ chính là, Địa Thánh Tuyền chính là một cơ hội tuyệt hảo chỉ có một lần trong đời.”

Mục Trác Vân không có nói gì thêm liền rời đi.

Vũ Ngang hắn cũng nặng nề gật đầu.

Nghĩ tới chuyện từ Sơ cấp Ma pháp sư xung kích lên thành Trung cấp Ma pháp sư, điều mà mọi ma pháp sư đều mơ ước. Thì Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành chính là điểm mấu chốt!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chuyện lạ ở khu phố cũ

Thời gian nghỉ hè, Mạc Phàm hắn vẫn duy trì mức độ tu luyện như cũ.

Dù sao thì công việc trong liên yêu tiểu đội cũng không bận rộn cho lắm. Cho nên hắn có thể điều chỉnh cuộc sống theo ý của mình.

Mạc Phàm hẳn sau khi cùng liên yêu tiểu đội hoàn thành hai hạng mục treo thưởng thì hẳn coi như hoàn toàn thoát khỏi cảnh giới tay mơ rồi. Bây giờ khi chiến đấu với yêu ma thì hẳn cũng có thể bình tĩnh phóng thích ra kỹ năng của mình được.

Chiến đấu và tu luyện đều có tiến triển lên. Thế nhưng điều làm cho hẳn vui mừng nhất chính là tốc độ phát triển của Tinh Trần lại tăng rất nhanh.

Tinh Trần tăng lên thì tất nhiên sẽ khiến cho các hạt sao lộ xác rồi. Vào ngày khai giảng năm học, khi hẳn lên lớp 12 thì Mạc Phàm hẳn đã thành công cho hạt Lôi Hệ hoàn toàn lộ xác.

Nó càng lúc càng thêm sáng rực. Ánh sao màu tím sáng lóng lánh có thể truyền tải ma năng của Lôi điện được mạnh hơn. Cho nên khi thi triển kỹ năng tất nhiên nó sẽ mạnh lên nhiều rồi.

“Lần sau khi mình cùng liên yêu tiểu đội làm nhiệm vụ, nhất định mình sẽ làm cho bọn họ thất kinh.”

Mạc Phàm ngồi ở trong lớp học đang còn mơ mộng, ảo tưởng sức mạnh.

Hiện tại Lôi Ẩn và Hỏa Tư của hẳn cũng đã đạt tới cấp 2. Tốc độ phát triển này chắc chắn đã vượt xa các bạn học cùng lứa với hẳn rồi. Nhưng nếu trước khi tốt nghiệp, hẳn có thể đem hai cái kỹ năng này tăng lên tới cấp 3 thì càng thêm hoàn mỹ hơn nữa!

Hình như chỉ cần làm hạt sao lộ xác tới cấp thứ 3 thì hẳn cũng đã gần Trung cấp ma pháp sư lắm rồi.

Mạc Phàm hẳn cũng không biết khi nào hẳn mới có thể đạt tới Trung cấp ma pháp sư, nhưng hẳn chắc chắn sẽ dùng tất cả mọi biện pháp để có thể làm cho bản thân hẳn trở nên mạnh hơn!!

Cuộc sống trường học vẫn bình thường như cũ. Sau khi đám học sinh bọn họ trải qua quá trình rèn luyện, thì khí chất của mọi người cũng thay đổi đi nhiều. Với lại, kỳ thi tốt nghiệp trung học ma pháp sắp tới gần. Cho nên đám học sinh bọn họ thường ngày vẫn hay lười biếng thì bây giờ bỗng nhiên trở nên chăm chỉ hơn. Bọn hẳn thường xuyên xuất hiện ở sân huấn luyện nhiều hơn.

Mạc Phàm hẳn thì không có tới sân huấn luyện để tập luyện.

Tập đánh tượng gỗ hình người thì có ích gì cơ chứ. Hẳn thà đem thời gian tập luyện đánh vào tượng gỗ đó mà dành vào thực chiến còn hơn. Cùng yêu ma chiến đấu, hiệu quả rõ ràng so với đánh lên tượng gỗ kia là hơn hẳn!

“Phàm Ca, Người có phát hiện ra gì không? Kể từ sau khi rèn luyện trở về, thì lớp trưởng Chu Mẫn vẫn luôn kiêu ngạo, bỗng nhiên rất là quan tâm tới người.”

“Thì sao?”

Mạc Phàm nhú mày hỏi.

“Đương nhiên là có sao rồi. Có lúc cô nàng kia còn len lén nhìn trộm Phàm ca một cái nữa đó.”

“Chẳng lẽ là do ta quá đẹp trai à?”

“Nếu người nói như vậy, ta cũng hết cách. Nhưng nếu vì Phàm Ca đẹp trai thì nàng sẽ không có ở trong trường hung dữ, chứ bới đại ca như vậy. Nàng luôn chửi bới, hung dữ đối với mọi người nhưng duy chỉ có đại ca thì hoàn toàn là khác hẳn. Lúc ở bên cạnh đại ca, nàng ta không khác gì tiểu muội muội ở nhà kẻ bên ý.”

Trương Tiểu Hân nói.

Hiện tại, Mạc Phàm hẳn buổi sáng thì đi học. Buổi chiều thì tu luyện. Buổi tối thì mặc đồ an ninh để duy trì hòa bình cho thành phố. Làm sao hẳn còn thời gian để mà tư tình với các thiếu nữ nữa cơ chứ. Mà cũng có thể, là do hẳn làm anh hùng trọng nghĩa ra tay cứu vớt hàng nghìn hàng vạn thiếu nữ ra khỏi bể khổ, nên thỉnh thoảng trái tim các nàng rung rinh chẳng... Dù sao thì chuyện đó cũng quá là bình thường!

“Đại ca nhìn kia, nhìn kia, cô nàng đó lại tới tìm người....Sách sách, Khà khà! Phàm ca, ta đi chỗ khác đây!”

Trương Tiểu Hân quả thật là một người bạn tốt. Hẳn đâu có ngu giống như mấy thằng kia chứ. Tự nhiên ở lại phá hỏng chuyện tốt của hai người.

Mạc Phàm ngẩng đầu, phát hiện ra Chu Mẫn thật sự đang tới chỗ hẳn thật.

Khuôn mặt của nàng nhăn nhó nhí nhí, do do dự dự, làm cho người khác không khỏi thương hại.

Chu Mẫn cũng là một cô nương xinh đẹp. Mái tóc màu đen được cắt tỉa gọn gàng ngang vai. Nàng có một khuôn mặt xinh xắn pha lẫn mấy phần kiêu ngạo. Thường này, cô nàng này là hung thần ác sát đối với các nam sinh. Cho nên mọi người luôn giữ khoảng cách với cô nàng. Nhưng trên thực tế thì cô nàng này lại rất là nhiệt tình nhưng nàng ta lại không biết cách che giấu nó như thế nào.

“Mạc Phàm... buổi tối, người có rảnh không?:

Chu Mẫn đi tới, nhỏ giọng hỏi.

Buổi tối?

Hình như mình còn phải củng cố một chút kỹ năng Lôi Ấn cấp 2 thì phải.

Chu Mẫn a Chu Mẫn!! Người làm lớp trưởng thì nên chăm chú vào việc học một chút chứ. Tại sao có thể nhanh như vậy lại phát sinh tình cảm rồi. Chúng ta cũng đã vào lớp 12 rồi, sắp phải thi tốt nghiệp trung học rồi đây. Thời điểm này là thời điểm cực kỳ quan trọng ảnh hưởng tới tương lai sau này. Nếu như phân tâm vào chuyện yêu đương thì đối với cả hai đều không tốt chút nào cả!

Cho nên, Mạc Phàm hấn gặt đầu, nói với Chu Mẫn:

“Có rảnh rồi!”

Lập tức, Chu Mẫn nhoen miệng cười nói:

“Sau khi tan học người ta chờ người ở cổng trường. Ta có chuyện quan trọng cần nói với người.”

“Không thành vấn đề.”

Mạc Phàm gặt đầu. Trong đầu hấn còn đang suy nghĩ có nên hay không nên gọi Trương Tiểu Hầu mang thêm một hộp Tiểu Vũ tán tới, đề phòng tình huống đột xuất có thể xảy ra hay không?

- Tiểu vũ tán: thuốc làm nước mắt rơi.

.....

Sau khi tan học, tất cả học sinh liền nháo nhào ủa ra cổng trường.

Chu Mẫn quả nhiên là một người giữ chữ tín. Nàng đã đứng đợi Mạc Phàm ở cổng trường rồi.

Lúc Mạc Phàm đi tới, đang định mở miệng nói. Thì Chu Mẫn liền có chút thần thần bí bí nói,

“Mạc Phàm, không biết chuyện này ta có nên nói cho người biết hay không? Nhưng ta cũng không tìm ra ai thích hợp hơn người cả.”

“Chuyện là như thế này. Nhà bà nội ta ở chỗ cây đa gần quảng trường. Nơi đó, người ta đang tính xây dựng một khu phố mới. Trong thời gian nghỉ hè, ta có tới chỗ bà nội ở, nhưng nhiều lần ta có nghe được tiếng động không khác gì có công trường đang thi công ở bên cạnh vậy. Ta có đi hỏi mọi người thì mọi người bảo ban đêm không có đội thi công nào xây dựng ở chỗ đó cả. ... Do Bà nội nói bà có một kỷ vật lâu đời được chôn cất ở đây. Nên dù ta có khuyên bà rời khỏi nơi này nhưng bà vẫn nhất quyết không chịu rời đi. Cho nên, ta hy vọng người có thể đi theo ta tới nơi đó một chuyến. Tới đó xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Nếu không để bà nội một mình ở nơi đó, ta thực sự không yên tâm cho lắm. Ban đêm ở đó quả thật quá đáng sợ.”

Chu Mẫn nghiêm túc nói với Mạc Phàm

Nghe xong câu chuyện của Chu Mẫn, Mạc Phàm liền sùng sốt.

Công trường chán??

Lần trước vừa mới là Phòng ăn chán, bây giờ lại tới Công trường chán. Cái đất Bắc Thành này thật lắm đồ chơi quá đi mất.

“Chắc không phải là có một con Cự nhân tinh chuột nữa chứ?”

Mạc Phàm suy tư, nói.

“Cự nhân tinh chuột? Đây là một loài yêu ma mà. Ở trong Bắc Thành thì làm gì có yêu quái chứ??”

Chu Mẫn kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mở ra thành chữ O.

Lần trước đối mặt với yêu ma đã làm cho Chu Mẫn tới bây giờ vẫn còn sợ hãi.

“Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả. Ta có nghe được tin tức từ bên Liên minh Thợ săn rằng. Thời gian này là thời gian mà bọn Cự nhân tinh chuột giao phối. Cho nên rất nhiều nơi bọn Cự nhân tinh chuột này từ chỗ âm u nhảy ra tán loạn giao phối.”

Mạc Phàm hấn cũng không ngạc nhiên gì khi nghe tới chuyện này.

Nếu như hấn còn đang ở trong trường học, thì Mạc Phàm hấn và Chu Mẫn cũng đều ngạc nhiên như thế. Hai người bọn họ đều cho rằng trong Thành thị thì luôn an toàn 100%. Tuyệt đối trong thành thị không hề có xuất hiện yêu ma.

Nhưng hấn ở trong Thành thị lập yêu tiểu đội, cho nên hấn cũng có một chút kiến thức thực tế.

Nói như thế nào nhỉ??

Bạn học Chu Mẫn! Người tìm đúng người rồi đó. Ta còn có một cái thân phận khác, đó chính là người giữ gìn trật tự cho Bắc Thành. Bởi vì ta là một thành viên của Thành thị lập yêu tiêu đội. Tiêu đội luôn giữ bình an cho Bắc thành. Cho nên, ta hơi bị chuyên nghiệp đó!!!

Ài, Lần này không kiếm được tiền rồi. Dù sao thì giúp cô nương này cũng không phải là chuyện gì xấu. Mình đi xem một chút vậy!!

.....

Hắn và Chu Mẫn đi tới quảng trường trước cây đa. Đúng như lời Chu Mẫn nói. Quảng trường này đã bị phá dỡ và dời đi nơi khác rồi. Nhìn qua, nó không khác gì vừa mới bị một trận động đất tàn phá vậy.

Tro bụi tràn ngập ở nơi đây. Đất đá ngổn ngang. Quảng trường thì tan hoang. Khắp nơi là hàng rào của các công trường tạm thời. Phòng ốc cái thì phá dỡ một nửa, cái thì trống trải. Nhìn qua không khác gì thành phố ma vậy.

Nghe nói ở chỗ này, người ta tính xây dựng thành một khu buôn bán. Nhưng do đầu tư tài chính bị thiếu hụt nghiêm trọng, cho nên nơi này chính phủ không biết nên xử lý như thế. Kết quả là nó biến thành một đồng hoang tàn đổ nát.

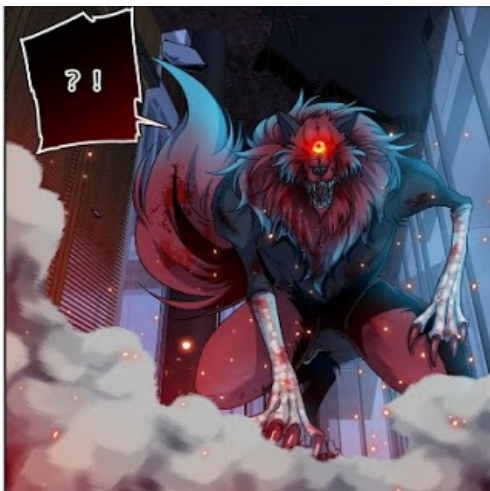
Phần lớn mọi người đều đã rời khỏi nơi này. Chỉ còn một số kẻ lang thang, miễn cưỡng tìm mấy căn nhà rách nát để ở. Những người còn sót lại ở chỗ này đa phần đều là người già không muốn rời khỏi nơi này, giống như bà nội của Chu Mẫn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Độc nhãn ma lang

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Độc nhãn ma lang

Nói trắng ra thì Mạc Phàm hẳn ngoài trừ việc thể hiện tinh thần trọng nghĩa cứu vớt cô gái này ra thì đối với chuyện lại xuất hiện thêm một “đồ chơi Chấn động” mới này nữa thì vô cùng nghi ngờ.

Ở trường trung học nữ sinh Minh Văn đã từng xuất hiện Phòng ăn chấn. Mà chuyện này xuất hiện cách đây cũng không có lâu, thế mà ở nơi này lại xuất hiện “Chấn động” cũng như vậy, chẳng lẽ lại thêm một con Cự nhân tinh chuột nữa?

Nghe nói, sau khi tiêu diệt con Cự nhân tinh chuột kia thì ở khu vực khác ngoài trường trung học nữ sinh Minh Văn cũng có xuất hiện “Chấn động” nhưng nó rất là yếu ớt. Bên cảnh sát cũng đã kiểm tra phần công việc của bọn họ. Họ xác định sân trường hoàn toàn an toàn. Có thể khai giảng năm học mới được.

“Bà nội ta sinh sống ở chỗ này. Mà khu vực chấn động thì nằm ở chỗ kia.”

Chu Mẫn chỉ vào một ngôi nhà cũ kỹ. Vừa nhìn thì không khác gì một căn nhà cũ ở phế tích quảng trường.

Đội thi công gấp vắn đề về tài chính. Cho nên bọn họ đã rút lui hết cả rồi. Cả khu phế tích quảng trường này có thể dùng từ hoang tàn, vắng vẻ để hình

dung ra được. Vào ban đêm, khi mà ánh đèn điện sáng trưng của thành phố không chiếu tới. Mây đen che kín bầu trời thì những ánh sáng từ ngôi sao trên bầu trời cũng không thể nào xua tan được bầu không khí âm đạm, chết chóc ở phế tích quảng trường này.

Hiện tại Mạc Phàm hẳn ở Bắc Thành là một người tài cao gan lớn. Hắn linh hoạt phi thân qua bức tường rào mà đội thi công tạm thời dựng lên. Sau khi tiêu sái đáp chân xuống đất thì phát hiện Chu Mẫn từ một cánh cửa nhỏ bên cạnh đang còn đi tới khiến cho hắn cảm thấy rất là lúng túng.

“Khụ khụ, Thời điểm xảy ra chấn động là khi nào vậy?”

Mạc Phàm mở miệng hỏi.

“Vào ban đêm, không biết chính xác là khi nào.”

Thường ngày Chu Mẫn vẫn trong bộ dạng một cô gái mạnh mẽ nhưng khi tới đây thì nàng liền e dè, sợ hãi. Nàng đi sát lại chỗ Mạc Phàm một chút.

Mạc Phàm hẳn tiến về phía trước mấy bước rồi móc ra một cái túi thơm từ trong túi tiền ra.

Túi thơm mở ra. Bên trong nó là những vụn phấn trong suốt. Mạc Phàm đổ vụn phấn lên bàn tay rồi thổi. Lập tức đám vụn phấn này phiêu tán trong không khí, rồi rơi rải khắp nơi trong công trường thi công đổ nát này.

“Đây là ... Phấn tìm yêu?”

Chu Mẫn không hồ là Học sinh giỏi. Chỉ nhìn qua một chút đã nhận ra cái đồ chơi này.

“Uk.”

Mạc Phàm gật đầu.

Phấn tìm yêu, đối với một vị quyền cao chức trọng có trách nhiệm giữ gìn trật tự đô thị thì cái thứ đồ chơi này khi nào cũng có trong người để còn bắt yêu ma!

“Làm sao đồ vật này lại có trong người của người vậy?? Người cảm giác ở đây xuất hiện yêu ma sao??”

Chu Mẫn kinh ngạc hỏi.

Một người học sinh lại mang cái đồ vật này?? Huống hồ nơi này còn là Bắc Thành chứ không phải là rừng núi hoang vu đâu cơ chứ!!

“Cô gái à, người phải tin vào sự chuyên nghiệp của ta chứ?? Người nhìn đi.”

Mạc Phàm hẳn liền chỉ vào những vụn phấn đã bay xuống đất kia.

Vụn phấn rơi cách hai người khoảng chừng mười thước. Những vụn phấn này giống như có thứ gì đó hấp dẫn làm cho bám dính vào vậy. Nó dính lại thành một đường viền ở trên mặt đất. Mà cái đường viền này nhìn qua giống như... giống như một dấu chân!

Chu Mẫn thấy vậy liền ngây dại ra.

Trời ạ! Ở trong Bắc Thành thật sự có yêu ma??

Thật ra thì đối với Ma pháp sư mà nói thì việc nắm bắt được hơi thở của yêu ma rất là khó khăn. Nhất là khi tụi nó đã rời đi chỗ khác.

Cho nên thứ đồ chơi Phấn tìm yêu này sẽ giúp cho bọn họ. Nó đặc biệt nhạy cảm với hơi thở của yêu ma. Chỉ cần 10 ngày trước yêu ma có lưu lại dấu chân thì Phấn tìm yêu sẽ lập tức dính vào cái dấu chân để lại kia!

“Làm sao... làm sao bây giờ??”

Chu Mẫn bị tình huống này làm cho sợ hãi.

“Ta... chúng ta nên nhanh chóng báo chuyện này cho đội săn yêu đi.”

Thân thể Chu Mẫn không khỏi rét run lên.

Mạc Phàm hẳn im lặng đứng nơi đó.

Ta chính là Đội săn yêu của Bắc Thành mà người nói tới đây, còn báo cái cút gì nữa chứ!

Huống hồ, tiểu đội săn yêu cũng không có nhân rồi. Chưa chắc bọn họ đã tin vào những gì mà chúng ta thông báo rồi điều động cả tiểu đội xuất động.

Lúc này, bọn hắn mới chỉ dùng Phấn tìm yêu tìm ra dấu chân yêu ma thì cũng mới chỉ là nghi ngờ, không phải là bằng chứng. Dù sao thì chuyện có Triệu hoán sư lưu lại ở trong công trường cũng là chuyện rất có thể xảy ra.

“Dấu chân này, không giống với dấu chân con Cự nhân tinh chuột cho lắm”

Mạc Phàm cau mày.

“Mạc... Mạc Phàm..... Chúng ta hay là rời khỏi đây đi.”

Chu Mẫn sợ sệt nói.

Mạc Phàm hẳn muốn dò xét xem rốt cuộc là chân của con gì, liền đi sâu vào trong công trường tìm kiếm.

Chu Mẫn thấy vậy liền vội vàng đuổi theo Mạc Phàm.

“Hình như nó trốn ở trong tòa nhà đổ nát cách đây vài dặm thì phải.”

Mạc Phàm liền chỉ vào một tòa nhà đổ nát ở phía trước rồi nói.

Tòa nhà này lúc trước được tính làm siêu thị. Cho nên diện tích của nó vô cùng lớn. Bên trong nó ngổn ngang nào là túi đựng xi măng, công cụ, vật liệu thi công mục nát. Phần tìm yêu chỉ dẫn tới nơi này thì mất tích. Nếu nơi này thật sự có yêu ma ... thì chắc chắn nó trốn trong này phát yêu phát quái rồi!

Khu công trường này đã hoang phế hơn hai tháng rồi, là một nơi ẩn thân rất tốt.

“Mạc Mạc Mạc.... Mạc Phàm...”

Âm thanh Chu Mẫn bỗng nhiên cứng đờ lại. Nàng đang dùng cách thức vô cùng kỳ quái nhắc nhở Mạc Phàm.

Mạc Phàm hẳn liền quay đầu lại nhìn Chu Mẫn. Xuyên qua bức tường gạch đổ nát rõ ràng là một con vật màu đen đang còn ngo ngoe!!!

Đó là một sinh vật có chân sau vô cùng to lớn. Nó đứng ở nơi đó. Đầu của nó như muốn đụng phải sàn của tầng 2 vậy.

Hình dáng của nó có chút gần giống với con U Lang Thú. Có điều, nó khác ở chỗ, nó không có 4 chân như con U Lang Thú. Mà nó đứng thẳng bằng hai chân sau không khác gì người sói trong phim Dị nhân vậy!!

Mà thứ đáng sợ nhất trên người nó chính là con mắt của nó.

Con Cự Lang hình người này chỉ có một con mắt. Ở trong bóng đêm, con mắt đó lộ ra sự hung tàn, tàn bạo.

“Đây... Đây là Độc nhãn ma lang!”

Thiếu chút nữa thì Chu Mẫn hét to lên.

Độc nhãn ma lang. Ở trong các buổi dạy giới thiệu về các loại yêu ma thì thầy giáo cũng đã vô số lần nhắc tới con yêu ma hung tàn này. Nó khác xa so với con Cự nhân tinh chuột nhỏ bé chuyên sống ở chỗ bẩn thỉu. Con Độc nhãn ma lang này phần lớn sống ở nơi rừng núi hoang vu. Đối với loài người bọn nó luôn có địch ý. Thậm chí bọn nó vô cùng thích thú khi đem con người làm thức ăn!!

Rất thích giết chóc, tham lam, hung tàn. Đó chính là đặc tính của nó. Con người phải dùng cảm lăm mới dám đứng trước mặt nó.

“Tại sao gần khu vực Thành thị lại có thể xuất hiện Độc Nhãn ma lang được vậy?? Không ai quản lý chuyện này sao!!!”

Mạc Phàm nhìn thấy nó, nội tâm liền khiếp sợ giống như trước.

Cách đó không lâu, hắn và Chu Mẫn đều cho rằng ở trong thành thị thì tuyệt đối an toàn.

Thế mà không ngờ rằng, hắn đã hai lần gặp yêu ma ở Bắc Thành rồi.

Con Cự nhân tinh chuột xuất hiện ở trong Thành thị cũng là chuyện bình thường. Loài sinh vật này vốn sinh sống trong bãi rác hoặc là cống nước của thành thị. Nhưng con Độc nhãn ma lang hung tàn này lại có thể xuất hiện ở trong Thành thị thì nên giải thích như thế nào đây??

“Nó.... Nó đang làm cái gì vậy??”

Chu Mẫn sợ hãi đến nỗi khuôn mặt trắng bệch không còn tí máu nào.

“Ăn bữa ăn khuya.”

Mạc Phàm trả lời.

Chu Mẫn nhìn kỹ lại, thiếu tí nữa thì ngất đi.

Con Độc nhãn ma lang kia đang còn nhai thức ăn. Khi nhìn xuyên qua một mảnh đen thui mờ ảo thì Chu Mẫn phát hiện một cánh tay đứt rồi!!

Trời ạ! Đó đích thị là cánh tay của con người rồi.

Tên khốn khiếp Mạc Phàm này!! Tại sao hắn có thể nhẹ nhàng miêu tả nó như là một bữa ăn khuya của quái vật được chứ!!

Nó đang ăn thịt người!!!

Nó thật sự ăn thịt người!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Sói huynh, chỉ là tình cờ gặp thôi mà

“Nơi này chỉ còn sót lại vài kẻ lang thang ở lại mà thôi. Mà kẻ lang thang thì cho tới bây giờ vẫn chưa được vào hồ sơ thống kê dân số của cảnh sát. Con Độc Nhãn ma lang này rất là giảo hoạt. Nó lẩn trốn ở trong công trường này, sau đó bắt những kẻ lang thang không ai chú ý đến này làm thức ăn. Nếu như không bị tội mình phát hiện ra thì không biết sẽ có bao nhiêu mạng người biến thành thức ăn cho nó nữa.”

Mạc Phàm hừ lạnh một tiếng nói.

Chu Mẫn thì sợ hãi đến nỗi không còn sức để nói chuyện nữa. Lúc đầu, nàng cũng tò mò tới nơi này xem nguyên nhân vì sao, ai mà ngờ được lại gặp phải con yêu ma ăn thịt người này. Cho dù nhân khẩu của Bắc Thành có gần 100 vạn. Mỗi ngày đều có người chết nhưng cũng không phải bị chết theo kiểu bị con yêu ma ăn núp, mai phục ăn thịt. Thật sự quá đáng sợ! Chuyện này thật sự quá đáng sợ!

“Chu Mẫn người nhìn xem con Độc Nhãn ma lang này có giống với miêu tả của thầy giáo hay không?”

Mạc Phàm nhìn con yêu ma đang còn ăn thịt kia rồi hỏi.

Vào lúc này, Chu Mẫn làm gì còn hơi sức mà để ý tới mấy chuyện như vậy nữa chứ. Trong đầu nàng lúc này chỉ còn suy nghĩ làm sao chạy thoát khỏi nơi này thật nhanh mà không bị phát hiện, sau đó nàng sẽ lập tức đi báo cho liên minh thợ săn biết được tin tức đáng sợ này.

“Hình thể của nó nếu như so sánh với miêu tả của thầy giáo thì lớn hơn gấp 2 lần. Nó không phải là một con Độc nhãn ma lang bình thường.”

Mạc Phàm lại tiếp tục nói.

Còn Chu Mẫn thì sắp phát điên tới nơi rồi.

Tại sao chúng ta không nhanh nghĩ biện pháp chạy trốn khỏi nơi này thật nhanh mà còn ở đó nói chuyện vớ vẩn vậy. Lá gan của Mạc Phàm hẳn tại sao có thể lớn tới như vậy được chứ!!

Rất nhanh Mạc Phàm cũng ý thức được nữ sinh Chu Mẫn này bình thường ở trường nhìn thì rất là kiêu ngạo nhưng trong tình huống này thì sự kiêu ngạo đó một chút cũng không thể hiện ra được.

“Người chạy trốn trước đi. Sau đó dùng tia hồng ngoại thông báo cho thành thị lập yêu tiểu đội. Nhân tiện cũng nên thông báo cho cảnh sát nữa. Để bọn họ biết còn sơ tán cư dân và những kẻ lang thang còn sinh sống ở đây rồi đi.”

Mạc Phàm nói với Chu Mẫn.

“Vậy còn người thì sao?”

Chu Mẫn hỏi lại.

“Ta ở lại chỗ này trông chừng nó.”

Mạc Phàm nói.

Chu Mẫn nghe thấy vậy liền nhìn Mạc Phàm không khác gì một con quái vật.

Tuy đều là học sinh cấp 3, vì sao khi thấy một màn như vậy lại không có phản ứng gì hết vậy?? Người bình thường khi nhìn thấy những hình ảnh như vậy đã bị nó hù dọa cho sợ hãi cả ra quần rồi.

Nhưng khi Chu Mẫn cẩn thận suy nghĩ lại, thì nàng bỗng nhiên ý thức được cái người tên là Mạc Phàm này lại là một tên biến thái siêu cấp. Hắn từng một

mình giết chết U Lang Thú đấy, cho nên yêu ma đối với hắn mà nói cũng không có gì là đáng sợ cả.

Quái thai! Tên này là quái thai.

“Ta... Ta đã báo cho họ biết rồi.”

Chu Mẫn nói nhỏ.

Mạc Phàm nghe mà cảm thấy lạ, liền hỏi:

“Làm sao người biết được mà báo cho.... Mẹ cha nhà nó chứ!!!

Mạc Phàm đang định hỏi liền dừng ngay lại, vì hắn nhìn thấy một chuyện quan trọng đang tới.

“Ách ô ~”

Con Độc Nhãn ma lang cách đó không xa tưởng chừng như đang còn ăn bữa ăn khuya thì nó lại chậm rãi di chuyển cái đầu. Một con mắt to như cái đèn lồng đang còn nhìn chăm chăm vào Chu Mẫn và Mạc Phàm ở bên này.

Trong tích tắc, không khí liền đông cứng lại.

Mặc dù bọn họ trốn sau tường gạch, nhưng Mạc Phàm và Chu Mẫn đều cảm nhận được sát ý hung tàn mà con Độc nhãn ma lang kia thả ra.

Một trận gió lạnh thổi qua, mang theo mùi máu tươi nồng đậm đập thẳng vào mặt của Mạc Phàm và Chu Mẫn.

Vào lúc này, Chu Mẫn đột nhiên ngất dại. Nàng thật sự không có nghĩ tới con Độc nhãn ma lang này lại có thể phát hiện ra hai người bọn họ. Khi con Độc nhãn ma lang nhìn vào nàng, thì cả người nàng như rơi vào vực thẳm vậy. Thân thể nàng liền trở nên cứng đờ, nhúc nhích không nổi.

“Bà cô ơi là bà cô, Mẹ người không có dạy cho người biết rằng bọn yêu ma này có năng lực cảm ứng được tín hiệu điện thoại di động à!!!”

Mạc Phàm liền ôm lấy Chu Mẫn rồi chạy như điên ra ngoài công trường.

Sinh vật trong cái thế giới này... con nào con nấy đều có năng lực cảm ứng đối với các thiết bị khoa học kỹ thuật phát ra tín hiệu. Cho nên dù người có âm thầm phát ra tín hiệu cầu cứu đối với Thành thị liên yêu tiểu đội thì không khác gì người đã thông báo vị trí của mình cho bọn yêu ma. Bọn nó có cái đầu bất sống được tín hiệu điện thoại di động cho nên chỉ cần một giây sau là vị trí của người hoàn toàn bại lộ!

“Ách ô ~~~~~!!!!”

Con Độc nhãn ma lang cũng biết được hành tung của mình đã bị bại lộ. Thân thể nó thoáng cái thu nhỏ xuống, biến thành một người sói ngang tầm con người. Sau đó nó liền đuổi theo bọn Mạc Phàm và Chu Mẫn. Tốc độ của nó nhanh đến dọa người.

May mắn là Mạc Phàm và Chu Mẫn đã chạy được một đoạn khá xa rồi, nếu không khi con Độc nhãn ma lang kia phát hiện ra hai người bọn họ thì chỉ cần trong tích tắc, hai người bọn họ đã trở thành bữa ăn khuya của nó rồi.

Tốc độ chạy trốn của Mạc Phàm cực nhanh. Hắn vừa chạy vừa tạo thành Tinh quỹ.

Cái kỹ xảo này hắn đã học được từ mấy lần cùng liên yêu tiểu đội chiến đấu với yêu ma. Một ma pháp sư nếu như ngu ngốc đứng im tại chỗ tạo thành Tinh quỹ, thì con yêu ma chỉ cần tùy tiện cầm một tảng đá lớn ném vào nơi đó thì coi như xác định bọn họ sẽ đi đời nhà ma!

“Hòa tu! Phần Cốt!”

Một tay hắn thì ôm Chu Mẫn điên cuồng chạy trốn, tay còn lại thì ngưng tụ ra một đoàn lửa cực nóng.

Sau khi nhảy qua một vũng nước bùn lớn ở trước mắt thì thuận đà hắn phóng ra một đoàn lửa vừa tạo ra về phía con Độc nhãn ma lang đang còn điên cuồng truy đuổi ở đằng sau.

Tốc độ bốc cháy của Hòa tu! Phần Cốt cực nhanh. Trong phút chốc đã đốt cháy mấy bó củi ở đầu đó. Nhiệt độ tỏa ra cực nóng làm cho con Độc nhãn ma lang kia căn bản cũng khó bước qua tường lửa chỗ đó được.

Tất nhiên Hòa Tu của Mạc Phàm cũng không phải ném về phía con Độc nhãn ma lang kia. Con Độc nhãn ma lang này nó không khác gì con Cự nhân tinh chuột liều mạng lúc trước vậy. Bọn nó đều có tứ chi cường tráng và bọn nó đều vô cùng mạnh mẽ và nhanh nhẹn. Cho nên kỹ năng của Mạc Phàm cũng không thể nào đánh trúng mục tiêu một cách chính xác khi con vật này đang ở trong trạng thái chạy nhanh tới như vậy.

Mà mục đích của Phần Cốt rất là đơn giản. Đó chính là tạo thành một tường lửa, ngăn chặn tốc độ truy kích của con Độc nhãn ma lang.

“Ách ô ~~~~~!”

Nhưng mà, năng lực hoạt động của con Độc nhãn ma lang này lại vượt xa tưởng tượng của Mạc Phàm hắn. Con độc nhãn ma lang kia đậm mạnh hai

chân sau xuống đất để rồi dậm nhảy. Sau đó nó phi thân bay qua tường lửa đang còn thiêu cháy rừng rực kia.

“Băng ~”

Độc nhãn ma lang nặng nề rơi trên mặt đất. Bụi bốc lên cuộn cuộn khi nó tiếp đất.

Con mắt của nó lại tiếp tục khóa chặt Mạc Phàm và Chu Mẫn đang còn chạy trốn kia. Con Độc nhãn ma lang lại dậm hai chân sau xuống đất tiếp. Thân thể nó cúi xuống. Rồi hóa thành một viên đạn pháo tiếp tục đuổi theo Mạc Phàm. Bó củi, đồi cát, xe đẩy tay ở dọc đường chạy của nó nào đều bị nó đánh bay sang hai bên.

Mạc Phàm quay đầu nhìn lại xem tình hình thế nào. Khi thấy một màn như vậy không khỏi chửi bới một câu.

Con Độc nhãn ma lang này quả thật là biến thái. Tốc độ nhanh còn chưa nói đã vậy thân thể của nó còn rất là khỏe nữa chứ. Nếu như nó va chạm vào hần chỉ sợ cái mạng nhỏ của hần đã sớm đi đời nhà ma rồi. Con này thật sự mạnh hơn rất nhiều so với những con yêu ma mà hần từng gặp.

May mắn là hần và Chu Mẫn đã chạy được một đoạn khá xa trước rồi.

Cho nên khi con yêu ma này phát hiện ra bọn họ thì hai người bọn họ đã chạy ra ngoài công trường rồi. Dù sao đi ra bên ngoài cũng an toàn hơn một chút.

.....

“Băng!! Băng!! Băng!!!!!!”

Bức tường bên ngoài công trường không khác gì những miếng gỗ mục khi bị thân thể cường tráng của con Độc nhãn ma lang này va chạm vào. Tất cả đều nát bấy. Mà Mạc Phàm và Chu Mẫn vừa mới chạy trốn ra được khu dân cư bên ngoài công trường thì khi hần quay đầu nhìn lại thì thấy con Độc nhãn ma lang kia vẫn còn tiếp tục đuổi theo. Cả người hần liền ngây dại lại.

Độc nhãn ma lang, lão tử đã vào nơi an toàn rồi, ngươi còn muốn ồn ào nữa sao???

Lúc trước Mạc Phàm hần còn cảm thấy con Độc nhãn ma lang này thông minh,狡 hoạt. Nó biết lẩn trốn trong công trường ăn thịt những kẻ lang thang. Cho nên hần mới suy đoán con Độc nhãn ma lang này không dám bước chân ra quảng trường. Một khi ra ngoài đó, nó sẽ bị phát hiện và trở thành mục tiêu truy lùng của tất cả mọi người. Ai mà ngờ được con Độc nhãn ma lang này một chút trí khôn cũng không có. Nó bất chấp tất cả đuổi theo mọi người tới tận công trường.

Sói huynh à, giữa ban ngày ban mặt mà hành hung người khác thì ngươi cũng chịu không nổi đâu. Mặc dù bây giờ là buổi tối, và khu này cũng không có mấy người sống, nhưng chắc chắn sẽ có người nhìn thấy, và sẽ có người báo cho... Không bằng hôm nay chúng ta chỉ là tình cờ gặp gỡ mà thôi, Tối nay chia tay là được rồi, nước sông không phạm nước giếng.

Còn nếu như ngươi vẫn đuổi theo và đuổi theo không ngừng nghỉ, thì ta đây cũng không khách khí đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Liêm cốt thuần cứu mạng

“Mạc Phàm... Mạc Phàm... Chúng ta phải làm sao bây giờ. Chúng ta chạy không thoát rồi.”

Chu Mẫn bị dọa cho sợ đến nỗi mặt trắng bệch ra. Nàng run rẩy đứng núp đằng sau Mạc Phàm.

Vào ban đêm, đây là một khu vực yên tĩnh. Từ trước đến nay, phế tích công trường hoàn toàn có rất ít người ở. Lúc này, con Độc nhãn ma lang đã chạy ra khỏi công trường. Trên người con yêu ma này bám đầy bùn đất. Nó đã vượt qua rất nhiều chướng ngại và đuổi theo hai người bọn họ một đường thẳng tắp tới đây. Bóng tối làm cây đa già nua trở nên âm u, đáng sợ hơn bọn họ chạy tới nơi này.

“Ngươi chạy tới chỗ bà nội và dẫn bà chạy trốn đi. Ta sẽ ở lại dụ con này đi chỗ khác!”

Mạc Phàm nói với Chu Mẫn.

Bọn họ dù có chạy trốn như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào thoát được con Độc nhãn ma lang có bốn cái chân chạy như điên này. Vào những lúc như thế này, Mạc Phàm hần lại thêm lần nữa ý thức được tầm quan trọng của kỹ năng di chuyển, có kỹ năng di chuyển là một chuyện cần thiết, quan trọng như thế nào.

“Làm sao ngươi có thể dẫn dụ...”

Chu Mẫn run run nói.

“Đừng có nói nhảm vô ích như vậy nữa, nhanh làm theo đi.”

Mạc Phàm lên tiếng khiển trách.

Chu Mẫn mặc dù cũng là một Hóa hệ ma pháp sư, nhưng Hòa Tư – Bồng Cháy của nàng đối với con Độc nhãn ma lang này thật sự không có tác dụng gì. Lúc này nàng có phát ra một cái tín hiệu không biết có vị thợ săn nào ở khu vực gần đây bắt được hay không, hy vọng họ có thể tới nhanh một chút, rồi giúp đỡ hai người bọn họ thì may ra chống đỡ được con Độc nhãn ma lang này.

Chu Mẫn nghe thấy vậy, cũng không có ngu ngốc đứng ở đó lải nhải nữa mà vội vàng chạy tới nhà bà nội của mình.

Nhưng mà Mạc Phàm đã đánh giá thấp năng lực của cô nương ngu ngốc mà lương thiện này. Nàng không chỉ báo cho bà nội của nàng mà con báo cho tất cả mọi người sống trong khu vực này chạy trốn nữa.

Mạc Phàm phát hiện ra trong khu vực này còn có không ít người già sinh sống liền nhướng mày.

Nếu như không phải hắn phát hiện ra con vật này thì sợ rằng những người già sinh sống ở trong khu vực này sẽ trở thành thức ăn cho con Độc nhãn ma lang này rồi.

Nó đã tới!

Rốt cuộc thì con Độc nhãn ma lang đã đuổi kịp tới nơi. Nó còn cách Mạc Phàm cũng có 20 thước.

Thật sự mà nói thì con yêu ma này so với miêu tả của các thầy giáo trong trường thì còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần. Con Độc nhãn ma lang này chạy không khác gì chiếc xe công thức 1 vậy. Điều này làm cho hắn cảm thấy rất là áp lực. Nếu hắn là người bình thường thì có lẽ chỉ biết ngu ngốc đứng im tại chỗ thôi.

“Ta đã bảo ngươi đừng có đuổi theo. Con mẹ này chứ thể mà vẫn đuổi theo bằng được. Ngươi bắt lão tử ta phải xài trang bị cực phẩm à!”

Mạc Phàm nhìn con Độc Nhãn ma lang đang chạy rầm rầm, chỉ muốn húc chết hắn mà lên tiếng chửi thề.

Chửi thì vẫn chửi, nhưng trong lúc Mạc Phàm hửi chửi cũng không có khoan tay chịu trôi.

Hắn thúc dục ý niệm tiến vào thế giới tinh thần rồi kích phát ấn ký Liêm Cốt Thuần. Trong thoáng chốc, trước mặt Mạc Phàm liền có một đạo u quang tách ra.

U quang lấy tốc độ cực nhanh hình thành một lá chắn hình thoi cao hơn đầu người đứng chắn trước mặt Mạc Phàm. Cái ánh sáng trước mặt hắn huyền hóa ra thành một hình lăng giác màu xanh đen. Đây rõ ràng chính là Liêm Cốt Thuần rồi.

Ma cụ, Liêm Cốt Thuần!

Liêm Cốt Thuần bỗng nhiên xuất hiện, lơ lửng trước mặt Mạc Phàm.

Mà con Độc Nhãn ma lang có thân hình khổng lồ kia cũng không nghĩ tới sẽ có một Liêm Cốt Thuần xuất hiện. Nó đang định húc cho Mạc Phàm tan xương nát thịt thì khi tầm chắn kia đột nhiên xuất hiện làm cho nó mất đà, phanh không kịp...

“Phanh!!!!!!”

Do nó khom người lại chạy bằng bốn chân, cho nên cái đầu của con Độc nhãn ma lang húc phải tầm thuẫn tạo ra một âm thanh chói tai. Bị va chạm phải, tầm thuẫn liền phản lại và đẩy con Độc nhãn ma lang ra xa một đoạn chừng 10 thước. Còn nó thì vẫn bảo vệ Mạc Phàm và bị đẩy lùi lại một đoạn.

Sau khi Liêm Cốt Thuần ngăn chặn một đòn hung ác của con Độc nhãn ma lang liền hóa thành những mảnh nhỏ rồi tan biến trong không khí. Mà Mạc Phàm hửi thì trượt một đoạn dài không khác gì trượt pa-tanh cả.

Nơi ngực hắn cảm thấy nhói đau, khiến cho hắn có cảm giác buồn nôn. Mặc dù Liêm Cốt Thuần triệt tiêu được cú húc mạnh nhất của con Độc nhãn ma lang kia, nhưng Mạc Phàm vẫn cảm giác được ở nơi ngực của mình có thứ gì đấy hung hăng va chạm vào.

“Con súc sinh này mạnh thật!!”

Mạc Phàm thăm giật mình.

Chất lượng của Liêm Cốt thuẫn là rất tốt. Hắn bình yên vô sự khi Liêm Cốt Thuần ngăn chặn một đòn tấn công toàn lực là điều rất chi là bình thường. Nhưng khi con Độc nhãn ma lang này va chạm vào tầm thuẫn mà Mạc Phàm vẫn còn thấy đau đớn ở nơi ngực. Điều đó có nghĩa rằng nếu như cú húc này mà trúng vào người của hắn thì hắn có thể sẽ tan xương nát thịt không còn lại tí gì!!

Độc nhãn ma lang bị phản lại nằm im trên đường. Trên đầu nó máu tuôn ra xối xả.

Bỗng nhiên, nó ôm đầu đứng dậy. Chân loạn choạng, đứng không vững, giống như đầu óc của nó vẫn đang còn bị choáng váng vậy.

“Bị như thế mà nó vẫn còn đứng dậy được sao?? Thân thể của nó làm bằng sắt hả trời??”

Mạc Phàm thấy con Độc nhãn ma lang này không có nằm im bất động làm cho cái cảm của hắn dài ra sắp chạm tới mặt đất.

Chạy, Mình phải chạy nhanh!

Sắp mất mạng tới nơi rồi. Còn không nhanh vất giò lên chân mà chạy thì khi nó tỉnh táo lại đuổi theo thì mình sẽ mất mạng mất. Có lẽ mình nên bồi thêm cho nó một cái Lôi Ấn nữa, khiến cho nó bất động một lúc đã!

Vào lúc này, Mạc Phàm hắn cũng không dám ấn dấu thực lực nữa. Cho dù làm như vậy sẽ khiến cho Chu Mẫn biết hắn có Lôi hệ cũng không sao. Dù sao thì muốn bịt miệng cô nương này cũng không phải là việc gì quá khó khăn.

Hắn hít thở thật sâu để làm giảm bớt đau đớn từ nơi ngực truyền tới. Mạc Phàm hắn đã chuẩn bị hoàn thành Lôi hệ Tinh quỹ của mình.

“Băng mạn – Ngưng Kết!”

Trong lúc Mạc Phàm hắn ngưng tụ ra được 2 hạt sao Lôi hệ thì cách đó không xa truyền đến âm thanh của một cô gái.

Một trận hàn khí liền phủ kín khu vực này. Không khí đột nhiên biến thành từng hạt sương băng lạnh tràn khắp khu phố. ...

Những hạt sương theo mệnh lệnh của ngón tay, nhanh chóng tụ tập ở dưới chân con Độc nhãn ma lang kia, đem vị trí xung quanh con Độc nhãn ma lang kia ngưng tụ thành một khối băng.

Những hạt băng sương này lại tiếp tục lan tràn. Nó lan tràn từ bàn chân con Độc nhãn bắt đầu hướng lên trên. Chỉ sau vài giây đồng hồ, nó liền đem nửa thân dưới con Độc nhãn ma lang ngưng kết thành một khối băng.

Nếu Độc nhãn ma lang đang còn ở trạng thái bình thường thì Băng mạn cũng không thể nào nhanh chóng đem nó ngưng kết thành một khối như vậy được. Nhưng đầu con Độc nhãn ma lang này đang còn nổ đom đóm cho nên chờ nó thanh tỉnh được thì chân sau của nó đã bị ngưng kết thành băng rồi. Chân sau của nó vào lúc này muốn bước thêm một bước sẽ vô cùng khó khăn!

Thấy vậy, Mạc Phàm liền vui mừng. Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một cô gái mặc quần Jean màu tím đen, lộ ra đôi chân dài đang đứng ở trước con đường. Băng hệ Tinh quỹ màu trắng đang còn bay xung quanh nàng. Ánh sáng từ Tinh quỹ tỏa ra khiến cho vị nữ Băng hệ ma pháp sư này càng thêm xinh đẹp, mỹ lệ.

“Thải đường!”

Tâm trạng Mạc Phàm vào lúc này cực kỳ hưng phấn.

May mà lúc trước hắn dùng Lôi hệ cứu nàng một mạng, cho nên lần này nàng xuất thủ kịp thời coi như là bảo vệ hắn ấn dấu Lôi hệ đi.

“Tiểu hồn dân!! Tại sao ngươi ở chỗ này?”

Quách Thái Đường nhìn thấy Mạc Phàm ở chỗ này liền có chút không vui.

Cái người tên Mạc Phàm này, Quách Thái Đường nàng làm sao có thể không nhận ra được cơ chứ. Hắn chính là một thằng biến thái, chuyên mang theo một nhóm hài tử xấu xa nhìn lên nàng tằm. Chuyện này, Quách Thái Đường nàng sẽ không bao giờ quên. Nàng hận hắn khắc cốt ghi tâm.

Nếu như nàng biết tên này ở đây thì khi nàng ra tay ứng cứu tên này khỏi móng vuốt con Độc nhãn ma lang sẽ có một chút do dự. Theo lý luận thì Sắc lang và Ma lang đều có một chữ lang, và đều cần phải tiêu diệt hết!!

“Ta... ta cùng bạn gái ở chỗ này hẹn hò, may mà người tới kịp lúc.”

Mạc Phàm liền lui ra xa một chút, rồi nhanh chân chạy tới chỗ Chu Mẫn đang ở chỗ bà nội của nàng.

“Cút! Cút nhanh lên!! Ở chỗ này đã có Tiểu đội thợ săn của chúng ta rồi.”

Quách Thái Đường tức giận hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Độc nhãn ma lang tiến giai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Độc nhãn ma lang tiến giai

“May quá, là một tiểu đội thợ săn tới.”

Chu Mẫn như nhặt được cọng rom cứu mạng liền nói.

Mạc Phàm hần cũng không có nói nhảm. Trong lúc Độc nhãn ma lang bị đông lại, hần liền vội vàng chạy tới chỗ Chu Mẫn.

Trong lúc hần chạy tới chỗ Chu Mẫn thì nghe thấy Quách Thái Đường dùng một chiếc điện thoại màu lam nói chuyện với những đội viên khác:

“Bảo cho Phạm Mặc biết ở đây có một con Độc nhãn ma lang tiến giai. Nếu như ta đoán không nhầm thì nó cũng giống như con Cự nhãn tinh chuột kia đều hút trộm được một ít từ Địa thánh tuyến. Con Cự nhãn tinh chuột kia chúng ta đối phó với nó không thành vấn đề, nhưng con Độc nhãn ma lang này nhận được lợi ích từ Địa Thánh tuyến cũng không nhỏ, cho nên lực chiến đấu của nó so với yêu ma bình thường mạnh hơn rất nhiều. Không có Lôi hệ, chúng ta rất khó không chế được nó!”

“Thì ra là con súc sinh to gan lớn mật này. Phụ thân ta đã treo giải thưởng bắt nó cũng được một thời gian ngắn rồi. May mắn, hôm nay ở đây chúng ta lại bắt được nó.”

Một nam tử cao gầy đứng bên cạnh Quách Thái Đường nói giọng âm trầm,

“Vừa hay, hôm nay Vũ Ngang ta cùng tiểu đội thợ săn các ngươi tiêu diệt con súc sinh này.”

“Chúng ta đừng để bị tách nhau ra. Lúc trước ta đã dùng Băng mạn áp chế nó một lúc. Hình như nó vừa đụng trúng thứ gì đó cho nên đầu óc vẫn chưa được bình phục lại. Chỉ không thì Băng mạn của ta cũng không thể nào đem nó đông cứng lại được. Có lẽ chúng ta nên chờ toàn bộ đội viên của ta chạy tới đây đã. Nhất là vị Lôi pháp sư kia. Đối phó với con Độc nhãn ma lang có lực lượng mạnh mẽ như thế này, Lôi hệ là sự lựa chọn tốt nhất!”

Quách Thái Đường nghiêm túc nói.

“Uk, cứ theo lời người nói đi”

Vũ Ngang gật đầu. Hần vẫn như cũ tạo ra Băng hệ Tinh quỷ đứng ở đằng xa tiến hành kéo dài thời gian đông cứng con Độc nhãn ma lang kia thêm liên tục. Tựa hồ chuyện này đối với hần quá là dễ dàng, Vũ Ngang liền quay đầu nhìn lại cô nữ sinh chạy trốn cùng Mạc Phàm, rồi nói,

“Cái ngươi mà ngươi gọi là “Tiểu hổn đần” là ai vậy?? Ngươi biết hần sao??”

“Hần chính là Mạc Phàm. Chính là người đã mắng cha cậu Mục Trác Vân là một người coi trời bằng vung.”

Quách Thái Đường cắn răng nói.

“Hần chính là Mạc Phàm à?? Ha ha ha.”

Vũ Ngang liền nở một nụ cười khinh miệt.

Hần còn tưởng người này lợi hại như thế nào chứ, thì ra khi đối mặt với yêu ma cũng bị dọa cho sợ không khác gì con chó cụp đuôi cả. Nhìn thật là tức cười. Xem ra lời đồn lúc trước hần giết được con U Lang Thú trong khi rèn luyện kia chỉ là không may chó ngáp táp phải ruồi mà thôi. Thậm chí hần còn nghĩ ngay từ đầu, con U Lang Thú kia cũng không phải là do Mạc Phàm giết, mà là do đám người trong trạm dịch kia hồ ngôn loạn ngữ, tung tin bậy bạ.

Cái thứ cần bà này có cần thiết xuất hiện trong buổi lễ trưởng thành của hắn hay không??

Ai, có lẽ hắn không nên suy nghĩ nhiều về cái nhân vật không tính tiền này. Chuyện bây giờ cần làm là hắn nên suy nghĩ xử lý con Độc nhãn ma lang tiến giai này như thế nào thì hơn.

.....

“Mạc Phàm, người chạy về chỗ cũ làm gì vậy??”

Chu Mẫn mang theo bà nội chạy ra quảng trường, nơi có nhiều người đang đứng.

“Cái điện thoại của ta rơi ở đó.”

Mạc Phàm cũng không để ý Chu Mẫn hỏi, vội vàng vàng chạy về chỗ cũ tìm cái điện thoại đánh rơi.

Mạc Phàm vừa chạy vừa rút từ trong cặp ra một món đồ. Đó chính là áo chùng đầu có mũ rất là phong cách. Sau đó, hắn còn tiện tay dùng bút lông vẽ mặt mình đen xì lại. Để phòng ngừa thêm nữa, hắn còn đeo thêm một cái khẩu trang lên mặt nữa!

“Hà hà, Anh hùng nước Mỹ cũng khoác lên một bộ trang phục rồi biến thân thành anh hùng trượng nghĩa ra tay cứu vớt mọi người đó thôi. Minh cái trang thành thế này cũng theo kịp thời đại quá đi mất.”

Thật ra thì, Mạc Phàm hắn cũng chỉ là chuyển từ Hóa hệ thành Lôi hệ mà thôi. Cũng may khi đi học, hắn cũng không có quên thân phận thần thánh của mình. Đó chính là trở thành anh hùng ra tay cứu vớt mọi người, cho nên tất cả đạo cụ hắn đều mang theo.

Vừa mới đóng vai một nam sinh dũng cảm xong, bây giờ lại biến thành anh hùng của thành thị, cũng không biết có phải là do hiện thực tàn khốc hay là tạo hóa trêu đùa nữa.

Mà cái thằng đứng bên cạnh Quách Thái Đường kia chính là con nuôi của Mục Trác Vân – Vũ Ngang à. Nhìn thật là ảo là không khác gì con gái. Vừa nhìn cũng biết hắn là cái loại chẳng tốt đẹp gì rồi.

Con Độc nhãn ma lang hút trộm Địa Thánh Tuyền.

Địa Thánh Tuyền là cái gì vậy?? Tại sao nó có thể biến một con Độc nhãn ma lang bình thường thành một con kinh khủng tới như vậy.

Mạc Phàm hắn bây giờ đã khác xa lần đầu tiên rèn luyện rồi. Nếu như bây giờ đứng trước hắn là một con U Lang Thú thì hắn có thể đối phó với nó được một lúc, nhưng con Độc nhãn ma lang kia rõ ràng là mạnh hơn con U Lang Thú nhiều lắm..

Đạo gần đây có rất nhiều nơi bị Chấn, có lẽ còn có không ít con Cự nhân tinh chuột phát cuồng cũng nên hay tất cả bọn chúng đều có quan hệ tới Địa Thánh Tuyền.

Thôi, mình không nên suy nghĩ nhiều làm gì cho mệt. Mình nên chạy nhanh lấy đồ vật kia còn quay trở lại giữ gìn hòa bình cho thế giới nữa.

Nghe nói, những con yêu ma biến dị đều sẽ bạo phát ra thứ tốt.

.....

Sau khi tìm thấy, Mạc Phàm hắn vội vàng quay trở lại cây đa ở quảng trường. Các đội viên khác của liên yêu tiểu đội đã có mặt đầy đủ.

Có thể nói bọn họ nhận mệnh lệnh 24/24h. Chỉ cần xuất hiện yêu ma trong thành thị thì bọn họ có lẽ là người đầu tiên tới hiện trường nhanh nhất. Tốc độ của bọn họ so với cảnh sát nhanh hơn rất là nhiều.

“Lão đệ Phạm Mạc, người chạy tới cũng nhanh quá!”

Phi Thạch nhìn Mạc Phàm chạy tới, liền nở một nụ cười thân thiện chào đón hắn.

“Đừng có phân tâm, con Độc nhãn ma lang tiến giai này có thể trong vòng một giây giết chết chúng ta đấy.”

Đội trưởng Từ Đại Hoang nghiêm túc nói.

“Àn, cũng may hôm nay chúng ta có thêm một người giúp đỡ nữa. Có hai Băng hệ ma pháp sư ở đây thì có thể hạn chế hành động của con Độc nhãn ma lang này trên diện rộng rồi.”

Lê Văn Kiệt nói.

Quách Thái Đường và Vũ Ngang đều là hai đệ tử thế gia xuất sắc về Băng hệ. Băng mạn của hai người bọn họ chồng lên nhau đã đem phạm vi 10m xung quanh con Độc nhãn ma lang này toàn bộ đóng băng lại. Tuy rằng con Độc nhãn ma lang không có hoàn toàn bị đông cứng, nhưng hành động của nó sẽ chậm chạp đi rất nhiều.

Những Băng Mạn này còn có hiệu quả thẩm thấu. Càng ở trong Băng mạn một thời gian dài thì cơ bắp cùng xương cốt sẽ trở nên cứng đờ. Đối phó với con Độc nhãn ma lang này chỉ biết dựa vào cơ bắp này thì Băng mạn là lựa chọn thích hợp nhất.

Nhưng mà, cũng có một vấn đề nhỏ tồn tại.

Băng hệ cùng Hỏa hệ. Hai thứ này bản thân nó tồn tại một ít xung đột. Mà toàn bộ năng lực tiêu diệt yêu ma của liên yêu tiểu đội bọn họ lại nằm ở đội trưởng Từ Đại Hoang. Một khi Từ Đại Hoang sử dụng Hỏa Tự – Bạo liệt thì Băng mạn của hai người Vũ Ngang và Quách Thái Đường sẽ bị oanh cho nát bầy....

Vì vậy, ngoài trừ biện pháp khống chế con Độc nhãn ma lang này ra, thì tạm thời còn chưa có biện pháp để giết được nó.

“Ta đã gọi thêm tiếp viện tới. Dương Tác Hà của hiệp hội Ma pháp sư đang trên đường tới đây. Trong lúc chờ hân tới, tạm thời chúng ta sẽ khống chế con Độc nhãn ma lang này thật tốt. Chúng ta không nên vọng tưởng giết chết con Độc nhãn ma lang này.”

Từ Đại Hoang hiện ra là một người rất có kinh nghiệm nói.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Truyện được update mỗi ngày tại đây.

Hỏa Tự – Bạo Liệt quả thật có thể đủ khả năng làm con Độc nhãn ma lang này bị thương. Nhưng như vậy cũng quá là mạo hiểm. Ngộ nhờ con Độc nhãn ma lang này vẫn còn sức chiến đấu, thì muốn khống chế lại nó sẽ rất là khó khăn. Mà nhất là không thể để nó chạy tới khu vực đông dân cư.

“Dương Tác Hà, có phải là vị trung cấp Thủy hệ ma pháp sư hay không?”

Ánh mắt Tiểu Khả chớp chớp, trên khuôn mặt tràn đầy sự sùng bái.

“Đúng vậy. Một khi hân tới, chúng ta có thể hoàn toàn giết chết con Độc nhãn ma lang này. Còn nếu như chúng ta để nó chạy thoát, thì nó sẽ tạo thành thương vong rất lớn đối với dân chúng.”

Từ Đại Hoang nói.

“Đúng là như vậy. Nhưng mà Băng mạn của chúng ta cũng không thể duy trì lâu được. Con Độc nhãn ma lang này có sức mạnh rất lớn. Nếu như Băng mạn của chúng ta có thể tăng lên cấp 3, thì trong tình huống này con yêu ma này đừng có mà vọng tưởng chạy thoát được.”

Quách Thái Đường nói.

“Không sao, không sao. Còn có chúng ta ở đây mà.”

Phi Phạch và Lê Văn Kiệt lên tiếng nói.

“Ta có nên xuất thủ hay không?”

Mạc Phàm thấy mọi người đã lên kế hoạch đầy đủ, liền mở miệng dò hỏi.

“Người đứng ở một bên đợi lệnh. Người chỉ có Cấp 1 Lôi Ấn nên Nó chưa chắc đã có thể tổn thương được con yêu ma kia. Nhưng hiệu quả tê liệt da thịt thì vào lúc quan trọng sẽ đưa đến nhiều tác dụng. Chỉ cần con Độc nhãn ma lang này có dấu hiệu muốn phá vỡ Băng sương... A! Hình như có gì không đúng thì phải. Tại sao hơi thở của nó lại trở nên mạnh hơn vậy?”

Sắc mặt Từ Đại Hoang liền biến đổi.

Khu vực cây đa ở quảng trường tràn ngập một cỗ không khí lạnh buốt, nhưng mà nó chỉ tập trung xung quanh con Độc nhãn ma lang kia mà thôi. Hơi thở cuồng bạo của con Độc nhãn ma lang hóa thành một cơn bão cuộn cuộn cuộn phẳng mọi thứ xung quanh quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Bảo vệ quảng trường

“Ào ào rào rào~~~~~”

Cành lá cây đa bay tứ tung khắp nơi. Lá rơi, cành gãy ngổn ngang rơi xuống.

“Vũ Ngang, nhanh, nhanh thêm một tầng Băng mạn nữa!”

Quách Thái Đường lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra liền cuống quýt nói với Vũ Ngang.

“Không được! Hơi thở của nó mạnh quá. Nó khiến ta không tài nào hô hấp được!”

Vũ Ngang nói.

Mạc Phàm hần cũng cảm nhận được hơi thở điên cuồng của con dã thú này. Nó không khác gì sóng to ngoài biển rộng vậy. Nó điên cuồng đánh tới chỗ hần. Cùng lúc đó, con Độc nhãn ma lang ngửa mặt lên trời gầm vang một tiếng khiến cho hơi thở như sóng lớn kia điên cuồng, liên tục đánh tới chỗ hần. Nó đánh âm âm vào phòng ốc ở khu phố cũ khiến cho mấy căn phòng cũng lung lay.

“Nó đang Tiến giai! Gia hỏa này bị chúng ta ép khiến cho nó bất buộc bản thân nó tiến cấp!”

“Sau khi hấp thu tài nguyên từ Địa Thánh tuyến. Vốn là nó đã có đầy đủ tài nguyên để tiến cấp rồi. Chúng ta phải ngăn chặn nó lại, nếu không để cho nó tiến cấp thành công, thì cho dù Dương Tác Hà có chạy tới cũng chưa chắc đã giết được nó đâu!!”

Sắc mặt Từ Đại Hoang vào lúc này cực kỳ khó coi.

Hần ở Thành thị lập yêu tiểu đội lâu như vậy, nhưng đây cũng là lần đầu tiên thấy hần trông thấy quá trình yêu ma tiến cấp.

Quá trình yêu ma tiến cấp cũng không có gì đáng sợ. Điều đáng sợ nhất chính là khi con yêu ma này tiến cấp thành công. Sau khi nó tiến cấp thành công thì những sơ cấp Ma pháp sư như bọn họ thật sự không thể nào ngăn chặn được nó!!

Hơn nữa một khi nó không kiêng nể mà tàn sát thì một khu vực dân chúng trong nội thành chắc chắn sẽ gặp phải cảnh hủy diệt khổng lồ!

“Không được, chúng ta sẽ không ngăn chặn được nó đâu. Nhân lúc nó còn chưa tiến cấp xong, tốt nhất chúng ta nên chạy trốn khỏi nơi này thì hơn.”

Sắc mặt Lê Văn Kiệt tái nhợt nói.

Yêu ma tiến cấp thành công thì tốc độ của nó vào lúc đấy căn bản Lê Văn Kiệt hần không thể nào đối phó được. Tất cả mọi người ở đây đều sẽ chết hết. Chưa đầy 10s thì con Độc nhãn ma lang đã tiến cấp thành công kia đã giết hết bọn họ rồi!

“Người nói cái quỷ gì vậy?? Người quay đầu nhìn lại xem sau lưng người là cái gì!!”

Từ Đại Hoang giật tím mặt nói.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Cảm ơn bạn đã ghé thăm.

Khu vực này bị hoang phế là do có công trường tồn tại. Mà trạng thái ở khu vực cây đa này thì một nửa phá bỏ, một nửa dời đi. Nhưng cách đây không xa lại chính là một quảng trường buôn bán nhộn nhịp, ở đó ánh đèn - ông sáng rực...

Ở nơi đó, có một nhà già trẻ đang còn ngồi trong phòng khách xem ti vi. Có các cô gái đang chuẩn bị lễ vật cho ngày lễ Thất tịch. Có mấy lão phu nhân nhàn nhã đi tản bộ. Có các cửa tiệm, có các cửa hàng, có chỗ ăn chơi, có quảng trường...

Những người này, tất cả bọn họ có năng lực tự vệ sao??

Có thể khẳng định một câu, chỉ cần bọn họ xoay người bỏ đi, thì khi con Độc nhãn ma lang tiến cấp thành công thì chắc chắn nó sẽ cần một lượng lớn thức ăn. Mà những người ở khu vực kia chắc chắn sẽ trở thành thức ăn của nó.

Quả thật trong tòa thành thị này cũng có nhiều tiểu đội thợ săn ma pháp sư mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Nhưng trung cấp Ma pháp sư không thể lúc nào cũng 24/24h giữ vững cảnh giác cao độ được. Cho dù bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất đến nơi này tiêu diệt con Độc nhãn ma lang này đi chăng nữa, thì cũng không thể tránh khỏi được cảnh con Độc nhãn ma lang kia tàn sát vô số người dân vô tội trong khoảng thời gian họ tới.

Đến tột cùng có bao nhiêu người mất mạng dưới móng vuốt của nó, Từ Đại Hoang hần không thể nào tính toán hết được.

“Mặc dù cái thằng hỗn đản kia khiến cho ta vô cùng chán ghét, nhưng mà hôm nay hần cũng đã làm một việc rất tốt. Hần đã phát hiện ra con Độc nhãn ma lang sắp tiến giai này một cách kịp thời, coi như là giúp chúng ta tránh khỏi một tai họa thảm sát trầm trọng. Bất quá, chúng ta cũng đừng có vì vậy mà nói những lời nhụt chí như vậy...., Nó còn chưa có tiến cấp thành công. Chúng ta chỉ cần ngăn chặn nó tiến cấp là được!”

Quách Thái Đường lạnh lẽo cười một tiếng, nói.

Từ Đại Hoang hần từ đầu cũng không có ý định chạy.

Nói thật ra, khí phách của vị đội trưởng này khiến cho Mạc Phàm hần khâm phục.

“Phi Thạch, chuẩn bị sử dụng Dịch Ba để làm chậm bước tiến của nó. Nếu như nó phá vỡ được Băng mạn thì... nhất định không được để cho nó trốn thoát.”

Từ Đại Hoang nói.

Phi Thạch gật đầu.

Phi Thạch mạnh mẽ vỗ bàn tay của mình vào vũng bùn trên mặt đất. Thoáng chốc mặt đất liền xuất hiện các gợn sóng. Nó không khác gì gợn sóng lăn tăn của hồ nước. Những gợn sóng này hiện ra một cái thay đổi vị trí. Nó khiến cho con Độc nhãn ma lang đang bị đóng băng kia rời xa khu vực dân cư đang còn hoạt động.

Nhưng mà, hiệu quả của Băng mạn cũng không còn kéo dài được lâu.

Một cỗ nhiệt lượng nóng rực bắt đầu đem những Băng sương xung quanh kia bốc hơi thành nước, thậm chí những hơi nước kia còn sôi lên nữa.

“Con này khi tiến cấp, thân thể và huyết mạch của nó cũng nóng lên!”

Thần sắc Phi Thạch bất an nói.

Lê Văn Kiệt cắn răng nói. Hắn thật sự không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nói trắng ra là, một khi con Độc nhãn ma lang này tiến cấp thành công, đám người bọn họ chắc chắn sẽ chết hết không còn một ai. Thậm chí bọn họ còn không thể nào ngăn chặn được con yêu ma này tiến vào khu vực quảng trường buôn bán phồn hoa kia.

Ở lại chính là chờ chết.

Hướng hồ, dấu hiệu con Độc nhãn ma lang này tiến cấp tương đối rõ ràng. Tại sao mọi người lại thích ở lại chờ chết??

“Nó muốn xông ra rồi!”

Lê Văn Kiệt toát mồ hôi lạnh đầm đìa nói.

Xong rồi! Bây giờ muốn chạy cũng không còn kịp nữa rồi.

Từ Đại Hoang, Tiểu Khả, Phi Thạch, Quách Thái Đường cũng không có ý định rời đi.

Mạc Phàm hấn vào giờ phút này thì nhìn chăm chú con Độc nhãn ma lang này. Hắn có thể thấy rõ ràng da thịt của con Độc nhãn ma lang kia bắt đầu trở nên trong suốt. Hắn cũng thấy mạch máu bên trong cơ thể nó một cách rõ ràng. Nhiệt độ của những mạch máu kia cực nóng. Những mạch máu kia chảy rất nhanh bên trong thân thể của con Độc nhãn ma lang này.

Xương cốt con Độc nhãn ma lang thì nổ đôm đốp một cách loạn xạ. Xương bả vai của nó sinh trường dài ra và lòi hẳn cả ra ngoài. Nó biến thành một cái xương vai hình lăng giác vô cùng sắc bén.

Mà cái xương cột sống khổng lồ kia sinh trường lên và lòi hẳn cả ra ngoài một khúc dài. Những tia máu dính ở trên xương cốt thì biến thành những gai nhọn. Dưới ánh trắng mờ ảo càng lộ ra sự tàn bạo, dữ tợn đáng sợ của nó!

“Hỏa tư – Bạo liệt!!”

Rốt cuộc Từ Đại Hoang hắn cũng không thể nhịn được. Trên tay hắn liền ngưng tụ ra một đoàn lửa không lồ mang theo vài phần tức giận phóng thẳng tới con quái vật.

“Băng ~~~~!”

Liệt Diễm ầm ầm nổ tung trước mặt con Độc nhãn ma lang. Ngọn lửa rừng rực thoáng chốc nuốt trọn con Độc nhãn ma lang kia. Ánh lửa đỏ rực chiếu sáng cả một con đường.

Sóng nhiệt thoáng chốc lan tới cây đa. Cây đa dưới ngọn lửa này thoáng chốc bị thiêu đốt thành tro bụi. Hơn nữa ngọn lửa còn lan tràn sang các phòng ốc xung quanh. Người trong mấy căn phòng kia sớm đã bỏ trốn mất dạng từ lâu rồi. Ngọn lửa sau khi thiêu cháy hai cái phòng ốc thì cũng biến nơi đó thành một đồng hoang tàn, hỗn độn.

Uy lực ngọn lửa dữ dội như vậy, có lẽ cũng đủ thương được con Độc nhãn ma lang một phần nhất định.

Thế lửa từ từ tiêu tán. Bỗng nhiên có một thân ảnh khoác ngọn lửa bước ra ngoài. Dọc đường đi nó đánh bay tất cả mọi thứ. ...

“Đội trưởng, cẩn thận!!”

Phi Thạch kêu to lên một tiếng.

Trên mặt Từ Đại Hoang tràn đầy sự hoảng sợ.

Con Độc nhãn ma lang này nhận một đòn Hỏa Tư – Bạo liệt thể mà nó vẫn bình an vô sự!!!

“Địch Ba!!”

Phi Thạch liều mạng thi triển kỹ năng.

Hắn không chế mặt đất di chuyển con Độc nhãn ma lang này về phía sau một đoạn. Ai ngờ tốc độ của con Độc nhãn ma lang này quá nhanh. Địch ba kéo hắn về phía sau một khoảng căn bản không thấm thía vào đâu so với tốc độ của nó

Ách ô ~~~~~!”

Trên người Con Độc nhãn ma lang hỏa diễm vẫn còn thiêu đốt rừng rực. Nó bỗng nhiên nhảy lên. Một lực lượng mạnh mẽ tràn ra từ lồng ngực nó. Sau khi lực lượng kia mở ra, một trảo từ trong màn đêm xẹt qua biến thành đạo ánh sáng phóng thẳng về phía đội trưởng Từ Đại Hoang.

“Thủy Ngự Thủ hộ!”

Tiểu Khả vào lúc nguy cấp cũng nhanh chóng hoàn thành Tinh quỹ của nàng. Dây lụa làm bằng nước nhanh chóng tạo thành một áo giáp rơi xuống người đội trưởng Từ Đại Hoang.

Một trảo hung mãnh quét qua, tàn nhẫn xuyên qua áo giáp bằng Thủy Ngự này.

Một mảnh huyết vụ phun vụ phun ra. Trên người đội trưởng Từ Đại Hoang liền xuất hiện một vết thương rất lớn. Hình dạng vết thương này không khác gì bị mổ bụng ra vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trung cấp – Bạo lãng

Tiểu Khả sợ ngây người.

Rõ ràng nàng đã dùng kỹ năng Thủy Ngự – Thủ hộ bảo vệ đội trưởng Từ Đại Hoang rồi Tại sao con Độc nhãn ma lang này vẫn còn rạch một đường lên trên ngực đội trưởng được??!!

“Đội.... đội trưởng!!”

Quách Thái Đường cũng ngây ngốc đứng ở đó, ấp a ấp úng nói.

Con Độc nhãn ma lang này nó không bị làm sao trước Hòa Tư – Bạo Liệt. Và Nó còn có thể một đòn xé rách kỹ năng Thủy Ngự – Thủ hộ. Nó có phải là bọn yêu ma mà mọi người thường xuyên đối phó không vậy??

“Tiểu Khả, chạy nhanh!!”

Lúc này, Phi Thạch lên tiếng nhắc nhở Tiểu Khả.

Tiểu Khả giật mình tỉnh lại, nhưng thân thể nàng lại cứng đờ không khác gì bị ngâm trong nước đá vậy. Nàng cảm nhận được sự hung ác, tàn bạo vô tận từ ánh mắt của con Độc nhãn ma lang.

Mục tiêu kế tiếp của nó chính là nàng!!!

“Lôi Ân – Cuồng Sách!”

Trong lúc mọi người đang còn hoảng sợ, thì từng đạo, từng đạo Lôi Điện màu tím giăng đầy trên đỉnh đầu Mạc Phàm.

Hắn giơ một tay lên, rồi mãnh liệt nắm lấy đạo Lôi Điện kia!!

Trong phút chốc, tất cả Lôi điện đều biến thành mũi tên Lôi Điện dài. Những mũi tên Lôi Điện này điên cuồng đánh lên người con Độc nhãn ma lang dữ tợn kia. Nó đánh cho con Độc nhãn ma lang da tróc thịt bong!

Mỗi một lần mũi tên Lôi Điện đánh xuống thân thể con Độc nhãn ma lang thì lại có thêm một đạo Lôi điện chui vào bên trong cơ thể của nó. Những đạo Lôi điện lại tiếp tục đánh lên cơ bắp, xương cốt bên trong.

Lôi Ân – Cuồng Sách này khác với Lôi Ân – Mãng Ngân. Những đạo Lôi Điện của Lôi Ân – Cuồng Sách này không khác gì những con đĩa vậy. Một khi tụi nó đánh lên mục tiêu tạo thành dấu vết Lôi Điện thì những dấu vết đó lại tiếp tục ”xẹt xẹt” không khác gì điện giật. Chính vì vậy, nó làm cho mục

tiêu bị đánh bị điện giật lâu hơn.

“Ách ô!!!!!!!”

Độc nhãn ma lang kêu lên một cách thống khổ.

Tuy nó có lớp da dày không khác gì áo giáp sắt và Lớp da này có thể giúp nó ngăn chặn được lực phá hoại cường đại của Hỏa Tur – Bạo Liệt. Cho nên những đạo Lôi Ấn này đánh lên người nó có lẽ cũng tạo thành vết thương ngoài da đối với nó mà thôi. Nhưng hiệu quả tê liệt của Lôi điện thì nó lại không có cách nào ngăn chặn được.

“Lôi Điện! Con độc nhãn ma lang chỉ biết dựa vào sức mạnh này e sợ nhất chính là Lôi hệ ma pháp!”

Giờ phút này Quách Thái Đường kinh hô lên.

“Lôi Ấn này... Lôi Ấn này là Lôi Ấn cấp 2!”

Phi Thạch thấy vậy cũng có chút ngạc nhiên.

Trong khi tất cả mọi người ở đây bó tay chịu trôi thì một người mà không ai ngờ được đó chính là thành viên mới gia nhập đội ngũ lại có thể làm được.

Mà quan trọng nhất là, tiểu tử này không biết từ lúc nào tu luyện Lôi Ấn lên tới cấp 2!!

Con Độc nhãn ma lang vào lúc này không khác gì thoát thai đổi cốt vậy. Da thịt, máu, xương cốt của nó tất cả đều biến hóa, khiến cho con Độc nhãn ma lang này gần như tiến cấp thành công. Lực chiến đấu của nó bây giờ rất là đáng sợ. Vào thời điểm này thì Lôi hệ ma pháp sư chính là sự lựa chọn hoàn hảo nhất. Bọn họ có Lôi điện khiến cho da thịt của con yêu ma nõn nã và Lôi điện có hiệu quả tê liệt cơ bắp của con yêu ma.

Ở một chỗ khác rất xa, Mạc Phàm hấn đang còn đứng thờ phi phò.

May mà Lôi Ấn cấp 2 còn có công hiệu. Nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Tiếp tục đi, Phạm Mặc, thêm nữa đi. Lôi Ấn của người khiến cho da thịt và xương cốt của nó không có cách nào phát triển thêm được. Chúng ta chỉ cần kèm chế nó tiến cấp thì chúng ta sẽ được cứu!”

Quách Thái Đường vội vội vàng vàng nói.

Mạc Phàm gật đầu.

Hắn lại bắt đầu hình thành Tinh Quỷ của mình. Ấn ký Lôi điện màu tím lại một lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu Mạc Phàm.

Mặc Dù Lôi Ấn cấp 2 còn rất là mới lạ đối với hắn, nhưng vào lúc này, tính mạng của tất cả mọi người đang nằm trên tay của hắn. Cho nên, Mạc Phàm hắn không cho phép mình mắc một sai lầm nào cả.

Mùi tên Lôi Điện lại một lần nữa điên cuồng quất lên người con Độc nhãn ma lang đang đứng trơ trọi một mình ở góc phố kia. Những đạo Lôi điện điên cuồng lần này không những có thể áp chế con Độc nhãn ma lang mà còn hạn chế sự tiến hóa của nó.

“Làm tốt lắm, Phạm Mặc!!”

“Áp chế nó đi!!!”

“Đánh nó về nguyên hình đi, đánh nó về nguyên hình đi!”

Mọi người liền kích động hẳn lên. Đối với bọn họ mà nói thì Lôi Ấn của Mạc Phàm chính là cứu tinh của tất cả bọn họ.

“Hiệu quả tê liệt của Lôi Ấn cũng không thể nào kéo dài lâu được. Da thịt và xương cốt của con Độc nhãn ma lang sẽ dần dần thích ứng được với Lôi Điện. Sau đó nó lại tiếp tục tiến hóa!”

Quách Thái Đường lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Hiệu quả khống chế của Lôi Ấn cũng không thể nào kéo dài vô tận được. Điểm này Mạc Phàm hấn cũng hiểu rõ.

Nhưng mà bất kể là thế nào đi chăng nữa, Mạc Phàm hấn cũng phải trì hoãn được một lúc. Làm được điều này thì Mạc Phàm hấn có lẽ cũng phải đem hết lực lượng trong người ra. Hắn ít nhất phải cầm cự đủ để Lê Văn Kiệt đem Từ Đại Hoang tới nơi an toàn. Về phần đội trưởng Từ Đại Hoang còn sống hay đã chết thì tính sau.

“Ách ô ~~~~~!!!!”

Một tiếng sói tru lên. Rốt cuộc con Độc nhãn ma lang cũng thích ứng được hiệu quả tê liệt của Lôi Ấn. Con quái vật tràn đầy năng lượng này lại một lần nữa thả ra hơi thở điên cuồng của một con dã thú.

“Không tốt! Nó lại muốn thoát ra rồi!”

Sắc mặt mọi người lại tiếp tục biến hóa. Bọn họ lại một lần nữa rơi vào tình trạng nguy hiểm tới tính mạng.

Mạc Phàm thấy vậy, cũng vội vàng cắn răng, cố gắng hết sức.

Trước mắt, mọi người chỉ có thể rút lui. Trong thời gian mọi người rút lui, Lôi Ân của hắn cũng phải tranh thủ một chút thời gian cho dân chúng vô tội chạy trốn. Coi như là hắn đã cứu sống được một số người.

“Nghiệt súc, còn chưa chịu chết!!”

Một âm thanh to lớn hét lên quanh quẩn trên bầu trời cây đa quảng trường.

“Ào ào rào rào ~~~~~”

Mạc Phàm ngẩng đầu lên thì kinh ngạc phát hiện trên không trung không biết từ lúc nào xuất hiện một con đại hồng thủy!!

Trên không trung mà cũng có sóng nước cuộn cuộn??

Mạc Phàm nhìn mà không tin vào hai con mắt của mình nữa. Nhưng mà con đại hồng thủy có dòng nước mênh mông cuộn cuộn chảy ầm ầm qua mái hiên cũ kỹ lại là sự thực. Dòng nước như vũ đê này đánh mạnh lên người con Độc nhãn ma lang.

“Bạo Lãng – Khu Trục!”

Kèm theo cái phép thuật dữ dội này là một âm thanh vang lên. Một con hồng thủy tuôn ra cuộn cuộn hướng tới con Độc nhãn ma lang. Chỉ trong chớp lát, nó liền nuốt trọn khu vực cây đa quảng trường này.

Tất cả cây đa đều bị vỡ tung. Các bức tường, các căn phòng cũng ầm ầm đổ nát. Mà con Độc nhãn ma lang hung tàn, độc ác kia dưới con đại hồng thủy này thì một chút giấy dựa cũng không có. Nó bị cuốn trôi từ ngã tư đường tới cuối con phố!

“Trung... Trung cấp Thủy hệ ma pháp sư!!”

Tiểu Khả thấy một màn như vậy. Khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, hưng phấn hẳn lên.

Bạo Lãng!

Đây chính là một kỹ năng của trung cấp Thủy hệ ma pháp sư. Nhìn con phố bị nước bao trùm từ đầu tới cuối, cũng là Thủy hệ ma pháp sư thể nhưng Tiểu Khả khi nhìn thấy cũng choáng váng hết cả người.

Trung cấp, bất kỳ ai cũng đều mơ ước mình tiến cấp lên trung cấp hết. Một pháp sư nho nhỏ như nàng thì không biết tới khi nào mới có thể bước lên cấp bậc đó được.

Bạo Lãng gào thét sôi trào ở trước mặt mọi người, nhưng nó lại không có đánh vào mọi người. Mọi người có thể đứng một chỗ nhìn thấy con đại hồng thủy mãnh liệt kia đem con Độc nhãn ma lang đánh cho nát bấy, và con đại hồng thủy kia cũng gần như đem khu vực này đánh nát tung!

Mạc Phàm chăm chú nhìn một màn này. Nội tâm hắn cũng mênh mông, cuộn cuộn không khác gì con đại hồng thủy kia vậy.

Trung cấp ma pháp sư, đây chính là trung cấp ma pháp sư ư? Quá mạnh mẽ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tinh Phách Ma Lang

“Xin lỗi, ta tới muộn, Từ Đại Hoang hắn thế nào rồi?”

Một nam tử trung niên mặc áo màu xanh đậm đứng ngao nghể trên một nóc nhà. Mà ở dưới chân hắn có một đạo Tinh Đồ (*) rất là kỳ huyền đang chậm rãi rút đi.

- Tinh Đồ: Vòng xoáy hình tròn có trận pháp bên trong.

Hắn chính là Dương Tác Hà, chắc là một vị pháp sư trung cấp đang ở khu vực gần đây. May mà Từ Đại Hoang và Quách Thái Đường kịp thời thông

báo ra ngoài.

Mà Dương Tác Hà thì vẫn như cũ nhìn chăm chăm về con đường có khu buôn bán chỉ cách nơi này có mấy cái nóc nhà. Từ đây hẳn có thể thấy rõ ràng những người dân kia đang còn mua đồ, đối với nguy hiểm bên này, bọn họ vẫn hồn nhiên không biết gì.

Nếu để cho con Độc nhãn ma lang này tiến cấp thành công và nó vượt qua mấy nóc nhà này rồi tiến vào khu buôn bán kia thì không biết nơi đó sẽ biến thành Địa ngục trần gian như thế nào đây!

Dương Tác Hà ở Hiệp hội ma pháp sư của Bắc Thành nhiều năm như vậy, cũng đã gặp qua rất nhiều ma pháp sư, nhưng tiểu đội liên yêu của Từ Đại Hoang thì khác. Mới vừa rồi, tuy bọn họ biết rằng con Độc nhãn ma lang này đang trong tình trạng tiến cấp mà mọi người vẫn ra sức ngăn chặn. Sự anh dũng này quả thật khiến cho người ta vô cùng khâm phục!

“Ngực bị xé rách, may mà nội tạng không sao nên vẫn còn sống. Cảm ơn trời!”

Lê Văn Kiệt cẩn thận giúp đội trưởng Từ Đại Hoang bịt lại vết thương ở lồng ngực.

Nói thật ra thì Lê Văn Kiệt hẳn thật sự không thể nào hiểu nổi vị đội trưởng này nghĩ gì trong đầu nữa. Chẳng lẽ tính mạng của Ma pháp sư bọn họ không quý bằng mấy người dân sao?

“Ta đã gọi điện cho một vị chữa trị hệ ma pháp sư tới nơi này rồi. Các người nghĩ biện pháp giúp Từ Đại Hoang cầm máu. Ta đi giết con súc sinh này!”

Dương Tác Hà nói.

Nói xong, thân thể Dương Tác Hà liền trở nên phiêu thiêu (**). Mạc Phàm chỉ nhìn thấy ở chỗ hắn vừa đứng có để lại một đạo Tinh quỷ màu xanh rồi sau đó hắn biến mất luôn. Hắn dùng một tốc độ cực nhanh đến gần con Độc nhãn ma lang đang ở rất xa kia.

** Phiêu thiêu: nhẹ nhàng và nhanh như điện.

Theo bản năng Mạc Phàm hắn liền đi theo vị Trung cấp ma pháp sư này. Cuối cùng tới cuối con đường hắn phát hiện có vô số đồ vật lộn xộn đang đè lên con Độc nhãn ma lang.

Trung cấp ma pháp sư chính là trung cấp ma pháp sư a! Uy lực kia nếu như so sánh với Sơ cấp ma pháp sư bọn họ thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Trong khi mọi người bó tay không làm gì được con Độc nhãn ma lang thì dưới chiêu Bạo Lãng dữ dội kia, con Độc nhãn ma lang bị đánh cho đến nổi dờ sống dờ chết.

Thử nghĩ mà xem, Cái kỹ năng mạnh bạo kia đánh lên người nó, thì chắc chắn xương cốt của nó phải gãy ít nhất là chục cái. Sau đó, nó rơi vào trạng thái choáng váng, tiếp theo nó lại bị chìm trong nước khiến cho không hít thở được. Cho dù là một sinh vật khổng lồ đi chăng nữa thì cũng sẽ biến thành một đồng bùn nhão mà thôi.

Tất nhiên Dương Tác Hà cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đối với con Độc nhãn ma lang xem tí nữa tạo thành nguy cơ khổng lồ này. Hắn lợi dụng Phong quỷ, rồi dùng chân trước mặt con Độc nhãn ma lang.

“Phong Bàn!”

Ma pháp Chi Âm (*) lại xuất hiện, Dương Tác Hà đang từ một vị Thủy hệ ma pháp sư trong nháy mắt biến thành một vị Phong hệ ma pháp sư nắm trong tay Cuồng Phong lực.

* Ma pháp Chi Âm: Âm thanh triệu hồi ma pháp.

Trước tiên trong không khí liền xuất hiện một trận cuồng phong dữ dội làm người ta không tài nào thở được.

Đột nhiên, không khí xung quanh như bị thứ gì đó rút đi hết vậy. Nó điên cuồng chảy lên trên.

Cách đó không xa, Mạc Phàm hắn vừa chạy tới nơi này. Vừa hay nhìn thấy vị nam tử trung niên mặc áo màu lam kia đang còn mảnh liệt nâng lên. Dưới chân và trên đỉnh đầu hắn được bao phủ bởi ánh sáng Tinh Đồ chói lọi khiến cho khi nhìn vào hắn thấy hắn rất là huyền lệ, mỹ miều động lòng người.

“Huýt Huýt Huýt Huýt Huýt Huýt!!!!!!!!!!”

Phong Quỷ này nó không phải là một con gió hiền lành, và nó cũng không có tạo thành một thông đạo để làm cho người ta di chuyển nhanh hơn. Vào giờ phút này, Mạc Phàm hắn có thể cảm nhận rõ ràng được dòng khí lưu trước mặt đang xoay tròn. Nó xoay tròn với tốc độ cao.

Rất nhanh, một đạo Long quyền đục ngẫu bất thành linh xuất hiện ở trước mặt hắn làm cho hắn giật mình.

Phong Bàn Long cuốn con Độc nhãn ma lang không còn độc đây kia lên không trung. Con độc nhãn ma lang cứ như vậy xoay tròn, xoay tròn tốc độ cao trong không trung, cho tới khi nó lên cao hơn 20 thước thì bị ném ra và rơi từ trên trời rơi xuống.

Phong Bàn Long khiến cho nội tâm Mạc Phàm hắn rung động. Nó lấy tốc độ cực nhanh tiêu tan rồi biến mất.

Mà con độc nhãn ma lang thì không khác gì con thỏ con nặng nề từ trên không trung rơi xuống!!

“Phanh!!!!!!!!!!”

Mặt đất liền bị lõm thành một cái hố sâu, sau đó âm thanh rạn nứt xuất hiện.

Độc nhãn ma lang rơi xuống tan xương nát thịt, huyết nhục văng tung tóe.

Mà cái người đàn ông thông dong kia thì cũng không có làm ra cái động tác gì gọi là điều vô dương oai chẳng hạn như gầm thét lên. ... Con độc nhãn ma lang cứ như vậy biến thành một cái thi thể vô cùng thô thảm trước uy lực của trung cấp ma pháp sư.

“Nó đã chết??”

Mạc Phàm có chút không tin liền hỏi lại.

“Đã chết rồi.”

Dương Tác Hà thấy Mạc Phàm cũng ở đây, liền mỉm cười rồi trả lời câu hỏi của hắn.

“Ta....ta có thể qua đó xem một chút được không?”

Mạc Phàm hỏi.

“Có thể. A! Nếu ta đoán không nhầm, thì người chính là người vừa thả ra Lôi Ân khi nãy đúng không?”

“Đúng vậy, chính là ta.”

“Tiểu tử, làm tốt lắm. Hiệp hội ma pháp sư chúng ta, Liên minh thợ săn và Chính phủ sẽ phong tặng, khen thưởng cho các người.”

Dương Tác Hà vỗ vỗ bả vai Mạc Phàm.

Mạc Phàm đến gần cái xác con Độc nhãn ma lang kia. Hắn nhìn qua thì thấy mặt của nó đã biến dạng hoàn toàn. Sau đó, hắn từ từ đem tiểu cá Chạch trụy từ trên cổ áo của mình đưa ra ngoài.

Tiểu cá chạch trụy vào lúc này lại có phản ứng cực kỳ mãnh liệt đối với cái xác này. Nó phát ra âm thanh giống như là đang kêu gọi cái gì đó.....

Một luồng Lang hồn, chậm rãi từ miệng con Độc nhãn ma lang bay ra.

Cái Lang hồn này Mạc Phàm hắn có thể nhìn thấy. Nhìn nó không khác gì một con đom đóm nho nhỏ bị hoảng sợ chui ra từ trong bụi cỏ bay ra. Nó bay hỗn loạn, loạn xạ không có phương hướng nào.

Tiểu cá chạch trụy liền phát ra một tia sáng. Mà cái Lang hồn kia giống như tìm được phương hướng để đi, liền lập tức bay về chỗ tiểu cá chạch trụy. ...

Tiểu cá chạch trụy hấp thu Lang hồn vào trong người nó. Sau đó nó phát ra một tiếng “Đinh” giống như vừa ăn cơm no xong rồi “Khà” ra một tiếng sáng khoái vậy.

“Lần này có vẻ tốt hơn thì phải ... giống như cái thứ này không phải là tàn phách vậy.”

Đột nhiên Mạc Phàm hắn ý thức được chuyện gì đang xảy ra sau khi tiểu cá chạch trụy hấp thu Lang hồn.

Lúc trước Tiểu cá chạch trụy hấp thu tàn phách căn bản rất là yếu ớt đến nỗi không thấy con đom đóm kia bay vào người nó như thế nào cả. Hơn nữa tia sáng còn rất đục. Có lẽ tiểu cá chạch trụy nó rất là miễn cưỡng hấp thu con đom đóm kia, giống như kiểu nó hấp thu có còn hơn không vậy.

Nhưng vào lúc này, tiểu cá chạch trụy lại tỏa ra khát vọng hấp thu, sau khi hấp thụ Lang hồn kia còn trở nên vui vẻ...

Chẳng lẽ, lần này là tinh phách???

Lúc trước, hắn có nghe Quách Thái Đường nói rằng, con Độc nhãn ma lang này hấp thu trộm năng lượng từ Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành nên nó mới không lộ tới như vậy. Nó núp ở trong thành rồi lén lút lên cấp. Hay nói cách khác con yêu ma này chính là nhận được chỗ tốt từ Địa Thánh Tuyền cho nên nó mới trở nên cường đại đến như vậy. Thậm chí chỗ tốt kia còn giúp cho nó có thể tiến cấp lên tầng cao hơn.

Cho nên con yêu ma này sau khi từ vong thì xác xuất xuất hiện Tinh Phách là tương đối cao!

Mà những cái tinh phách này thì chỉ có Vong linh hệ ma pháp sư tài năng mới có thể lấy được. Cho dù là vị trung cấp ma pháp sư Dương Tác Hà kia mà không có mang theo dụng cụ thu thập tinh phách đặc thù thì ... hắn cũng không thể nào thấy được Tinh phách giống như con đom đóm vô cùng tinh khiết kia được!

Mà Tinh Phách của những sinh vật đã chết thì chỉ tồn tại trong nhân gian chưa tới 3 phút rồi sẽ tự động tiêu tán. Dương Tác Hà hiển nhiên không có thu

thập hồn phách cho nên đối với thi thể này hán cũng không có hứng thú gì.

Có lẽ vị Trung cấp ma pháp sư này sẽ không bao giờ nghĩ tới thằng tiểu tử này lại mang một dụng cụ có thể thu thập được hồn phách bên người. Vào lúc hán xoay người đi bàn giao công việc còn lại cho những người khác xử lý hiện trường thì cái Tinh Phách trị giá 500 vạn cứ như vậy bị Mạc Phàm hán thu cả xác và hồn vào trong người!

Một cái thi thể của một con sắp tiến cấp Độc nhãn ma lang tuy là rất đáng giá, nhưng nó vẫn không bằng được cái Tinh Phách có tỷ lệ xuất hiện tương đối nhỏ này!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Linh cấp Tinh trần ma khí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Linh cấp tinh trần ma khí – tiểu cá chạch trụ

Không lâu sau, quân đội ma pháp sư cũng xuất hiện ở khu vực cây đa quảng trường này.

Trong đó có một vị Trị liệu ma pháp sư nhanh chóng chữa khỏi hoàn toàn vết thương trên lồng ngực kia cho Từ Đại Hoang. May mắn cho Từ Đại Hoang là một vị ma pháp sư cho nên thân thể hán được Tinh trần tắm bổ làm cho thể chất thay đổi rồi chứ nếu như người bình thường thì có lẽ hán đã chết từ lâu rồi.

Thấy trên lồng ngực Từ Đại Hoang có một vết thương lớn như vậy, điều này làm cho Mạc Phàm hán càng thêm ý thức được tầm quan trọng của kỹ năng phòng ngự. Cũng may hán có Liêm Cốt Thuần nếu không thì hán cũng xong đời rồi.

“Đương tiên sinh, ta cảm thấy chúng ta nên kéo chuông cảnh giới thì hơn. Gần đây tần suất yêu ma xuất hiện trong thành thị ngày một nhiều hơn. Điều này có chút khác thường.”

Quách Thái Đường nói với vị trung cấp ma pháp sư Dương Tác Hà kia.

“Hiệp hội ma pháp sư của chúng ta cùng với Liên minh thợ săn cũng bàn về chuyện này. Còn về chính phủ cũng giống như trước đây, bọn họ cũng suy nghĩ về vấn đề này. Chẳng qua là cách đây không lâu chúng ta cũng có kéo chuông cảnh giới rồi. Mà thời gian trôi qua cũng chưa lâu lắm cho nên nếu như mà kéo chuông thêm lần nữa, điều này sẽ khiến cho dân chúng lâm vào hoảng sợ.” Dương Tác Hà nói.

“Con Độc nhãn ma lang này không nên xuất hiện trong thành thị. Ta cảm giác... cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra.”

Quách Thái Đường nói.

“Yên tâm, chúng ta đã dò xét qua. Và cũng cho tăng thêm nhân thủ để bảo vệ bình yên cho thành thị. Còn về một số chuyện xảy ra ngoài ý muốn, chúng ta thật sự không thể chú ý tới nó được. Những việc này thì cần các tiểu đội thợ săn ở khắp nơi giống như các người để ý tới.” Dương Tác Hà nói.

“Tất nhiên chúng ta sẽ dốc hết nhân lực rồi. Chẳng qua là đội trưởng bị trọng thương, cho nên hành động của chúng ta...” Quách Thái Đường nói.

“Ta sẽ cử một vị Hóa hệ ma pháp sư tới nhậm chức tạm thời. Khi đội trưởng của các người bình phục thì sẽ để cho hán dẫn dắt đội của các người. Mà tiểu đội của các người khi nào lại có thêm một thành viên mới vậy? Lại còn là Lôi hệ ma pháp sư nữa chứ?”

Dương Tác Hà mỉm cười nhìn Mạc Phàm.

“Chúng ta tuyển mộ.”

“Các ngươi tuyển mộ??”

Dương Tác Hà nghe vậy cũng ngây người ra, bất đắc dĩ nói, “Lần đầu tiên ta nghe thấy Lôi hệ pháp sư còn đi tham gia tuyển mộ người đấy.”

Tất cả mọi người đều cười và nhìn về phía Mạc Phàm.

Thật ra thì biểu hiện của Mạc Phàm khiến cho mọi người rất là kinh ngạc. Vào lúc mọi người bị con Độc nhãn ma lang sắp tiến cấp chuẩn bị giết chết thì cái Lôi Ấn cấp 2 kia quả thật là cộng thêm cứu mạng. Tiểu đội thợ săn bọn họ thật sự rất may mắn khi có một vị Lôi hệ ma pháp sư nguyện ý tham gia vào tiểu đội bọn họ. Chính vì có vị Lôi hệ ma pháp sư này đi theo mà bọn họ mới có thể may mắn nhất được một mạng trở về. Phải biết rằng Lôi hệ ma pháp sư nắm trong tay Lôi Ấn cấp 2 thì hơn phân nửa đã bị các đại thế gia chiếm giữ. Ngay đến cả Liên minh thợ săn, hiệp hội ma pháp, chính phủ. Tất cả các bên đều nguyện ý cho Lôi hệ ma pháp sư có một địa vị bên trong tổ chức của họ.

Vũ Ngang đứng ở chỗ kia. Mắt thấy mọi người đều nhìn về vị Lôi pháp sư trẻ tuổi kia khiến cho khóe miệng hắn không khỏi co rút lại.

Dù cho hắn có là Băng hệ ma pháp sư của đại thế gia, có nổi bật vượt trội hơn so với đám bạn cùng lứa tuổi thì hào quang của hắn mà so sánh với hào quang của Lôi hệ ma pháp sư kia thì vẫn âm thầm thất sắc đi nhiều!

“Thái Đường, nếu như không muốn Phạm Mặc hắn chuyển sang đội ngũ khác. Nếu như muốn buộc chặt hắn lại thì ngươi nên lấy thân báo đáp cho hắn đi. Dù sao thì hắn cũng là người đã cứu người một mạng. Mà ngươi thì còn chưa có báo đáp cho hắn đâu đấy.” Phi Thạch ác ý nói.

“Cút!”

Trên mặt Quách Thái Đường liền hiện lên một mảnh ửng hồng, nhưng nàng cũng làm bộ mặt hung thần ác sát nói.

Ở một bên sắc mặt Vũ Ngang càng thêm đen lại.

.....

Phong ba về con Độc nhãn ma lang cuối cùng cũng lắng lại.

Mạc Phàm hắn đổi bộ trang phục hóa trang, rồi quay trở về ký túc xá trường học. Mạc Phàm hắn đang tính leo tường vào thì thấy có một bóng người yêu kiều đứng ở trước cửa.

“Chu Mẫn?”

Mạc Phàm có chút kinh ngạc nói. Cô nương này tại sao không quay về nhà mà ngủ, giờ này vẫn còn đứng đây làm cái gì vậy.

“Mạc Phàm, may quá... Ta còn tưởng người đã.....”

Chu Mẫn thấy Mạc Phàm vẫn bình yên vô sự, liền rung rung nước mắt.

Dù sao thì Chu Mẫn cũng là một cô gái xinh đẹp. Lần rèn luyện trước, khi thấy Mạc Phàm hắn xả thân cứu mọi người, thì nàng cũng đã có một chút cảm động rồi. Nhưng cô gái có chút kiêu ngạo này lại không biết biểu đạt sự cảm ơn của mình đối với Mạc Phàm như thế nào cả. Cho nên lần này, do chuyện của bà nội của nàng mà khiến cho Mạc Phàm thiếu chút nữa bỏ mạng. Thế nhưng mà, Mạc Phàm lại có thể một lần nữa đem bà nội và nàng cứu thoát. Phần ân tình này khiến cho nàng không biết báo đáp làm sao.

Mạc Phàm thấy Chu Mẫn khóc sụt sùi, làm cho hắn cũng lúng túng không biết làm sao.

“Tóm lại, cảm ơn người đã cứu bà nội của ta. Ba mẹ ta bận nhiều việc nên từ nhỏ ta đã sống chung với bà nội....” Chu Mẫn tiếp tục nói.

Sau một lúc lâu khuyên giải, cuối cùng Mạc Phàm cũng đem được Chu Mẫn trở về khu ký túc xá nữ.

Đêm đã khuya, một nam sinh đem một nữ sinh đuổi về ký túc xá. Mà nữ sinh đó còn khóc lóc sụt sùi. Hình ảnh này khiến cho mấy đứa ăn no không có việc gì làm suy nghĩ, liên tưởng tình tiết câu chuyện.

Trở về ký túc xá của mình, tiếng kêu “bíp bíp bíp” của cửa phòng khiến cho hắn cảm thấy khó chịu. Thật là nhàm chán, lão tử chính là người đi cứu vớt thế giới thế mà vẫn còn phải đi làm những chuyện như vậy!!

Sau khi đợi mọi người ngủ say, Mạc Phàm liền chạy lên bể nước trên sân thượng.

Nơi này chính là Thánh địa tu luyện của Mạc Phàm. Ở đây hắn sẽ không bị ai quấy rầy.

“Sau khi tiểu cá chạch trụ ăn tinh phách. Tại sao đến bây giờ một chút phản ứng cũng không có vậy. Nó giống như lâm vào trạng thái ngủ say vậy?”

Mạc Phàm ngồi trên bể nước, lầm bầm nói.

Vừa mới dứt lời thì tiểu cá chạch trụy đột nhiên tỉnh lại. Nó nhẹ nhàng chiếu sáng ngời một khu vực có diện tích bằng một ngón tay.

Ánh sáng này nhìn qua sền sệt. Cảm giác giống như con sâu nhả tơ vậy. Đoàn ánh sáng này bao bọc cái hoa tai này lại.

Hóa kén trọng sinh??

Thấy tiểu cá chạch trụy biến hóa như vậy, trong đầu hắn không khỏi nghĩ tới từ này.

Thực tế thì đúng là tiểu cá chạch trụy có phát sinh ra tia sáng và làm cho bề mặt nó biến hóa. Bề mặt bên ngoài nhìn cũ kỹ bắt đầu xuất hiện vết rách. Nó giống như lột xác vậy. Sau khi lột xác, nó không còn loang lổ, cũ rích nữa. Mà nó bây giờ nhìn sáng bóng không khác gì một viên Ngọc Thạch vậy.

Hắn có thể thấy tiểu cá chạch trụy biến hóa như thế nào. Sau khi nó lột xác thành công thì ở chỗ lồng ngực của hắn không ngừng truyền tới năng lượng vô cùng dễ chịu.

Lúc Tiểu cá chạch trụy còn là Phàm cấp ma khí. Khi nó phát ra tầm bắn cho cơ thể hắn thì hắn không khác gì ngâm trong dòng nước nóng vậy. Cả thân thể hắn theo dòng nhiệt lượng dễ chịu kia mà không ngừng giãn nở ra. Cái loại cảm giác buông lỏng thân thể và thoải mái tinh thần này hắn cảm nhận được rất là rõ ràng.

Mà sau khi tiểu cá chạch trụy biến hóa, Thì Mạc Phàm hắn còn cảm giác có một lớp gì đó sền sệt bao quanh thân thể hắn. Cái thứ này thật sự không thể diễn tả bằng lời được, nó mềm mại giống như tơ tằm vậy....

Mà cái thứ tơ tằm này cũng không có trói buộc cơ thể hắn. Nó giống như dán chặt trên cơ thể hắn vậy. Nó khiến cho Mạc Phàm sau khi trải qua một trận đại chiến cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng, thư giãn đi nhiều. Giống như đứa con nít nằm ở giữa giường sưởi ấm vậy. Nó thật là thư giãn, thoải mái.

Mạc Phàm thấy vậy liền mừng rỡ.

Mặc dù hắn chưa từng tiếp xúc qua Linh cấp Tinh Trần ma khí, nhưng hắn có thể cảm nhận được từ hiệu quả của sự tầm bắn này thì hắn có thể khẳng định đây chắc chắn là hiệu quả của Linh cấp tinh trần ma khí, thậm chí ngoài trừ việc nhanh chóng tiêu trừ cảm giác mệt mỏi ra, thì Mạc Phàm hắn còn cảm giác được tiểu cá chạch trụy này tầm bắn cho hắn không khác gì hắn đang minh tu vậy.

“ Có thể không cần minh tu mà vẫn có thể gia tăng tu vi?”

Mạc Phàm thấy vậy liền choáng váng!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cuộc sống ”Trâu bò” bây giờ mới bắt đầu!

Thời gian Mạc Phàm hắn Minh tu so với người khác thì dài hơn rất nhiều. Hắn còn được Tinh trần ma khí tầm bắn, cho nên một ngày hắn tu luyện 12 tiếng đồng hồ đều không có vấn đề gì hết. Nhưng mà, thời gian của con người cũng có hạn, một ngày cũng chỉ có 24 tiếng mà thôi. Cho nên, nếu như Tinh trần ma khí cao cấp hơn chỉ giúp cho hắn kéo dài thời gian tu luyện hơn, thì ý nghĩa của nó cũng không phải là lớn lắm. Mạc Phàm hắn cũng không thể một ngày 24h, lúc nào cũng trong trạng thái Minh Tu được.

Sau khi trải qua chiến đấu thực tế, Mạc Phàm hiểu được rằng Ma pháp sư nếu như chỉ dựa vào Minh tu để tăng lên thực lực thì việc này rất là lâu. Ngược lại chân chính trải qua chiến đấu, dưới tình huống gặp phải cường địch tính mạng bị đe dọa, thì khát vọng trở nên mạnh mẽ sẽ khiến cho trình độ tăng lên. Trình độ tăng lên vào lúc này có thể thúc đẩy Tinh trần tăng lên rất nhanh.

Cho nên, Mạc Phàm hắn vẫn luôn duy trì thời gian tu luyện ở bên ngoài. Hay nói cách khác Mạc Phàm hắn vẫn luôn chiến đấu với yêu ma cùng với Thành thị liệt yêu tiêu đội.

Giả sử như Tinh trần ma khí cao cấp chỉ giúp tăng ma pháp lên khi hắn tu luyện. Thì chuyện này đối với hắn – một người có thời gian tu luyện nhiều hơn người khác – mà nói thì nó sẽ giúp cho hắn có thời gian tu luyện nhiều hơn người khác mười mấy giờ. Hiệu suất như vậy cũng không cao cho lắm.

Ngoài ra Mạc Phàm hắn đoán chừng cái Linh cấp Tinh trần ma khí không chỉ giúp cho Mạc Phàm hắn Minh tu không bị gián đoạn khi ở bên ngoài chiến đấu, mà còn có thể tầm bắn Tinh Trần thêm 1 phần nhất định nữa.

Vào những lúc hắn không Minh Tu, Tinh trần cũng sẽ được tầm bắn mà chậm chạp tăng trưởng.

Khi hắn Minh tu thì Tinh trần sẽ tăng trưởng với hiệu suất cao hơn bình thường.

Thời gian Mạc Phàm hắn Minh tu thì rất là dài mà với cái hiệu suất Minh tu như vậy Mạc Phàm hắn không khác gì đang ngồi trên hỏa tiễn phóng đi vậy!

“Quá đĩnh. Nói như vậy, trước khi tốt nghiệp, ngoài việc mình có thể đem kỹ năng Hỏa hệ tăng lên tới cấp 3 ra thì kỹ năng Lôi hệ của mình cũng có thể tăng lên cấp 3 không biết chừng. Nếu như mình cố gắng hơn, thì có lẽ mình còn có thể lên tới trung cấp Ma pháp sư kia cũng nên!”

Khi những hạt sao đạt tới cấp 3. Điều đó đồng nghĩa với việc thời điểm Tinh Trần tiến cấp lên Tinh Vân không còn xa nữa!

Mạc Phàm hẳn cũng đã tìm đọc không ít tài liệu nói về Trung cấp Ma pháp sư rồi.

Lần đầu tiên khi ma pháp sư thức tỉnh hình thành ra thể giới tinh thần thì cái thể giới tinh thần đó được gọi là Tinh Trần. Mà khi Tinh Trần của Ma pháp sư hóa Thành một phiến Tinh Vân huyền lệ lộng lẫy thì đó chính là lúc ma pháp sư đó tiến cấp vào Trung cấp ma pháp sư!

Tinh Vân so với Tinh Trần càng thêm không lồ. Nếu Tinh Trần là những hạt sao nhỏ phát ra ánh sáng be bé trong cái vũ trụ tinh thần mênh mông kia thì Tinh Vân chính là một mảng lớn hạt sao ở chung một chỗ. Ma năng ở bên trong Tinh Vân ẩn chứa nhiều hơn. Và hạt sao trong Tinh Vân thì cũng nhiều hơn so với Tinh Trần. Tất nhiên, Ma pháp sư có thể đem phiến Tinh Vân kia tạo thành một cái Tinh Chi đồ án. Cái Tinh Chi đồ án này giúp cho Trung cấp ma pháp sư có thể đem cái năng lượng khổng lồ kia phóng thích được ra ngoài!

Những hạt sao bên trong Tinh Trần liên kết tạo thành Tinh Quỷ chính là Sơ giai Ma pháp sư!!

Những hạt sao bên trong Tinh Vân liên kết tạo thành Tinh Đồ, đó chính là Trung cấp Ma pháp sư!

Mạc Phàm hẳn cũng không có quên cảnh tượng huyền ảo, mỹ lệ được tạo ra từ cái Tinh Đồ ở dưới chân kia của vị trung cấp ma pháp sư Dương Tác Hà kia sau khi hắn phóng thích kỹ năng. Đó là Tinh Quỷ nhưng ánh sáng phát ra lại khác biệt nhau rất xa. Ánh sáng Tinh Đồ nhìn càng thêm huyền lệ, kỳ bí hơn. Bên trong nó ẩn chứa lực lượng khiến cho tất cả Sơ giai ma pháp sư khi nhìn thấy cũng phải rung động!

Kỹ năng trung cấp của Thủy hệ Ma pháp sư – Bạo Lăng có thể trút đầy nước ngập một con đường. Ngoài ra, còn có kỹ năng trung cấp Phong hệ Ma pháp sư – Phong Bàn có thể nâng một con quái vật nặng như một chiếc xe tăng lên không trung hơn 10 thước. Độ Đẹp trai vào lúc đó thì không cần phải bàn rồi. Nhưng uy lực của nó cũng không phải dạng vừa, nó rất là khủng khiếp. Kỹ năng Sơ giai căn bản không cùng đẳng cấp với nó!

Kỹ năng Trung cấp Phong Hệ và Kỹ năng trung cấp Thủy hệ chỉ là hai loại bình thường mà đã trâu bò như vậy. Nếu như hắn có thể nắm giữ kỹ năng trung cấp Lôi Hệ và kỹ năng trung cấp Hỏa hệ thì hẳn còn sợ gia tộc Mục Thị nữa hay sao??

Phải chăm chỉ tu luyện!!! Phải chăm chỉ tu luyện!!!!

Mạc Phàm ta sẽ Trâu bò!! Cố lên!! Yeah!! Nhân sinh tươi đẹp bây giờ mới bắt đầu!!

.....

Ở Phương Bắc, Đông Phong mọi chuyện vẫn diễn ra một cách bình thường. Mùa đông ở đây đi đến đâu cũng đều là cây cối, cành lá khẳng khiu, trơ trọi không còn một cái lá nào.

Ở Phương Na lại không giống như vậy. Cây cối ở đây lúc nào cũng đón gió. Mặc kệ cho con gió kia có thổi thế nào đi chăng nữa, thì cây cối vẫn cứ xanh mượt. Cây cối rơi rụng một vài cái lá là để cho Mùa có chút mặt mũi. Một năm có 365 ngày, nó vẫn nguyên một màu xanh. Đó là chuyện bình thường như cơm bữa.

Mạc Phàm hẳn ở Bắc Thành đang vào lúc mùa Tiên Minh. Mùa Tiên Minh này cũng chỉ có một ngày. Ngày hôm sau là sang mùa khác rồi. Mùa Tiên Minh báo hiệu cho mùa giông bão chuẩn bị tới.

Một mùa Bão nữa lại tới. Mạc Phàm hẳn đang cùng các bạn uốn éo trong khu Ký túc xá. Khu Ký túc xá vào lúc này hoàn toàn yên tĩnh. Bên trong nó không khí vẫn còn ẩm ướt, lạnh buốt, và còn có thoang thoang cái mùi ẩm mốc ở đâu đó phát ra nữa. Đây là thời gian mọi người chạy nước rút để chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp trung học sắp tới.

Ai cũng hiểu rõ tầm quan trọng của việc tốt nghiệp trung học Ma pháp sư là như thế nào. Khi họ tốt nghiệp xong thì họ bước vào trong xã hội cũng có thể kiếm ăn được rồi. Bọn họ cũng không cầu có được địa vị cao sang. Vì muốn được những địa vị đó họ phải đạt tới tu vi cấp cao ở trong ma pháp sư. Mà những việc này chỉ dành cho những người nó năng lực vượt trội, xuất sắc nhất mà thôi. Họ sẽ trở thành một vị Ma pháp sư được mọi người kính trọng. Nếu như thi đậu đại học thì việc trở thành Trung cấp Ma pháp sư càng có hi vọng lớn hơn nữa.

Trung cấp ma pháp sư chính là điều mà tất cả ma pháp sư đều mong muốn. Đây chính là một lần thoát thai hoá cốt của bọn họ. Cho nên vì điều này mà tất cả học sinh đều điên cuồng nỗ lực.

“Mạc Phàm ca ca, ta thức tỉnh chính là Trị liệu hệ. Nếu như sau này ca ca có bị thương thì... ta có thể dùng ma pháp này chữa trị được cho người rồi!”

Một dòng tin nhắn lặng lẽ bay tới, phía sau nó lại còn kèm theo một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nữa.

Mạc Phàm liền sững sờ.

Giây? Tình huống gì thế này?

“Trị liệu hệ?? Tại sao người lại thức tỉnh Trị liệu hệ. Mọi người ai cũng thức tỉnh ra Nguyên tố hệ?? Vì sao người thức tỉnh Sơ cấp ma pháp sư lại ra

Bạch ma pháp??”

Mạc Phàm liền vội vàng nhấn lại một tin hời hắm.

“Hầu hết khi mọi người thức tỉnh lần đầu tiên đều là Nguyên tốt hệ. Nhưng cũng có một vài trường hợp đặc biệt xảy ra. Mặt khác ta nghe nói có thể thông qua một vài đồ vật đặc thù để dẫn dắt việc thức tỉnh theo mong muốn của mình. Khi đó xác suất để thành công là rất cao.”

Diệp Tâm Hạ trả lời

“Dẫn dắt thức tỉnh?? Nếu như khi anh tiến vào Trung cấp muốn thức tỉnh ra Âm hệ thì ... có phải hay không cũng có thể thông qua dẫn dắt để đạt được??”

Mạc Phàm vui mừng trong lòng, cảm giác như vừa chiếm được một khung trời mới vậy.

“Có thể, nhưng điều kiện trước tiên chính là anh có thể thu thập được các đồ vật để dẫn dắt cái đã.”

“Tâm Hạ, yêu em quá đi mất. Em đã giúp anh giải quyết một vấn đề khó khăn lớn rồi đó.”

Thoáng cái, Mạc Phàm liền vui vẻ hẳn lên.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn luôn nghĩ rằng thức tỉnh là random hệ. Người ra được hệ gì thì người sẽ mang hệ đó. Không ngờ trên thế giới này vẫn còn tồn tại cái gọi là dẫn dắt thức tỉnh nữa. Vì vậy khi hắn đạt tới trung cấp, có cơ hội thức tỉnh lần 2 thì hắn có thể ném thử cảm giác dẫn dắt thức tỉnh và hắn có thể đạt được Âm hệ!!

Con đường ma pháp trong đoạn thời gian này không ngừng rộng mở đối với Mạc Phàm hắn. Mỗi một lần rộng mở đều khiến cho Mạc Phàm hắn cảm thấy được cảnh sắc tươi đẹp của ngày mai tươi sáng. Điều này tiếp thêm động lực và nhiệt huyết tu luyện cho hắn.

Hạt sao Lôi hệ và Hạt sao Hỏa hệ cũng tiến triển rất là thuận lợi. Tốc độ tăng trưởng so với trong tưởng tượng của hắn còn nhanh hơn gấp mấy lần. Nhất là hắn vừa Minh tu vừa cùng liên yêu tiểu đội chiến đấu, cho nên tốc độ của hắn so với đám bạn cùng lứa cách rất là xa rồi.

Nhưng mà, tuy hắn vượt trội hơn hẳn so với các bạn học nhưng hắn cũng sẽ không có thể hiện ra ngoài. Đợi tới ngày tốt nghiệp trung học ma pháp, khi đó hắn thể hiện ra thì các bạn học của hắn chắc chắn sẽ kinh hãi tới nỗi cảm rơi xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Địa Thánh Tuyên

Thời gian trôi qua mau, Mạc Phàm hắn đã đem tuổi thanh xuân của mình cống hiến không biết mệt mỏi cho việc tu luyện và săn yêu.

Chỉ chớp mắt một cái, Mạc Phàm hắn ở liên yêu tiểu đội đã hoàn thành hơn 15 cái nhiệm vụ rồi. Bây giờ hắn ở trong Liên minh thợ săn cũng là một vị Ma pháp sư thuộc vào hạng “Gà pro” có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Mà ở bên trường học, kỳ thi tốt nghiệp trung học sắp sửa tới gần. Đây chính là thứ khiến cho tất cả học sinh có thể cá chép vượt Vũ Môn.

“Mạc Phàm, Cuộc sống tiêu dao tự tại của ngươi cũng sắp kết thúc rồi.”

Triệu Khôn Tam nói với Mạc Phàm với một thái độ hả hê.

Sắp tới kỳ thi tốt nghiệp, cũng có nghĩa đây chính là thời điểm đông đảo các vị lãnh đạo chứng kiến trận quyết đấu ma pháp giữa Mạc Phàm hắn và Vũ Ngang.

Nói cách khác, nếu như Mạc Phàm hắn ở trận quyết đấu này xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn, thì nó có thể sẽ ảnh hưởng tới kết quả thi tốt nghiệp trung học của hắn.

“Phàm ca, ta nghe mấy bạn hàng xóm có nói rằng Mục Trác Văn hắn đang còn chuẩn bị lễ trưởng thành cho Vũ Ngang đấy. Ở Bắc Thành chúng ta, lễ trưởng thành rất được quan tâm. Giống như ở trong Mục thị thế gia, lễ trưởng thành của đệ tử quan trọng sẽ được tổ chức rất là long trọng.”

Trương Tiểu Hào nói.

“Ta cũng có nghe qua về cái buổi lễ này. Có thể nói bọn họ mở tiệc chiêu đãi khách khứa. Bọn họ mời tới là 4 đại thế gia và không ít người có uy tín, chức sắc cao trong Bắc Thành chúng ta. Mấy cái gia tộc bọn hắn toàn thích làm những chuyện như thế này!”

Mạc Phàm nói.

“Nhưng chuyện này đối với người mà nói thì quá bất lợi rồi. Cái lão khốn khiếp kia chắc chắn là đang giảng bầy hăm hại Phàm ca rồi. Chắc chắn, hẳn để cho người làm đá lót đường cho cái tên Vũ Ngang kia. Phàm ca, dù sao người cũng là đệ nhất học sinh của Thiên Lan ma pháp trung học chúng ta. Cho nên trận quyết đấu này sẽ có rất nhiều người xem, nếu như Phàm ca bị thua thì... Không phải tạo tiếng vang cho gia tộc bọn hắn hay sao. Đệ nhất nhân của trường Thiên Lan ma pháp trung học xuất sắc vượt qua 1500 học sinh lại đánh thua đệ tử gia tộc. Điều này sẽ làm cho Chu hiệu trưởng xuống đài không được.”

Chu hiệu trưởng chính là người đứng đầu của trường Thiên Lan ma pháp cao trung. Hắn và Mục Trác Vân là hai lão đối đầu nhau ở Bắc Thành.

Chu hiệu trưởng ở Bắc Thành có uy vọng cực kỳ cao. Hắn rất được lòng của dân chúng. Rất nhiều Ma pháp sư nghèo khó thành danh đều từ tay hắn mà ra. Cho nên hầu hết mọi người đều ủng hộ Chu hiệu trưởng. Mà Chu hiệu trưởng cũng thông qua trường học đào móc được rất nhiều ma pháp sư xuất sắc không có bối cảnh.

Ngược lại, Mục Trác Vân lại là một người điển hình cho gia tộc, thế gia ma pháp ở Bắc Thành. Bên trong gia tộc, thế gia đó, các đệ tử được bồi dưỡng đặc biệt. Dựa vào sự ưu tú của con cháu trong dòng tộc được bồi dưỡng cũng khiến cho Mục Trác Vân hẳn có một chỗ đứng cao ở Bắc Thành trong một thời gian dài.

Mà chỉ còn một ít thời gian nữa thôi. Ma pháp sư nghèo khó sẽ có một cuộc chiến với Ma pháp sư Thế gia. Hàng năm vào thời điểm này Mục Trác Vân hẳn đều cảm thấy vui vẻ. Khi đó, hẳn có thể nhìn thấy những đệ tử trẻ tuổi do gia tộc mình bồi dưỡng ra đánh cho đệ tử của trường Thiên Lan ma pháp cao trung do Chu hiệu trưởng bồi dưỡng ra kia thừa sống thiếu chết. Sau khi trận đấu kết thúc, lấy thân phận của một kẻ chiến thắng hẳn vỗ vỗ vào bả vai Chu hiệu trưởng cười ha ha nói một câu: “Chất lượng dạy học của nhà trường các người cần phải nâng cao hơn nữa! Bây giờ vẫn còn kém lắm, kém lắm”

Đặng Khải, Chu hiệu trưởng hoàn toàn đứng về phía học sinh. Cho nên khi Mạc Phàm hẳn mắng Mục Trác Vân, mặc dù Mạc Phàm không có đem sự tình dẫn tới chuyện cùng đệ tử của Mục gia quyết đấu nhưng bọn họ cũng sẽ đem chuyện này bình ổn trở lại.

Một học sinh trong kỳ thi sát hạch đạt được SSS, thì hẳn chính là bảo bối của bọn họ. Cho nên làm sao bọn họ có thể để cho Mục Trác Vân – vị thổ hoàng đế này chèn ép bảo bối của mình khiến cho hắn rơi rụng được chứ?

Bọn họ lại còn nghe được biểu hiện vượt trội hơn hẳn người khác trong lần rèn luyện quan trọng vừa rồi của hắn nữa. Đó chính là Mạc Phàm hẳn có thể một mình tiêu diệt được một con Thú đang còn nổi điên. Chu Hiệu trưởng và Đặng Khải sau khi nghe được tin tức như vậy, thì đối với Mạc Phàm, bọn họ không khác gì nhặt được trân bảo.

Mạc Phàm có thể không biết Chu hiệu trưởng và Đặng Khải, hai người này vẫn luôn để ý tới hắn. Mặc dù hai người bọn họ là các pháp sư lão làng của Bắc Thành, lấy nhiệm vụ bồi dưỡng ma pháp sư nghèo khó làm mục đích chủ yếu nhưng từ đầu đến cuối hai người bọn họ vẫn phải người đi theo chiếu cố cho hắn.

Nhưng, trường học chính là trường học. Do vậy bọn họ cũng không được phép tồn tại quá nhiều tư tâm. Bọn họ cũng muốn đưa cho Mạc Phàm hẳn sử dụng Tinh trần ma khí một cách thoải mái. Nhưng bọn họ không thể làm như bên thế gia nặng bên này nhẹ bên kia được. Trong trường thì phải có công bằng!

.....

Thấy ngày lễ trưởng thành dành cho Vũ Ngang ở Bắc Thành được chuẩn bị long trọng không khác gì quốc gia đại sự. Rốt cuộc hai người Chu hiệu trưởng và Đặng Khải nhìn không được, liền cho gọi Mạc Phàm vào trong phòng hiệu trưởng.

Đặng Khải thì Mạc Phàm hẳn đã gặp qua rồi. Người này chính là người đã đứng ra giúp đỡ cho hắn khi hắn nằng nặc lão Mục Trác Vân kia. Hẳn chính là Đại trưởng lão của Liên minh thợ săn. Thực lực còn cao hơn cái vị trung cấp Ma pháp sư Dương Tác Hà kia.

Chu Hiệu trưởng thì đây là lần đầu tiên Mạc Phàm hẳn gặp. Vị này có uy vọng cực cao đối với học sinh và phụ huynh. Lão hiệu trưởng này rất thích ăn cư, nhưng chuyện trọng đại thì vẫn là do lão chủ trì.

“Mạc Phàm, có một số chuyện chúng ta cần trình trọng thông báo cho người biết.”

Đặng Khải là người mở miệng nói trước.

Mạc Phàm đứng ở đây, nghiêm túc lắng nghe.

“Thực tế thì cứ cách một khoảng thời gian, trường Thiên Lan ma pháp cao trung chúng ta sẽ cùng đệ tử thế gia có một trận so tài. Năm trước chúng ta chọn ra một vị học sinh xuất sắc nhất trong trường, có năng lực thực chiến mạnh nhất trong tất cả học sinh ra nghênh chiến với đệ tử thế gia kia...Vốn là năm nay, chúng ta đặt kỳ vọng ở trên người Hứa Chiêu Đình. Dù sao thì hắn cũng là một gã Lôi hệ hiếm có khó tìm, cho nên khi hắn so tài với đệ tử thế gia thì sẽ có nhiều phần thắng hơn. Nhưng mà vào lúc kiểm tra sát hạch, người lại lấy được thành tích quá xuất sắc. Hơn nữa người còn cả gan làm loạn, trực tiếp khiêu chiến thế gia bọn họ. Mà chúng ta thì không muốn Mục Trác Vân hẳn làm khó dễ người, cho nên mới có ý dẫn dắt chuyện này sang thành một trận quyết đấu.”

Đặng Khải rất là chân thành nói cho Mạc Phàm nghe sự thật.

“Ta biết... Ài, ý của ta là, cảm ơn hai vị đã giải vây giúp ta.”

Mạc Phàm nói.

“Thật ra thì, chúng ta đã giúp ngươi kéo dài thêm 2 năm. Trong hai năm qua, ngươi phát triển lên như thế nào, trong lòng chúng ta đều rõ. Cho nên, khi quyết đấu ngươi cũng đừng có liều lĩnh quá nếu không ngươi sẽ bị trả giá đắt đấy.”

Đặng Khải bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Đặng Khải cũng từ người khác mà biết được một số tin tức. Trong hai năm qua, tu vi của Vũ Ngang tăng lên rất nhanh. Hơn nữa, hắn còn được gia tộc cung cấp cho diễn luyện thực chiến. Mạc Phàm cho dù cơ trí thế nào đi chăng nữa cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Lúc trước, Mạc Phàm có thể giết chết con Yêu thú Triệu hồi kia, mọi người ai cũng biết trong đó còn có một chút may mắn.

“Ài, Mạc Phàm à! Chúng ta cũng biết ông trời có lúc cũng bất công. Một số người khi sinh ra đã có đặc quyền. Còn một số người khi sinh ra lại là hai bàn tay trắng. Nhưng đừng gì điều đó mà đi oán trách ông trời, rồi sau đó liều lĩnh phát tiết sự oán giận trong lòng mình ra. Ngày đó, ngươi có lẽ cũng sinh ra bất mãn đối với cái bọn ưu việt này. Ai cũng giống như ngươi cả thôi. Nhưng ngươi làm như vậy chính là tự đào hố chôn mình rồi. Vào lúc đó, thực lực của ngươi làm sao có thể chống lại được một cái gia tộc được. Nuốt giận cũng không phải là chuyện gì xấu.”

Chu hiệu trưởng nói một cách sâu xa.

Dù sao thì Chu hiệu trưởng hắn cũng đã làm hiệu trưởng nhiều năm rồi. Hắn cũng đã thấy rất nhiều học sinh có ngạo khí như vậy. Bọn họ quả thật có chút thành tựu huy hoàng, trở thành tâm điểm cho mọi Ma pháp sư kính ngưỡng, thế nhưng sau cái huy hoàng đó bọn họ lại bắt đầu rơi rụng. Cuối cùng thì không còn nghe được bất cứ tin tức gì về bọn họ nữa.

Thiên phú rất quan trọng. Tu luyện cũng rất quan trọng, nhưng trọng yếu hơn cả chính là phải biết nắm bắt thời cơ. Nếu như làm chuyện đại dốt, thì nhà trường cũng chỉ có thể bảo vệ được mấy năm mà thôi. Khi bước chân ra ngoài xã hội, thì vẫn bị đám người kia hành hạ như cũ.

“Cảm ơn hai vị hiệu trưởng đã chỉ dạy. Lúc ấy quả thực ta tùy hứng quá.”

Mạc Phàm gật đầu

“Hôm nay chúng ta gọi ngươi tới đây, tất nhiên không phải để giáo dục ngươi.... Thật ra thì chúng ta cũng hi vọng trong lần quyết đấu sắp tới ngươi có thể chiến thắng. Bởi vì nếu như ngươi thắng trận thì đây chính là một cơ hội duy nhất được vào Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành tu luyện.”

Chu hiệu trưởng tiếp tục nói.

“Địa Thánh Tuyền?”

Khi nghe thấy vậy, ánh mắt Mạc Phàm liền sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: 3 Năm!

Đây không phải là lần đầu tiên Mạc Phàm hắn nghe tới cái tên Địa Thánh Tuyền. Có vẻ như hồi đó, con Độc nhãn ma lang thiếu chút nữa tiến cấp được nguyên nhân chính là ăn trộm năng lượng của Địa thánh Tuyền. Rất rõ ràng mảnh đất Địa Thánh Tuyền này chính là thiên tài địa bảo của Bắc Thành rồi. Chứ không tại sao cái bọn Yêu ma lại bất chấp nguy hiểm xông vào vùng đất của nhân loại để ăn trộm chứ?

“Tất nhiên, Bắc Thành của chúng ta cũng có một chút tài nguyên đặc thù. Đây là tài nguyên đặc biệt dành cho học sinh sắp tiến vào đại học ma pháp... Đáng tiếc, Địa Thánh Tuyền là một cái tài nguyên vô cùng, vô cùng có hạn. Mỗi một lần chúng ta mở ra Địa Thánh Tuyền thì cũng chỉ đủ cho một người học sinh vào trong đó mà thôi. Mà người học sinh này cũng không phải là người được nhà trường tuyển chọn ra, hay là đệ tử của gia tộc thế gia ma pháp chọn ra. Mà người học sinh này chính là người chiến thắng trong trận so tài giữa 2 bên.”

Chu hiệu trưởng nói.

Nói tới đây, Đặng Khải không khỏi cười khỏ, nói:

“Ta và Chu hiệu trưởng đã nhiều năm rồi chưa có tư cách mở ra Địa Thánh Tuyền. Bọn ta cảm giác công việc này giống như được đệ tử gia tộc nhận thâu hết rồi vậy.”

“Chuyện này cũng không có gì là kỳ lạ cả. Bọn họ thế gia, gia tộc đem tài nguyên tập trung vào một vị đệ tử xuất sắc. Hơn nữa người đệ tử đó còn được chỉ dạy, huấn luyện rất là kỹ lưỡng. Đây là điều mà nhà trường chúng ta không thể làm được nguyên nhân chính là nhà trường chúng ta có rất nhiều

học sinh và phải làm công bằng cho học sinh.”

Chu hiệu trưởng bình thân nói, giống như chuyện này không có gì là quan trọng vậy.

“Mạc Phàm à! Đối với lần quyết đấu này, về chuyện thắng bại, người cũng đừng nên coi trọng nó quá. Dù sao thì sớm ý thức được đệ tử thế gia cường đại cũng không phải là chuyện gì xấu. Chính điều này sẽ thúc đẩy người nỗ lực, kiên định, vững vàng hơn trên con đường tu luyện trong tương lai. Còn về chuyện Mục Thị muốn trả thù người. Người cũng không cần lo lắng về vấn đề đó. Người chỉ việc thi đậu đại học, một khi đã vào đại học rồi, thì cái xúc tu của bọn họ cũng không thể nào vươn xa tới như vậy được. Nếu như người thích ở lại Bắc Thành thì chúng ta cũng nguyện ý bồi dưỡng cho người thành tài.”

Đặng Khải nói.

Nghe xong lời của hai vị sư trưởng, trong tâm Mạc Phàm liền nổi lên một trận xúc động.

Hỏi sao Chu hiệu trưởng và Đặng Khải, hai người bọn họ lại có uy vọng cao như vậy trong lòng học sinh và phụ huynh. Thì ra hai người bọn họ vẫn luôn đứng về phía học sinh. Bọn họ tình nguyện bảo vệ những học sinh bình thường này tránh khỏi áp lực của đám người thế gia, gia tộc. Quả thật bọn họ đúng là hiếm thấy, khó tìm. Nên nhớ rằng, rất nhiều lãnh đạo của các nhà trường thuộc nhà nước khi thấy người sang còn bắt quàng làm họ nữa đấy.

“Được rồi! Chuyện quyết đấu thì tính sau. Bây giờ người hãy để cho tâm trạng thoải mái đến khi quyết đấu mới thể hiện tốt ra được. Mặc dù chuyện thắng được Vũ Ngang, người được Mục Thị thế gia tì mĩ bồi dưỡng là điều rất khó, nhưng lần quyết đấu này đối với người mà nói thì người cũng không mất mát gì, ngược lại đây còn là một cơ hội tốt. Không phải lúc nào nhiều nhân vật thành danh ở Bắc Thành cũng có thể tụ tập về một chỗ để xem bọn trẻ tuổi các người quyết đấu đâu.”

“Ân! Cho dù sau này người có đậu vào đại học mà pháp đi chẳng nữa. Nếu muốn phát triển thêm thì không thể không có tài nguyên được. Nếu như trước khi người chọn lớp mà có một cỗ thể lực nào đó nhìn trúng người và nguyện ý chống lưng cho người. Thì con đường sau này của người sẽ dễ thở hơn nhiều. Dù sao thì khi đã vào đại học mà pháp thì sự cạnh tranh còn khốc liệt hơn ở đây nữa. Nếu như người không có gì chống lưng đằng sau, thì người làm sao có thể đánh lại những học sinh có thể lực lớn hơn ở đây chống lưng đằng sau cơ chứ.”

Chu hiệu trưởng dặn dò Mạc Phàm.

Hai vị sư trưởng cũng không có nói những lời sáo rỗng đối với hắn... Mà đó là những điều rất là thực tế. Điều họ đang còn dặn dò hắn lúc này chính là một số vấn đề sau này Mạc Phàm hắn có thể sẽ gặp phải. Bọn họ nói như vậy cũng mong Mạc Phàm hắn có thể hiểu được con đường Ma Pháp sư không có đơn giản như hắn nghĩ.

Mạc Phàm lại cảm ơn hai vị sư trưởng thêm một lần nữa.

.....

Thời gian trôi qua thật nhanh, lúc này bên trong trang viên gia tộc Mục thị đang còn bận rộn chuẩn bị cho lễ trưởng thành.

Mạc Phàm hắn đi ra khỏi cổng trường. Sau đó hắn ngửa mặt lên trời cảm thán một câu.

“Ài, thế mà đã trôi qua ba năm rồi!”

Không lâu trước đây, hắn còn muốn bước chân qua cổng trường này.

Ba năm trước, hắn bước chân qua cái cổng trường này. Ba năm sau, hắn lại sắp bước chân ra khỏi cái cổng trường này.

Ngày hôm nay, ở trước cổng trường vẫn là dòng xe tấp nập đưa đón. Đa phần bọn họ tới đưa đón con cái về nhà. Nhà trường cho học sinh nghỉ ôn thi ở nhà tới tận 10 ngày. 10 ngày sau sẽ chính thức bắt đầu kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Mà trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, Mạc Phàm hắn còn có một cái thử thách quan trọng nữa.

Thực tế thì hắn đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi!!

Chuyện 3 năm trước, Hắn cũng không có quên. Cái chuyện Mục Hạ ngạo mạn cướp đi nhà cửa của gia đình hắn. Bắt phụ thân Mạc Gia Hưng hắn phải chịu thân phận hèn mọn. Điều này khiến cho trái tim hắn quặn đau.

Hắn cũng không quên chuyện 2 năm trước đây. Chuyện Mục Trác Vân đã đuổi cả nhà hắn đi không khác gì đuổi một con chó, rồi sau đó lấy một thái độ cao thượng, kêu gọi cả nhà hắn quay trở về, không khác gì quảng cáo gia đình hắn một khúc xương rồi bảo quay lại gặm. Chẳng lẽ cứ phải ở tầng đáy chót của xã hội thì bị đám người này tác yêu tác quái hành hạ chi phối hay sao??

Không có ai từ nhỏ lớn lên mà làm nô tài, trừ khi hắn nguyện ý liếm giày cho chủ nhân!

Hôm đó quả thực hắn mẫn cảm còn chưa đã. Bọn chó má! Bọn nhãi nhép tôm tép. Lão chuột cống thói tha! Ngày mai hắn có thể đạp lên Mục thị thế gia rồi. Bao năm tháng cực khổ vất vả tu luyện cũng đến lúc thể hiện ra rồi. Ngày mai hắn sẽ hung hăng chà đạp lên đám đệ tử thế gia mà bọn họ đã vất vả bồi dưỡng kia. Để cho cái bọn ngu xuẩn này biết cái gì gọi là trời cao đất dày!

.....

“Mạc Phàm, Mạc Phàm!”

Một âm thanh quen thuộc từ một nam tử trung niên gọi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cách làm người biến đổi đa dạng

“Không cần thiết, không cần thiết. Con vào đại học rồi, nhà này cho ai ở? Tâm Hạ cũng chỉ là một cô nương tốt bụng, đáng yêu mà thôi. Nam nhân chúng ta phải chiếu cố cho nàng thật tốt. Mỗi tháng cha đều cấp cho Tâm Hạ một ít tiền. . . Con nói, mỗi tháng con cấp cho cha khoảng 10 vạn, cộng thêm với việc lái xe của cha, một năm kiếm được 8 vạn. Con có thể lấy số tiền đó mà mua ma cụ và nhiều thứ khác nữa. Cha nghe nói đồ vật này đối với Ma Pháp sư rất là quan trọng.”

Mạc Gia Hưng tiếp tục nói.

“Ma cụ, con có rồi!”

“À, À, chuyện đó cha cũng biết. Con chiếm được một cái ma cụ từ huấn luyện viên Trâm Không. Con quả thực làm cha rất là mát mặt. Khi cha tới trạm dịch, thì cái sự kiện này cha được nghe từ mấy người thợ săn nhắc đến không biết bao nhiêu lần!”

Nhắc đến sự kiện đó, khuôn mặt Mạc Gia Hưng bỗng nhiên sáng lạn hẳn lên. Dù rằng chuyện này đã trôi qua được 1 năm rồi.

“Ngày mai, con có một trận quyết đấu với một người của Mục thị son trang tên là Vũ Ngang.”

Mạc Phàm nói sự thật cho Mạc Gia Hưng biết.

“Cha biết, cha biết. Cho nên cha có nhờ Lão nhân gia ở mục thị, để hắn khuyên Vũ Ngang đánh nhẹ tay với con một chút. Dù sao thì con cũng chỉ làm nền cho hắn ở buổi lễ trưởng thành mà thôi. Có thể được biểu diễn trước mặt nhiều nhân vật uy tín trong Bắc Thành đối với con mà nói đây là cơ hội ngàn năm có một. Vì vậy lúc đó con nên nghĩ làm cách nào có thể nổi bật trước mắt bọn họ thì hơn. . . Nhưng mà, lần sau con đừng có đắc tội với Mục lão. Sự kiện trước kia, con cùng Ninh Tuyết chạy trốn khiến cho Mục Lão không vui rồi. Tiểu tử thói nhà người lúc đó cũng gọi quá đi! Thiếu chút nữa cuốn mất viên ngọc quý của gia tộc nhà người ta chạy trốn mất!”

Mạc Gia Hưng nói.

Mà cái sự kiện trước kia, Mạc Gia Hưng hẳn cũng không có trách Mạc Phàm.

Lúc ấy Mạc Phàm mới có mấy tuổi, cho nên việc hắn làm ra mấy chuyện ngu ngốc cũng là điều hết sức là bình thường. Huống chi chuyện lúc đó cũng không phải lỗi chỉ có một mình nhi tử của hắn gây ra. Nguyên nhân chính là thể lực nhà người ta quá lớn mà thôi.

Ai, nếu như Mục Ninh Tuyết là nữ hài con nhà binh dân thì có phải tốt không. Thì không phải bây giờ hắn có thêm một người con dâu hay sao. Tiểu tử thói này năng lực khác không có, nhưng năng lực của gái cũng không tệ. Còn nhỏ tuổi mà đã dám dẫn một cô nương bỏ trốn cũng là chuyện quá giỏi rồi.

Lần quyết đấu ma pháp này, đối với Mạc Gia Hưng hẳn xem ra lại là chuyện tốt.

Các đệ tử nhà gia thế có điều kiện đều mong ước có thể một lần xuất hiện trong lễ thành niên long trọng như thế này. Cho dù bọn hắn có làm nền cho Vũ Ngang kia thì chuyện này cũng rất là vinh quang rồi. Ai mà ngờ được, Mạc Phàm im lìm như vậy lại may mắn có cơ hội tốt như thế này. Nguyên nhân chính là do Mạc Phàm hắn tâm cao khí ngạo, vọng tưởng cùng người ta quyết đấu thắng thua. Của cải nhà người ta nhiều như vậy, chúng ta chỉ có thể làm nền mà thôi. Nếu như Mạc Phàm hắn có thể diễn xuất tốt một chút. Thì tương lai khi Vũ Ngang trở thành một đại nhân vật của Bắc Thành, không phải Mạc Phàm sẽ có một cái danh “từng đánh một trận” với đại nhân vật rồi hay sao!

“Cha, con có thể thắng!”

Mạc Phàm rất là nghiêm túc nói.

“Tâm cao khí ngạo, tâm cao khí ngạo! Con có được thành tích như ngày hôm nay, cha đã rất là hài lòng rồi.”

Mạc Gia Hưng cười a a, vỗ vỗ bả vai Mạc Phàm.

Mạc Phàm nhìn thái độ của Mạc Gia Hưng, trong lòng liền cảm thấy buồn bực.

Tại sao các người lại cảm thấy ta chỉ xứng đáng làm pháo hôi cho mấy thằng nhà giàu kia là sao??

.....

Gia tộc Mục thị sớm đã gửi thiệp mời cho khách rồi. Trang viên Mục thị lúc này thật sự khách quý chật nhà, lão già tụ tập. Điều này khiến cho bọn công nhân làm vườn trở nên bận rộn hơn. Bọn họ phải tỉa hoa, làm cỏ, trồng thêm cây... công việc càng thêm chồng chất hơn.

Đối với cái lễ trưởng thành này, quả thật Mục Trác Vân hẳn đã hao tổn rất nhiều tâm tư. Hắn muốn cho cả Bắc Thành biết tới cái buổi lễ này.

Mạc Phàm hẳn vào lúc này thì đang còn buồn bực chuyện lúc trước. Bây giờ hắn mới hiểu vì sao Lão Mục Trác Vân lại cho hắn quyết đấu với Vũ Ngang rồi. Thì ra lão hồ ly kia đã có kế hoạch tuyệt hảo từ sớm rồi. Kế hoạch này khiến cho lão tăng thêm danh vọng, tiền bạc trong lần yến tiệc long trọng này.

Ở buổi yến tiệc này, bọn họ vừa có thể vui vẻ ăn cơm, vừa có thể uống rượu, lại còn có thể xem người trẻ tuổi chiến đấu, điều này còn gì vui sướng hơn được nữa. Mà cái kế hoạch của Lão chuột cống kia chính là vừa có thể trừng phạt Mạc Phàm trước mắt mọi người, lại vừa có thể khiến cho hắn nở mày nở mặt. Chuyện tốt như vậy thì làm sao Mục Trác Vân hẳn lại không làm chứ?

Thật ra thì, Mạc Phàm hẳn cũng không nghĩ tới lão hồ đản Mục Trác Vân kia lại giương cờ múa trống lớn như vậy.

E rằng chuyện này đúng như lời Chu hiệu trưởng và Đặng Khải nói, đây chính là một trận so tài giữa học sinh nhà trường và đệ tử thế gia.

Hiện tại Mạc Phàm hẳn cũng được xem như là danh xứng với thực. Hắn chính là đệ nhất học sinh của Thiên Lan ma pháp cao trung. Cho nên dù hắn không tự rước phiền toái với lão Mục từ sớm thì cái trận chiến này hắn cũng không tránh thoát được.

Cũng tốt, ân oán mới cũ thanh toán cùng một lượt đi!

“Lão khốn khiếp, người càng giương cờ múa trống lớn như vậy, lão tử ta càng khiến cho mặt mũi người càng thêm thảm hại!!!”

Mạc Phàm hẳn đứng trước cái nhà cũ trong quá khứ, ngẩng đầu nhìn Mục thị son trang giăng đèn kết hoa sáng trưng, trên khuôn mặt liền nở một nụ cười lạnh.

.....

Trong son trang, Mục Trác Vân tự nhiên hất xi một cái.

Hắn đang ngồi nhấp nhấp trà, vuốt vuốt chòm râu ở trong phòng trà. Trên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc khi nhìn thấy Mục Ninh Tuyết đã trở về do được nghỉ hè từ sớm.

“Buổi lễ trưởng thành này cha vốn định chuẩn bị cho con, nhưng cha không nghĩ tới con lại xuất sắc hơn cả trong tưởng tượng của chúng ta. Cái Bắc Thành nho nhỏ này con không cần phải tranh đoạt nữa. Buổi lễ trưởng thành này hay là dành cho Vũ Ngang hẳn đi. Vũ Ngang rất trung thành với chúng ta, tương lai có thể trở thành phụ tá đắc lực giúp chúng ta tranh phong cùng các đệ tử nhà thế gia khác!”

Mục Trác Vân mở miệng nói.

Vì con gái cưng của hắn, Mục Trác Vân hẳn cũng phải hao tổn tâm huyết một chút.

“Cha tại sao vẫn chưa buông tha cho hắn. Mặc dù cha muốn danh chính ngôn thuận nhận được cơ hội vào Địa Thánh Tuyền cho Vũ Ngang, thì cha cũng có thể lựa chọn người khác được cơ mà.”

Rốt cuộc, Mục Ninh Tuyết không nhịn được lên tiếng nói.

Người mà Mục Ninh Tuyết đang nói đến chính là Mạc Phàm.

“Cái thằng hồ đản đó dám mắng cha ở trước mặt bao nhiêu người. Cha làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho hắn được như vậy chứ. Không phải hắn ý mình trong sạch cao thượng sao. Không phải hắn cảm giác mình rất là lợi hại sao?? Cha cho hắn cơ hội tuyệt hảo như vậy có gì là không tốt cơ chứ? Chuyện này cha đã sắp xếp xong xuôi rồi, tới lúc đó con chỉ cần ngồi bên cạnh cha xem là được.”

Đối với chuyện này, về mặt Mục Trác Vân thoáng chốc liền thay đổi.

Đến bây giờ con vẫn còn muốn che chở cho tên tiểu tử kia nữa sao?

Mục Trác Vân rốt cuộc hiểu được vì sao có nhiều đệ tử xuất sắc từ các đại thế gia muốn tán tỉnh con gái hắn, thế nhưng con gái hắn lại không thêm nói chuyện với bọn họ nổi một câu. Đó cũng là bởi vì người mà con gái hắn để ý chính là cái thằng hồ đản nghèo khổ, mạnh mẽ, chỉ có một chút bản lĩnh kia??

“Cha bảo Vũ Ngang đánh có chừng có mực một chút!”

Mục Ninh Tuyết biết chuyện này không dễ dàng thỏa hiệp được với cha, nên nàng nhắc nhở cha một chút.

“ Con yên tâm đi, ta rất biết chừng mực. Ta cũng chỉ muốn cho cái thằng tiểu tử không biết trời cao đất dày kia hiểu được rằng cái tôn nghiêm bị hấn chà đạp kia căn bản không tính là cái gì. Mà ngày mai, hấn sẽ hiểu được thế nào là mất hết mặt mũi khi bị người ta đánh thương tích đầy mình trước hàng trăm con mắt theo dõi!”

Thằng oắt con! Ngươi muốn chơi với Mục Trác Vân ta sao. Còn chưa đủ tuổi đâu! Cái thời ta còn oai phong ở Bắc Thành thì ngươi vẫn đang còn trong bụng mẹ đấy.

Cách làm người của Mục Trác Vân ta có thể biến đổi đa dạng. Ta sẽ làm cho ngươi ở cái đất Bắc Thành, không thể nào ngẩng đầu lên nổi!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Hồng Môn Yến

Ngày mai là một ngày đặc biệt quan trọng đối với hấn.

Người nghèo, trẻ nhỏ thì không biết tới cái gì gọi là lễ trưởng thành. Nhưng dưới con mắt của người khác thì hấn có một buổi lễ trưởng thành cũng không tệ. Ở trong mắt bọn nhà giàu thì lễ trưởng thành này hấn là một diễn viên phối hợp.

Xem ra hấn ở trong mắt người khác không khác gì một hòn đá lót đường cho cái thằng Vũ Ngang kia. Hấn là hòn đá tạo ra sự vượt trội, nổi bật cho thằng kia.

Nhưng, thật sự mọi chuyện sẽ diễn ra như thế sao?

Hấn ngồi trên một tảng đá, rồi ngẩng đầu lên nốc một hớp rượu vào cổ họng của mình.

Trước mắt hấn là một tòa cao ốc. Tòa nhà Đại Hạ cao gần 100 thước, đứng sừng sững trước mặt hấn. Hấn ở đây không khác gì một anh hùng giơ cao thanh bảo kiếm của mình trước tòa nhà không lồ đèn đuốc sáng trưng.

Mạc Phàm hấn đang ngồi ở triền ngọn núi phía sau nhà. Trước kia hấn rất thích ngồi ở đây. Ở đây hấn có thể thấy được cảnh sắc phồn hoa của Bắc Thành, có thể thấy được tòa nhà Đại Hạ trước mặt, có thể thấy được Mục thị son trang, có thể thấy được con sông, có thể thấy được trường Thiên Lan mà pháp cao trung.

Tâm trạng đang còn cảm khái một lúc, thì bỗng nhiên có tiếng bước chân từ phía đằng sau truyền tới. Bước chân đi rất đều, mà nó cũng rất là nhẹ nhàng, chậm chạp.

Một con gió lạnh từ phía đằng sau truyền tới lưng hấn, Mạc Phàm không cần quay đầu lại cũng biết người tới là ai.

“ Ta có hỏi Tâm Hạ, nàng nói ngươi đang ở đây.”

Một âm thanh dễ chịu, trong trẻo của một cô gái vang lên. Nếu như câu nói này không lạnh lùng như vậy, thì âm thanh này không khác gì tiếng chuông ngân vang trong trẻo vậy.

“ Đã muộn thế này rồi mà còn tìm ta? Lần này ta không cần làm gì, cũng có thể chạy trốn cùng người rồi.”

Mạc Phàm tiện tay bắt lấy một tờ báo bay ngang qua người, rồi đặt bên cạnh mình. Ý hấn muốn bảo người mới tới ngồi xuống bên cạnh mình.

Mục Ninh Tuyết đứng ở nơi đó, nhìn hình ảnh quen thuộc, mờ ám kia của Mạc Phàm. Trong ánh mắt của hấn có vài phần luân chuyển.

Khi còn nhỏ, hấn có dẫn nàng tới chơi ở một nơi rất là cổ quái. Đến bất cứ đâu hấn đều có thể ngồi trên chiếu, nhưng nàng vì sợ bản chiếc váy xinh đẹp nên không ngồi như hấn được. Không biết hấn kiếm từ đâu được một cái áo khá là sạch sẽ rồi trải xuống bên cạnh hấn. Chắc là áo của hấn rồi, mặc dù chiếc áo kia có đôi lúc cũng bẩn vô cùng.

“ Ngày mai ngươi đừng có tới. Vũ Ngang sẽ ra tay tàn độc với ngươi đấy. Phụ thân ta nói gì hấn nghe nấy, ngươi đối với cha ta mà có bất kỳ hành... không... ta nghĩ ngươi chỉ cần lắng một câu thôi thì hấn đã ghét cay ghét đắng ngươi rồi, lúc đó hấn sẽ không chết không thôi.”

Mục Ninh Tuyết không có ngồi xuống tờ báo kia, nhưng nàng đứng ở đó nói chuyện với Mạc Phàm.

“ Cha ngươi quả thật thu được một con chó ngoan. Ta phỏng chừng cha ngươi nói cần ai thì hấn sẽ cần người đó.”

Mạc Phàm đối với Vũ Ngang cũng không có cảm tình gì tốt đẹp.

“Hắn rất là lập dị, cho nên ta cũng không thích hắn.”

Mục Ninh Tuyết nói.

“Thế thì được rồi, ngày mai ta sẽ thay ngươi dạy dỗ hắn một chút.”

Mạc Phàm cười cười nói.

“Ngươi nghe mà không hiểu sao, ta bảo ngươi ngày mai đừng có tới.”

Mục Ninh Tuyết nhún mày.

“Đại tiểu thư, Ma Pháp sư của ngươi đến cấp độ nào rồi?”

“Ngày mai ngươi đừng có tới như thế mới tránh được tai họa này. Sau đó ngươi nhanh chóng vào đại học ma pháp đi. Khi ngươi học đại học 4 năm, thì ta cũng sẽ từ từ nắm giữ quyền lực gia tộc ở trong tay rồi, đến lúc đó nếu như ngươi có quay lại Bắc Thành thì không còn ai dám bắt ngươi nữa.”

“Ngươi muốn nuôi ta? Ngươi muốn lấy ta à?”

Mạc Phàm quay đầu lại tỏ vẻ kinh ngạc nói.

“Ngươi... ngươi...”

Mục Ninh Tuyết tức giận đến nỗi bộ ngực phập phồng lên xuống không ngớt.

Nàng chân thành giúp đỡ hắn, thế mà hắn còn dám đùa giỡn với nàng. Hắn rốt cuộc có hiểu được một khi đã đắc tội với cha nàng, thì ở cái đất Bắc Thành này làm gì có đất cho hắn dung thân!

Mục Ninh Tuyết biết mình không thể nói cho Mạc Phàm hiểu được, nên đành phải xoay người rời đi.

.....

“Phàm ca, nghe nói tiểu công chúa đi tìm người.”

Trương Tiểu Hầu gửi tin nhắn tới hỏi thăm.

“Đúng vậy!!”

“Thế nào rồi??”

“Nàng vẫn vậy rất là sùng bái ta. Nàng còn bảo ta giúp nàng hành hạ thằng Vũ Ngang kia.”

“Phét lác.”

“Được rồi, được rồi! Nàng bảo ta chạy trốn, tránh cho ta khỏi bị đánh chết, ha ha ha ha.”

“Phàm ca, ta cũng khuyên người nên chạy trốn đi. Vũ Ngang hẳn chính là một thằng biến thái. Hắn rất là khác so với mọi người.”

.....

Ngày này, cuối cùng cũng tới.

Sáng sớm, âm thanh náo nhiệt từ sơn trang xa xa đã truyền tới căn nhà nhỏ mà hắn đang ở.

Từng chiếc xe hiệu Limousine xếp thành hàng dài đi vào trang viên Mục Thị. Mạc Phàm hẳn ngồi xe ô tô tới thì cũng không ai biết được cái người đang ngồi xe ô tô tới chính là “đối thủ của Vũ Ngang”. Có lẽ cái danh hiệu này cũng mất hết thể diện khi hắn đi xe ô tô tới.

Khi hắn đi tới trước cổng sắt lớn. Mạc Phàm liền thấy mấy thân ảnh quen thuộc.

“Lê Kiệt, Phi Thạch, các ngươi cuối cùng cũng tới. Nhanh vào đi, trong trang viên của chúng ta có mấy vị đầu bếp giỏi nhất ở Bắc Thành, đảm bảo món ăn phù hợp với khẩu vị của các ngươi.”

Quách Thái Đường đứng ở ngoài cổng đón tiếp các đội viên của mình.

“Ha ha ha, nhờ phúc của ngươi, những nhân vật nhỏ nhỏ như chúng ta mới có cơ hội tới nhà ngươi xem náo nhiệt một chút.”

Phi Thạch vỗ vỗ vào cái bụng đói của mình rồi nói.

“Thật đáng tiếc, Phạm Mặc lại có chút chuyện nên không thể tới được. Nếu không thì hẳn cũng biết được cuộc sống xa xỉ của Quách Thái Đường ngươi, tới lúc đó hẳn chắc chắn sẽ đuổi theo ngươi tới tận cùng trời cuối đất không buông.”

Lê Kiệt nói.

Quách Thái Đường hung hăng trừng mắt nhìn Lê Kiệt một cái.

Thật ra thì trong lòng Quách Thái Đường có mấy phần tiếc nuối. Lần này nàng hi vọng có thể mời được Phạm Mặc tới thăm nhà nàng một chút.

A, là Phạm Mặc??

Quách Thái Đường chuyển góc nhìn chợt thấy một thân ảnh quen thuộc. Nàng nhìn kỹ lại, nhất thời trong lòng nàng nổi lên đầy sự chán ghét và buồn bực.

Ở chỗ kia nào có phải là Phạm Mặc. Rõ ràng chính là thằng tiểu tử thối Mạc Phàm.

Thật không biết con chó này ăn phải cái gì mà có gan dám quyết đấu với Vũ Ngang. Chắc chắn hẳn sẽ bị đánh cho tàn phế.

“Hừ, ngươi đã tới rồi?”

Quách Thái Đường liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái, điệu bộ rất là ngạo mạn.

“Đúng vậy, ta tới ăn điểm tâm.”

Mạc Phàm cũng không vừa đáp trả lại cô nàng.

Quách Thái Đường tức ói máu. Tên hỗn đản này xem Mục thị son trang là cái gì vậy? Đây là nơi ăn com miễn phí à.

“Bây giờ ngươi xin lỗi ta một tiếng, ... thì ta sẽ nói với Vũ Ngang nhẹ tay với ngươi một chút!”

Quách Thái Đường hừ một tiếng rồi nói.

“Chuyện kia mà tới tận bây giờ ngươi vẫn còn canh cánh trong lòng ư? Cùng lắm thì ta chịu thiệt lấy ngươi là được, ngươi muốn khi nào thì cưới?”

“Ngươi đi chết đi!”

Mạc Phàm đùa giỡn Quách Thái Đường một lúc, rồi cười ha ha bước vào Mục thị son trang.

Dù sao hôm nay hẳn cũng là một nhân vật quan trọng, cho nên hẳn cũng được xem là một vị khách quý. Nhiều đồ ăn ngon như vậy, ăn trước tính sau.

“Này, tiểu tử cuồng ngạo kia là ai vậy?”

“Chắc là đệ tử của thế gia rồi. Chứ không sao hẳn lại dám đùa giỡn với Quách Thái Đường của chúng ta.”

“Thế gia cái con khỉ gì chứ. Hẳn là con của một thằng tài xé. Hẳn chính là người đã chửi Mục Lão gia của chúng ta trước mặt mọi người và cũng là người sẽ quyết đấu với Vũ Ngang ngày hôm nay.”

Quách Thái Đường tràn đầy khinh bỉ nói.

“Người trẻ tuổi bây giờ toàn là kiêu ngạo như vậy sao?”

“Cũng không phải ai đều như vậy. Ngươi nhìn Phạm Mặc ở trong đội chúng ta mà xem. Hẳn chính là Lôi hệ, thực lực lại rất cao, tuy trẻ tuổi nhưng không hề tự cao. Thái Đường à, ta thật lòng khuyên ngươi nhanh chóng bắt Phạm Mặc lại, nếu không hẳn sẽ chạy theo nữ nhân khác đấy...”

Phì Thạch lại nói thêm một câu.

“Đừng có nói bậy nói bạ nữa. Hừ! Lần này ta có mời hẳn tới nhà ta chơi. Thế nhưng hẳn lại không tới. Ai thèm yêu hẳn chứ!!”

Hai má Quách Thái Đường liền đỏ bừng lên, vội vàng thấp giọng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Làm đá kê chân cho người khác

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Do đi sâu vào bên trong trang viên Mục thị cho nên Mạc Phàm hần bỏ qua mất cuộc thảo luận quan trọng nói về hần giữa Phi Thạch, Lê Văn Kiệt và Quách Thái Đường. Lúc này trong đầu hần đang còn suy nghĩ về chuyện nếu như mấy người kia mà biết được Phạm Mặc và Mạc Phàm là từ một người mà ra thì không biết về mặt lúc đó của đám người kia sẽ như thế nào nhỉ?

Ài, có lẽ hần nên suy nghĩ, tính toán về trận quyết đấu ngày hôm nay thì hơn.

Hần đi vào chỗ bàn tiệc của trang viên Mục thị. Quả nhiên ở đây có vô số đồ ăn ngon. Đúng lúc Mạc Phàm hần đang còn đói bụng. Hần tính tới một cái bàn, ăn no căng bụng thì chạm mặt phải một nam tử râu ria đang bị mấy người thiếu phụ vây quanh.

“Hào tiểu tử, thế mà cũng có can đảm tới dự tiệc!”

Nam tử râu ria kia trừng mắt lên nhìn Mạc Phàm.

“Huấn luyện viên trưởng, người cũng tới đây để ăn sao?”

Mạc Phàm hần không nghĩ tới huấn luyện viên trưởng Trảm Không cũng có ở đây.

“Khụ Khụ, người được lắm!”

Từ trong đám thiếu phụ Trảm Không râu ria liền thoát ra ngoài, rồi sau đó hần đem Mạc Phàm sang một góc, nâng lòng mày lên hỏi,

“Sau khi người tốt nghiệp thì tới doanh trại của ta, Ok? Nếu như người có thể vào một trường đại học mà pháp tốt. Thì quân đội của ta cũng có thể đào tạo người không khác gì trong đại học vậy. Ta biết tiểu tử nhà người có gây chuyện với Mục thị, nhưng có quân đội của chính phủ chúng ta bảo vệ, thì cho dù đám người thế gia kia có ghét người thế nào đi chăng nữa, thì bọn hần cũng không làm gì được người!”

Đây không phải là lần đầu tiên Trảm Không mời Mạc Phàm về đội của mình. Còn về chuyện có phải hần muốn đòi lại cái Liêm Cốt Thuần cao quý ở trong tay Mạc Phàm kia về chính chủ hay không thì chuyện đó tính sau. Vào trong quân đội rồi có gì mà không đòi được!!

“Không thích, suốt ngày canh gác ở biên cương nhàm chán lắm. Ta thích ở trong thành phố lớn hơn.”

Mạc Phàm liền từ chối.

“Thành phố lớn thì có cái gì tốt?? Toàn bê tông cốt thép, khói bụi xe hơi rồi còn cả mùi hôi thối nữa. Ở trạm dịch của chúng ta thì non xanh nước biếc, hoa thơm, chim hót, thức ăn không ngon thì có thể ra bên ngoài săn vài con yêu ma ném thử, phiếu điều tự tại, người không thấy như vậy tốt hơn sao?”

Trảm Không cười híp cả mắt nói.

“Dù sao thì ta cũng không nhập ngũ.”

Mạc Phàm nói chắc như đinh đóng cột.

“Giỏi, giỏi, giỏi, tiểu tử nhà người có cốt khí. Nếu như ngày hôm nay người gạt đầu, sau này nếu như có chuyện lớn gì xảy ra, thì ta sẽ giải quyết giúp cho người. Nhưng người bướng bỉnh như vậy, thì khi người bị cái tên là Vũ Ngang kia đánh cho gần chết ta cũng mặc kệ!”

Trảm Không giận sôi máu nói.

Dựa vào cái tên Trảm Không của hần, thì không biết bao nhiêu ma pháp sư trẻ tuổi nguyện xin chết được nhập ngũ, muốn bọn họ nhập ngũ để như trở bàn tay vậy. Hần đã hạ nước, cầu xin Mạc Phàm vào quân đội của mình, thế nhưng tiểu tử này lại chê bai, không thêm nề mặt hần một chút nào cả!

Mạc Phàm muốn rời đi, thì Trảm Không liền đề một tay lên vai hắn.

“Huấn luyện viên trưởng, người làm như thế này là có ý gì? Ta không vào quân đội của người, người muốn cưỡng chế ta sao?”

Mạc Phàm khó hiểu hỏi vặn lại.

Trảm Không liền thu hồi bộ dạng đại thúc đáng khinh kia lại, mặt lại nghiêm chỉnh trở lại sau đó hạ giọng nói:

“Người không vào quân đội của ta cũng không sao, nhưng người phải giúp ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Mạc Phàm khó hiểu hỏi lại.

“Khi người cùng cái tên Vũ Ngang kia quyết đấu người chú ý cho ta một chút.”

“Chú ý cái gì cơ?”

“Thì chú ý nhiều hơn.”

“Nghe không hiểu.”

Mạc Phàm định hỏi lại, thì thấy có mấy vị nam nữ trung niên có địa vị không thấp đang qua chỗ bọn hắn.

Mạc Phàm không sao mà hiểu được vị Trảm Không này muốn nhờ hắn làm chuyện gì.

Một lúc sau, Chu hiệu trưởng, Đặng Khải, Dương Tác Hà. Những nhân vật quan trọng nhất của Bắc Thành xuất hiện. Mục Trác Vân cùng Vũ Ngang đích thân ra nghênh đón những người mới tới này.

Chu hiệu trưởng chính là đại diện cho trường học ma pháp, là ngôi sao sáng nhất của trường học ma pháp Bắc Thành.

Đặng Khải là một trong những người đứng đầu của liên minh thợ săn, địa vị rất cao.

Dương Tác Hà thì đại diện cho hiệp hội ma pháp, quyền lực chỉ đứng sau có 2 người.

Bên phía quân đội thì có Trảm Không, vị huấn luyện viên trưởng này có thể nói là một trong những Ma pháp sư mạnh mẽ nhất trong nhóm người này. Hắn ở Bắc Thành chính là một Chiến Thần Thủ Hộ!

Mục Trác Vân thì không cần phải nói, là dê đầu đàn của một gia tộc.

Mạc Phàm cảm thấy bất ngờ khi phát hiện mấy đại nhân vật của Bắc Thành đều là người mà hắn quen biết, cho nên hắn cũng có thể xem là một đại nhân vật đi??

Thật ra Mạc Phàm hắn cũng biết hắn so với mấy cái lão già này còn chênh lệch rất xa. Hắn được các thế lực này chú ý tới nguyên nhân cũng là do hắn là học sinh xuất sắc nhất trong tất cả học sinh. Một khi hắn bước chân ra ngoài xã hội, sóng sau xô sóng trước, thì có lẽ bọn họ sẽ quên hắn rất nhanh.

Lê Văn Ba, Phan Lê Quân, Bạch Dương, ba vị huấn luyện viên này cũng tới tham dự. Từ miệng của mấy lão “Gà pro” ở trạm dịch kia thì Mạc Phàm hắn cũng biết được ba vị huấn luyện viên này có thực lực mạnh hơn đội trưởng Từ Đại Hoang một chút. Bọn họ chính là những người tới gần cấp bậc trung cấp ma pháp sư nhất.

Thực tế ở trong Bắc Thành, tới được trung cấp ma pháp sư đã rất là giỏi rồi. Bất kỳ thế lực nào cũng nguyện ý tặng cho bọn họ một cái chức vụ cao để lôi kéo bọn họ về bên phe mình.

Nói trắng ra khi Mạc Phàm hắn tới được trung cấp ma pháp sư thì Mục Trác Vân cũng không dám tìm tới hắn gây phiền toái. Ở trong Bắc Thành này, trung cấp ma pháp sư đếm được trên lòng bàn tay.

“Lần này Mục Trác Vân quả thực làm lớn à nha! Hắn mời tới nhiều người như vậy. Cảm giác như tất cả nhân vật có uy vọng một chút ở Bắc Thành đều được nhận thiệp mời và nể mặt lão tới tham dự.”

Trong Yến hội, mọi người đang còn bàn luận xôn xao.

“Còn không phải thế sao. Mục thị có một Mục Ninh Tuyết. Trong tương lai Mục Ninh Tuyết có thể có địa vị hơn hẳn đám người này. Vì vậy lão Mục Trác Vân rất muốn một tay che trời từ bây giờ. Hôm nay, lão Mục Trác Vân muốn giới thiệu tới tất cả mọi người vị tiểu chương môn Bắc Thành. Sau này vị tiểu chương môn kia có xông pha giang hồ thì cũng không ai dám làm khó dễ cho hắn. Nếu như lão mời mà có người không tới. Ta tin chắc chắn đám

người không tới kia, tất cả đều bị cho vào sổ đen.”

“Không phải khoa trương như vậy chứ?”

Tên còn lại nói,

“Khoa trương chứ. Rất là khoa trương ý. Người nói xem mấy lão già này bao nhiêu tuổi thì tu luyện tới trung cấp Ma pháp sư? Rồi các người nhìn thử Mục Ninh Tuyết mà xem, nàng bây giờ bao nhiêu tuổi?? Cho nên các người có thể suy đoán được trong tương lai Mục thị có thể nắm giữ Bắc Thành được bao nhiêu %.”

“Cho nên, ngoài trừ Trảm Không lão đại của chúng ta có tu vi vượt qua cái đám người này ra, thì tất cả mọi người ai cũng phải nể mặt lão Mục Trác Vân cả. Ta thật sự không hiểu cái thằng tiểu tử ngốc Mạc Phàm kia suy nghĩ kiểu gì nữa. Chúng ta và đám người kia ở trước mặt lão Mục Trác Vân đều khúm núm, hần thì ngược lại... hần chán sống ở Bắc Thành rồi à!

“Ài, cũng không nên nói như vậy. Ta nghe nói Mục Ninh Tuyết và Mục Trác Vân quan hệ cũng không được tốt lắm. Nếu như Mục Ninh Tuyết nói không được động tới Mạc Phàm, thì lão Mục Trác Vân cũng không dám làm quá đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Ngoài ra, ta còn biết được cái tên Mạc Phàm kia còn là học sinh đệ nhất của trường Thiên Lan ma pháp cao trung. Trong kỳ rèn luyện, hần cũng được Trảm Không lão đại yêu thích. Chu hiệu trưởng, Đặng Khải thì ra sức bảo vệ cho hần. Hai người kia thì không dám đắc tội với lão Mục Trác Vân, nhưng Lão đại Trảm Không thì khác, lão đại không có bận tâm tới chuyện này nhiều như vậy. Ở đây lão đại Trảm Không còn sợ ai chứ? Người nào mà động tới quân của lão đại, thì chắc chắn lão đại sẽ giết cả nhà bọn họ!”

Phi Thạch phát hiện đám người kia đang thảo luận náo nhiệt, máu “tám” chuyện của hần lại nổi lên. Hần nhanh chóng sang bên đó rồi hòa mình vào trong đám người đó.

Một lúc sau, khi Phi Thạch trở về, cô nương Tiểu Khả có chút tò mò liền hỏi Phi Thạch một chút:

“Phi Thạch ca, tại sao mọi người ai cũng nói về Vũ Ngang và Mạc Phàm hết vậy?”

“À, về vấn đề này ta cũng có nghe bọn họ mà biết một chút. Mạc Phàm sẽ là người đại diện cho thế lực trường học ma pháp. Hần lấy thân phận trường học ma pháp quyết đấu với thế gia đệ tử Vũ Ngang. Người chiến thắng tất nhiên sẽ đạt được cơ hội vô cùng quý giá đó chính là được vào Địa Thánh Tuyền tu luyện.”

Phi Thạch giải thích.

“Thì ra là như vậy, ta nghe nói đã rất nhiều năm rồi, trường học ma pháp chưa có ai tiến vào Địa Thánh Tuyền tu luyện.

“Đó là điều hiển nhiên rồi. Trường học là nơi đào tạo một số lượng lớn học sinh. Thịnh thoảng cho ra được một hoặc 2 cái học sinh kỳ tài thì coi như bọn họ thu hoạch rất là tốt rồi. Mà thế gia đệ tử đều là tinh anh, nhân số lại không nhiều như trong trường học, lại được tập trung tài nguyên. Cho nên cái người tên là Mạc Phàm kia, hôm nay có lẽ sẽ biến thành hòn đá kê chân cho Vũ Ngang, đó là điều quá chi là bình thường.”

“Buồn thay cho hần. Trong 1500 người học sinh mới có thể chọn ra được 1 học sinh xuất sắc nhất thế nhưng lại không bằng một đệ tử của thế gia.”

Tiểu Khả chu cái miệng lên nói.

“Ài, đầu thai cũng là một kỹ thuật.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đêm nay, vai phụ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sân đấu giữa Mạc Phàm và Vũ Ngang

Mạc Phàm đi một vòng xung quanh mọi người, thông qua cuộc trò chuyện của mọi người, hắn cũng thu được 1 ít tin tức.

Mà cũng phải nói chứ, bọn họ có cần thiết phải khua chiêng gióng trống rầm rộ như thế hay không khi mà hai người trẻ tuổi quyết đấu với nhau, thì ra nguyên nhân sâu xa chính là trận quyết đấu này chính là đại diện cho các thế lực lớn ở Bắc Thành tranh giành với nhau.

Trận chiến này đối với hắn mà nói quả thật cũng không phải là chuyện gì xấu. Nếu hắn biểu hiện tốt thì có thể dùng một câu “nhất chiến thành danh” cũng không phải là nói quá!

“Chu Mẫn, Trương Tiểu Hầu, Hà Vũ, Trương Anh Lộ, Hứa Chiêu Đình, Vương Tam Bàn... các người sao cũng vào đây được?”

Mạc Phàm chợt phát hiện thấy một đám người trẻ tuổi đang đứng trò chuyện, thì ra bọn họ chính là bạn học của hắn.

“Nhà trường có cho một cái danh sách khách mời, ngoài ra còn có Mục Bạch đưa chúng ta vào nữa. Hôm nay là ngày đệ nhất cao thủ của trường chúng ta quyết đấu, chúng ta há có thể không đến xem được sao?”

Hứa Chiêu Đình nói mang theo vài phần chua xót.

Hứa Chiêu Đình là một vị Lôi hệ ma pháp sư. Vốn người quyết đấu hôm nay chính là hắn, ai ngờ nửa đường lại bị Mạc Phàm đoạt mất.

Nhưng mà, trải qua lần rèn luyện đó, Hứa Chiêu Đình đối với Mạc Phàm cũng không còn ác cảm nữa. Nguyên nhân chính là vì mạng nhỏ của mọi người là do Mạc Phàm hắn cứu. Thật ra bọn họ hi vọng trận quyết đấu lần này Mạc Phàm có thể biểu hiện tốt tốt một chút, để cho nhà trường bọn họ còn có chút mặt mũi.

“Phàm ca, ta thấy trong danh sách mời còn có thúc thúc Mạc Gia Hưng nữa. Ta đoán chắc là do tên Mục Hạ kia làm.”

Trương Tiểu Hầu nói.

“Như vậy cũng tốt.”

“Mạc Phàm, người cố gắng lên nha.”

Chu Mẫn nở một nụ cười tươi như hoa cổ vũ Mạc Phàm

Mạc Phàm gật đầu.

Hai năm trước, Mạc Phàm mình nổi hứng tạo ra một trận quyết đấu, thế mà ngày hôm nay trận quyết đấu đó lại biến thành một buổi lễ được đông đảo mọi người quan tâm tới.

Cũng được, cũng được! Cái loại cảm giác được mọi người quan tâm như thế này, có lẽ chỉ có thể trải nghiệm được 1 lần trong đời, còn hơn là cả đời ở trong một cái xóm xỉnh âm u nào đó mà không có ai thèm đoái hoài tới!

.....

“Các vị, các vị! Hoan nghênh các vị đã tới dự tiệc ngày hôm nay. Ta thật sự rất vui khi mọi người có thể tới chúc mừng cho con trai của ta. Thời gian trôi qua nhanh quá. Chúng ta cũng già rồi, bây giờ muốn thi triển ra một cái ma pháp còn khó khăn nữa là, cho nên tương lai của Bắc Thành có lẽ nên dành cho những người trẻ tuổi tài giỏi. Bọn chúng ngày hôm nay so với chúng ta càng thêm kiệt xuất. Các người cảm thấy việc ta mở tiệc chiêu đãi mọi người chỉ vì hôm nay là buổi lễ trưởng thành dành cho đứa con trai của ta là đó là một sai lầm lớn, thế nhưng từ trước đến sau ta vẫn luôn tin tưởng rằng bọn chúng sẽ hậu sinh khả úy. Mục Trác Vân ta vì tương lai Bắc Thành mà nuôi dưỡng ra vô số ma pháp sư kiệt xuất. Đó là điều mà Mục Trác Vân ta cũng có thể làm cho Bắc Thành được mà thôi. Tương lai của Bắc thành sau 10 năm, 20 năm có thể trở nên huy hoàng, phồn hoa hay không đều nằm trên tay những người trẻ tuổi này. Cho nên các người có cảm thấy vì tương lai của Bắc Thành mà ta tổ chức một cái yến hội long trọng như vậy để mọi người cùng chứng kiến có đáng hay không?”

Mục Trác Vân ngồi ở ghế chủ tọa trên cao, tay nâng lên ly rượu đỏ, mặt tươi cười rực rỡ, nói với khách khứa xung quanh.

“Hay! Vì tương lai của Bắc Thành, mọi người nâng ly lên nào!”

Dương Tác Hà là người đầu tiên đứng lên, nâng ly chúc mừng Mục Trác Vân.

“Những người có mặt ở đây đều có tư cách thảo luận về tương lai của Bắc Thành. Mà tương lai của Bắc Thành sao có thể thiếu lão Mục Trác Vân ta được. Vì tương lai của Bắc Thành, ta xin uống hết ly rượu này, ai không uống hết không được ngồi xuống!”

Tất cả khách khứa đều đứng lên, nâng ly chúc mừng.

Mà trong đám khách khứa đang còn nâng ly kia, Mạc Phàm hần lại nhìn thấy một cảnh tượng rất là thú vị. Lão sư Đường Nguyệt nâng ly rượu uống chúc mừng Mục Trác Vân thì mặt tròn trắng lên. Điều này cho thấy lão sư vẫn như cũ ghét cay ghét đắng lão Mục Trác Vân kia.

Cũng không biết Lão sư Đường Nguyệt sau đó có ý kiến gì với lão Mục Trác Vân hay không nữa.

Sau khi lời khai mạc hoành tráng kia đọc xong. Tất cả Mục thị son trang như muốn sôi sục, náo nhiệt hẳn lên. Nguyên nhất tất nhiên chính là trận quyết đấu ma pháp sắp diễn ra!

Rất nhiều người tới nơi này tất nhiên là không muốn nghe những lời nói cũ rích từ lão Mục Trác Vân kia rồi. Cái bọn họ quan tâm tới chính là muốn biết xem năm nay Địa Thánh Tuyền rơi vào tay ai.

Cả Bắc Thành có bao nhiêu vị Sơ cấp ma pháp sư được bọn họ bồi dưỡng ra mà cả đời chỉ có thể thi triển ra được một ít ma pháp dùng đến chán ngấy đi rồi. Nhưng những người đó, có bao nhiêu người trong số họ tới được trung cấp ma pháp sư?

Tinh thần thần bí khó lường như vậy, Bọn họ đã tốn rất nhiều tiền của vật chất dành cho bọn họ tu luyện khi mới bắt đầu mà kết quả cuối cùng, đám người kia cũng đâu có thành công trở thành Sơ cấp ma pháp sư đâu. Cho nên Địa Thánh Tuyền, thứ có thể giúp cho Ma pháp sư tiến tới gần trung cấp ma pháp sư hơn chính là một thánh vật, là thiên tài địa bảo mà mọi người hằng mơ ước....

Đáng tiếc, thứ này chỉ có thể mở ra cho những ma pháp sư trẻ tuổi tràn trề khát vọng. Mà hơn nữa, nó cũng chỉ có thể mở ra 1 năm 1 lần, và dành cho 1 người, mà đa số người dành được đều là đệ tử thế gia.

Lúc trước khi Mạc Phàm hần còn làm học sinh, thế nhưng hần cũng không có biết trong Bắc Thành có thiên tài địa bảo như vậy. Do hần lỗ mãng mắng lão Mục Trác Vân nên mới có cơ hội chạm tay vào cái thiên tài địa bảo này, điều mà vô số người điên cuồng thèm khát.

Cảm giác như tất cả mọi người đều đồng ý câu nói kia, cho nên tất cả đều ngồi xuống cùng một lúc. Bọn họ thật sự muốn biết hần có tiềm lực bao nhiêu.

Rốt cuộc thì trận quyết đấu ma pháp cũng được bắt đầu. Mạc Phàm sớm biết lão Mục Trác Vân đã cho sắp xếp hết mọi thứ hết rồi chỉ còn chờ hần vào trong sân đấu là bắt đầu nữa thôi.

Sân quyết đấu là một sân có hình bầu dục. Nếu như so với sân huấn luyện của nhà trường thì nó to hơn rất nhiều, nó giống như một cái thao trường thu nhỏ vậy.

Ở hai bên khán đài có đầy đủ ghế ngồi cho tất cả quan khách ngày hôm nay tới tham dự.

Mạc Phàm hần đang còn đứng giữa sân đấu. Thực tế thì hần đứng ở đó chỉ có 1 mình, Vũ Ngang vẫn chưa có xuất hiện, hiển nhiên là do lão Mục Trác Vân cố tình làm như vậy rồi, để cho Vũ Ngang càng thêm nổi bật.

Cảm giác đứng một mình thế này cũng không được tốt cho lắm.

Bọn họ làm thế này khiến cho Mạc Phàm có cảm giác mình không khác đang đứng trên sân đấu bò tót vậy. Mà hần chính là một chú bò tót được đặt ở giữa đấu trường, để cho tất cả mọi người có thể quan sát xem con bò tót này nó khỏe như thế nào, thân hình nó ra làm sao, sừng nó sắc như thế nào. Đợi đến khi đấu sĩ bò tót anh tuấn tiêu soái bước ra thì ánh đèn sẽ lóe lên, sau đó là tiếng vỗ tay, và tiếng hét của mọi người sẽ bắt đầu vang lên.

.....

“Con ta, đúng đúng đúng, đây chính là con trai ta”

Mạc Gia Hưng có lẽ là một người theo chủ nghĩa lạc quan. Hần đang còn vui vẻ, khoe khoang với lão công nhân coi cửa của Mục thị.

“Không tệ, không tệ, Lão Mạc, người cũng coi như trở mình nha.”

Một công nhân làm công việc trồng cây nói một cách si nhục.

“Còn không phải như thế ư. Con người đánh đòn để bị thương tích đầy mình là được. Ta nghe nó lúc tập luyện cùng các huynh đệ tỷ muội Vũ Ngang hần ra tay cũng tàn độc lắm.”

Một công nhân chịu trách nhiệm vệ sinh cả khuôn viên nói.

“Người trẻ tuổi so tài với nhau, sao có thể ra tay tàn độc được cơ chứ.”

Mạc Gia Hưng cười ha ha nói.

Dưới con mắt của Mạc Gia Hưng hẳn thì trận quyết đấu này cũng chỉ là một trận quyết đấu bình thường mà thôi. Hắn cảm thấy Mục Trác Vân lớn tuổi như vậy rồi còn chấp nhặt gì một tiểu hài tử nữa chứ. Nhưng trên thực tế thì rất nhiều người biết lão Mục Trác Vân kia sẽ ra tay tàn độc đối với tiểu tử Mạc Phàm không biết trời cao đất rộng kia.

“Đặt cược đề, đặt cược đề, ta cá tiểu tử Mạc Phàm chỉ trụ được 1s.”

“Thằng điên, hẳn là học sinh đệ nhất của trường Thiên Lan ma pháp cao trung đấy, làm sao có thể thua nhanh như vậy được chứ.”

“Dù sao thì ta cũng đánh cược như vậy. Bản lĩnh Vũ Ngang như thế nào thì ta cũng có nghe qua rồi.”

Mọi người đang không ngừng bàn tán xôn xao, thì rốt cuộc Vũ Ngang mặc một thân vũ trang được chế tạo đặc biệt cũng xuất hiện.

Trang phục này giống như được làm từ da hay lụa cao cấp vậy. Dưới ánh đèn chiếu lên nó làm cho nó sáng lóng lánh lên. Hơn nữa trên người hắn còn có một trang sức vô cùng đặc biệt nữa. Cả người hắn toát lên khí chất của một vị vương phủ khi đi vào điện phủ.

Hình tượng xuất hiện của Vũ Ngang đã tiêu tốn không ít thời gian của trận đấu rồi. Bộ trang phục này mà so sánh với cái bộ đồ trên người Mạc Phàm thì thật sự là sự đối lập không lồ.

Vũ Ngang mặc trên người một bộ ý phục lộng lẫy như thế khiến cho khí chất của hắn thoáng chốc tăng lên mấy cấp bậc liền. Cộng thêm với việc hắn cao và gầy, khí chất lại âm nhu, khiến cho các cô gái khi nhìn thấy hắn càng thêm mê mẩn.

Hắn mặc một bộ đồ trắng như tuyết, trên đó còn có khắc gia huy của gia tộc Băng hệ. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì Vũ Ngang chính là người sáng nhất đêm nay. Hắn nở một nụ cười tự tin, điều đó cho thấy hắn chính là nhân vật chính của buổi tối ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Quyết đấu ma pháp

“A, lần này cái lão Mục Trác Vân chơi lớn rồi. Người đếm xem trên người cái thằng Vũ Ngang kia có bao nhiêu món ma khí và ma cụ vậy?”

Đặng Khải nhìn Vũ Ngang mà thiếu chút nữa nhảy dựng đứng lên.

Còn Chu hiệu trưởng thì lắc đầu liên tục.

Học sinh của trường bọn họ hầu hết đều đánh không lại đệ tử thế gia. Sự chênh lệch tu vi thì không cần phải nói rồi, đằng này trang bị mặc trên người của đám đệ tử thế gia lại còn nhiều và toàn hàng tốt cả.

Thế nhưng trong buổi lễ trưởng thành ngày hôm nay, lão Mục Trác Vân không biết đã tặng cho cái thằng Vũ Ngang kia bao nhiêu cái ma cụ và ma khí mặc lên người vậy?

Còn Mạc Phàm hẳn thì sao?

Ngoài trừ cái Liên Cốt Thuần chiếm được từ Trảm Không ra, hình như hắn không còn cái nào khác nữa thì phải.

Cách biệt xa như thế thì đánh làm sao??

Thấy một màn như vậy, trái tim của Chu hiệu trưởng và các giáo viên nhà trường cũng băng lạnh đi một chút.

“Đặng Khải, cuộc quyết chiến này người là người chứng kiến, cho nên ngươi làm trọng tài cho bọn hắn đi.”

Mục Trác Vân khẽ mỉm cười nói. Hắn đang còn háo hức, chờ đợi xem cảnh tượng mèo bắt chuột tàn ác kia.

Đặng Khải cũng không biết nên nói như thế nào cho phải nữa. Hắn chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Mạc Phàm.

“Hai người các ngươi ở trong các bạn đồng trang lứa đều là những người kiệt xuất, trận quyết đấu này là muốn cho các ngươi chăm chỉ tu luyện hơn... Tóm lại, đến điểm thì dừng!”

Đặng Khải đứng ở giữa hai vị ma pháp sư trẻ tuổi, âm thanh nói ra khiến cho tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ.

Đặng Khải khẽ lùi về sau một chút, nhưng cũng không có đi ra khỏi sân đấu.

Ở vị trí này, nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn, thì hắn cũng có thể ra tay ngay lập tức được.

“Được rồi. Hai bên bắt tay nhau. Khi có hiệu lệnh của ta thì trận đấu sẽ được bắt đầu.”

Đặng Khải nói.

Mạc Phàm và Vũ Ngang cùng bước lên, rồi đưa tay ra bắt tay.

Đột nhiên, trong lòng bàn tay Vũ Ngang ngưng kết ra một tảng băng lạnh. Trong nháy mắt, Mạc Phàm liền có thể cảm nhận thấy một cỗ không khí lạnh, rét buốt đang âm thầm xâm nhập sâu vào trong cơ thể hắn.

Mạc Phàm phản ứng lại cũng rất nhanh. Cánh tay hắn liền hiện lên một màu đỏ. Một ngọn lửa liền xuất hiện bảo vệ mạch máu, xương cốt, cơ thể hắn tránh khỏi cái lạnh buốt kia. Sau đó, khuôn mặt Mạc Phàm không biến sắc nâng ngón tay giữa của mình lên khiêu khích.

“Con chuột nhắt này quả thật cái gì cũng không biết. Nhưng mà không sao, ta sẽ đem cái đầu toàn nước của nhà ngươi đóng thành băng, để cho ngươi thông minh lên một chút vậy.”

Vũ Ngang đưa tay ra đằng sau. Cười lạnh leo một cái rồi xoay người đứng vào vị trí của mình.

“Không cần phải đe dọa”.

Mạc Phàm đáp lễ nói.

Sau đó hắn xoay người trở lại vị trí quy định của mình. Tiếp đó, hắn nhắm hai mắt lại rồi đảo mắt quan sát xung quanh.

Từ khoảnh khắc, hắn bước vào cái son trang này. Hắn đã không thể nào nhớ rõ có bao nhiêu ánh mắt cười nhạo và ủng hộ hắn. Cũng không biết có bao nhiêu người ngoài miệng thì nói “hắn là một người gan dạ sáng suốt” nhưng trên môi lại nở một nụ cười đầy sự khinh miệt, giống như kiểu muốn nói hắn “không biết tự lượng sức mình, lấy trứng chọi đá.”

Trên cái thế giới này, lúc nào cũng có một số người tự nhận mình là thông minh. Bọn họ dùng cái ánh mắt mình là người từng trải nhìn người khác gặp họa mà hả hê trong lòng. Cuộc sống của bọn người này chỉ quanh quẩn trong cái lồng chim. Cho nên đám người này cảm thấy ai cũng như nhau và đều không thoát được cái lồng chim này. Vì vậy khi đám người này nhìn thấy một ai đó muốn vượt ra khỏi cái lồng chim đó, thì họ liền cười nhạo, “cái thằng ngu này, bọn ta làm rồi mà có được đâu, mày làm chỉ có ăn hành thôi con ạ”.

Có một vài loài người, khi thấy người khác gặp họa thì vui mừng hả hê. Họ cảm thấy thằng kia ngu hơn mình. Họ tự cho mình là ưu việt và dùng cái chỉ số thông minh hạn hẹp đó để phán đoán người khác....

Ngày hôm nay, Mạc Phàm hắn sẽ cho đám người đó phải ngậm miệng!

“Trận quyết đấu, bắt đầu!”

Sau khi Đặng Khải hạ lệnh một tiếng, thì trận quyết đấu ma pháp mà Mạc Phàm chờ đợi từ rất lâu cũng được bắt đầu.

Một giây sau tiếng nói kia, từ trong con ngươi của Mạc Phàm bắn ra từng đạo đỏ thẫm của Hỏa hệ. Từ những đạo đỏ thẫm này, mọi người có thể thấy rõ được bảy viên ngôi sao hỏa hệ đang nhanh chóng gắn liền với nhau tạo thành một cái Tinh quỹ.

Tinh Quỹ sáng, ma pháp hiện!

Một ngọn lửa từ trong lòng bàn tay Mạc Phàm đột nhiên bốc cháy lên. Một tinh linh lửa cực nóng nhảy múa tung tăng, vội vàng, hấp tấp giống như muốn đốt cháy hết tất cả mọi thứ xung quanh đây!

“Hỏa tư – Bồng Cháy!”

Tốc độ hoàn thành Tinh quỹ của Mạc Phàm cực kỳ nhanh. Thậm chí khi hắn hoàn thành xong mà cái âm thanh Đặng Khải tuyên bố trận đấu bắt đầu vẫn đang còn quanh quẩn bên tai.

Hiển nhiên tốc độ và sự thành thạo phóng thích kỹ năng của Mạc Phàm khiến cho tất cả mọi người ở đây có chút bất ngờ.

“Không ngờ hắn cũng có chút tài năng, nhưng cái Hỏa Tư cấp 1 này căn bản quá yếu.”

“Kỳ lạ, không phải hắn đã nắm giữ được Hỏa Tư – Phần Cốt rồi hay sao? Tại sao hắn lại phóng thích ra Hỏa Tư – Bồng cháy? Uy lực của Phần Cốt mạnh hơn so với Bồng cháy kia mà?? Hắn đã chiếm được tiên cơ phóng thích ra ma pháp trước, tại sao không khôn ngoan phóng thích ra Phần Cốt mà lại phóng thích ra Bồng Cháy?”

Vị huấn luyện viên La Văn Ba lập tức nói nghi ngờ trong lòng của mình ra.

Thật ra, một số người từng quen biết Mạc Phàm đều cũng biết, trong tất cả học sinh, Mạc Phàm chính là người đầu tiên nắm giữ được kỹ năng cấp 2.

Hồi đó, trong khi rèn luyện, Hỏa Tur – Phần Cốt đã hiển lộ thần uy. Thế mà ngày hôm nay, trong trận quyết đấu quan trọng như thế này, vì sao hắn lại phóng thích ra một cái kỹ năng cấp 1 Hỏa Tur – Bông cháy?? Hắn muốn làm gì vậy??

Ở bên kia, Vũ Ngang thì ngược lại, hắn không có vội vàng gì. Hắn đứng im nhìn Mạc Phàm hoàn thành xong Tinh quỹ, giống như kiểu muốn nói: “Người phóng thích ra ma pháp trước thì làm được gì?”

“Băng mạn!”

Vũ Ngang hắn không muốn chờ đợi nữa, liền thúc dục ý niệm của mình khổng chế ngôi sao hoàn thành Tinh quỹ của mình.

“Băng mạn – Ngưng kết!”

Vũ Ngang đọc ra tên của ma pháp. Chỉ trong phút chốc, nhiệt độ trong sân đấu liền giảm xuống nhanh chóng. Thời tiết đang còn mùa hè oi bức đột nhiên biến thành một mùa đông lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Truyện được update sớm nhất tại đây.

Tuyết và sương bay la tả trên sân. Vô số hạt băng, hạt sương nhảy múa trong không khí.

Băng sương màu trắng phủ đầy khu vực xung quanh Mạc Phàm đang đứng. Dựa vào tốc độ đông cứng của băng Mạn thì có lẽ chưa tới 3s, nửa thân dưới của Mạc Phàm sẽ bị đông cứng thành tượng đá.

Băng Mạn ở trong một trận quyết đấu là một kỹ năng chiếm được ưu thế rất lớn.

Ở cấp độ sơ cấp, trừ Phong hệ và Thổ hệ ra thì hầu hết mọi người đều không có kỹ năng gì khiến cho bản thân di chuyển một cách nhanh chóng.

Từ trước đến giờ, kỹ năng Băng Mạn đều có phạm vi bao phủ rất là lớn. Một khi phủ xuống, khi băng sương đang còn thừa thớt rơi xuống, nếu như Ma pháp sư trong vòng 3s không chạy thoát khỏi khu vực này, thì sẽ bị đông cứng thành đá. Mà ma pháp sư kia tốc độ không đủ nhanh thì không thể nào thoát được khu vực đông cứng này.

Băng Mạn của Vũ Ngang bao trùm một khu vực lớn xung quanh Mạc Phàm. Hắn cũng không lo Mạc Phàm sử dụng toàn lực chạy nhanh ra khỏi khu vực bao trùm kia. Trong vòng 3s thời gian, Mạc Phàm hẳn chắc chắn không thể nào thoát được phạm vi của Băng Mạn. Cho nên 3s sau, Mạc Phàm sẽ biến thành một cái tượng đá hình người.

Ngay sau đó, Vũ Ngang lại tiếp tục phóng thích thêm một tầng Băng Mạn nữa. Sau 3s nữa, mọi người sẽ được cười thỏa thích khi thấy Mạc Phàm hẳn sẽ biến thành người đá.

Không có biện pháp, đối phó với Băng hệ thì hành động phải thật nhanh nếu không thì Ma pháp sư đó cũng không khác gì một con yêu ma ngốc ngếch cả. Bởi vì Băng Mạn ở trong tất cả kỹ năng của sơ cấp thì nó là một cái kỹ năng vừa mạnh mẽ lại vừa thực dụng.

“Đệt, tiểu tử này có phải bị ngốc hay không đó?? Tại sao hắn vẫn còn đứng ở đó??”

“Nếu là ta thì ta sẽ cuống cuống chạy thật nhanh. Nếu không sẽ bị biến thành tượng băng”

Mạc Phàm cũng không có chạy. Một ma pháp sư bình thường khi đối mặt với Băng Mạn chắc chắn sẽ chạy thật nhanh ra khỏi khu vực đông cứng, có như vậy mới không bị đông cứng lại.

“Tuồng như vậy mà đông cứng được ta sao?”

Vào lúc này Mạc Phàm hắn liền nở nụ cười.

Ngon lửa trên bàn tay Mạc Phàm hắn cũng không có ném qua chỗ Vũ Ngang. Thật ra thì hắn cũng biết cái kỹ năng Hỏa hệ cấp 1 nho nhỏ này chắc chắn sẽ không đánh bại được Vũ Ngang. Nhưng cái Hỏa tur – Bông cháy này hắn lại có dụng ý khác!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Băng Mạn cấp 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mạc Phàm – Vũ Ngang bắt tay nhau trước trận đấu

Tay hần nhẹ nhàng nhấc lên, một ít ngọn lửa từ trên lòng bàn tay hần nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Hỏa Tur rơi xuống. Chỉ trong thoáng chốc dưới chân Mạc Phàm trải thành một tấm thảm lửa màu đỏ.

Những ngọn lửa này thiêu đốt xung quanh Mạc Phàm. Do bản thân hần là Hỏa hệ cho nên những ngọn lửa thiêu đốt bên cạnh kia, nó cũng không có thiêu cháy Mạc Phàm. Huống chi dưới chân hần còn tràn ngập 1 tầng băng sương. Những tầng băng sương này gặp ngọn lửa Mạc Phàm bắt đầu có dấu hiệu tan chảy.

Mạc Phàm đứng giữa ngọn lửa, ngẩng đầu lên mỉm cười. Nụ cười của hần mang theo vài phần khiêu khích ném về phía Vũ Ngang.

Băng Mạn khắp nơi bị hiệu quả Bồng Cháy làm cho biến thành hơi nước. Mạc Phàm hần không cần chạy trốn, cũng không cần phải lo lắng tới chuyện bản thân hần sẽ bị đối phương làm cho đông cứng thành băng.

“Hỏa Tur – Bồng cháy thả xuống xung quanh mình. Dùng ngọn lửa đó để trừ hiệu quả đông cứng của Băng Mạn đúng là rất tốt. Hay, thông minh, rất là thông minh!”

Đường Nguyệt Lão sư ngồi ở trên cao tươi cười nói.

Khi ở trong trường học, đám học sinh này mặc dù học xong ma pháp nhưng nói về cách vận dụng những ma pháp như thế nào thì bọn hần lại cực kỳ yếu kém. Giống như cái kỹ năng Hỏa Tur này, hầu hết bọn học sinh sở hữu Hỏa hệ một khi đã phóng thích ra Hỏa Tur đều theo bản năng ném Hỏa Tur về phía đối thủ để tấn công.

Nhưng trên thực tế, hiệu quả của Hỏa Tur – Bồng Cháy cũng có rất nhiều công dụng. Ví dụ như nếu phóng thích nó ở một khu vực, tạo thành một ngọn lửa thiêu đốt liên tục thì nó sẽ tạo ra 1 con đường lửa hoặc 1 bức tường lửa, cũng giống như Mạc Phàm hần làm lúc này đây. Hần thả Hỏa Tur – Bồng Cháy xung quanh mình rồi dựa vào kháng tính Hỏa của bản thân thì khi ngọn lửa bùng cháy nó sẽ tạo ra một vòng lửa bảo vệ. Vòng lửa bảo vệ này có tác dụng làm tan trạng thái đông cứng của kỹ năng Băng Mạn của Băng hệ Ma pháp sư.

“Hỏa Tur cấp 1 phá Băng Mạn cấp 2. Hay, rất hay!”

Chu hiệu trưởng cũng gật đầu khen hay.

Ở giai đoạn sơ cấp, kỹ năng rất là thiếu thốn. Cho nên việc vận dụng những kỹ năng đó như thế nào thì đòi hỏi người sử dụng phải có tư duy rất là linh hoạt.

Hiển nhiên, trong lần giao chiến đầu tiên này, Mạc Phàm hần đã chiếm được một chút ưu thế.

“Tôi lượt ta!”

Mạc Phàm đứng ở trong vòng lửa bảo vệ rồi tiếp tục hình thành Tinh quỹ thêm một lần nữa.

Tốc độ hình thành Tinh quỹ của hần rất là nhanh, giống như kiểu hạ bút thành văn vậy.

Một đạo Hỏa Tur xuất hiện trong lòng bàn tay Mạc Phàm. Lần này ngọn lửa cực nóng kia xuất hiện một tia biến hóa. Có thể thấy được ngọn lửa này mạnh hơn hần so với ngọn lửa lần trước.

“Hỏa Tur – Phần Cốt!”

Một đoàn lửa màu đỏ thẫm bóng rực sáng chói mắt, kéo thành một đường dài xẹt qua tầm mắt mọi người. Nó vô cùng chính xác hướng về phía Vũ Ngang.

“ Là Hòa Tur cấp 2! Nếu như bị dính dù chỉ là một chút thì chắc chắn sẽ bị đốt thành tro bụi!”

Những người ở đây cũng có một số người xài được cái kỹ năng này. Nhưng khi bọn họ thấy Mạc Phàm dễ dàng thi triển ra Hòa Tur cấp 2 như vậy, trong tâm bọn họ cũng cảm thấy chấn động.

“ Băng Mạn của Vũ Ngang bị phá rồi, nếu như hắn bị trúng kỹ năng này thì hắn sẽ bắt lợi mất.”

Quách Thái Đường có chút lo lắng nói.

“ Yên tâm đi!”

Mục Hạ cũng không chấp nhận như vậy.

Trên môi Mục Trác Vân thì vẫn nở nụ cười tươi như hoa, phảng phất như những điều này hắn đã tính toán hết cả rồi vậy.

Hòa Tur – Phần Cốt rất cực cũng rơi xuống. Nhưng rất nhanh mọi người phát hiện tốc độ Vũ Ngang đột nhiên tăng nhanh. Trong khoảnh khắc ngọn lửa kia sắp tới gần, hắn nhanh chóng di chuyển sang địa phương khác cách đó 4-5m. Tốc độ nhanh như thế này làm cho mọi người nhìn hoa cả mắt. Những người có mặt ở đây đều không hiểu rốt cuộc vì sao Vũ Ngang hắn có thể di chuyển sang vị trí khác nhanh như vậy.

Mạc Phàm thấy Hòa Tur – Phần Cốt rơi vào khoảng không, liền cau mày lại.

Hắn rõ ràng vừa thấy, ở trên đôi giày da của tên Vũ Ngang kia ánh sáng màu vàng tối ba động phát ra. Cái ánh sáng màu vàng tối này giúp cho tên Vũ Ngang dịch chuyển tốc độ cao, song song với mặt đất với khoảng cách tầm 4-5m. Nó giống như kỹ năng “Địch Ba” của Thổ hệ vậy.

Mẹ kiếp, lại là ma cụ!

Giày ma cụ, hay nói chính xác hơn là một ma cụ thuộc Thổ hệ có kỹ năng Địch Ba!

Tự nhiên đối phương lại có thêm một cái kỹ năng Địch Ba của Thổ hệ, khiến cho Mạc Phàm hắn cảm thấy khó chịu.

Cái giày ma cụ này thuộc về loại tốt. Cứ mỗi lần nó phát động thì sẽ tiêu tốn ma thạch, chờ sau khi nó bổ sung năng lượng xong thì lại có thể tiếp tục thêm một lần nữa. Nếu không nhờ có nó thì trận quyết đấu này cũng không cần phải đánh tiếp nữa. Mặc dù Hòa Tur tốc độ phóng tới rất là nhanh nhưng nếu so với đôi giày ma cụ có kỹ năng ” Địch Ba” này thì vẫn còn kém xa.

“ Ngươi cho rằng cái kỹ năng Hòa Tur – Bồng Cháy nho nhỏ kia khiến ta phải bó tay sao? Vậy thì ngươi ngây thơ quá rồi. Trò đùa 2 năm qua cũng đến lúc kết thúc rồi. Nếu như ngươi tới trước mặt nghĩa phụ ta dập đầu, trước ánh mắt của tất cả mọi người thì may ra ta sẽ tha cho ngươi 1 mạng đấy?”

Vũ Ngang âm hiểm cười nói.

Hai tay Vũ Ngang vung lên. Chỉ trong thoáng chốc liền có một trận Bão tuyết bốc lên ở trên sân đấu. Băng tuyết ngập trời từ trên trời rơi xuống. Những băng tuyết này lạnh thấu xương, giống như muốn đông cứng tất cả mọi thứ ở trong sân đấu vậy.

Bão tuyết phủ xuống khiến cho nhiệt độ trong sân đấu chợt giảm mạnh. Nó giảm xuống đến nỗi ngọn lửa đều không thể thiêu đốt thêm được nữa.

Loại băng lạnh này giống như muốn đem không khí ngưng kết lại!

“ Băng Mạn – Bao Trùm!”

Vũ Ngang giống như một Tung Tuyết Chi Yêu, lãnh ngạo đứng trong băng tuyết dày đặc.

Cả sân đấu liền trở nên mờ mịt. Bão tuyết lạnh băng, lãnh khốc vô tình, giống như Bão tuyết mùa đông đột nhiên phủ xuống khiến cho tất cả sinh vật đều không còn con đường sống.

Mọi người ở hai bên khán đài cũng như rơi vào Băng thiên tuyết địa. Bọn họ không tự chủ xoa xoa hai tay, răng cũng bắt đầu run lên cầm cập.

“ Ta ngất! Lần trước khi ta nhìn thấy hắn, thì hắn cũng mới chỉ nắm giữ Băng Mạn – Ngưng Kết. Mới trôi qua có 1 năm không có gặp mà hắn đã tu luyện Băng Mạn tới cấp 3 rồi?? Băng Mạn – Bao Trùm chính là một con bão tuyết. Ngay cả ngọn lửa kia cũng bị dập tắt. Tiểu tử Mạc Phàm kia có chạy trốn tới bất kỳ nơi nào trên sân đấu thì cũng chỉ trong vòng vài giây là bị đông cứng thành băng!”

Phi Thạch liền kêu than một tiếng.

Phi Thạch sở khanh nhớ tới lần Vũ Ngang cùng bọn họ đối phó con Độc Nhãn Ma Lang thì tu vi của hắn cũng ngang ngang với Quách Thái Đường mà thôi. Mà Quách Thái Đường cho tới bây giờ vẫn chưa thể nắm giữ được Băng Mạn cấp 3. Thế mà cái thằng Vũ Ngang kia lại nắm giữ được. Tốc độ tu luyện như thế này quả thật là quá biến thái!

“ Kết thúc rồi! Kết thúc rồi! Không thấy vòng lửa bảo vệ của Mạc Phàm bị dập tắt rồi sao. Khi những Băng tuyết này rơi xuống toàn bộ thì chúng ta cũng sẽ thấy được một cái tượng đá hình người mà thôi.”

Lê Văn Kiệt thở dài nói.

Chu hiệu trưởng, Đặng Khải, Dương Tác Hà nhìn thấy cảnh tượng này cũng bị chấn động. Tất cả quan khách có mặt ở đây cũng phát ra tiếng cảm thán.

18 tuổi!! Đây là buổi lễ trưởng thành 18 tuổi của Vũ Ngang đấy. Không nói khoác chứ rất nhiều Ma pháp sư tới 40-50 tuổi mới có thể nắm giữ được kỹ năng Băng Mạn cấp 2. Thế nhưng cái thằng này mới chỉ có 18 tuổi mà đã nắm trong tay cảnh giới mà rất nhiều ma pháp sư không làm được. Thật sự không biết nên nói như thế nào nữa!

“Hôm nay có lẽ mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này.”

“Mạc Phàm cũng có một ma cụ...”

La Văn Ba mở miệng nói.

Trảm Không lắc đầu nói:

“Liên Cốt Thuần đối với kỹ năng Băng Mạn này một chút tác dụng cũng không có.”

Liên Cốt Thuần đúng là một ma cụ phòng ngự rất tốt. Nhưng Băng hệ lại là một hệ chuyên trị những thứ có lực phòng ngự mạnh. Mặc kệ người mình đồng da sắt như thế nào, dưới kỹ năng Băng Mạn thì tất cả đều biến thành tượng đá.

Ma cụ của Mạc Phàm trong trận quyết đấu này căn bản không có chút tác dụng nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Hỏa Tư – Bạo Liệt

“Khi trận đấu sắp kết thúc, bảo Vũ Ngang dừng tay lại. Nếu không sẽ đông cứng mặt Mạc Phàm khiến cho hô hấp đình trệ dẫn tới nguy hiểm tới tính mạng.”

Chu hiệu trưởng giống như đã biết trước kết quả, liền mở miệng nói với Đặng Khải.

“Yên tâm, yên tâm. Học sinh Hỏa hệ thì làm sao có thể chết dễ dàng như vậy trước băng tuyết được cơ chứ.”

Mục Trác Vân cười cười, vuốt vuốt cằm râu.

Hắn quay sang nhìn quan khách ở xung quanh, thấy tất cả mọi người đều đang tròn mắt há mồm.

Ha ha ha, các người bắt ngờ lắm đúng không? Các người không nghĩ tới chuyện Vũ Ngang mới có 18 tuổi mà đã nắm giữ được Băng Mạn cấp 3 đúng không!

Bình thường ở trong trường Thiên Lan ma pháp cao trung, trước lúc tốt nghiệp, nếu như có một học sinh có thể nắm giữ được kỹ năng cấp 2 thì người học sinh đó cũng được xem như là một học sinh kiệt xuất rồi. Những người học sinh này, nếu như sát hạch rèn luyện được điểm cao nữa thì hầu hết bọn hắn đều có thể tiến vào đại học ma pháp.

Còn về cái kỹ năng cấp 3 kia, thì không biết đến bao giờ bọn hắn mới có thể nắm giữ được!

Con nuôi của hắn Vũ Ngang, 18 tuổi đã nắm giữ được kỹ năng cấp 3, vượt trội hoàn toàn so với 1500 học sinh của trường Thiên Lan ma pháp cao trung, và cũng vượt trội hơn hẳn các đệ tử thế gia khác.

Thằng tiểu tử Mạc Phàm nhỏ nhò này, thật không biết tự lượng sức mình. Cái loại ngu ngốc này còn tưởng mình cao thượng rồi chửi mắng Mục Trác Vân ta. Mục Trác Vân ta cũng không có dễ dàng buông tha cho hắn như vậy. Năm đó, không phải hắn mắng rất là sừng miệng sao? Ta còn không trị được người sao, thằng ranh con!!

“Vẫn là nhân tài xuất ra từ Mục Thị, bội phục, bội phục.”

“Trác Vân lão ca, chiêu này của người cũng bắt ngờ quá à nha. Băng Mạn cấp 3, người ẩn dấu quả thật rất sâu đấy. May mắn ta không cho khuyến tử nhà ta tỷ thí với Vũ Ngang nhà người, chứ không thì kết quả cũng không khác thằng học sinh đáng thương này là bao.”

Một lão nhân cười ha ha nói.

“Ai, Băng Mạn cấp 3 xuất hiện, thì coi như thống trị thế hệ trẻ của Bắc Thành rồi. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.”

Băng Mạn cấp 3 có lực chấn nhiếp quần hùng rất là mạnh. Nó khiến cho cuộc chiến này bất luận có thể nào đi chẳng nữa đều không còn ý nghĩa. Thắng lợi đương nhiên thuộc về cấp 3 rồi. Các vị quan khách trên khán đài hầu hết đều thi nhau chúc mừng, nịnh hót Mục Trác Vân.

Mục Trác Vân thì đang còn âm thầm hưởng thụ lời khen ngợi. Hắn giọng trống khua chiêng cho cái buổi lễ thành niên này, còn không phải để cho tất cả mọi người ở Bắc Thành này biết tới người trẻ tuổi của Mục Thị nhà hắn cường đại hay sao?

“Đặng Khải, tới lúc rồi.”

Chu hiệu trưởng vẫn rất quan tâm tới Mạc Phàm, liền nói.

“Đặng Khải?? Sao còn không nhanh ngừng trận đấu lại?? Mạc Phàm hắn không có một ma cụ gì để chống cự lại. Chậm chễ một chút nữa sẽ khiến cho máu ngừng lưu thông đấy, đối với hắn mà nói sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.”

Trên sân tuyết đấu, Đặng Khải cũng muốn cho trận đấu cách biệt quá xa này dừng lại. Nhưng bên trong băng tuyết mịn mù kia lại có một ngọn lửa lập lòe cực nóng. Điều này làm cho Đặng Khải hắn từ bỏ cái suy nghĩ thoáng qua này.

“Lão Chu, thằng bé Mạc Phàm này sợ rằng không có đơn giản như chúng ta vẫn tưởng tượng đâu.”

Đặng Khải nhìn chăm chú Mạc Phàm không ngưng rồi nói.

Chu hiệu trưởng trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Vừa định nói thêm mấy câu nữa, thì trong băng tuyết mịn mờ xuất hiện một ngọn lửa vô cùng xinh đẹp khiến Chu hiệu trưởng hắn chú ý tới.

Dưới tình huống như vậy mà vẫn còn muốn kiên trì hoàn thành một Hòa Tư sao?

Nhưng Hòa Tư – Phần Cốt ở trong băng tuyết dày đặc như thế này e rằng uy lực của nó sẽ bị giảm xuống rất lớn. Cái uy lực nhỏ bé này mà đánh vào một cái ma cụ thì cũng như không đánh.

Hay nói cách khác, cho dù Mạc Phàm có thể hoàn thành xong một cái Hòa Tư rồi bị đông cứng lại, thì cái Hòa Tư kia của hắn cũng sẽ bị ma cụ phòng ngự chưa được sử dụng kia của Vũ Ngang cản lại, giãy giụa như vậy....

Àn, hình như không phải!

Đạo Hòa Tư này...

Đôi mắt Chu hiệu trưởng bỗng nhiên mở to ra. Sau đó, Hắn sử dụng cảm giác cường đại của mình để cảm nhận mọi thứ trong băng tuyết mịn mịn kia. Từ trong băng tuyết hắn cảm nhận được một cỗ hơi thở vô cùng nóng, vô cùng cuồng bạo của Hòa hệ!!

Đây không phải là kỹ năng cấp 2 Hòa Tư – Phần Cốt!!

Ngọn lửa này tuy rằng nhỏ nhỏ nhưng nó lại cực kỳ nóng và có lực xuyên thấu rất mạnh. Băng tuyết tràn ngập kia không có cách nào khiến cho nó tắt đi được!

Hòa Tư lại một lần nữa hiện ra trước mặt Vũ Ngang, khi hắn đang còn thao túng băng tuyết.

Vũ Ngang khinh thường cười một tiếng. Sau đó âm thầm điều ra một ma cụ phòng ngự từ trong thế giới tinh thần.

“Băng Ai Chi Thuần!”

Vũ Ngang đánh thức ấn ký Băng Ai Chi Thuần từ trong liên kết linh hồn của mình ra. Trong phút chốc, một dấu vết nhỏ liền xuất hiện. Nó nhanh chóng lớn lên và biến thành một cái lá chắn hình vòng cung làm từ băng. Cái Băng Ai Chi Thuần này hoàn toàn bảo vệ an toàn cho Vũ Ngang hắn.

Tất cả quan khách khi thấy một màn như vậy, có người thì thờ dài, có người thì cười nhạo.

Cần gì phải dùng tới cái lá chắn này làm gì? Người không khoe khoang sự giàu có của nhà mình thì thấy khó chịu sao!

“Hòa Tư.....”

“Bạo Liệt!!”

Từ bên trong băng tuyết lãnh khốc vô tình, mịn mờ. Một âm thanh cao vút truyền ra khắp sân đấu.

Vừa dứt lời, trong sân đấu đang còn một màu trắng xóa bỗng nhiên xuất hiện một màu đỏ ngầu đến kinh dị.

Màu đỏ ngầu lúc mới xuất hiện nó không khác gì một cây nến nhỏ bé. Nhưng chỉ sau giây lát thì những tiếng nổ vang rất lớn liền phát ra từ cây nến đó.

“~~~~~!!!!”

Không hề có dấu hiệu báo trước, ngọn lửa bỗng nhiên nổ tung.

Lấy ngọn lửa vừa rơi xuống kia làm trung tâm. Từng vòng, từng vòng sóng lửa bắt đầu lan tràn ra xung quanh. Ngọn lửa cực nóng cuồng loạn bay múa.

Một màu đỏ chói mắt, không khí xoắn ốc lại, không khí dưới sức ép của cái nóng đột nhiên nổ vang. Những âm thanh nổ vang đó lan truyền tới chỗ quan khách đang ngồi trên khán đài.

Mọi người thấy vậy liền tròn mắt há mồm. Tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chú vào cái Hỏa Tur – Bạo Liệt cực nóng kia.

Trời ạ!!!

Cái này đâu phải là Hỏa Tur – Phần Cốt!!

Hỏa Tur – Bạo Liệt!!

Đây là kỹ năng cấp 3 Hỏa hệ đấy!!!

Mọi người còn chưa kịp khôi phục tinh thần lại khi thấy Vũ Ngang có kỹ năng cấp 3 Băng Mạn, thì ngay sau đó đã bị Mạc Phàm hấn làm cho một trận nổ tung. Nội tâm của tất cả mọi người vào lúc này không có cách nào bình tĩnh trở lại được.

Đội trưởng của Thành thị lập yêu cầu đội Từ Đại Hoang khi thấy một màn này, con mắt của hắn như muốn rơi ra.

Hỏa Tur – Bạo Liệt có thể coi như là tuyệt học của hắn. Ở trong thợ săn ma pháp sư, dựa vào cái kỹ năng cấp 3 này, hắn cũng được xem như là một trong những người thợ săn hàng đầu rồi. Nhưng vấn đề chính là, để có được cái kỹ năng này, hắn phải tiêu tốn hết 30 năm mới có thể nắm giữ được. Mà đâu phải dễ dàng nắm giữ đâu, hắn phải hao tổn hết tâm tư mới có thể đột phá tới Hỏa Tur – Bạo Liệt đấy. Thế nhưng một học sinh còn chưa có tốt nghiệp trường trung học lại có thể nắm giữ được nó... Sự thật phũ phàng như thế này, làm sao hắn có thể tiếp nhận được chứ!!

Chu hiệu trưởng, Đặng Khải, hai người này cũng đã nhận ra đạo Hỏa Tur của Mạc Phàm này có vấn đề từ sớm rồi. Nhưng mà cho tới lúc này, tâm trạng của họ vẫn không thể khôi phục lại bình thường như cũ được.

Bọn họ quản lý trường học nhiều năm như vậy, một học sinh trước lúc tốt nghiệp có thể nắm giữ kỹ năng cấp 3 Hỏa hệ... Hình như đã từ rất lâu rồi chưa có xuất hiện một người thi phải!!!

Phải biết rằng cách đây một giây, bọn họ đang còn cảm thán thể gia đệ tử chính là thể gia đệ tử. Dù cho học sinh trường mình có xuất sắc như thế nào thì cũng không thể nào đánh thắng được. Ai ngờ chỉ trong phút chốc, Mạc Phàm lại làm cho bọn họ sững sốt, bất ngờ ngoài dự đoán.

Tên tiểu tử này là quái thai hay vậy trời??

Tài nguyên của nhà trường có hạn như vậy mà hắn cũng có thể tu luyện tới cảnh giới này!!!

Trung cấp ma pháp sư Dương Tác Hà của Hiệp hội ma pháp cũng sững sốt. Hắn nhìn lướt qua xung quanh thấy tất cả mọi người đều ngẩn hết cả ra, liền hỏi:

“Tiểu tử này đã bị ai lôi kéo về chưa? Hình như chưa có ai đúng không? Ta muốn hắn rồi!”

Chu thị gia tộc Chu Minh Quân cười cười rồi quay sang nói:

“Hiệp hội ma pháp sư của các ngươi thì thiếu gì Hỏa hệ ma pháp sư, thôi nhường cho Mục Thị của chúng ta đi.”

“Tiểu tử này là người của quân đội chúng ta, các ngươi đừng có mà tranh giành!”

La Văn Ba nhin không được, vội vàng lên tiếng.

Vũ Ngang là đệ tử của thể gia. Hắn xem như là nguồn tài nguyên tốt nhất của Bắc Thành rồi. Chỉ mới từng đó tuổi mà tu luyện ra tới kỹ năng Băng Hệ cấp 3 khiến cho mọi người cảm thán không thôi. Mà một học sinh từ Thiên Lan ma pháp cao trung lại có thể đạt tới cảnh giới này khiến cho cả tòa thành đều chấn kinh!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Bối cảnh cũng là một loại thực lực

“Lão sư Đường... Đường nguyệt, có phải cô lại thiên vị cấp cho Mạc Phàm thứ gì đó nữa hay không vậy? Tại sao Mạc Phàm hẳn có thể biến thái tới như vậy?”

Hứa Chiêu Đình không nhin được đặt câu hỏi.

Lần này, con cưng Lôi hệ Hứa Chiêu Đình hoàn toàn phục rồi.

Nửa năm trước, Hứa Chiêu Đình hẳn mới có thể nắm giữ được kỹ năng Lôi hệ cấp 2. Hắn còn tưởng mình kéo gần khoảng cách với Mạc Phàm không ít, ai ngờ được cái thằng Mạc Phàm này tu luyện không khác gì ngồi trên hỏa tiễn vậy. Mẹ nó chứ, mình mới học xong cấp 2 thì hắn đã học xong cấp 3 rồi. Nếu như lão sư Đường Nguyệt không thiên vị cho hắn thì Hứa Chiêu Đình làm sao tin được cái thằng Mạc Phàm kia lại tu luyện nhanh tới như vậy được.

“Không có. Tất cả đều tự mình hắn tu luyện mà ra.”

Đường Nguyệt lắc đầu.

Đường Nguyệt là người duy nhất biết Mạc Phàm hẳn có Tinh trần ma khí. Nàng có thể đại khái đoán được tốc độ tu luyện của Mạc Phàm so với người khác là nhanh hơn rất là nhiều, nhưng chuyện hắn nắm giữ được Hỏa Tur – cấp 3 thì nàng tuyệt nhiên không có nghĩ tới.

Đối thủ một mất một còn của Mạc Phàm hẳn – Mục Bạch thì vào lúc này khuôn mặt của hắn liền đen lại.

Không hiểu tại sao, hắn có cảm giác như bị Mạc Phàm đập cho 1 cái vậy. Ngọn lửa từ kỹ năng Hỏa Tur Cấp 3 kia giống như muốn xông tới lấy mạng chó của hắn vậy!

“Trác Vân... đại ca Trác Vân...”

Mục Hạ ngồi ở chỗ đó, sắc mặt liền căng cứng hết cỡ.

Còn Mục Trác Vân thì ngực phập phồng liên hồi. Khuôn mặt tràn đầy tức giận, nhưng sự kinh ngạc thì càng nhiều hơn nữa!

“Ta quả thật đánh giá hắn quá thấp!”

Cuối cùng, Mục Trác Vân phải phun ra một câu như vậy.

Mục Hạ không khỏi nhìn sang bên vị trí Mạc Gia Hưng đang ngồi.

Cái gã tài xế ngu ngơ, khờ khạo này có lẽ thật sự trở mình. Hắn táng gia bại sản để cho Mạc Phàm có thể vào học trong trường ma pháp học viện, để cho cái thằng tiểu tử này trở thành thiên tài???

Hỏa Tur cấp 3 đấy! Vũ Ngang hẳn đã phải ăn bao nhiêu tư chất nguyên mới có thể tu luyện tới Băng Mạn cấp 3 đấy!!!

.....

Quan khách trên khán đài hầu hết đều mở to mắt lên mà nhìn. Bọn họ kinh ngạc mãi không thôi!

Trong sân đấu, cái khí thế băng tuyết điên cuồng bay múa đầy trời dần dần phai nhạt xuống. Vào lúc này, mọi người dần dần thấy rõ được thân ảnh Mạc Phàm đang đứng ngạo nghễ giữa sân.

Đối thủ của Mạc Phàm, Vũ Ngang sau khi kêu gọi ra Băng Ai Chi Thuần thì cái tẩm thuần kia vào lúc này đã biến thành một điểm băng tinh rơi trên mặt đất. Mà cái Băng Ai vốn bảo vệ Vũ Ngang kia thì bị đánh bay xa tới 4-5 m. Dù Vũ Ngang có mặc bộ đồ vương tử màu trắng kia thì bộ đồ này cũng bị oanh tạc đến nổi biến dạng hoàn toàn. Cả người hắn chặt vụn té trên mặt đất. Hắn bây giờ làm gì còn cái khí phách của nhân vật chính trong buổi tiệc ngày hôm nay nữa.

Băng Tuyết rút cuộc cũng biến mất. Mạc Phàm chờ đợi thân thể ấm lên rồi bước về phía Vũ Ngang vừa ngã xuống.

Mẹ kiếp, người tưởng rằng trên đời này chỉ có mình người nắm giữ kỹ năng cấp 3 thôi à??

Còn giả bộ hoành tráng này, ta nổ chết người!

“Hay lắm, ha ha, hay lắm. Thật sự rất tuyệt đấy!”

Vũ Ngang đang còn chặt vụn té trên mặt đất đột nhiên đứng dậy.

Mạc Phàm hẳn cũng không ngờ cái thằng này vẫn còn tỉnh táo.

Theo lý thuyết khi Băng lá chắn ngăn chặn phần lớn Hỏa Tur – Bạo Liệt thì dư chấn của vụ nổ tung ầm ầm cũng không thể nào ngăn chặn được. Cổ dư lực mạnh mẽ này đủ để làm Vũ Ngang hẳn hôn mê...

“Không thể nào, Hóa Tur cấp 3 còn không thể đánh bại được Vũ Ngang hán???”

“Hán thân thể làm bằng sắt sao???”

Lúc này, Mục Trác Vân liền hừ lạnh một tiếng. Trong lòng thầm mắng: May mắn là ta có chuẩn bị cho Vũ Ngang một cái áo giáp ma cụ. Nếu không bây giờ cũng bị cái thằng tiểu tử ẩn dấu sâu vô cùng này đánh bại rồi.

Thiếu chút nữa thì, Mạc Phàm hán trong trận quyết đấu này thắng lợi. Hóa Tur – Bạo Liệt mạnh mẽ như vậy, ở cấp bậc này đa phần không ai có thể chống cự lại nó được. Đáng tiếc mọi người không nghĩ tới lão Mục Trác Vân lại có thể cáo già xảo quyết tới như vậy!

“Giày ma cụ, Thuần ma cụ, lại còn có một cái áo giáp ma cụ quý giá đến cực điểm kia nữa. Ngươi không cần phải xa xỉ tới như vậy chứ!!”

Vị nam tử họ Chu không nhịn được kêu lên.

Chu hiệu trưởng và Đặng Khải thấy vậy cũng ngây dại.

Áo giáp ma cụ cũng là một ma cụ phòng ngự. Giá trị của nó lớn hơn nhiều so với thuần ma cụ. Tầm ngăn cản của Thuần ma cụ rất là hạn hẹp. Hơn nữa một vài kỹ năng thì Thuần ma cụ cũng không thể nào ngăn cản được. Mà áo giáp ma cụ thì ngoại trừ kỹ năng công kích vào tinh thần ra thì nó hầu như có thể ngăn cản được tất cả các đòn tấn công. Hơn nữa nó còn dễ dàng mặc lên người. Tầm ngăn cản thì ngăn cản được 3600 công kích của đối phương.

“Ha ha, quên nói với mọi người. Đây là quà sinh nhật của ta dành tặng cho con trai ta nhân dịp sinh nhật 18 tuổi của nó. Ta tặng cho hán một cái áo giáp Băng tằm để phòng ngừa tiểu nhân đánh lén.”

Mục Trác Vân vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi nói với quan khách.

“Có làm không vậy, thế thì quyết đấu làm cái gì nữa. Toàn thân là ma cụ. Nếu có bản lĩnh thì coi tất cả ma cụ ra rồi quyết đấu xem, quá vô si!”

Rốt cuộc Chu Mẫn tức giận quá, không nhịn được nói ra.

Hứa Chiêu Đình, Vương Tam Bàn, mấy người khác cũng đồng dạng tức giận bất bình.

Nếu như không có ma cụ, thì cái thằng Vũ Ngang kia đã bị Mạc Phàm hán đánh cho không ra hình người từ lâu rồi. Hóa Tur cấp 3 chính là một kỹ năng dễ dạn người khác mà!

“Bối cảnh cũng là một loại thực lực.”

Mục Trác Vân căn bản không hoang mang, bình tĩnh giải thích.

Mục Trác Vân hán lười đời co cùng mấy đứa học sinh thấp kém kia. Mục Thị của hán có nhiều tài nguyên như vậy, những đệ tử nghèo nho nhỏ như các người mà cũng đòi vọng tưởng đấu lại gia tộc của hán hay sao???

“Đáng tiếc.... quá đáng tiếc. Tên học sinh Mạc Phàm này quả thực rất là xuất sắc. Kết quả vẫn là thua vì ma cụ.”

Dương Tác Hà than thở nói.

Ở đây cũng có rất nhiều người cảm thấy đáng tiếc cho Mạc Phàm.

Ngày hôm nay hán phơi bày ra Hóa Tur cấp 3 thật sự cũng đủ cười ngạo tất cả bạn học cùng trang lứa ở Bắc Thành rồi. Rất nhiều đệ tử thế gia cũng sẽ bị đè bẹp dưới chân hán. Nhưng mà quyết đấu chính là quyết đấu. Thua chính là thua. Đúng như Mục Trác Vân nói. Bối cảnh cũng là một loại thực lực. Đạo lý này rất nhiều người sau này ra xã hội mới hiểu.

“Ngươi quả thật nhận được một người cha tốt!”

Mạc Phàm nhìn Vũ Ngang phui đồng bụi trên áo giáp Băng Tằm, trong hốc mắt hán liền bùng cháy lên một tia phần nộ.

Nào là giày ma cụ, nào là Thuần ma cụ, giờ lại còn thêm một cái áo giáp ma cụ nữa. Hoàn toàn không chừa đường sống cho người ta!!

Hán nhìn Vũ Ngang cười như điên mà cảm thấy chán ghét tới cực điểm.

“Nói thật, người rất giỏi. Ta còn tưởng người chỉ là một thằng hề có ý định lừa bịp thiên hạ. Thì ra ngươi cố tình ẩn giấu tu vi rồi nhân cơ hội này Nhất Minh Kinh Thiên (*). Đáng tiếc người chỉ còn cách có chút xiu, còn cách chút xiu nữa, ha ha ha!!”

Vũ Ngang cười lớn, không thèm để ý tới chuyện Mạc Phàm hán muốn sử dụng Hóa Tur Bạo Liệt thêm một lần nữa.

- Nhất Minh Kinh Thiên: Lúc bình thường thì không có gì nổi trội, nhưng khi lâm giết thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Đứng ở trong sân đấu, Đặng Khải hán lòng tràn đầy bi thương, mà cũng không biết nên nói như thế nào cho phải. Rốt cuộc hán nhịn không được, lên

tiếng nhắc nhở Mạc Phàm:

“Mạc Phàm!! Bỏ đi! Áo giáp Băng Tầm là áo giáp chuyên khắc chế kỹ năng thuộc Hòa hệ. Hòa Tur – Bạo Liệt của ngươi sợ rằng không thể nào đã thương được Vũ Ngang.”

“Đặng Khải nói không sai. Băng Mạn của ta sẽ biến ngươi thành một khối tượng đá. Khi tuyết tan ra ngươi sẽ rất khó khăn đứng dậy đây. Bây giờ ngươi tới trước nghĩa phụ ta dập đầu, ta sẽ niệm tình ngươi là một đối thủ không tệ mà tha cho ngươi.”

Vũ Ngang đứng ở nơi đó nói. Hắn mặc áo giáp Băng Tầm không khác gì một vị thần từ trên trời nhìn xuống con kiến Mạc Phàm vậy.

Ánh mắt của Vũ Ngang cao ngạo làm người ta phát ghét.

Lão cáo già Mục Trác Vân kia cười, làm cho hắn tức giận tới cực điểm.

Bối cảnh cũng là một loại thực lực??

Mạc Phàm hắn cũng muốn cười, nhưng bây giờ hắn cười không nổi.

Hắn nhìn quan khách xung quanh, nhìn những nhân vật có uy tín trong Bắc Thành đang ngồi, phảng phất tất cả mọi người ở đây đều đồng ý lời nói này của lão Mục Trác Vân hắn. Bọn họ mang theo sự đồng tình với lời nói của lão mà nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Quyết đấu còn chưa có xong

“Mục Trác Vân, ngày hôm nay ta thấy hai vị ma pháp sư trẻ tuổi của Bắc Thành này có biểu hiện vô cùng xuất sắc. Sau khi kết thúc trận đấu. Ngươi là người đứng đầu của Bắc Thành. Cái chuyện cuồng ngôn lúc trước của Mạc Phàm hay là ngươi cười trừ rồi bỏ qua cho hắn đi.”

Chu hiệu trường rốt cuộc mở miệng lên tiếng.

Tất cả mọi người ở đây ai cũng biết Mạc Phàm và Mục Trác Vân có xích mích với nhau. Bọn họ cũng biết, nếu như trận này Mạc Phàm thua thì phải tới trước mặt Mục Trác Vân dập đầu xin lỗi, dập cho tới khi nào Mục Trác Vân hài lòng mới thôi.

Biểu hiện của Mạc Phàm trong trận đấu này khiến cho mọi người chấn kinh. Chỉ dựa vào bản thân mà có thể tu luyện tới Hòa Tur cấp 3. Kỳ tài như thế này khiến cho mọi người kính nể.

Vào lúc này, hai mắt của Mục Ninh Tuyết cũng quay sang nhìn Mục Trác Vân. Nàng vẫn như cũ, hi vọng cha nàng có thể bỏ qua chuyện này.

Trận quyết đấu này, nếu như không phải Vũ Ngang hắn có nhiều ma cụ mà chiếm ưu thế, thì hắn đã phải thảm bại dưới tay Mạc Phàm, người mà không ai dự đoán tới kia. Mục Ninh Tuyết cảm thấy trận này có thắng thì cũng không còn vinh quang gì để mà khoe khoang nữa.

“Bỏ qua cho hắn?? Tại sao ta phải bỏ qua cho hắn!?”

Mục Trác Vân hừ lạnh một tiếng, nói.

Hắn nghĩ cái gì mà dám tới trước mặt ta rồi chửi mắng ta trước bàn dân thiên hạ. Bị nhục nhã như thế, Mục Trác Vân ta sau này còn mặt mũi nào lẩn lộn ở cái đất Bắc Thành này. Thắng chính là thắng. Lúc trước nói như thế nào thì giờ cứ như vậy mà thực hiện!

“Mạc Gia Hưng, ngươi vui mừng cái gì vậy.? Chuyện con ngươi chửi mắng người ta ngươi có biết không??”

Ở chỗ ngồi phía trên, một ông lão làm vườn nói với Mạc Gia Hưng.

“Chửi mắng cái gì??”

Mạc Gia Hưng đang còn vui vẻ liền mờ mịt khó hiểu hỏi lại. Mạc Gia Hưng hắn vui mừng là vì hắn không ngờ con trai hắn lại có thể khiến cho toàn bộ đại nhân vật ở đây lộ ra vẻ xúc động.

“Ta ghét. Chẳng lẽ ngươi không biết lão gia tử Mục Trác Vân và con trai ngươi từng có đánh cuộc với nhau à. Nếu Vũ Ngang thua, thì Mục Trác Vân sẽ xin lỗi các ngươi chuyện mấy năm về trước. Còn nếu như con trai ngươi thua, thì hắn phải dập đầu xin lỗi lão gia tử Mục Trác Vân cho tới khi nào lão hài lòng mới thôi. Hai từ của chúng ta cũng chỉ dám âm thầm nói mấy câu ở trong lòng, mà con trai ngươi lại dám ở ngay trước mặt lão gia chửi mắng. Dù lão gia có là một đại nhân vật nên dễ dàng tha thứ cho hắn đi chăng nữa thì lão gia vẫn còn tức giận. Ngày hôm nay, lão gia không có ý định bỏ qua cho Mạc Phàm đâu!”

Lão làm vườn nói nhỏ với Mạc Gia Hưng.

Lão già Mạc Gia Hưng này căn bản không biết trận quyết đấu này còn là một trận đánh cuộc. Đúng là một người cha vô tâm, hồ đồ.

Mạc Gia Hưng nghe xong liền sững sờ. Quả thật hắn không hề biết tới chuyện này!!

Con trai hắn bướng bỉnh và ngạo mạn như thế nào thì Mạc Gia Hưng hắn cũng biết rất rõ. Nhưng mà cái chuyện đánh cuộc, nếu như thắng thì bắt người ta đập đầu xin lỗi hai cha con mình trước mặt bạn bè, lão sư, hàng xóm, Mục Ninh Tuyết thì là thế nào đây???

Bọn hải tử bây giờ tại nó bị làm sao vậy trời?? Mới bị đánh một cái bạt tai mà đã đòi nhảy lầu tự tử rồi. Giống như trong trường hợp này, hắn lại muốn người ta đập đầu xin lỗi cha con mình. Làm vậy thì làm sao mà sống nổi ở đây được chứ!!

Mạc Gia Hưng kích động vội vàng đứng dậy, rồi chạy về phía ghế ngồi chủ tọa.

“Mục lão gia, Mục lão gia...”

Mạc Gia Hưng vừa chạy vừa kêu to Mục Trác Vân.

“A, Mạc Gia Hưng à?”

Mục Trác Vân híp mắt lại nhìn. Cái lão tài xế này, Mục Trác Vân hắn vẫn còn nhớ được.

“Niệm tình ta phục vụ nhiều năm qua cho gia đình ngài, mong ngài bỏ qua cho con trai ta. Người xem, ngày hôm nay, ở đây có nhiều người như vậy, nào là bạn học, lão sư, bằng hữu...”

Mạc Gia Hưng vội vàng lên tiếng xin xỏ.

“Đừng, đừng. Người đừng có lôi cái chuyện làm lâu năm mà nói với ta nữa. Người nói cứ như kiểu ta không trả lương cho người vậy. Lần trước, ta niệm tình người làm việc cần cù chăm chỉ nên ta đã bỏ qua cho rồi. Ngày hôm nay, người có nói cái gì đi chẳng nữa thì cũng phải thông qua hắn!”

Thái độ của Mục Trác Vân khá là kiên quyết.

Mạc Gia Hưng nghe thấy vậy liền luống cuống. Lúc này, quả thực hắn còn nghĩ tới chuyện đập đầu xin lỗi nữa.

Tới cái thời đại này rồi, lại còn là thời kỳ phong nhã hào hoa. Nếu như còn làm cái trò đập đầu xin lỗi ở trước mặt nhiều người như vậy thì lòng tự ái sẽ chịu đã kích lớn như thế nào đây??

“Chuyện này... ta thay hắn, ta thay hắn. Con hư là tại cha. Ta thay hắn đập đầu xin lỗi ngài, cho tới lúc nào ngài hài lòng mới thôi.”

Mạc Gia Hưng bối rối nói.

Đang trong lúc nói chuyện, vị tài xế này quả thật ở trước mặt nhiều người như vậy quỳ xuống đập đầu. Trên trán Mạc Gia Hưng tràn đầy nếp nhăn, ngẩng đầu nhìn Mục Trác Vân ngồi ở nơi đó.

Thoáng cái ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người Mạc Gia Hưng.

Mạc Gia Hưng thấy nhiều người nhìn mình như vậy, cảm giác rất là ô nhục.

Nhưng hắn cẩn thận suy nghĩ lại thì cũng không đến nỗi nào. Nếu để cho Mạc Phàm, một người đem ma pháp ngạo thị bạn bè cùng trang lứa làm chuyện như vậy, thì sự ô nhục ấy còn nhiều hơn hắn gấp vô số lần.

Con trai hắn đã giành được sự tán thành của các đại nhân vật ở Bắc Thành. Thậm chí thiếu chút nữa còn đánh bại được Vũ Ngang, người được Mục Thị gia tộc trọng điểm bồi dưỡng. Trong 3 năm qua, chần chẫn con trai hắn đã phải phi thường, phi thường nỗ lực tu luyện... Mạc Phàm là một thằng bé thông minh. Mạc Phàm dám cùng Mục Trác Vân đánh cuộc như vậy, còn không phải lấy lại mặt mũi từ cái vụ bị đuổi đi không khác gì một con chó cho người cha vô tích sự này sao.

Đưa con trai của hắn so với hắn còn mạnh hơn rất nhiều. Về sau, hắn có lẽ sẽ trở thành một Ma Pháp sư phi thường xuất sắc. Ngày hôm nay, nếu như hắn phải đập đầu xin lỗi người ta thì rất có thể nó sẽ tạo thành một bóng ma trong lòng thẳng bé. Lão là một người tài xế già, không có tiền đồ gì, cả đời đều đã mất mặt rồi thì chuyện như thế này có khác gì muối đốt inox đâu.

Mạc Gia Hưng nhìn Mục Trác Vân cũng không có người giận, cắn răng một cái rồi tiếp tục quỳ lạy tiếp.

Trên sân quyết đấu, Mạc Phàm thấy được một màn như vậy, nhất thời cảm giác giống như có mũi tên đâm vào tim. Chưa bao giờ hắn cảm thấy quận đau như ngày hôm nay.

Người luôn cao cao tại thượng thì sau này vẫn luôn là người cao cao tại thượng sao?

Người hèn mọn, thấp kém thì cả đời sẽ là người hèn mọn, thấp kém sao?

Cái xã hội này, có thật là ai cũng bình đẳng như nhau không vậy?

Nếu như bình đẳng như nhau, thì làm gì có chuyện hần và Mục Ninh Tuyệt đã tới với nhau rồi mà còn bị đuổi đánh.

Nếu như bình đẳng với nhau, thì trong một trận quyết đấu công bằng, dưới sự chứng kiến của bao nhiêu người, tại sao lại xuất hiện nhiều ma cụ đất đỏ tới như vậy? Khiến cho hần cảm thấy cô rác như hần khó mà vượt qua được một ngọn núi lớn sừng sững trước mặt!

Ở kiếp trước, giai cấp thật sự rất dễ xác định, mọi người chắc chắn đều biết mình đến tột cùng ở vị trí nào trong cái xã hội này. Nhưng cái thời đại này, lại có rất nhiều giai cấp khiến cho mọi người không phán đoán được mình ở vị trí nào trong cái xã hội này. Điều đáng sợ nhất ở chỗ, người ở trong nhà trường thì ai cũng như nhau, nhưng khi ra ngoài xã hội thì cái giai cấp giống như là một tia sét giữa trời bất ngờ oanh xuống, nó đánh cho người không kịp trở tay, nó đánh đau đến nỗi không muốn sống!

Người thì quý? Người thì ngòi?

Thời điểm người đứng, và người quý không có khác nhau cả!

“Cha, người đứng dậy đi.”

Mạc Phàm nói với Mục Gia Hưng đang ở chỗ Mục Trác Vân.

Mạc Gia Hưng quay đầu lại, nhưng cũng không dám đứng dậy. Mạc Gia Hưng hần sợ một khi hần đứng dậy thì Mục Trác Vân sẽ bắt con trai hần tới xin lỗi mình.

Còn Mục Trác Vân vẫn ngồi ở chỗ đó thờ ơ như cũ.

Mạc Phàm nhìn thoáng qua người cha lại một lần nữa hy sinh vì mình, rồi lại nhìn sang lão Mục Trác Vân không hề có ý định bỏ qua chuyện này.

“Cha, không nên tặng quà cho lão Mục Trác Vân sớm như vậy, quyết đấu vẫn chưa có xong mà.”

Mạc Phàm nhìn Mạc Gia Hưng, đôi mắt hần hiện lên một tia lạnh băng cùng sự tức giận.

“Quà tặng???”

Mạc Gia Hưng nghe con trai mình nói mà không hiểu cái gì.

Mục Trác Vân thì lại càng không hiểu thằng này đang nói cái quý quái gì nữa.

Tặng quà??? Mục Trác Vân ta mà không bắt các người quý xuống nói lời xin lỗi thì không phải là Mục Trác Vân!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Lôi Ân, Nộ Kích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lôi Ân – Nộ Kích

“Mạc Phàm, người biết chuyện mình gây ra khiến cho người bây giờ trả giá đắt như thế nào chưa. Hiện tại, ở trước mặt bao nhiêu người đang còn theo dõi, phụ thân của người quỳ xuống trước mặt nghĩa phụ ta. Ta nghĩ chuyện này so với chuyện tự người dập đầu xin lỗi còn nhục hơn chỗ nữa!”

Vũ Ngang sau khi thấy một màn như vậy, không những không bất bình ngược lại hắn còn nở nụ cười chế nhạo.

“Tặng quà trước thôi mà. Có gì đâu, Tinh tinh ba ta vốn thật thà. Ta cảm thấy tặng quà như vậy là tương đối có thành ý.”

Mạc Phàm đáp trả ngược lại. Hắn nhìn chăm chú vào hai con mắt của Vũ Ngang đang còn cười nhạo kia.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đợi đến khi ta đây biến người thành tượng đá rồi sau đó từ từ mà cảm nhận cuộc sống không ngóc đầu lên nổi ở cái đất Bắc Thành này đi.”

Vũ Ngang khinh thường nói.

Bên trong con mắt Vũ Ngang Tinh quỹ Băng hệ nhanh chóng liên kết lại với nhau. Có chiếc áo giáp Băng Tầm mặc trên người cho nên Vũ Ngang hắn không lo sợ việc Hòa Tư của Mạc Phàm sẽ thiêu cháy hắn. Nhưng điều kiện tiên quyết phải là tốc độ làm phép của Mạc Phàm phải nhanh hơn thì mới được!

Mà bên kia, hai con mắt của Mạc Phàm vào lúc này đã lạnh băng tới cực điểm.

Nếu như... Lúc này, Mục Trác Vân hắn có một chút gọi là bỏ qua chuyện xưa, thì có lẽ hắn sẽ bỏ qua chuyện ngày hôm nay. Nhưng Vũ Ngang và Mục Trác Vân, đôi phụ tử kiêu căng ngạo mạn này đã làm cho Mạc Phàm hắn triệt để tức giận.

Hai người bọn họ tưởng rằng trận quyết đấu này, chiến thắng đã nằm trong tay bọn họ hoàn toàn rồi hay sao?? Ngày hôm nay vì bản thân hắn làm chuyện ngu xuẩn mới khiến cho phụ thân hắn phải dập đầu chảy máu!

Nhưng mà, hắn thật sự ngu xuẩn sao???

Ngày hôm nay, ta sẽ cho tất cả mọi người ở đây thấy được, cái gì gọi là một đóm lửa có thể trở thành một đám cháy to!

“Bối cảnh cũng là một loại thực lực?”

Mạc Phàm nhin không được nở nụ cười. Một nụ cười rất là khinh miệt.

Một giây sau, tiếng cười khinh miệt kia liền im bất sau đó nó bắt đầu từ từ cuồng bạo lên!

“Ta đây thiên tư ngút trời thì cũng là một loại thực lực.”

Các người tưởng Mạc Phàm ta sẽ thua như vậy sao???

Ta sẽ cho các người nếm thử uy lực của Lôi Đình!!!

Con người màu đen đột nhiên giận dữ. Nó đen nhánh như vũ trụ mênh mông. Bên trong nó rõ ràng có ánh sáng màu tím lóng lánh hiện lên!!!

Lôi!

Nguyên tố đứng đầu!

Nó đại biểu cho sự giận dữ, sự uy nghiêm, sự phá hủy!

Cái gông xiềng gai cấp buồn cười này, có lẽ nên để Cuồng Lôi oanh thành mảnh nhỏ đi!!

Nhưng hạt sao nhỏ bé này thật ra thì đối với tâm tình của chủ nhân cũng có một phần liên hệ nào đó. Bản thân Lôi đã có thuộc tính cuồng nộ, giờ thêm tâm tình của chủ nhân cuồng nộ nữa khiến cho những hạt sao này càng thêm cuồng!

Nguyên nhân không phải do địa vị hèn mọn!

Nguyên nhân không phải do đang ở trong hiểm cảnh!

Tất cả hạt sao Lôi hệ chưa bao giờ tùy ý nghe theo sự sai bảo của hắn. Nhưng ngày hôm nay tâm của Mạc Phàm hẳn lại cùng nguyên tố Lôi giống nhau.

Tinh quý màu tím từ trong nội tâm hùng hực tức giận trong nháy mắt liền một mạch. Nó giống như ban sức mạnh cho chủ nhân vào lúc này đang còn kêu gọi, khát vọng vậy.

Tinh quý hiện!

Lực lượng ma pháp thần bí nhất trong thiên địa từ từ hình thành.

“Tur tur tur tur tur ~~~~~”.

Một đạo ánh sáng màu tím bá đạo nhanh chóng xuất hiện. Nó chưa bao giờ cam chịu thể mà vào lúc này liền quán quanh bên cạnh Mạc Phàm, chờ đợi Mạc Phàm ra lệnh.

Mạc Phàm ngẩng đầu lên, ánh mắt như có tia chớp.

“Lôi Ân!”

“Nộ Kích!”

Dưới ánh sáng, Mạc Phàm giơ một tay lên cao, rồi mạnh mẽ nắm lại. Từng đạo Lôi điện Chi ẩn biến thành Lôi Đình binh lính điên cuồng giãy dụa trong không khí. Bọn nó giận dữ, gào thét rồi bay về phía Vũ Ngang oanh kích xuống!

“Tur!!”

Lôi điện trùng trùng điệp điệp rơi xuống người Vũ Ngang khiến cho uy lực đòn đánh càng thêm mạnh mẽ. Nó hung hăng đánh lên người Vũ Ngang đang không có một chút nào phòng bị.

Vũ Ngang hẳn đang còn niệm chú kỹ năng Băng Mạn, thì bị những Lôi điện chói mắt kinh khủng này bao vây. Nội tâm hắn vào lúc này chấn động mạnh mẽ, không nói lên lời.

Lôi Điện cuồng bạo vô cùng. Mỗi một lần nó oanh trúng thân thể, khiến cho Vũ Ngang cảm thấy đau đớn kịch liệt. Đáng sợ nhất là những Lôi Ân này chui vào bên trong cơ thể, đâm sâu vào da thịt, xương cốt tạo nên hiệu quả điện giật khổng lồ. Dù cho có áo giáp Băng Tầm ngăn cản thì hắn vẫn như cũ bị Lôi Điện có lực xuyên thấu rất mạnh tàn phá bên trong cơ thể không có cách nào ngăn cản được!

Thân thể Vũ Ngang vào lúc này không còn là của hắn nữa rồi. Thân thể hắn kịch liệt co quắp. Trên khuôn mặt ngạo mạn và kiêu căng lúc nãy, bây giờ chỉ còn sót lại sự nghi hoặc, khó hiểu và không dám tin vào mắt mình!

Cái gì đây??

Đây là cái gì vậy??

Lôi... Đây rõ ràng là Lôi Ân. Tại sao một sơ cấp Ma pháp sư Hỏa Hệ lại có thể phóng thích ra được một kỹ năng của Lôi Hệ??

Áo giáp Băng tầm ở trước mặt đạo Lôi Ân này hình như không có tác dụng. Rốt cuộc Vũ Ngang hẳn không nhận được, liền kêu la thảm thiết, rồi nằm ngã sòng soài trên mặt đất!

Lần này, Vũ Ngang hẳn không thể nào bò dậy được nữa. Lôi Ân cấp 3 còn muốn bá đạo hơn cả Hỏa Tur – Bạo Liệt. Áo giáp Băng Tầm có thể khắc chế kỹ năng Hỏa Hệ nhưng nó lại không thể nào ngăn cản nổi đạo Lôi Ân cấp 3 có lực xuyên thấu đáng sợ như thế này!!

Tiếng Lôi Điện gào thét vẫn còn vang vọng cả sân đấu, nhưng tất cả mọi người vào lúc này lại im lặng không một tiếng động!!

Vào thời điểm Mạc Phàm phóng thích ra đạo Lôi Ân kia thì tất cả mọi người đều ngây người ra như phỗng. Tuy Lôi Ân không có đánh trúng bọn họ nhưng tiếng gào thét của nó vẫn vang vọng ở trong đầu bọn họ!!

Bọn họ đang nhìn thấy cái gì đây??

Lôi Ân??

Cái này chính là Lôi Ân sao??

Người là một Sơ cấp Ma pháp sư Hỏa hệ, người nói cho chúng ta biết tại sao người có thể thi triển ra được Lôi Ân!!!

Vũ Ngang bị đánh ngất nằm sóng soài trên mặt đất. Nhưng hiện tại mọi người hình như quên mất chuyện hắn có còn sống hay đã chết rồi. Tất cả mọi người bị một màn này hù dọa cho khiếp sợ đến nỗi muốn điên lên!

Lúc này có thể không điên được sao. Ở cái thế giới này bất kỳ một vị Ma pháp sư nào ở Sơ cấp đều chỉ có thể nắm giữ được một hệ ma pháp mà thôi. Chỉ khi nào đặt chân vào trung cấp thì mới nắm giữ được 2 hệ. Thế mà một học sinh mới chỉ học lớp 12, còn chưa có tốt nghiệp tại sao có thể nắm giữ được 2 hệ??

Một Hỏa hệ, một Lôi hệ!!

“Hắn... Hắn... hắn chẳng lẽ là Trung cấp ma pháp sư. Không thể nào, tuyệt đối không thể. Trên cái thế giới này, dù tốc độ tu luyện có nhanh như thế nào thì cũng không thể nào chỉ trong vòng 3 năm là tu luyện từ Sơ cấp lên tới Trung cấp được, tuyệt đối không có khả năng!!!”

Mục Trác Vân là người đầu tiên ngã từ trên ghế xuống. Trên ánh mắt của hắn hiện lên sự không thể tin được.

Tương tự, Chu hiệu trưởng, Đặng Khải, Dương Tác Hà, Trầm Không, những người này về lĩnh vực ma pháp sư rất là cao thâm thì cũng đều không tin nổi vào mắt mình.

Lôi Ân cấp 3! Cái kia rõ ràng là Lôi Ân cấp 3!!!

Nhưng mà một học sinh Hỏa hệ thì sao có thể thi triển ra được kỹ năng của Lôi hệ!!

Là ma cụ đặc thù phóng thích ra sao??

Không phải, không phải. Rõ ràng vừa rồi quanh thân Mạc Phàm xuất hiện Tinh quỹ màu tím sáng rực điều đó đủ để chứng minh Lôi Ân này là do hắn thi triển ra. Tuyệt đối không phải là do ma cụ phóng thích ra!

Mà trong toàn bộ mọi người ở đây chỉ có duy nhất một ma pháp sư Lôi Hệ đó chính là Hứa chiêu Đình, vào lúc này hắn đang còn ngơ ngẩn.

Mẹ cha nó chứ! Đây không phải là cảnh giới mà hắn một mực khao khát sao. Lôi Ân cấp 3! Đây chính là mục tiêu mà mấy năm nữa hắn sẽ theo đuổi. Tại sao Mạc Phàm hắn có thể thi triển ra ngoài được. Rõ ràng Mạc Phàm hắn chính là một Hỏa hệ Ma pháp sư cơ mà!!

Tan vỡ!!! Nội tâm Hứa chiêu Đình tan vỡ. Hắn chân chính là một Lôi Hệ lại không thể nắm giữ tới được thế mà một cái Hỏa hệ Ma pháp sư lại có thể đạt tới được, lão tử... lão tử không muốn sống nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Trời sinh song hệ

Vào lúc này, các bạn học của Mạc Phàm— Chu Mẫn, Triệu Khôn Tam, Mục Bạch, Trương Tiểu Hào, Vương Tam Bàn, ánh mắt của bọn hắn càng thêm điên cuồng. Do bọn hắn đọc quá nhiều sách ma pháp nên sinh ra ảo giác chăng?? Không được, bọn họ phải quay lại trường viết 10000 cái đề bài để cho tỉnh táo lại mới được. Trước kì thi tốt nghiệp trung học mà xuất hiện ảo giác đó là dấu hiệu không tốt.

Toàn trường yên tĩnh thật lâu, thật lâu!

Lôi Ân vừa xuất hiện, làm cho ý thức của tất cả mọi người vào lúc này sụp đổ hoàn toàn, một lúc lâu cũng không nói lên lời được.

“Người nào... Ai có thể.... Ai có thể nói cho ta biết, cuối cùng.... Đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra được không?!”

Vị Nam tử họ Chu chợt đứng dậy. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh xem có ai trả lời câu hỏi của mình không thì thấy tất cả đại nhân vật ở đây đều bị đạo Lôi Ân này oanh cho ngu si hết rồi.

Cũng không có một ai đứng ra giải thích cho hắn biết tại sao. Chẳng lẽ hắn thật sự bị mù à?

“Trung cấp Ma Pháp sư. Hắn là trung cấp Ma Pháp sư nên mới có thể thức tỉnh được hệ thứ 2. Chắc chắn là như thế rồi!!!”

Tiết Mộc Sinh điên cuồng hét lên.

“Không phải!”

Chu hiệu trưởng, người có địa vị cao nhất liền phủ định.

Mọi người liền chăm chú nhìn Chu hiệu trưởng. Vào lúc này mọi người tin tưởng chỉ có Chu hiệu trưởng, một người đức cao vọng trọng nhất mới có thể giải thích được cho bọn họ – những người đang còn điên cuồng, ngỡ ngàng không hiểu vì sao ở đây.

“Hắn vẫn là Sơ cấp ma pháp sư như cũ.”

Chu hiệu trưởng khẳng định rất là chắc chắn.

“Vậy hắn làm sao còn có Lôi Hệ...”

Chu hiệu trưởng hít một hơi thật sâu. Có thể thấy được tâm tình của Vị đại nhân vật đức cao vọng trọng của Bắc Thành vào lúc này kích động đến nhường nào. Hắn kích động đến nổi da mặt cũng run rẩy theo, kích động đến nỗi nói không được mà phải hít thở thật sâu mới nói nên lời.

“Trời sinh song hệ, hắn... Mạc Phàm là trời sinh... trời sinh song hệ!!”

Rốt cuộc thì Chu hiệu trưởng cũng nói ra phán đoán của mình.

Đúng vậy, chắc chắn là trời sinh song hệ!

Tên học sinh này tu vi của hắn tuyệt đối không thể nào đạt tới được trung cấp. Hắn có thể thi triển ra kỹ năng Lôi Hệ thì chỉ có một giải thích duy nhất đó chính là trời sinh song hệ!!

Hắn thức tỉnh ra Hòa, sau đó hắn lại thức tỉnh tiếp Lôi!

Trường Thiên Lan ma pháp cao trung của hắn đã cho ra đời một học sinh vô cùng vô cùng vô cùng hiếm thấy trên cái thế giới này – trời sinh song hệ!

“Trời sinh song hệ! Trời đất ơi! Trên cái thế giới này thật sự tồn tại trời sinh song hệ sao???”

“Ta... ta không biết nên nói gì vào lúc này.”

“Tiết... Tiết Mộc Sinh, Mạc Phàm... Hắn không phải là học sinh của ngươi ư? Cái ngày mà hắn thức tỉnh không phải do ngươi chủ trì sao???”

Chủ nhiệm Trần Vĩ Lượng ngay người như phỗng nói với Tiết Mộc Sinh đang đứng ở bên cạnh.

“Là ta, nhưng... ta nhớ rõ rằng hắn chỉ có Hòa hệ.”

Tiết Mộc Sinh hắn cố gắng, cố gắng nhớ lại. Nhưng hết lần này đến lần khác đều không sao nhớ nổi chuyện tình ngày hôm đó xảy ra như thế nào.

Sự rung động này khiến cho tất cả mọi người quên mất trận quyết đấu giữa hai người trẻ tuổi bọn họ. Mạc Phàm trời sinh song hệ làm chấn động mọi người, khiến cho mọi người ở đây đều quên mất ngày hôm nay chính là buổi lễ trưởng thành của Vũ Ngang. Đêm nay không một ai ở đây có thể so được ánh hào quang với Mạc Phàm, đêm nay là đêm của Mạc Phàm hắn. Hắn là ngôi sao sáng chói nhất đêm nay.

“Tiểu tử này... Quân đội chúng ta đã quyết định rồi. Ai dám ra tay tranh đoạt hắn với bọn ta, ta sẽ tịch thu nhà của hắn!!!”

Thống soái quân đội Trảm Không đứng thẳng lên nói.

Trảm Không hắn ở Bắc Thành làm gì có sợ bất cứ ai. Ai dám nhảy ra tranh đoạt tiểu tử Mạc Phàm trời sinh song hệ này, Trảm Không hắn ngày hôm nay sẽ giết hắn.

Ta ngất! Nam tử họ Chu vốn tưởng bị điều đến Bắc Thành coi như hắn xong rồi, nào ngờ ở cái địa phương nhỏ nhỏ này lại có thể sinh ra một mầm mống ma pháp nghịch thiên trời sinh song hệ như thế này cơ chứ. Mạc Phàm hắn lúc mới chỉ có Hòa Hệ đã được Trảm Không coi trọng rồi, đã muốn lôi kéo hắn vào quân đội của hắn rồi. Ai mà ngờ được tiểu tử này lại còn ẩn dấu một thiên phú kinh thiên như vậy nữa cơ chứ. Trảm Không hắn một khi đã quyết định cho dù táng gia bại sản thì hắn cũng phải lôi kéo bằng được Mạc Phàm về bên mình!!!

Nam tử họ Chu định đứng lên nói chuyện, kết quả là bị Trảm Không nói một câu cho rơi rụng.

Mẹ nó chứ, đừng như vậy mà, Chu gia chúng ta cũng muốn mà!!

Hiện tại, Nam tử họ Chu cảm thấy rất là hối hận lúc này tại sao hắn không mạnh mẽ nhảy ra lôi kéo tiểu tử này về bên mình. Bây giờ tiểu tử kia là trời sinh song hệ khiến cho tất cả thế lực của Bắc Thành vào lúc này ai cũng muốn tranh giành cả... giành đến nỗi đầu rơi máu chảy!!

“Lão đại Trảm Không, mặc dù rất nhiều chuyện ở Bắc Thành là nghe theo sự sắp xếp của ngươi, nhưng chuyện chiếm người thì đâu thể ngươi nói chiếm là chiếm ngay được. Ta sẽ bẩm báo chuyện này lên cấp trên. Hiệp hội ma pháp sư của chúng ta chưa bao giờ bỏ qua cho bất kỳ vị tuyệt thế thiên tài nào cả. Huống hồ việc bồi dưỡng ma pháp sư ai dám nói am hiểu hơn so với tổ chức của chúng ta???”

Dương Tác Hà liền xông ra nói.

Tiểu gia tộc, tiểu thế gia có thể nể mặt mũi quân đội. Nhưng Hiệp hội ma pháp sư của bọn họ thì không cần phải như vậy, thích thì mình làm thôi.

Tịch thu nhà??

Trên cái thế giới này còn chưa có nghe qua có người dám tịch thu nhà của Hiệp hội ma pháp sư của bọn họ!!!

“Ài ài, các vị, nghe lão phu nói được không? Người học sinh này là từ nhà trường chúng ta mà ra, cho nên chúng ta nguyện ý hao tổn tiền của để bồi dưỡng hắn thành tài. Mong mọi người nể tình ta mà buông tha cho hắn đi. Cảm ơn, cảm ơn.”

Chu hiệu trưởng cũng lên tiếng nói.

Mẹ cha bọn các ngươi chứ! Hai cái gia hỏa Trầm Không và Dương Tác Hà này lại dám ngang nhiên cướp đoạt tiểu tử Mạc Phàm còn chưa tốt nghiệp của mình. Hắn và ta có duyên với nhau. Đừng tưởng chỉ một câu nói là có thể dọa lão phu thối lui, có bản lĩnh thì ngươi tịch thu trường của chúng ta coi. ... Đừng quên, rất nhiều người trong quân đội của các ngươi là xuất thân từ trường học của chúng ta đấy. Ngon thì Trầm Không ngươi tới đây!!

Còn Mục Trác Vân thì ngơ ngác đứng ở nơi đó. Hắn nhìn tất cả mọi người đang còn rung động vì Mạc Phàm. Nhìn các thế lực lớn ở ngay trước mặt mình tranh giành Mạc Phàm, rồi lại nhìn Mạc Phàm nắm giữ trong tay song hệ Lôi và Hỏa đang đứng ở giữa sân đấu.

Mục Ninh Tuyết của nhà hắn có thiên phú về ma pháp phải nói là vô cùng hiếm thấy rồi, nhưng nói về độ hấp dẫn đối với các thế lực lớn thì... sợ rằng con gái của hắn vẫn phải thua cái thằng trời sinh song hệ này mấy phần. Dù sao Mục Ninh Tuyết trời sinh Linh phẩm Băng hệ, năng tuyệt đối áp đảo bạn bè cùng trang lứa. Nhưng Linh Phẩm Băng hệ đối với những đại thế gia phú hào mà nói thì nó cũng có thể nhờ vào tài nguyên mà đạt được. Mà trời sinh song hệ cho dù có đốt đèn tìm khắp thế gian cũng không thể nào tìm ra người thứ hai!

Có thể nói rằng, vào lúc này, ngay đến cả bản thân Mục Trác Vân hắn cũng muốn tiểu tử này về bên mình???

“Nhanh đứng dậy, Lão đệ Mạc Gia Hưng nhanh đứng dậy, Nhanh đứng dậy đi. Ta chỉ muốn dạy dỗ con ngươi một chút thôi mà, những chuyện như vậy ta làm sao có thể làm ra được cơ chứ.”

Mục Trác Vân vội vàng đỡ Mạc Gia Hưng đứng lên. Thái độ của hắn vào lúc này liền quay ngoắt 180°.

Mạc Gia Hưng được đỡ dậy. Hắn đang còn hoang mang, không hiểu rồi đảo mắt nhìn khắp bốn phương.

Có lẽ một người tài xé như hắn không biết trời sinh song hệ đại biểu cho điều gì, nhưng nhìn bộ dạng của mọi người ở xung quanh, nhìn thấy mọi người đang còn tranh giành nhau thì hắn cũng biết con trai mình rất là kiệt xuất.

Không, kiệt xuất có lẽ từ này không đủ để hình dung hết được. Con hắn có lẽ làm chấn động cả cái đất Bắc Thành này rồi!!!

Thật... thật... thật tốt quá, Thật... thật... thật tốt quá!! Không uổng công hắn bán gia sản duy nhất để cho con trai hắn vào được trường Thiên Lan ma pháp cao trung. Nếu như mà lúc đây hắn mà do dự thì có lẽ hắn đã bóp chết từ trong trứng mất một vị Ma Pháp sư thiên tài rồi. Nhìn vẻ mặt của những đại nhân vật Bắc Thành vào lúc này, nhìn sự tranh giành của bọn họ. Ông trời ơi, Mạc Gia Hưng ta có tài đức gì mà sinh ra được một đứa con trai xuất sắc tới như vậy!!!

Mạc Gia Hưng lau chùi nước mắt trên mặt mình rồi đứng dậy.

Cuộc sống bận bịu, thu nhập thấp kém, hơn nữa hoàn cảnh đưa đẩy khiến cho hắn phải sống khom người lại. Bình thường hắn đối với những người giàu có này phải khom lưng, quỳ lạy bọn họ... Rốt cuộc thì bây giờ hắn cũng đã hiểu vì sao con trai hắn lúc này bảo hắn đứng dậy rồi. Đó chính là vì từ giờ phút này trở đi, bọn họ không cần phải quỳ gối cúi mình trước bất kỳ ai nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Các thế lực tranh đoạt

“Đại ca, Vũ Ngang vẫn còn nằm trên sân đấu.”

Mục Hạ lên tiếng nhắc nhở Mục Trác Vân?

Thoáng cái, khuôn mặt Mục Trác Vân liền âm trầm hẳn đi.

Mẹ kiếp, thiếu chút nữa thì ta quên mất, ngày hôm nay là buổi lễ trưởng thành của Vũ Ngang con trai ta. Tại sao buổi lễ long trọng thế này lại biến thành ngày tên tiểu tử vô liêm sĩ Mạc Phàm oanh động cả Bắc Thành vậy!!

Mà đáng hận hơn nữa chính là, trận quyết đấu ma pháp này hắn thua, điều đó đồng nghĩa với việc hắn phải xin lỗi hai cha con Mạc Phàm trước con mắt của bao nhiêu quan khách ở đây!!

Nghĩ tới đây, ngực Mạc Trác Vân hắn phập phồng kịch liệt, huyết áp muốn dâng lên cao gấp mấy lần.

.....

Trên sân quyết đấu, Mạc Phàm cũng lười nhìn thẳng Vũ Ngang đang nằm sóng soài trên mặt đất không khác gì con chó chết kia.

Bối cảnh! Dám trước mắt lão tử nói ra bối cảnh. Người không biết lão tử chính là người chuyên đánh cái loại giả bộ cao thượng chó chết nhà các người à!!!

Mạc Phàm quay người lại, sau đó đi về phía khán đài nơi quan khách đang ngồi.

Nhìn thì biết kết quả rồi còn gì, hắn thắng.

Mặc dù nhìn thấy toàn trường hoảng sợ đến nổi da gà nổi lên, nhưng điều đó không quan trọng với Mạc Phàm hắn vào lúc này. Vào lúc này điều quan trọng nhất mà hắn quan tâm chính là về mặt của lão giả khốn khiếp Mạc Trác Vân kia bây giờ như thế nào.

Quả nhiên, lão già Mạc Trác Vân khốn khiếp kia bây giờ có bộ dạng không khác gì muốn ói cục tức ra vậy.

“Lúc trước cha ta đã quý làm mẫu cho người rồi. Lão già, người cũng đã nhìn thấy rồi thì giờ làm theo đi chứ.”

Mạc Phàm đi tới trước mặt Mạc Trác Vân hừ lạnh một tiếng, rồi lên tiếng.

Ngày hôm nay, lão tử đã chờ đợi từ từ lâu lắm rồi. Vừa vặn hôm nay có tất cả mọi người ở đây để chứng kiến Mạc Trác Vân người lĩnh hội cái cảm giác khúm núm người khác nó là như thế nào!

Trên khuôn mặt già nua của Mạc Trác Vân bắt đầu kịch liệt run rẩy lên.

Thật ra Mạc Trác Vân hắn rất dễ tâm tới Mạc Phàm. Hắn sợ tiểu tử này trở mình nên mới cố tình chuẩn bị cho Vũ Ngang một bộ áo giáp ma cụ. Nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới Mạc Phàm chính là trời sinh song hệ, mà Lôi Ân lại còn tu luyện tới cấp thứ 3 nữa!

Buổi lễ trưởng thành long trọng của con trai hắn triệt để triệt để trở thành buổi lễ Nhất minh kinh thiên của tên tiểu tử này. Làm giả y hộ người ta, cái cảm giác này khiến cho hắn tức sôi máu lên.

- Nhất minh kinh thiên: bỗng nhiên nổi tiếng – bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

“Chuyện kia... Không việc gì, không việc gì. Thật ra Lão gia tử Mạc Trác Vân vẫn hay chiều cố tốt cho chúng ta. Mạc Phàm, chuyện này hay là bỏ qua đi.”

Cuối cùng, Mạc Gia Hưng hắn vẫn là một người thiện lương. Hắn cảm thấy chuyện Mạc Trác Vân quý xuống nói lời xin lỗi mình không khác gì giết chết lão, liền lên tiếng khuyên can con trai mình. Dù sao người ta cũng là một đại nhân vật có máu mặt mà nên cho họ chút mặt mũi.

“Đúng vậy, đúng vậy. Chuyện này thôi bỏ qua đi, chuyện này thôi bỏ qua đi. Tồi hôm nay ở đây, quả thật mọi người đã được mở mang tầm mắt.”

Mạc Hạ vội vàng nhảy ra nói. Thái độ của hắn vẫn giống như trước, nó không khác gì một con buôn điếm đăm mang theo vài phần nịnh hót.

Bỏ qua???

Nếu như lúc này, lão hổn đản Mạc Trác Vân này có ý định bỏ qua mọi chuyện thì có lẽ hắn cũng cho qua. Mạc Phàm hắn cũng không cần sử dụng Lôi Ân hung hăng đánh chết bọn họ!

“Hừ, cũng chỉ là một cái đập đầu tạ lỗi, có gì khó khăn lắm đâu. Mạc Trác Vân ta đã nói là làm. Ta đánh cuộc thua thì sẽ thực hiện nó!”

Mạc Trác Vân hung hăng phun ra câu này.

Nói xong, Mạc Trác Vân đã đứng trước mặt Mạc Gia Hưng.

Tuy hắn nói đầy kiêu hãnh, nhưng động tác lại có chút cứng nhắc.

Thực sự hắn phải quý xuống đập đầu xin lỗi hai cha con bọn họ sao?

Có lẽ sau khi đập đầu xong, Mạc Trác Vân hắn cũng không cần mặt mũi ở cái đất Bắc Thành này nữa.

Khốn khiếp, thật sự quá khốn khiếp. Trời sinh song hệ, cái loại thiên phú nghịch thiên này tại sao lại rơi trên người tên hổn đản Mạc Phàm kia chứ. Hỏi sao hắn không có vẻ gì gọi là sợ hãi khi tới quyết đấu, thì ra trên tay thằng oắt con này còn cất giấu con bài tẩy.

Tuy Mục Trác Vân hẳn đã cáo già đề phòng rồi, thế nhưng hẳn lại không hề nghĩ tới chuyện đối phương chính là trời sinh song hệ.

Sau một lúc giấy dựa, Mục Trác Vân cắn răng một cái, rồi từ từ hạ hai đầu gối xuống.

“Lão ca Mục Trác Vân, đừng vậy, đừng làm như vậy. Ai, chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận gì thì hà cớ chi phải làm như vậy. Hơn nữa ở thời đại này rồi cần gì phải làm như vậy. Cổ nhân có câu một nụ cười xóa tan mọi cừu hận. Chúng ta xem như chuyện này như chưa từng xảy ra đi.”

Mạc Gia Hưng vội vội vàng vàng đỡ Mục Trác Vân đứng dậy.

Mục Trác Vân có chút ngạc nhiên nhìn Mạc Gia Hưng.

Hầu hết đối với chuyện này, mọi người đều có bộ dạng vô cùng hờn thù. Không phải ai ở trên cái thế giới này cũng được Mục Trác Vân hẳn quý lạy tạ lỗi như vậy. Huống hồ mới vừa rồi, Mạc Gia Hưng hẳn còn ở trước mặt hẳn quý lạy nữa.

“Mạc Phàm, chuyện này tới đây là dừng lại thôi.”

Mạc Gia Hưng quay lại nói với Mạc Phàm.

Mạc Phàm nhún vai. Cha hẳn đã lên tiếng, chẳng lẽ hẳn không nghe theo.

Dù sao thì Mục Trác Vân quý thì cũng đã quý rồi, dập đầu thì cũng coi như là dập đầu rồi. Nhiều năm oán khí của hẳn cũng theo đạo Lôi Ân cuồng bạo kia phát tiết ra ngoài hết rồi.

“Hay, Nói hay lắm. Cổ nhân có câu một nụ cười xóa tan mọi cừu hận. Quả thật ngay hôm nay là một ngày vui mừng nhất. Bởi vì ngày hôm nay, Bắc Thành chúng ta vừa cho ra đời một vị trời sinh song hệ kiệt xuất khiến cho tất cả mọi người ở đây ai cũng chấn động hết. Trước đó không lâu, Mục Ninh Tuyết trời sinh Linh phẩm Băng hệ đã làm cho chúng ta cảm thấy tương lai của Bắc Thành sẽ trở nên huy hoàng rồi. Ai mà ngờ được Mạc Phàm, trời sinh song hệ lại còn kinh khủng hơn một bậc. Quả thật ông trời rất thương Bắc Thành của chúng ta!”

Chu hiệu trưởng đức cao vọng trọng nói ra một câu cảm khái.

Bắc Thành ở phương Nam thì cũng không phải là một thành thị đặc biệt xuất chúng. Không biết trải qua bao nhiêu năm rồi, ở phương nam này chưa từng xuất hiện một vị Ma pháp sư vô cùng xuất sắc.

Nhưng, Mục Ninh Tuyết trời sinh Linh Phẩm Băng hệ, lại còn có ngày hôm nay Mạc Phàm trời sinh song hệ thì hai người này có thể khiến cho Bắc Thành bọn họ vang động, để cho Bắc Thành trở thành một thành thị đáng chú ý nhất ở phương nam!!

Chuyện này, khiến cho tất cả đại nhân vật ở đây suy nghĩ tới đều kích động không thôi.

“Mạc Phàm, ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi gia nhập quân đội của chúng ta. Tương lai ngươi chắc chắn sẽ trở thành một thủ lĩnh quân đội. Lúc đó, tài nguyên tu luyện nhiều thì không cần phải bàn cãi rồi. Đối với chuyện thăng quan tiến chức trong tương lai của ngươi, ta khẳng định chắc chắn một câu, nó sẽ rất nhanh.”

Trảm Không là người đầu tiên nhảy ra, rất là nghiêm túc nói.

“Trảm Không, người làm cái gì vậy? Lựa chọn phương thế lực nào là quyền tự do của mỗi người. Ngươi cứ cường bức lôi kéo hẳn như vậy là có ý gì?”

Dương Tác Hà tức giận nói.

“Ta khinh. Thế này mà bảo ta cường bức lôi kéo sao? Ta và Mạc Phàm vốn là xưng huynh gọi đệ, hẳn là đệ đệ kết nghĩa của ta.”

Trảm Không trừng mắt nói.

La Vân Ba, Phan Lệ Quân, hai vị huấn luyện viên ở bên kia mồ hôi nhỏ giọt đầu trán.

Lão đại Trảm Không và Mạc Phàm hẳn từ lúc nào đã trở thành đệ đệ kết nghĩa vậy?

“Huấn luyện viên trưởng, ngươi làm loạn cái gì đó?”

Mạc Phàm cũng không vừa, nói lại.

“A? Ngươi không hài lòng sao? Vậy thì ngươi làm đại ca. Ngươi làm đại ca kết nghĩa của ta cũng được. Dù sao sau khi ngươi gia nhập quân đội chúng ta, ta đảm bảo ngươi sẽ vinh hoa phú quý suốt đời.”

Trảm Không lập tức nói.

La Vân Ba, Phan Lệ Quân, mồ hôi hai người bọn họ giờ như thác nước.

Mẹ cha người chứ!! Người đường đường là thủ lĩnh của quân đội Bắc Thành lại có thể hạ thấp mình kêu một tiểu tử 18 tuổi làm đại ca được. Uy nghiêm, nghiêm chỉnh của Quân đội Bắc Thành bọn họ đã bị Lão đại làm cho hỏng rồi. Lão đại Trầm Không, người có thể có một chút danh dự của quân nhân không vậy?

Giờ phút này, Hai vị huấn luyện viên rất muốn đem lão đại Trầm Không kéo đi, quả thực lão đại làm cho bọn họ rất là mất mặt, rất là xấu hổ!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Nhất minh kinh thiên

Lúc này Phi Thạch, người tuy mập nhưng lại vô cùng nhạy bén đang nhìn chăm chăm vào Mạc Phàm. Sau khi do dự một lát, hắn rút cuộc mở miệng nói nhỏ với các đồng nghiệp đang đứng ở xung quanh:

“Các người có cảm thấy thời điểm người này phóng thích ra Lôi Ấn phi thường giống một người không?”

“Người cũng cảm thấy như vậy!”

Từ Đại Hoang lập tức trừng mắt lên.

Ở một bên, Tiểu Khả vừa cắn một miếng táo vừa gật đầu điên cuồng.

Nụ cười Lê Văn Kiệt cũng rất là quái dị khi nhìn thoáng qua Quách Thái Đường.

Rất hiển nhiên, Quách Thái Đường cũng đã nhận thức ra được điều gì. Vào lúc này, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng có bộ dạng không dám tiếp nhận thực tế phũ phàng này.

“Phạm Mặc, Mạc Phàm. Mẹ kiếp! Không phải đọc ngược lại sao!!”

Từ Đại Hoang đột nhiên phản ứng rồi hét to lên một tiếng.

Cả tiểu đội lập yêu trong nháy mắt tỉnh ngộ. Về mặt của bọn họ vào lúc này không thể dùng ngôn từ để diễn tả được.

Bọn họ cũng biết tuổi tác của Phạm Mặc cũng không lớn lắm. Nhưng tuyệt nhiên bọn họ cũng không có nghĩ tới hắn lại là một học sinh lớp 12 chưa có tốt nghiệp.

Nhưng quan trọng nhất đó là, người này ngoài trừ Lôi hệ ra, còn có Hỏa hệ rất là mạnh mẽ. Thực lực Hỏa hệ của hắn có lẽ không kém đội trưởng Từ Đại Hoang là bao nhiêu!

Vào lúc này, có thể nói nội tâm Quách Thái Đường là người phức tạp nhất ở đây. Thật ra thì sau một năm chung sống với nhau, nàng đối với thành viên thần bí Lôi hệ Phạm Mặc có lẽ cũng sinh ra cảm tình.

Ai cũng biết tiền đồ của Lôi hệ ma pháp sư là vô lượng. Đại đa số Lôi pháp sư sẽ lựa chọn cho mình một công việc nhàn rỗi, thu nhập cao lại còn có địa vị cao nữa. Thế mà thanh niên Phạm Mặc lại có thể ở bên trong tiểu đội lập yêu của bọn họ. Hắn biểu hiện xuất sắc thì không nói làm gì, đằng này hắn còn trầm ổn. Với lại hắn còn đơn độc cứu mạng nàng một lần. Lại còn dùng Lôi Ấn cứu toàn bộ tiểu đội bọn họ một lần nữa, cho nên chuyện nàng có cảm tình với hắn là điều hiển nhiên.

Kết quả là Phạm Mặc và Mạc Phàm, hai cái tên gia hỏa này lại chính là một người, cái loại cảm giác yêu mến và chán ghét đến cực độ kết hợp cùng một chỗ, thật là.... thật là cam nín!

.....

“Các vị, ta có điều muốn nói.”

Chu hiệu trưởng lại lên tiếng một lần nữa.

Chu hiệu trưởng đức cao vọng trọng, tự nhiên mọi người sẽ lắng nghe hắn nói.

“Trời sinh song hệ là một thiên phú kinh người. Sắp tới là bước vào kỳ thi tốt nghiệp trung học, giáo viên nhà trường chúng ta muốn nhân cơ hội ngàn năm có một này làm một chuyện trọng đại. Đó chính là để cho địa phương khác nhìn thấy Bắc Thành của chúng ta xuất sắc như thế nào. Cho nên, ta hi vọng đối với chuyện ngày hôm nay, tất cả mọi người ở đây sẽ không tiết lộ nó ra ngoài. Đợi sau khi kỳ thi tốt nghiệp trung học ma pháp khắp cả nước được tiến hành, chúng ta sẽ cho cả nước chấn động biết tới Bắc Thành chúng ta có một vị ma pháp sư kiệt xuất tên là Mạc Phàm, mọi người thấy thế

nào?”

Tiếng nói của Chu hiệu trưởng quanh quẩn trong tai mọi người.

Chuyện đại sự như thế này, nếu như lọt ra ngoài thì truyền thông sẽ ùn ùn kéo tới.

Sắp đến kỳ thi tốt nghiệp mà pháp trung học vô cùng trọng yếu, Chu hiệu trưởng hi vọng có thể nhân cơ hội này mà hung hăng khai hòa cờ hiệu Bắc Thành một lần. Đã từ rất lâu rồi, Bắc Thành chưa từng có vinh quang tới như vậy.

“Chuyện này ta không có ý kiến. Nhưng chậm nhất là hai tuần. Sau đó, Chúng ta sẽ báo cáo chuyện này lên cấp trên.”

Dương Tác Hà đại biểu cho hiệp hội ma pháp lên tiếng.

“Chu hiệu trưởng, có ta ở đây rồi, ai dám đem tin tức tiểu tử này thả ra ngoài?”

Lão đại Trảm Không mở miệng nói.

Trảm Không hẳn cũng không có ngốc. Nếu như tin tức này thả ra ngoài, thì các tổ chức lớn hơn sẽ chui vào đào người. Đến lúc đó Trảm Không hẳn chắc phải khóc lên mất, cho nên bất luận là như thế nào thì chuyện này hẳn cũng phải chìm xuống.

Ở đây nhiều người như vậy, mặc dù không thể nào đảm bảo tất cả mọi người ở đây đều giữ kín như bưng, nhưng bọn họ chỉ cần khống chế truyền thông, để cho truyền thông không đem chuyện này truyền ra ngoài mà nói... Những người lắm mồm kia, hẳn sẽ để cho bọn họ lắm mồm sao?? Dù sao thì hẳn cũng chỉ khống chế tin tức này cho đến lúc kỳ thi tốt nghiệp mà pháp trung học công bố kết thúc.

“Có phải khoa trương như vậy không? Trời sinh song hệ ma pháp mà đến cả truyền thông cũng bị phong tỏa cho rơi rụng??”

Vương Tam Tầm nói nhỏ.

Lão sư Đường Nguyệt cũng ở bên cạnh đám học sinh này. Vào lúc này, Nội tâm của nàng không sao bình tĩnh lại được. Nghe thấy Vương Tam Bàn đặt câu hỏi như vậy, Đường Nguyệt liền giận dữ giải thích:

“Các ngươi ở cái đất Bắc Thành nhỏ nhỏ này thì làm sao biết được trời sinh song hệ là chuyện kinh người như thế nào kia chứ. Tin tức này mà ra ngoài được, sang ngày thứ hai sẽ có vô số thế lực lớn chiếm cứ cái đất Bắc Thành này. Thậm chí nếu như Mạc Phàm hẳn lựa chọn gia nhập một thế lực nào đó, thì một số thế lực có tâm địa hiểm độc có thể làm chuyện ngọc vỡ cùng tan. Dù sao bọn họ muốn âm thầm giết chết Mạc Phàm, một ma pháp sư sơ cấp chỉ là chuyện nhỏ. Cho nên việc phong tỏa tin tức này đối với Mạc Phàm mà nói, đối với mọi người mà nói cũng chính là chuyện tốt.”

“Không thể nào, còn có những người đáng sợ như vậy sao?? Thế thì bọn họ không khác gì đám Hắc Giáo Đình kia rồi?”

“Lòng người hiểm ác, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Đường Nguyệt nói.

“Lần này quả thật Phàm ca hoàn toàn oanh động... mà rốt cuộc Phàm ca tu luyện như thế nào vậy nhỉ? Nếu hẳn là song hệ thì thời gian tu luyện hẳn phải là rất nhiều chứ? Tại sao hai hệ đó có thể vượt xa chúng ta nhiều đến vậy?”

Trương Tiểu Hân không nhịn được hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Hứa Chiêu Đình khóe miệng lại càng co quắp thêm lại, Trương Tiểu Hân ngại không thể cầm cái miệng lại một chút được à??

“Ta nghĩ Vũ Ngang hẳn muốn khóc tới ngu ngốc luôn rồi.”

“Còn không phải vậy sao. Ngươi không thấy cái lão Mục Trác Vân khốn khiếp kia sao?? Hẳn cùng Mạc Phàm mâu thuẫn tới như vậy, mà vào lúc này cũng hận mình không thể lập tức đem Mạc Phàm thu nhận làm con nuôi...”

“Còn kia nữa, huấn luyện viên trưởng cũng muốn kết bái với Mạc Phàm. Có huấn luyện viên trưởng, một vị cao cấp ma pháp sư chống lưng cho Mạc Phàm thì ai dám động tới Mạc Phàm nữa chứ.”

“Ài, tại sao có người có thể khiến cho người khác tức đến chết như vậy chứ.”

Trong lúc các bạn học của Mạc Phàm đang còn bàn luận xôn xao thì đôi mắt của Đường Nguyệt vẫn chăm chú nhìn Mạc Phàm.

Rốt cuộc thì bây giờ nàng cũng hiểu được ngày trước Mạc Phàm hẳn giết chết con U Lang Thú kia như thế nào rồi.

Quay trở lại, quả thật Mạc Phàm đúng là người làm cho người khác kinh ngạc không thôi. Hẳn có thể ẩn giấu trời sinh song hệ sâu như vậy...

Nhưng mà, hẳn làm như vậy không phải rất là thông minh sao. Khi thực lực của bản thân còn chưa đủ mạnh thì ẩn giấu nó đi cũng không phải là chuyện

xấu. Hiện tại có Trầm Không đối với Mạc Phàm vô cùng nhiệt tình ở phía sau chống lưng, nếu như Mạc Phàm hần chấp nhận lời mời của Trầm Không thì không phải con đường tu luyện sau này của hần sẽ thuận lợi rất nhiều sao.

Cũng không biết hần có thể lợi dụng trời sinh song hệ không có gì sánh kịp này tốt được hay không?? Hần có thể bộc lộ tài năng trước các tuyệt thế thiên tài của cả nước hay không?

.....

Tối nay, Mạc Phàm hần tự nhiên nhất mình kinh thiên!

Có hiệp hội ma pháp, liên minh thợ săn, quân đội Bắc Thành, tam đại thế lực liên hiệp phong tỏa tin tức, chuyện Mạc Phàm hần trời sinh song hệ muốn trong khoảng thời gian ngắn truyền ra ngoài là điều không có khả năng xảy ra.

Dĩ nhiên, điều tốt nhất của trận quyết đấu ma pháp này cũng không phải là lấy lại mặt mũi năm nào cho gia đình hần, mà đó chính là cơ hội tiến vào Địa Thánh Tuyền Bắc Thành tu luyện một tuần.

Sắp tới gần kỳ thi tốt nghiệp trung học ma pháp, trước lúc đó Mạc Phàm được vào Địa Thánh Tuyền tắm bồn thì tu vi của hần sẽ tăng lên rất lớn. Như vậy, khi Mạc Phàm chính thức bước vào kỳ thi tốt nghiệp trung học thì hần sẽ biểu hiện ra thực lực làm cho cả nước hoảng sợ!

Khi đó, hần chân chính danh chấn bốn phương, có thể nói con đường ma pháp tương lai của hần sẽ là một con đường vô cùng hoàn mỹ.

“Địa Thánh Tuyền, đây rốt cuộc là chỗ tu luyện đặc thù như thế nào đây?”

Mạc Phàm hần vô cùng chờ mong khi nói về nó.

Nghe nói, rất nhiều ma pháp sư ở giữa sơ cấp và trung cấp có thể thông qua Địa Thánh Tuyền mà đột phá thành công. Mà một trung cấp ma pháp sư ở cái đất Bắc Thành này thì nó đã tương đối TRÂU BỎ rồi!

Huống hồ Mạc Phàm hần là trời sinh song hệ ma pháp sư, khi đến trung cấp ma pháp sư, hần sẽ có tam hệ ma pháp. Ở trung cấp Ma pháp sư chắc chắn hần sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối!

Tuyệt, hần nhất định phải lợi dụng thật tốt cơ hội khó khăn mới kiếm được này để tăng thực lực lên phạm vi lớn!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tinh đồ Chi thư

Địa Thánh Tuyền tọa lạc ngay dưới tòa cao ốc Ngân Mậu. Mạc Phàm thật sự cũng không ngờ nó lại nằm dưới tòa cao ốc này. Vì sao hần kinh ngạc, bởi vì ngày trước hần và Mục Ninh Tuyết gặp nhau trên sân thượng thì cách tòa cao ốc này chỉ có một ngôi nhà.

Tòa cao ốc này cao chót vót, hình ngũ hành, nằm giữa trung tâm Bắc Thành. Gọi nó là tòa cao ốc không bằng gọi nó là bảo tháp thì hay hơn.

Cao ốc Ngân Mậu cao 200m. Phía bên ngoài được bao phủ bởi một lớp kính thủy tinh. Mặt trời chiếu lên tòa cao ốc này khiến cho nó không khác gì một thanh kiếm sắc nhọn được tuốt ra khỏi vỏ. Đêm xuống, cả tòa cao ốc tràn ngập trong màu sắc sặc sỡ. Cho dù bạn có ở xa thành thị đi chăng nữa thì bạn cũng có thể thấy được nó thay đổi màu sắc sặc sỡ ra sao.

Kiến trúc của Tòa cao ốc này được xem như là biểu tượng của Bắc Thành. Nghe nói tầng cao nhất của tòa cao ốc này chính là phòng hội nghị siêu cấp thuộc quyền sở hữu của Mục Trác Vân.

Mà thiên tài địa bảo – Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành lại nằm dưới tòa cao ốc Ngân Mậu này. Tòa cao ốc này có rất nhiều thành phần tri thức làm việc. Đến ngay cả người lãnh đạo bọn họ còn không biết tòa này còn có 1 cái tầng ngầm thứ 15! Nó giống như là một căn cứ bí mật của đặc công vậy.

Thang máy đem Mạc Phàm xuống tầng ngầm thứ 15. Mạc Phàm phát hiện ra nơi này không khác gì một cái tổ chức bí mật. Thế nhưng cái tầng ngầm bí mật này lại được bảo vệ rất là nghiêm ngặt.

Tầng ngầm này được tạo thành từ tinh nham thạch. Vừa nhìn vào là biết ngay nơi này được kiến tạo từ một vị kiến trúc sư rất là tài giỏi.

Ở trong tầng ngầm này có 1 đội tuần tra canh gác. Mà đội trưởng của đội tuần tra này lại là một vị Trung cấp Ma pháp sư.

Một vị Trung cấp Ma pháp sư mà làm trông cửa??

Có thể thấy được Địa Thánh Tuyền của Bắc Thành được coi trọng tới cỡ nào.

“Sau cánh cửa này chính là Địa Thánh Tuyền. Người có thể vào trong đó tu luyện 1 tuần. Địa Thánh Tuyền là một cái ao tuần hoàn, cho nên khi người vào trong đó thì không nên đứng vào nước. Người chỉ cần ngồi ở phía trên trung tâm Địa Thánh Tuyền, nơi có ngọn bờ đoàn hình tròn tiến hành minh tu hoặc không chế nó là được.”

Mục Trác Vân rất là tức giận nói với Mạc Phàm.

Vùng đất Địa Thánh Tuyền này vốn là chuẩn bị cho con trai Vũ Ngang của hắn. Ai mà ngờ được giữa đường lại bị tiểu tử Mạc Phàm cướp mất. Điều này khiến cho Mục Trác Vân cảm thấy rất là khó chịu.

Đi đến đây cùng với Mạc Phàm là lão sư Đường Nguyệt. Đường Nguyệt khẽ gật đầu với Mạc Phàm 1 cái, ý bảo hắn có thể đi vào trong bể quan.

“À, ta có chút đồ tặng ngươi.”

Lão sư Đường Nguyệt như nhớ ra điều gì đó, liền nói với Mạc Phàm.

“Tặng ta?”

Mạc Phàm ngơ ngác hỏi lại.

Cũng không biết từ nơi nào, lão sư Đường Nguyệt liền biến ra 4 quyền trục, 4 quyền trục được chia ra làm 2 màu đỏ và tím. Trên những quyền trục đó có khắc đồ hình của những hạt sao và Tinh quỹ. Nó trông giống như một cái đồ hình ma pháp hoàn chỉnh vậy.

“Lão sư Đường Nguyệt, người tặng quà cho hắn quả thật rất là hào phóng. Đây không phải là Tinh đồ chi thư cao quý hay sao?? Lão sư tặng một lần mà tặng hắn 4 quyền cho hắn, thật sự khiến cho thô hào như ta mở mang tầm mắt.”

Mục Trác Vân ở một bên thấy lão sư Đường Nguyệt đưa ra quyền trục, liền ghen tị nói.

“Tinh đồ chi thư này là gì??”

Mạc Phàm ngơ ngác hỏi lại.

“Sau khi ngươi trải qua tẩy lễ ở Địa Thánh Tuyền, thì có lẽ ngươi cách không xa trung cấp Ma pháp sư nữa. Ta cũng không biết có thể ở đây dạy dỗ các ngươi được nữa hay không. Trước lúc chia tay, ta tặng ngươi Tinh đồ chi thư này, để sau này khi ngươi đột phá Trung cấp ma pháp sư thành công thì còn có năng lực đề mà tự vệ.”

Đường Nguyệt lão sư nói xong liền dừng lại, sau đó lại tiếp tục giải thích cách dùng Tinh đồ chi thư:

“Chắc ngươi cũng biết, Sơ cấp ma pháp sư muốn phóng thích ra kỹ năng thì phải nối liền các hạt sao tạo thành Tinh quỹ. Sau khi Tinh quỹ hoàn thành thì vị ma pháp sư đó mới có thể phóng thích ra được ma pháp.”

Mạc Phàm gật đầu, giống như đang nghe lão sư giảng dạy trên lớp vậy.

“Sau khi đến trung cấp ma pháp sư, Tinh Trần của ngươi sẽ biến thành Tinh Vân. Tinh Vân càng thêm rộng lớn hơn nhiều so với Tinh Trần. Và lúc đó, nó cũng có 49 hạt sao nhỏ. Muốn phóng thích ra kỹ năng trung cấp thì ngươi phải đem 49 hạt sao này kết nối thành một cái Tinh đồ. Khi Tinh đồ xuất hiện, thì ngươi mới có thể phóng thích ra được kỹ năng trung cấp...”

Lão sư Đường Nguyệt giải thích.

Tinh Trần biến thành Tinh Vân.

49 hạt sao liên kết tạo thành Tinh đồ đó chính là kỹ năng trung cấp ma pháp!

Mạc Phàm im lặng nhớ những lời mấu chốt này ở trong đầu.

“Chắc người cũng biết, muốn không chế hoàn toàn 7 viên hạt sao thì cần phải tu luyện trong khoảng thời gian rất dài. Vì vậy, muốn 49 hạt sao liên kết tạo thành Tinh Đồ thì khó khăn của nó không phải nhân đôi là có thể làm được. Cho dù Tinh Trần của ngươi biến thành Tinh Vân. Nếu như ngươi muốn chân chính phóng thích ra kỹ năng trung cấp thì ngươi còn cần thêm một khoảng thời gian dài nữa. Mà Tinh Đồ chi thư lại có một năng lực vô cùng đặc thù. Đó chính là khi người sử dụng ý niệm vào đưa vào trong nó, thì cái Tinh đồ chi thư này sẽ phóng thích ra một cỗ hấp lực đặc thù, khiến cho 49 hạt sao sắp thành một cái Tinh đồ hoàn chỉnh. Khi ngươi còn chưa có năng lực không chế 49 hạt sao một cách hoàn chỉnh. Thì lúc đó nó sẽ giúp ngươi phóng thích ra kỹ năng trung cấp, với điều kiện Tinh Vân của ngươi có đầy đủ ma năng.”

Lão sư Đường Nguyệt nghiêm túc dặn dò.

Nghe xong Mạc Phàm liền há miệng. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện trên thế giới này còn có đồ vật thần kì như thế này.

Cái Tinh đồ chi thư này, nó khiến cho ý nghĩa của việc tu luyện cực khổ của ma pháp sư không còn ý nghĩa gì nữa. Bọn họ chỉ cần mở quyền trục ra là có thể sử dụng được rồi!

Ở một bên, hiển nhiên Mục Trác Vân nhìn ra nội tâm Mạc Phàm đang còn nghi ngờ, liền hừ lạnh một tiếng rồi nói:

“Tinh đồ chỉ thư! Thứ đồ vật này có tiền chưa chắc đã mua được. Cho nên Lão sư Đường Nguyệt của ngươi có lẽ cũng không đơn giản.”

Mạc Phàm nhìn vị lão sư thành thực, xinh đẹp này mà trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Hắn suy xét cẩn thận lại một chút thì thấy lão sư đã giúp hắn giải quyết dễ dàng chuyện Tinh trần ma khí trường thành. Cho nên lão sư quả thật cũng không phải là đơn giản như vậy. Huống hồ Mạc Phàm hắn còn được chứng kiến lão sư Đường Nguyệt thi triển ra kỹ năng ám ảnh hệ. Cho nên vị lão sư Đường Nguyệt này ít nhất cũng là trung cấp Ma pháp sư!

“Người trời sinh song hệ cho nên khó tránh khỏi bị tiểu nhân đồ ky. Những quyền trục này ta tặng cho ngươi, coi như nó là đồ vật phòng thân. Dĩ nhiên, khi ngươi muốn sử dụng những quyền trục Tinh đồ chỉ thư này thì điều kiện tiên quyết chính là Tinh Trần của ngươi phải biến thành Tinh Vân. 7 hạt sao phải biến thành 49 hạt sao. Nếu không khi ngươi sử dụng Tinh đồ chỉ thư thì rất có thể nó sẽ biến ngươi thành một cái xác khô.”

Lão sư Đường Nguyệt lại nghiêm túc dặn dò thêm lần nữa.

Mạc Phàm vô cùng nghiêm túc gật đầu, trong lòng dâng lên 1 chút cảm động.

Hắn và lão sư Đường Nguyệt bất quá cũng chỉ là quan hệ thầy trò bình thường mà thôi. Thế mà nàng lại chiếu cố tới hắn nhiều như vậy. Xem ra hắn phải nhanh chóng tu luyện tới trung cấp ma pháp sư mới được. Tới lúc đó, hắn phải kiếm thật nhiều tiền, rồi cưới nàng làm vợ. Như vậy mới có thể báo đáp được ân tình nàng dành cho hắn.

“Cám ơn lão sư Đường Nguyệt, ta nhất định sẽ cố gắng nhiều thêm nữa.”

Mạc Phàm rất là thành thật nói.

Đường Nguyệt liền cười một tiếng, trong ánh mắt hiện lên sự chờ mong.

“Tiểu tử ngươi cũng đừng vội đắc ý quá sớm, tuy Địa Thánh Tuyền là một loại thiên tài địa bảo rất tốt. Nhưng nó cũng không thể giúp ngươi đạt tới trung cấp ma pháp sư ngay được. Nó chỉ có thể trợ giúp ngươi vượt qua rào cản trung cấp mà thôi, muốn chân chính đột phá trung cấp thành công... ha ha ha, còn rất xa!”

Mục Trác Vân hừ lạnh nói.

Đường Nguyệt cũng không có nói thêm gì. Những lời cảnh dặn dò Mạc Phàm nàng cũng đã nói hết rồi. Nàng liền xoay người rời đi.

Mục Trác Vân cũng không muốn nói nhảm với cái thằng tiểu tử đáng ghét này. Hắn khoát tay, ý bảo ngươi thủ vệ Địa Thánh tuyền có thể đem Mạc Phàm nhốt vào bên trong được rồi.

“Các ngươi xốc lại tinh thần cho ta. Lần trước thiếu chút nữa là bị một con chuột cống tìm ra được nơi này. Nếu như Địa Thánh Tuyền bị rò rỉ ra ngoài, thì nó sẽ đưa tới họa sát thân, đến lúc đó ta sẽ hỏi tội các người!”

Thủ vệ trưởng Lương Bán nói.

“Vệ trưởng cứ việc yên tâm! Chuyện như thế tuyệt đối sẽ không bao giờ phát sinh thêm lần nữa đâu!”

Những thủ vệ khác lập lời thề nói!

Mạc Phàm đi vào Địa Thánh Tuyền được nửa đường thì nghe thấy mấy vị thủ vệ trông cửa này nói. Bất giác hắn nhớ lại chuyện con Độc Nhãn Ma Lang xém tí nữa thì tiến cấp thành công.

Độc nhãn ma lang chiếm được một ít Địa Thánh Tuyền rò rỉ ra ngoài nên mới trở nên hung bố như vậy. Nếu như hắn tu luyện ở trong này một tuần, không phải cả người hắn sẽ sôi sùng sục lên sao?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bình tĩnh, tiểu cá chạch trụy

Bên trong Địa Thánh Tuyền chính là một mật thất được đóng kín lại hoàn toàn. Nó được xây dựng bởi cự thạch màu xanh đen. Mỗi một viên đá màu đen có khắc một cái đồ án và chú văn ma pháp kỳ quái.

Mạc Phàm cũng là người đọc sách nhiều. Cho nên hắn cũng có thể nhận biết được một số đồ án. Nếu như hắn đoán không lầm thì những đồ án này chính là một loại ma pháp thủ hộ cao cấp.

Cho nên đừng nghĩ nó được xây bởi đá xung quanh nên mới được gọi là mật thất. Thật ra nơi này lại vô cùng chắc chắn và an toàn, cho dù có động đất đi chăng nữa thì nơi này cũng không có một chấn chuyển nào cả. Nơi này chân chính là một mật thất cổ thủ được canh phòng nghiêm ngặt.

Lúc đầu, Mạc Phàm nghĩ Địa Thánh Tuyền chính là một nhà tắm khổng lồ. Hắn có thể cõng hết y phục rồi nhảy xuống tắm tấp hường thụ. Nhưng sau khi đi xuyên qua mấy cột trụ thẳng đứng, Mạc Phàm lại ngạc nhiên phát hiện ra Địa Thánh Tuyền chỉ là một cái đàn té bằng đá hình lục lăng.

Đàn té bằng đá có tổng cộng 4 tầng, ở phía dưới đáy được đục một cái khe để cho nước chảy vào. Nó không khác gì một con suối. Nó trong suốt đến nỗi nhìn mãi không ra suối nước thánh đang chậm rãi chảy ra từ cái khe đó.

Mạc Phàm quan sát một lúc, cũng không phát hiện thấy ở nơi này có đặc thù gì. Hắn đang chuẩn bị nghe theo lời Mục Trác Vân nói ngồi lên trên đàn té bằng đá để bắt đầu tu luyện, đột nhiên Tiểu cá chạch trụ ở phía trước ngực của hắn bắt đầu phát ra âm thanh run rẩy.

“Người kích động cái gì vậy hả? Người muốn uống hết đồng nước này sao?”

Mạc Phàm lập tức trách mắng nó.

Hiện tại, tiểu cá chạch trụ của hắn đã là Linh cấp Tinh trần ma khí. Mỗi ngày, nó giúp cho Mạc Phàm Minh tu trong 14 canh giờ. Hơn nữa nhờ nó phóng thích ra năng lượng đặc, ân cần chăm sóc cho hắn hai hạt sao, cho nên mới khiến cho Mạc Phàm hắn trong thời gian cực ngắn đem hai hệ tu luyện tới cấp thứ 3.

Phải biết rằng toàn trường nhiều người như vậy. Vào lúc tốt nghiệp trung học có thể có người nắm giữ được ma pháp cấp 2 thì người đó đã rất là ưu việt rồi. Mạc Phàm hắn tu luyện một lúc hai hệ, mà còn có thể dẫn đầu vượt xa bọn họ một cấp bậc, điều đó cho thấy Linh cấp Tinh trần Ma khí cường đại như thế nào.

“Chẳng lẽ, tiểu cá chạch trụ có thể hấp thu nước suối của Địa Thánh Tuyền?”

Mạc Phàm hắn cảm nhận được khát vọng của tiểu cá chạch trụ, liền nổi lên suy nghĩ này.

Tinh trần ma khí và Địa Thánh Tuyền về bản chất thì giống nhau. Bọn nó đều có thể thúc đẩy sự tu luyện cho Ma pháp sư. Nhưng Địa Thánh Tuyền tích trữ năng lượng khổng lồ hơn, thậm chí nó còn có thể trợ giúp ma pháp sư từ sơ cấp đánh sâu vào trung cấp.

“Có nên thử một chút hay không nhỉ? Ngộ nhớ tiểu cá chạch trụ có thể hấp thu năng lượng ở nơi này một cách đầy đủ, thì không phải nó có thể tăng thêm một cái cấp bậc nữa hay sao?”

Mạc Phàm liền nổi lên suy đoán to gan lớn mật.

Nên nhớ rằng Tinh trần ma khí của trường học bị tiểu cá chạch trụ hấp thu sạch sẽ. Nếu nước suối Địa Thánh Tuyền cũng bị nó hút đi, thì chẳng phải giống như hắn mang theo bên mình một cái Địa Thánh Tuyền hay sao???

Mà cái Địa Thánh Tuyền này một năm mới mở ra được một lần. Mà một lần mở ra nó cũng chỉ đủ cung cấp cho một ma pháp sư học sinh có tiềm lực nhất tu luyện trong vòng 1 tuần. Do vậy đối với mọi người, chắc hẳn mọi người đều đang thêm khát nó tới phát điên rồi, nếu.... nếu....

Ta ngất, không thể nào!

Tinh trần ma khí của trường học bị tiểu cá chạch trụ hấp thu biến thành một khối sắt vụn, may mà nhờ có lão sư Đường Nguyệt ra tay giải quyết giúp hắn.

Lần này nếu như hắn đem Địa Thánh Tuyền cho hút sạch sẽ, thì không khéo hắn sẽ khiến tất cả mọi người ở cái đất Bắc Thành này phát điên lên mất. Còn hắn thì chắc chắn bị bọn họ mang lên giàn hỏa thiêu đốt cháy rồi!

Thôi thôi nhịn xuống, nhịn xuống. Mình đừng có suy nghĩ tới những chuyện đại nghịch bất đạo như vậy nữa thì hơn.

“Tiểu cá chạch trụ, người đừng có manh động. Ta biết nó đối với người là vật đại bổ, nhưng nếu như người làm như vậy thì... ta sẽ bị cả Bắc Thành này đập chết đấy. Cho nên ngàn vạn lần xin người đừng có làm loạn nữa được không. Chúng ta yên ổn ở trong này bế quan một tuần. Sau khi thi tốt nghiệp trung học xong. Ta sẽ bước vào đại học. Ta sẽ hàng yêu trừ ma cứu vớt thế giới. Tay trái thì ôm Mục Trữ Tuyết, tay phải thì ôm Đường Nguyệt. Cùng lắm tới lúc đó ta tìm cho người một mỹ nữ hoa tai xinh đẹp có được không...”

Mạc Phàm không ngừng lẩm bẩm nói.

Mà tiểu cá chạch trụ giống như hiểu được lời hắn nói, liền yên lặng ở trước ngực mà không cần quấy như trước nữa.

Mạc Phàm thở ra một hơi thật dài.

Mẹ kiếp, nó rốt cuộc có phải một cây hoa tai không vậy?? Sao ta cảm giác nó giống như một tiểu hồn thể ma vương vậy??

Trên ngọn bồ đoàn bằng da kia, mặc dù Mạc Phàm hấn không có tiến vào trạng thái minh tu nhưng hấn cũng có thể cảm nhận được một loại năng lượng tâm bồ giống như hoa tai từ nơi đó phát ra đang đánh vào thần thể hấn.

Cổ năng lượng đặc thù này nếu như so sánh với tiểu cá chạch trụ thì nó mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu như Tinh trần ma khí có phân ra làm Phàm cấp, Linh cấp ... thì cái Địa Thánh Tuyền này chắc chắn được xếp vào loại cao cấp nhất. Cả người hấn cảm giác giống như phi thăng lên trời vậy.

Hiện tại, Tinh trần Lôi hệ và Tinh trần Hỏa hệ đang còn trong tình trạng đạt tới cực điểm đột nhiên có chút động tĩnh. Bọn nó giống như hai đứa trẻ mới sinh ra bắt đầu ti sữa mẹ vậy. Chúng nó bắt đầu điên cuồng mút vào. Mỗi một lần mút vào khiến cho hình thể của tụi nó to lên mấy phần.

Thời điểm bọn nó thức tỉnh, bọn nó cũng chỉ là những hạt sao vô cùng nhỏ bé mà thôi. Ở trong vũ trụ tinh thần, tụi nó thật sự chỉ là hạt bụi nhỏ giữa vũ trụ mênh mông. Ánh sáng của tụi nó âm đạm, tối tăm, có khi còn khó tìm thấy nữa là. Mà sau khi tu luyện 3 năm, những hạt sao này từ từ lớn mạnh, nó tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Hạt sao giống như có lãnh địa riêng của mình vậy. Nó ẩn chứa lực lượng thần bí.

Giờ phút này, hai hạt sao lại có dấu hiệu lớn mạnh lên một chút. Sự biến hóa này không khác gì Mạc Phàm hấn phải khổ tu tu luyện sót hết cả ruột trong vòng 1 tuần vậy!

“Thật sự quá sáng khoái, điểm kinh nghiệm EXP cứ tăng lên như treo máy vậy!”

Nội tâm Mạc Phàm vào lúc này vô cùng kích động.

Hấn thật sự không có nghĩ tới, hấn đánh bậy đánh bạ lại có thể có cơ hội tuyệt hảo như thế này. Xem ra sau khi rời khỏi đây lên mặt đất, hấn nhất định phải chiếm đoạt tài nguyên, đây là một điều rất quan trọng. Nếu không lấy tốc độ tu luyện như bình thường thì một thẳng ngu cũng có thể trở thành một thiên tài vượt xa đám bạn cùng trang lứa.

Rất nhiều Tài nguyên, tư chất nguyên được nắm giữ bởi một số người. Nếu như không phải hấn bày ra thực lực song hệ, thì Địa Thánh Tuyền – chuyện tốt như thế này còn chưa tới lượt hấn.

Có Linh cấp tinh trần ma khí tiểu cá chạch trụ tâm bồ, hơn nữa lại còn có hiệu quả của Địa Thánh Tuyền, qua bảy ngày tu luyện hấn thật sự có thể đánh sâu vào trung cấp ma pháp sư!

.....

“Vệ trưởng Lương Bản, người nói xem cái Địa Thánh Tuyền này có thật sự thần kỳ như tin đồn không?”

Một thủ vệ mới vào không lâu Vương Đồng Liên mở miệng dò hỏi.

“Bắc Thành chúng ta có lịch sử từ lâu đời. Nó được hình thành từ thời kỳ Tần quốc hoặc sớm hơn trước đó nữa. Mà Địa Thánh Tuyền thì nó vẫn luôn tồn tại từ năm đó cho đến nay. Người nghĩ xem cái đất Bắc Thành này của chúng ta nói về kinh tế thì cũng không bằng ai, nói về con người thì cũng yếu kém, nói về phát triển thì lại là kém phát triển, tại sao nó vẫn là một thành thị có tiếng ở phương nam?? Còn không phải là vì ... cái Địa Thánh Tuyền này tồn tại sao. Có thể nói như thế này, nếu không có Địa Thánh Tuyền, thì Bắc Thành của chúng ta, nhiều lắm chỉ là một cái thị trấn nhỏ.”

Thủ vệ trưởng Lương Bản ngồi trên chiếu, bình tĩnh nói cho mọi người biết.

“Từ thời đại lịch sử nhà Tần, không phải là cách đây 2000 năm lịch sử rồi hay sao?”

Vị thủ vệ mới vào không lâu Vương Đồng Liên sợ hãi than lên.

“Đúng vậy, nếu như ma pháp sư ở bên trong đó không phải là một người ngu dốt không thể đào tạo được nữa thì chỉ cần ở bên trong đó tu luyện một canh giờ, nó tương đương với 3 ngày tu luyện ở bên ngoài.”

Trên mặt Lương Bản không khỏi khao khát nhìn về cánh cửa.

“Lương vệ trưởng nhưng mà Bắc Thành của chúng ta lại có rất ít người được vào Địa Thánh Tuyền.”

Một gã thủ vệ khác nói.

Lương Bản gật đầu. Cả đời này hấn sẽ không bao giờ quên thời gian hấn hưởng thụ bảy ngày ở trong đó. Đối với những người chân chính khao khát lực lượng cường đại mà nói thì nó còn sướng gấp mấy lần quan hệ với một đàn mỹ nhân trong vòng bảy ngày!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Cảnh giới màu lam

Hơn nữa, có thể đạt tới trung cấp ma pháp sư thì Địa Thánh Tuyền có công lao rất lớn. Thậm chí nếu như thủ hộ lâu dài ở nơi đây, chỉ cách có 1 cánh cửa ngăn cấm là tới Địa Thánh Tuyền thì bọn họ cũng có thể nhận được tầm bổ được một ít. Chứ không tại sao đường đường là trung cấp ma pháp sư lại nguyện ý làm ở nơi này cơ chứ?

“Lương Vệ trưởng, cái lối vào do con Cự nhân tinh chuột đào ra chúng ta đã tìm thấy rồi. Cái thông đạo này có vẻ rất sâu và dài. Cho nên tạm thời chúng ta không dám thăm dò vào nó quá sâu.”

Một nữ thủ vệ mặc quân phục nhìn rất là anh hùng nói.

Nữ thủ vệ này có một đôi mắt rất đẹp. Trên người nàng tản mát ra khí khái anh hùng. Hơn nữa nàng mặc quân phục màu trắng khiến cho nàng càng thêm hấp dẫn và mỹ hoặc!

“Lâm Vũ Hân Phó vệ trưởng, ngài lo lắng nhiều quá rồi. Con Cự nhân tinh chuột là một sinh vật thường thấy trong thành thị. Bọn nó là chuyên gia đào cống rãnh ngầm dưới lòng đất. Cho nên chúng nó đào được tới đây chắc cũng là tình cờ đào tới mà thôi.”

Vị thủ vệ mới tới Vương Đồng Liên nói.

Lâm Vũ Hân liền nhú mày lại. Hiển nhiên nàng không thích cách nói này của Vương Đồng Liên.

“Bên phía hiệp hội ma pháp sư cũng đã phái người đi điều tra rồi. Bọn họ cũng không thấy có gì khác thường, cho nên ngài cứ yên tâm đi.”

Lương vệ trưởng cười nói.

Lâm Vũ Hân gật đầu cho qua chuyện. Nàng tất nhiên không vì câu nói này của đội trưởng ... mà bứt căng thẳng hơn.

“Ta đi ra bên ngoài xem xét một chút.”

Lâm Vũ Hân nói xong liền mang bốn gã thủ vệ rồi đi.

Mọi người thấy Lâm Vũ Hân xinh đẹp rồi đi, cũng không khỏi lắc đầu.

“Kể từ sau khi muội muội của Lâm Vũ Hân mất tích, rất ít người có thể thấy được nụ cười của nàng. Ai, hài cốt của muội muội nàng đến giờ còn không tìm thấy được. Một học sinh trung học tốt như vậy cứ thế mà ra đi.”

Lương Bân thở dài một hơi rồi nói.

“Nghe nói cũng do con Cự nhân tinh chuột gây ra?”

“Có lẽ vậy, ai mà biết được.”

.....

Phó vệ trưởng Lâm Vũ Hân đi ra khỏi tầng hầm. Tâm trạng của nàng vẫn như cũ nặng nề.

Kể từ một năm trước, khi muội muội của nàng gặp chuyện không may, nàng hay tìm kiếm những nơi con Cự nhân tinh chuột lưu lại thông đạo ở dưới lòng đất của Bắc Thành. Thậm chí nhiều lần nàng còn tiến sâu vào thông đạo để tìm kiếm.

Mặc dù những thông đạo này đã được người bên hiệp hội ma pháp dò xét qua, nhưng Lâm Vũ Hân vẫn như cũ không hề từ bỏ ý định của mình.

Khi chưa nhìn thấy thi thể của muội muội mình, nàng không tin muội muội mình đã chết.

Vào ngày hôm qua, Lâm Vũ Hân tìm thấy một đồ vật không tầm thường ở trong thông đạo của con Cự nhân tinh chuột lưu lại.

Đó là một vũng nước.

Dưới lòng đất lại có một vũng nước đọng lại, chuyện này rất chi là bình thường. Nếu như người khác tìm kiếm thì có lẽ sẽ thấy nó bình thường nhưng nàng là một Thủy hệ Ma pháp sư. Cho nên nàng thấy cái vũng nước kia chắc chắn không phải bình thường. Nói chính xác hơn nó có chút giống với nước của Địa Thánh Tuyền.

Nước của Địa Thánh Tuyền tại sao đọng lại ở trong thông đạo con Cự nhân tinh chuột đào??

Nó quả thật quá kỳ lạ. Địa Thánh Tuyền được bảo vệ rất là chặt chẽ, ngay cả một giọt cũng không lọt được, nhưng khi nàng kiểm tra thông đạo dưới lòng đất thì nó giống như rơi trên mặt đất để cho những con chuột, con gián thói tha kia hấp thu vậy.

Nàng hoài nghi vũng nước kia có vấn đề và cố tình mang nó về cho vị được sự nghiên cứu. Vị được sự của hiệp hội ma pháp sư kia bảo hôm nay sẽ có đáp án cho nàng.

Lâm Vũ Hân đi tới chỗ không người, rồi nhìn đồng hồ thấy cũng đã đến giờ, liền bấm điện thoại gọi cho vị được sự của hiệp hội ma pháp sư kia.

“Alo, chào ngài, ngài sau khi kiểm tra, đo lường thì kết quả thế nào rồi?”

Lâm Vũ Hân dò hỏi.

“Nó không phải là Địa Thánh Tuyền.”

Vị được sư kia bình tĩnh trả lời.

“Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Lâm Vũ Hân vui vẻ gật đầu, xem ra nàng suy nghĩ, lo lắng quá nhiều rồi.

“Nhưng mà, ngoài trừ nó có công hiệu khác xa so với Địa Thánh Tuyền ra thì mọi thứ còn lại đều giống nhau.”

Vị được sư liền nói tiếp.

“Thế nghĩa là sao? Trên thế giới này còn có loại Địa Thánh Tuyền thứ hai sao?”

Lâm Vũ Hân nghi hoặc hỏi lại.

“Địa Thánh Tuyền là thiên địa linh tuyền. Ngoài trừ bản thân nó rất là tinh khiết ra thì nó còn là thứ tắm bổ vô cùng lớn cho tu luyện giả và yêu ma. Có một loại cũng giống hệt như nước của Địa Thánh Tuyền nhưng nó được sinh ra trong hoàn cảnh dưỡng dục đặc thù. Nó bị những thực vật bóng tối xung quanh làm vậy bản nên nó có tên gọi là Ô Thủy. Ô Thủy có tác dụng tăng năng lực mạnh mẽ cho tu luyện giả và sinh vật trong một khoảng thời gian ngắn. Nó giống như một loại thuốc kích thích vậy. Nó điên cuồng hấp thu dinh dưỡng trong cơ thể sinh vật. Sau đó năng lượng tạo ra được sinh vật đó hấp thu và trở nên vô cùng điên cuồng, mất lý trí.”

Vị được sư nghiêm túc nói.

Lâm Vũ Hân hơi sững sờ, nàng có lẽ chưa bao giờ nghe nói tới loại nước này ở trên thế giới.

Chẳng lẽ loại nước này là nguyên nhân chính khiến cho con Cự nhân tinh chuột nhát gan, hèn mọn chạy tới chỗ con người gây án mạng?!

“Còn có một chuyện nữa... ta chỉ mong nó không phải sự thật mà do ta suy nghĩ quá nhiều.”

Vị được sư bỗng nhiên nghiêm túc lên hẳn.

“Chuyện gì?”

“Ô Thủy này, nếu như không dùng để uống thì rất có thể nó được làm giả để đánh tráo Địa Thánh Tuyền. Ít nhất trong vòng 1 ngày không thể phân biệt được đâu là Địa Thánh Tuyền thật, đâu là Địa Thánh Tuyền giả.”

Vị được sư nói.

Cả người Lâm Vũ Hân không khỏi rét run.

Làm giả để đánh tráo??

Loại Ô Thủy này xuất hiện ở trong thông đạo của con Cự nhân tinh chuột. Mà một năm trước, có một con Cự nhân tinh chuột suýt chút nữa đào tới vùng đất Địa Thánh Tuyền, đây là trùng hợp sao?!

“Có thể là trùng hợp.”

Lâm Vũ Hân cũng không tin tưởng suy nghĩ của mình lắm, liền cười nhạt.

“Chỉ mong sao.... A, trời mưa to rồi. Để ta tới cao ốc Ngân Mậu đón người, người có lẽ không mang ô theo.”

Vị được sư nói.

“Ta là một Thủy hệ Ma pháp sư, còn cần cầm ô theo làm gì nữa?”

Lâm Vũ Hân nói

“....., Được rồi, thế tối nay người có rảnh không? Ăn tối với ta được không?”

“Ta còn phải thủ hộ Địa Thánh Tuyền nữa.”

“..... Được rồi.”

Lâm Vũ Hân cau mày cúp điện thoại, nhưng trong lòng nàng vẫn nổi lên rất nhiều nghi ngờ.

Trạm dịch Tuyết Phong Sơn, một chiếc xe chở hàng màu trắng trông trắng, lách lư đi vào trạm dịch.

Vừa mới vào trạm dịch xong, trời chợt đổ cơn mưa. Con mưa tới rất nhanh, thoáng cái cả ngọn núi đã bị màn mưa rào rích bao phủ. Một màn sương mù màu cam hiện ra ở xa xa ngọn núi.

“Thiếu chút nữa thì đồng hàng này hỏng mất, may mà ta chạy tới kịp.”

Mạc Gia Hưng từ trên xe nhảy xuống. Hắn sợ hãi nhìn cơn mưa to phía bên ngoài.

“Con mưa này sao lại có màu sắc, thật kỳ lạ!”

Một thợ săn ở trong trạm dịch nói.

“Àn, Nó giống như nước tiểu vậy, ha ha ha!”

Một gã thợ săn ma pháp sư khác cười nói.

Mạc Gia Hưng đi qua bên cạnh bọn họ. Hắn chào hỏi mấy người quen biết. Nghe bọn họ nói cơn mưa này rất là kỳ lạ khiến cho hắn không khỏi tò mò nhìn ra ngoài trời xem thế nào.

Quả thật, cơn mưa này đục ngầu.

Trạm dịch vẫn bình thường như cũ. Người trông nom trạm kiểm soát ở phía bắc này là một bộ hạ trực thuộc Trảm Không tên là Vạn Đoạn Phong.

Vạn Đoạn Phong là quân đoàn trưởng quản lý ngàn người. Hắn là một vị trung cấp ma pháp sư. Nếu nói về phòng thủ thì có lẽ ở cái đất Bắc Thành này không ai vượt qua được hắn.

Vạn Đoạn Phong mặc một chiếc áo mưa liền người. Hắn đứng dưới màn mưa mà vẫn toát ra được một cỗ uy nghiêm.

Hắn chăm chú nhìn cánh rừng bị màn mưa bao phủ. Bỗng nhiên từ phía sau một ngọn núi cao có một đạo ánh sáng yếu ớt phá tan màn mưa phóng thẳng lên không trung.

“Ánh sáng?”

Vạn Đoạn Phong mở to hai mắt ra nhìn, thần sắc thoáng cái trầm xuống.

Ánh sáng này là một kỹ năng của Sơ cấp Quang pháp sư. Quang hệ ma pháp sư ở trong quân đội có tác dụng rất lớn. Bọn họ được dùng làm truyền tin và tọa độ.

Những ánh sáng này không khác gì đạn tín hiệu thời xưa vậy. Yêu ma đối với loại ánh sáng này không những không cảm nhận được mà còn có thể bị tổn thương nếu như bọn nó nhìn chăm chú vào đạo ánh sáng này.

Ở cái thời đại thiết bị khoa học kỹ thuật truyền tin đi không khác gì một thiết bị gửi tín hiệu định vị thu hút đám yêu ma xung quanh thì loại ánh sáng xua đuổi yêu ma này chính phương thức truyền tin tọa độ hữu hiệu nhất.

“Thiên quân trưởng, đó... đó là tín hiệu cảnh giới. Ba đội tuần tra kia tại sao kéo vang cảnh giới cho chúng ta vậy, chẳng lẽ có yêu ma muốn xâm nhập vào sao?”

Một vị ma pháp sư ở một bên hỏi.

Vừa dứt lời, lại thêm một đạo ánh sáng phá vỡ màn mưa phóng lên cao. Lần này đạo ánh sáng càng thêm rõ nét.

Giờ khắc này, tất cả ma pháp sư canh giữ ở trạm kiểm soát đều ngẩng ngẩng hết cả người.

Hai đạo ánh sáng!

Cảnh giới màu lam?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Yêu ma tập kích thành thị

Cảnh giới được chia làm mấy cấp bậc. Cấp bậc thứ nhất chính là màu cam.

Hai năm trước, Bắc Thành đã kéo vang một lần cảnh giới màu cam. Lúc ấy có một đạo ánh sáng lóng lánh từ phía sau núi phóng lên. Khi đó, có ít nhất 300 con yêu ma tiếp cận biên giới an toàn!

Ngày hôm nay, có hai đạo ánh sáng phóng lên khiến cho tất cả mọi người ở đây đều hoảng sợ. Đó chính là cảnh giới màu lam.

Cảnh giới một khi đã kéo vang thì có nghĩa rằng thành thị sắp đối mặt với một nguy cơ, tai họa sắp tới!

Cảnh giới màu lam lần trước đã bị lão đại Trảm Không nhanh chóng dọn dẹp. Nhưng mà ngày hôm nay cảnh giới màu lam xuất hiện, điều đó có nghĩa rằng ở khu vực biên giới an toàn có hơn ngàn con yêu ma đang quanh quẩn ở đó!

Trời đất ơi! Gần 10 năm rồi, Bắc Thành chưa một lần nào kéo vang tới cảnh giới màu lam.

“Leng keng đing ~~~~~ leng keng đing ~~~~~”

Mọi người ở đây đều cho rằng chuyện này chỉ là đang giỡn chơi mà thôi, thì bất ngờ chuông điện thoại của Vạn Đoạn Phong chọt vang lên.

Trời mưa to như trút nước. Mà ở đoạn trạm dịch này, thần sắc trên mặt mấy trăm quân đội ma pháp sư hiện rõ sự ngạc nhiên. Chung quanh an tĩnh chỉ còn lại tiếng mưa rơi, cùng với đó là tiếng chuông điện thoại của Vạn Đoạn Phong đang reo lên.

“Alo.”

Vạn Đoạn Phong ở trong cơn mưa to lấy ra chiếc điện thoại rồi đặt nó lên tai mình.

“Thiên quân trưởng... Chúng ta bị đàn yêu ma tập kích, Quang pháp sư... Quang pháp sư đã chết rồi, cho nên không còn cách nào phóng thích ánh sáng lên được.”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của đội trưởng đội tuần tra Chu Kim.

Vạn Đoạn Phong liền cảm thấy lạnh lẽo hết cả người, đôi tay không khỏi run rẩy lên.

“Ta chỉ mong sao Bắc Thành có thể vượt qua được kiếp nạn lần này. Ngài cho ta gửi lời xin lỗi tới lão đại Trảm Không, cũng xin lỗi hộ ta tới Phan Lệ Quân một tiếng.”

Ở đầu bên kia, giọng nói của Chu Kinh càng thêm nhỏ. Giọng hần khàn khàn kèm theo đó là sự run rẩy, hoảng sợ.

Vào lúc này, khuôn mặt Vạn Đoạn Phong kịch liệt run rẩy lên. Trên cặp mắt của hắn mang theo sự phẫn nộ và bi thương.

“Tút ~~~~ tut tut tut ~~~~~”

Vừa nói xong câu đó, đầu bên kia liền dập máy. Mà trong quá trình nói chuyện, Vạn Đoạn Phong hẳn có thể nghe thấy được tiếng gầm thét ầm ĩ từ đầu bên kia vọng lại. Những tiếng gầm gừ kia giống như rồng ở bên tai hắn vậy, khiến cho hắn hoảng sợ không thôi.

Vạn Đoạn Phong có chút thất thần, hắn buông chiếc điện thoại trong tay ra rồi nhắm hai mắt thật chặt lại. Mưa to như trút nước giống như một thanh kiếm đâm sâu vào trái tim của hắn khiến hắn đau đớn không thôi.

Mặc dù điện thoại đã mất kết nối, nhưng Vạn Đoạn Phong hẳn vẫn có thể tưởng tượng ra khung cảnh một giây sau của vị đội trưởng đội tuần tra Chu Kim này sẽ như thế nào. Có lẽ hắn sẽ kêu gào thảm thiết lắm...

Hắn đã chết, chắc chắn hắn chết rồi. Vào lúc này, không ai có thể hiểu điều đó rõ hơn Vạn Đoạn Phong hẳn. Dưới tình huống này mà hắn còn bấm điện thoại để gọi thì hẳn xác định chết chắc rồi!

“Kéo vang cảnh giới huyết sắc!”

Vạn Đoạn Phong hít vào một hơi thật sâu. Trong ánh mắt của hắn lúc này không còn sự bi thương nữa mà hiện lên sự cương nghị của một quân nhân đã vượt qua muôn ngàn chông gai.

“Huyết.... Cảnh giới huyết sắc??? Thiên quân trưởng, ngài không nói đùa với chúng ta đấy chứ!”

Quân pháp sư ở trạm canh gác phía trên về mặt không dám tin hỏi lại.

Dưới màn mưa, quân pháp sư của trạm canh gác phía trên đều ngây người như phỗng. Đối với bọn họ mà nói, cấp cảnh giới thứ 2 màu lam đã là một

chuyện khủng khiếp không nhỏ rồi, thế thì cảnh giới huyết sắc sẽ như thế nào đây....

Đó là tai họa!

Cảnh giới huyết sắc chính là một tai họa cực kỳ khủng bố. Có một số người sống cả đời mà chưa từng thấy cảnh giới huyết sắc bao giờ. Mà những người trải qua cảnh giới huyết sắc một lần thì có lẽ cả đời bọn họ đều không thể nào quên được cái bóng ma ngày hôm ấy!

“Còn đứng ngây như phỗng làm cái gì nữa. Làm theo lệnh của ta ngay lập tức!!”

Cơ hồ Vạn Đoạn Phong gào lên.

Tại sao cái đám này lại ngu xuẩn như vậy, Tại sao cái đám này lại ngu xuẩn như vậy. Bọn nó không biết rằng chỉ cần kéo chậm cảnh giới huyết sắc một phút thôi thì nó đã khiến cho mấy trăm người bỏ mạng rồi!!

“Ách ô ~~~~~!!!!”

“Ách ô ách ô ách ô!!!!!!”

“Rống rống rống rống ~~~~~”

Trong lúc mọi người đang còn do dự, bỗng nhiên từ ngọn núi sau lưng truyền tới từng tiếng gầm thét vang vọng kinh hãi lòng người. Giống như có không ngừng tiếng sấm nổ ở ngọn núi phía sau vậy. Tiếng gầm thét to đến nỗi cả ngọn núi muốn rung chuyển lên.

Dư âm của những âm thanh này truyền tới trạm dịch khiến cho tường thành của trạm kiểm soát trạm dịch khẽ chấn động lên.

“Ách ô ách ô!!!!!!”

Trong màn mưa mịt mờ, một thân ảnh mơ hồ nhảy lên. Nó nhảy lên một cây tùng cao nhất, và đứng sừng sững ở trên đó. Từ trạm kiểm soát mọi người có thể thấy nó một cách rõ ràng.

Trời mưa to mà con sói cao ngạo như vương gia vẫn đứng vững bằng 4 chân được. Từ ba con mắt dữ tợn trên đỉnh đầu nó tỏa ra ánh sáng màu đỏ vô cùng hung tàn.

Con yêu ma ở trên cây tùng kia nhìn về trạm kiểm soát... Ánh mắt của nó giống như ánh mắt đối đãi với một con dê bé nhỏ vậy!

“Ba... tam nhãn... Tam nhãn ma lang!”

Một quân pháp sư trẻ tuổi run rẩy kêu lên.

Vừa kêu xong, thì đằng sau con Tam nhãn ma lang kia chợt xuất hiện mấy đạo bóng đen. Những bóng đen này hoặc là chiếm lấy một ít cây cao chót vót hoặc là đứng rải rác xung quanh con tướng lĩnh Tam nhãn ma lang kia.

Số lượng Bóng đen số kia càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều. Hai con mắt đỏ bùng song song hung tàn như những đốm lửa trong màn mưa dày đặc. Nhìn những con mắt dữ khiến chi người ta không rét mà run, da đầu tê dại!!!

“Nhiều... nhiều như vậy nhiều như vậy!!!!”

Từng đoàn, từng đoàn Độc nhãn ma lang xuất hiện trên núi cao bên kia. Cả đám bọn nó ngửa đầu lên trời không ngừng gầm thét. Khắp ngọn núi bị tiếng gầm thét của nó chiếm đoạt.

“Bọn nó đang còn kêu gọi, bọn nó đang tiếp tục kêu gọi đồng bọn!”

Khuôn mặt của một gã triệu hoán sư quân pháp sư nghiên cứu về âm thanh của loài yêu ma đại hấn ra, nói.

Trời ạ, ở trên ngọn núi kia đã tụ tập ba bốn trăm con Độc nhãn ma lang rồi, thế mà ba bốn trăm con Độc nhãn ma lang lại đồng thời kêu gọi đồng bọn. Đến tột cùng là có bao nhiêu con yêu ma xâm chiếm vậy!!

Giờ khắc này, rốt cuộc quân pháp sư canh giữ ở trạm dịch cũng hiểu vì sao lại kéo vang cảnh giới huyết sắc rồi!!!

Yêu ma tập kích thành thị!!

Từng đoàn, từng đoàn yêu ma tập kích thành thị!!!

Đây là tai họa, là một tai họa không có chút nào dấu hiệu báo trước.

Một trận mưa to kèm theo đó là hàng trăm, hàng ngàn con yêu ma đang còn điên cuồng xông tới nơi này.

Từ xa xưa, Bắc Thành đã cùng chủng tộc Ma lang chém giết lẫn nhau không đến hồi kết. Do vậy, lúc này tộc Ma lang kia dường như không thể kiềm

chế nổi dục vọng đang sôi sục trong tâm bọn nó. Bọn ma lang điên cuồng tụ tập dưới con thống soái Ma lang cao cấp hơn. Sau đó tụi nó điên cuồng đánh thẳng vào phòng tuyến bảo vệ Bắc Thành!!

Một con thủy triều màu xanh đen bao trùm ngọn núi. Mà con thủy triều này được tạo thành từ bầy Độc nhãn ma lang.

Bọn nó chạy như điên. Bọn nó gào thét. Bọn nó khiến cho một cái trạm dịch nho nhỏ Tuyết Phong Sơn phải kịch liệt run rẩy lên!

Dưới cơn mưa to như trút nước, hai con mắt đỏ ngầu vẫn nhiều chi chít. Ánh mắt của bọn nó hiện lên sự căm thù, hung tàn sâu đậm đối với loài người. Bọn nó muốn ăn tươi nuốt sống loài người ở đây!!

Ma Pháp sư ở trạm dịch bị một màn này làm cho rung động, khiếp sợ. Vào lúc này bọn họ hoàn toàn bị bao phủ bởi yêu ma, trong cơn thủy triều này bọn họ quá bé nhỏ!

Đối với tất cả quân pháp sư ở đây mà nói cảnh tượng từng đoàn, từng đoàn Độc nhãn ma lang xông tới tập kích bọn họ chính là một cảnh tượng cả đời khó quên. ... A, mà bọn họ còn chưa chắc có thể cả đời khó quên được, bởi vì bọn họ có thể sống sót qua được ngày hôm nay hay không còn chưa nói được!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Huyết Văn Cự Ma Chuột

Bên trong Địa Thánh Tuyền, một thanh niên mặc áo sơ mi màu đen hàng vĩa hề vẫn ngồi ngay ngắn ở chỗ đó tu luyện như cũ mà không biết việc gì đang xảy ra ở bên ngoài.

Thình thoảng trên khuôn mặt của hắn hiện ra sự kích động. Thình thoảng lại nhú mảy lại.

Bất kể là học tập hay tu luyện thì cả hai đều là những công việc rất khô khan và lâu dài. Mạc Phàm hắn cũng là người thấu hiểu điều này nhất, nhưng vì tương lai tươi sáng sẽ trở thành một pháp sư TRÁU BỎ, hắn nguyện ý chấp nhận cuộc sống khô khan này.

“Cũng không biết mình tu luyện trôi qua bao nhiêu ngày rồi. Nhưng mà mình có cảm giác như đã chạm vào cánh cửa dẫn tới cảnh giới cao hơn rồi thì phải!”

Mạc Phàm thoát khỏi trạng thái Minh tu, rồi bắt đầu suy tư.

Từ Sơ cấp đến Trung cấp, bản chất của hai cái này hoàn toàn khác biệt nhau rất nhiều. Điều đó được thể hiện qua sự biến đổi từ Tinh Trần biến thành Tinh Vân.

Muốn vượt qua cánh cửa khó khăn gấp bội này, Mạc Phàm hắn tu luyện phải nói là cực kỳ điên cuồng.

Thời gian tu luyện của hắn so với người khác có lẽ nhiều hơn gấp đôi. Hơn nữa hắn lại còn được Địa Thánh Tuyền và Tinh Trần mà khí tẩm bổ nữa. Cho nên hắn gần như đạt tới một ngày Minh tu 24h không gián đoạn.

Chung quy thì minh tu vẫn xúc tác lớn nhất đối với Tinh Trần. Mạc Phàm hắn có thể cảm nhận được những hạt sao của hắn biến hóa lên rất nhiều so với mấy ngày trước.

Vốn tưởng, Tinh Vân – một cái cấp bậc ma pháp cao cấp thì sẽ là chân trời mới lạ đối với hắn, nhưng Mạc Phàm hắn lại có thể nhận biết được dấu hiệu đột phá dựa vào sự biến hóa ánh sáng của Tinh Trần. Đó là ánh sáng lập lờ của Tinh trần lúc thì rực rỡ, lúc thì yếu ớt!

Ngày bình thường ánh sáng Tinh Trần rất là ổn định. Mà hiện tại, Tinh Trần bị bao bọc bởi một lớp cực quang rất là kỳ dị. Trong khoảng thời gian minh tu này, Tinh trần rõ ràng có xuất hiện khát vọng và xao động. Nó giống như là một sinh mệnh ở bên trong quả trứng vậy, đang muốn phá vỡ vỏ trứng để chui ra ngoài.

Mỗi một lần ánh sáng Tinh trần rực rỡ thì có nghĩa là Tinh trần đánh sâu vào 1 tầng trời buộc. Mỗi một lần ánh sáng Tinh trần yếu ớt thì có nghĩa là Tinh Trần đang còn tụ lực.

Nhưng cuối cùng Lôi hệ vẫn là hệ đầu tiên Mạc Phàm hắn cảm nhận được sự thức tỉnh. Trong khoảng thời gian này, Mạc Phàm hắn cảm nhận được Lôi hệ Tinh Trần muốn phá trứng để chui ra ngoài vậy. Thậm chí những hạt sao Tinh trần còn có biến hóa rất là rõ rệt...

“Vẫn còn chưa đủ, mình cần phải tiếp tục minh tu thêm nữa để cho Tinh Trần càng thêm lớn mạnh hơn. Như vậy, nó mới có hy vọng đột phá trở thành Tinh Vân!”

Sau một lúc nghỉ ngơi, Mạc Phàm quyết định sẽ đánh sâu vào cảnh giới tiếp theo.

“Ong ~~~~~”

Bỗng nhiên, một trận run rẩy kịch liệt từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Tinh thần Mạc Phàm đang còn hăng hái muốn đột phá liền lập tức mở mắt. Hắn nhìn bốn phía xung quanh thì thấy vách tường chấn động.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, động đất à??

Mạc Phàm đứng dậy, đi tới cánh cửa niêm phong rồi ghé sát tai vào nghe ngóng. Hắn muốn nghe ngóng một chút xem bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vừa định nghe ngóng thì cánh cửa niêm phong này đột nhiên mở ra.

“Một tuần đã trôi qua rồi ư, nhanh vậy!”

Mạc Phàm có chút ngạc nhiên nói.

Cửa niêm phong vừa mở ra. Hình ảnh một nữ quân nhân mặc quân phục màu trắng đang từ xa bước tới. Cùng với đó, là hình ảnh vết màu đỏ lôm trãi dài khắp tầng hầm được in sâu vào trong đôi mắt của Mạc Phàm.

Xác Thủ vệ nằm ngổn ngang xung quanh. Thân thể bọn họ bị xé thành từng đoạn. Máu và nội tạng vương vãi tứ tung, thấy vậy cả người Mạc Phàm liền ngây dại!

Thi thể, rất nhiều cỗ thi thể!

Những thủ vệ Địa Thánh Tuyền này tại sao, tại sao lại bị thê thảm tới như vậy??

“Lương vệ trưởng!!”

Nữ quân nhân mặc quân phục màu trắng hô to một câu.

Vừa dứt lời, Mạc Phàm liền thấy ở bên cạnh có một vị trung cấp ma pháp sư tên là Lương vệ trưởng. Hắn giống như là một bao cát bay ngang qua người Mạc Phàm rồi hung hăng tông vào trụ đá thẳng đứng của tầng ngầm. Ngay lập tức trụ đá bị đụng gãy.

May cho Lương vệ trưởng còn có một tầng Thủy hệ – Thủy vực bảo vệ, nếu không lấy lực ném như vậy chắc chắn đụng cho bể đầu máu chảy.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy??

Mạc Phàm thấy vậy sợ vỡ mật. Thứ gì có thể khiến cho một vị đường đường là trung cấp ma pháp sư không khác gì một bao cát bị ném đi vậy??!

Mạc Phàm đứng sang bên cạnh. Rốt cuộc hắn thấy được cửa đá tầng hầm đã bị mất đi một nửa. Mà để cho cả người Mạc Phàm tê dại đó là ở nơi đó rõ ràng có một con quái vật to lớn không khác gì một chiếc xe tải nhỏ vậy!

Con quái vật kia có cổ và đầu nhìn rất là giống nhau. Hắn thấy con quái vật này giống như một con chuột khổng lồ. Nhưng nó lại khác xa so với con Cự nhân tinh chuột mà lúc trước Mạc Phàm hắn từng gặp. Con quái vật này cả người toàn là huyết văn, nhìn qua rất là dữ tợn. Huyết văn chẳng chịt, rậm rạp, khiến cho con quái vật có hình thể to như chiếc xe tải nhỏ càng thêm khủng bố đến cực điểm!

Mạc Phàm hắn ở liên yêu tiểu đội một năm, nhưng cũng chưa bao giờ thấy qua một con vật Cự nhân tinh chuột có hình thể to lớn và tràn đầy huyết văn như này. Từ cơ thể nó tỏa ra một cỗ hơi thở khiến cho người ta như rơi vào hầm băng, không rét mà run!!

“Đây Đây là Huyết văn Cự ma chuột!”

Mạc Phàm sợ vệt, lục lọi tất cả kiến thức học được từ môn yêu ma, rốt cuộc cũng tìm ra tên của con quái vật này.

Trời ạ, trên sách con Huyết Văn Cự ma chuột này nhìn qua thì thấy rất là tức cười. Nhưng khi chân chính đối mặt với nó thì nó quả thật khủng khiếp!

Tại sao con vật này lại xuất hiện ở đây vậy. Những người thủ vệ nằm chết ở kia cũng đều do con Huyết văn cự ma chuột này giết sao??

“Cô cô cô!!!!!!”

Huyết văn cự ma chuột giống như ngửi thấy mùi Địa Thánh Tuyền phát ra. Con mắt to lớn như đèn lồng lập tức khóa chặt Mạc Phàm và vị nữ thủ vệ kia lại.

Móng vuốt sắc bén của nó dễ dàng công phá trụ đá bên trong tầng hầm. Có thể cảm nhận được con Huyết văn cự ma chuột này đang súc tích lực lượng. Nó giống như một cái xe tải đang nổ máy động cơ trước khi chạy vậy.

“Đóng cửa!!”

Bên trong đồng đá ngổn ngang, Lương vệ trưởng hô to một tiếng về phía nữ phó vệ trưởng.

Lâm Vũ Hân cắn môi đến chảy máu. Nhưng nàng cũng đành phải chấp nhận hung hăng vỗ một cái lên cánh cửa niêm phong!

Cánh cửa liền được đóng lại. Khi cánh cửa đóng lại, chỉ còn một khe hở nhỏ chưa kịp đóng hết thì Mạc Phàm nhìn thấy móng vuốt con Huyết Văn cự ma chuột đang xông tới khiến cho hắn sợ hãi. Mạc Phàm theo phản xạ có điều kiện liền lui về sau mấy bước.

Quá nhanh!!!

Tuy tốc độ đóng cửa đã rất nhanh rồi, thế mà con Huyết văn cự ma chuột rõ ràng cách xa 30-40 thước chỉ trong vòng nháy mắt đã đâm vào đây được.

“Băng!!!!!!!”

Một âm thanh va chạm cửa đá vang lên, tất nhiên là do con Huyết Văn cự ma lang kia tông phải rồi.

Sắc mặt Lâm Vũ Hân tái nhợt. Nàng quay sang nhìn tên học sinh vừa mới ở trong này tu luyện. ...

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mạc Phàm sợ hãi hỏi.

Một màn vừa rồi quả thật là đáng sợ. Cánh cửa chỉ cần đóng chậm một chút, thì có lẽ trong nháy mắt hai người bọn họ đã phải bỏ mạng. Con Huyết Văn cự ma lang này còn đáng sợ gấp mấy lần con Độc nhân ma lang thiếu chút nữa tiến cấp kia. Căn bản Sơ cấp Ma pháp sư không thể nào ngăn cản được nó.

“Không muốn chết thì đi theo ta!”

Lâm Vũ Hân không có thời gian kiên nhẫn giải thích cho một đứa học sinh.

Cả Bắc Thành đã hoàn toàn rơi vào trong tai họa. Bên trong lòng đất đầy rẫy yêu ma. Bọn nó giống như đã được lên kế hoạch từ trước rồi, đột nhiên tấn công bọn nó điên cuồng tấn công vào Địa Thánh Tuyền.

Trên mặt đất, tất cả ma pháp sư đang còn chống đỡ yêu ma xâm chiếm. Mà Địa Thánh Tuyền bị yêu ma tập kích bất ngờ. Trong tình huống này có lẽ không ai tới chỉ viện cho bọn họ. Trước mắt chỉ có thể dựa vào bản thân bọn họ để bảo vệ vùng đất Địa Thánh Tuyền này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Huyết nhiệm Bắc Thành

“Đi như thế nào?? Đây là một cái mật thất đấy??”

Mạc Phàm lặng lẽ nhìn nữ thủ vệ đang còn đỏ mặt hỏi đàm địa.

“Cứ đi theo ta là được.”

Lâm Vũ Hân cũng không thích nói nhảm, nàng nhanh chóng bước tới tế đàn.

Cũng không biết nàng nhấn nút gì, khiến cho nước trong Địa Thánh Tuyền đang còn tuần hoàn chảy bỗng nhiên vội vàng chảy vào trong một cái lỗ nhỏ.

“Ừng ục ~ ừng ục ~~~~~”

Chỉ mất vài giây đồng hồ, tất cả nước trong Địa Thánh Tuyền liền biến mất sạch sẽ. Trong cái khe nhỏ kia cũng không còn sót lại một giọt Địa Thánh Tuyền nào.

Lâm Vũ Hân vội vàng chạy tới chỗ tế đàn, rồi nhấc một cái bình màu lam từ bên trong tế đàn ra. Mà trong cái bình kia hình như chứa nước Địa Thánh Tuyền trong suốt thì phải.

Mạc Phàm thấy vậy liền cảm thấy tò mò. Nước trong Địa Thánh Tuyền nhiều như vậy, tại sao có thể cất hết vào trong một cái bình bằng lon coca được vậy.

Lâm Vũ Hân cẩn thận đem chiếc bình chứa tất cả nước Địa Thánh Tuyền cất đi. Sau đó nàng quay đầu lại nhìn tên học sinh có vẻ là thật thà rồi nói.

“Đây là phương án bảo vệ Địa Thánh Tuyền khẩn cấp. Trong mật thất này còn có một lối đi khác nữa. Có lẽ nó thông tới ngọn núi phía sau trường Thiên Lan ma pháp cao trung của các ngươi.”

“Thông tới ngọn núi phía sau trường? Cô nương, cô có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mạc Phàm có chút lo lắng hỏi.

“Ra được tới bên ngoài thì người sẽ biết. Còn bây giờ người cứ đi theo ta là được. Mục tiêu của bọn nó tất nhiên là Địa Thánh Tuyền ở trên tay ta rồi. Ta quyết không để Địa Thánh Tuyền rơi vào tay những người kia được.”

Lâm Vũ Hân cũng không thích nói nhiều.

“Những người kia?”

Mạc Phàm lại càng thêm mờ mịt. Hắn hoàn toàn không hiểu Lâm Vũ Hân đang nói tới chuyện gì.

Lâm Vũ Hân đi tới bên cạnh bức tường. Ngón tay nàng uyển chuyển bấm mật mã ở trên vách tường. Mà đồng mật mã này, nhìn không khác gì vách tường.

Mạc Phàm thấy vậy liền sửng sốt vô cùng. Ở trong này, hắn quá chuyên tâm vào tu luyện. Cho nên hắn cũng không biết được trong cái mật thất Địa Thánh Tuyền này lại có nhiều cơ quan tới như vậy.

“Khung ~~~~~”

Một âm thanh liên vang lên. Tường đá cấm chế mở ra. Sau đó một cái thông đạo màu đen liền xuất hiện. Thông đạo này rất sâu, cũng không biết nó dẫn tới tận đâu.

“Điều quan trọng nhất bây giờ là rời khỏi nơi này.”

Lâm Vũ Hân không nói hai lời. Nàng nắm lấy tay Mạc Phàm dẫn vào trong thông đạo tối tăm mà bước đi.

Lúc này Mạc Phàm hẳn cũng ý thức được chắc chắn có chuyện trọng đại phát sinh ở bên ngoài. Cho nên hắn không dám do dự nữa.

Mới đi được vài bước bên trong thông đạo, Lâm Vũ Hân chợt nhớ ra điều gì. Ánh mắt sắc bén của nàng nhìn Mạc Phàm một cách chăm chú.

“Thông đạo bí mật này cũng chưa chắc đã an toàn. Có lẽ người của Hắc Ám Giáo Đình sẽ lấy ta làm mục tiêu. Địa Thánh Tuyền này người cất giữ nó đi. Ngươi nhớ phải bảo quản nó cho tốt, không được đưa nó cho bất kỳ ai.”

Lâm Vũ Hân giống như vừa làm ra một cái quyết định trọng đại, lại vừa liêu lĩnh.

Nhưng mà, Lâm Vũ Hân buộc phải làm như vậy.

Hắc Ám Giáo Đình hoàn toàn chuẩn bị đầy đủ mà tới. Cho nên đối với Địa Thánh Tuyền bọn họ gần như nắm rõ nó trong lòng bàn tay. Nếu như đang lẫn trốn trong thông đạo mà gặp người của Hắc Ám Giáo Đình, thì mục tiêu của bọn họ chắc chắn sẽ là vị Phó vệ trưởng mà bọn họ đã điều tra được. Còn học sinh Mạc Phàm thì ngược lại, hắn sẽ bị Hắc Ám Giáo Đình bỏ qua.

Chỉ cần có thể giữ được Địa Thánh Tuyền thì hi vọng vẫn còn!

“Phiền người có thể nói cho ta biết, ở đây rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy, có được không?”

Mạc Phàm có chút nôn nóng hỏi.

Nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Lâm Vũ Hân lúc này, thì hắn đoán 100% Bắc Thành đã xảy ra chuyện gì đó rất là chấn động, khủng bố.

“Cảnh giới Huyết sắc!”

Nhất thời Lâm Vũ Hân cũng không biết nên giải thích như thế nào cho tên học sinh này hiểu được. Dù sao thì trong khoảng thời gian mọi chuyện phát sinh ở Bắc Thành thì tên học sinh này vẫn còn ở trong mật thất bế quan tu luyện. Cho nên mọi chuyện xảy ra ở bên ngoài, hắn hoàn toàn không hề hay biết.

Cảnh giới huyết sắc??

Một viên đá to mạnh mẽ đập vào trong lòng Mạc Phàm, khiến cho lòng hắn nổi sóng to cuộn cuộn!!

Từ khi hắn đến cái thế giới này, thì hắn biết được một tin tức rất là quan trọng. Đó là, ở trong cái xã hội ma pháp này, loài người cũng không phải là chúa tể tuyệt đối. Sống ở bên ngoài thành thị, đó là những con yêu ma có số lượng gấp trăm lần, nghìn lần con người!

Yêu Ma vẫn luôn theo dõi con người chiếm lấy tư chất nguyên. Thậm chí bọn nó chỉ cần một hiệu lệnh của vua một loài yêu ma, thì ngay lập tức sẽ có một quân đoàn yêu ma tập kích thành thị loài người. Với sức chống cự yếu kém thế kia của thành thị loài người thì chỉ trong vòng một đêm, thành thị này sẽ bị huyết tẩy, và biến mất hẳn trên thế gian!

Cho nên, hiệp hội ma pháp của 5 châu lục trên thế giới đã đem loại nguy cơ tập kích thành thị này gọi là cảnh giới. Hơn nữa bọn họ còn căn cứ vào số lượng yêu ma, thực lực yêu ma mạnh yếu như thế nào mà phân ra làm mấy cấp bậc.

Nó giống như ở trong cái xã hội khoa học, thường có dự báo trước các thiên tai sẽ xuất hiện. Thiên tai có phân chia ra cấp bậc, thì tai ương đến từ yêu ma xâm lấn loài người cũng giống như vậy. Nó cũng được phân chia cấp bậc!

Cảnh giới màu cam! Đây là đệ nhất cảnh giới. Khi cảnh giới này kêu vang lên, thì có nghĩa rằng ở khu vực biên giới an toàn có xuất hiện yêu ma. Số lượng của chúng từ 300 con trở lên!

Cảnh giới màu lam đã từng xuất hiện cách đây hai năm trước. Khi nó xuất hiện đã làm cho mọi người ở đây bàng hoàng, kinh sợ.

Cảnh giới màu cam đã đáng sợ như vậy rồi. Đối với Bắc Thành mà nói thì cảnh giới màu cam chính là một cuộc gió tanh mưa máu. Không biết bao nhiêu ma pháp sư và dân thường đã phải bỏ mạng khi yêu ma trắng trợn xâm lấn.

Mà Cảnh giới Huyết sắc thì nó phải cao tới đâu??? Chắc chắn nó không phải chỉ cao hơn có một cấp độ đâu...

Đúng vậy, cảnh giới huyết sắc chính là một cuộc hủy diệt, một trường giết chóc, một cuộc tai họa đối với thành thị. Quân đội ma pháp sư quân số có hạn. Bọn họ hoàn toàn không thể nào ngăn cản được yêu ma xâm lấn. Bọn yêu ma sẽ xông vào thành thị. Bọn nó trắng trợn mà giết người. Khi đó không phải chỉ có mấy con yêu ma lên vào thành thị, mà là hàng trăm hàng ngàn con yêu ma lên vào!

Rất nhiều ma pháp sư khi đối mặt với yêu ma, bọn họ không khác gì những con gia cầm, là thức ăn cho bọn yêu ma. Còn những người dân thường tay trái gà không chặt này thì bọn họ làm sao có thể sống sót được đây??

Cảnh giới huyết sắc, nó sẽ đem thành thị máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng!

Thông qua một quyển sách được ghi chép miêu tả lại thì cảnh giới này khiến cho lòng người hoảng sợ, kinh hồn bạt vía. Mà tại sao nó lại có thể phát sinh ở trước mắt chân thực đến như vậy. Đây không khác nào địa ngục chốn nhân gian??

.....

Xuyên qua thông đạo bí mật, Mạc Phàm hẳn vẫn không thể nào tin được rằng mình và Lâm Vũ Hân xuất hiện ở một tòa nhà sau núi phía bắc.

Trời vẫn mưa to như trút nước. Cả tòa Bắc Thành bị phủ trong một màn mưa đen tối, mịt mờ không rõ. Cách đó không xa truyền đến từng trận rít gào bay vào trong tai, khiến cho lòng người kinh sợ, không rét mà run.

Mạc Phàm quay đầu nhìn sang khu vực yêu ma gào rống vừa mới phát ra....

Trời à, đó là một khu dân cư!

Một dãy nhà lầu thấp, con đường xi măng có chút cũ.....Mà trên con đường đó là dòng máu đỏ tươi chảy xuôi không khác gì máu ở chợ bán thức ăn!

Những dòng máu đó, chắc chắn không phải là máu của gia cầm. Đó là máu của người sống. Nó hội tụ thành từng dòng suối nhỏ. Dưới cơn mưa to như trút nước kia không ngừng chảy về chỗ trống sau cùng chui vào ống cống thoát nước!

Đỏ như máu. Một màu đỏ rất là bắt mắt.

Hắn đứng ở trong tòa nhà Trung Sơn tựa lưng vào núi này có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng máu chảy thành sông trong màn mưa xám xịt, mịt mờ kia.

Bắc Thành là một tòa thành thị có rất nhiều sông ngòi ở phía Nam. Trong màn mưa, cả Bắc Thành giống như một bức tranh thủy mặc vậy. Nhưng ngày hôm nay, Mạc Phàm lại thấy cái bức tranh này có vết máu loang lổ, ác mộng bùng xuống!!!!

“Ồ ngao ~~~~~”

Một âm thanh rít gào vang vọng khắp cả Bắc Thành, làm cho lòng người cảm thấy khó chịu, run sợ.

Mạc Phàm liền ngoảnh đầu nhìn về nơi âm thanh phát ra. Một hình ảnh chấn động khiến cho hắn sợ hãi khắc sâu vào trong đôi mắt!!

Tòa kiến trúc Ngăn Mậu là biểu tượng của Bắc Thành. Tòa nhà này cao gần như chạm trời. Dưới màn mưa xám xịt bao phủ, trên đỉnh cao nhất của tòa kiến trúc Ngăn Mậu có một bóng đen đang ngồi sừng sững ở trên đó!!

Cái đuôi của nó thả xuống dọc theo tòa nhà. Nó dài gần như bằng nửa tòa nhà!

Đôi cánh của nó mở ra, một nửa ở trong màn mưa, một nửa khác thì che kín 10 tầng của tòa nhà!

Nó ngửa mặt lên trời cao, một cái mồm máu to đùng há rộng rít gào một tiếng khiến cho cả Bắc Thành lay động!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cấp Thống lĩnh dực thương lang

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hắc Ám Giáo Đình

Con sinh vật khổng lồ này, nó cứ như vậy ngồi ở vị trí cao nhất của Bắc Thành. Bất kỳ vị trí nào của Bắc Thành cũng đều có thể nhìn thấy đỉnh của tòa cao ốc Ngân Mậu. Cũng có nghĩa rằng cả Bắc thành đều có thể nhìn thấy con quái vật to lớn, mạnh mẽ, màu xanh biếc kia.

Một màn này, làm cho Mạc Phàm hít thở không thông. Rất lâu sau mà hắn cũng không có tài nào phục hồi tinh thần lại được!

Quá rung động! Chuyện này đối với Mạc phàm hắn mà nói thì quá sức rung động.

Cái gì mà là U Lang Thú. Cái gì mà là Độc Nhân Ma Lang. Cái gì mà là Huyết Văn Cự Ma Chuột. Trước mặt con quái vật ngồi ở trên đỉnh tòa cao ốc Ngân Mậu kia, cũng giống như lính tôm tướng của mà thôi. Vào giờ phút này, cái định nghĩa yêu ma ở trong lòng Mạc Phàm có thể nói là vứt hết vào trong sọt rác!!

Con quái vật khổng lồ kia ở trong địa bàn loài người mà giống như ở trong lãnh địa của nó vậy. Loài người đối với nó mà nói không khác gì một loại thức ăn nó nuôi nhốt trong thành thị!

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đây có phải là Bắc Thành mà hắn từng biết hay không?

Yêu ma không phải bị loài người đuổi sâu vào bên trong rừng núi sâu thẳm rồi hay sao? Thế này có khác gì bảo sách giáo khoa của nhân loại một mực lừa mình dối người hay sao? Cái thế giới này, Vị Chúa Tể căn bản không phải là loài người, mà chính là bọn yêu ma đang huyết tẩy Bắc thành kia kia!!

Đây chính là một con ác mộng, là địa ngục. Hắn có thể cảm nhận chân thực từng tác da của mình đều run lên vì sợ hãi!!

“Đến tột cùng nó là con gì vậy?”

Mạc phàm rất lâu, rất lâu mới có thể phục hồi tinh thần lại được.

Cách đó không lâu, hắn đang ở cùng với một sinh vật đáng sợ ở trong tầng hầm 15. Nhưng nếu như không phải hắn đi vào cái thông đạo, rời xa tòa cao ốc Ngân Mậu thì có phải hay không bây giờ hắn đã chết rồi?

“Dực Thương Lang, yêu ma cấp thống lĩnh, chỉ cần một tiếng gầm thét là có thể hiệu lệnh hàng trăm hàng ngàn con yêu ma..... Cả Bắc Thành, người có thể sống sót dưới một kích của nó thì chỉ có thủ lĩnh quân đội Trảm Không mà thôi.”

Giọng nói Lâm Vũ Hân vẫn cứng nhắc như cũ.

“Thống..... Cấp Thống lĩnh?”

Mạc phàm ngạc nhiên nói.

Mạc Phàm ở bên trong liệt yêu tiểu đội cũng biết, có không ít kiến thức sách giáo khoa nhà trường tuyệt đối sẽ không nhắc tới. Đó chính là căn cứ vào tầng thứ lên cấp của mỗi loài thì yêu ma được chia làm mấy cấp bậc.

U Lang Thú, Cự Nhân Tinh Chuột, Độc Nhân Ma Lang. Những con yêu ma mà ngày trước Mạc phàm gặp phải, toàn bộ đều là yêu ma cấp thấp nhất –

cấp nô bộc.

Những con yêu ma cấp nô bộc này ở trong mắt những người không phải là Ma pháp sư chính là đồ tể. Bọn họ căn bản không có cách nào ngăn cản!

” Con Huyết Văn Cự Ma Chuột người gặp ở tầng hầm lúc trước là một con yêu ma cấp Chiến tướng. Con Dực Thương Lang cao hơn nó một cấp bậc. Nó thuộc về cấp thống lĩnh yêu ma. Và cũng là một trong những trùm cuối của cảnh giới Huyết sắc lần này. Ngoài trừ con Huyết Văn Cự Ma Chuột mà người thấy ra. Ở bên ngoài biên giới an toàn, còn có hàng trăm con Tam Nhân Ma Lang cấp chiến tướng. Bọn nó thống lĩnh vô số Độc Nhân Ma Lang đang cùng quân đội chém giết. Phòng tuyến quân đội có thể bảo vệ thì có hạn. Có khoảng hơn một ngàn con yêu ma chui vào được bên trong Bắc Thành. Liên minh thợ săn Đặng Khải đã thống lĩnh tất cả thợ săn ma pháp sư bao vây và săn giết yêu ma trong thành.”

Lâm Vũ Hân lạnh lẽo nói.

“Nhưng mà đột nhiên tại sao cùng một lúc lại có nhiều yêu ma như vậy tấn công Bắc Thành?”

Mạc Phàm cảm thấy khó có thể chấp nhận được sự thật này như cũ.

“Hắc Ám Giáo Đình, là do người của Hắc Ám Giáo Đình làm ra”

Lâm Vũ Hân nói.

Hắc Ám Giáo Đình???

Đây không phải là lần đầu tiên Mạc Phàm nghe thấy tên cái tổ chức này!

“Bọn họ luyện chế ra được Cuồng Bạo Chi Tuyền. Một loại giống như nó được làm giả để đánh tráo nước Địa Thánh vậy. Hiệu quả của nó trái ngược hoàn toàn so với Địa Thánh Tuyền. Loại Cuồng Bạo Chi Tuyền này, nó kích phát dã tính cuồng bạo của yêu ma. Khiến cho chúng nó gần như mất hết lý trí, điên cuồng giết chóc. Mặc dù tạm thời không biết Hắc Ám Giáo Đình làm thế nào dẫn dụ chủng tộc Ma lang tấn công Bắc Thành được. Nhưng theo suy đoán của ta, bọn họ đem Cuồng Bạo Chi Tuyền rắc vào trong mây mù. Đợi đến khi mưa to, Cuồng Bạo Chi Tuyền sẽ trở thành một loại chất xúc tác đáng sợ nhất. Nó khiến cho chủng tộc Ma Lang bắt đầu điên cuồng tấn công Bắc thành.”

Lâm Vũ Hân nói.

Lúc đầu, khi Lâm Vũ Hân phát hiện ra loại Cuồng Bạo Chi Tuyền này cũng không suy nghĩ tới điều này. Cho đến lúc hết thấy tai họa phủ xuống, nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Theo suy nghĩ của Lâm Vũ Hân thì đây chính là một mưu đồ hủy diệt đã có từ lâu. Có người muốn mượn chủng tộc yêu ma triệt để huyết tẩy Bắc Thành!

Người mà dám làm ra chuyện khiến cho thần linh căm phẫn, chỉ có thể Hắc Ám Giáo Đình!

“Vậy hiện tại thì sao?”

Mạc Phàm bình tĩnh hỏi.

“Mục đích của Hắc Ám Giáo Đình chính là phá hủy Bắc Thành hoàn toàn. Biến nơi này thành một cái Địa Ngục trần gian..... Dực Thương Lang tuy cường đại. Nhưng nó cũng không thể trong vòng 1-2 ngày huyết tẩy Bắc Thành được. Nếu như xuất hiện thêm mấy con Dực Thương Lang cấp bậc thống lĩnh như thế này nữa. Cho dù Bắc Thành của chúng ta có chờ đợi tới lúc tiếp viện tới cứu giúp, thì lúc đó Bắc Thành cũng không còn ai sống sót nữa.”

Lâm Vũ Hân ánh mắt lạnh như băng nói.

Mạc Phàm trầm mặc, hoàn toàn trầm mặc.

Đối mặt tai họa này, hẳn giống như biến thành một phần tử chạy nạn vậy. Muốn làm cái gì cũng không sao mà làm được.

“Mạc Phàm, bây giờ người làm tốt cho ta 2 chuyện. Chuyện thứ nhất, đó là giữ gìn Địa Thánh Tuyền cẩn thận, bất kể ra sao thì người không được để nó rơi vào tay người mà người không tin tưởng... Ta có dự cảm, Hắc Ám Giáo Đình rất muốn cướp Địa Thánh Tuyền này làm rồi. “

Về mặt Lâm Vũ Hân vô cùng nghiêm túc nói với Mạc Phàm.

“Còn chuyện thứ hai thì sao?”

Mạc Phàm hỏi.

“Bằng mọi cách người phải cố gắng sống sót trong tai họa lần này. Thân phận của ta tương đối nhạy cảm. Bọn người Hắc Ám Giáo Đình sẽ nhận định ta cầm Địa Thánh Tuyền trên người cho nên chắc chắn sẽ giết ta để cướp. Vì vậy, ta sẽ cố gắng thu hút lực lượng của bọn hắn. Điều người cần phải làm là mạng theo Địa Thánh Tuyền dẫu nó cho thật kỹ và cố gắng sống sót. Người không được để cho người của Hắc Ám Giáo Đình tìm thấy người, nếu có tìm thấy thì không được để cho Địa Thánh Tuyền rơi vào trong tay bọn hắn. “

Lâm Vũ Hân nói.

Giờ phút này, nội tâm Mạc Phàm như có một vạn mũi tên đâm xuyên qua người!

Tại sao lại đem cái đồ chơi phòng tay này giao cho ta giữ vậy.

Lâm Vũ Hân thấy Mạc Phàm có chút do dự. Trên khuôn mặt hiện lên một tia khổ sở. Nhưng vì cục diện tương lai nàng đành phải làm như vậy.

Lâm Vũ Hân sửa sang lại quần phục màu trắng đã dính không ít vết máu, rồi chặt đứt mái tóc có chút rối bời trên đầu của mình không một chút lưu tình.

Nàng đội mũ lên, từ trên người nàng tỏa ra hào khí anh hùng. Nàng chạy nhanh vào thành thị, nơi mà có vết máu khắp nơi do yêu ma tàn sát người dân gây ra. Vừa chạy nàng vừa nói to với Mạc Phàm với tình yêu thương vô bờ:

“Ta sẽ dẫn tất cả người của Hắc Ám Giáo Đình đi. Chỉ cần ngươi không ngu ngốc đụng phải bọn chúng và thành công tới khu cách ly thiết lập an toàn. Thì ngươi cũng sẽ không có việc gì.”

Nói xong, Lâm Vũ Hân liền biến mất trong màn mưa mịt mờ.

Trong khi chạy trốn, Lâm Vũ Hân cũng không quay đầu nhìn lại tên học sinh kia.

Nàng biết không phải ai cũng có lý tưởng chính nghĩa. Nhưng nàng tin tưởng cuối cùng thần cũng sẽ nguyên dùng tính mạng của mình để bảo vệ. Muội muội của nàng đã sớm làm vật hy sinh cho cái âm mưu này. Thứ duy nhất mà nàng muốn bảo vệ chỉ còn lại Địa Thánh Tuyền mà thôi.

.....

Mạc Phàm ngạc nhiên đứng ở đó một lúc. Hắn nhìn thân ảnh của Lâm Vũ Hân dần đi xa nhưng lại không biết nên nói điều gì.

Đáng tiếc, hắn cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ về chuyện này. Trong thoáng chốc, từ vị trí Mạc Phàm đang đứng có thể thấy một bầy yêu ma rượt đuổi ở phía sau núi trường Thiên Lan ma pháp cao trung.

Thân thể bọn nó vô cùng cường tráng, khi đụng vào cây cối thì cây cối rất dễ dàng gãy.

Bọn nó giống như Bầy sói xông vào giữa bầy dê không có hàng rào bảo vệ vậy. Một con quái vật tham lam chạy băng băng vào cánh cửa khẩn cấp đuổi theo con mồi.

Hồngбет, trường học cũng có yêu ma chui vào. Số lượng lại còn khá nhiều!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tập kích sân trường

Khu cách ly an toàn là do hiệp hội ma pháp và liên minh thợ săn cùng nhau thiết lập tạo thành. Ở nơi đó có Ma Pháp Sư, có đại kết giới bảo vệ mọi người. Nó cách tòa nhà Trung Sơn, nơi Mạc Phàm đang đứng có tầm 3 km. Nhưng nếu chỉ dựa vào sức của một mình hắn, Mạc Phàm cũng không tin mình có thể bình yên vô sự đi xuyên qua 3 km kia. Nơi mà có vô số yêu ma đang đứng sẵn chờ đợi hắn đi qua để làm thịt.

“Mặc dù bọn họ kinh nghiệm chiến đấu không nhiều, nhưng dù sao bọn họ vẫn là Ma Pháp Sư. Cho nên mình cần phải hội hợp với bọn họ, rồi cùng nhau rút lui đến khu cách ly an toàn.”

Mạc Phàm nói.

Giả sử như Mạc Phàm gặp phải một con yêu ma thì với Lôi hệ và Hỏa Hệ của hắn. Cho dù hắn không giết chết được con yêu ma kia, thì con yêu ma kia cũng không thể nào giết chết được hắn. Có lẽ hắn nên khiêm tốn lại một chút. Dù sao thì mấy con Độc Nhân Ma Lang kia, tất cả bọn nó đều không phải đơn độc chiến đấu. Chỉ cần có 2 con xuất hiện, Mạc Phàm hắn căn bản không đối phó nổi.

Bất kể là thế nào đi chăng nữa, thì lựa chọn tốt nhất cho hắn bây giờ chính hội hợp cùng với mọi người. Lực lượng của một người ở trong cái tai họa này quá chi là nhỏ bé. Trừ phi hắn có thể đạt tới cảnh giới như huấn luyện viên trường Trầm Không.

.....

Mạc Phàm nhanh chóng chạy tới trường Thiên Lan ma pháp cao trung. Từ chỗ hắn đứng ở trong tòa tới nhà trường ở dưới chân núi. Hắn phải đi qua mấy ngõ hẻm cũ thì mới tới được cánh cổng bên hông của trường Thiên Lan ma pháp cao trung.

Điều khiến hân vui mừng nhất chính là tạm thời bên trong thành không có nhiều yêu ma xâm nhập. Cư dân ở khu vực gần đây hoặc là trốn vào phòng dưới đất, hoặc là trốn vào khu vực kết giới an toàn. Tai họa tới quá mức bất ngờ. Thậm chí rất nhiều người vừa mới từ trong giấc mộng đẹp tỉnh dậy. Bọn họ vừa mở mắt ra thì đã thấy hiện thực tàn khốc bày ra trước mặt.

Ngày hôm nay, hầu hết học sinh đều ở trong nhà trường. Nguyên nhân chính là sắp tới kỳ thi tốt nghiệp trung học, cho nên bọn họ cần phải tới trường ôn tập, chạy đua nước rút. Bọn họ còn chưa kịp tham gia vào cuộc thi cạnh tranh tàn khốc kia thì đã phải nghênh đón tai họa Huyết sắc giáng xuống trên đầu. Lần đầu tiên nhìn thấy yêu ma, bọn họ đã sợ vãi cả đái. Thế thì hiện tại khắp nơi trong thành thị đều có yêu ma, bọn họ sẽ như thế nào đây?? Quả thật hân nghĩ không ra.

.....

“Rút lui! Phải nhanh chóng rút lui. Nơi này không còn an toàn nữa!”

Trong phòng làm việc, Tiết Mộc Sinh tức giận, vỗ bàn nói.

Chu hiệu trưởng và các vị hiệu trưởng khác đều không có ở đây. Người quyết định mọi việc trong nhà trường lúc này rơi vào tay chủ nhiệm lớp Trần Vĩ Lượng. Nhưng Trần Vĩ Lượng lại chủ trương cho học sinh cố thủ ở trong nhà trường. Hân quyết định để cho toàn thể học sinh và lão sư lập một phòng tuyến an toàn, chống cự yêu ma xâm lấn.

Tiết Mộc Sinh lại không cho rằng như thế là đúng. Số lượng học sinh, lão sư tuy rằng nhiều. Nhưng một khi yêu ma xuất hiện số lượng lớn, thì bọn họ căn bản trụ không nổi. Toàn bộ ma pháp sư chân chính mạnh của trường Thiên Lan ma pháp cao trung đều chạy trốn khỏi Bắc Thành. Vì vậy, những học sinh và lão sư ở đây đành phải dựa vào bản thân mình mà sinh tồn thôi.

“Chủ nhiệm, chủ nhiệm!! Phía sau núi có một nhóm lớn Độc Nhân Ma Lang đang tới. Lam lão sư bị..... Bị phanh thây rồi!”

Sắc mặt Chu lão sư trắng bệch nói.

Bên trong phòng làm việc, sắc mặt của tất cả lão sư đều thay đổi.

Thực tế, bọn họ dù được xem là Ma Pháp Sư trưởng thành thì bọn họ cũng chưa bao giờ gặp qua tai họa như thế này. Cảnh tượng yêu ma tràn ngập khắp trong thành. Bọn họ gặp người liền ăn thịt, liền xé xác. Khiến cho lão sư bọn họ cũng sợ hết hồn hết vía, hai chân run cầm cập. Dù sao thì từ trước tới nay bọn họ làm gì có năng lực đối phó được với yêu ma cơ chứ.

“Trường học không có kết giới. Chỉ cần xuất hiện cùng lúc vài chục con yêu ma, chúng ta nhất định sẽ tổn thất thảm trọng. Đây là cảnh giới Huyết sắc. Chắc chắn là cảnh giới Huyết sắc rồi. Chỉ có tới được kết giới an toàn thì mới có hi vọng sống sót!”

Tiết Mộc Sinh giống như bệnh nhân tâm thần, găm thét lên.

Lão sư dạy dỗ ma pháp mà cũng u mê như vậy ư? Cảnh giới Huyết sắc chính là án lệ. Cái án lệ này nói cho người đời sau biết được rõ ràng rằng, một khi đang còn ở ngoài vòng kết giới an toàn, thì đừng có vọng tưởng chống cự lại yêu ma. Tỷ lệ còn sống lúc đó không tới 30%!

Ngày hôm nay, học sinh khối lớp 10, lớp 11 đều nghỉ ở nhà. Lớp 12 vì phải khai báo các môn thi tốt nghiệp trung học và ôn tập nên hầu hết mọi người đều đòi đến trường ôn tập.

Cũng may ở trong trường lúc này đều là học sinh cuối cấp. Nhóm học sinh này cũng đã trải qua rèn luyện. Bọn hân cũng đã từng thấy qua yêu ma. Cũng là nhóm nắm giữ ma pháp vững chắc nhất. Nếu như đồng tâm hiệp lực, dựa vào 1500 tên học sinh và 100 vị lão sư, thì không có lý do gì mà không tới được kết giới an toàn. Mà kết giới an toàn cũng chỉ cách trường bọn họ có 3 km!

“Rút lui, rút lui! Tất cả chủ nhiệm lớp sẽ là người dẫn đầu lớp học của mình. Tất cả lão sư chủ nhiệm khóa sẽ được chia đều tới từng lớp. Chúng ta cần phải đoàn kết để tới được khu kết giới an toàn.”

Rốt cuộc Trần Vĩ Lượng vẫn phải đưa ra quyết định.

Trường học có tổng cộng hơn 1700 người. Nếu đây là cảnh giới Huyết sắc thì một khi ở bên ngoài kết giới an toàn thì tỷ lệ sống sót chắc chắn lên tới 30%. Điều này có nghĩa là nếu như bọn họ tiếp tục ở lại đây thì sẽ có hơn 1000 người mất mạng. Đây là con số thương vong kinh khủng tới mức nào cơ chứ???

Vào lúc này, tốc độ làm việc của các thầy giáo khá là nhanh. Bọn họ nhanh chóng chạy về lớp học của mình. Sau đó cho tất cả học sinh tụ tập trên sân huấn luyện để chuẩn bị rút lui.

Cơ hồ từ khi đưa ra cái quyết định rút lui cho tới khi tập hợp chưa tới 5 phút. Một vị Phong Hệ lão sư, vẻ mặt thất vọng chạy về báo cáo với Trần Vĩ Lượng:

“Lại có khoảng 40 con Độc nhân ma lang xuất hiện ở phía sau núi!”

“Rút lui! Nhanh chóng rút lui! Bất luận là thế nào thì những lão sư thực tiễn cũng phải có trách nhiệm tri hoãn cho mọi người rút lui an toàn. Ngăn vạn lần không để cho yêu ma xâm nhập vào trong nhà trường.”

Trần vĩ lượng quá sợ hãi nói.

Về mặt Vị Phong Hệ Lão sư kia liền khổ sở.

Có hơn 50 con nhần ma lang tấn công, chỉ dựa vào những lão sư khóa thực tiễn trì hoãn..... Làm sao có thể?

.....

Tiết Mộc Sinh vội vàng chạy về lớp dẫn đầu của mình.

Lớp dẫn đầu có thực lực mạnh nhất. Học sinh các lớp khác, còn có rất nhiều học sinh chưa thể phóng thích ra được ma pháp. Nói là có 1500 ma pháp sư có lực chiến đấu. Nhưng trên thực tế, số người có thể đối phó được với yêu ma cũng chỉ có mấy trăm người. Số còn lại, khi đối mặt với yêu ma thì đều không phóng thích ra nổi ma pháp.

Vừa định vào lớp, Tiết Mộc Sinh liền chạm mặt phải một học sinh mà gã nhìn khá là quen mắt. Điều này làm cho Tiết Mộc Sinh vui mừng quá đổi:

“Mạc Phàm, ngươi sao lại ở đây?”

“Ta từ trong mật thất Địa Thánh Tuyền trốn ra. Vừa hay chui ra lại gần nhà trường. Tiết lão sư, chúng ta nhanh chóng rút lui đến kết giới an toàn. Nếu không số lượng người chết sẽ rất là nhiều. Ta nghe vị phó thủ vệ Địa Thánh Tuyền nói to rằng, đây còn không phải là quân lực tấn công mạnh nhất của yêu ma.”

Mạc Phàm thờ hồn hèn nói với Tiết Mộc Sinh.

“Ta cũng nghĩ như vậy. Hiện tại, chúng ta đã cho học sinh tổ chức rút lui tập thể. “

Tiết Mộc Sinh nghiêm túc gật đầu nói.

“Thế thì quá tốt rồi. Việc rút lui này chúng ta không nên chậm trễ, mau rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.... Ta mới từ công viên Kỳ Sơn chạy tới đây. Lúc chạy qua, ta có thấy ở phía sau núi của trường chúng ta có rất nhiều Độc Nhân Ma Lang, cũng không biết bọn nó từ nơi nào chạy tới.”

Mạc Phàm nói.

“Có thật vậy không? Nếu vậy chúng ta phải nhanh chóng rút lui! “

Tiết Mộc Sinh ngạc nhiên nói.

Trong con mắt của Mạc Phàm, tình huống hiện tại sợ rằng không có đơn giản như vậy. Cũng không phải chỉ có hơn 1000 con yêu ma xâm nhập vào bên trong thành thị như thế này. Từ vị trí lúc trước Mạc Phàm hấn đứng, hẳn có thể thấy được có không ít yêu ma không biết từ đâu chui ra. Ngoài trừ Độc Nhân Ma Lang ra, ở ngoài kia ra còn có không ít Cự Nhân Tinh Chuột.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. cảm ơn bạn đã ghé thăm, comment và ủng hộ.

Hay nói cách khác, cho dù mọi người có trốn ở phòng dưới đất thì cũng không an toàn tuyệt đối một chút nào cả. Ở trước mặt Cự Nhân Tinh Chuột thì mấy cái phòng dưới lòng đất kia chính là nhà của bọn nó. Chỉ mất vài phút, mấy cái phòng kia đã bị bọn nó đào ăn hết sạch sẽ!

“Phàm ca, thì ra ngươi đang ở đây. Nhìn thấy ngươi thật sự là quá tốt rồi.”

Trương Tiểu Hào nhìn thấy Mạc Phàm giống như nhìn thấy thân nhân của mình vậy. Hai con mắt kích động đỏ hoe như muốn khóc.

Nhớ ngày đó, lần đầu tiên bọn họ gặp phải yêu ma. Đã có rất nhiều người bị dọa sợ đến nổi ngất đi.

Mà ngày hôm nay, có hàng trăm hàng ngàn yêu ma xâm nhập vào thành thị, nơi mà mọi người đang sinh sống. Bọn nó để lại trong thành thị là những cỗ thi thể và vũng máu. Khi nhìn thấy những hình ảnh này, căn bản không có mấy người vào lúc này có thể giữ được bình tĩnh. Đã có không ít nữ sinh ở đầu đó khóc lóc từ sớm.

Đối với những người học sinh này, tất cả mọi chuyện diễn ra quá mức đột ngột, quá mức đáng sợ. Thậm chí bọn họ còn không biết người nhà của mình bây giờ ra sao nữa.

Thấy cả lớp học đắm chìm trong sự sợ hãi và tuyệt vọng, làm cho Mạc Phàm không khỏi nghĩ tới những loại thiên tai ở trong xã hội khoa học kỹ thuật kiếp trước như là động đất, sóng thần, bão..... Ở trước mặt thiên nhiên, con người thật sự quá nhỏ bé. Mà những người ở đây khi đối mặt với yêu ma thì cũng giống như vậy.

“Ách ô ~~~~~!”

Đột nhiên một tiếng gào thét từ dưới chân núi, sau sân bóng rổ truyền tới. Một học sinh ngồi gần cửa sổ từ trên cao nhìn xuống, liền sờn cả gai ốc khi phát hiện thấy một con ma lang chỉ có một con mắt ở giữa đang từ sườn núi nhảy xuống. Thân thể nó mạnh mẽ dẫm lên cái giá sân bóng rổ.

Cái giá ở sân bóng rổ nhanh chóng rơi xuống đất nát bầy. Mà ánh mắt đỏ bừng của con Độc nhãn ma lang kia cũng chậm rãi nhìn lên trên. Ánh mắt nó vô cùng tham lam khi nhìn thấy những con mồi ngon ở trong phòng học.

Từ trên cao nhìn xuống có thể nhận thấy ánh mắt tham lam, khát máu của con Độc nhãn ma lang này. Nhất thời từ trong tòa nhà dạy học truyền tới những tiếng thét chói tai của các nữ sinh!!!

“Yêu..... Yêu..... Yêu ma!!!!”

Một tên nam sinh bên cạnh cửa sổ, thường ngày học tập khá chăm chỉ. Sắc mặt của hắn liền trắng bệch nói.

Nếu như so sánh với con U Lang Thú mà bọn họ gặp trong lúc rèn luyện. Thì những con Độc nhãn ma lang này khí thế hung ác còn nhiều hơn mấy phần. Mọi người nhìn thấy liền da đầu như muốn tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tiểu đội tiên phong

“Toàn thể học sinh đi theo ta. Phong Hệ tiến lên phía trước dò đường!”

Tiết Mộc Sinh vội vàng hô to một câu.

Bên cửa sổ, học sinh nối đuôi nhau chạy về phía hành lang. Nhưng trong hành lang còn có một nhóm lớn học sinh các lớp khác nữa. Bọn họ đã chiếm hết hành lang và đang còn thét lên những tiếng chói tai như người mất hết lý trí vậy.

Tiếng thét chói tai, tiếng la khóc của học sinh rồi lại thêm tiếng kêu gọi của Lão sư nữa, những âm thanh này vang vọng khắp cả tầng lầu. Nơi này hoàn toàn biến thành một nơi mất kiểm soát. Các thầy giáo khó có thể khống chế nó lại được.

Mạc Phàm vẫn đang còn đứng ở trong phòng học. Hắn chăm chú nhìn những người học sinh đã bị bọn yêu ma hù dọa sợ vỡ mật. Trong đôi mắt hắn hiện lên mấy phần bi ai.

Đám người này giống như một đàn nai hoang dã vậy. Một khi có một con nai đơn độc bị một con Sói làm cho hoảng sợ thì con nai đó sẽ chạy trốn thật nhanh. Những con nai khác sau khi thấy con nai kia chạy, dù không biết chuyện gì xảy ra thì cũng hỗn loạn chạy trốn theo. Thực tế thì chỉ có một con Sói mà thôi. Chỉ cần đám nai này xếp thành hàng rồi dùng súng nai để phòng ngự, thì cho dù có nhiều Sói hơn đi chăng nữa thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của bọn nó.

Căn bệnh sợ hãi này có khả năng lây lan rất nhanh. Trong đó cũng bao gồm Mạc Phàm nữa. Ở trong cái thế giới này thì hắn cũng giống như vậy. Nếu không thì vì sao có nhiều người tổng hội như vậy, lại có thể để cái sự kiện kinh hoàng này diễn ra cơ chứ?

Thoáng cái trong phòng học, hơn phân nửa người bị dọa cho sợ thối lui lại. Thường ngày, đám người này học được một chút bản lĩnh, thì vào lúc này toàn bộ đều quên sạch không còn một mống rồi!

“Lôi Ẩn? Cuồng Sách!?”

Trong phòng học truyền ra âm thanh niệm chú. Mạc phàm quay đầu lại phát hiện Hứa Chiêu đình phần nộ ra tay. Từng đạo Lôi Điện Chi Ẩn cuồng mãnh từ trong không khí chui ra.

Những đạo Lôi Điện Chi Ẩn màu tím này, dưới sự điều khiển của Hứa Chiêu Đình, điên cuồng hướng về phía con Độc Nhãn Ma lang mà quát tới. Mặc dù độ chính xác có thiếu một chút, nhưng vẫn có rất nhiều đạo Lôi Ẩn đánh trúng người con Độc Nhãn Ma lang này.

Hồ quang xò xiên, giao nhau xen kẽ. Mỗi một lần nó xẹt qua đều làm cho con Độc Nhãn Ma lang kia thống khổ phát ra tiếng gầm nhẹ. Da thịt toàn thân nó dưới uy lực của Cuồng Sách đều co quắp hết cả lên.

“Hừ, chỉ là một con Độc Nhãn Ma Lang mà cũng có thể hù dọa đám người kia sợ không khác gì mấy con chó hoang đầu đường xó chợ. Một đám hèn nhát!”

Khuôn mặt Hứa Chiêu đình tràn đầy khinh thường khi nhìn lướt qua đám người đang còn chạy trốn chết kia.

“Đúng vậy. Chúng ta có nhiều người như thế này? Tại sao phải sợ mấy con Độc Nhãn Ma Lang này cơ chứ?”

Vương Tam Bàn cũng đứng dậy.

Vừa mới dứt lời, trong vòng 3 giây ngắn ngủi, Vương Tam Bàn đã hoàn thành xong kỹ năng Địch Ba.

Hai bàn tay mập mạp của hắn đánh vào sàn nhà phòng học. Trong phút chốc liền có một đạo Nham thạch ba động trong phòng học truyền tới bùn đất từ sân huấn luyện sang đây. Con Độc Nhãn Ma Lang kia bị kỹ năng Địch Ba nhanh chóng truyền ra sân bóng rổ rồi rơi vào cái giá treo bóng rổ.

Chu Mẫn cũng coi như là một người gan dạ sáng suốt. Rất nhanh nài hoàn thành xong Tinh Trần Hòa Hệ. Trên tay liền có mấy đoàn Hòa Tur hiện ra.

Trong lúc con Độc Nhãn Ma Lang còn chưa kịp bò dậy, thì Hòa Tur của Chu Mẫn đánh vỡ cột cờ của tòa nhà dạy học, sau đó chính xác đánh lên người con Độc Nhãn Ma Lang đang còn ở trong cái giá bóng rổ kia!

Tất nhiên uy lực của Hòa Tur – Phần Cốt mạnh mẽ rồi. Trong nháy mắt, cái giá bóng rổ kia bị thiêu thành tro tàn. Mà con Độc Nhãn Ma Lang kia cũng bị thiêu đốt đến nỗi kêu rên liên tục. Nó đang ở trong sân huấn luyện hỗn loạn quay cuồng.

Rất nhanh, lại có thêm mấy đạo ma pháp từ hệ khác đánh lên người nó. Từ cấp bậc kỹ năng thì có thể nhận ra đây chính là các kỹ năng do các Lão sư Khóa thực tiễn phóng thích ra. Bọn họ hợp sức lại nhanh chóng đem con Độc Nhãn Ma Lang đang còn luống cuống bán cho thành một cái thi thể cháy đen!

Mặc phàm thấy con Độc Nhãn Ma Lang nhanh chóng được giải quyết xong, cũng liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cũng không phải tất cả mọi người trong nhà trường đều là một đồng cùi mục.

“Mấy người các ngươi, tất cả theo ta tới đây.”

Tiết Mộc Sinh nói với mấy đứa học sinh biểu hiện tương đối trấn định đang còn ở trong phòng học.

Hứa Chiêu Đình, Triệu Khôn Tam, Mục Bạch, Chu Mẫn. Trong lần rèn luyện trước, mấy người này cũng là mấy người dám đương đầu đối mặt với yêu ma. Trải qua 1 năm học tập và rèn luyện, ngày hôm nay đám người này cũng không còn sợ hãi yêu ma như ngày trước nữa.

Mọi người nhanh chóng đi theo qua. Mọi người đang còn không hiểu vì sao Tiết Mộc Sinh lại kêu bọn họ qua.

”Vốn cái nhiệm vụ nặng nề này phải do những Lão sư chúng ta đảm đương. Nhưng mà phía sau núi xuất hiện lượng lớn Độc Nhãn Ma Lang. Mà lực chiến đấu của Lão sư chúng ta có hạn. Trước mắt chúng ta phải mượn sức chiến đấu của đám các người.”

Tiết Mộc Sinh thực sự nghiêm túc nói.

“Lão sư, vào lúc này rồi thì không nên lãng phí thời gian như vậy nữa. Lão sư có điều gì muốn nói thì nhanh chóng nói ra đi.”

Vương Tam Bàn liền nói.

“Chúng ta cần một tiểu đội tiên phong. Mà cái tiểu đội tiên phong này ta e rằng thành phần chủ yếu của nó là từ học sinh mà thành.”

”Tiểu đội Tiên phong gần như tách khỏi quần thể để đi một mình. Hơn nữa còn phải đi phía trước quần thể để dò đường.”

“Cả trường chúng ta có gần 2000 người. Chúng ta sẽ đi theo con đường đã được tiểu đội Tiên Phong thông suốt từ phía trước. Trong toàn bộ học sinh của nhà trường thì đám các ngươi là có lực chiến đấu mạnh nhất. Đám các người cũng không hề thua kém bất kỳ vị lão sư nào. Cho nên ta hi vọng các ngươi có thể tạo thành một chi đội dẫn dắt mọi người đi về phía kết giới an toàn.”

Tiết Mộc Sinh nói.

Lời này vừa nói xong, đám học sinh liền lâm vào trầm mặc. Nhất thời bọn hắn không biết nên làm thế nào.

Thật ra thì bọn hắn cũng không thể xác định được sau khi tách ra khỏi quần thể thì mọi người có thể chống lại được yêu ma hay không. Nếu như để cho bọn họ làm tiểu đội tiên phong mà nói thì... nó quả thật tồn tại quá nhiều nguy hiểm.

”Điều này là do các ngươi quyết định. Lão sư chúng ta cũng sẽ không cưỡng ép. Các ngươi không muốn thì ta cũng sẽ đi tìm kiếm những người học sinh khác. Chẳng qua như vậy sẽ khiến cho thời gian chậm trễ hơn một chút, khả năng nguy hiểm sẽ tăng thêm mấy phần... Tiểu đội tiên phong này có thể để ta làm người dẫn đầu. Các người nhanh chóng trả lời ta có hay không là được?”

Tiết Mộc Sinh nói.

“Tiết lão sư, ta gia nhập.”

Chu Mẫn hầu như không có một chút nào do dự, là người đầu tiên gia nhập tiểu đội tiên phong.

“Ta cũng gia nhập.”

Hứa Chiêu Đình cũng không suy nghĩ nhiều liền đồng ý gia nhập.

Vương Tam Bàn và Hứa Chiêu đình là bạn tốt của nhau. Hứa Chiêu đình đã gia nhập, hắn đành làm về mặt đau khổ gia nhập.

Tiết Mộc Sinh khẽ gật đầu. Có Lôi hệ pháp sư ở trong tiểu đội, thì chiến lực của tiểu đội cũng tăng lên một tầng. Như vậy tiểu đội này mới có thể thuận lợi tới được kết giới an toàn.

“Ta cũng gia nhập.”

Mục Bạch và chó săn Triệu Khôn Tam liếc nhau một cái. Cuối cùng cũng lựa chọn gia nhập.

Ngay sau đó, là một nam sinh Thổ hệ có thành tích tương đối ưu việt cũng gia nhập vào tiểu đội.

Trương Tiểu Hưu cũng quay lại nhìn Mạc Phàm, ra vẻ mình không biết làm như thế nào.

“Phàm ca, chúng ta đi cùng quân thể mọi người hay là gia nhập tiểu đội tiên phong?”

Trương Tiểu Hưu hỏi.

“Chúng ta cũng gia nhập.”

Mạc phàm trả lời.

“Không nghĩ tới Phàm ca cũng là một người trượng nghĩa như vậy.”

Trương Tiểu Hưu thật có thể trong đau khổ mua vui được. Trong tình huống này mà hắn còn có thể nhếch môi cười.

“Đi theo quân thể càng thêm nguy hiểm”

Mạc phàm lạnh nhạt nói.

“Tại sao?”

Trương Tiểu Hưu khó hiểu hỏi lại.

Quân thể ít nhất cũng có 1700 người. Con số khổng lồ như vậy cho dù đụng phải một đám yêu ma tấn công cũng sẽ không có nguy hiểm gì mới đúng chứ? Dù sao thì 1700 người này đều là Ma pháp sư hết cơ mà.

” Vừa rồi ngươi có thấy không? Chỉ có một con Độc Nhãn Ma Lang xuất hiện, mà cả tầng lầu hỗn loạn điên cuồng. Đây là bản năng của người yếu. Bọn họ không những có khả năng lây lan bệnh sợ hãi mà còn có thể đem nỗi sợ hãi tăng lên nhiều lần. Cho nên năng lực tác chiến của quân thể thật ra thì tương đối có hạn. Nếu như ta đoán không nhầm thì chỉ cần 100 con yêu ma cũng đủ để cho cái quân thể này bị diệt sạch. Một nhóm người khổng lồ như vậy tiến lên phía trước không khác gì khai vị trí cho bầy yêu ma hay sao. Thậm chí còn có thể dẫn dụ yêu ma cấp cao tới nữa. Ta không muốn làm bạn với đám cừu như vậy. Khi đó sinh tử không phải do ta khống chế nữa.”

Mạc phàm nhỏ giọng nói bên tai Trương Tiểu Hưu.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Cái chết bất ngờ

Trương Tiểu Hưu nghe xong, liền nhìn Mạc Phàm kinh ngạc một lúc. Cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ suy xét tới mấy vấn đề này.

Ngay đến cả bản thân hắn còn không thể xác định được những lời nói này của Mạc Phàm là đúng hay là sai nữa. Theo bản năng hắn luôn tin tưởng những điều Mạc Phàm nói.

Thật ra thì Trương Tiểu Hưu cũng không hề hay biết rằng, Mạc Phàm hắn là một thợ săn ma pháp sư rất có kinh nghiệm. Ở trong liên yêu tiểu đội săn yêu trong một thời gian dài khiến cho Mạc Phàm hiểu được một cái đạo lý rất là quan trọng. Đó là đồng người chưa chắc đã là mạnh hơn. Tại sao các tiểu đội liên minh thợ săn khi ra bên ngoài săn yêu ma, chẳng lẽ bọn họ lại không biết rằng càng có thêm nhiều người thì càng an toàn hay sao? Nhưng trên thực tế thì, càng nhiều người thì càng dễ bị cả đàn cả lũ yêu ma chú ý tới. Đôi khi còn biến thành thức ăn cho yêu ma cấp cao nữa.

Vì vậy nhân số của tiểu đội tiên phong không nên có quá nhiều. Nếu như gặp cả đàn cả lũ yêu ma, thì bọn họ có thể tránh nó đi. Hành động của bọn họ sẽ càng thêm thoải mái. Muốn chạy trốn, muốn đánh thì cũng có thể nhanh chóng đưa ra quyết định.

Nhưng nếu ở trong quân thể.....

Nếu không gặp phải một đoàn yêu ma thì còn như bọn họ bình an vô sự. Nhưng một khi lọt vào sự chú ý của một con yêu ma cấp Chiến Tướng hoặc

một đàn yêu ma nào đó, thì chắc chắn quần thể kia sẽ bị huyết tẩy. Cái loại huyết tẩy con người này căn bản hẳn không thể khống chế được.

.....

Tiểu đội Tiên Phong gồm có 10 người, do Tiết Mộc Sinh phụ trách dẫn đầu.

Bọn họ đi xuyên qua cổng chính nhà trường. Trên đường phố vào lúc này không thấy một bóng người.

Đồ vật rơi tán loạn tràn ngập trên đường phố. Bọn họ đi ngang qua quán bánh nhỏ. Lúc trước quán bánh nhỏ này tỏa ra hương thơm ngào ngạt đến ngoài phố thể mà vào lúc này quán bánh nhỏ kia cửa mở tan hoang không ai trông giữ...

Sau khi Cảnh giới Huyết sắc kéo lên. Dân chúng trong thành thị hoặc là trốn ở trong phòng, hoặc là liều mạng chạy tới kết giới an toàn. Vào lúc này, cư dân rất là hỗn loạn và loạn lạc. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho các giáo viên trong trường quyết định không cho rút lui đầu tiên.

Nhưng mà, có một lượng lớn người chưa rút lui được tới kết giới an toàn gia nhập vào quần thể người của trường Thiên Lan ma pháp cao trung để đi nhờ về kết giới an toàn. Rất nhiều cư dân ở phụ cận rồi rít lao qua. Họ muốn nhờ vào lực lượng của học sinh và lão sư của trường Thiên Lan ma pháp cao trung để vượt qua 3km con đường quảng trường đáng sợ kia.

Đội ngũ tiểu đội tiên phong đi ở đằng trước. Trương Tiểu Hào sau khi trèo lên một vị trí trên cao thì thấy được cảnh tượng đại lượng dân chúng chạy tới trường học tụ tập...

”E rằng lần đại di chuyển này nhân số muốn vượt qua 4000 người. Ở trong thành thị có rất nhiều người chưa tới được kết giới an toàn lần đầu tiên. Bọn họ lại không dám đi một mình. Hiện tại quần thể chúng ta không khác gì một chiếc nam châm hút con người từ các nơi khác nhau đổ về.”

Trương Tiểu Hào từ trên mái hiên một tòa nhà cũ kỹ nhảy xuống, nói với mọi người.

“Ân, nhiều người càng tốt. Như thế quần thể mới có thể tránh được các nhóm yêu ma nhỏ công kích. Nhưng mà như thế cũng sẽ khiến cho gánh nặng của quần thể càng thêm nặng nề hơn.”

Tiết Mộc sinh mở miệng nói.

Ma pháp cao trung và ma pháp đại học khác nhau rất nhiều. Sức chiến đấu của học sinh Ma pháp đại học so với một nhánh quân đội chính quy thì phải cường đại hơn rất là nhiều. Mà ma pháp cao trung thì chỉ có thể bồi dưỡng ra được một đám học đồ ma pháp sư còn chưa đến 18 tuổi. Ở trong cảnh giới Huyết sắc có thể bảo vệ được bản thân mình đã là ghê gớm lắm rồi. Chứ bảo bọn họ bảo vệ dân chúng thật sự mà nói thì quá sức với bọn họ.

”Chuyện này cũng đành chịu thôi. Chúng ta cũng không thể nào cứ như vậy mặc kệ bọn họ được.”

Chu Mẫn nói.

“Đi thôi. Hiện tại quần thể đã biến thành 4000 người. Gánh nặng trên người chúng ta càng thêm nặng nề.”

Tiết Mộc sinh nói.

Mọi người cũng gật gật đầu.

Trương Tiểu Hào, Trương Lộ Oánh. Hai người đều là Phong hệ ma pháp sư có trách nhiệm dò đường. Những người còn lại gắt gao đi theo.

Tất nhiên Tiết Mộc Sinh cũng là một vị lão sư đã từng trải qua rèn luyện quân đội. Hắn cũng có một ít kinh nghiệm về việc phân chia nhiệm vụ cho mỗi người và cách bảo trì đội hình. Cũng không đến mức trong loại tình huống này hẳn không có chủ kiến gì.

Tốc độ tiến lên của mọi người khá là nhanh. Họ xuyên thẳng qua con đường chính ngoài cổng trường. Sau đó mọi người đi vào con đường dành riêng cho người đi bộ. Rồi tiến vào khu vực thang máy khu chung cư, nơi có thể nhìn thấy được kết giới an toàn.

Con đường chính có chiều dài tầm 1 km. Trên con đường có rất nhiều xe cộ bị bỏ lại, khiến cho con đường tắc nghẽn. Cho dù là xe đạp muốn vượt qua con đường này còn có chút khó khăn, chứ đừng nói chỉ tới xe đưa đón nhà trường.

Giao thông hoàn toàn bị tê liệt. Muốn đi qua được đoạn đường này chỉ có thể đi bộ. 3 km nói dài thì cũng không dài lắm, nói ngắn thì cũng không ngắn lắm. Nhưng trên con đường đó lại tràn ngập nguy hiểm và chông gai. Đến tột cùng trên con đường đó có chuyện gì xảy ra, không ai có thể đoán trước được.

”Ở tiệm sách báo phía trước có bọn Cự nhân tinh chuột.”

Sắc mặt Trương Lộ Oánh trắng bệch chạy trở lại. Nàng thở hổn hển nói với mọi người.

“Nó đang ăn một đứa bé.”

Trương Tiểu Hào bổ sung một câu.

Đứa bé kia đã chết. Hai người bọn họ đi trước dẫn đường liền thấy khung cảnh máu chảy thành sông khiến cho bọn họ rất là kinh hãi, bi ai. Bọn họ tiếp tục tiến lên phía trước. Sau khi vượt qua chiếc xe buýt chắn ngang con đường. Bọn họ liền thấy ở cửa tiệm sách báo có một thằng bé trai mới có mấy tuổi nằm trên vũng máu.

”Cự Nhân Tinh Chuột à?”

Tiết Mộc Sinh nhủ mảy. Ánh mắt hắn xoay chuyển tìm kiếm xem có ai nói tới không. Nhưng tìm một lúc cũng không thấy có ai nhắc tới chuyện có Cự Nhân Tinh Chuột cả.

”Vừa rồi rõ ràng nó mới.....”

“Cô cô cô!!!!!!!!!!!!!!”

Trương Lộ Oánh đang định giải thích, thì bên cạnh liền có một thân ảnh tràn đầy lông lá to như chiếc xe hơi mạnh mẽ nhảy ra. Hai chiếc răng nanh to lớn liền tấp lên người Trương Lộ Oánh đang còn không chút nào phòng bị.

“Phốc xuy ~~~~~”

Trương Lộ Oánh là một cô bé nhìn qua rất là gầy yếu. Thế nhưng cổ của nàng đã bị con Cự nhân tinh chuột cắn rách, khiến cho mọi người ở đây vô cùng kinh hãi. Máu tươi từ cổ nàng phun ra ngoài, bắn lung tung lên tờ áp phích quảng cáo trên xe buýt.

Một màn này xuất hiện quá mức đột ngột!

Ngay cả lão sư Tiết Mộc Sinh cũng không kịp phản ứng. Hắn ở bên cạnh Trương Lộ Oánh, thế mà chưa kịp làm gì thì cổ của cô nữ sinh này đã bắn ra máu tươi lên mặt của hắn rồi.

”Nhanh trốn vào trong xe buýt!”

Trong nháy mắt xuất hiện tình huống bất ngờ khiến mọi người kinh hãi. Thấy vậy, Mạc Phàm hắn liền hô to lên một câu với mọi người.

Mọi người như vừa tỉnh dậy từ trong giấc mộng, lao đảo vọt sang chiếc xe buýt kia.

Phản ứng của Tiết Mộc Sinh khá là nhanh. Hắn dắt theo Trương Tiểu Hân nhảy vào trong xe buýt. Mà con Cự Nhân Tinh Chuột kia hình như vẫn không có từ bỏ ý định giết chóc. Nó liền đuổi theo rồi đâm sầm vào cửa xe buýt.

Mọi người thấy vậy cũng hoảng loạn một chút. May mà bọn họ trốn kịp vào trong chiếc xe buýt.

Hứa Chiêu Đình thấy Trương Lộ Oánh bị giết chết như vậy. Hắn tức giận kêu gọi ra lực lượng Lôi nguyên tố.

Mạc Phàm vốn là cũng định hoàn thành Tinh quỹ, nhưng lại thấy Phần tim yêu bay về một phương hướng khác. Ngay lập tức, Mạc Phàm liền ý thức được chuyện gì sắp xảy ra!

”Mọi người nhanh trèo lên phía trên chiếc xe buýt đi. Ở đây không phải chỉ có một con Cự Nhân Tinh Chuột đâu!”

Mạc Phàm gào to lên nói với mọi người.

Nói xong câu đó, Mạc Phàm liền túm lấy Chu Mẫn ở bên cạnh đang còn thi triển ra ma pháp rồi kéo nàng chạy về phía xe buýt.

”Hầu tử, buông Trương Lộ Oánh ra. Nàng đã chết rồi. Nhanh dẫn con Cự nhân tinh chuột kia đi nơi khác. Nếu không toàn bộ mọi người ở đây đều sẽ chết hết đấy!!”

Mạc Phàm vừa chạy vừa nói to với Trương Tiểu Hân.

Trương Tiểu Hân cũng khá là bình tĩnh. Trước khi con Cự Nhân Tinh Chuột phát động tấn công hắn, thì hắn đã thi triển xong Phong quỹ. Trương Tiểu Hân chỉ muốn một lòng đi cứu Trương Lộ Oánh. Thế nhưng đáng tiếc là hắn lại không biết bọn yêu ma tấn công bất ngờ tới như vậy. Căn bản không có một vị sơ cấp ma pháp sư nào có thể kịp thời ra tay trong tình huống đó.

Ánh mắt Trương Tiểu Hân đỏ bừng.

Chỉ trong một cái chớp mắt, thế mà một bạn nữ đã chết. Bọn yêu ma đáng chết, bọn yêu ma đáng chết!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chiến tinh chuột trên phố

“Phong quý? Thiêm Bộ!”

Trương Tiểu Hân nhanh chóng thu hút sự chú ý của con Cự Nhân Tinh Chuột miệng đầy máu tươi kia. Dựa vào Phong quý cấp 2. Thân ảnh của hắn linh hoạt xuyên qua một dòng xe cộ hỗn độn trên đường. Con Cự Nhân Tinh Chuột kia mỗi lần muốn dùng móng vuốt xé rách lồng ngực hắn, thì đều chỉ bắt được đoàn khí lưu do Trương Tiểu Hân để lại mà thôi.

“Hầu Tử, cẩn thận! Còn có một con khác nữa!!”

Mạc Phàm đã leo lên được phía trên xe buýt. Hắn liếc mắt liền nhìn thấy một thân ảnh lông lá đang núp ở phía sau biển quảng cáo cách xe buýt không xa.

Trương Tiểu Hân nhanh chóng thay đổi vị trí. Một con chuột mập đang còn truy kích hắn trốn chết. Làm cho hắn làm gì có thời gian mà để tâm tới vị trí của con chuột khác nữa cơ chứ.

Mạc Phàm thông qua phương hướng Phần tìm yêu lay động mà thấy được một con Cự Nhân Tinh Chuột vô cùng giáo hoạt đang núp ở kia.

Những con yêu ma này vẫn luôn sống trong hoàn cảnh thiếu thốn thức ăn. Chính vì vậy thủ đoạn của bọn nó sợ với con người sống an nhàn trong các thành thị thì gian xảo hơn rất là nhiều. Nếu như những ma pháp sư không có chân chính trải qua săn yêu, thì chắc chắn bọn họ sẽ bị đánh chết. Giống như Trương Lộ Oánh. Nàng là một Phong hệ ma pháp sư. Thế nhưng nàng lại không biết phải luôn luôn nắm giữ Phong quý của mình mọi lúc mọi nơi. ...

”Nhìn kia, cái cổ của nó dài ra.”

Chu Mẫn cũng nhìn thấy con Cự Nhân Tinh Chuột ở phía sau biển quảng cáo giao thông công cộng kia. Nàng liền vội vàng nói với Mạc Phàm.

Mạc Phàm liền quay lại nhìn, trong lòng thầm kêu hồng bét.

Năng lực của con Cự Nhân Tinh Chuột cũng không phải chỉ có gặm cắn và cào xé. Mà năng lực kinh khủng nhất của nó chính là phóng ra một tia sáng đỏ từ trong con mắt khổng lồ. Tia sáng đỏ có lực lượng rất là đáng sợ. Nó đủ mạnh để xuyên qua thân thể con người.

Vào lúc này, ánh mắt con Cự Nhân Tinh Chuột kia đang khóa chặt lấy Trương Tiểu Hân.

“Quang Diệu – Thất minh!”

Trong lúc Mạc Phàm đang còn lo lắng vô cùng cho Tiểu Hân thì một âm thanh mang vài phần uy nghiêm của Tiết Mộc Sinh vang lên.

Một đoàn ánh sáng màu trắng nóng rực bỗng nhiên xuất hiện trước mặt con Cự Nhân Tinh Chuột kia.

Ánh sáng này phi thường mãnh liệt. Cái biển quảng cáo sơn Dulux dường như muốn bị tan chảy ra dưới sức nóng của ánh sáng. Mọi người ở trên xe buýt liền vội vàng nhắm hai mắt lại. Tuy nhiên bọn họ vẫn có thể cảm nhận được sức nóng mãnh liệt từ ánh sáng phóng ra.

Ánh sáng đỏ nổ tung trước mắt con Cự nhân tinh chuột kia. Sức nóng mãnh liệt từ ánh sáng như một thanh kiếm nhọn hoắt đâm vào con mắt to đùng giữa đầu con Cự nhân tinh chuột. Có thể nhìn thấy khoe mắt con Cự nhân tinh chuột bị đốt cháy, hơn nữa chỗ đốt cháy đó nhanh chóng lan tràn sang hốc mắt của con Cự nhân tinh chuột!!

Con Cự Nhân Tinh Chuột đang định phóng thích ra tia sáng đỏ. Dưới sức nóng của đoàn ánh sáng kia, con mắt của nó hoàn toàn bị đốt đến nổi mù mắt. Nó kêu lên liên tiếp mấy tiếng ”lủ lủ”, rồi chạy loạn hết cả lên.

Rốt cuộc lúc này Trương Tiểu Hân mới ý thức được phía sau biển quảng cáo còn có một con Cự Nhân Tinh Chuột nữa. Hắn nhanh chóng thay đổi phương hướng, bỏ lại con quái vật đang truy kích đằng sau rồi chạy về phía mọi người.

“Tiết lão sư, cảm ơn!”

Trương Tiểu Hân hớn hớn nói.

Đạo ánh sáng này nhanh chóng làm mù con mắt Cự Nhân Tinh Chuột đang còn uy hiếp tới tính mạng Trương Tiểu Hân kia. Còn thừa lại một con, mọi người liền tập trung hoàn thành Tinh quý. Con súc sinh này đừng mong là có thể tổn thương được bọn họ!

Người ra tay đầu tiên chính là Mạc Phàm. Hắn là người hoàn thành Tinh quý nhanh nhất. Hỏa hệ ma pháp cấp 3 mạnh mẽ khiến cho con Cự Nhân Tinh Chuột không tài nào tránh thoát được. Một đoàn Hỏa Diễm bạo liệt, tức giận nhắm vào con Cự nhân Tinh Chuột vừa mới giết chết Trương Lộ Oánh kia ầm ầm nổ tung!

“Bí Bo Bí Bo Bí Bo ~~~~~”

Âm thanh ầm ầm nổ tung kia trong nháy mắt khiến cho còi báo động của mấy cái xe vang lên. Vô số kính xe vỡ tung tóe dưới đòn Hỏa Tự – Bạo Liệt của Mạc Phàm.

Con Cự Nhân Tinh Chuột kia bị oanh đến nỗi va vào cửa sắt của một tiệm Trà Sữa. Bộ lông trên người nó hoàn toàn bị cháy sạch sẽ. Da thịt rơi ra. Có thể thấy bên trong đám lông nhầy rơi ra là hỗn hợp xương, thịt và thủy tinh trộn lẫn lẫn nhau!

Tiết Mộc Sinh vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy ngọn lửa trong tay Mạc Phàm oanh chết con Cự Nhân Tinh Chuột kia. Trong ánh mắt của hắn hiện lên sự kinh ngạc và vui mừng.

Không hổ là Hóa Tur cấp 3. Uy lực mạnh mẽ đến nỗi oanh cho con yêu ma kia không bò dậy nổi. Tiểu đội tiên phong của bọn họ có một học sinh cường đại như Mạc Phàm ở trong đội thì có toàn quân lẽ sẽ không bị diệt.

“Con súc sinh này, ta muốn lột da nó!!”

Vương Tam Bàn và Trương Tiểu Hầu đều rất là tức giận.

Mới vừa rồi, con súc sinh kia đã cắn chết bạn nữ sinh của bọn họ. Phải biết rằng mấy ngày nữa là nàng có thể bước chân vào cuộc sống ma pháp đại học tươi đẹp rồi. Thế mà kết quả bây giờ thì sao? Nàng lại bị một con vật xấu xí như vậy giết chết. Điều này khiến cho mọi người ở đây đều rất là tức giận.

“Đừng đi qua đó. Nó vẫn chưa có chết!”

Nhất thời Mạc Phàm lên tiếng quát lớn.

Vương Tam Bàn vừa định đi sang bên đó báo thù cho Trương Lộ Oánh. Thì con Cự Nhân Tinh Chuột tưởng chừng như đã chết kia, đột nhiên bất ngờ xông lên. Hai cái răng cửa nhọn hoắt của nó liền xông lên cắn vào người Vương Tam Bàn.

Sắc mặt Vương Tam Bàn liền trắng bệch lại. Theo bản năng cuồng chạy về phía mọi người.

Răng cửa sắc bén của con quái vật liền cắn trúng vai Vương Tam Bàn. Một khối thịt đầm đìa máu liền bị cắn xuống. Thấy vậy, mọi người không khỏi hít sâu vào một hơi.

“Súc sinh, muốn chết!”

Hứa Chiêu Đình nóng giận phóng thích ra Lôi Ân. Từng đạo Lôi Ân gãy dựa quanh thân thể hắn giống như Roi Điện. Nó hướng về phía con Cự Nhân Tinh Chuột vô cùng giảo hoạt mà quật tới.

Uy lực của Lôi Ân – Cuồng Sách tương đối mãnh liệt. Nó đánh cho Con Cự Nhân Tinh Chuột huyết nhục mơ hồ. Khiến cho con Cự nhân tinh chuột kia không thể nhúc nhích nổi. Con quái vật kia chỉ có thể biết đứng im tại chỗ gằm lên những tiếng thống khổ.

Vương Tam Bàn liền lăn một vòng trở lại xe buýt. Máu tươi từ trên vai hắn róc rách chảy xuống. Khuôn mặt mập mập của hắn vào lúc này trở nên vô cùng trắng bệch.

Hứa Chiêu đình, Chu Mẫn, Trương Thụ Hoa. Ba người liên tục phát ra ma pháp công kích. Bọn họ đem con Cự Nhân Tinh Chuột oanh kích cho nhừ tử.

Lần này, Con Cự Nhân Tinh Chuột đã chết không thể nào chết hơn được nữa. Nhưng trên khuôn mặt của mọi người cũng không hiện lên sự vui vẻ gì.

Đây chính là yêu ma đích thực??

Bọn nó giết người chỉ trong nháy mắt. Chỉ cần sơ sẩy một chút, Ma Pháp Sư cũng sẽ bị mất mạng!

“Cũng..... Cũng may là có người nhắc nhở. Nếu không thì Vương Tam Bàn cũng không khác gì Trương Lộ Oánh.”

Hứa Chiêu Đình không ngốc nói với Mạc Phàm.

Tiết Mộc Sinh cũng nặng nề gật đầu. Ngay cả bản thân hắn cũng không thể nào ngờ được. Tiểu đội của bọn họ gồm những học sinh mạnh nhất. Thế nhưng lần đầu tiên chạm trán với yêu ma thì đã một chết một trọng thương.

“Mạc Phàm, người giống như đối với thói quen của yêu ma hiểu biết khá là sâu. Người làm chỉ huy đội ngũ này đi. Ta và học sinh Hạ Vũ chịu trách nhiệm bảo vệ, Hạ vũ....Mặc dù trong tình trạng này, ta nói những lời như thế này là vô cùng quá đáng. Nhưng Trương Lộ Oánh bị giết như thế nào, người cũng đã nhìn thấy rồi đây. Bây giờ không phải là lúc ngồi ở đây mà khóc lóc,run sợ. Bất luận là như thế nào, nếu như bọn yêu ma công kích bất cứ người nào trong chúng ta ở đây. Thì người phải phóng thích ra kỹ năng Thủy Hệ Phòng Ngự. Nếu không thì 9 người còn sót lại của chúng ta chưa chắc đã đến được kết giới an toàn đâu.... Mà phía sau, hơn 4000 người đi theo chúng ta vào lúc đó cũng sẽ bị mất phương hướng.”

Tiết Mộc Sinh đi tới trước mặt Hạ Vũ đã bị con yêu ma dọa cho sợ đến nỗi thần chí hoảng hốt. Hắn vô cùng thành thực nói.

“Ta xin lỗi, ta xin lỗi, ta xin lỗi, ta..... Ta không thể hoàn thành Tinh quý.....”

Vào lúc này, trên khuôn mặt Hạ Vũ toàn là nước mắt. Nàng rất sợ. Nàng sợ mình cũng giống như Trương Lộ Oánh vậy.

”Người hãy cố gắng hết sức. Chỉ cần người có thể phóng thích ra được Thủy Ngự thì có nghĩa là một người trong chúng ta được cứu. Ta tin người sẽ làm được.”

Tiết Mộc Sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chỉ huy đội ngũ – Mạc Phàm

Mạc Phàm nhìn thoáng qua Hạ Vũ đã khóc đến nghẹn ngào, không khỏi thở dài.

Tiểu Khả cũng là Thủy hệ ma pháp sư. Cả hai nàng có điểm giống nhau là đều nắm giữ Thủy Ngự cấp 2. Nhưng khi chân chính đối mặt với yêu ma thì Hạ Vũ không khác gì một người thiếu nữ bình thường. Nàng căn bản không thể hoàn thành được bất kỳ một cái kỹ năng gì. Nếu trong đội ngũ ai cũng như nàng, tới lúc yêu ma tấn công lần nữa, tất sẽ có người tử vong tiếp.

Hiện tại, Mạc Phàm cũng không biết đã có bao nhiêu người bỏ mạng tới lúc này rồi. Hắn chỉ có thể căng da đầu tiến về phía trước mà thôi.

”Vì Tiết lão sư để cho ta dẫn đầu đội ngũ này. Chính vì vậy, tôi hy vọng tất cả mọi người ở đây có thể hảo hảo nhớ kỹ những điều ta nói sau đây. Tôi không thể nói trước được, chúng ta có thuận lợi tới được kết giới an toàn hay không. Nhưng chí ít thì tôi cũng có thể tránh cho chúng ta không phải chết vô ích.”

Mạc Phàm nhìn tiểu đội tiên phong có vài phần thất hồn lạc phách kia rồi nói.

Hầu hết mọi người trong tiểu đội tiên phong này đều nghĩ, đối phó với yêu ma thì cũng đơn giản mà thôi. Điều đó là hoàn toàn sai lầm. Rèn luyện kia cũng chỉ là rèn luyện mà thôi. Trước khi U Lang Thú phát cuồng thì nó cũng chưa hề nổi lên sát tâm với bất kỳ ai cả. Nhưng những con yêu ma chân chính thì tuyệt đối không có như vậy. Chúng nó sẽ tìm hết mọi cách để có thể giết chết con người. Cho dù chúng nó biết mình chắc chắn sẽ chết. Thì chúng nó cũng sẽ dùng hết sức lực cuối cùng của mình, kéo theo một người chết cùng nữa. Yêu ma trời sinh đã sinh tồn trong hoàn cảnh giết chóc lẫn nhau. Cho nên, chúng nó biết cách một kích giết người là như thế nào.

”Yêu ma chúng ta đối mặt chủ yếu có hai loại. Đó chính là Cự Nhân Tinh Chuột và Độc Nhân Ma Lang. Thật ra thì con Cự Nhân Tinh Chuột còn dễ đối phó. Nhưng con Độc Nhân Ma Lang thì không có như vậy. Chúng nó hung tàn và giao hoạt gấp nhiều lần so với con Cự Nhân Tinh Chuột. Nếu chúng ta gặp 3 con Độc Nhân Ma Lang trở lên, không cần do dự, chúng ta chia nhau ra chạy trốn. Nếu vận khí tốt chỉ chết có 3 người. Nếu như không chạy, toàn bộ đều chết hết.”

Mạc Phàm nói như chém đinh chặt sắt.

Nhưng trên thực tế thì chỉ cần xuất hiện đồng thời 2 con Độc Nhân Ma Lang thì nó đã trở thành đá kích trí mạng đối với cái tiểu đội tiên phong này rồi. Hiện tại, Mạc Phàm hẳn chỉ hy vọng mọi người ở đây có thể hiểu được một điều rằng. Yêu ma đáng sợ hơn rất nhiều những gì mà mọi người đã được học, được nghe gấp hàng trăm hàng ngàn lần!

Cái này không còn là thực tiễn nữa. Cũng không phải là rèn luyện. Mà đó chính là liều mạng vật lộn với cái chết. Thắng thì sống, thua thì chết!

Hứa Chiêu Đình, Vương Tam Bàn, Chu Mẫn, Mục Bạch, Triệu Khôn Tam, Trương Tiểu Hào, Hạ Vũ, Trương Thụ Hoa, Tiết Mộc Sinh. Tất cả mọi người ở đây đều chăm chú lắng nghe Mạc Phàm nói. Cũng may nhờ có Mạc Phàm hẳn nhiều lần lên tiếng nhắc nhở. Cho nên mọi người mới tránh được tình trạng thương vong thảm trọng trong lần chạm trán đầu tiên. Bọn họ nghiêm túc lắng nghe Mạc Phàm nói. Đồng thời cũng âm thầm kinh ngạc: Vì sao đều là học sinh cấp 3, Mạc Phàm lại có thể nhạy bén hơn mọi người ở đây nhiều tới như vậy?

Mạc Phàm nói những sai lầm dễ mắc phải nhất cho mọi người nghe kỹ một lần. Ví dụ như, hắn nói tới hành động của Vương Tam Bàn lúc này đó là một hành động đại dột đến cực điểm như thế nào: Bất kỳ một con yêu ma nào. Nhìn tưởng chừng như nó sắp chết tới nơi rồi, thì cũng không được tới gần nó. Nguyên do vì sao? Đó chính là, nó sẽ dùng sức lực cuối cùng của mình kéo theo 1 người đồng quy vu tận với nó!

”Tiểu Hào, người phụ trách đi trước dò đường. Hành động nên cẩn thận một chút.”

Mạc Phàm dặn dò Trương Tiểu Hào.

Trương Tiểu Hào gật đầu thật mạnh. Hiện tại tất cả mọi lời nói của Mạc Phàm. Hắn đều nghe lời răm rắp.

”Mục Bạch! Băng Mạn của người phải luôn nắm giữ trên tay. Nhớ kỹ, Băng Mạn của người chỉ dùng để bảo hộ mọi người mà thôi. Người đừng có vọng tưởng mình sẽ đông cứng được những con yêu ma có tốc độ siêu nhanh kia.”

Mạc Phàm nói với Mục Bạch.

Mạc Bạch nhủ một chút mảy. Hắn định cãi lại nhưng rồi lại thôi, đành phải nuốt những lời định nói kia vào trong bụng.

Hắn đối với Mạc Phàm có thành kiến rất lớn. Nhưng nếu như so sánh giữa tính mạng của tất cả mọi người ở đây trong đó bao gồm có cả hắn nữa với thành kiến của hắn. Thì những thành kiến này thật sự bé nhỏ không đáng kể. Hắn gật gật đầu, ý bảo đã hiểu cách sử dụng Băng Mạn của hắn như thế nào rồi.

Mạc Phàm dùng tốc độ nhanh nhất nói rõ cho mọi người hiểu. Sau đó, hắn không khỏi hít sâu vào một hơi.

Thật ra thì đến ngay cả bản thân hắn cũng không thể nào xác định được, tiểu đội của bọn họ có thể bình yên vượt qua được 3km con đường tử vong này hay không. Hắn chỉ hy vọng vận khí của tất cả mọi người ở đây tốt một chút. Đứng có gặp 3 con Độc Nhân Ma Lang là được.

.....

Đội ngũ lại tiếp tục đi về phía trước. 1km con đường tiếp theo, bọn họ không gặp bất kỳ con yêu ma nào. Nhưng bọn họ lại gặp được một ít lão nhân còn chưa kịp tới kết giới an toàn đang ở trên lầu các ngôi nhà.

Tiểu đội tiên phong bọn họ cũng không có hộ tống bất kỳ một cư dân nào mà họ gặp phải. Tiết Mộc Sinh cũng chỉ có thể nói cho những lão nhân này biết rằng, Quân thể sắp đi ngang qua đây. Tới lúc đó mọi người hãy ra nhập vào nhóm người trên. Còn nếu gia nhập vào tiểu đội bọn họ lúc này thì rất là nguy hiểm.

Hầu hết tất cả con đường đều bị tắc đường. Thành thạo, bọn họ còn thấy một số người dân lái xe ô tô với vọng tưởng chạy xe tới được kết giới an toàn. Kết quả là bị những chiếc xe bỏ lại gây ách tắc giao thông nên bọn họ cũng không thể nào vượt qua được.

Thấy trên đường có người, Tiết Mộc Sinh và Chu Mẫn nói với bọn họ nên tìm một chỗ mà núp đi. Chờ quân thể đi ngang qua đây thì hãy gia nhập vào đội ngũ trên.

Xuyên qua con đường này, bọn họ sẽ tới được khu đô thị Minh Viên.

Đô thị Minh Viên là một khu dân cư tương đối giàu có của Bắc Thành. Hầu hết mọi người đều ở trong chung cư có thang máy. Trang trí trong khu đô thị này không khác gì một công viên thu nhỏ. Khu đô thị này có diện tích khá là lớn. Muốn đi hết cả khu này thì có lẽ cũng phải đi hết 1km.

Từng cái chung cư mọc lên san sát nhau. Ở trong đó có rất nhiều hộ dân còn chưa rút lui được tới khu vực an toàn. Bọn họ đều nghĩ rằng, ở trên cao như thế này mới là an toàn, mới là thiết thực nhất. ...

Bên ngoài khu đô thị Minh Viên. Rào chắn có cũng như không. Mạc Phàm nhìn thấy có vài chỗ rào chắn bị đâm thủng. Điều này có nghĩa là sao? Tức là trong khu đô thị này nhất định đã có yêu ma xâm lấn vào rồi.

Mọi người đi vào khu đô thị từ phía cửa hông. Đập vào mắt bọn họ là một cái ao nước. Bên cạnh ao nước là một cái thi thể của người bảo vệ. Vì vậy mà ao nước bị nhuộm một màu đỏ.

Mưa to cũng đã ngưng dần. Vì vậy những vết máu loang lổ trong khu đô thị này không có cách nào mà rửa sạch được. Mọi người thấy khắp nơi đều là vết máu. Bọn họ đi qua nơi này không khỏi dựng hết tóc gáy lên.

”Mạc Phàm, bạn có nghe thấy gì không? Hình như trên lầu có người nào đó đang gọi.”

Chu Mẫn nhỏ giọng nói với Mạc Phàm

Mạc Phàm liền nhìn lên mấy tầng lầu trên cao kia. Hắn nhìn xuyên qua cửa kính. Thì mơ hồ thấy được một bóng dáng không phải là con người đi ngang qua cửa sổ.

”Nhanh tiến về phía trước.”

Mạc Phàm cũng không để ý tới nữa.

Chu Mẫn cũng gật đầu, không dám nói thêm.

Mọi người đi về phía trước được mấy bước, thì Trương Tiểu Hầu từ phía trước dò đường đã trở lại.

”Phía trước có hơn 5 con Cự Nhân Tinh Chuột. Chúng ta có thể vượt qua.”

Trương Tiểu Hầu nói.

“Được, Chúng ta vượt qua bằng con đường khác.”

Mạc Phàm gật đầu, tiện tay vỗ vỗ bả vai Trương Tiểu Hầu, ý bảo hắn làm rất tốt.

Trương Tiểu Hầu đành miễn cưỡng cười gượng. Trong hoàn cảnh hiện tại, bản thân hắn nếu như không trưởng thành thì sẽ trở thành gánh nặng cho đội

ngũ. Trương Tiểu Hầu hần cũng rất là khủng hoảng. Nhưng thấy Mạc Phàm có thể đối phó bình tĩnh như vậy, khiến cho hần không tự chủ được có thêm mấy phần dũng khí.

Vượt qua 5 con Cự Nhân Tinh Chuột. Mọi người đã đi qua được một nửa khu đô thị. Cả quá trình coi như là hữu kinh vô hiểm.

”Hồ bơi phía trước có một con Cự Nhân Tinh Chuột đang uống nước.”

“Vượt qua.”

”Chúng ta rõ ràng có thể đem con Cự Nhân Tinh Chuột này giết chết, tại sao lại chọn đi xuyên qua.”

Trương Thụ Hoa không hiểu hỏi lại.

”Giết nó thì có ý nghĩa gì đâu cơ chứ. Trước mắt chúng ta nên bảo tồn ma năng của mình thì tốt hơn. Ma năng vào giây phút này rất là quan trọng.”

Một nhóm gồm có 9 người cuối cùng cũng an toàn vượt qua khu đô thị Minh Viên. Mạc Phàm cũng đã nghĩ tới quần thể mọi người đi theo đằng sau. Cho nên Mạc Phàm chọn lộ tuyến khá là rộng rãi và quen thuộc. Nếu như một quần thể to lớn như vậy đi trên một con đường nhỏ hẹp, chật trội. Đến khi gặp phải yêu ma tập kích thì sẽ rất là nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chiến tướng, Cốt trứ tranh lang

“Rất tốt. Chỉ còn lại 1 km nữa là chúng ta tới được khu an toàn rồi.”

Tiết Mộc Sinh thở dài một hơi.

Hần đề cho Mạc Phàm dẫn dắt đội ngũ này là một quyết định sáng suốt. Mạc Phàm so với một lão sư như hần thì có kinh nghiệm hơn rất là nhiều. Hần lợi dụng Phần tìm yêu để phán đoán. Lợi dụng chiến thuật giương đông kích tây để đi. Lợi dụng phương thức đánh lẻ tẻ từng con một, để có thể giết chết con yêu ma đang ở trong đô thị Minh Viên kia trong nháy mắt. Số lượng yêu ma trong khu đô thị Minh Viên nhiều hơn rất là nhiều so với con đường chính mà họ vừa đi qua kia. Bọn họ có thể bình yên vô sự đi qua được đô thị Minh Viên quả thật rất là siêu.

”Có lẽ bên ngoài khu vực kết giới an toàn sẽ có nhiều yêu ma hơn và đẳng cấp của bọn nó cũng cao hơn. Mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạc Phàm lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Chỉ còn lại 1 km nữa là tới đích. 1km còn lại này chính là một khu dân cư buôn bán bình thường. Khu dân cư này cư dân rất là hỗn tạp. Con đường chính cũng không có được rõ ràng cho lắm. Đường ở đây toàn là hẻm nhỏ. Nó còn rất là rắc rối và phức tạp. Đây là nơi để tránh né yêu ma rất là thích hợp. Nhưng cũng là nơi dễ bị yêu ma đánh lén nhất.

Tổ đội 9 người bọn họ hành động rất là linh hoạt. Không giống như quần thể đằng sau kia, muốn chuyển sang hướng khác cũng là một công việc vô cùng khó khăn.

”Hình như ở đây có ma pháp sư khác đang chiến đấu. Chúng ta có cần hội hợp với bọn họ hay không?”

Trương Tiểu Hầu đứng ở trên cao nói với mọi người.

”Bọn họ cũng không có quan tâm tới chúng ta đâu. Chúng ta tiếp tục tiến về phía trước.”

Mạc Phàm nói.

Trương Tiểu Hầu đang định nhảy từ trên cao xuống. Bỗng nhiên hần thấy một con Sói hung dữ to lớn bằng một tòa nhà đang chậm rãi đuổi 2 chân ra. Trên đầu nó có từng cái xương nhọn hoắt dữ tợn, trông rất là bắt mắt!

Trương Tiểu Hầu mở to hai mắt ra nhìn. Hô hấp của hần lúc này cũng muốn ngưng lại.

Trời ạ! Cái tòa nhà kia cũng phải cao 3 tầng trở lên. Thế mà con sói còn cao hơn mấy phần so với tòa nhà kia. Thế thì hình thể chân chính của nó phải to lớn tới cỡ nào chứ? Đây có còn là yêu ma bình thường nữa không vậy??

“Trương Tiểu Hầu, ngươi đâu rồi? Đang làm cái gì thế? Nhanh xuống đây.....”

Vương Tam Bàn gọi to Trương Tiểu Hầu.

Cả người Trương Tiểu Hầu liền trở nên căng thẳng. Thân thể của hắn từ từ núp sau góc tường. Ánh mắt vô cùng hoảng sợ. Hắn lấy tay ra hiệu cho mọi người biết.

Vương Tam Bàn đang định gọi to thêm mấy câu nữa. Mặc Phàm thấy Tiểu Hầu ra hiệu, liền nhanh tay lẹ mắt bịt kín miệng tên mập mập chết bầm này lại.

Tiết Mộc Sinh giống như cũng ý thức được chuyện gì. Hắn vội vàng bắt chéo hai tay rồi chỉ vào góc tường. Ý hắn bảo là mọi người im lặng, nhanh chóng trốn vào trong góc tường.

Tám người nhanh chóng trốn vào trong góc tường. Bọn họ không ai dám thở mạnh ra. Trên mặt bọn họ tràn đầy sự kinh hãi.

“Hô ~~~~~”

Một ngụm hơi thở từ cách đó không xa phun ra. Nhất thời liền có một cơn gió hỗn loạn quanh quẩn trên mặt đất.

“Đông!!!”

“Đông!!!”

Tiếng bước chân nặng nề truyền đi. Mỗi một lần nó bước lên phía trước một bước. Thì mọi người cũng có thể thấy được mấy ngôi nhà bên cạnh cũng chấn động rung lên.

Trương Tiểu Hầu núp vào góc của một ngôi nhà. Vào lúc này hắn không khác gì một khúc gỗ dán chặt vào góc tường. Hắn ở trên cao thật. Nhưng hắn cũng chỉ cao ngang bằng với cái đầu to lớn của con sói kia mà thôi. Thậm chí hắn còn cảm giác hình như con quái vật 3 mắt kia đang ngửi ngửi về chỗ hắn thì phải!

Cái mẹ cha nó chứ! Nếu như mà nó đớp một cái thì có lẽ cả gian phòng và mọi người đều chui vào miệng nó luôn.

May mà, mùi ôi thiu từ thức ăn đã che dấu mùi hộ mọi người. Chứ không thì với cái hình thể to lớn của con quái vật kia. Chỉ cần nó đánh xuống 1 cái thì có lẽ mọi người hoặc là chết hoặc là trọng thương.

“Đông!!!”

“Đông!!!”

“Đông!!!”

Tiếng bước chân chấn động quảng trường từ từ xa dần. Mọi người rốt cũng thả lỏng người ra thở phào nhẹ nhõm. Trái tim bọn họ lúc này đập loạn hết cả lên, đến nỗi không tài nào dừng lại được.

Cũng không biết con quái vật kia đã đi xa thật chưa. Trong lòng mọi người vào lúc này rất là sợ hãi. Bọn họ đứng im bất động, không dám nhúc nhích nửa phần.

” Ai, Ai có thể... Mẹ cha nó chứ, ai có thể nói cho ta biết, Con kia.... Con kia rốt cuộc là con gì không!”

Vương Tam Bàn nhìn con quái vật đã đi xa, miệng run rẩy hỏi.

Trương Tiểu Hầu thì ngồi phịch trên mặt đất. Hai chân hắn run lên bần bật.

Thật là đáng sợ. Trên thế gian này vẫn còn có sinh vật kinh khủng đáng sợ tới như vậy sao? Cái bọn Cự Nhân Tinh Chuột, Độc Nhân Ma Lang gian xảo kia mà so sánh với nó đúng là 1 trời 1 vực. Con quái vật kia có hình thể to lớn như vậy. Thì làm sao những ma pháp sư nhỏ bé như bọn họ có thể làm trầy xước được da của nó chứ!

” Nó... Nó là yêu ma cấp chiến tướng. Nó có tên là Tam Nhân Ma Lang hay còn được gọi là Cốt Trứ Tranh Lang. Ba con mắt của nó còn thể nhìn được 270 độ. Thân thể của nó cường tráng, cứng như sắt thép. Cốt trứ sắc bén như dao cạo. Đối với chúng ta mà nói thì con yêu ma này chính là một con ác mộng.”

Tiết Mộc Sinh nhỏ giọng nói cho mọi người biết.

” Chúng ta không thể nào đối phó được với con quái vật như thế này.”

Hứa Chiêu Đình mạng theo vài phần tuyệt vọng nói.

“Ngay đến cả Trung cấp Ma Pháp Sư, nếu như bọn họ không phòng bị kịp thời thì cũng bị một kích mất mạng. Chúng ta phải thông báo tin tức này cho quần thể đằng sau biết. Ở đây có một con quái vật cấp Chiến Tướng. Nếu không nó sẽ tạo thành một thương vong khổng lồ.”

Tiết Mộc Sinh nói.

Mọi người cũng gật đầu.

Vào lúc này, Mạc Phàm liền nhìn lên đỉnh của tòa cao ốc Ngân Mậu bị màn mưa che phủ kia.

Cốt Trứ Tranh Lang cấp Chiến Tướng đã đáng sợ tới như vậy. Thế thì con Dực Thương Lang cấp Thống Lĩnh ngồi ở trên đỉnh tòa cao ốc kia thì sẽ như thế nào đây?

Rốt cuộc thì Ma Pháp Sư bọn họ phải mạnh tới cỡ nào mới có thể chống lại được nó?

Ở trước mặt những con yêu ma có cấp bậc như thế này. Bọn họ không khác gì những thức ăn của bọn nó!

.....

Tuy mưa to đã tạnh. Nhưng sương mù vẫn tràn ngập bên trong tòa thành thị này.

Cách khu kết giới an toàn 1km về phía nam. Một nữ pháp sư mặc đồng phục màu trắng đã bị máu nhuộm đen đang chạy trốn vào một ngõ hẻm nhỏ. Mồ hôi nàng chảy ra như suối.

Ở phía sau nàng, có hai con quái vật mặt người, toàn thân đen thui đang hung ác truy kích. Bọn nó giống như muốn đem cô gái có vóc người xinh đẹp này xé thành mảnh nhỏ vậy.

“Phong Bàn – Long quyền!”

Áp suất không khí đột nhiên giảm xuống. Mọi thứ xung quanh bắt đầu chuyển động xoay tròn!

Tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh. Rất nhanh một con Cuồng Phong khổng lồ phóng lên tận trời được hình thành. Đền đường cũng bị bật hết cả gốc bay lên trời theo. Hai con quái vật mặt người xấu xí vô cùng đang còn truy kích cô gái kia, đột nhiên phát ra từng tiếng kêu la thảm thiết. Bọn nó bị con Cuồng Phong ném từ trên trời xuống mặt đất. Bọn quái vật này không khác gì những cọng cỏ trong Con Cuồng Phong đang quay tròn tốc độ cao kia.

“Băng ~~~ băng ~~~~ băng ~~~~~~”

Xe hơi nặng nề rơi xuống. Những mảnh vụn từ chiếc xe văng tung tóe khắp nơi. Hai con quái vật kia từ trên cao rơi xuống biến thành một đồng huyết nhục mơ hồ. Dưới cơn mưa nó lại càng thêm đỏ lôm. Bọn nó chết rất là thảm.

Thấy một màn như vậy, gương mặt Lâm Vũ Hân liền nở ra một nụ cười tiêu tụy. Ánh mắt mang vài phần cảm kích nhìn chăm chú về phía nam pháp sư đang chạy tới kịp thời.

“Dương tiên sinh, cảm ơn ngài!”

Lâm Vũ Hân kích động nói.

” Ta đúng là không có nhìn lầm. Đó là bọn Hắc Súc Yêu mà Hắc Ám Giáo Đình thích sử dụng nhất.”

Dương Tác Hà sắc mặt ngưng trọng nói.

” Đúng vậy, tai họa này là do bọn họ gây ra.”

Lâm Vũ Hân quả quyết nói.

“Chúng ta cũng đoán được như vậy. Đáng tiếc do chúng ta không có một chút đề phòng. Cho nên mới dẫn tới tai họa cho Bắc Thành. À?”

Dương Tác Hà sắc mặt buồn bã nói. Cảnh giới huyết sắc vang lên thật đột ngột. Đã có không biết bao nhiêu người mất mạng.

” Ngay sau khi cảnh giới huyết sắc vang lên, thì Địa Thánh Tuyên nơi ta làm việc liền bị tấn công. Hình như mục tiêu của bọn hắn lần này là Địa Thánh Tuyên.

Lâm Vũ Hân nói

” Chúng ta cũng đã biết rồi. Bọn họ cử ta tới đây chính là muốn đảm bảo an toàn cho Địa Thánh Tuyên. Thế Địa Thánh Tuyên đâu rồi? Ngươi đã giao cho bọn họ chưa?”

Dương Tác Hà hỏi.

Lâm Vũ Hân lắc đầu nói:

” Bọn nó bao vây ta lại. Nhưng sau khi phát hiện trên người ta không có Địa Thánh Tuyên, liền thẹn quá hóa giận muốn đem ta giết chết. Ta nhân cơ hội đám Độc Nhãn Ma Lang bị hỗn loạn mà trốn thoát.”

“Người rất thông minh. Thế Địa Thánh Tuyền thì sao rồi?”

Dương Tác Hà tiếp tục hỏi.

”Ta đã giao lại cho cái tên học sinh tu luyện trong Địa Thánh Tuyền rồi. Ta nghĩ để trên người của hắn còn an toàn hơn nhiều so với ta.”

Lâm Vũ Hân nói.

“Người nói là Mạc Phàm. Cái thằng tiểu tử trời sinh song hệ kia?”

Dương Tác Hà kinh ngạc hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 101: Vô tình gặp được huấn luyện viên

“Ừ.”

“Bây giờ hắn đang ở đâu?”

“Tôi cũng không biết. Tôi để hắn chạy trốn một mình tới kết giới an toàn. “

Lâm Vũ Hân nói.

Khi nghe thấy Lâm Vũ Hân nói hiện giờ Địa Thánh Tuyền chưa có rơi vào tay Hắc Ám Giáo Đình, về mặt Dương Tác Hà như trút được gánh nặng. Nhưng khi biết Địa Thánh Tuyền đang ở trong tay một đứa học sinh còn chưa biết sống chết ra sao, nhất thời thân thể hắn liền cảm thấy khó chịu.

“Dương tiên sinh, Hắc Ám Giáo Đình vì muốn cướp đoạt Địa Thánh Tuyền liền dẫn dụ quần ma tới tấn công Bắc Thành chúng. Bọn họ làm như vậy là có mục đích gì? “

Lâm Vũ Hân hỏi.

“Ta cũng không biết mục đích của bọn họ khi muốn phá hủy Bắc Thành của chúng ta là gì. Nhưng chỉ vì muốn lấy Địa Thánh Tuyền mà bọn họ lại dám huyết tẩy cả Bắc Thành. Cái loại hành động không bằng cầm thú này thật đáng chết! “

Giọng nói Dương Tác Hà mang theo vài phần tức giận.

“Tại sao?”

“Địa Thánh Tuyền là một loại thiên tài địa bảo đã có từ mấy ngàn năm trước. Đối với yêu ma cấp thống lĩnh có sức hấp dẫn vô cùng cực lớn. Đám Hắc Ám Giáo Đình kia thông qua việc hành hạ con của Dục Thương Lang đến chết và Cuồng Bạo Chi Vũ đã dẫn dắt tai họa này tới Bắc Thành. Nhưng một con Dục Thương Lang thì không thể hủy diệt Bắc Thành được. Vì vậy, bọn họ mưu tính giải phóng nước Địa Thánh Tuyền khổng lồ kia ra để dẫn dụ thêm mấy con cấp thống lĩnh tới nữa. Để cho bọn nó cùng nhau tấn công Bắc Thành. Theo bản năng, yêu ma trời sinh có khát vọng mạnh mẽ đối với những bảo vật có thể tăng thực lực bọn nó lên phạm vi lớn. Một khi nước Địa Thánh Tuyền được giải phóng ra. Cho dù có cách xa 100 km thì yêu ma cấp thống lĩnh cũng ngửi thấy được. Trong lúc phòng tuyến phòng thủ của Bắc Thành đang còn tràn ngập nguy cơ. Thì những con yêu ma cấp thống lĩnh đã có trí khôn nhất định kia chắc chắn sẽ cháy nhà đi hôi của. Bắc Thành lúc đó sẽ biến thành Địa Ngục nhân gian. “

Dương Tác Hà nói.

Lâm Vũ Hân nghe thấy Dương Tác Hà nói như vậy không rét mà run.

Bọn Hắc Ám Giáo Đình này cũng điên rồi quá rồi. Bọn họ dẫn dụ một con Dục Thương Lang và quần thể của nó tới thì Bắc Thành cũng đã xong đời rồi. Thế mà bọn họ vẫn thấy còn chưa đủ, vẫn muốn dẫn dắt nhiều con yêu ma cấp thống lĩnh tới nữa. Đây chẳng khác nào là muốn biến Bắc Thành trở thành một tòa thi thành hay sao?!

”Trước khi Hắc Ám Giáo Đình ra tay, chúng ta đã tìm thấy một người học sinh tên là Mạc Phàm. “

Dương Tác Hà vô cùng nghiêm túc nói.

“Xin lỗi, tôi không biết Địa Thánh Tuyền lại có ảnh hưởng lớn tới như vậy.....”

“Người lựa chọn như vậy là rất sáng suốt. Địa Thánh Tuyền ở trong tay một đứa học sinh, khiến cho Hắc Ám Giáo Đình có bắt được người thì cũng

không có lấy được nó. “

Vào lúc này ở trong lòng Dương Tác Hà hẳn chỉ có thể yên lặng cầu nguyện mà thôi. Hẳn cầu nguyện ngàn vạn lần Hắc Âm Giáo Đình đừng có tìm thấy được Mạc Phàm.

“Tạm thời chúng ta cũng không thể vì vậy mà lạc quan được. Tôi e rằng Hắc Âm Giáo Đình cũng đã đoán được tôi đã đưa Địa Thánh Tuyên cho Mạc Phàm rồi. Vì vậy, bọn họ có lẽ đã phái người đi dò la tung tích của Mạc Phàm rồi. “

Giọng nói của Lâm Vũ Hân vang lên một cách bình tĩnh.

“Việc này chúng ta không nên chậm trễ. Chúng ta nhanh chóng đi tìm Mạc phàm”

“Nếu như hắn bị yêu ma ăn thịt. Thì việc Địa Thánh Tuyên bị yêu ma chiếm được so với việc bị Hắc Âm Giáo Đình cướp lấy có lẽ vẫn còn tốt hơn nhiều. “

Dương Tác Hà ngẩn người.

“Nói thì nói vậy thôi.....”

.....

“Hmm Hắt xì! “

Bên trong khu đô thị Minh Viên, Mạc Phàm đang đi trên đường đột nhiên hắt xì một cái.

Hắn vuốt vuốt lỗ mũi mà không hiểu vì sao mình lại hắt xì. Chẳng lẽ có ai đó đang thương nhớ hắn hay sao?

Cột Trụ Tranh Lang cấp chiến tướng xuất hiện khiến cho tiểu đội bọn họ tiến lên phía trước rất là khó khăn. Mọi người đành chỉ biết chờ đợi con vật đáng sợ kia đi xa mới dám lấy hết dũng khí tiến lên phía trước.

Dọc đường tiến lên, tiểu đội mọi người có gặp phải một con Độc Nhãn Ma Lang. Nhưng may mắn cho tiểu đội bọn họ là con Độc Nhãn Ma Lang này còn chưa kịp gây ra động tĩnh quá lớn, thì đã bị 9 người bọn họ xuất thủ như Lôi Đình nhanh chóng giải quyết.

Hứa Chiêu đình là Lôi hệ. Lôi Ấn – Cuồng Sách của hắn phóng thích ra đầu tiên. Nó khống chế con Độc Nhãn Ma Lang. Ngay sau đó, những người khác liền phóng thích ra các loại ma pháp khác nhau oanh tạc con Độc Nhãn Ma Lang kia. Khi con Độc Nhãn Ma Lang có dấu hiệu sắp thoát khỏi khống chế của Hứa Chiêu Đình. Mạc Phàm hắn lại bồi thêm một chiêu Lôi Ấn – Nộ Kích. Con Độc Nhãn Ma Lang kia còn chưa có cơ hội xuất thủ thì đã biến thành một cái thi thể cháy đen rồi.

Một đội ngũ mà có tới hai vị Lôi hệ ma pháp sư quả thực là một đội ngũ có lực chiến đấu rất là mạnh mẽ. Chỉ cần tiểu đội bọn họ không có bị tấn công bất ngờ thì tiểu đội bọn họ hầu như đem tất cả nguy hiểm hạ xuống mức thấp nhất.

” Sắp đến nơi rồi, sắp đến nơi rồi. May quá! Các người có nhìn thấy màn sáng kết giới cao vút không khác gì tường thành kia không. Kết giới an toàn ở đó đây! “

Trương Tiểu Hầu đứng ở trên cột điện, vô cùng hưng phấn nói với mọi người ở phía dưới.

Quãng đường 3km đầy chết chóc này đối với những học sinh chưa tốt nghiệp như bọn họ mà nói quả thật là quãng đường vô cùng khó khăn. Trước mặt bọn họ đã là khu vực kết giới an toàn rồi. Khiến cho bọn họ vui mừng như điên.

” Đừng chủ quan, vẫn còn 600 m nữa. “

Mạc phàm nói.

Chín người lại tiếp tục tiến về phía trước. Phía trước bọn họ chính là một con sông. Con sông này cũng không quá rộng. Hai bên bờ sông là hai hàng liễu. Hai hàng liễu này ngày trước vốn là nơi che nắng cho mọi người trò chuyện rôm rả tại các quán cà phê ở đây. Nhưng bây giờ nó trở thành một đồng hỗn độn.

Từ con sông bốc lên mùi hôi thối của 1-2 con Cự Nhãn Tinh Chuột vừa phát ra. May mắn là mọi người cũng không dừng lại ở đây quá lâu. Mọi người nhanh chóng tiến về phía trước.

Chín người cẩn thận đi qua cầu. Trên cầu có dấu vết hư hỏng. Có lẽ ở đây từng có ma pháp sư chiến đấu với yêu ma nên mới gây ra vết tích như vậy. Ở dưới chân cầu hiện giờ vẫn còn vương lại một ít ngọn lửa đang cháy âm ỉ.

“Yêu..... Yêu ma!”

Vừa bước tới giữa cầu liền xuất hiện một con sói màu xanh đậm đứng chắn trước mặt mọi người.

Con này không giống con Độc Nhãn Ma Lang. Tứ chi của nó được bao bọc bởi màu lam đậm. Sau ót là bộ lông màu đỏ sậm dọc từ thân tới cổ và vai.

Rõ ràng nó không cùng loại với con Độc Nhân Ma Lang hung tàn kia.

Lúc nhìn thấy nó mọi người liền kinh hãi. Nhưng khi nhìn kỹ lại phát hiện ra có một nam tử đang ngồi trên lưng con quái vật kia. Thấy vậy, mọi người liền nở ra một nụ cười mừng rỡ, rồi hỏi.

“Huấn luyện viên Bạch, có phải huấn luyện viên Bạch đấy không?”

“May quá! Ở đây mà cũng có thể gặp được người của quân đội”

Tiết Mộc Sinh thở phào một hơi nói.

Mạc Phàm quay lại nhìn một chút liền phát hiện ra người ngồi trên U Lang Thú không ai khác chính là huấn luyện viên Bạch Dương. Một trong số những huấn luyện viên đã từng huấn luyện bọn họ trong lần rèn luyện lần trước.

Hắn cũng là một vị ma pháp sư hệ triệu hoán đặc thù. Con U Lang Thú trong lần rèn luyện đó cũng bị Mạc Phàm hấn giết chết.

Hình như Bạch Dương hấn không phải chỉ có 1 con U Lang Thú. ... Nhưng đáng tiếc hình thể, khí thế của con này đều kém xa con U Lang Thú mà Mạc Phàm hấn từng giết.

”Các người sao lại ở đây? Không rút lui từ lần đầu tiên à?”

Bạch Dương cười trên lưng con U Lang Thú đi tới chỗ mọi người.

Vương Tam Bàn, Hứa Chiêu Đình, Hạ Vũ. Vào lúc này, đám người này sau khi nhìn thấy huấn luyện viên Bạch Dương cười trên lưng con U Lang Thú bày ra tư thế oai phong như vậy, liền rất là sùng bái.

Pháp sư hệ triệu hoán thật là kinh khủng. Đến ngay cả yêu ma cũng có thể bắt làm thú cưỡi được. Trong tình huống giao thông nội thành hoàn toàn bị tê liệt. Chỉ cần có một con U Lang Thú thì việc đi lại cực kỳ là dễ dàng tiện lợi. Có con yêu ma này làm thú cưỡi thì còn gì bằng nữa.

”Trường của chúng ta cũng không có rút lui vào lần đầu tiên. Do số lượng giáo viên quá nhiều nên quân thể của chúng vẫn còn ở phía sau tầm 1 km nữa. Bọn họ đi theo sau tiểu đội tiên phong của chúng ta để rút lui tới kết giới an toàn.”

Tiết Mộc Sinh nói.

”Ồ. Ta sẽ báo cho quân trưởng tăng thêm nhân thủ bảo vệ bọn họ. Các người và ta ở đây chờ đợi bọn họ một chút. Phía trước có mấy con yêu ma không dễ đối phó.”

Bạch Dương bỏ mũ quân đội xuống, lộ ra một nụ cười ôn hòa.

”Huấn luyện viên Bạch. Người có biết chúng ta tới được đây đã gặp phải bao nhiêu nguy hiểm không. Bọn yêu ma còn giết chết Trương Lộ Oánh của chúng ta nữa. May mắn Mạc Phàm có kinh nghiệm đối phó với yêu ma vô cùng phong phú. Nếu không thì chúng ta chưa chắc đã tới được đây.”

Vương Tam Bàn bắt đầu kể lể cho Bạch Dương nghe.

Mọi người thấy huấn luyện viên ở đây, tự nhiên tâm trạng liền được thả lỏng ra. Dù sao thì vị huấn luyện viên triệu hoán sư này cũng có lực chiến đấu vượt xa một con yêu ma. Nếu hấn có thể triệu hồi nhiều con ma thú tới một lúc thì. ... hấn thậm chí có thể chiến đấu với mấy con yêu ma một lúc cũng không thành vấn đề.

“Ồ! Mạc phàm!”

Khuôn mặt Bạch Dương liền thay đổi. Hắn nhìn lên người Mạc Phàm một lúc.

Mạc Phàm liền cảm thấy khó chịu. Vị huấn luyện viên Bạch Dương này tại sao cứ nhìn chăm chăm vào hấn vậy.

Bạch Dương từ trên lưng U Lang Thú nhảy xuống. Hắn bước nhanh tới trước mặt Mạc Phàm. Nhìn chăm chú vào Mạc Phàm rồi nói:

”Mọi người chúng ta đều đang đi tìm người.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Đột biến, phản đồ

“Tìm ta?”

Mạc Phàm khó hiểu hỏi lại.

” Uk. Có lẽ người cũng không biết tới chuyện này. Chuyện là như thế này. Tai họa lần này là do Hắc Âm Giáo Đình gây ra. Bọn họ không những dẫn dụ con Dực Thương Lang cấp thống lĩnh tới đây. Mà bọn họ còn muốn lợi dụng Địa Thánh Tuyền để dẫn dụ thêm nhiều con yêu ma cấp thống lĩnh tới nữa. Bọn họ muốn hủy diệt Bắc Thành hoàn toàn.”

Bạch Dương rất là nghiêm túc, chân thành nói cho Mạc Phàm biết.

” Thì ra là do Hắc Âm Giáo Đình gây ra. Cái bọn súc sinh không bằng cảm thú!”

Tiết Mộc Sinh phần nộ nói.

” Phó vệ đội trưởng Lâm Vũ Hân có lẽ đã giao Địa Thánh Tuyền cho người?”

Bạch Dương lại tiếp tục nói.

Mạc Phàm cũng không có trả lời lại. Hắn vẫn nhìn huấn luyện viên Bạch Dương như cũ.

Bạch Dương nhìn Mạc Phàm một lượt từ trên xuống dưới. Hắn muốn biết Địa Thánh Tuyền có được tiểu tử này bảo quản tốt hay không. Cho nên hắn lại tiếp tục nói:

” Người đưa Địa Thánh Tuyền giao lại cho ta. Ta sẽ đưa nó cho lão đại Trảm Không. Đồ vật này cực kỳ quan trọng. Nếu nó rơi vào tay bọn Hắc Âm Giáo Đình thì Bắc Thành của chúng ta coi như xong đời.”

Mọi người liền quay lại nhìn Mạc Phàm. Quả thật bọn họ cũng không ngờ Mạc Phàm lại đang bảo quản một đồ vật quan trọng tới như vậy.

” Mạc Phàm! Thì ra em đang âm thầm bảo vệ Địa Thánh Tuyền của chúng ta. May mắn chúng ta gặp được huấn luyện viên Bạch Dương ở đây. Em đưa Địa Thánh Tuyền giao cho huấn luyện viên Bạch Dương đi. Chúng ta cũng nên nhanh chóng vào trong kết giới an toàn nữa.”

Tiết Mộc Sinh nói.

Bạch Dương kích động bước lên phía trước một bước. Hắn giống như muốn cướp lấy Địa Thánh Tuyền từ trên tay Mạc Phàm vậy. Đáng tiếc, hắn cũng không có thấy Địa Thánh Tuyền ở đâu cả.

Mạc Phàm vẫn chăm chú nhìn Bạch Dương. Sau đó, hắn mở miệng nói:

“Ta bảo quản nó cũng rất là an toàn. Vì vậy, ta thấy mình nên giao nó cho lão đại Trảm Không thì tốt hơn. Huấn luyện viên Bạch Dương, người có thể nhanh chóng dẫn đường cho chúng ta tới đó được không?”

Trên khuôn mặt Bạch Dương liền hiện ra sự sững sốt, bất ngờ. Ngay sau đó hắn liền tươi cười nói:

” Người nói vậy cũng đúng, cũng đúng. ...”

Rõ ràng câu nói của Bạch Dương vẫn chưa nói hết. Nụ cười trên môi của hắn bỗng nhiên tắt ngấm. Khuôn mặt hắn đang còn đang còn ảm áp nụ cười đột nhiên ngưng trọng lại. Trong ánh mắt bắn ra một luồng hung quang. Cả khuôn mặt liền biến thành méo mó, dữ tợn!

” Vậy người đi chết đi!”

Giọng nói Bạch Dương liền trở nên lạnh lẽo.

Vừa mới dứt lời, con U Lang Thú đang vô cùng ngoan ngoãn bỗng nhiên lao về phía Mạc Phàm. Móng vuốt sắc bén của nó giơ cao lên. Dĩ nhiên nó muốn vồ Mạc Phàm rồi.

Dị biến phát sinh khiến cho mọi người ở đây đều bị hù dọa đến nỗi ngây dại!!

“Mạc phàm!!”

Chu Mẫn kinh hô hét lên. Nhưng nàng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn lệ trào của con U Lang Thú kia sắp cướp đi sinh mạng của Mạc Phàm mà thôi.

” Huấn luyện viên Bạch, người đang làm cái gì vậy?!”

Tiết Mộc Sinh rống to lên hỏi.

Nhưng Bạch Dương cũng không thèm để ý tới lời nói kia của Tiết Mộc Sinh. Con U Lang Thú của hắn vẫn tiếp tục lao tới, không có chút gì gọi là hạ thủ lưu tình.

Đòn công kích trong khoảng cách gần như thế này, bất kỳ người học sinh nào cũng không thể sống sót được.

“Bá!!!!”

Lệ trào chụp xuống giống như phát tiết ra sự tức giận trong lòng Bạch Dương vậy. Dù sao con U Lang Thú lúc trước của hắn cũng bị Mạc Phàm này giết chết. Ngày hôm nay, cuối cùng hắn cũng có cơ hội để báo thù.

Dĩ nhiên, báo thù cũng chỉ là việc tư mà thôi. Dù sao thì chuyện lấy được Địa Thánh Tuyền về tay mình mới là chuyện cực kỳ quan trọng. Nếu hắn có thể đem Địa Thánh Tuyền giao cho Hồng Y chấp sự thì chỗ ngồi ở Bắc Thành này có lẽ cũng nên vứt đi...

Làm sao..... Làm sao có thể!

Bạch Dương đang còn chờ đợi một màn máu tanh xuất hiện thì một cái liềm cốt thuần vững vàng chắc chắn đã che chắn trước mặt Mạc Phàm. Móng vuốt con U Lang Thú đánh trúng lá chắn liềm cốt nhưng nó cũng chỉ có thể đánh bay Mạc Phàm ra xa một đoạn. Còn cơ thể hắn thì vẫn bình thường. Một kích này của U Lang Thú cũng không có giết chết được Mạc Phàm.

Lá chắn liềm cốt! Bạch Dương hắn cũng biết đây chính là đồ vật Trảm Không đưa cho Mạc Phàm. Nhưng vấn đề là tại sao tiểu tử này lại có thể phòng ngự kịp thời tới như vậy. Trong tình huống tấn công bất ngờ ở khoảng cách gần như vậy, cho dù Mạc Phàm có ma cụ đi chăng nữa thì cũng không thể nào phóng thích nó ra nhanh tới như vậy được. Trừ phi tiểu tử này đã hoài nghi thân phận của ta từ trước!

Lá chắn liềm cốt sau khi ngăn cản một đòn trào kích nặng nề liền biến thành vô số điểm rơi là tả rồi biến mất. Mà Mạc Phàm thì bị đánh bay, trượt dài một đoạn hơn 10 thước mới có thể ổn định lại được cơ thể.

Hắn ngẩng đầu lên. Trên khuôn mặt liền hiện lên sự lạnh lùng. Lồng ngực nhấp nhô phập phồng, cho thấy giờ phút này hắn vô cùng tức giận.

Quả nhiên, quả nhiên cái tên huấn luyện viên Bạch Dương này có vấn đề.

”Đệt mẹ mày!”

Mạc Phàm nhổ ra một bãi nước miếng, hung hăng mắng.

“Ha ha ha ha, ta thật không ngờ đấy. Ta cũng có chút ngạc nhiên không hiểu vì sao ngươi lại hoài nghi thân phận của ta. Dù sao thì ta cũng là huấn luyện viên của ngươi cơ mà.”

Bạch Dương đột nhiên cười lớn. Lúc trước khuôn mặt của hắn đang còn tuân thủ âm áp thì vào lúc này khuôn mặt của hắn liền vận vẹo, méo mó như một thảng diên. Bây giờ hắn làm gì còn đẹp trai phong độ khiến cho nữ sinh mê muội nữa!

Mạc Phàm cũng không có thời gian để giải thích cho cái loại làm gian tế cho Hắc Ám Giáo Đình này. Hắn nhìn xung quanh xem mọi người đang đứng ở đâu, sau đó vội vàng hô to lên:

”Cẩn thận, người này có thể triệu hồi được rất nhiều yêu ma....”

Sắc mặt huấn luyện viên Bạch Dương lập tức trầm xuống. Từ con mắt hắn chợt lóe ra hung quang. Ngay sau đó, trên lan can cây cầu liền có hai bóng đen đang chậm chạp ngo ngoáy. Bọn nó vô cùng nhanh nhẹn nhảy lên cầu. Hai chân trước của nó tung ra một cú đá sắc như dao cạo về phía Trương Tiểu Hân và Hạ Vũ đang đứng gần nơi đó!!

Đột nhiên Bạch Dương phản bội làm cho mọi người phản ứng không kịp. Mà mọi người cũng không hề chú ý tới dọc hai bên thành lan can lại có hai sinh vật bò ra nhanh nhẹn như thế.

Bọn này có khuôn mặt như khỉ, thân hình giống con người. Cả người nó là một màu đen giống như kiểu mặc một bộ đồ da màu đen bó sát người vậy. Bọn nó xấu xí không chịu nổi. Đây chính là Hắc Súc Yêu, dấu hiệu của Hắc Ám Giáo Đình!

Mạc Phàm thấy một con Hắc Súc Yêu đang đánh về phía Trương Tiểu Hân. Trái tim hắn kịch liệt nhảy lên.

Giờ phút này hắn rất muốn mình trong vòng 1s hoàn thành Tinh quỷ. Rồi phóng nó tới chỗ con Hắc Súc Yêu đang xông vào giết Trương Tiểu Hân kia. Đánh cho nó thành một đồng bùn. Nhưng tốc độ phóng thích ma pháp của hắn cũng không có nhanh như vậy.

Tâm tính Trương Tiểu Hân tương đối là đơn giản. Vì vậy, hắn cũng không có đề phòng huấn luyện viên Bạch Dương như Mạc Phàm. Dù sao thì đối với bất kỳ một người học sinh nào thì cũng không thể nào nghi ngờ huấn luyện viên đã dạy mình được.

Trương Tiểu Hân không kịp phóng thích ra Phong quỷ của mình. Khi hắn xoay người lại thì con quái vật màu đen vô cùng xấu xí kia đã tới sát hắn rồi...

Hắn cứ như vậy mà chết đi sao?

Trương Tiểu Hân không dám tin đây chính là sự thật.

Hắn cùng Mạc Phàm đã vượt qua quãng đường 3km từ vọng kia. Bọn hắn vất vả lắm mới tới được kết giới an toàn. Kết quả thì sao? Kết quả là bọn họ lại chết dưới tay huấn luyện viên của mình.

Hai mắt Trương Tiểu Hầu nhắm lại.

“Phốc xuy ~~~~~”

Máu nóng hồi phun lên trên mặt. Trong lòng Trương Tiểu Hầu hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Con súc sinh này đã đánh trúng ngực ta rồi ư? Tốc độ của nó sao nhanh vậy? Nhanh đến nỗi hần không cảm nhận được ngực mình bị xé ra mà máu đã phun lên mặt rồi.

Một giây sau, Trương Tiểu Hầu vẫn không có cảm giác đau đớn hiện ra. Hần có chút hoài nghi, khó hiểu liền mở mắt ra nhìn.

Vừa mở mắt ra, hần ngạc nhiên khi thấy con Hắc Súc Yêu tập kích mình không biết tại sao bị đánh bay ra ngoài. Nó nặng nề đập trúng một chiếc xe máy ở bên cạnh.

Mình không có chết??

Mà máu này là.....

Trương Tiểu Hầu mạnh mẽ quay đầu nhìn lại. Cả người hần liền ngây dại.

Đó là một khuôn mặt tái nhợt, thể lương khiến cho người khác chỉ muốn đem nàng ôm vào lòng ngực.

Máu từ trên người nàng bắn ra ngoài. Nó rất là nóng hổi. Nóng hổi đến nỗi cả người Trương Tiểu Hầu giống như bị đốt cháy lên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tái chiến U Lang Thú

“Hạ..... Hạ Vũ!!!”

Trương Tiểu Hầu muốn gào thét lên. Nhưng cổ họng hần giống như bị thứ gì đó chặn lại, không tài nào hét lên được.

Vô số nước mắt là tả rơi xuống từ trên mặt Trương Tiểu Hầu. Cũng giống như tính mạng Hạ Vũ lúc này đang dần rơi xuống vậy. Một khi nàng ngã xuống đất thì sẽ nhanh chóng biến mất.

“Phong quý!! Phong quý!! Phong quý!!!!”

Trương Tiểu Hầu kịch liệt đau đớn nhanh chóng nổi lên Tinh Quỷ. Rốt cuộc cũng có một cơn gió nổi lên quanh quần thân thể hần.

Bên trong Phong quỷ, Trương Tiểu Hầu điên cuồng cướp lại máu của Hạ Vũ từ đòn tấn công của con Hắc Súc Yêu vừa rồi.

Dựa vào Phong Quỷ – Thiêm Bộ. Hần nhanh chóng ôm lấy Hạ Vũ phóng tới nơi xa. Nhưng máu của nàng vẫn cứ tiếp tục phun ra như cũ...

Hần không thể nào ngăn chặn máu ngừng rơi được. Hắc Súc Yêu là một đao phủ. Một khi đã ra tay thì máu phải rơi xuống. Nó có thể tìm thấy động mạch của sinh vật khác một cách chính xác. Vì vậy, một khi Hắc Súc Yêu chém trúng thì người đó chỉ có thể mất máu tới chết mà thôi.

”Tại sao ngươi không dùng Thủy Ngự bảo vệ cho ta, bảo vệ cho ngươi. Ngươi ngay cả bản thân mình còn chưa bảo vệ nổi. Ngươi là đồ ngu ngốc!!!”

“Tiết lão sư, nhanh nhanh cứu Hạ Vũ. Ta cầu xin ngươi nhanh nhanh cứu nàng. Nhất định vẫn còn biện pháp!!!”

“Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp. Ta muốn giết chết cái tên khốn khiếp này!!!”

Âm thanh gào thét thể lương rơi vào tai mọi người. Ai mà ngờ được huấn luyện viên Bạch Dương lại là người của Hắc Âm Giáo Đình. Ai mà ngờ được Hạ Vũ sẽ bảo vệ Trương Tiểu Hầu như thế này. Máu đỏ tươi rơi vãi khắp nơi. Nhìn cảnh tượng này, tâm mọi người quặn đau.

Trương Tiểu Hầu ôm Hạ Vũ. Hạ Vũ nhìn hần một cách trìu mến. Mặt nàng càng ngày càng trở nên tím tái, nhợt nhạt hơn.

Hai con mắt nàng mở to. Vào lúc này, khi biết mình sắp chết. Trên ánh mắt nàng hiện ra rất nhiều cảm xúc.

Ánh mắt nàng lúc này có một tia vui mừng. Bởi vì ở thời điểm nguy cấp, nàng đã phóng thích ra được Thủy Vực. Giống như Tiết Mộc Sinh đã từng nói, chỉ cần nàng phóng thích ra được thì chính là nàng đã bảo vệ được một mạng người.

Trong ánh mắt này cũng có một tia bình yên. Ngày trước trong khi rèn luyện, chàng trai gầy gò này đã xả thân cứu nàng. Bây giờ nàng cũng đã cứu lại hắn.

Và nó cũng chất chứa sự quyến luyến. Nàng cũng giống như bao thiếu nữ khác, đều cũng có rất nhiều tâm nguyện còn chưa được thực hiện.

“Ha ha ha ha, đám tiểu quỷ các ngươi xem ra cũng có một chút tiến bộ đấy chứ. Ta còn tưởng đám Hắc Súc Yêu của ta vừa ra tay thì hai đứa kia liền bỏ mạng rồi. Không ngờ một đứa vẫn còn sống. Nhưng không sao, ngày hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi một bài học. Bài học đó chính là không nên tin tưởng người khác một cách dễ dàng, bất kể người đó có là ai đi chăng nữa. Đáng tiếc bài học này các ngươi cũng không học được. Vì muốn học được bài này thì các ngươi cũng phải giữ được tính mạng của mình đã? Nhưng điều đó là không thể. Vì ngày hôm nay các ngươi ai cũng đừng mong thoát khỏi nơi này!”

Bạch Dương đứng ở giữa cầu điện cuồng cười nói.

Trong khi hắn nói thì hai con Hắc Súc Yêu kia vẫn không có dừng lại. Tội nó lại tiếp tục tấn công những người khác.

Thân thể của Hắc Súc Yêu không khác gì con người. Do vậy tốc độ của nó nhanh gấp đôi bọn Cự Nhân Tinh Chuột. Nó nó bay tán loạn không khác gì những bóng ma, khiến cho mọi người không sao nhìn rõ được chân thân của bọn chúng.

Loài yêu ma có tốc độ nhanh nhẹn quá mức thế này đối với những ma pháp sư tay mơ như bọn họ mà nói chính là một vị đạo phủ. Đám người bọn họ còn chưa kịp phóng thích ra ma pháp thì đã bị một kích giết chết rồi. Hơn nữa bọn nó còn có thể dễ dàng tránh né những đòn công kích hỗn loạn của đám ma pháp sư như bọn họ.

”Mọi người nhanh chóng lùi lại!”

Tiết Mộc Sinh hô lớn.

Hắc Súc Yêu đáng sợ như thế nào mọi người cũng đã thấy rồi. Một khi bọn nó áp sát vào ai đó thì kết quả là máu chảy không ngừng, không khác gì Hạ Vũ lúc trước.

Mà ở bên cạnh Mạc Phàm lại là một con U Lang Thú có hình thể cường tráng. Con U Lang Thú này có lẽ vẫn còn bị đau sau khi va chạm với tấm lá chắn kia của Mạc Phàm. Nên trong khoảng thời gian này nó cũng không thể tấn công Mạc Phàm được. Nhưng hai con mắt hung tàn của nó thì vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Phàm.

Bộ ngực Mạc Phàm phập phồng kịch liệt. Nghe thấy tiếng gào thét tê tâm liệt phế của Trương Tiểu Hạo khiến cho hắn tức giận điên cuồng.

Ở trong mắt cô nàng Hạ Vũ kia, khi thấy huấn luyện viên Bạch Dương. Nàng chắc chắn sẽ nghĩ là mình được an toàn tuyệt đối. Nhưng ai ngờ được huấn luyện viên Bạch Dương lại là một con người rất là gian xảo độc ác. Nhìn cái khuôn mặt đang còn cười nhạo kia của hắn. Hắn hận không đâm cho một cái rớt cái bản mặt đáng ghét kia ra!!

“Rống ~~~~~!!”

Từ miệng U Lang Thú có một thứ gì đó như đang sôi trào. Theo tiếng gầm thét của nó, một cỗ khí lăng vân đục hung hăng đánh lên người Mạc Phàm.

Cát bay đá chạy!

Đây cũng là bản lĩnh sỡ trường của U Lang Thú. Nó không cần sử dụng móng vuốt cũng có thể tấn công đối thủ ở tầm xa.

Cát bay đá chạy văng tới sát mặt Mạc Phàm. Nhưng do Mạc Phàm đã sớm chuẩn bị từ trước liền linh hoạt tránh né sang một bên. Sau đó hắn nhanh chóng trốn vào sau một bức tường.

Bức tường bị cát bay đá chạy đánh vào nổ bùm bụp, xuyên thấu cả trăm lỗ. Cả bức tường liền xuất hiện chấn động nặng nề.

Mạc Phàm đứng dựa lưng sau bức tường. Hai con mắt hắn bắn ra ánh sáng màu tím. Ánh sáng này càng lúc càng mạnh. Thậm chí quanh thân Mạc Phàm còn xuất hiện một đạo ánh sáng màu tím rực rỡ của Lưu Tinh Tinh quỹ.

Ánh sáng của 7 hạt sao càng thêm sáng chói mắt. Bọn nó truyền ra từng đạo Lôi lực lượng. Bọn nó sôi sục, gãy dựa, nhanh chóng ngưng tụ quanh thân Mạc Phàm thành một mảng lớn Lôi Điện Chi Ấn.

“Hô!”

Mạc Phàm thở ra một hơi. Trong lúc đòn cát bay đá chạy của con U Lang Thú còn chưa có kết thúc. Hắn liền trở người, quay mặt lại nhìn thẳng vào con U Lang Thú kia.

”Một năm trước, ta đã từng giết chết cái loại như ngươi. Ngày hôm nay, ta cũng giết chết ngươi không khác gì giết một con chó!”

Mạc Phàm tức giận nói. Trong ánh mắt của hắn không hề có chút gì gọi là sợ hãi.

Bàn tay hần giờ lên trời, rồi mãnh liệt nắm vào, truyền mệnh lệnh cho Lôi Điện. Trong không khí những Lôi Nguyên Tố đang còn sôi sục, giấy dựa đột nhiên biến thành thanh kiếm đâm xuống con U Lang Thú.

Con U Lang Thú định né tránh. Nào ngờ vị trí nó tránh lại rơi đúng vị trí Mạc Phàm tung đòn đánh tới.

Lôi Án – Nộ Kích là một đòn đánh thừa hưởng hiệu quả của Lôi Án – Cuồng Sách. Có thể nói chỉ cần một đạo Lôi Điện đánh trúng vào người con U Lang Thú. Thì tất cả đạo Lôi Điện còn lại sẽ theo đòn Lôi Điện vừa rồi mà hung hăng quật, hung hăng chui vào trong cơ thể của U Lang Thú. Đạo Lôi Điện kia giống như kiểu nam châm thu hút các đạo Lôi Điện còn lại tới vậy!

Ánh sáng màu tím chỉ chít, lồm ngồm đánh khắp toàn thân con U Lang Thú. Con U Lang Thú không ngừng phát ra tiếng gầm gừ thống khổ. Trong nháy mắt, con U Lang Thú liền co quắp nằm im tại chỗ.

Mạc Phàm hần lạnh lùng nở một nụ cười. Sau khi Lôi Án phóng thích ra không lâu. Trên con người của hần liền xuất hiện ra ánh sáng long lánh màu đỏ của ngọn lửa. Chẳng biết từ lúc nào một đoàn lửa cực nóng đã xuất hiện trên tay của hần.

Trước Lôi!

Sau Hỏa!

Hai loại lực lượng có lực sát thương ma pháp mạnh nhất trong tất cả nguyên tố, con U Lang Thú kia đều được thưởng thức.

Mạc Phàm tức giận như lửa như sấm. Hần tức giận vút ngọn lửa trên tay ra. Có thể thấy một đoàn lửa trắng tấp phóng tới chỗ con U Lang Thú đang còn thống khổ gầm gừ kia!

Trải qua vô số lần luyện tập và thực hành, Mạc Phàm hần có thể phóng thích ra Hỏa Tur tương đối chính xác. Quả nhiên đoàn lửa nho nhỏ kia nhanh chóng bay lên đỉnh đầu con U Lang Thú. Hơn nữa nó còn bay thẳng vào miệng con U Lang Thú.

“Bạo liệt!”

Hai con mắt Mạc Phàm như hai bó đuốc bốc cháy lên. Ý niệm và Hỏa Tur – Bạo Liệt cấp 3 hoàn toàn tương thông với nhau.

Đoàn lửa nho nhỏ dường như không có một chút uy lực nào, nhưng theo tiếng thét của Mạc Phàm nhanh chóng nổ tung trong miệng con U Lang Thú.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ta muốn trở nên mạnh mẽ

Ngọn lửa bạo liệt nhanh chóng oanh tạc cái miệng con U Lang Thú nát bấy. Cái đầu của nó bị biến dạng ngay lập tức. Hơn nữa, ngọn lửa còn bao trùm, nuốt trọn cả cái đầu con U Lang Thú.

Những ngọn lửa khác, cái thì chui vào cuống họng, cái thì chui vào bụng. Khiến cho cái bụng của con U Lang Thú trương phồng lên. Cảm giác như sắp nổ tung tới nơi rồi vậy.

“Bùm!!!!!!!!!!!!!!”

Rốt cuộc âm thanh nổ tung cũng bạo phát ra. Con U Lang Thú hung dữ bị một đòn Hỏa Tur – Bạo Liệt nhanh chóng biến thành một quả bóng to lớn rồi nổ tung chết tươi. Thân thể nó nặng nề rơi xuống trước mặt Bạch Dương.

Bạch Dương đang còn nhe răng ra cười, đột nhiên cứng đờ mặt lại. Từ trên người hần tỏa ra khí chất âm trầm đến đáng sợ.

Con U Lang Thú ngày trước của hần có huyết thống rất là ưu việt. Vốn hần định bồi dưỡng nó thành một con quái vật phi thường cường đại. Thế nhưng nó lại bị một học sinh đánh bại đánh bại giết chết. Lần trước nó bị giết chết là do thắng học sinh này may mắn mà thôi. Thế nhưng lần này thì khác, con U Lang Thú bị thắng học sinh này dùng 2 nguyên tố ma pháp mạnh mẽ oanh tạc cho chết.

”Ta thừa nhận người khác xa so với những đứa học sinh chân yếu tay mềm mà ta đã từng gặp. Người không khác gì một thợ săn ma pháp sư lão luyện. Nhưng cho dù là như vậy, ngươi vẫn phải chết. Thi thể của ngươi, ta nhất định sẽ dùng nó để nuôi nấng con thú triệu hồi tiếp theo của ta!”

Bạch Dương ôm lấy ngực, co quắp kịch liệt nói.

Quả thật Bạch Dương hần quá xem thường tên học sinh này rồi. Một Lôi Án – Nộ Kích và Hỏa Tur – Bạo Liệt có lẽ có sức sát thương tới U Lang Thú. Nhưng 2 kỹ năng đó cũng không thể nào một đòn giết chết con U Lang Thú ngay được. Thế nhưng tên học sinh này lại đem Hỏa Tur nhồi vào trong miệng con U Lang Thú. Hần giết chết con U Lang Thú trong nháy mắt. Thủ pháp như vậy, một người học sinh căn bản không thể nào nghĩ ra và có thể

làm được!

Nhưng con U Lang Thú chết thì đã sao? Chỉ cần Bạch Dương hấn lấy được Địa Thánh Tuyền từ tay thằng nhãi con này thì địa vị của hấn sẽ khác hẳn. Con U Lang Thú nhỏ kia đối với một vị Đại triệu hoán sư mà nói, nhìn thật là ngứa mắt.

“Hai người các người, giết nó!!”

Hai mắt Bạch Dương liền trở nên lạnh lẽo, hung hăng nói với hai con Hắc Súc Yêu kia.

Hắc Súc Yêu đang còn truy đuổi mấy người khác. Nghe thấy chủ nhân ra lệnh liền nhanh chóng chuyển hướng sang phía Mạc Phàm.

Hắc Súc Yêu linh hoạt hơn nhiều so với con U Lang Thú. Bọn nó có thể nhảy lên trên trần xe cộ để tiến lên. Cũng có thể lấy xe cộ để che chắn tầm nhìn, thay đổi vị trí.

Mà hai con Hắc Súc Yêu này hiển nhiên là hợp đồng tác chiến cùng sẵn con mồi rồi. Bọn nó chia ra làm hai bên xung quanh Mạc Phàm. Chỉ cần Mạc Phàm hấn thì triển ra kỹ năng Lôi Ấn một lần nữa để chế trụ một trong hai con Hắc Súc Yêu. Thì con còn lại chắc chắn sẽ đem cỗ hòng của Mạc Phàm cắt đứt!

Hai con Hắc Súc Yêu càng ngày càng áp sát gần. Không có lá chắn liên cốt, giờ phút này Mạc Phàm cũng chỉ có đủ thời gian để hoàn thành một kỹ năng ma pháp mà thôi.

Thời gian quá gấp khiến cho hấn không suy nghĩ được nhiều. Mạc Phàm theo bản năng ngưng tụ ra một đoàn Hỏa Tur.

Hiệu quả của Hỏa Tur – Bạo Liệt có lẽ giúp hấn tránh thoát được một kiếp. Nhưng nó có thể đối phó được với hai con Hắc Súc Yêu có tốc độ cực nhanh này hay không thì không biết được.

.....

“Tiết lão sư, phóng thích ánh sáng!”

Cách đó không xa, Mục Bạch hô to lên một câu, nói cho Tiết Mộc Sinh biết.

Tiết Mộc Sinh quay lại nhìn thoáng qua Mục Bạch. Hấn nhìn thấy trên lòng bàn tay Mục Bạch có ánh sáng Tinh trần màu lam đang nhanh chóng tụ lại. Tiết Mộc Sinh có kiến thức rộng rãi liền hiểu ngay Mục Bạch muốn làm gì. Hấn không do dự liền phóng thích ra kỹ năng ma pháp Quang hệ của mình.

Quang Diệu – Thất Minh!

Cường độ ánh sáng này nếu như phóng thích chuẩn thì có thể làm mù mắt đối thủ. Để cho đối thủ mất đi năng lực chiến đấu.

Bạch Dương cảm giác có ánh sáng mạnh xuất hiện, liền quay mặt đi chỗ khác. Trên gương mặt mặt hấn hiện lên sự khinh thường.

Dù sao cái loại ánh sáng này cũng không có lực sát thương gì cả. Chỉ cần hấn không có nhìn thẳng vào ánh sáng kia thì thị giác sẽ rất nhanh liền khôi phục lại. Về phần hai con Hắc Súc Yêu của hấn. Cũng không có vấn đề gì cả. Mặc dù bọn nó là những sinh vật bóng tối nhưng bọn nó lại không có mắt. Vì vậy hiệu quả của ánh sáng khiến cho đối thủ bị mù hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới 2 con Hắc Súc Yêu của hấn.

“Ồ Băng trảm!”

Một âm thanh liền xuất hiện phía sau Bạch Dương. Một giây sau, một cỗ lạnh lẽo từ phía sau nhanh chóng truyền tới.

Một thanh kiếm đen nhánh sắc bén có ánh sáng màu trắng đột nhiên xuất hiện không một tiếng động. Nó bất thành linh xuất hiện trong không trung, tỏa ra hàn băng lạnh đến thấu xương, rồi đột nhiên chém lên người Bạch Dương.

Thật ra Bạch Dương cũng rất là thông minh. Khi không có một sinh vật nào đứng bên cạnh bảo vệ cho hấn. Hấn liền nhanh chóng núp đằng sau một chiếc xe hơi ở bên cạnh. Hấn trốn ở đây có thể tránh cho mình khỏi bị các học sinh khác ám toán. Nhưng mà thanh Băng Kiếm màu đen này, nó lại không thèm để ý tới phía trước có những vật cản gì. Nó nhanh chóng đem chiếc xe hơi kia chém thành hai đoạn, rồi chém thẳng vào vai Bạch Dương!

Đòn chém sắc bén mà dũng mãnh này khiến cho vai trái Bạch Dương bị cắt ra làm đôi.

Máu của hấn một giọt cũng không có chảy ra. Lí do là từ vết thương của hấn xuất hiện một tầng sương lạnh nhanh chóng bao bọc lấy cơ thể của hấn. Bạch Dương từ từ rơi xuống mặt đất. Khuôn mặt hấn ngửa lên trời với một vẻ mặt không thể tin được.

Hấn là một ma pháp sư không chế ba con yêu ma. Thế mà lại bị một học sinh, chỉ mới cách đây một năm trước nhìn thấy yêu ma đã sợ đến nổi tè cả ra quần giết chết??

Trảm ma cụ. Tại sao trên tay một đứa học sinh chưa có tốt nghiệp như hấn lại có một cái ma cụ cao quý tới như vậy? Mà hấn còn ra tay bắt ngờ tới như vậy? Bắt ngờ tới nổi hấn không có cơ hội phóng thích ma cụ phòng ngự ra ngoài.

Đôi mắt của Tiết Mộc Sinh cũng dần âm ảm xuống. Mạc Phàm đang giữ trên tay đoàn lửa thiêu cháy rừng rực thì đột nhiên thấy hai con Hắc Súc Yêu

bất động

Hai con Hắc Súc Yêu đứng im tại chỗ thống khổ giãy dụa giống như kiểu bị ai đó bóp chặt cổ họng vậy. Mà càng ngạc nhiên hơn chính là cái bọn có cơ thể đen thui này giống như đung phai thứ gì đó có nhiệt độ cao. Khiến cho bọn nó chảy ra thành chất lỏng.

Chỉ trong vòng ngắn ngủi có 5 giây, hai con Hắc Súc Yêu lúc trước đang muốn lấy mạng Mạc Phàm liền biến thành một vũng nước màu đen nổi bọt khí sùng sục.

”Hắc Súc Yêu có linh hồn tương thông với chủ nhân. Khi chủ nhân chết, bọn nó cũng bị hủy diệt theo. Đây là những con chó dữ hại người trung thành nhất của Hắc Âm Giáo Đình.”

Tiết Mộc Sinh lau mồ hôi trên trán, chậm rãi nói.

Những người khác từ đằng xa lục đục đi tới. Bọn họ nhìn lướt qua thi thể Bạch Dương đang nằm trên mặt đất kia rồi lại nhìn sang vũng nước màu đen. Sau khi cảm thấy an toàn, về mặt của tất cả mọi người lúc này đều hiện lên sự mệt mỏi.

Đối với việc tiêu diệt yêu ma, có lẽ bọn họ còn phối hợp ăn ý. Nhưng với chuyện huấn luyện viên Bạch Dương phản bội thì có lẽ bọn họ cần phải học lại cách đánh giá con người. Cũng không biết tới khi nào bọn họ mới có thể đánh giá chính xác

”Vào ngày sinh nhật ta tròn 18 tuổi, thúc thúc ta có tặng cho ta một cái Trảm Ma cụ. Cuối cùng thì nó cũng có một chút công dụng.”

Mục Bạch thấy mọi người đang nhìn chăm chăm vào mình, liền cười khổ nói.

Trảm ma cụ là một ma cụ tấn công điển hình. Sau khi kích hoạt, nó có thể bộc phát ra một lần uy lực Cụ Trảm. Nó tiêu hao ma năng khá là lớn. Và nó cũng cao quý gấp nhiều so với Áo giáp ma cụ. Ngay cả Ma pháp sư có tiền còn chưa chắc đã mua được chứ đừng nói tới người thường.

Bạch Dương cũng không ngờ được bên trong đám học sinh này lại có một đứa có Trảm ma cụ. Dù sao ma cụ quý giá như thế này, thì gia tộc cũng không dám đưa cho một đứa học sinh còn chưa có tốt nghiệp cầm.

Dù sao thì lần này Mục Bạch cũng đã ra tay cứu sống mọi người. Nếu không chỉ cần 2 con Hắc Súc Yêu có tốc độ cực nhanh kia, mọi người cũng khó mà đối phó được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Dừng làm nước uống

“Không sao chứ, Mục Bạch!”

Triệu Khôn Tam từ trong ngõ nhỏ nhảy ra ngoài, hưng phấn nói.

”Thật quá đáng sợ. Ta sợ cả đời này ta không còn tin bất kỳ ai nữa mất.”

Mạc Phàm thở dài một hơi, nhìn thoáng qua Lục Trà Na... À, nhầm, Mục Bạch.

Lần này may nhờ có hắn ra tay giúp đỡ. Nếu như không có cái Trảm ma cụ đất đỏ, quý giá kia thì không biết phải chết bao nhiêu người mới giết được tên Bạch Dương này.

”Những người khác không sao chứ?”

Tiết Mộc Sinh hỏi.

Mọi người trốn ở xung quanh liền lục đục chạy tới nơi này. Chỉ có Trương Tiểu Hồn là vẫn còn thất hồn lạc phách đứng bên cạnh hàng rào.

Cuộc chiến này đã kết thúc. Máu của Hạ Vũ cũng rơi xuống. Nhìn bãi máu đỏ lôm kôm kia khiến cho mọi người càng thêm ngưng trọng và đau thương hơn.

“Hầu Tử, đi thôi.”

Mạc Phàm đi tới trước mặt Trương Tiểu Hồn. Nhưng hắn lại không biết nói như thế nào để dỗ dành Trương Tiểu Hồn.

Trương Tiểu Hồn thấy Mạc Phàm đi tới. Tâm trạng liền sụp đổ, ngồi bịch xuống khóc sụt sùi.

“Phàm ca, ta muốn trở nên mạnh mẽ.....”

Trương Tiểu Hầu mạnh mẽ lau nước mắt, rồi hét lên một câu như kiểu thề độc,

“Ta nhất định, nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn!!!”

Mạc Phàm nghe thấy tiếng gào thét khắc cốt铭心 của Trương Tiểu Hầu mà ngây ngẩn cả người.

Cái thằng đệ đệ nhìn có vẻ ngu ngu này của mình. ...

Giờ khắc này, hấn khóc không khác gì một đứa con nít. Nhưng máu lạnh tâm nóng đã khiến cho hấn trưởng thành hơn rồi!

Đúng vậy! Chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn nữa mới có thể bảo vệ được người thân bên cạnh mình.

.....

Đi xuyên qua hàng liễu là màn sáng kết giới an toàn. Nó không khác gì một bức tường khắc sâu vào trong mắt mọi người.

Tiểu đội bây giờ chỉ còn lại 8 người. Bọn họ mệt mỏi thất thểu bước đi. Vào lúc này trên gương mặt của bọn họ rốt cuộc cũng hiện lên nụ cười. Vì bọn họ có thể thấy dấu hiệu của hiệp hội ma pháp sư ở đây một cách rõ ràng.

Quảng trường 3km này còn muốn dài hơn quảng trường 17 năm của bọn họ. Nhưng cuối cùng bọn họ cũng tới được nơi đây.

”Hiện tại có lẽ quần thể còn cách chúng ta nửa cây số. Hi vọng mọi người có thể bình an tới được nơi này.”

Tiết Mộc Sinh quay đầu lại nhìn về phía sau.

Chu Mẫn, Hứa Chiêu đình, Vương Tam Bàn, Trương Thụ Hoa. Mọi người đều gật đầu, hi vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp như vậy. Nhiệm vụ làm tiểu đội tiên phong của bọn họ đã kết thúc rồi. Bọn họ cũng đã phải trải qua nguy hiểm và sinh tử. Vì vậy, bọn họ cũng hi vọng từ đáy lòng rằng quần thể mọi người có thể bình an thuận lợi tới được nơi này. Bọn họ cũng không muốn nhìn thấy cảnh máu tươi đầm đìa nữa.

”Người nào là Mạc Phàm?”

Một gã có dấu hiệu quân đội ở trước ngực đi tới trước mặt mọi người, mở miệng dò hỏi.

”Là ta.”

Mạc Phàm ngẩng đầu lên trả lời. Mồ hôi đầm đìa chảy ra trên trán cho thấy trận chiến vừa rồi khiến cho hấn rất là mệt mỏi.

”Tới đây! Thủ lĩnh muốn gặp người.”

Nam tử kia nói.

Mạc Phàm gật đầu. Rồi hấn đi theo tên nam tử quân đội kia tới một ngọn tháp được xây dựng lên tạm thời nhờ vào Thổ hệ ma pháp.

Nhìn từ xa ngọn tháp này rất cao. Hấn đi lên bậc thang quanh co uốn lượn một lúc lâu mới tới được đỉnh tháp.

Trên đỉnh tháp này có một cái đài trông trải, nhìn được cảnh vật từ xa. Ở trên này, gió thổi lồng lộng lên mặt hấn khiến cho hấn đau rát.

Ở khu vực rìa cái đài cao này, nơi không có hàng rào bảo vệ, là một nam tử khoác áo quân đội màu xanh đang đứng chấp tay. Gió thổi qua trên đầu khiến cho tóc hấn bay phấp phới.

Mà đứng dọc hai bên trái, phải nam tử này chính là một hàng quân pháp sư mặc áo gió màu xanh. Chiếc áo khoác kia gặp gió tung bay phấp phới. Bọn họ đứng sừng sững, bất động ở đấy. Một cỗ khí thế uy nghiêm, hùng dũng tỏa ra từ trên người bọn họ. Mà Trầm Không – người đứng giữa bọn họ chính là vị thủ lĩnh khiến cho bọn họ phải kính sợ. Quả thật, hấn bây giờ khác xa cái đáng về vô liêm sỉ mà Mạc Phàm từng quen biết.

Hơn 10 tên quân pháp sư bao gồm cả Trầm Không đứng ở đấy. Từ trên người bọn họ tỏa ra khí thế vô cùng cường đại. Sợ rằng thấp nhất trong bọn họ cũng là trung cấp ma pháp sư!

Tất cả bọn họ đều nhìn về nơi xa. Đôi mắt sắc bén như dao cạo nhìn chăm chăm vào đỉnh tòa cao ốc Ngân Mộng. Ở nơi đó có một con Boss gây ra tai họa cho Bắc Thành lần này – Yêu ma cấp Thông Linh Dực Thương Lang!

”Thủ lĩnh! Mạc Phàm đã tới!”

Tên nam tử kia chào hỏi theo kiểu nhà binh, rồi chậm rãi lui ra.

Trầm Không cũng không có quay đầu lại. Hai con mắt của hấn vẫn nhìn về nơi xa xăm.

”Người vẫn còn sống. Ta rất vui.”

Giọng nói của Trầm Không vào lúc này cũng không có cả lơ phất phơ như thường ngày. Hắn nói ra từ ”rất vui” mà không có tí xiu cảm xúc vui mừng nào cả.

Bây giờ, Trầm Không không còn là vị huấn luyện viên trưởng mà Mạc Phàm từng biết nữa. Có lẽ đây chính là con người thật của hắn. Một con người uy nghiêm mà lãnh ngạo!

”Ngươi có biết khi ta thấy ngươi. Chuyện ta muốn làm chuyện đầu tiên nhất là chuyện gì không?”

Mạc Phàm hỏi ngược lại.

”Ngươi muốn xách ta lên rồi chửi mắng ta một trận đúng không? Chuyện Bạch Dương là người của Hắc Ám Giáo Đình, quả thật khiến cho mọi người ở đây rất là thất kinh. May người đã hoài nghi hắn từ trước mới có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của mình được.”

Trầm Không nói.

Chuyện của bọn Mạc Phàm, Trầm Không đã được đám thuộc hạ bẩm báo lên nên biết rất rõ. Quả thật, chuyện này quá mức bất ngờ. Ngay cả quân đội bọn họ còn không biết Bạch Dương có ý đồ xấu, thế mà tại sao thằng nhãi Mạc Phàm này lại có thể sinh lòng hoài nghi Bạch Dương được?

”Coi như ngươi đã biết nhận lỗi đi. Vào cái lần rèn luyện trước, khi bọn ta được huấn luyện viên Bạch Dương chỉ dạy. Trước khi bọn ta vào son động. Bọn ta có đi ngang qua một cái hồ nước ở trước cửa động. Ở hồ nước đó, bọn ta phát hiện nước trong hồ đã bị một con vật nào đó uống làm vơi đi. Vì vậy, ta nghĩ trong son động có thể có nhiều hơn một con. Sau đó, ta có đi hỏi huấn luyện viên Bạch Dương xem hắn có triệu hồi con thú nào nữa không. Thế nhưng, hắn bảo là không có.”

”Chỉ dựa vào câu hỏi không đầu không đuôi như vậy, ngươi lại cảm thấy hắn có vấn đề?”

Trầm Không cảm thấy buồn cười.

”Lúc đầu U Lang Thú không bị nổi điên lên cũng là một vấn đề. Thật ra ta cũng như người, cũng không tin huấn luyện viên Bạch Dương là gian tế. Ta cũng không xác định chính xác hắn là gian tế thật hay giả? Ta chỉ giữ lại ở trong lòng một chút đề phòng, ai ngờ hắn lại dám ra tay sát hại chúng ta.”

Mạc phàm nói.

Thật ra Mạc Phàm cũng chỉ hoài nghi có mấy phần mà thôi. Nếu như hắn tin chắc Bạch Dương có vấn đề từ trước. Thì khi hắn gặp huấn luyện viên Bạch Dương, hắn đã sắp xếp thế trận để nghiền chiến rồi. Huống hồ, hắn còn không biết sẽ có Hắc Súc Yêu xuất hiện nữa.

”Thế còn Địa Thánh Tuyền thì sao?”

Trầm Không sau khi nghe hắn giải thích xong, cũng không muốn bàn về vấn đề này nữa. Hắn quay lại vấn đề quan trọng nhất bây giờ.

”Ta khát nước, tiện thể lấy nó để uống.”

Mạc Phàm hỏi hột trả lời.

Trầm Không đang còn nhìn về nơi xa xăm xem tí nữa trượt chân ngã chết. Mới vừa rồi hắn vừa xây dựng ra hình ảnh oai phong lẫm liệt thì vào lúc này không còn sót lại chút gì.

Trầm Không quay người lại, trừng mắt lên nhìn Mạc Phàm

Cái đệt con mẹ! Mày trâu tao à? Mày nghĩ Địa Thánh Tuyền là nước giải khát hay sao mà dám lấy ra uống? Đây chính là nội tình của Bắc Thành mấy nghìn năm đấy. Mặc dù do thời gian dài nên nó có chút phai nhạt so với thời kỳ xa xưa. Nhưng nó cũng là một cái bảo tàng mà mọi ma pháp sư trong cả nước đều mơ ước có được nó để tu luyện đấy. Thế mà nó đã bị tiểu tử này tiểu tử này dùng làm nước để uống??

”Bây giờ không phải là lúc nói đùa.”

Trầm Không thần sắc liền nghiêm túc trở lại, nhìn chằm chằm vào Mạc Phàm rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Tru Diệt Dực Thương Lang

”Ta không có nói đùa. Ngươi cho rằng ta có thể an toàn tới được nơi này khi cầm trên người cái đồ vật quan trọng tới như vậy sao? Ta mang Địa Thánh

Tuyền trên người không khác gì thịt Đường Tăng hấp dẫn yêu ma quỷ quái khắp nơi tới tìm ta vậy. Nhưng ta cũng không dám đem cái món đồ này vứt đi. Ta sợ một khi vứt đi sẽ sinh ra đại sự nghiêm trọng. Mà vừa khéo lúc đó ta lại khát nước do sợ quá nên liền lấy nó ra làm một hơi hết sạch.”

Mạc Phàm cũng rất là nghiêm túc trả lời.

Nói xong, Mạc Phàm liền móc cái bình chứa Địa Thánh Tuyền kia đem ra ngoài, rồi dốc ngược bình lên cho Trảm Không nhìn.

Trảm Không cầm lấy bình. Hắn đặt ở trước mắt rồi dốc ngược bình lên nhìn một chút. Vào lúc này, về mặt của hắn chưa có bao giờ phong phú tới như vậy.

Thật..... Thật sự cái thằng chết tiệt này đã uống??

Cho dù hắn có là một người quyền cao chức trọng cũng không có xài xa xỉ, hoang phí như cái thằng này!

Trảm Không lùi lại mấy bước để cho mình khỏi bị té ngã xuống mặt đất.

Qua một lúc lâu, Trảm Không mới khôi phục lại thần trí, bắt đầu nói:

”Nếu là tai họa lần trước, loại người như ngươi chắc chắn sẽ bị đối xử như bọn Hắc Ám Giáo Đình là cho lên giàn hỏa.... Nhưng mà Ta, Mục Trác Vân, Dương Tác Hà, Lão Chu, Đặng Khải. Tất cả mọi người đều hi vọng Địa Thánh Tuyền ngàn vạn lần đừng rơi vào tay Hắc Ám Giáo Đình. Về phần Địa Thánh Tuyền.... Nó rồi sẽ tới lúc bị khô kiệt. Cũng không biết nó còn dùng được bao nhiêu năm nữa. Dù sao không có nó cũng không sao. Vẫn tốt hơn là nhìn thấy cảnh Bắc Thành bị biến thành một cái thành chết!”

”Ta cũng có dự cảm như vậy. Cho nên ta mới lấy nó ra để uống. Cho dù Hắc Ám Giáo Đình có tìm thấy ta đi chăng nữa. Bọn họ dù có giết được ta. Rồi đem ta ngâm để lấy nước Địa Thánh Tuyền ra thì bọn họ cũng chỉ lấy được nước tiểu hôi thối của ta mà thôi.”

Mạc Phàm nhếch môi nói.

“Ngươi, cái tên tiểu tử này....”

Trảm Không cười lắc đầu.

Trảm Không cũng không có bận tâm lắm về Địa Thánh Tuyền hiện giờ đang ở đâu. Thực tế, những lời nói của Mạc Phàm, Trảm Không cũng không có tin tưởng một cách hoàn toàn. Cái loại bảo tàng Địa Thánh Tuyền sắp khô kiệt này mang tới cho Bắc Thành nhiều họa hơn là phúc. Nếu như cái thằng tặc tử Mạc Phàm này lén lút cất giấu Địa Thánh Tuyền để dùng riêng thì coi như tương thưởng cho hắn đã cứu giúp Bắc Thành lần này đi. Dù sao hắn cũng chỉ là một đứa học sinh lớp 12 còn chưa có tốt nghiệp mà có thể bảo vệ được một món đồ quan trọng tới như vậy đã là giỏi lắm rồi. Thậm chí hắn còn khai phá ra chuyện Bạch Dương là phản đồ nữa. Đối lại, nếu là người khác e rằng Địa Thánh Tuyền sớm đã rơi vào tay bọn Hắc Ám Giáo Đình rồi.

Vì vậy, hắn uống hết cũng tốt, mà có tàng trữ làm của riêng cũng tốt. Không sao cả.

Nếu như Địa Thánh Tuyền không có rơi vào tay bọn Hắc Ám Giáo Đình, thì tai họa lần này bọn họ cũng chỉ đối mặt với một con Dực Thương Lang cấp thống lĩnh mà thôi. Như vậy cũng đến lúc kết thúc tai họa lần này rồi!

Mây dám giết hại dân chúng trong thành tuy rằng mạnh mẽ nhưng mây vẫn phải chết. Cho dù mây có chạy trốn tới chân trời góc bể nào, thì Trảm Không ta cũng sẽ lấy thủ cấp mây xuống để tế vong hồn dân chúng Bắc Thành!

”Tất cả mọi người nghe lệnh của ta!”

Đột nhiên hai mắt Trảm Không sáng như tia chớp, hét to lên.

Ở hai bên quân pháp sư đang bất động như núi bỗng nhiên cảm vũ khí lên vào tư thế sẵn sàng chiến đấu. Trong nháy mắt Cuồng Phong gào thét, không khí sôi sùng sục.

“Tru diệt Dực Thương Lang, không chết không thôi!”

Trảm Không lại hét to lên một lần nữa. Giọng của hắn tràn đầy sát khí.

“Tru diệt Dực Thương Lang, không chết không thôi!”

“Tru diệt Dực Thương Lang, không chết không thôi!”

“Tru diệt.....”

Chín gã thuộc hạ trực thuộc Trảm Không đồng thời hét lên hưởng ứng lời kêu gọi của Trảm Không. Từ âm thanh của bọn họ, Mạc Phàm có thể cảm nhận thấy bọn họ không hề e ngại con Dực Thương Lang kia. Có chăng vào lúc này chính là khí phách đàn ông, sẵn sàng quyết tử vì tổ quốc mà thôi!

Bọn họ sau khi hô to khẩu hiệu một lúc lâu. Thủ lĩnh quân bộ Trảm Không liền tiến lên một bước. Áo khoác màu xanh tung bay trong gió.

Roi xuống! Thủ lĩnh Trảm Không cứ như vậy từ trên đài cao rơi xuống. Trong lúc Mạc Phàm hấn đang còn kinh ngạc chưa kịp hồi phục lại thì ở nơi xa xuất hiện một đôi cánh màu trắng khắc sâu vào trong đôi mắt của hấn.

Phong chi dực!!

Đây là lần thứ 2 Mạc Phàm nhìn thấy Phong Chi Dực, thế nhưng hấn vẫn kích động không thôi.

Bầu trời tối tăm mịt mờ, vết máu loang lổ khắp thành thị. Vào lúc này bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh có đôi cánh màu trắng tinh xuất hiện giữa bầu trời. Hình ảnh này quả thật là kiêu ngạo và phóng khoáng.

Trong hoàn cảnh tai họa ngập trời như thế này. Ở trong cái tai họa này con người cũng chỉ là những sinh vật phi thường nhỏ bé. Thế nhưng chỉ có hấn, một nam nhân điều khiển Phong Chi Dực.

Lại Dám nói Tru Diệt Dực Thương Lang!

Lại Dám nói để ta bảo vệ Bắc Thành này!!!

.....

“Phạch Phạch Phạch Phạch ~~~~~”

Tiếng cánh chim vỗ phành phạch truyền tới chỗ hấn.

Sau khi Trảm Không bay đi. Chín gã thuộc hạ của hấn nhao nhao nhảy xuống. Rất nhanh Mạc Phàm liền thấy trên bầu trời màu bao la màu xám tro kia có 9 con chim ưng khổng lồ màu trắng chở tên lưng một quan quân bay về phía tòa cao ốc Ngân Mậu.

Chỉ có sĩ quan cao cấp mới được trang bị Thiên Ưng. Đây chính là dấu hiệu của quân bộ.

Nên khi thủ lĩnh Trảm Không điều khiển Phong Chi Dực bay đi đằng trước, 9 vị hộ vệ liền ngồi lên lưng Thiên Ưng bay theo sau. Ở trong kết giới an toàn, đám thủ vệ liền hô vang khẩu hiệu to như sấm nổ.

Trận tai họa này rốt cuộc cũng sắp kết thúc rồi.

Cái ngày cảnh giới huyết sắc vang lên. Loài người liền biến thành thức ăn. Người thì chết. Người thì bị ăn thịt. Người thì sợ hãi. Nhưng nó không đại diện cho loài người là một sinh vật nhỏ bé không chịu nổi. Loài người cũng không phải là gia cầm bị nuôi nhốt trong thành trì!!

Trong nhân loại còn có một loại người đó chính là Ma Pháp sư!

Chức trách của bọn họ chính là vào lúc yêu ma xâm lấn thành thị. Bọn họ sẽ dùng lực lượng được thiên nhiên ban tặng để chiến đấu với yêu ma.

Hung hăng.....

Hung hăng chém giết yêu ma!

.....

Ở bên trong kết giới an toàn, có một thiếu niên có dấu hiệu màu nâu ở trên người. Hấn vô lực ngồi bên trong đám người được bảo vệ. Hấn cứ bình thường như vậy, cứ mơ màng như vậy.

Nhưng khi hấn ngẩng đầu lên trông thấy thân ảnh Trảm Không bay ngang qua. Lại tiếp tục thấy 9 con chim ưng màu trắng bay đằng sau. Thấy quân pháp sư đang hô to khẩu hiệu ở bên trong kết giới an toàn giống như đánh trống ra trận vậy. Hai con mắt của hấn triệt để co rút lại. Con người của hấn không ngừng phình to lên, không ngừng lớn lên.

Trước giây phút sắp chết kia, ánh mắt của hấn liền trở nên hoang dại như muốn bùng cháy lên vậy!!

Hấn nghe những tiếng hô kia mà thấy sôi sục trong lòng. Nhìn thấy những thân ảnh kiên định bay về phía con Dực Thương Lang kia mà tìm lại được ý nghĩa cuộc sống cho mình.

”Nếu lúc trước ngươi biết được nam tử khi xưa ngươi cứu tương lai sẽ biến thành một quân pháp sư trấn thủ thành thị uy chấn bốn phương. Hấn có thể dựa vào thực lực của mình đi cứu hàng trăm hàng nghìn người giống như ngươi, thì lên thiên đường chắc hẳn ngươi cũng vui lắm.”

Nam nhân yếu đuối kia nắm chặt quả đấm. Hấn biết mình sắp phải đi đâu, và biết tương lai mình nên làm cái gì.

.....

Mạc Phàm từ trên đài cao nhìn xuống phía dưới. Ở dưới đấy hấn trông thấy nữ huấn luyện viên Phan Lê Quân.

Khuôn mặt từ trước tới nay của Phan Lê Quân luôn bất biến. Thế nhưng ở trên hai hàng lông mày của nàng hiện giờ phảng phất động lại một cổ đau

thương không sao tiêu tan được. Khiến cho một con người rất là kiên cường như nàng cũng có mấy phần tiều tụy.

” Có một đội viên thuộc đội tuần tra mạo hiểm mang về một tin tức. Ở bên ngoài khu vực kết giới an toàn hình như có một cái động quật có dấu vết bị đào bới.”

Phan Lê Quân nghiêm túc nói với một nam tử buộc khăn trên đầu.

” Hay nói cách khác, đột nhiên Bắc Thành có nhiều yêu ma xông vào như vậy. Thì hơn phân nửa là do ở ngoài thành có mấy cái thông đạo đi thông tới mấy cái cống thoát nước của Bắc Thành chúng ta. Bọn yêu ma thông qua lối đi dưới lòng đất này mà an toàn chui vào trong Bắc Thành không bị chúng ta phát hiện?”

Nam tử buộc khăn trên đầu nghiêm túc nói.

” Đúng vậy. Việc cấp bách bây giờ của chúng ta chính là tìm ra mấy cái cửa động yêu ma này. Rồi đem lối đi dưới lòng đất này nhanh chóng phá hủy. Nếu không yêu ma sẽ xuất hiện liên tục, không ngừng nghỉ trong Bắc Thành.”

Nam tử buộc khăn trên đầu nói.

” Nhưng mà, chúng ta hiện giờ cũng không biết cửa vào của mấy cái thông đạo kia nó nằm ở đâu?”

Lúc này, quả thật Phan Lê Quân cũng không biết làm cách nào để tìm ra được nó.

Yêu ma tập kích quá mức đột ngột. Cả thành thị loạn cào cào hết cả lên. Muốn tìm thấy cửa vào dưới lòng đất kia trong một nơi rộng lớn đồ nát như thế này. Quả thật chuyện này quá mức khó khăn.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Mạc Phàm nghe thấy được liền có một tia sáng lóe ra ở trong đầu hắn!

Hang động, dưới lòng đất, cống ngầm... Những thứ này có nghĩa là sao? Nó có nghĩa rằng những thứ này là do một sinh vật có năng lực đào bới cực mạnh làm ra!!

Cự Nhân Tinh Chuột!!

Mạc Phàm ở trong tiểu đội lập yêu một năm đã cùng với các đội viên săn giết không biết bao nhiêu con Cự Nhân Tinh Chuột lên vào trong Bắc Thành rồi.

Giờ phút này, rốt cục thì hắn cũng hiểu vì sao một năm qua bọn Cự Nhân Tinh Chuột lại hung hăng ngang ngược tới như vậy.

Trời ạ, tai họa này của Bắc Thành đã được dự báo từ trước!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Cửa vào yêu ma

“Huấn luyện viên Phan, ta nghĩ ta có đầu mối về nó.”

Mạc Phàm nghe thấy hai người đang nói chuyện về nó bỗng nhiên ý thức được chuyện gì, vội vàng mở miệng nói.

” Ở đâu?”

Hai người đẩy nghi ngờ nhìn về phía Mạc Phàm hỏi lại.

“Thành thị lập yêu tiểu đội.”

Mạc phàm trả lời.

Có thể nói là hai người trò chuyện đã gọi lên suy nghĩ trong đầu của hắn.

Yêu ma xâm chiếm thành thị lần này nhìn có vẻ không có dấu hiệu báo trước. Nhưng thực tế khi Mạc Phàm còn ở trong thành thị lập yêu tiểu đội. Hắn mơ hồ thấy được một chút tình trạng của Bắc Thành. Mà biểu hiện rõ ràng nhất chính là bọn Cự Nhân Tinh Chuột hung hăng ngang ngược!

Cự Nhân Tinh Chuột là một tay cừ khôi về đào đất. Do vậy hắn có thể suy đoán ra được đường hầm thông từ bên ngoài vào trong Bắc Thành là do bọn này đào tạo ra.

Mỗi một lần săn yêu ma, thành thị liên yêu tiểu đội đều có ghi chép lại. Vì vậy chỉ cần dò la hành tung của Cự Nhân Tinh Chuột ở Bắc Thành là có thể tìm ra vị trí của động!!

Hai người kia nhìn nhau một cái, liền tỉnh ngộ hiểu ra vấn đề.

Cự Nhân Tinh Chuột có thể tạo ra các thông đạo dưới lòng đất. Cho nên ở trong Bắc Thành không hề thấy động tĩnh gì cũng đúng. Mà người nắm rõ nhất những thông đạo này ở đâu lại chính là thành thị liên yêu tiểu đội!

Mọi người có thể từ thành thị liên yêu tiểu đội tìm kiếm được đầu mối chính xác!

“Rất tốt! Ta lập tức cho người liên lạc với đội viên của thành thị liên yêu tiểu đội.”

Nam tử buộc khăn trên đầu nặng nề gật đầu.

Phan Lê Quân kinh ngạc quay lại nhìn Mạc Phàm. Nàng không ngờ người học sinh này lại có thể đưa ra một tin tức quan trọng tới như vậy.

”Thật ra ta chính là đội viên của tiểu đội săn yêu. Sau khi rèn luyện trở về, ta cảm thấy thực lực của mình vẫn còn quá yếu. Vì vậy, ta tìm kiếm và gia nhập vào thành thị liên yêu tiểu đội. Nhưng hiện giờ bọn họ đang ở đâu ta cũng không biết được.”

Mạc Phàm thấy huấn luyện viên Phan Lê Quân nhìn chăm chăm vào mình, liền cười khổ giải thích.

”Người quả thật làm cho chúng ta rất là bất ngờ.”

Khuôn mặt Phan Lê Quân miễn cưỡng nở ra một nụ cười.

”Huấn luyện viên Phan, Trạm dịch Tuyết Phong Sơn bây giờ ra sao rồi? Ba ta đang ở đấy.”

Mạc Phàm dò hỏi.

”Người yên tâm đi. Ở nơi đó còn an toàn hơn Bắc Thành này. Ba người cũng không có việc gì.”

Phan Lê Quân nói.

”Vậy thì tốt. Người có thể giúp ta một số chuyện được không?”

“Người nói đi, tiểu anh hùng.”

”Kết giới an toàn này giống như một trại tập trung khổng lồ vậy. Nó có quá nhiều người. Ta tìm không ra người nhà của ta hiện giờ đang ở đâu. Không biết họ đã rút lui tới kết giới an toàn chưa? Người có thể hỏi giúp ta xem hiện giờ bọn họ đang ở đâu trong kết giới an toàn này được không?”

Mạc Phàm nói.

“Được, không thành vấn đề! Vị quan quân họ Trình kia đi tìm đội viên của tiểu đội săn yêu có lẽ cũng cần một chút thời gian.”

Yêu ma vào thành. Hệ thống truyền tin căn bản là bị tê liệt hoàn toàn.

.....

Một lúc sau, Trình quan quân buộc khăn trên đầu đã quay trở lại. Bên cạnh Trình quan quân còn có mấy người. Những người kia Mạc Phàm hẳn vô cùng quen thuộc. Đó là Tiểu Khả và Từ Đại Hoang.

Tiểu Khả thì đang cầm một cuốn sổ nhật ký ghi chép. Nàng nhanh chóng đưa vào trong máy vi tính để kiểm tra danh sách nhật ký săn yêu.

”Hiện tại chúng ta nên khóa lại mấy khu vực mà con Cự Nhân Tinh Chuột từng xuất hiện. Đầu tiên đó là Công viên Bắc Linh, từng xuất hiện một con Cự Nhân Tinh Chuột đã thương người. Đây cũng là nơi đầu tiên chúng ta phát hiện ra yêu ma xâm lấn thành thị.”

Tiểu Khả nói cho Trình Quan quân biết.

”Quả thật hiện giờ Bắc Linh đã bị yêu ma chiếm lĩnh”

Trình quan quân gật đầu.

”Tiếp theo chính là Nghiễm Thượng Thiên Nhai. Sau đó là Lục Phong Trán, tiếp đến là....”

”Có nơi nào xuất hiện hang động rõ ràng hay không?”

Trình quan quân hỏi.

”A, có. ... Phòng ăn của trường trung học Minh Văn có xuất hiện hang động. Lúc đó có một nữ sinh bị mất tích. Số lượng yêu ma ở Minh Văn tương đối là nhiều. Ta nghĩ nhất định là ở đó có một cửa động dẫn yêu ma vào thành.”

Tiểu Khả nói.

”Hình như ta cũng có một chút ấn tượng về nơi đó thì phải. Để ta nhớ xem nào. Lúc đó Phạm Mặc mới vào đội của chúng ta. Vừa hay trường nữ sinh trung học Minh Văn phát hiện thấy một con Cự Nhân Tinh Chuột. Ngay sau đó, cảnh sát còn phát hiện thấy một cái hang động. Tất cả mọi người khi đó đều cho rằng cô bé bị mất tích kia đã ăn sạch trong hang động rồi cũng nên. ...”

Phi Thạch vội vàng nói.

Mấy người này vừa đi vừa kể. Hiển nhiên Tiểu Khả và Từ Đại Hoang cũng không có đứng cạnh Mạc Phàm. Bọn họ đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề kia.

Hiện tại, lập yêu tiểu đội bọn họ đã biết Mạc Phàm chính là Phạm Mặc. Bọn họ đang còn kinh ngạc không hiểu vì sao Mạc Phàm lại chạy tới nơi này được. Rõ ràng hắn đang ở trong Địa Thánh Tuyền tu luyện mà.

”Khu vực Minh Văn có cửa vào yêu ma. Vậy người trong khu vực Minh Văn này đã rút lui hết chưa?”

Trình quan quân mở miệng hỏi thăm một nữ pháp sư đứng ở bên cạnh.

”Tạm thời chưa có bất kỳ tin tức rút lui liên quan tới khu vực này.”

Mọi người nghe thấy vậy liền lâm vào trầm mặc.

Một lúc sau, Từ Đại Hoang nhíu mày nói.

”Xem ra khu vực Minh Văn có một cửa vào yêu ma. Hơn nữa cửa vào đó còn nằm ở trường nữ sinh trung học Minh Văn. Không trách mọi người ở đó cảm thấy có một loại chấn động không khác gì có đội thi công đang hoạt động gần khu vực này trong một thời gian dài. Thì ra là do bọn Cự Nhân Tinh Chuột đang đào bới đường hầm”

“Mạc phàm, người đừng có kích động”

”Đúng vậy. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì cửa vào yêu ma đang ở gần khu vực trường nữ sinh trung học Minh Văn. Do vậy, khu vực Minh Văn chắc chắn có rất nhiều yêu ma. Muốn rút lui khỏi khu vực này tương đối là khó khăn.

Cả người Mạc Phàm liền trầm xuống.

Hắn nhớ Diệp Tâm Hạ từng có nói qua rằng trường học của nàng thường xuyên phát sinh chấn động. Vì vậy hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng con Cự Nhân Tinh Chuột đào bới thông đạo ở bên dưới trường học.

Nếu yêu ma chui ra từ nơi này. Thì trường học của nàng bị phá hủy trong nháy mắt là điều chắc chắn.

Hiện tại, cả Bắc Thành đều lâm vào nguy cơ. Ai có hơi sức mà quan tâm tới chuyện một trường trung học có rút lui được hay không?

”Trình quân trưởng. Sự việc cấp bách. Chúng ta nên phái một đội ngũ tới nơi đó. Chúng ta cần phải nhanh chóng phá hủy cửa vào yêu ma!”

Phan lệ Quân nói.

Nếu như đã tìm được cửa vào yêu ma rồi. Tất nhiên mọi người phải nhanh chóng lên đường thôi. Bọn họ cũng không có dư thời gian để lãng phí tới như vậy.

”Thành viên đội ngũ này cũng không nên có số lượng quá nhiều. Bọn yêu ma cũng không phải là loài không có đầu óc. Một khi bọn nó phát hiện ra chúng ta đưa tới đó một lượng lớn người. Bọn nó nhất định sẽ đưa tới đó lượng lớn yêu ma. Như vậy mục đích của chúng ta sẽ bị bại lộ.”

Nữ quân pháp sư nói.

Trình quân trưởng nhìn mọi người xung quanh, rồi âm trầm nói:

”Lập tức gọi thêm người sang đây.”

”Quân trưởng, ta đi cùng với các người. Là đội trưởng của thành thị lập yêu tiểu đội. Ta cảm thấy ta đối phó với yêu ma trong thành thị quen thuộc hơn so với các người.”

Từ Đại Hoang nói.

Tiểu Khả nhìn lướt qua Từ Đại Hoang. Nàng vẫn đang băn khoăn suy nghĩ xem mình có nên gia nhập vào đội ngũ này hay không.

” Uk. Có thêm một vị tinh anh ở trong đội ngũ. Phần thắng của chúng ta sẽ nhiều hơn. Nhưng mà nhiệm vụ lần này khá là nguy hiểm. Bất luận thế nào mọi người cũng nên cẩn thận một chút.”

Sau khi mọi người bàn bạc xong, đang định chuẩn bị đi lên đường.Đột nhiên có một người đứng chắn trước mặt bọn họ.

“Phạm Mặc?? À nhầm, là Mặc phàm!”

Tiểu Khả và Từ Đại Hoang có chút kinh ngạc nói.

Mặc Phàm nhìn thoáng qua hai người. Rồi nhìn sang vị Trình quan quân, người chịu trách nhiệm chỉ huy nhiệm vụ lần này.

Phan Lê Quân ở một bên cũng kinh ngạc nói:

” Mặc Phàm! Người không lẽ cũng muốn gia nhập vào cái tiểu đội này. Người đã dẫn dắt thành công trường Thiên Lan mà pháp trung học an toàn rút lui tới đây. Lại còn đánh tan mưu đồ cướp đoạt Địa Thánh Tuyền của Hắc Ám Giáo Đình. Ta nghĩ người nên ở trong kết giới an toàn mà nghỉ ngơi thì tốt hơn. Chuyện lần này giao cho chúng ta làm là được rồi.”

” Uk. Người đã là anh hùng của Bắc Thành chúng ta rồi. Huống hồ nhiệm vụ lần này... rất là nguy hiểm. Có thể dùng từ cửu tử nhất sinh cũng không quá.”

Trình quan quân gật đầu nói.

.....

Anh hùng thành thị?

Mặc phàm không cho là như vậy.

Nếu như nàng chết. Thì hấn không khác nào một thằng phế vật!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ra ngoài kết giới

” Đây không phải là Mặc Phàm sao... có lầm không vậy? Đã tới kết giới an toàn rồi. Hấn còn chạy ra ngoài làm cái gì vậy?”

Tiết Mộc Sinh đang ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh doanh trại, vừa hay nhìn thấy Mặc Phàm đi ra ngoài kết giới an toàn.

” Ta ngất! Cuộc đời này ta sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện ra đó nữa đâu.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Lá gan của Mặc Phàm cũng lớn quá đi!”

Đối với những người học sinh như bọn họ thì bên ngoài kết giới chính là một cơn ác mộng khiến cả cuộc đời này bọn họ không thể nào quên.

Bọn họ không sao mà hiểu được, đến tận cùng là vì lý do gì khiến cho Mặc Phàm hấn có dũng khí bước ra ngoài kết giới an toàn??

.....

Thực tế thì, Mặc Phàm cũng nghĩ như mọi người. Hấn nghĩ rằng khi hấn tới được kết giới an toàn rồi thì hấn sẽ không đi ra bên ngoài kết giới lần nào nữa. Bọn muốn trở thành một vị anh hùng cứu giúp dân chúng ư? Không? Những chuyện như thế này, hấn không hề bao giờ bận tâm tới. Không có thứ gì có thể so sánh được với sinh mạng của mình.

Xin lỗi chứ! Hấn không cảm thấy mình có những đức tính như vậy. Thậm chí đến ngay cả tình cảm sâu đậm đối với đội trưởng Từ Đại Hoang, hấn còn chưa có đạt tới nữa là.

Chẳng qua trong đầu của hấn hiện lên hình ảnh của một cô gái đến ngay cả việc đi lại còn không đi được, bị hãm sâu trong khu vực có nhiều yêu ma nhất kia. Nghĩ đến đôi mắt trong sáng, không có một chút khói lửa trong nhân gian ở trong đó bị sự sợ hãi kia lấp đầy.

Giống như Trương Lộ Oánh kia vậy. Ngay cả cơ hội quyền luyện một chút nhân gian này cũng không có. Nàng cứ như vậy mà chết đi. Khiến cho hấn có dũng khí bước ra ngoài kết giới.

Trên cái thế giới này, rất nhiều người cho rằng mình ở trong cái xã hội này cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không đáng kể. Cho nên đối với những chuyện đại nghĩa, bọn họ căn bản không thể nào làm nổi. Vì vậy, bọn họ thường xuyên ngưỡng mộ những vì anh hùng dám hi sinh bản thân mình cứu giúp người khác....

Thật ra thì, có rất nhiều thứ ở trong lòng còn vượt qua cả tính mạng của mình. Thường thì mọi người sẽ không nhận ra những thứ này. Chỉ khi nào có chuyện phát sinh liên quan tới nó. Thì những quyết định mọi người đưa ra đều là dựa theo bản năng. Cho dù việc làm này có nguy hiểm tới tính mạng mình hoặc là vì nghĩa quên thân đi chăng nữa.

Giờ phút này, Mạc Phàm hẳn cũng vậy.

Đối với chuyện ở trong kết giới cho an toàn, hẳn thật sự không hề để tâm tới nó. Trong đầu hẳn lúc này đã bị những hình ảnh đáng sợ kia chiếm cứ hết rồi. Bất cứ vị trí nào trên cơ thể hẳn lúc này đều nói cho hẳn biết rằng, hẳn không được để bị kịch như vậy phát sinh trên người Tâm Hạ!

Cho nên, khi đội ngũ này khẳng định với Mạc Phàm rằng ở nơi đó không còn ai nữa. Bọn họ nói với Mạc Phàm rằng, cho dù hẳn có ra bên ngoài kết giới thì cũng chỉ tìm thấy thi thể của Tâm Hạ mà thôi. Do vậy, việc hẳn đi ra ngoài kết giới an toàn cũng chỉ là một hành động vô nghĩa. Thế nhưng Mạc Phàm vẫn quyết tâm đi theo đội ngũ tới khu vực Minh Văn. Cho dù xác suất tìm thấy nàng có thấp đi chăng nữa, cho dù hi vọng nàng còn sống có là xa vời đi chăng nữa....

Từ Đại Hoang đối với đường xá Bắc Thành tương đối là am hiểu. Có hẳn dẫn đường khiến cho đội ngũ giảm bớt được những phiền toái không cần thiết

Cuối cùng thì Thủy hệ ma pháp sư Tiểu Khả cũng lựa chọn không đi theo đội ngũ này. Mỗi người đều có một sự lựa chọn riêng cho chính bản thân mình. Trình quan quân và Từ Đại Hoang cũng không có cưỡng ép bọn họ.

Thi hành nhiệm vụ lần này còn có hai người mà Mạc Phàm vô cùng quen thuộc đó chính là La Văn Ba và Phan Lê Quân. Chịu trách nhiệm dẫn dắt đội ngũ này chính là trung cấp ma pháp sư Trình quan quân.

Trình quan quân chính là một viên quan có trách nhiệm thủ hộ Bắc Thành. Cái nhiệm vụ gian khổ này hẳn cũng phải tự mình đi hoàn thành.

Đội ngũ này tổng cộng có 8 người. Dù sao nhân số của đội ngũ cũng không nên quá nhiều. Lí do rất đơn giản, đông người dễ bị yêu ma phát giác ra động cơ của mọi người. Mặt khác, nhân thủ đều được dùng hết vào việc bảo vệ kết giới an toàn rồi. Cho nên, đội ngũ này có một vị trung cấp ma pháp sư dẫn đầu đã là một chuyện vô cùng giỏi rồi. Dù sao yêu ma cấp chiến tướng hoạt động ở trong thành cũng có không ít. Những yêu ma cấp chiến tướng này thì phải có trung cấp ma pháp sư mới có thể xử lý được.

Cầu vượt Mĩ Hâm là một con đường tắt nhanh nhất từ khu vực nội thành tới khu vực Minh Văn.

Cây cầu vượt này sớm đã bị tắc đường do tình trạng xe hơi bị bỏ lại ngổn ngang, đầy đường. Nó hoàn toàn không thể nào đi qua được. Mơ hồ trên cây cầu vượt thấp thoáng mấy cái thân ảnh yêu ma tìm kiếm con mồi đang núp trong đồng xe hơi hỗn loạn kia. Những con người kia cho rằng bọn họ ở trong mấy cái xe hơi này sẽ rất là an toàn.

Giờ phút này, trên cây cầu vượt hỗn loạn tắc nghẽn đường kia, có 8 cỗ xe mô tô việt dã màu đen không một tiếng động linh hoạt phóng nhanh qua cây cầu. Những chiếc mô tô này vô cùng bóng loáng. Nhìn từ xa, bọn nó không khác gì 8 con báo đen Châu phi đang chạy trốn. Sau con mura, bầu trời trở nên u ám, thỉnh thoảng 8 cái xe kia lại lóe ra ánh sáng kim khí trong bầu trời âm u này.

”Mặc dù chiếc xe này dùng ám thạch để chế tạo ra, khiến cho động cơ của nó không phát ra tiếng động nên không bị yêu ma phát hiện. Nhưng so với thú triệu hồi để làm thú cưỡi thì trong chiến đấu con thú kia vẫn có lợi hơn.”

Trình quan quân nói.

”Đáng tiếc hệ triệu hoán ma pháp sư đều có nhiệm vụ hết rồi.”

Phan Lê Quân nói.

Trình quan quân cũng gật đầu, không có nói thêm điều gì nữa.

Lúc này, Mạc Phàm cũng đang lái một chiếc mô tô việt dã màu đen. Kỹ thuật lái xe mô tô hẳn đã nắm giữ từ hồi trung học cơ sở. Thời điểm hẳn còn ở trong trường, các thầy cô có một nhắc nhở đặc biệt. Đó là tất cả thiết bị khoa học kỹ thuật ma pháp đều rất dễ dàng thu hút yêu ma tới. Cho dù là điện thoại di động, máy tính, xe hơi, mô tô mà bọn họ chế tạo ra. Thì tất cả đều sử dụng những bản vẽ ma pháp khác nhau tạo ra. Những thứ này đều dùng ma thạch cung cấp năng lượng mới hoạt động được.

Mà năng lượng ma thạch lại rất dễ dàng bị yêu ma cảm nhận được.

Những thiết bị khoa học kỹ thuật có chứa một ít ma thạch đối với yêu ma mà nói có lẽ không mấy hấp dẫn cho lắm. Nhưng một ma thạch di chuyển thần tốc.... Nó thì khác hẳn mấy thứ còn lại kia.

Ví dụ như thế này cho các bạn dễ hiểu. Rất nhiều động vật đối với đồ vật tĩnh đều không có hứng thú. Nhưng khi đồ vật đó chuyển động. Bọn nó liền đuổi theo nó. Đạo lý này cũng đúng với xe hơi, xe mô tô chuyển động. Những thứ này rất dễ dàng thu hút sự chú ý của yêu ma.

Cho nên, những thiết bị được quân đội xử lý đặc biệt mới có thể sử dụng ở bên ngoài bình thường được. Sử dụng những thiết bị khoa học kỹ thuật này sẽ không hấp dẫn yêu ma xung quanh tới. Cùng làm nó chỉ ảnh hưởng tới những con yêu ma mà chiếc xe di chuyển vào khu vực cảm ứng của bọn nó mà thôi.

Thông qua mấy vị quân pháp sư thảo luận. Mạc Phàm biết được một tin tức vô cùng quan trọng. Đó là ma pháp sư thường dùng thú triệu hồi để thay thế cho việc phải đi bộ. Mà những con thú triệu hồn này lại không khác gì những con yêu ma kia.

Ở bên ngoài thành thị khi bọn họ gọi ra một con thú triệu hồi, bọn yêu ma kia cũng không thể nào phát hiện ra được. Tương tự như vậy. Trong trường hợp thành thị xuất hiện tình huống giao thông bị tê liệt. Thú triệu hồi chính là một phương tiện di chuyển nhanh nhất đi qua con đường tắc nghẽn này. Tương tự như vậy. Quân đội cũng có một lá bài chủ chốt đó là thú triệu hồi – Thiên Ưng!

Đáng tiếc là, mọi người thức tỉnh hệ đầu tiên đa phần đều là loại nguyên tố ma pháp. Còn hệ triệu hoán thuộc về Thứ Nguyên ma pháp thì hầu hết đều là do trung cấp ma pháp sư và cao cấp ma pháp sư sau này thức tỉnh mới nắm giữ được. Cho nên thú triệu hồi không có phổ biến như vậy.

.....

Đi xuyên qua cầu vượt Mĩ Hâm. Mọi người tiến lên phía trước rất là nhanh. Nhưng khi sắp tới khu vực Minh Văn. Đột nhiên trên cây cầu xuất hiện một nơi bị lún. Có lẽ vị trí lún này là do con yêu ma cấp chiến tướng gây ra.

Vì vậy, mọi người quyết định xuống xe đi bộ. Đây cũng chính là lý do vì sao, những phương tiện khoa học kỹ thuật giao thông này lại quá mức lệ thuộc vào con đường.

Bỏ xe lại, 8 người tiếp tục tiến lên phía trước. Huấn luyện viên La Văn Ba là Phong hệ ma pháp sư. Hắn chịu trách nhiệm đi trước dò đường.

Kinh nghiệm của La Văn Ba còn phong phú hơn nhiều so với Lê Văn Kiệt. Thậm chí hắn còn biết cách lợi dụng Phong quỹ của mình dẫn dụ yêu ma phía trước rồi xa đội. Vì vậy, đội ngũ cứ việc thành thoi tiến lên phía trước.

Điều này cho thấy rằng, Phong hệ ma pháp sư đối với đội ngũ là vô cùng quan trọng. Bọn họ có thể giúp cho đội ngũ tiết kiệm thời gian và sức lực chiến đấu.

Con đường tới khu Minh Văn kia cũng khá là dài. Trên quãng đường này có thể có rất nhiều yêu ma đứng phía trước. Nếu như có thể tránh được chiến đấu thì tất nhiên là nên tránh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thế giới bị vứt bỏ

Ở phía nam trường nữ sinh trung học Minh Văn có một quảng trường mua đồ vô cùng sầm uất.

Ngày thường vào khoảng thời gian này, quảng trường mua đồ này chắc chắn sẽ bị các bạn nữ chiếm lĩnh. Trong khúc hát Tiểu Bình Quả tạo thành một buổi tiệc hoan lạc quần thể.

Thế nhưng, ngày hôm nay, quảng trường này lại không có một bóng người. Mưa mặc mưa, gió mặc gió. Mấy em nữ sinh kia có lẽ cũng không dám tới đây ca hát nhảy múa ăn mừng nữa rồi. Bởi vì ở nơi đây vào tối hôm qua khi bọn họ đang còn nhảy múa ca hát thì bọn họ liền nhìn thấy một đám ma lang nhào ra ăn thịt mấy người đang nhảy nhót kia.

Ngày hôm nay, những vết máu kia cũng bị nước mưa cọ rửa đi hết rồi. Quảng trường lớn như vậy còn sót lại chính là những cánh tay, cẳng chân cụt. Ai mà nhìn thấy lúc này chắc sẽ nôn mửa không thôi.

Xung quanh quảng trường lâu lâu lại truyền ra tiếng gầm gừ nhẹ cùng tiếng gầm thét. Thịnh thoảng lại có một tiếng la thất thanh phá vỡ khung cảnh tịch mịch này. Biết ngay rằng có một người đã bị yêu ma tìm thấy và ăn thịt.

Tầng lầu mua đồ chiếm 1/3 diện tích mặt trước của quảng trường. Đây là một thị trường mua đồ mới được hình thành nhưng do yêu ma tùy tiện phá hoại đến nỗi nơi này không còn lại gì. Khắp nơi là những mảnh thủy tinh rơi vãi. Tường gạch đổ nát. Sàn nhà thành một đồng hồ hỗn độn.

Quảng trường ở dưới đất chính là một siêu thị khổng lồ. Thức ăn của loài người đối với yêu ma cũng không hấp dẫn cho lắm. Chứ không thì nơi này đã biến thành nơi yêu ma tụ tập rồi.

Ở bên dưới cầu thang máy trong siêu thị có một nhóm người rất là may mắn chưa có bị yêu ma phát hiện ra.

Người ẩn nấp bên trong siêu thị. Mọi người nằm bẹp xuống dưới đất. Lúc này họ có thể làm chi là cầu nguyện. Cầu nguyện bọn yêu ma sẽ không tìm tới

đây.

”Chúng ta không phải bị mọi người bỏ rơi rồi chứ?”

Một bé gái ngồi ở trong góc ôm đầu gối khóc thút thút nhỏ giọng hỏi.

”Người ở bên ngoài hơn một nửa đêm là chết hết. Chúng ta rồi cũng bị yêu ma phát hiện ra thôi.”

Một nam tử trung niên mặc đồng phục màu lam nói.

Mọi người nghe nam tử kia nói, ánh mắt họ liền sáng lên.

Mọi người nghe một thiếu niên chạy trốn tới nơi này nói rằng. Ở bên ngoài khắp nơi đều là yêu ma. Đi ra ngoài chưa được 1 phút khẳng định là đã bị yêu ma ăn thịt. Nếu như mọi người đi dưới đất thì... Bọn họ có thể đi xuyên qua khu vực Minh Văn này tới được kết giới an toàn. Ở đây còn có một người công nhân rất là quen thuộc hệ thống thoát nước dưới thành phố. Cho nên việc bị lạc đường ở dưới đó chắc chắn không phải lo.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Truyện được update tại đây. Cảm ơn các bạn đã ghé thăm.

”Đi! Chúng ta đi nhanh lên. Ta không muốn ở lại đây một chút nào cả.”

”Đúng vậy! Đúng vậy! Đây chắc chắn là cảnh giới huyết sắc. Nếu như chưa tới được kết giới an toàn thì chắc chắn là sẽ chết...”

”Đi! Chúng ta đi nhanh thôi. Nơi này sớm muộn gì cũng bị yêu ma phát hiện ra.”

Bên trong siêu thị có tổng cộng 15 người đang lẫn trốn. Khi nghe thấy có đường thoát nước dẫn ra bên ngoài. Trong đôi mắt của mọi người liền hiện lên ánh sáng của hi vọng, ánh sáng của sự sống.

Vừa hay trong siêu thị cũng có đường cống thoát nước ở bên dưới. Vì vậy bọn họ có hy vọng rút lui được tới kết giới an toàn rồi.

Mọi người nhanh chóng chuẩn bị xong xuôi. Rồi vội vàng đi theo người làm cống thoát nước kia xuống dưới đường cống thoát nước.

”Chờ chút! Mọi người chờ chút! Có ai tới giúp tôi một chút được không. Nơi này còn có một cô gái ngồi trên xe lăn nữa. Nàng có lẽ không thể nào đi lại được...”

Một cô bé nhỏ bé gầy gò vội vàng kêu gọi mọi người lại.

”Bệnh thần kinh! Thân mình còn chưa lo xong, lại còn đi lo cho người khác.”

”Đúng vậy! Xuống nước cũng không thể nào đi xe lăn được. Cô muốn sống thì nhanh đi theo chúng tôi.”

Tên quản lý siêu thị mập mạp nói.

Công nhân làm đường ống đi phía trước. Những người khác thì giả bộ như không nghe thấy, vội vàng đuổi theo người làm đường ống kia.

”Vậy ai đó công nàng đi. Ta cầu xin các người. Đừng bỏ nàng lại. Van xin các người đó.”

Cô gái nhỏ bé gầy gò kia muốn khóc tới nơi rồi. Nhìn mọi người nhanh chóng rời xa nhất thời không biết nên làm sao bây giờ.

Mặc dù cũng có mấy người quay đầu lại nhìn cô gái đang ngồi trên xe lăn kia. Nhưng tất cả bọn họ đều là ánh mắt đáng tiếc, không đành lòng. Chuyện này quá sức đối với bọn họ... rồi tiếp tục bước đi....

Bọn họ ngay cả bản thân mình còn khó giữ nổi. Nếu như dưới đất gặp yêu ma. Cống một nữ hài trên lưng thì chắc chắn chạy thoát không nổi.

”Chúng ta không nên làm như vậy. Cô gái kia nhìn rất là đáng thương.”

Một nữ phụ ở trong nhóm người kia nói thầm.

”Có gì mà không nên chứ. Do nàng không đi được, sao trách chúng ta được. Nếu như người cảm thấy nàng đáng thương thì người công nàng đi. Đừng bảo ta không nói trước cho người biết. Xuống đây rồi có rất nhiều đường cống rất là nhỏ phải bò mới qua được. Muốn tìm thấy cái thang để leo lên mặt đất thì chân người cũng đã mỏi rồi. Người mang theo nàng, thì có lẽ hai ngày chúng ta còn chưa tới được kết giới an toàn.”

Thợ sửa đường ống nước liền nói.

”Mà ở trong siêu thị kia chưa chắc đã bị yêu ma phát hiện ra. Nàng ở đây chờ cứu viện tới là tốt nhất.”

Mọi người nghe thấy người kia nhắc tới cứu viện, liền im bặt hết cả lại.

Cảnh giới huyết sắc chắc chắn không thể có cứu viện tới cứu. Đa phần ma pháp sư sẽ được triệu tập về kết giới an toàn để có thể đảm bảo an toàn cho

mọi người. Còn những thành phần ở bên ngoài chưa tới được kết giới thì có lẽ tự mình nghĩ biện pháp rút lui thôi.

Cho nên, cô gái ngồi trên xe lăn kia chỉ có thể cầu nguyện rằng cái siêu thị này yêu ma vĩnh viễn không có phát hiện ra.

.....

Siêu thị rất nhanh không có một ai. Mà cô gái nhỏ bé gầy gò đang còn đứng bên cạnh cô gái ngồi trên xe lăn kia. Nàng nhìn thấy bóng lưng mọi người xa dần, đôi mắt muốn tuôn trào nước mắt ra tới nơi rồi.

”Người nhanh đi theo bọn họ đi.”

Cô gái ngồi trên xe lăn miễn cưỡng cười một tiếng nói với cô gái xa lạ ở bên cạnh này.

”Ta xin lỗi... ta cũng muốn dẫn người đi cùng.”

Cô gái nhỏ bé gầy gò làm ra điệu bộ khó xử nói.

”Không sao! Người nhanh đi với mọi người đi.”

”Ta có thể giúp được gì cho người không?”

Cô gái ngồi trên xe lăn hình như nghĩ tới điều gì, liền nhanh chóng tháo cái vòng đeo tay của mình đưa cho cô gái kia:

”Nếu như người tới được kết giới an toàn, thì đem cái này đưa cho người nhà của ta...”

Rất nhanh cô gái nhỏ yếu gầy gò nhớ thông tin người thân của cô gái ngồi trên xe lăn kia. Nàng nghiêm túc gật đầu rồi nói:

”Yên tâm, ta sẽ báo cho hẳn biết khi ta tới để cho bọn họ có thể nghĩ cách cứu người ra ngoài.”

Cô gái ngồi trên xe lăn lắc đầu, nói:”Phiền người nói cho hẳn biết, ta đã chết do tai nạn.”

Cô gái kia kinh ngạc há mồm, nhất thời không biết nên nói gì nữa.

Cuối cùng, cô gái nhỏ yếu gầy gò xoay người rồi đi. Nhiều lần muốn quay đầu lại nhìn nhưng cũng cố nén lại.

.....

Ánh đèn âm áp chiếu vào một góc nhỏ. Một nữ phụ làm công việc trí thức xinh đẹp đang còn cảm thấy khó chịu trong lòng đứng ở nơi này. Nàng tưởng rằng những nam nhân kia sẽ có một người đứng ra sẵn sàng cứu cô bé kia rồi đi. Thế nhưng kết quả là mọi người ra đi vội vã....

Phản hờ hững này khiến cho lòng người lạnh giá.

Nhưng nàng có thể làm như thế nào được. Chân của nàng còn bị thương phải đi khắp khệnh. Nàng có thể đuổi theo được những người kia đã là rất tốt rồi. Nàng không thể nào vừa cứu cô gái trên xe lăn kia vừa đuổi theo bọn họ với cái chân khập khiễng này được.

Cô gái trên xe lăn kia không biết tên là gì. Nhìn cô gái đó có vẻ rất là bình tĩnh. Trong lúc mọi người quyết định bỏ rơi nàng. Lúc đó trong mắt nàng cũng không có một tia van xin, khẩn cầu. Thậm chí trong đôi mắt đó nàng còn không thấy một tia bối rối và tuyệt vọng.

”Ta xin lỗi, ta xin lỗi...”

Nữ phụ cắn nát đôi môi đỏ mọng của mình và nói xin lỗi không ngừng. Sau đó lại tiếp tục đuổi theo đoàn người ở phía trước.

Thoáng cái, cả siêu thị liền không có một ai. Chỉ còn lại một cái xe lăn và một cô gái mặc váy màu xanh nhạt....

Người đã đi rồi. Diệp Tâm Hạ chậm rãi cúi đầu. Tóc nàng che khiến cho khuôn mặt nhìn không rõ. Bàn tay trắng nõn nhỏ bé đặt lên trên đùi.

Mặc dù nàng bình tĩnh như vậy. Nhưng sự lo lắng, bất an vẫn truyền ra như cũ. Khiến cho nàng phải nắm chặt lấy quần của mình để giữ lại sự bình tĩnh.

Nàng cũng không trách những người kia giống như việc nàng không thể đi được đều giống nhau vậy. Chuyện này sao có thể oán trách người khác được?

Ai cũng có ước vọng được sống.

Chẳng qua là chung quanh quá yên tĩnh. Yên tĩnh tới đáng sợ. Khi bạn không biết lúc nào tử vong sẽ tới. Cái loại giống như bị cả thế giới vứt bỏ không cứu giúp lan tràn tới từng góc ngách trên thân thể. Đến tận cùng đau khổ như thế nào không ai có thể hiểu được, không có ai có thể giúp đỡ được. Hay là chết đi kết thúc mọi chuyện. Không cần thiết ở trên cái thế giới này kéo dài hơi tàn nữa?

Hình như nàng làm ra quyết định gì. Nàng chậm chạp khởi động xe lăn, từ từ di chuyển cơ thể tới gần khu vực nhà bếp.

Nàng cố hết sức đứng lên trên trên ghế xe lăn, rồi lấy một cây dao gọt trái cây sắc bén ở trên bàn bếp.

Nàng có thể miễn cưỡng đứng, có thể đi lại được mấy bước. Nhưng do hai chân không có khí lực gì khiến nó làm cho nàng người nàng mệt mỏi không chịu nổi.

Nàng lại trở về ngồi trên xe lăn của mình. Sau đó nàng khởi động xe lăn trở lại vị trí kia.

Những hành động này của Diệp Tâm Hạ vừa hay bị nữ phụ vừa đi xa nhìn thấy. Từ trong lòng nàng lại một lần nữa cảm giác áy náy dâng lên.

Có lẽ khi bọn yêu ma xông vào cái siêu thị này, thì cũng là lúc cô gái trên xe lăn kia chết.

Nữ phụ xinh đẹp hít sâu một hơi rồi đóng cánh cửa này lại.

Từ chương này trở đi sẽ đăng chậm lại)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Giữ manh mối

”Đã có một tiểu đội tìm thấy một cửa vào yêu ma và họ đã thành công phá hủy cửa vào kia.”

Trình quan quân vừa từ nơi nào đó trở về. Về mặt rất là trầm trọng nói cho những người kia biết.

”Vậy thì chúng ta nên ăn mừng rồi.”

Từ Đại Hoang liền nở ra một nụ cười.

”Nhưng tiểu đội kia cũng chết hết. Không có một ai sống sót rời đi.”

Trình quan quân nói nhỏ bổ sung thêm.

Ngay lập tức, nụ cười trên môi Từ Đại Hoang liền tắt ngấm.

Cửa vào yêu ma chắc chắn sẽ có một bầy yêu ma. Xông vào nơi đó có lẽ tương đối dễ dàng. Nhưng khi muốn phá hủy nó sẽ làm ra động tĩnh. Và tiểu đội bọn họ ngay lập tức bị bọn yêu ma tức giận vây quanh.

Thực tế thì khi Trình quan quân chọn đội viên tham gia nhiệm vụ này thì hẳn cũng đã nói rõ ràng cho bọn họ hiểu rằng nhiệm vụ lần này rất là nguy hiểm. Rất có thể có đi không có về.

”Tiếp tục đi về phía trước à? Có lẽ khoảng cách tới trường nữ sinh trung học Minh Văn kia cũng không còn xa nữa.”

Trình quan quân nói.

”Vâng. Qua căn nhà này là sẽ thấy một con đường. Đi theo con đường này là sẽ nhìn thấy cổng trường của trường nữ sinh trung học Minh Văn. Theo báo cáo lần trước thì ở phòng ăn của nhà trường xảy ra chấn động trong một thời gian dài. Vì vậy, cửa vào yêu ma rất có thể nằm phía dưới phòng ăn.”

Từ Đại Hoang nói.

Mọi người gật đầu. Rồi đi theo con đường được Từ Đại Hoang chỉ dẫn mà tiếp tục tiến về phía trước.

Đi trên đường bọn họ cũng gặp một số yêu ma làm phiền nhưng bọn họ cũng bị Trình quan quân giải quyết nhanh gọn.

Trung cấp Ma pháp sư gây ra sát thương rất lớn đối với bọn yêu ma nô bộc. Thậm chí bọn họ có thể giết chết bọn nó chỉ trong vòng 1 s. Vì vậy tốc độ di chuyển của mọi người tương đối là nhanh.

“Cứu mạng!! Cứu mạng ~~~~~ cứu cứu ta ~~~~~”

Đang định tiến lên phía trước thì đột nhiên từ con đường phía trước truyền tới một tiếng hét tê tâm liệt phế.

Từ Đại Hoang định ra tay thế nhưng hắn bị Trình quan quân ngăn lại.

Từ Đại Hoang khó hiểu, định hỏi vì sao? thì đã thấy Trình quan quân lạnh lùng nói:

” Trước khi lên đường ta đã từng nói qua, nhiệm vụ lần này của chúng ta là phá hủy cửa vào yêu ma. Dọc đường đi cho dù có gặp phải người thân của mình cũng không được ra tay cứu giúp. Ở đây ngoài trừ Mạc Phàm đi theo để cứu người thân của hắn ra. Ta hi vọng tất cả mọi người ở đây đều có thể hiểu được mục đích của nhiệm vụ lần này là gì!”

Mọi người liền lâm vào trầm mặc.

Bọn họ đều là quân pháp sư, phục tùng mệnh lệnh chính là chức trách của bọn họ. Vì vậy cho dù đoạn đường này có phát ra tiếng hét thảm thiết tới như thế nào thì bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng mà đi qua mà thôi.

Mạc Phàm lúc này vẫn còn một chút kinh ngạc.

Nhưng hắn cẩn thận suy nghĩ lại thì thấy quyết định của mọi người vào lúc này rất là hợp lý.

Nếu như dọc đường bọn họ cứu một người, thì cái đội ngũ này không khác gì một cái đội ngũ cứu viện. Mà đội ngũ mang theo nhiều gánh nặng như vậy thì đừng có nghĩ tới chuyện xông vào được bên trong cửa vào yêu ma.

Chỉ mới đứng bên trong cửa vào yêu ma một phút thôi cũng đã có hơn mười mấy người bỏ mạng rồi. Vì vậy bọn họ phải lựa chọn như thế này. Cho dù bọn họ đưa tay ra là cứu sống được một mạng người trên đoạn đường này rồi. Nhưng bọn họ cũng không thể nào làm như vậy được.

Hai phút sau, tiếng kêu la thảm thiết kia liền im bặt.

Một lúc sau, huấn luyện viên La Văn Ba trở về đội ngũ. Hắn báo cáo với Trình quan quân:

” Yêu ma đã đi rồi. Chúng ta có thể tiếp tục tiến về phía trước.”

La Văn Ba là người tận mắt thấy người kia bị giết chết như thế nào. Vì vậy sắc mặt hắn vào lúc này cũng không được tốt. Tất nhiên nếu như hắn không vướng mắc nhiệm vụ trong người thì hắn nhất định sẽ cứu người kia.

.....

Phía trước là một con đường rộng rãi. Con đường này trông trái không có bất kỳ xe cộ nào. Nhưng trên mặt đường là những thi thể nát tươm khiến cho ai nhìn thấy cũng phải nổi hết cả gai ốc hết cả lên. Nhất là những người này cũng vừa mới chết, máu vẫn còn đỏ tươi.

Tiểu đội tiến lên phía trước mấy bước thì thấy một nam tử mập mạp gục ở nơi này.

Người này hình như vẫn chưa chết hẳn. Hắn trợn hai mắt lên, rất là cố gắng, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn về phía tiểu đội này.

Trong ánh mắt của hắn tràn đầy sự tức giận và không tin.

Vào thời điểm mấy cái thi thể kia sắp chết. Hắn nhìn qua tấm gương của một tòa nhà cao tầng thấy rằng ở nơi này có một tiểu đội Ma pháp sư.

Hắn vừa mới gào thét chính là gào thét tiểu đội ma pháp sư này có thể tới cứu mình.

Nhưng khi hắn bị yêu ma cắn đứt hai chân thì những người kia vẫn không thấy tới cứu. Tới khi nửa thân dưới của hắn bị cắn nuốt hết rồi. Thì những tên ma pháp sư tằng tận lương tâm kia vẫn thờ ơ như cũ.

Tới khi những ma pháp sư này đi ngang qua bên cạnh mình. Hắn cố gắng thúc dục khí lực cuối cùng nắm lấy ống quần của một người trong đó. Hắn muốn hỏi. Hắn muốn hung hăng hỏi cái bọn quân pháp sư khốn khiếp này tại sao thấy chết mà không cứu!!

Bước chân Phan Lệ Quân hơi dừng lại một chút, rồi nhìn thoáng qua tên nam tử mập mạp chỉ còn lại hơi tàn này. Hai con mắt của nàng vẫn không có chút gì gọi là động dung.

Một giây sau, nàng lại bước tiếp về phía trước theo mọi người.

Mọi người cũng không có nhìn nam tử vô cùng thê thảm kia lấy một cái mà nhanh chóng tiến về phía trước.

Đi thêm được vài bước thì liền nhìn thấy mấy cỗ thi thể mới chết.

Khi mọi người đi được một nửa quãng đường này rồi, một quân pháp sư bị lương tâm cắn rứt phát hiện thấy một cỗ thi thể của một cô gái ở dưới miệng cống. Cỗ thi thể này bị con Cự nhân tinh chuột cắn nát người.

” Bọn họ có lẽ muốn đi xuống cống nước để rút lui, kết quả là...”

La Văn Ba nói nhỏ.

” Xuống cống nước chính là sào huyết của Cự nhân tinh chuột. Bọn họ làm như vậy chính là tự tìm đường chết mà.”

Từ Đại Hoang bắt đầu đi lên.

Không... Nói đúng hơn đi xuống cống nước chính là con đường dưới lòng đất của bọn yêu ma để thông tới các khu vực khác của Bắc Thành.

” Đi thôi. Chúng ta không phá hủy cửa vào yêu ma. Thì số lượng người chết càng nhiều hơn nữa.”

Trình quan quân lạnh lùng nói.

Những người khác cũng gật đầu.

Mạc Phàm định tiến về phía trước theo mọi người, đột nhiên bước chân hắn dừng lại.

Hai con mắt của hắn nhìn chăm chăm vào cổ tay của cô gái vừa mới chết ở miệng cống nước kia.... Cô gái này hắn nhìn không có quen mặt nhưng vòng tay của cô gái đang đeo lại vô cùng quen thuộc.

Đây là quà sinh nhật mà ngày đó hắn và nàng cùng đi chợ học sinh và hắn đã mua nó tặng cho Diệp Tâm Hạ nhân ngày sinh nhật lần thứ 16 của nàng. Vòng tay này là một chuỗi hạt châu nhỏ tạo thành. Mà trong đó có một viên hạt châu màu đen duy nhất xấu chuỗi với tất cả hạt châu còn lại tạo nên cái vòng tay này.

Hai người mỗi người cầm một nửa cái vòng tay này. Mạc Phàm mất một khoảng thời gian khá lâu mới có thể đưa hạt châu màu đen này vào cái vòng tay của nàng. Thế nên chiếc vòng tay xinh đẹp này được Diệp Tâm Hạ mang mỗi ngày rất là vui vẻ.

Chiếc vòng tay này mặc dù nó bán đầy đường, nhưng tạo hình hạt châu màu đen duy nhất kia thì lại rất dễ dàng nhận ra. Vì đây chính là do hắn và Diệp Tâm Hạ cùng nhau hoàn thành chiếc vòng tay này mà. Nhưng tại sao nó lại ở trên tay của cô gái này?

” Mạc Phàm. Sao lại dừng lại vậy?”

Phan Lê Quân đi ở phía trước khó hiểu, quay đầu lại hỏi.

” Ta hình như tìm được manh mối rồi. Cô gái này mang chiếc vòng tay của muội muội ta.”

Mạc Phàm lấy chiếc vòng tay từ trên người cô gái kia xuống. Trải qua một lúc nhìn chăm chú thật kỹ hắn xác định chiếc vòng tay này chắc chắn là của nàng.

” Tên mập mập vừa mới chết kia sau lưng của hắn chính là dấu hiệu của siêu thị Ốc Nhĩ Mã. Vì vậy, những người này rất có thể là từ cống thoát nước của siêu thị Ốc Nhĩ Mã chạy trốn tới đây. Nửa đường bọn họ gặp Cự nhân tinh chuột nên mới chui lên khỏi cống chạy trốn.”

Phan Lê Quân nói.

Mạc Phàm tới miệng cống nhìn lại. Quả nhiên ở bên dưới còn có hai cỗ thi thể nữa. Hơn nữa trên những cái thi thể trên mặt đất này còn có mùi hôi thối phát ra. Vì vậy, hắn có thể suy đoán ra được bọn họ là từ phía dưới chui lên trên đây....

” Mà xung quanh đây cũng chỉ có siêu thị Ốc Nhĩ Mã phía dưới quảng trường của trường Minh Văn mà thôi.”

Từ Đại Hoang đối với nơi này vô cùng quen thuộc liền nói cho Mạc Phàm biết.

Lúc trước tìm kiếm, đối với Mạc Phàm mà nói không khác gì mò kim dưới đáy bể. Không ngờ ông trời lại đối xử tốt với hắn như vậy. Để cho hắn có thể tìm thấy được một tia manh mối.

Mặc dù không thể biết chính xác Diệp Tâm Hạ có ở trong siêu thị đó hay không. Nhưng ít nhất hắn cũng biết được phương hướng. Không đến nỗi giống như một con ruồi mất nhắm mắt mò tìm kiếm ở nơi này.

” Mạc Phàm. Mặc dù người có công lớn bảo vệ Địa Thánh Tuyền. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là đội ngũ chúng ta sẽ vì người mà cứu cô gái kia khiến nhiệm vụ bị trì hoãn. Vì vậy, chuyện cứu người này đành dựa vào bản thân người thôi.”

Trình quan quân nghiêm túc nói với Mạc Phàm.

Mạc Phàm gật đầu nói:

“Ta hiểu.”

” Chúc người may mắn.”

Trình quan quân cũng không có nói nhiều. Hắn dẫn đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước.

“Chúc các người may mắn.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Gặp lại hắc ám giáo đình

Ở bên cạnh quảng trường, có một đạo ánh sáng màu tím lấp lóe. Ngay sau đó là một vùng Lôi Điện ngoằn ngoèo! Nó điên cuồng quật lên người còn Độc Nhân Ma Lang miệng đầy máu tươi kia.

Thân thể con Độc Nhân Ma Lang bị lôi điện đánh cho cháy đen. Hai con mắt nó tràn đầy sự tức giận.

Thân thể nó hoàn toàn không thể nào nhúc nhích nổi. Nó muốn dùng móng vuốt của mình xé tan cái lồng ngực nho nhỏ của loài người kia ra nhưng không sao mà làm được.

Rốt cuộc thì sau mấy lần ma pháp oanh kích vào người con Độc Nhân Ma Lang không cam lòng té cái bịch xuống đất. Từ lúc bắt đầu cho tới lúc kết thúc nó vẫn chưa có cơ hội chạm vào người vị ma pháp sư kia.

”May mắn là ta phát hiện ra nó trước. Cho nên đánh trước chiếm tiện cơ.”

Mạc Phàm nhìn con Độc Nhân Ma Lang vừa mới từ vong mà thở dài thật sâu.

Đây có lẽ là lần đầu tiên hắn một mình chiến đấu với một con yêu ma. Nếu như không có kỹ năng Lôi hệ thì có lẽ với thân thủ mạnh mẽ của con Độc Nhân Ma Lang kia thì hắn chắc chắn sẽ bị xé thành mảnh nhỏ một cách dễ dàng. Mới vừa rồi, Mạc Phàm hắn lợi dụng Lôi Ấn đánh xuống trước chiếm thể chủ động. Sau đó phối hợp với Hỏa Tư – Bạo Liệt có hiệu quả rất mạnh kia mới có thể miễn cưỡng giết chết được con Độc Nhân Ma Lang này.

Chỉ cần đi xuyên qua con hẻm nhỏ này thì quảng trường mua sắm đã ở trước mặt.

Mạc Phàm tìm một con đường khá là an toàn đi tới trung tâm mua sắm kia.

.....

Bên cạnh quảng trường mua sắm, có một tòa nhà cao 10 tầng có sân thượng.

Trên sân thượng có hai gã nam tử mặc áo màu đen đang ở nơi đó. Bọn họ giống như là không có bị yêu ma phát hiện ra vậy. Hai người bọn họ đang còn tuần tra khu vực này.

”Ở bên kia vừa mới có ánh sáng màu tím phát ra. Có lẽ là một vị Lôi pháp sư.... Uk, nơi hắn xuất hiện. Nhìn cái điệu bộ này có lẽ hắn muốn tới quảng trường mua sắm rồi.”

Một vị nam tử mũm ửng trong đó nói.

”Tất nhiên là hắn!”

Một nam tử khác có đeo một chiếc mặt nạ nói. Từ trong đôi mắt của hắn bỗng nhiên lóe ra một tia hận thù.

”Người biết hắn?”

Nam tử mũm ửng hỏi

”Đương nhiên là biết. Người ở đây coi chừng một chút. Ta đi giết hắn cái đã!”

Nam tử đeo mặt nạ nói.

”Không nên làm quá lâu khiến cho mọi việc chậm trễ. Chúng ta còn có nhiệm vụ quan trọng trên người.”

”Ta biết. Nhưng mà người này ta nhất định phải giết chết hắn!”

Dứt lời, Nam tử đeo mặt nạ liền phát ra một cái mệnh lệnh. Rất nhanh liền có mấy con Hắc Súc Yêu nhanh chóng đi theo sau hắn. Hơn nữa phương hướng bọn họ di chuyển lại chính là về phía quảng trường.

.....

Ở đầu bên kia, Mạc Phàm vừa mới chạy tới cầu thang của quảng trường mua sắm.

Vận khí của hắn rất tốt. Quảng trường mua sắm lớn như thế này mặc dù có mấy con Cự Nhân Tinh Chuột nhưng hình như bọn nó cũng không có phát hiện ra Mạc Phàm. Vì vậy, Mạc Phàm hắn mới thành công bước lên được bậc cầu thang của Quảng trường mua sắm.

Cửa vào trung tâm mua sắm rõ ràng có dấu hiệu bị phá hủy. Mạc Phàm cẩn thận dùng phần tim yêu rải ra trách cho việc vừa mới bước vào trung tâm mua sắm thì bị yêu ma tập kích.

Phần Tim yêu vừa mới tản ra bay đi. Nó giống như ngọn cỏ công anh bay trong gió từ từ phiêu đảng về phía bên cạnh. Hiển nhiên là nó báo cho Mạc Phàm biết ở phía bên phải có một sinh vật đang nhanh chóng tới gần.

“Bá!!!!!!”

Trong phút chốc, một cái bóng đen có tốc độ cực nhanh lao về phía Mạc Phàm. Móng vuốt sắc bén hung hăng cào lên người Mạc Phàm mặc dù phía trước nó có một cái cửa thủy tinh đi chăng nữa.

Theo bản năng, Mạc Phàm liền chạy về phía cánh cửa thủy tinh để tránh né một kích hiểm ác này.

Bóng đen kia vẫn tiếp tục công kích. Nhưng rõ ràng nó không có phát hiện ra trước mặt nó có tấm cửa thủy tinh. Vì vậy, cả thân người nó liền đụng phải tấm kính. Nhất thời, tiếng “loảng xoảng” vang lên từ tấm kính vỡ ra....

Mạc Phàm vội vàng chạy vào bên trong để trốn. Hắn cúi đầu thì phát hiện ra trên cánh tay mình có một vết thương rất sâu. Vết thương này kéo dài từ bả vai cho tới cùi chỏ. Đau rất nhanh chóng truyền tới não bộ của hắn!!

Mẹ kiếp, sinh vật quái quỷ gì vậy? Tốc độ của nó sao nhanh tới như vậy!!

May mắn là mới vừa rồi Mạc Phàm hắn dùng Phần tim yêu tản mát ra. Vừa kịp lúc phát hiện có một sinh vật sắp tới. Chứ không thì có lẽ lồng ngực của hắn bây giờ đã bị xé thủng ra rồi.

Mạc Phàm nhanh chóng chạy ra xa. Khi hắn quay đầu lại thì nhìn thấy ở nơi tấm cửa kính vỡ nát kia có một sinh vật đen như mực đang từ trong choáng váng bỏ chạy.

Hắc Súc Yêu!!!

Mạc Phàm cả kinh. Đó chính là một con quái vật có thân thể giống người mặt khỉ. Nhìn nó vô cùng xấu xí. Nó chính là Hắc Súc Yêu dấu hiệu của Hắc Âm Giáo Đình!!

Chẳng lẽ ở đây có người của Hắc Âm Giáo Đình??

”Trốn cũng nhanh đấy. Đáng tiếc là lần này người không thể nào nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai nữa rồi!”

Một giọng nói lạnh lẽo chậm rãi truyền ra từ sau cánh cửa. Chẳng biết từ khi nào ở nơi cánh cửa kia lại xuất hiện một người mặc đồ đen bước ra. Cả khuôn mặt hắn được bao bọc bởi một cái mặt nạ màu đen.

”Người là ai?”

Mạc Phàm cảm thấy giọng nói này rất là quen thuộc, giống như đã từng nghe thấy ở đâu rồi. Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nghĩ ra được hắn là ai.

”Người không biết ta.... ha ha ha ha. Tốt. Ta sẽ cho người xem một chút ta là ai!”

Nam tử Hắc Âm Giáo Đình cười phá lên, rồi từ từ gỡ cái mặt nạ ra.

Rất nhanh chiếc mặt nạ được gỡ ra. Nhưng khuôn mặt kia lại rất là đáng sợ.

Gò má trái của hắn gần như bị thối rữa. Giống như bị nước sôi dội lên vậy. Con mắt kia không có da bao bọc chỉ còn lại hốc mắt. Nhìn qua càng thêm đáng sợ hơn nữa.

Má phải của hắn thì vẫn bình thường. Do vậy, Mạc Phàm cũng nhận ra hắn là ai. Nhưng mà Mạc Phàm không ngờ hắn lại là người của Hắc Âm Giáo Đình!!!

”Nhận ra chưa?”

Nam tử Hắc Âm Giáo Đình che một bên lại để cho Mạc Phàm thấy được má phải bình thường của mình. Hắn vẫn giữ nụ cười quỷ dị cho dù nó có chút cứng nhắc.

”Thì ra là người. Đây là mặt nạ mới của người để hù dọa tiểu bằng hữu hay sao. Nhìn qua cũng không tệ.”

Trong lòng Mạc Phàm thâm kinh hãi. Nhưng ngoài miệng thì chê cười.

“Câm mồm!!!!”

Nam tử Hắc Ám Giáo Đình khuôn mặt hai bên không chịu phối hợp liền nhăn nhó lại. Hắn hung hăng đem một nửa gương mặt xấu xí không chịu nổi đưa tới đây. Từ trên người hắn toát ra sự thù hận và phẫn nộ. Hắn hận mình không đem cái thằng Mạc Phàm này ăn tươi nuốt sống cho rồi!

” Hay hay! Đại công tử thế gia thì không thích làm, lại thích đi làm chó cho Hắc Ám Giáo Đình.”

Mạc Phàm hừ lạnh một tiếng nói

” Khuôn mặt hiện giờ của ta. Là do người ban tặng cho đấy!”

Nam tử Hắc Ám Giáo Đình kia mang theo vài phần thống khổ quát um lên.

” Liên quan gì tới ta?”

Mạc Phàm trả lời.

” Đáng lẽ người tiến vào Địa Thánh Tuyền phải là ta, phải là ta!! Chỉ cần ta đem Địa Thánh Tuyền giao cho Tát Lăng đại nhân. Thì ta ngay lập tức trở thành chấp sự của Hắc Ám Giáo Đình!! Ta vì cái kế hoạch này mà phải vất vả bao nhiêu năm??? 10 năm!! 10 năm trước ta đã phải nhẫn nhục làm chó cho cái lão Mục Trác Vân khốn kiếp kia. Hắn nói gì ta làm theo cái đấy. Ta hầu hạ hắn không khác gì hầu hạ cha. Chính là vì để được sự tín nhiệm của hắn. Chính là vì muốn tham gia vào trận chiến tranh đoạt Địa Thánh Tuyền!! Kết quả thì sao?? Kết quả là người đã phá hư kế hoạch ẩn núp 10 năm của ta. Để cho ta biến thành cái hình dạng như bây giờ, hình dạng như bây giờ!!! Người có biết Tát Lăng đại nhân đem mặt của ta đưa vào quỹ axit khiến cho ta thống khổ tới như thế nào không?? Bây giờ ta cũng muốn người phải nếm thử cái tư vị đó của ta. Không chỉ mình khuôn mặt. Ta muốn cả thân thể của người ngâm vào trong quỹ axit, rồi sau đó biến người thành đám Hắc Súc Yêu đầy tớ kia!!”

Nam tử Hắc Ám Giáo Đình nhìn về phía Mạc Phàm gào lên như là thằng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: 10 con hắc súc yêu

Mạc Phàm nhìn bộ dạng vẩn vơ kia của hắn mà cảm thấy buồn cười trong lòng.

Mục Trác Vân đã phải hao hết tâm tư bồi dưỡng hắn thành một người nổi nghiệp mình ở Bắc Thành. Thế nhưng 10 năm trước, Hắc Ám Giáo Đình đã phái ra một con chó tới bên cạnh hắn ẩn núp. Vì vậy, tai họa lần này có lẽ đã được âm mưu từ trước rồi!

Chộc giận Dục Thương Lang. Tạo cửa vào đi thông vào Bắc Thành từ dưới lòng đất. Tạo ra nước Ô Thủy cuồng bạo để đánh tráo Địa Thánh Tuyền. Hết thấy những việc này đều do Hắc Ám Giáo Đình làm ra.

Nhưng điều thú vị nhất chính là, Đáng lẽ Vũ Ngang – người được Hắc Ám Giáo Đình phái vào nằm vùng sẽ là người tiến vào Địa Thánh Tuyền để đánh tráo Địa Thánh Tuyền được dễ dàng hơn. Thì kết quả lại là Mạc Phàm tiến vào. Cho nên cái kế hoạch Hắc Ám Giáo Đình đã dày công sắp xếp từ lâu hoàn toàn bị phá sản. Hay có thể nói cách khác là nó không bị bóp nát trong trứng nước.

Chính vì vậy thượng cấp của Vũ Ngang đã tức giận như điên. Và biến Vũ Ngang hắn thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ. Hắc Ám Giáo Đình đã vất vả trăm phương ngàn kế thế nhưng vào thời khắc mấu chốt lại bị lật thuyền trong mương. Giống như mọi chuyện nó lên là như thế vậy.

Ài! Số phận quả là trêu người mà!

Nhưng nói đi thì cũng nên nói lại. Tên Vũ Ngang này cũng có một điểm tương đồng với Mạc Phàm hắn. Đó là cả hai người đều cảm thấy lão già Mục Trác Vân kia là một lão già khốn kiếp.

” Người làm sao có thể hiểu được cảm xúc của ta lúc này như thế nào chứ?? Phá hỏng chuyện tốt của ta. Hủy đi khuôn mặt của ta. Tất cả mọi thứ này đều do người gây ra. Cho nên ngày hôm nay, ta nhất định sẽ cho người nếm tư vị thống khổ đó gấp mười lần, gấp trăm lần!!”

Vũ Ngang rống lên một cách giận dữ.

Mạc Phàm không khỏi cười lạnh một cái. Hắn nhìn chăm chăm vào Vũ Ngang và đám Hắc Súc Yêu kia rồi nói:

” Bại tướng! Cho dù người có thêm Hắc Súc Yêu...”

Mạc Phàm còn chưa nói hết. Bỗng nhiên từ sau lưng Vũ Ngang nhảy ra thêm mấy thân ảnh màu đen dị dạng nữa. Vừa nhìn thấy, Mạc Phàm liền co giò lên chạy về phía cửa thang máy! Hắn cũng không có ngu gì đứng lại nói chuyện tào lao với tên Vũ Ngang phát rồ kia.

Mạc Phàm vừa chạy vừa ngưng tụ ra một đoàn Hỏa Tur ở trong lòng bàn tay.

Hắn cũng không có suy nghĩ gì nhiều, vừa tạo ra đoàn Hỏa Tur – Bạo Liệt kia liền phóng nó về phía cổng chính trung tâm mua sắm. Hắn tạo ra rào cản để câu thêm thời gian chạy trốn cho mình.

Đoàn Hỏa Tur kia rơi trúng cổng chính của trung tâm mua sắm liền nổ tung ầm ầm. Ngọn lửa bạo liệt này đối với Hắc Súc Yêu mà nói có lực sát thương vô cùng lớn. Hơn nữa bạo liệt nổ tung khiến cho cửa kính vỡ vụn bắn ra tung tóe làm cho đám Hắc Súc Yêu kia khó lòng mà đuổi theo Mạc Phàm ngay được.

Tiếng mảnh kính vỡ cùng với đó là tiếng cháy nổ khiến cho một góc cổng chính huyền ảo hẳn lên. Vũ Ngang lấy ra hộ thuẫn ma cụ ngăn cản những mảnh vỡ bắn về phía mình kia. Sau đó hắn liếc nhìn đám Hắc Súc Yêu của mình đang còn lăn lộn trên mặt đất dập lửa.

Nhìn thấy vậy, ánh mắt của hắn càng thêm hung tàn hơn. Hắn thề phải giết bằng được Mạc Phàm, không chết không thôi!

Hắn giơ tay lên. Nhất thời từ dưới bậc cầu thang lại nhảy ra vài đạo bóng đen nữa. Những hắc ảnh này có tốc độ truy đuổi rất nhanh. Dưới mệnh lệnh của Vũ Ngang, bọn nó rất nhanh tụ tập thành một đội ngũ xung quanh hắn.

Tổng cộng có 10 con Hắc Súc Yêu tụ tập xung quanh Vũ Ngang hắn. Vì vậy có thể thấy được, hắn đối với Mạc Phàm có sát tâm rất nặng!

Nên nhớ rằng, những con Hắc Súc Yêu này được phân công đến nơi này là do Tất Lãng đại nhân phân phó xuống để cho bọn nó bảo vệ cửa vào yêu ma. Nhưng khi hắn nhìn thấy Mạc Phàm, Vũ Ngang giống như mất hết thần trí vậy. Hắn quyết tâm giết chết Mạc Phàm bằng được!!

” Vũ Ngang, lập tức trở về bên ta ngay. Có một chi đội Ma Pháp Sư đang đến gần cửa vào yêu ma!”

Vũ Ngang đang còn tận hưởng bữa tiệc báo thù đột nhiên có một giọng nói từ nam từ mũi ưng truyền tới tai hắn.

Vũ Ngang phi thường tức giận. Hắn đang còn muốn tận mắt chứng kiến cảnh đám Hắc Súc Yêu của mình phanh thây Mạc Phàm ra như thế nào thì lại phải bỏ dở nó.

” Ok, ta qua liền bây giờ.”

Vũ Ngang không dám cãi lại. Nếu như đại nhân Tất Lãng mà biết được. Thì hắn sẽ trừng phạt Vũ Ngang còn thê thảm hơn nữa. Chứ không phải chỉ có một nửa khuôn mặt như bây giờ. Trong đời này Vũ Ngang sợ nhất chính là người nam nhân này.

Vũ Ngang hung hăng nhìn lướt qua cửa thang máy Mạc Phàm vừa mới chạy trốn. Hắn nhìn thấy Mạc Phàm đang còn chậm chạp bò lên cái thang máy đứng im kia liền nở một nụ cười tàn nhẫn ra.

” Hắc Súc Yêu là bậc thầy về truy tung. Sau khi bọn nó bắt được người. Bọn nó sẽ đem từng tắc da của người lột xuống. Đem từng khúc xương của người rút ra. Đem lục phủ ngũ tạng của người moi hết ra ngoài. Cho nên, người cứ thoải mái mà hưởng thụ nó đi. Trốn? Người làm sao có thể trốn thoát khỏi 10 con Hắc Súc Yêu kia được chứ!! Ha ha ha ha...”

Vũ Ngang nhìn bóng lưng Mạc Phàm đang còn hoảng sợ chạy trốn kia liền cười to lên.

Tiếng cười dần dần xa dần. Hiên nhiên là Vũ Ngang tin chắc rằng Mạc Phàm không thể nào thoát khỏi đội ngũ 10 con Hắc Súc Yêu hợp tác với nhau kia được.

Thực tế thì, nếu như so sánh lực chiến đấu của Hắc Súc Yêu với Cụ Nhân Tinh Chuột và Độc Nhãn Ma Lang. Về phương diện đánh lén và truy tung, nó nhanh hơn hai loài kia rất nhiều. Nếu như 10 con Hắc Súc Yêu cùng nhau hợp tác tấn công một mục tiêu thì nó còn đáng sợ hơn 10 con Độc Nhãn Ma Lang. Hơn nữa, Vũ Ngang còn truyền đạt mệnh lệnh giết chết bằng được Mạc Phàm, không chết không thôi. Cho nên đám Hắc Súc Yêu này nhất định sẽ đuổi theo Mạc Phàm cho đến khi giết được hắn mới thôi!

Mạc Phàm hắn cũng không dám dây dưa lâu với đám này.

Hắn cũng không có sợ Vũ Ngang. Vũ Ngang có thêm một con Hắc Súc Yêu nữa. Mạc Phàm cũng có thể miễn cưỡng quần nhau với hắn được. Nhưng 10 con Hắc Súc Yêu. Chuyện này hắn hoàn toàn đánh không lại.

Thang máy đang nằm ở tầng cuối cùng. Vì vậy, Mạc Phàm quyết đoán nhảy xuống hầm thang máy. Hắn bám vào dây cáp treo thang máy lơ lửng giữa không trung kia để đi xuống dưới.

Tổ chất thân thể của Mạc Phàm khá tốt, cho nên tốc độ leo xuống cũng không chậm.

Nhưng mà, mới trèo xuống chưa được ba thước. Thì phía dưới liền phát ra một tiếng thét chói tai rất là khó nghe. Đó là tiếng thét của một con Hắc Súc Yêu cũng nhảy vào cái hầm thang máy tối đen như mực này.....

Không gian của cái hầm thang máy này rất nhỏ. Mà con Hắc Súc Yêu kia cũng không có bắt được dây cáp treo. Kết quả là nó rơi thẳng xuống dưới, đụng trúng tấm sắt phía trên của cái lồng thang máy làm cái ” Rầm ”

Ngay sau đó, con Hắc Súc Yêu thứ hai cũng nhảy vào.

Nó thấy con đầu tiên nhảy xuống không bám được dây cáp chết tươi. Liền lợi dụng móng vuốt của mình bắt lấy dây cáp treo kia. Sau đó dựa vào hai chân trước cường tráng của mình leo xuống thật nhanh.

” Mẹ kiếp, rơi xuống cho lão tử!”

Mạc Phàm tức giận nắn một câu.

Nói xong, hai tay của hắn nắm thật chặt dây cáp. Từ ngón tay của hắn từng đạo Lôi điện nhanh chóng chạy theo đường dây điện tới chỗ con Hắc Súc Yêu kia.

Con Hắc Súc Yêu sắp đuối kịp được Mạc Phàm đột nhiên bị điện giật. Nó liền co rụt người lại, buông thả cả tay và chân ra khỏi cáp treo....

“Chi ~~~~~!”

Con Hắc Súc Yêu liền phát ra một tiếng thét chói tai. Thân thể của nó nhanh chóng rơi xuống. Đúng lúc đập trúng vào người con Hắc Súc Yêu đang muốn lợi dụng cáp treo kia để đi lên bắt người.

Mạc Phàm thở ra một hơi. Rồi nhanh chóng leo xuống dưới tiếp.

Nhưng khi hắn nhìn qua tấm cửa kính thang máy, Mạc Phàm liền phát hiện ra đám Hắc Súc Yêu này cũng có trí khôn. Sau khi phát hiện Mạc Phàm có thể sử dụng Lôi Điện làm cho bọn nó rớt xuống. Những con Hắc Súc Yêu này đã làm một hành động khiến cho Mạc Phàm chỉ muốn chửi ” Má nó!” – bọn nó liền đi thang bộ!

Trung tâm mua sắm này có thiết kế thang cuốn tự động và thang máy cho mọi người dùng thuận tiện. Bọn nó liền đem 4 con Hắc Súc Yêu ở lại cửa thang máy trông chừng Mạc Phàm lại trèo lên. 6 con khác thì chạy như điên về phía thang cuốn tự động. Hiển nhiên là tụi nó muốn tới lầu 2, lầu 3 của trung tâm mua sắm này để chặn đầu Mạc Phàm.

Chiếc lồng thang máy này bọn nó có lẽ không phá hủy được. Nhưng cửa thang máy lại có thể đẩy ra được. Nếu như bọn nó chặn trên chặn dưới, thì cái mạng nhỏ này của Mạc Phàm khó có thể mà giữ được.

Cho nên, sau khi leo xuống tới lầu 2. Mạc Phàm liền lập tức mở cửa thang máy ra. Sau đó nhanh chóng chạy về lối đi khẩn cấp. Đến được đó, Mạc Phàm sẽ có cách đối phó khác!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Không được phép thất bại

Quả thật cái bọn Hắc Súc Yêu này chạy rất là nhanh. Nó chạy một vòng lớn từ thang cuốn tự động lên tầng hai. Sau đó lại từ tầng 2 lại chạy ngược về cửa thang máy. Do vậy, bọn nó chắc chắn sẽ tốn một thời gian kha khá. Thế nên Mạc Phàm mới có cơ hội chạy vào được lối đi khẩn cấp trong hành lang.

Mạc Phàm chạy như điên vào lối đi khẩn cấp.

Ở cái tầng 3 của trung tâm mua sắm này, điều mà hắn có ấn tượng nhất chính là ở đây có một phòng điều khiển chính vô cùng bảo mật. Ngày trước, hắn và Tâm Hạ chạy lên tầng 3 này để tìm kiếm WC. Hai người đi dạo một vòng thiếu tí nữa thì xông vào căn phòng này. Căn phòng này có cánh cửa rất là dày. Nếu như hắn có thể chạy vào đây để trốn. Có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn, bọn Hắc Súc Yêu kia cũng không thể làm gì được hắn.

- Phòng điều khiển chính: Phòng có một màn hình lớn để xem các camera từ các tầng khác nhau. Đây là trung tâm giám sát của cả tòa nhà.

Nhưng có một vấn đề. Đó là móng vuốt của bọn Hắc Súc Yêu kia khá là sắc bén. Ngay đến cả chiếc xe hơi bọc sắt thép mà bọn nó chỉ cần một trảo là xé mở ra được. Cho nên trừ phi cánh cửa này rất là đặc biệt thì mới có thể bảo vệ căn phòng an toàn trước các xâm nhập từ bên ngoài. Lúc đó may ra nó có thể chống đỡ được đòn tấn công của 10 con Hắc Súc Yêu trong một thời gian dài.

Tóm lại, nó cũng chỉ tạm thời kéo dài thời gian cho hắn được một chút mà thôi!

Nhưng quan trọng nhất của căn phòng này vẫn chính là nó có thể giúp Mạc Phàm tìm thấy Diệp Tâm Hạ thông qua các camera giám sát.

Thật ra thì căn phòng này chính là một căn phòng dùng để điều khiển tất cả camera ở các tầng. Và nó có thể dùng để quan sát mọi hoạt động trong trung tâm mua sắm. Mà trong căn phòng này còn có máy phát điện nữa. Cho nên cho dù khu vực này có bị mất điện do yêu ma tàn phá thì nó vẫn luôn hoạt động bình thường.

Hắn chạy một mạch tới tầng 3. Phòng điều khiển chính cũng cách lối đi khẩn cấp không xa. Đúng lúc hắn sắp tới căn phòng này đột nhiên từ đầu hành lang truyền tới tiếng bước chân cực nhanh, kèm theo đó là những âm thanh ồn ào, huyền ảo. Đó chính là tiếng động do bọn Hắc Súc Yêu gây ra. Bọn nó va chạm vào lan can cầu thang tạo ra tiếng ” Lách cách”.

” Cảm ơn trời đất. Cửa không khóa.”

Mạc Phàm liếc mắt liền nhìn thấy căn phòng điều khiển chính đang ở đâu. Hắn nhanh nhẹn mở cửa ra chui vào trong phòng. Sau đó đóng cửa lại.

Cánh cửa sắt dày cộm kia vừa mới được khóa chặt lại. Ngay sau đó một tiếng ” Rầm” liền vang lên, giống như có thứ gì đó đụng rất mạnh vào cánh cửa vậy. Hiên nhiên âm thanh này là do bọn Hắc Súc Yêu đâm trúng cánh cửa tạo ra rồi.

Lúc này trong căn phòng này cũng không có bất kỳ ai. Mạc Phàm nhìn quét qua màn hình lớn một chút. Rất nhanh hắn liền cố định vào cái màn hình chiếu ở tầng 3. Nhìn qua màn hình, Mạc Phàm thấy 10 con Hắc Súc Yêu đã tụ tập hết bên ngoài cánh cửa sắt dày cộm kia khiến cho hắn rất là hoảng sợ. Bọn nó đang tìm mọi cách để có thể xé rách cánh cửa này.

Trong thời gian ngắn có lẽ cái đám Hắc Súc Yêu này cũng không thể nào làm gì được tấm cửa sắt dày cộm kia. Vì vậy, Mạc Phàm yên tâm nhìn lên màn hình lớn, nhanh chóng tìm kiếm thứ mình cần tìm.

Trước mặt hắn là một đồng màn hình dày đặc như tổ ong vậy. Tất cả mọi nơi trong trung tâm mua sắm đều được thu hết vào trong cái màn hình này. Bao gồm cả siêu thị Ốc Nhĩ Mã ở dưới tầng 1 nữa.

Siêu thị này rất là lớn. Hàng hóa bày la liệt xếp thành từng hàng thẳng đứng. Không ít nơi, hắn còn không nhìn thấy gì, do bị mất tầm nhìn. Hắn quét mắt nhìn qua màn hình lớn nhưng không thấy có một ai ở đây...

Không phải, hình như nơi này có động tĩnh!

Từ trên một cái màn hình, Mạc Phàm đột nhiên thấy có một thứ gì đó đang chậm rãi ngo ngoáy. Dựa theo góc độ của cái camera này thì nơi này hình như là kho để hàng hóa của siêu thị Ốc Nhĩ Mã.

Rất nhanh Mạc Phàm liền tìm thấy thiết bị điều khiển camera của khu vực nhà kho hàng hóa này. Hắn quay camera và phát hiện ra có một con Cự Nhân Tinh Chuột chui ra từ một cái đường ống của nhà kho hàng hóa. Mà trên người nó dính đầy máu khiến cho hắn rất là hoảng sợ.

Thế giới dưới lòng đất chính là sào huyệt của Cự Nhân Tinh Chuột. Chỉ cần có một cái đường ống thì bọn nó cũng sẽ chui vào đó không khác gì đi trên đất bằng. Mà giờ phút này hắn nhìn thấy 2 con Cự Nhân Tinh Chuột thông qua đường cống kia tiến vào bên trong siêu thị Ốc Nhĩ Mã.

” May là Tâm Hạ cũng không có ở đây. Nếu không thì nàng có thể đã gặp nguy hiểm... Tâm Hạ, rốt cuộc em đang ở đâu?”

Mạc Phàm lại tiếp tục tìm kiếm thêm lần nữa. Thế nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh Tâm Hạ ở đâu cả.

Hắn điều khiển camera sang một góc độ khác rồi tìm kiếm thêm lần nữa xem thế nào. Đột nhiên Mạc Phàm khóa một chiếc camera có hình một chiếc xe lăn bên cạnh chiếc tủ lạnh lại!!

Mạc Phàm căng hai mắt ra nhìn. Hắn muốn phóng to hình ảnh lên để nhìn cho rõ hơn.

Thao tác này cũng khá là dễ dàng. Rất nhanh Mạc Phàm đã phóng to hình ảnh nơi này lên. Càng nhìn Mạc Phàm càng tin chắc đây chính là xe lăn của Tâm Hạ!!

Thế nhưng Tâm Hạ không có ở trên cái xe lăn đó!!

Mạc Phàm cảm thấy tim mình đau thắt lại, đầu óc hỗn loạn.

Chẳng lẽ nàng...

” A! Đây là cái gì?!”

Mạc Phàm mới như vừa bị sét đánh đột nhiên phát hiện thấy bên cạnh xe lăn gần cái tủ lạnh có thứ gì đó đang đứng đơ.

Hắn vội vàng nhìn sang một màn hình có góc độ rõ nét hơn. Hắn phóng to cái màn hình này lên.

Trong màn hình, Mạc Phàm vô cùng kinh ngạc khi phát hiện thấy ở trong cái tủ vốn là nơi để đồ đông lạnh. Thế nhưng lúc này ở trong đó lại là một cô gái tóc đen mặc một chiếc váy dài đang còn ôm đùi co ro nằm.

Chiếc xe lăn ở bên cạnh tủ lạnh. Mà trong tủ lạnh có một người đang còn ản núp. Đây chắc chắn là Tâm Hạ rồi. Chắc chắn là nàng. Cho dù hắn không có thấy rõ khuôn mặt của nàng. Nhưng giờ phút này Mạc Phàm vẫn có thể khẳng định đó chắc chắn là nàng!

Ôn trời, nằng đây rồi. Cảm ơn! Cảm ơn!

Thiếu chút nữa thì nước mắt hắn tuôn rơi. Khi vừa nghe thấy ở khu vực trường Minh Văn này không có một ai rút lui được cả. Chưa có một giây phút nào tâm trạng của hắn bình yên. Hắn đã nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy nằng được nữa. Tưởng rằng nằng đã chết rồi.

Mà lúc này trong cái siêu thị Ố Nhĩ Mã này chỉ có một mình nằng. Hiển nhiên nguyên nhân là do cái đám người lúc trước đã vứt bỏ nằng ở đây.

Cũng may là nằng bị vứt bỏ lại ở nơi này. Nếu không nằng cũng không khác gì cái đám người kia. Tất cả đều chết thảm dưới nanh vuốt của bọn Cự Nhân Tinh Chuột.

Nhưng, lúc này Mạc Phàm hắn cũng không có vui mừng. Bởi vì từ trên màn hình hắn có thể thấy hai con Cự Nhân Tinh Chuột dính đầy máu đang đi vào khu vực mà Diệp Tâm Hạ ẩn nấp. Nhìn thấy vậy khiến cho trái tim Mạc Phàm nhảy lên liên hồi.

Trái tim hắn không nhảy lên liên hồi sao được. Thử nghĩ mà xem. Người đang trốn trong cái tủ lạnh kia chính là người quan trọng nhất của hắn. Mà hai con Cự Nhân Tinh Chuột có thể giết chết nằng trong nháy mắt thì đang đi lại ở bên cạnh nằng. Mà cảnh tượng này, hắn chỉ có thể nhìn qua camera chiếu lên màn hình mà không thể làm gì được. Lúc này hắn chỉ có thể cắn răng cầu nguyện mà thôi. Sự lo lắng, bất an và khẩn trương từ trong lòng hắn ngày càng lớn. Làm cho cả người hắn dựng đứng hết tóc gáy lên!!

Trái tim hắn đập liên hồi. Hai con mắt chăm chú nhìn vào màn hình.

Lúc này, Mạc Phàm chỉ muốn lao xuống chỗ kia. Sau đó hắn sẽ đem hai con Cự Nhân Tinh Chuột kia bắn cho tan thành cặn bã.

Nhưng mà, tình cảnh hiện giờ của hắn cũng không khá hơn nằng là bao. Ở bên ngoài cánh cửa kia. Có 10 con Hắc Súc Yếu thực lực cũng không thua gì bọn Cự Nhân Tinh Chuột đang còn trông chừng hắn. Bọn nó đang cố gắng phá tấm cửa sắt kia để xông vào. Cho nên điều hắn có thể làm lúc này chính là nhìn cái màn hình này mà thôi.

Không được! Nhất định không thể để như thế này được!!

Cho dù là hắn rơi vào hiểm cảnh hay là Diệp Tâm Hạ đang còn tránh né cái chết sắp tới gần kia. Nếu như hắn chỉ biết cầu nguyện thì cả hai chắc chắn sẽ chết.

Cánh cửa sắt kia rất nhanh sẽ bị phá nát.

Mà Diệp Tâm Hạ cũng không thể nào ở mãi trong cái tủ lạnh kia được. Nó không có đường khí. Mà hơn nữa nằng có thể sẽ bị đông cứng ở trong đó. Đây chính là tủ lạnh. Nơi có nhiệt độ rất thấp!

Hai con Cự Nhân Tinh Chuột kia cũng không có phát hiện ra chỗ Diệp Tâm Hạ ẩn nấp. Nhưng chắc chắn bọn nó rất muốn ăn thịt người ở bên trong cái tủ lạnh kia. Cho nên trong một khoảng thời gian ngắn, bọn nó cũng không có rời khỏi siêu thị Ố Nhĩ Mã này. Mà Diệp Tâm Hạ cũng không thể nào ở trong cái tủ lạnh kia quá nửa giờ được!

Hiện tại, nằng đã run lên vì lạnh rồi!

Nằng vì muốn thân nhiệt của mình giảm xuống để cho bọn Cự Nhân Tinh Chuột – một loài động vật máu lạnh không thể cảm nhận thấy nằng. Nên nằng đã trốn vào trong cái tủ lạnh có nhiệt độ khá là thấp này. Bốn phía xung quanh ngăn làm lạnh cũng đã kết thành băng sương rồi!

Thấy Tâm Hạ đang co ro trong chiếc tủ lạnh vì cầu mong được sống mà không có một ai ở trong siêu thị Ố Nhĩ Mã giúp khiến cho trái tim Mạc Phàm như muốn vỡ vụn ra từng mảnh.

Hắn đã tự hứa với bản thân mình rằng bất kể thế nào hắn cũng sẽ bảo vệ nằng thật tốt. Kết quả hiện giờ thì sao? Hắn đã để cho nằng phải thừa nhận đau đớn và cô đơn.

Mạc Phàm hung hăng cắn chặt hàm răng một cái. Cắn đến nỗi môi của hắn như muốn nát ra. Hai tay hắn nắm chặt lại thành quả đấm vì tức giận.

Hắn hiểu rõ chuyện gì đang chờ đợi 2 người. Càng tốn thời gian ở đây thì tử vong càng tới gần với Diệp Tâm Hạ hơn.

Vì vậy, Mạc Phàm rút cuộc cũng mạnh mẽ ngồi xuống nhắm hai mắt lại thật chặt!!

“Tiểu Cá Chạch Trụy, ta đã để cho người hấp thu tất cả Địa Thánh Tuyền. ...hiện giờ, ta sẽ cố gắng hết sức để đột phá. Vì vậy, người có thể cung cấp toàn bộ năng lượng để ta đột phá được không?!”

Mạc Phàm nhìn Tiểu Cá Chạch Trụy nói. Thật ra thì hắn nói câu này cũng giống như đang động viên mình vậy!

Lúc trước khi hắn còn đang ở cái sảnh trên mặt đất. Hắn cũng đã nhiều lần thử đánh sâu vào Trung Cấp Ma pháp sư nhưng tất cả đều thất bại.

Lần này, hắn muốn nhờ lực lượng của Tiểu Cá Chạch trụy trợ giúp cho mình.

Thật ra thì chuyện Địa Thánh Tuyền, hắn nói là đã uống hết là sự thật! Nhưng mà Địa Thánh Tuyền không phải là do một mình hắn uống hết, mà là do

tiểu Cá Chạch Trục hấp thu hết toàn bộ.

Hiện giờ, hấn muốn ở đây lại một lần nữa đánh sâu vào tu vi của mình trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng lần này, hấn không được phép thất bại nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Tinh Trần hóa Tinh Vân

Lạnh. Rất lạnh. Nó giống như có vô số cái kim đang không ngừng đâm vào da vậy. Cảm giác như máu cũng muốn đông cứng lại vậy, không có cách nào tuần hoàn trong thân thể.

Bên trong tủ lạnh, hô hấp của Diệp Tâm Hạ càng ngày càng chậm chạp. Bộ ngực phập phồng càng ngày càng ít hơn.

Lạnh như băng và sự mệt mỏi khiến cho nàng chỉ muốn nhắm hai mắt lại để ngủ một giấc.

”Nếu như mình ngủ, thì mình sẽ không bao giờ mở mắt ra được nữa...”

Diệp Tâm Hạ mạnh mẽ cắn chặt môi mình thật đau, để cho cơn đau có thể làm cho nàng tỉnh táo hơn.

Hai con Cự Nhãn Tinh Chuột kia hình như cũng không có ý định rời đi. Âm thanh của hai con kia cũng cách chỗ nàng không xa.

Diệp Tâm Hạ cũng không biết mình có thể kiên trì được bao lâu. Nàng thà bị đông cứng còn hơn mà biến thành thức ăn cho bọn Cự Nhãn Tinh Chuột kia.

Không khí càng ngày càng loãng. Diệp Tâm Hạ cố gắng điều chỉnh lại hô hấp của mình. Đầu óc nàng bắt đầu suy nghĩ lung tung về mọi chuyện.

“Xèo xèo chi ~~~~~ tê tê tê ~~~~~”

“Băng!!! Băng!!!!!!”

Tùng tiếng va đập rất mạnh hung hăng vang lên từ chiếc cửa sắt dày cộm. Thậm chí hấn còn nghe thấy tiếng va chạm từ móng vuốt của bọn Hắc Súc Yêu vào tấm cửa sắt kia không ngừng

Những con Hắc Súc Yêu này chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân. Bọn nó biết Mạc Phàm đang còn ẩn trốn ở trong căn phòng này. Nhưng bọn nó chưa xé rách được thân thể của Mạc Phàm thì bọn nó cũng sẽ không bao giờ rời đi.

Móng vuốt sắc bén từ từ cứa xé trên tấm cửa sắt kia cố gắng tạo ra một khe hở nhỏ. Một khi có một khe hở xuất hiện, thì chuyện phá hủy tấm cửa sắt này rất là dễ dàng. Đám Hắc Súc Yêu này sau khi xé ra được một cái lỗ hổng. Bọn nó liền hưng phấn kêu lên. Giống như đám tù nhân được nhìn thấy mặt trời vậy. Bọn nó thay phiên nhau xé mở rộng cái lỗ kia ra.

Bên trong căn phòng, Mạc Phàm có vài vết thương trên người đang ngồi thien. Nguy hiểm sắp tới gần mà hấn làm như không biết.

Hấn có thể nghe thấy âm thanh tấm cửa bị xé ra. Tiếng thét chói tai của đám Hắc Súc Yêu thông qua khe hở truyền vào nơi hấn càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng.

Nhưng mà, sợ hãi thì có tác dụng gì?

Có thể còn sống hay không? Tất cả đều nhìn vào hai cái Tinh Trần của hấn có biến hóa ra sao!!

Tinh trần màu tím, tinh trần màu đỏ. Cả hai cái đều tản ra ánh sáng lúc mạnh lúc yếu.

Ở bên ngoài hai cái Tinh Trần này, một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao bọc lấy nó. Mà bên trong Tinh trần nứt ra ánh sáng chính là nơi tụ tập trọng yếu của màn sáng mờ ảo này.

Màn sáng này giống như vỏ trứng. Nó giống như con nhộng đang muốn phá kén mà ra vậy. Nhìn qua thì ma năng đánh sâu vào cái vỏ trứng có vẻ như không gây ra một chút nứt mẻ nào. Nhưng rõ ràng nó có dấu hiệu phồng lên do năng lượng cuộn cuộn bên trong.

”Vỡ cho lão tử....!!!”

Mạc Phàm hô lên một tiếng trong lòng.

Tiểu Cá Chạch Trụy ở trước ngực phát ra ánh sáng giống như rót thêm lực lượng giúp Mạc Phàm chọc thủng cái Tinh Trần này. Lực lượng này từ bốn phương tám hướng phát ra đột nhiên ngưng tụ về một điểm!

Giống như vô số con sông nhỏ hội tụ thành con sông Trường Giang lớn vậy. Con sông Trường Giang yên tĩnh đột nhiên nổi sóng, cuộn cuộn đánh thẳng vào con đê bờ sông!!

Rốt cuộc thì bên ngoài con nhộng này cũng xuất hiện vết rách. Vết rách giống như mạng nhện dần dần khuếch tán ra xung quanh. Tiếng nứt vỡ càng lúc càng lớn hơn.

Sắp thành công rồi, sắp thành công rồi!!

Nội tâm Mạc Phàm bắt đầu kích động lên. Vào lúc hắn đánh thẳng vào cái cảnh giới kia, Mạc Phàm có thể cảm nhận được có một lực lượng khổng lồ cản ngược lại tinh thần của mình. Khiến cho hắn đau đầu như búa bổ.

Nếu như là bình thường, Mạc Phàm tin chắc rằng hắn không thể nào kiên trì được. Thỉnh thoảng, nó cản trở ngược lại khiến cho tinh thần hắn đau đớn giống như có một thanh kiếm xuyên qua não bộ vậy. Nó giống như đại dương cuồng bạo, va chạm cuộn cuộn vào tinh thần hắn. Cái loại đau đớn về tinh thần này, trong quá trình tu luyện Mạc Phàm chưa bao giờ thưởng thức qua. Nó mệt mỏi vượt trên cả cái cảm giác hết sạch tinh khí... Nó mạnh hơn gấp trăm lần, nghìn lần. Giống như con ác mộng hành hạ và tàn phá tinh thần hắn vậy...

Mà ở trong quá trình này, nếu như tinh thần hắn chỉ cần có hơi chút thả lỏng, có ý định buông bỏ. Thì tất cả thế công mà hắn đã vất vả từ lúc trước tới giờ trong nháy mắt biến mất. Hết thảy mọi thứ hắn đều phải làm lại từ đầu!!

Mạc Phàm cảm giác đầu óc như muốn nổ tung vậy. Gân xanh nổi lên đầy mặt. Nhưng hắn cũng không dám buông lỏng tinh thần xuống.

Thực tế thì cái loại cảm giác đau đớn thống khổ này cũng không thua gì bị bọn Hắc Súc Yêu xé hắn ra thành mảnh nhỏ vậy. Nếu như người có ý chí nghị lực kém thì ngay từ lúc đầu đã buông bỏ việc này rồi, Nhưng Mạc Phàm hắn lại sống chết cắn chặt răng kiên trì.

Hắn nhìn lên màn hình thấy Tâm Hạ vẫn đang còn co rúc kê cận tử vong liền nhắm chặt hai mắt lại. Nếu như nàng bị Cự Nhân Tinh Chuột xé thành mảnh nhỏ thì hắn tin chắc rằng cả đời này hắn thà thống nhận sự đau đớn, thống khổ này hơn gấp trăm, gấp nghìn lần còn hơn trông thấy cảnh tượng đó.

Thống khổ tinh thần càng lúc càng lớn hơn. Lúc này nó đã gấp 5 lần so với ban đầu rồi!!

Mạc Phàm cắn chặt răng kiên trì!

Gấp mười lần!

Mạc Phàm cắn đầu lưỡi một cái. Hắn rất sợ thân thể của mình vì đau quá mà đem đầu lưỡi của mình cắn đứt.

Thế giới tinh thần sóng nổi cuộn cuộn, không ổn định.

Tinh Trần Lôi hệ màu tím, Tinh Trần Hỏa hệ màu đỏ lúc này giống như muốn biến mất. Sau khi bọn nó vỡ tung ra, ánh sáng của bọn nó liền ảm đạm xuống.

Bạn đang đọc truyện tại truyenhoangdung.xyz. Truyện được dịch và update tại đây. Cảm ơn bạn đã ủng hộ và ghé thăm.

Ánh sáng càng ngày càng yếu đến nỗi không bằng một hạt sao. Giống như kiểu sắp biến mất trong màn đêm tối tăm vậy.

Đột nhiên, Lúc này Mạc Phàm mở hai mắt ra!

Hai con người của hắn trông rất là khác biệt, khác xa đôi mắt bình thường của con người. Con người này giống như ẩn chứa một tiểu vũ trụ bên trong vậy. Sâu trong nó chính là Tinh Trần Lôi hệ và Tinh Trần Hỏa hệ mờ mịt.

Con người của hắn mở to ra, cả gương mặt Mạc Phàm liền run rẩy.

Hai đại Tinh Trần đang còn tĩnh mịch đột nhiên phát ra ánh sáng cực nóng, rồi nhanh chóng tràn ngập khắp vũ trụ tinh thần của Mạc Phàm.

Ánh sáng màu tím óng ánh, rực rỡ mà xinh đẹp. Nó thật sự hoàn mỹ khiến cho người khác phải rung động.

Ngọn lửa màu đỏ vô cùng nóng như muốn thiêu cháy hết tất cả bóng tối. Lập lòe mà mãnh mẽ.

Bọn nó rất nhanh. Bọn nó bao bọc. Bọn nó giống như sáng tạo ra một tân vũ trụ nhỏ bé thuộc riêng bản thân mình. thuộc về Tinh Vân.

Nhưng lần sáng tạo này nó không nổ tung nữa mà là một mảnh Tinh Trần nho nhỏ như đom đóm. Bọn nó sáng tạo ra một mảnh giống như bầu trời đầy sao trên trời vậy. Bọn nó chứa vô số viên nhấp nháy, hòa lẫn vào nhau.

” Tinh trần hóa Tinh Vân!!!”

Mạc Phàm cảm nhận được hết thấy những điều này, khiến cho máu trong người hắn như muốn sôi trào.

Tinh Trần ở trong vũ trụ chính là một mảnh bụi nhỏ nhỏ. Bọn nó có tồn tại nhưng vô cùng nhỏ bé. Mà năng lượng bọn nó cung cấp cho Ma Pháp Sư cũng khá là có hạn.

Nhưng Tinh Vân thì không giống như vậy. Ở trong vũ trụ nó chiếm diện tích rất lớn. Ánh sáng dày đặc sáng rất là rực rỡ. Bọn nó ở trong cái vũ trụ mênh mông có thể nhìn thấy được rõ ràng. Bọn nó tô điểm đẹp đẽ thêm cho Thế giới tinh thần!!

Mảnh bụi và đám mây. Sự khác biệt này khác xa nhau quá xa. Nếu như mỗi một hạt sao nho nhỏ có ẩn chứa ma năng thì chỉ chút hạt sao ở chung một chỗ tạo thành đám mây thì nó sẽ chứa năng lượng khổng lồ như thế nào?? Nó có thể phóng thích ra ma pháp cường đại ra sao!!!

Trong Tinh Vân, vẫn còn có Ma Pháp Sư phóng thích ra các ma pháp cơ bản thuộc về hạt sao.

Nhưng ma pháp này lại khác xa ma pháp sơ cấp kia.

Ở màn sáng Tinh Vân này có tổng cộng 49 hạt sao.

Những hạt nho nhỏ này giống như lúc Mạc Phàm bắt đầu thức tỉnh vậy. Nó nhanh chóng chuyển động trong Tinh Vân. Khiến cho người xem nhìn hoa cả mắt.

.....

” Cảm giác này là.....”

Mạc Phàm nhìn hai tay của mình mà không dám tin vào mắt mình nữa.

Trong tay trái của hắn. Một ngọn lửa thiêu đốt rừng rực, như muốn phóng thích từ trong cơ thể ra ngoài vậy. Giống như kiểu ma năng dùng mãi không hết vậy!

Trong tay phải của hắn. Ánh sáng màu tím chẳng chịt, rậm rạp bao trùm hết cả bàn tay hắn. Bọn nó giống như đang muốn tranh thủ tình cảm của Mạc Phàm trước ngọn lửa kia vậy. Nó kiêu ngạo, khát khao biểu hiện ra thực lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Sức mạnh của Hỏa hệ – Liệt Quyền

” Cả hai hệ đột phá cùng lúc!!”

Mạc Phàm nhìn cơ thể tràn đầy ma năng mà kích động không ngừng.

Bình thường, một vị Ma Pháp Sư có Tinh Trần đột phá tới Tinh Vân. Thì người đó được gọi là Trung cấp Ma Pháp Sư.

Hay nói cách khác, bắt kể là Lôi hệ Tinh Trần hóa thành Tinh Vân hay là Hỏa hệ Tinh Trần hóa thành Tinh Vân thì Mạc Phàm đều đã bước chân vào cảnh giới Trung cấp Ma Pháp Sư. Nhưng lần này, hai cái Tinh Trần của hắn lại cùng lúc hóa Tinh Vân. Đây quả thật là tình huống mà hắn không lường trước được!!

“Chi Chi Chi ~~~~~ Xèo Xèo Xèo Xèo~~~~~”

Những tiếng thét chói tai vang lên xung quanh Mạc Phàm. Kèm theo sau đó là tiếng xé rách từ tấm cửa sắt va chạm với móng vuốt đám Hắc Súc Yêu tạo ra.

Mạc Phàm đang đứng ở trước cửa. Hắn nhìn chằm chằm vào đám Hắc Súc Yêu xấu xí kia.

Hắc Súc Yêu là dấu hiệu của Hắc Ám Giáo Đình. Thật ra bọn nó cũng không phải là thú triệu hồi. Mà là một sinh vật do Hắc Ám Giáo Đình dùng con người kết hợp với yêu khí tạo ra. Nó giống như là một sinh vật vong linh vậy. Những con Hắc Súc Yêu này là hóa thân của sự oán giận, tức giận, tham lam. Bọn họ bị Hắc Ám Giáo Đình nắm giữ sinh mạng và tùy ý sai khiến.

Bọn nó ngoài việc thích giết chóc ra thì còn có một ham muốn khổng lồ nữa. Đó chính là ham muốn biến người khác thành đồng loại giống như mình. Nguyên nhân rất đơn giản, bọn nó biết mình có hình dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ. Vì vậy bọn nó ghen ghét với người khác và cố gắng biến họ thành như mình.

Cái loại ghen ghét này còn hơn cả lây bệnh, khiến cho bọn nó rất là kiên nhẫn.

Cánh cửa sắt nhỏ kia làm sao có thể ngăn cản được khát vọng mãnh liệt này của bọn nó. Cái sự tham lam của bọn nó không biểu hiện ở sự đói bụng mà nó biểu hiện từ sự hưởng thụ hành hạ đến biến thái. Bọn nó thích hành hạ con người cho đến chết. Chính vì vậy cái loại tham lam này càng thêm đáng sợ hơn nữa!!

Ánh mắt bọn nó tối tăm mịt mờ. Cái miệng nhỏ ra từng giọt nước miếng một cách thèm khát. Móng vuốt cào loạn lên. Từng tiếng gào thét chói tai...

Có lẽ nửa giờ trước, nếu như có 2 con Hắc Súc Yêu xuất hiện thì đối với Mạc Phàm mà nói đó chính là một con ác mộng. Tốc độ của bọn nó có thể né tránh hầu hết các kỹ năng sơ cấp. Với lại bọn nó còn rất là giao hoạt và biết hợp tác chiến đấu với nhau. ...

Mà bây giờ, đám quái vật này ở trước mắt Mạc Phàm cũng chỉ là một đám cặn bã mà thôi. Đôi mắt của hắn lúc này không còn hiện lên sự sợ hãi nữa, thay vào đó chính là sự cao ngạo và kinh thường!

Mạc Phàm đứng ở đó. Mặc kệ đám Hắc Súc Yêu đang xé mở tấm cửa sắt kia ra.

”Xé rách~~~~~”

Rốt cuộc thì cánh cửa sắt cũng bị xé rách ra. Ngay lập tức, bọn Hắc Súc Yêu điên cuồng chen chúc chui qua lỗ hổng kia. Bọn nó hành động giống như kiêu muốn mình là người đầu tiên cắn được con mồi vậy. Làm vậy mới có thể khiến cho linh hồn tội ác của bọn nó thăng hoa hơn.

Mấy con Hắc Súc Yêu dữ tợn chen chúc nhau chui vào, khiến cho một số con bị mắc kẹt lại tại lỗ hổng bị xé rách kia. Một số con Hắc Súc Yêu ở phía sau thấy vậy liền kêu gào lên từng tiếng chói tai không ngừng. ...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Mạc Phàm cũng không có hoang mang. Hắn chậm rãi lấy ra Tinh Đồ Chi Thụ.

Hắn nắm Tinh Đồ quyền trục ở trên lòng bàn tay. Sau đó điên cuồng rót ma năng vào. Ngay lập tức quyền trục này phiêu dật ở trước mặt Mạc Phàm, rồi nhanh chóng biến thành vô số hạt sao....

Quyền trục biến mất. Nhưng vị trí từng hạt sao trong quyền trục Tinh Chi Đồ kia thì vẫn lưu giữ trong đôi mắt của Mạc Phàm.

Một hạt sao, hai hạt sao, ba hạt sao....

Những hạt sao trong Hóa Hệ Tinh Vân của Mạc Phàm giống như bị triệu hoán ra vậy. Bọn nó nhanh chóng nối liền lại với nhau.

Đầu tiên bọn nó nối liền thành Tinh Quỹ. Tinh quỹ đối với Mạc Phàm mà nói thì rất là quen thuộc. Nhưng Tinh Quỹ đó cũng chỉ là Tinh Quỹ của kỹ năng sơ cấp ma pháp mà thôi....

Còn cái hiện giờ Mạc Phàm phóng thích ra tuyệt đối không phải là kỹ năng sơ cấp ma pháp!

Tinh Quỹ thứ nhất đang còn nối liền thì đạo Tinh Quỹ thứ hai đã xuất hiện trong Tinh Vân. ...

Từng cái hạt sao nối liền thành Tinh Quỹ. Mà từng cái Tinh Quỹ lại giao thoa hỗ trợ cho nhau. Bọn nó tạo thành một cái Tinh Đồ kỳ diệu, vô cùng xinh đẹp ở trong Tinh Vân!!

Đây chính là Tinh Đồ!

Và cũng chính là phần đệm của ma pháp trung cấp. Cũng chính là cánh cửa để bước lên ma pháp cao trung!

49 hạt sao dưới sự triệu hoán của Tinh Đồ liền biến thành một cái Tinh Chi Đồ Ấn tuyệt đẹp. Cái Tinh Chi Đồ Ấn này không chỉ lóng lánh ở trong mắt Mạc Phàm. Mà nó còn tạo thành một vòng tròn rực rỡ ở dưới chân Mạc Phàm!

Tinh Đồ dưới chân....

Một nguồn năng lượng khổng lồ điên cuồng rót vào cơ thể Mạc Phàm. Toàn bộ cơ thể Mạc Phàm giống như bị thiêu đốt lên vậy.

”Liệt Quyền!”

Mạc Phàm hung hăng đọc ra tên kỹ năng trung cấp Hóa Hệ Ma pháp của mình. Vào lúc này máu của hắn như muốn sôi trào lên!!

Hắn nhìn đám Hắc Súc Yêu bằng đôi mắt ngạo nghễ, rồi sau đó nở ra một nụ cười ngông cuồng. Hắn vùng ngọn lửa kia lên.

”Đề ta tiễn các người về Tây Thiên!”

Mạc Phàm gằn lên từng chữ một.

Ngay tức khắc, đoàn Liệt Diễm cực nóng đang còn thiêu đốt cơ thể hắn nhanh chóng tụ tập từ nắm tay cho tới cổ tay Mạc Phàm.

Trên nắm tay hần lúc này chính là một ngọn lửa bao bọc xung quanh. Ngọn lửa này muốn đốt cháy, muốn phá hủy tất cả mọi thứ!

Mạc Phàm đã chịu đựng sự đau đớn khi cái đám này muốn hủy diệt quê hương Bắc Thành của mình, muốn giết chết người thân của mình. Vào lúc này sự chịu đựng đó đã biến thành một cơn thịnh nộ. Một cơn thịnh nộ không lồ. Nó muốn được phun trào ra. Sau khi Mạc Phàm gầm lên một tiếng, cơn thịnh nộ này biến thành Liệt Quyền hung hăng đâm về phía trước!!

Đầu tiên một ngọn lửa khổng lồ bao bọc lấy nắm đấm của hắn tạo thành Hỏa Quyền. Rồi sau đó nó biến thành từng đoàn nhỏ tỏa ra xung quanh. Những đoàn Liệt Diễm nhỏ này có hình dạng một quả đấm khổng lồ. Nó còn to hơn cả một bức tường. Từng nắm đấm nhanh chóng oanh kích, va chạm vào bề mặt ở phía trước.

Cánh cửa sắt??

Liệt Quyền của Mạc Phàm oanh kích một phát khiến cho tấm cửa sắt đập thẳng vào bức tường!

Đám Hắc Súc Yêu đang còn có ý định xông lên giết chết hắn??

Liệt Quyền của Mạc Phàm liền oanh giết tất cả đám Hắc Súc Yêu đang xông tới kia!!

Ngọn lửa bùng bạc vang lên “ầm ầm”. Bức tường ở phía trước bị Liệt Quyền oanh kích thành tro bụi.

Đám Hắc Súc Yêu lao vào đầu tiên và chạm vào Hỏa Quyền đỏ ngầu khổng lồ kia. Ngay lập tức cũng biến thành tro bụi!!

“Chi Chi Chi Chi~~~~~ Chi Chi Chi Chi~~~~~”

Trên tầng 3, một đám Hắc Súc yêu đang còn ở hành lang muốn xông vào để ăn thịt con mồi liền phát ra từng tiếng thét chói tai.

Khi ngọn Liệt Quyền hủy diệt oanh kích trúng đám đi đầu kia. Đám Hắc Súc Yêu đằng sau bị sóng nhiệt lan tràn ra, đập lên người làm cho hoảng sợ, muốn bỏ chạy tứ tán.

Tất cả Hắc Súc Yêu không kịp chạy trốn đều bị đòn Liệt Quyền này biến thành tro bụi. Tuy rằng nhiệt độ xung quanh của Liệt Quyền không có cao. Nhưng không có nghĩa rằng những con Hắc Súc Yêu nhanh nhẹn kia có thể trốn thoát.

Vì ham muốn được thưởng thức máu tươi của Mạc Phàm. Nên tất cả bọn nó tập trung ở sau cánh cửa. Một đoàn Liệt Quyền này tung ra liền đánh trúng tất cả bọn nó. Hơn nữa phạm vi của Liệt Quyền rất là rộng. Có chạy trốn cũng không kịp!!

“Pang!!!!!!Pang!!!!!! Pang!!!!!!”

Bức tường chính của căn phòng này bị biến thành tro tàn đầu tiên!

Các mặt bức tường khác bị thì oanh cho nát bét!

Bức tường thủy tinh phía sau hướng ra phía quảng trường là một tấm kính dày cũng bị oanh cho vỡ vụn. Ngay tức khắc Liệt Quyền liền biến thành một làn sóng lửa điên cuồng lấp đầy phòng ăn. Sau đó va chạm vào cửa sổ phòng ăn, ầm ầm bắn ra ngoài.

Đám Hắc Súc Yêu không bị nhiệt độ của Liệt Quyền nướng thành tro tàn thì cũng bị oanh kích từ trên tầng 3 xuống tới phòng ăn. Rồi lại từ phòng ăn và đập vào cửa sổ rơi thẳng xuống quảng trường!

Không hề có một tiếng kêu thảm thiết nào vang lên. Đám Hắc Súc Yêu cứ như vậy mà rơi thẳng xuống quảng trường. Ngay sau đó là những mảnh nhỏ bàn ăn và thủy tinh vỡ vụn ào ào rơi xuống đầy trời quảng trường. Biến một góc quảng trường thành một đồng hỗn độn.

Cả tầng 3 sóng nhiệt tràn ngập, khiến cho trung tâm mua sắm cũng phải chấn động.

Quá trình hủy diệt của đòn Liệt Quyền này cũng không quá dài. Chỉ trong chốc lát, bức tường phòng điều khiển chính, phòng ăn của tầng 3 liền biến mất!!

10 con Hắc Súc Yêu bị oanh diệt mất 4 con. Còn dư lại 6 con cho dù còn sống thì tại nó cũng không dám trèo lên đây nữa. Bọn nó nhao nhao té xuống quảng trường làm bạn với đồng hỗn độn dính đầy lửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Cứu Tâm Hạ

Mạc Phàm đứng một mình giữa căn phòng tan hoang chỉ còn lại một nửa. Hai con mắt hắn nhìn xuyên qua cái hang cháy đen thẳng xuống phía dưới quảng trường. Nơi mà hắn vừa đánh bọn Hắc Súc Yêu rơi xuống.

Lúc này ở bên dưới quảng trường, có mấy con Độc Nhãn Ma Lang đang còn lảng vảng. Hiển nhiên là bọn nó không có tìm thấy thức ăn rồi. Khi tiếng động khổng lồ do Mạc Phàm gây ra vang lên. Tất cả bọn nó đều ngẩng đầu lên nhìn vào một cái hang vừa mới xuất hiện ở trung tâm mua sắm.

Trong nhóm Độc Nhãn Lang bên dưới quảng trường có một con Độc Nhãn Ma Lang có hình thể khá nhỏ nhìn con Hắc Súc Yêu nửa sống nửa chết mà hoảng sợ. Nó liếc nhìn đồng bọn mình một cái.

Đồng bọn của nó nhìn thoáng qua cái hang động cháy đen khổng lồ kia. Nó thấy ở nơi đó có một nhân loại đang đứng liên run rẩy hoảng sợ. Nó quay lại nhìn con kia một cái. Rồi sau đó hai con Độc Nhãn Ma Lang hoảng hốt cùng nhau bỏ chạy thật nhanh ra khỏi quảng trường Minh Văn.

Lúc này nội tâm của hai con Độc Nhãn Ma Lang kia chắc chắn đã bị dọa cho sợ mất hết thần trí rồi. Trong lòng bọn nó lúc này chắc đang còn âm thầm kêu may mắn: Mẹ kiếp, may mà hai chúng ta không có đi tới đó. Nếu không thì....!

.....

Mạc Phàm nhìn hai con Độc Nhãn Ma Lang chạy trốn mất dép liền thả lỏng tinh thần. Hắn cảm nhận lại cơ thể của mình một chút. Cả cơ thể hắn lúc này vẫn đang còn sôi trào, nóng rực!

Đây chính là Hóa Hệ trung cấp ma pháp!

Đúng vậy! Đây chính là Hóa hệ trung cấp ma pháp!!

Năng lực phá hoại của nó thật sự quá kinh khủng. Nó khác hẳn hoàn toàn so với sơ cấp ma pháp! Sự chênh lệch khác biệt không phải chỉ có 1 tầng!!

Đây mới là ma pháp, mới là ma pháp! Quả thật cái sơ cấp ma pháp trước kia chỉ đáng xách dép cho nó mà thôi!

Thằng chó chết Vũ Ngang! Bọn Hắc Ám Giáo Đình khốn kiếp. Để xem các người còn dám giết người thân của Mạc Phàm lão tử ta nữa không??

Cái chết con mẹ nhà nó chứ! Bao nhiêu từ hào hoa phong nhã gì Mạc Phàm biết đều mang ra xài hết, để chửi bới Vũ Ngang và đám Hắc Ám Giáo Đình cho bổ tức.

Thôi chết, quên mất. Tâm Hạ vẫn còn nguy hiểm

Ngay lập tức, Mạc Phàm liên ý thức được mình đang có việc quan trọng cần làm. Cho nên hắn cũng không có để ý tới đám Hắc Súc Yêu đang còn nửa sống nửa chết kia nữa. Hắn chạy một mạch tới siêu thị Ốc Nhĩ Mã.

Sau khi đạt tới cảnh giới trung cấp Ma Pháp Sư, Mạc Phàm cảm thấy cơ thể của mình có biến hóa rõ rệt về thể chất. Hắn chạy tới lan can tầng 3 rồi nhảy một mạch từ trên tầng 3 xuống. Thế nhưng hai chân hắn vẫn tiếp đất được vững vàng.

Mạc Phàm cũng không dám lãng phí 1 giây, 1 phút nào cả. Hắn phóng như bay về phía siêu thị Ốc Nhĩ Mã.

Nếu là bình thường thì hắn chắc chắn sẽ suy nghĩ, tìm cách đối phó với hai con Cự Nhân Tinh Chuột đang còn ở trong siêu thị Ốc Nhĩ Mã kia.

Nhưng hiện tại....

Một đòn Hỏa Tự liền phá vỡ cánh cửa sắt của siêu thị Ốc Nhĩ Mã ngay lập tức. Mặc kệ bên trong có bao nhiêu con Cự Nhân Tinh Chuột, tới đây lão tử ta chấp hết?

Mạc Phàm nhanh chóng chạy vào. Hai con mắt hắn đảo quanh từng chiếc sạp bày hàng hóa dựng thẳng đứng kia. Khung cảnh chiếc tủ lạnh mà hắn nhìn thấy trên chiếc màn hình nhanh chóng bị hắn khóa lại ở trong đầu.

Mạc Phàm nóng lòng chạy như điên. Hắn chạy ngay về hướng hành lang rộng rãi giữa các gian hàng hóa trong siêu thị.

Lúc này, hai con Cự Nhân Tinh Chuột nghe thấy động tĩnh bên ngoài, liền vội vã chạy về phía này kiểm tra một chút.

Bọn nó vừa nhìn thấy thịt người ở trước mắt, liền phát ra tiếng kêu đầy hưng phấn. Hai con Cự Nhân Tinh Chuột béo mập nhanh chóng xông về phía Mạc Phàm.

Tốc độ của bọn nó rất nhanh. Hai chiếc răng nanh to lớn từ chiếc miệng đầy máu hiện ra.

“Đi chết đi!!”

“Liệt quyền!”

Một cái đồ án Hỏa hệ ma năng ở dưới chân Mạc Phàm tỏa ra ánh sáng!

Ngon lửa bao bọc toàn thân Mạc Phàm nhanh chóng ngưng tụ về hai nắm đấm của hắn.

”Pang!! Pang!!!! Pang!!!!!!”

Liệt Quyền tung ra. Tất cả hàng hóa ở hai bên liền biến thành tro bụi. Hai con Cự Nhân Tinh Chuột chạy được nửa đường liền đụng ngay Hỏa Quyền khổng lồ này. Nội tâm bọn nó lúc này tràn đầy sự hối hận.

Bọn nó hối hận vì mình đã dùng đôi mắt chó đui mù nhìn người kia là con mồi mà không nhận ra đây chính là một vị trung cấp Ma Pháp Sư. Bọn nó hối hận vì vừa chạy vừa cắn nhau để giành con mồi. Bởi vì khi đòn Liệt Quyền khổng lồ kia đánh tới người bọn nó. Thì tấm thân mập mạp của bọn nó cũng không thể nào chịu đựng được!!

Chỉ trong vòng tích tắc đòn Liệt Quyền kia nuốt gọn hết bọn nó, biến bọn nó thành đồng tro tàn

Mạc Phàm mới chỉ phóng thích ra đòn Liệt Quyền nhẹ nhàng mà hai con Cự Nhân Tinh Chuột kia đã biến thành tro bụi rồi. Hắn thu hồi kỹ năng lại. Nếu không cái kỹ năng này của hắn sẽ lan tràn ra và có thể đem siêu thị Ốc Nhĩ Mã này biến thành một cái biển lửa. Đến lúc đó, nó lại gây tổn thương cho Tâm Hạ thì hắn sẽ rất là hối hận.

“Tâm Hạ, Tâm Hạ!!”

Mạc Phàm lại lo lắng chạy một mạch tìm kiếm Tâm Hạ. Đồng tro bụi kia, hắn cũng không có liếc mắt nhìn lấy một cái.

Trước mặt hắn lúc này là một chiếc xe lăn. Và bên cạnh nó chính là chiếc tủ lạnh nơi Tâm Hạ đang còn trốn. Mạc Phàm liền lao thẳng tới trước tủ lạnh. Hắn hung hăng mở nắp tủ lạnh ra.

Trong tủ lạnh, Diệp Tâm Hạ đang nằm thiếp đi. Nàng giống như một nàng công chúa ngủ trong tủ lạnh vậy. Da nàng vốn trắng bóc thế nhưng vào lúc này nó tái nhợt tới mức đáng sợ.

Khuôn mặt diêm tĩnh của nàng vào lúc này đã không còn một tia máu nào.

Hai con mắt nàng nhắm chặt lại. Trên hàng lông mi cong dài còn đọng lại một chút sương băng, giống như là nước mắt bị đông cứng lại vậy.

Mạc Phàm vội vàng ôm nàng đưa ra ngoài. Hắn khiêng nàng ra mà cảm giác như khiêng một tảng băng vậy. ...

“Tâm Hạ!!”

Cả người Mạc Phàm giống như bị sét đánh.

”Ngươi tỉnh lại đi! Ngươi nhanh tỉnh lại đi! Ta là Mạc Phàm! Ta là Mạc Phàm! Ta tới cứu ngươi đây!”

Một ngọn lửa liền bùng lên khắp cơ thể Mạc Phàm. Hắn ôm Diệp Tâm Hạ thật chặt vào người. Hi vọng ngọn lửa của mình có thể phá băng giúp Tâm Hạ tỉnh dậy.

Nhiệt lượng không ngừng tỏa ra. Nó nhanh chóng phá vỡ lớp băng trên người Tâm Hạ và tăng nhiệt độ cơ thể nàng lên.

Thân thể của nàng từ từ ấm áp lại.

Hô hấp của nàng gần như dừng lại thế nhưng vào lúc này cũng từ từ phục hồi.

Diệp Tâm Hạ mở hai con mắt nặng trĩu của mình ra. Một thân thể nóng ấm đang ôm chặt lấy nàng. Cái thân thể này để cho nàng cảm giác được một sự ấm áp chưa bao giờ có. Mà hơi thở tỏa ra từ cái thân thể nóng ấm này lại vô cùng quen thuộc.

”Mạc Phàm ca ca?”

Diệp Tâm Hạ yếu ớt nói. Trong giọng nói ẩn chứa cảm giác không thể tin được.

Người ta thường bảo rằng: Con người trước khi chết sẽ thấy được những hình ảnh mà mình mong muốn nhất. Diệp Tâm Hạ rất sợ mình cũng giống như cô bé bán diêm kia. Cô bé bán diêm kia đã trông thấy được những hình ảnh hạnh phúc nhất thông qua que diêm kia rồi cuối cùng lại tàn đi như que diêm.

Nhưng cảm giác bị ôm chặt như thế này sao mà chân thật đến thế.

Mạc Phàm nghe thấy giọng Tâm Hạ, mới phát hiện ra nàng đã mở mắt. Nhất thời hắn nói năng lộn xộn. ...

Trong cái tai họa giáng xuống này, sinh mạng của mỗi người đều rất là mong manh. Và Mạc Phàm cũng đã thấy rất nhiều cô gái cứ như vậy mà chết đi. Cho nên hắn rất sợ chuyện như thế này sẽ xảy ra trên người Tâm Hạ. Dù sao thì người khác còn có khả năng chạy trốn, còn nàng thì???

Mạc Phàm kiên định tới đây. Vì hắn biết chắc rằng Tâm Hạ – một cô gái không thể đi lại được chắc chắn sẽ bị quăng lại ở nơi này. Nàng sẽ không có một ai giúp đỡ mà chỉ có thể ở nơi này chờ đợi cái chết tới mà thôi.

“Mạc Phàm ca ca, em còn nghĩ rằng... em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.”

Lúc này, cơ thể của Tâm Hạ đã nóng ẩm và không còn bị đông cứng nữa. Nàng liền ôm choàng lấy cổ Mạc Phàm một cách ôn nhu. Giống như kiểu... nàng sẽ không bao giờ thả nó ra vậy. Và nàng càng giống như muốn cơ thể mình hòa vào làm một với cơ thể ấm áp, dễ chịu này của Mạc Phàm.

”Bất kể như thế nào, anh sẽ không bao giờ bỏ em.”

Mạc Phàm nói.

Diệp Tâm Hạ cũng không có nói thêm gì. Nhưng nàng càng ôm chặt lấy hắn hơn.

Toàn bộ thế giới có thể vứt bỏ nàng. Nhưng ca ca Mạc Phàm chắc chắn sẽ không. ... Điều này, từ trước tới nay nàng vẫn chưa bao giờ nghi ngờ.

.....

Vào lúc tai họa bùng phát, nàng bị mọi người bỏ lại một mình giữa một cái siêu thị khổng lồ lạnh như băng này. Thế nhưng, nàng chưa từng rơi một giọt lệ nào. Nhưng khi Mạc Phàm xuất hiện ở trước mắt nàng. Nước mắt nàng lại không ngừng tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Hệ chữa trị thần kỳ

Mạc Phàm bế Tâm Hạ đặt lên xe lăn. Đột nhiên hắn cảm thấy choáng váng đầu óc.

Diệp Tâm Hạ cẩn thận nhìn Mạc Phàm, hỏi thăm:

”Anh sao vậy?”

”Ta không sao. Chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một chút mà thôi.”

Mạc Phàm lắc lắc cái đầu.

Từ lúc hắn vào Địa Thánh Tuyền cho tới bây giờ. Hắn cũng chưa có nghỉ ngơi một lúc nào. Có nhiều vết thương trên người hắn còn chưa kịp xử lý. Cho nên vào lúc này hắn cảm thấy mệt mỏi, không chịu nổi.

Hắn muốn dẫn Tâm Hạ rời khỏi nơi này. Nhưng cái loại trạng thái này khiến cho hắn vô pháp thi triển ra kỹ năng trung cấp mà pháp tiêu hao nhiều ma năng kia. Điều này khiến cho Mạc Phàm rất là lo lắng.

”Cánh tay của anh đang còn chảy máu kia. Anh mất nhiều máu quá rồi.”

Rất nhanh Diệp Tâm Hạ liền phát hiện ra trên cánh tay Mạc Phàm có một vết thương rất dài, khiến cho nàng nhìn thấy cũng phải giật mình.

Vết thương này cũng chỉ được băng bó một cách vội vàng. Cho nên nó không thể nào ngăn cản máu tràn ra bên ngoài được.

”À! Vết thương này là do lúc trước ta đối phó với đám Hắc Súc Yêu...”

Lúc này Mạc Phàm mới nhớ tới chuyện này, và lúc này hắn mới cảm thấy đau từ nơi vết thương truyền ra.

”Đề đây.”

Diệp Tâm Hạ liền đem cánh tay bị thương của Mạc Phàm đặt lên trên đùi của nàng.

Tuy cách một lớp váy, nhưng Mạc Phàm có thể cảm nhận được sự mềm mại từ đôi chân nàng mang tới. Ngón tay hắn giả vờ vô tình chạm vào. Nhất thời một sự đàn hồi từ chiếc đùi xinh đẹp truyền về tay hắn. Lúc này, cái gì mà đau đớn, cái gì mà mất máu, hắn đều quên hết.

Chân của Diệp Tâm Hạ cũng không có bệnh tật gì. Nó cũng không phải là bị cụt đứt như mọi người thường hay lầm tưởng. Lúc nàng ngồi, đôi chân của nàng không khác gì đôi chân của các cô gái bình thường. Thậm chí nàng mặc váy thì đôi chân của nàng chính là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp. Hơn nữa da thịt nàng trời sinh trắng nõn như tuyết, mềm mịn như da em bé. Quả thực đây chính là thứ mà bất cứ chàng trai nào cũng phải si mê.

Có lẽ do đôi chân này hoàn mỹ quá mức khiến cho Thượng đế phải đoạt đi của nó thứ quan trọng nhất. Không có khí lực. Đôi chân này không hề có một chút khí lực nào cả. Nàng có thể bước đi. Thế nhưng chỉ mới bước được vài bước thì đã bắt đầu thở hồng hộc rồi. ...

Nàng cũng đã từng đi bệnh viện kiểm tra không ít lần. Thế nhưng bác sĩ cũng đành bó tay. Còn về chuyện tại sao không đi bệnh viện đắt tiền kiểm tra. Thật ra thì nàng cũng không có đủ tiền, cho nên chỉ có thể chờ đợi.

Mạc Phàm đang còn lén lút hưởng thụ cảm giác sung sướng này thì đột nhiên một cỗ năng lượng kỳ dị ở trên người Diệp Tâm Hạ chậm rãi xuất hiện. ...

Từ đầu ngón tay trắng nõn của Diệp Tâm hạ xuất hiện một năng lượng màu trắng thuần khiết. Nó trắng như ngọc, mềm mại như nước. Dòng năng lượng màu trắng thuần khiết này từ từ chậm rãi ngưng tụ lại trên lòng bàn tay Diệp Tâm Hạ. ...

Diệp Tâm Hạ nhắm hai mắt lại rồi đem bàn tay bé nhỏ của mình đặt lên vết thương trên cánh tay Mạc Phàm.

Rất nhanh, một cảm giác ngứa ngáy truyền từ cánh tay lên đầu. Mạc Phàm nhìn miệng vết thương từ cánh tay của mình đang còn từ từ được dòng năng lượng màu trắng này bổ sung vào. Bọn nó giống như một sinh linh hoạt bát vậy. Lớp da thịt bị mất, hay mạch máu bị vỡ ra nhanh chóng liền lại.

”Chuyện này...”

Mạc Phàm nhìn thấy vậy liền ngây đại ra.

Hắn có thể thấy được miệng vết thương đang còn khép lại bằng mắt thường. Trước tiên, nó bắt đầu khép từ khuỷu tay sau đó lan dần tới bả vai.

Cái loại cảm giác này.... Nếu như cái vết thương này là một dây khóa quần áo thì ... quá trình chữa khỏi giống như là có một người đang còn từ từ kéo khóa lại vậy. Hơn nữa một lúc sau, đến ngay cả vết sẹo khóa kéo cũng biến mất mà thay vào đó chính là da thịt đầy đủ!!

Đây chính là hệ chữa trị!!

Đây là năng lực của hệ chữa trị!!

Khuôn mặt Mạc Phàm tràn đầy sự không thể tin được. Hắn liếc mắt nhìn Tâm Hạ đang còn nhắm hai mắt. Nhìn thấy nàng đang còn chuyên tâm rót dòng năng lượng màu trắng vào người hắn khiến cho hắn khiếp sợ.

Thiếu chút nữa thì hắn quên mất Tâm Hạ chính là một vị ma pháp sư hệ chữa trị. Nàng chính là người duy nhất trong Bắc Thành thức tỉnh ra hệ chữa trị!!

Hầu hết mọi người thức tỉnh đều là các loại nguyên tố ma pháp như Gió, Hỏa, Thủy, Băng, Lôi, Quang, Thổ. Bảy hệ nguyên tố. Nhưng trong nhân loại cũng sẽ có một số trường hợp đặc biệt. Đó chính là lần thức tỉnh đầu tiên sẽ thức tỉnh ra các hệ ma pháp khác ngoài 7 hệ nguyên tố trên như: Bạch ma pháp, Hắc ma pháp, Không gian ma pháp.

Hệ chữa trị chính là một hệ thuộc Bạch ma pháp. Bình thường chỉ có trung cấp ma pháp sư mới có thể tìm thấy được người có hệ chữa trị. Còn lần thức tỉnh đầu tiên mà ra hệ chữa trị giống như Tâm Hạ thì đã ít lại càng ít hơn!

Sau khi vết thương được chữa khỏi, thì cái cảm giác choáng váng lúc trước của Mạc Phàm cũng biến mất theo luôn. Tất nhiên là năng lực chữa trị không chỉ có tác dụng làm lành vết thương, mà nó còn có thể bổ sung thêm máu cho hắn nữa.

Đây quả thật là điều bất ngờ khiến cho Mạc Phàm vui mừng.... Không nghĩ tới trên cái thế giới này còn có những lực lượng lạ thường tới như vậy. Nếu như lực lượng này đặt trong kết giới an toàn thì trong nháy mắt Diệp Tâm Hạ chính là một hòn đá chạm vào bóng tay ngay lập tức. Dù sao thì bất kỳ phương pháp y học nào cũng không bằng cái kỹ năng có thể làm lành vết thương này của Tâm Hạ!!

”Tâm Hạ, cái hiệu quả chữa trị này của em mạnh như thế nào vậy?? Nếu như bị đứt đầu. Người liền phóng thích năng lượng chữa trị ra thì có thể cứu sống người đó không?”

Mạc Phàm có chút kích động hỏi.

Diệp Tâm Hạ lắc đầu nói:

”Nếu như sinh mệnh đã chết rồi... thì năng lượng chữa trị cũng không thể cứu sống được người đó.”

“Uk. Uk. Thế này cũng đã là rất tốt rồi.”

Mạc Phàm gật đầu nói.

Hầu hết các thợ săn ma pháp sư lão làng thường xuyên chiến đấu với yêu ma đều hiểu được một cái đạo lý. Đó là chân chính giết chết người không phải từ một kích mắt mạng của yêu ma mà là do vô số vết thương tích lũy trên người giết chết.

Vết thương thì gồm có chảy máu, lây lan, chuyển biến xấu, không kịp ngăn chặn kịp thời vết thương khiến cho sinh mạng của người từng giọt từng giọt trôi qua. Phần lớn thợ săn lão làng thường mang theo lương khô để ăn và nước. Có một số người còn đem thêm thuốc nữa. Nhưng đáng tiếc hiệu quả của thuốc quá là chậm chạp. Hoàn toàn không theo kịp hoàn cảnh chiến đấu của bọn họ đó là lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Nếu như trong đội ngũ có một vị chữa trị ma pháp sư. Thì cái vấn đề vừa nêu lên phía trước hoàn toàn được giải quyết. Thậm chí ở một số thời điểm, hiệu quả của hệ chữa trị còn cao hơn hệ phòng ngự. Khiến cho tỉ lệ tử vong rút xuống phạm vi lớn. Nhất là đối với các đội ngũ lặn lội đường xa.

” Vẫn còn vết thương khác nữa.”

Diệp Tâm Hạ tỉ mỉ kiểm tra thân thể Mạc Phàm.

Bàn tay nhỏ nhỏ của Diệp Tâm Hạ quét qua da thịt Mạc Phàm. Tuy chưa chạm vào da Mạc Phàm nhưng tất cả vết thương nhỏ trong nháy mắt liền khép lại. Bao gồm cả vết máu ứ đọng, vết bầm, vết do va chạm, vết xước.... Năng lực này quả thật quá thần kỳ khiến cho Mạc Phàm cũng muốn có một năng lực như thế này.

Chỉ một lúc sau, cơ thể Mạc Phàm liền hoàn hảo như lúc đầu. Cho dù quần áo hần có rách rưới do các vết thương gây ra thì cũng không thể nào tìm thấy các vết thương đó đâu. Kể cả vết sẹo đi chăng nữa.

” Ha ha. Không ngờ Tâm Hạ lại lợi hại thế này. Người nói xem, chúng ta có nên mở một cái bệnh viện chỉnh hình không đau đớn không? Không biết khi mở xong, chúng ta sẽ kiếm được bao nhiêu tiền...”

Mạc Phàm không nhận được nói.

Diệp Tâm Hạ liền liếc mắt đe dọa hần một cái.

Mạc Phàm cũng cảm thấy làm như vậy quả thật không có tiền đồ gì cả. Bọn hần bây giờ chắc chắn đã là những ma pháp sư thần thánh rồi.

.....

Không còn vết thương nào khiến cho cơ thể hần đau nhức nữa. Mạc Phàm cảm giác cơ thể lúc này rất là dễ chịu.

Hần thủ tập trung tinh thần một chút. Liền vui mừng phát hiện ra ma năng của mình hình như cũng được khôi phục một chút!

Nói như vậy, hần có thể thi triển ra kỹ năng trung cấp ma pháp. Bọn yêu ma phía ngoài kia đừng hòng mà ngăn cản được hần!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Dũng sĩ Bắc Thành

Đưa Tâm Hạ ra khỏi khu vực quảng trường. Mạc Phàm liếc mắt liền thấy mấy con Hắc Súc Yêu đang còn thống khổ kêu gào.

???

Hình như có ba con trong đó bị bọn yêu ma khác cắn thì phải. Thân thể nó bị cắn đứt mấy chỗ. Cho dù bọn nó có may mắn sống sót trước mấy con yêu ma kia, chạy trốn tới nơi khác. Thì với mấy cái vết thương to đùng như thế này, đối với bọn yêu ma mà nói không khác gì là một món ăn thơm ngon. Có lẽ bọn nó cũng không có con nào sống sót được.

Yêu ma không bị sai khiến, ngoài việc thích chém giết lẫn nhau ra. Thì trong cơ thể yêu ma còn ẩn chứa một nguồn năng lượng không khác gì ma thạch. Thậm chí có rất nhiều yêu ma, vì muốn trở thành một con yêu ma cấp cao mà không ngại giết chết đồng loại.

” Chúng ta chỉ cần đi qua cây cầu Gia Mi. Thì con đường trở về kết giới an toàn sẽ được an toàn hơn rất nhiều.”

Mạc Phàm nói với Tâm Hạ.

” Vâng”.

Tâm Hạ gật đầu. Thế nhưng trên mặt nàng lại hiện ra sự lo lắng.

Mạc Phàm khẽ mỉm cười, nói với Tâm Hạ:

” Người yên tâm đi. Chúng ta sẽ không đụng trúng yêu ma đâu.”

Tâm Hạ nhìn Mạc Phàm mà không hiểu.

Rõ ràng ở xung quanh đây có rất nhiều yêu ma. Tại sao anh ấy lại bảo là không đụng trúng con yêu ma nào? Cũng đâu cần phải miễn cưỡng nói lời trấn an như vậy cơ chứ?

.....

Mạc Phàm đưa Tâm Hạ chạy trên con đường lớn.

Hắn lúc chạy lúc ngừng lại. Có lúc lại tăng tốc độ lên. Có lúc thì dừng lại tìm kiếm nơi ẩn nấp....

Mà những hành động này của hắn. Nàng nhìn cũng không hiểu hắn đang làm cái gì. Thế nhưng lại có thể tránh né được tất cả đám yêu ma ở khu vực gần họ. Khiến cho Tâm Hạ cảm giác Mạc Phàm đang còn lợi dụng bản đồ vệ tinh để đi vậy.

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Dọc theo đường đi cũng không có một chút trở ngại nào. Thỉnh thoảng có mấy con yêu ma từ khu vực bên cạnh chạy tới. Thế nhưng sau khi thấy hai người, lại chạy sang nơi khác giống như là kiêng kỵ chuyện gì vậy.

Tất cả những chuyện này đều không qua khỏi đôi mắt của Tâm Hạ. Sau khi đi thật lâu trên đường, rốt cuộc nàng nhịn không được lên tiếng hỏi:

”Mạc Phàm ca ca, hình như bọn nó rất sợ anh thì phải?”

Quả thật, những con yêu ma đi lẻ kia mặc dù trông thấy bọn họ. Nhưng tất cả bọn nó đều cố tình tránh hai người. Đây căn bản không phải là tính cách của yêu ma khi gặp con người. Hơn nữa, Tâm Hạ còn nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của bọn nó khi nhìn thấy hai người.

”Đó là bởi vì bọn nó cũng không phải là mấy con ngu xuẩn. Bọn nó cảm nhận thấy hơi thở của ta cường đại hơn bọn nó.”

Mạc Phàm cười nói.

”Hơi thở cường đại hơn bọn nó?”

Tâm Hạ cúi đầu suy nghĩ một lúc. Một lúc sau, nàng như ý thức được điều gì. Một nụ cười xinh đẹp động lòng người liền hiện ra trên khuôn mặt nàng, nói:

”Mạc Phàm ca ca đã là..... là trung cấp ma pháp sư rồi????”

”Không sai. Ha ha ha ha ha..... Những con tiểu yêu ma kia nếu như không đi theo đoàn. Thì bọn nó tới trước mặt ta chẳng khác nào tự tìm đường chết a. Ha ha ha ha ha...!”

Mạc Phàm cười như được mùa.

Sơ cấp và trung cấp cách biệt nhau một khoảng cách như trời và đất vậy. Hắn lúc trước tiến vào quảng trường mua sắm, lúc nào cũng phải cẩn thận từng li từng tí. Hắn sợ mình lại chọc phải một con yêu ma nào đó thì lại khổ.

Còn bây giờ, Mạc Phàm hắn đi nghênh ngang trước mặt bọn nó. Thì bọn nó cũng chưa chắc đã dám ra tay với hắn. Nếu như bọn nó dám ra tay với hắn thì...thì chỉ cần một chiêu là bọn nó bốc hơi ngay lập tức.

Dĩ nhiên Mạc Phàm cũng không muốn mình gặp rắc rối tới như vậy.

Thực tế thì hắn cũng chưa có luyện thành được các kỹ năng trung cấp ma pháp. Hắn có thể phóng thích ra được kỹ năng trung cấp hoàn toàn là dựa vào 4 cái Tinh Đồ Chi Thư mà đại tỷ nữ Đường Nguyệt Lão Sư đưa cho.

Lúc trước, Mạc Phàm đã sử dụng hết 2 cái rồi. Trên tay hắn lúc này cũng chỉ còn có 2 cái Tinh Đồ Chi Thư mà thôi. Hay nói cách khác, hắn cũng chỉ có thể sử dụng kỹ năng trung cấp được có 2 lần nữa mà thôi. Hơn nữa, mỗi lần sử dụng ma năng tiêu hao rất lớn. Cho nên Mạc Phàm cũng không có đại đi trên chọc bọn chúng.

”Thì ra là như vậy. Có phải năng lực cảm nhận của Mạc Phàm ca ca cũng đã mạnh hơn nhiều rồi đúng không?”

Tâm Hạ vui mừng hỏi.

”Uk. Tất cả yêu ma xung quanh ta đều cảm nhận được. Cho dù bọn nó có cách xa chúng ta 2 con phố.”

Mạc Phàm nói.

Khi đạt tới trung cấp ma pháp sư, thì bọn họ liền có năng lực cảm nhận như thế này. Loại năng lực cảm nhận này ngoài việc nhanh chóng nhận biết được khu vực xung quanh có động tĩnh khác thường ra. Thì nó còn có thể nhanh chóng ngửi thấy năng lượng dao động ở gần đây.

Nếu như có người muốn đánh lén. Vừa hay khi đó vị trung cấp ma pháp sư cảm nhận thấy. Thì vị trung cấp ma pháp sư đó có thể phản ứng ngay lập tức được.

Nếu như so sánh với sơ cấp Ma Pháp Sư thì nó mạnh hơn nhiều lắm!

Tâm Hạ vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt. Khuôn mặt nàng lúc này đỏ bừng lên vì vui mừng. Nhưng vì vậy mà càng khiến cho khuôn mặt nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người. Mạc Phàm nhìn thấy mà chỉ muốn hôn lên mặt nàng một cái.

Tâm Hạ đang định mở miệng nói. Đột nhiên phát hiện thấy Mạc Phàm nhú mày. Hấn lúc này nhìn rất là nghiêm túc.

” Sao thế anh?”

Tâm Hạ nhỏ giọng hỏi.

” Mẹ kiếp. Chẳng lẽ bọn yêu ma thật sự tổ chức thành đoàn tìm tòi ta làm phiền à. Chúng ta nhanh trốn đi.”

Mạc Phàm mắng.

Mạc Phàm vội vàng đưa Tâm Hạ chạy sang một hành lang ở bên cạnh.

Tâm Hạ còn chưa kịp nói thì đã bị Mạc Phàm bế lên rồi. Hai người nhanh chóng chạy lên đỉnh tòa nhà.

Nếu là lúc bình thường, Mạc Phàm chắc chắn sẽ ngửi lấy ngửi để mùi thơm từ cơ thể Tâm Hạ truyền ra. Tiếc thế sờ mó một chút eo nhỏ của nàng. Nhưng lúc này Mạc Phàm cũng không dám suy nghĩ bậy bạ. Hấn cảm nhận thấy có một nhóm lớn yêu ma đang ở gần đây.

Bọn yêu ma này đuổi theo hai người bọn họ rất là nhanh. Lúc Mạc Phàm chạy lên tới tầng 2 thì đã nghe thấy trên con phố không có truyền tới từng trận “ầm ầm” vang dội.

Mạc Phàm bế Tâm hạ chạy một hơi lên tầng 5. Thông qua cửa sổ trên tầng 5. Hấn thấy ở con đường gần đó xuất hiện vô số yêu ma!

Độc Nhân Ma Lang, Cừ Nhân Tinh Chuột. Những con yêu ma dữ tợn này nhanh chóng lấp đầy con đường kia lại, không khác gì thủy triều. Hơn nữa bọn nó giống như đang điên cuồng đuổi theo thứ gì thì phải.

Diệp Tâm Hạ bị Mạc Phàm ôm chặt, khiến cho nàng cũng không dám thở mạnh.

Nàng cũng cảm nhận thấy hơi thở của bọn yêu ma gần đây không khác gì cuồng phong. Nếu như hai người bọn họ bị phát hiện ra thì... Cho dù là trung cấp Ma Pháp Sư cũng sẽ bị thủy triều yêu ma bình thường này nuốt sống.

” Là nhóm huấn luyện viên!”

Rốt cuộc thì Mạc Phàm cũng nhìn thấy rõ đám người chạy như điên trên phố kia.

Trên con phố kia chính là huấn luyện viên La Vân Ba đang dùng Phong Quỷ chạy loạn trên đường. Hấn đang còn kéo theo một người chạy ở đằng sau đó chính là nữ huấn luyện viên Phan Lệ Quân.

Mà có một người đang chạy phía trước chỉ dẫn cho hai bọn họ chạy trốn. Đó chính là đội trưởng của liên yêu tiểu đội Từ Đại Hoang.

Từ nơi này, Mạc Phàm có thể thấy trường nữ sinh trung học Minh Văn. Hấn nhìn về nơi đó thì phát hiện ra nơi đó đã sụp đổ rồi. Nhất là chỗ phòng ăn và sân huấn luyện không còn thấy đâu nữa mà đã biến thành một cái hố to lớn.

” Bọn họ đã thành công!”

Mạc Phàm vui mừng như điên.

Cửa vào ở khu vực Minh Văn này lớn vô cùng. Bọn họ có thể phá hủy được nó.... chẳng khác nào hoàn toàn ngăn cản được đại quân yêu ma tấn công. Bọn họ thành công, chẳng khác nào Bắc Thành đã được bảo vệ an toàn!

Trình quan quân đâu??

Mạc Phàm rất nhanh chú ý tới đội ngũ này nhưng không thấy trình quan quân ở đâu. Cái đội ngũ này hiện tại cũng chỉ còn có 4 người bị bảy yêu ma đang điên cuồng đuổi theo. Hơn nữa La Vân Ba và Phan Lệ Quân rõ ràng đã bị yêu ma chặn hết mọi lối thoát rồi. Chắc không bao lâu nữa sẽ bị bảy yêu ma này nuốt sống.

Bọn họ sẽ chết hết??

Trên khuôn mặt Mạc Phàm hiện ra mấy phần bất đắc dĩ.

Quả nhiên đây là một nhiệm vụ không thể trở về. Ngay đến cả Trình quan quân, một vị trung cấp ma pháp sư còn chết.

” Tâm Hạ, chúng ta đi lên đỉnh....”

Mạc Phàm liền bế Tâm hạ chạy lên đỉnh tòa nhà này.

Bọn họ là dũng sĩ của Bắc Thành. Bất luận như thế nào, Mạc Phàm cũng không thể thấy chết mà không cứu được!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.